ΘΗΣΑΥΡΟΣ

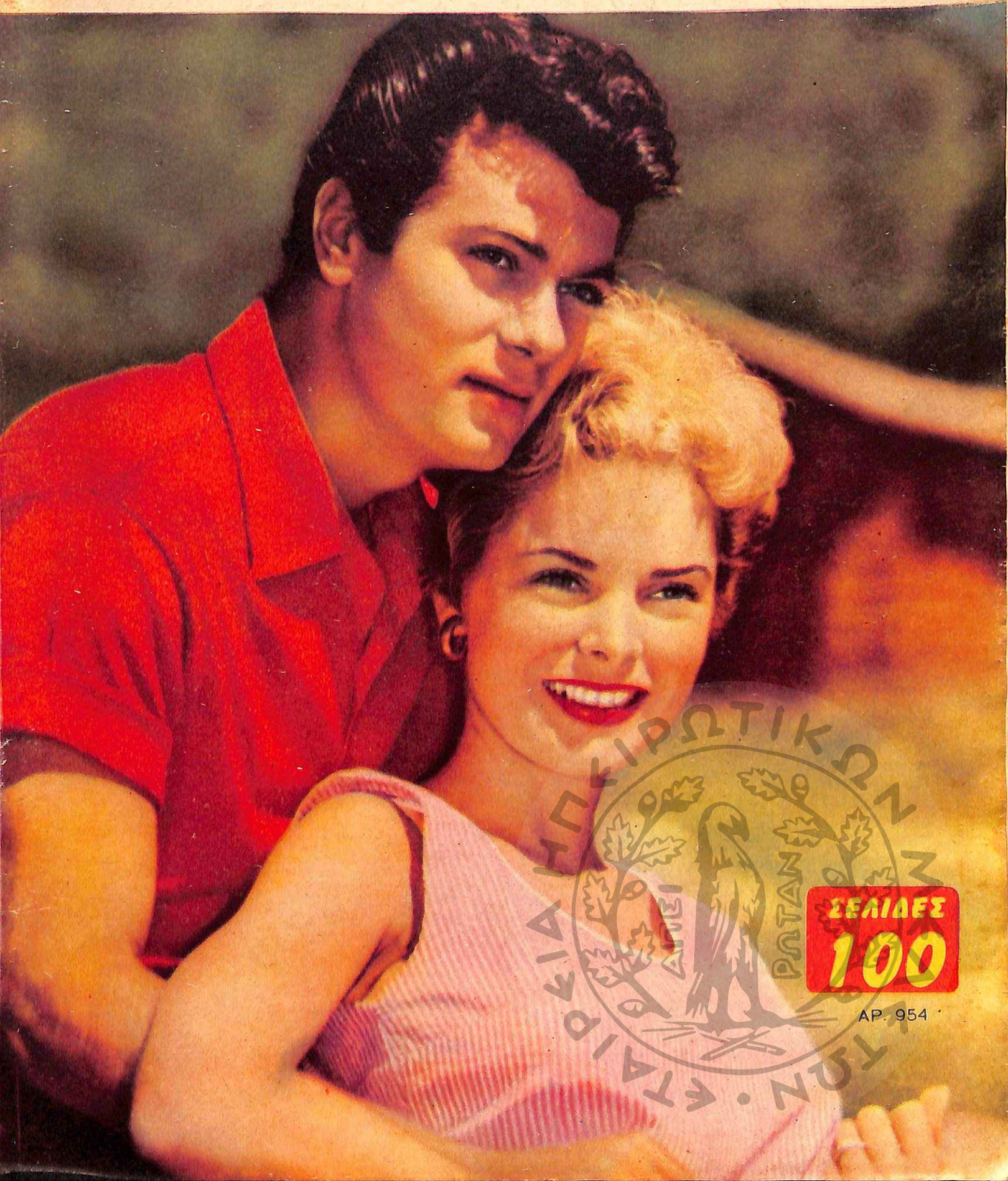

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

ΑΡ. 954

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΤΥΠΟΥ

— Τώρα θά δῆς ἀν σὲ ξέχασα, τοῦ ἀπάντησε ἡ κόρη.

Δυό παιδιά ἀγαπιοῦνται

Νά μοῦ τὸ συγχωρῆτε, κύριε καθηγητά, συμβαίνει ὅμως νὰ ἐρωτεύωνται καὶ τὰ παιδιά, ποὺ βρίσκονται ὑπὸ τὸν ἔλεγχό σας. Μὴν πῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ ἐκδήλωσι διαφθορᾶς. Τότε διεφθαρμένες θὰ βγοῦν ὅλες οἱ γενεές. Μικρός, σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες, πιάνει δουλειὰ ὁ ἔρωτας. Δεκάξη ἐτῶν ἦταν ἡ Ἰουλιέττα, ὅταν ἔδενε στὸ μπαλκόνι της τὴν ἀνεμόσκαλα γιὰ ν' ἀνέβῃ ὁ Ρωμαῖος καὶ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του στὸ δωμάτιό της.

Μαθητὲς τοῦ Γυμνασίου εἶναι καὶ οἱ σημερινοί μας ἐρωτευμένοι. Ἱστορία χωρὶς θέμα. Σὰν μερικὰ θεατρικὰ ἔργα ποὺ δὲν παρουσιάζουν πλοκή, δὲν ἔχουν ὑπόθεσι, δὲ σᾶς κάνουν ν' ἀναρωτιέστε τί πράκειται νὰ γίνῃ στὴν τελευταία πρᾶξι. Περιέχουν ὅμως τόση εὐγένεια καὶ συγκίνησι, ὥστε τὰ προτιμᾶτε ἀπὸ τὰ ἔργα πλακίς.

Καὶ ποῦ νομίζετε, ὅτι ἀναπτύσσεται τὸ εἰδύλλιο: Ἀπὸ τὸ νησὶ τῆς Ἀφροδίτης ἔρχεται τὸ γράμμα. Ἡ ἀνατροχὴ ποὺ σημειώνεται ἐκεῖ, δὲν κόβει τὰ φτερὰ τοῦ ἔρωτα. Τίποτα δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξί του. Τὸν εὐνοοῦν ὅλες οἱ κατοστάσεις: χειμώνας, καλοκαίρι, πόλεμος, εἰρήνη, φτώχεια, πλοῦτος... Ὅλα τὰ καθεστῶτα, ὅλα τὰ κλίματα, ὅλοι οἱ πολιτισμοὶ εἶναι κατάλληλοι γιὰ τὴν καλλιέργειά του.

Μόνο μερικὰ εἴδη ζώων ἔχουν ὡρισμένη ὥρα τοῦ ἔτους, στὴν ὁποία ἐκδηλώνουν ζωηρότερα τοὺς ἐρωτικοὺς οἴστρους των. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο, σαιζὸν δὲν ὑπάρχει. «Χειμῶνες, καλοκαίρια, βραδυὲς καὶ μεσημέρια, ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ, θὰ σ' ἀγαπῶ...». Καλὰ τὸ λέει τὸ τραγοῦδι. Καλὰ τόλεγε καὶ τὸ παλαιότερο τραγουδάκι: «Ὁ ἔρως χρόνια δὲν κυττᾶ...». Δὲν ἔχει δὲ μόνο τὴν ἔννοια, ὅτι παλιμούς· ἔχει καὶ τὴν ἔννοια, ὅτι κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἐσεῖς τοὺς θεωρεῖτε ἀμελητέους ἐρωτικά, φλογίζονται ἀπὸ τὴν πιὸ ἔντονη ἀγάπη. Οὔτε χρόνος ἐνηλικιότητας, οὔτε χρόνος ἀποστρατείας ὑπάρχει γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἔτσι τὸ θέλει ἡ φύσι. Νήπια καὶ γέροι τὸ ἴδιο. Ὅλοι πόθο τους τὰ παιδιά, ἀφοῦ σβύσουν οἱ πόθοι στοὺς γέρους, ὅσοι βρίσκονται στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέρμα τῆς ζωῆς, ὅλοι ἔχουν εὐπαθεῖς τὶς χορδές τους.

Γενικεύσαμε ὅμως πολὺ καὶ φύγαμε ἀπὸ τὸ γράμμα. Εἶναι δὲ τόσο βιαστικὸς ὁ ἀποστολέας. «Ἐλπίζω νὰ δώσετε κάποια προτεραιότητα στὸ γράμμα μου, γιατὶ βασανίζομαι πολύ. Σᾶς παρακαλῶ, βοηθῆστε με ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα...».

Θάρθῃ ὁ καιρὸς ποὺ ἡ ἀγωγὴ τῆς νεότητας θὰ πάρῃ τέτοια μορφή, ὥστε τὰ ἐρωτευμένα παιδιά, ὅταν αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκη ν' ἀποσυμφιρηθοῦν ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ βάρη θ' ἀπευθύνωνται στὴ μητέρα τους, στὸν πατέρα τους, στὸ δάσκαλο, στὸν καθηγητή τους. «Κύριε καθηγητά, κάτι νὰ σᾶς πῶ ἰδιαιτέρως: Ἀγαπῶ». Κι' αὐτὸς μὲ τὴν πεῖρα καὶ τὴν κατανόησί του, θὰ γίνεται ὁ ὁδηγὸς ποὺ θὰ κατευθύνῃ σὲ καθαροὺς δρόμους τὰ αἰσθήματα καὶ τὶς ἀνησυχίες τῶν ἐφήβων.

Ἀπέχουμε ὅμως τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτή, ὥστε καὶ ἡ σκέψι ποὺ διατυπώνουμε, νὰ φαίνεται στοὺς περισσότερους παραδοξολογία. Σήμερα τὰ παιδιὰ σῦτε στοὺς γονεῖς, σῦτε στοὺς δασκάλους των ἀπευθύνονται. Προτιμοῦν νὰ στραφοῦν στὸν ἄγνωστο συνεργάτη ἑνὸς περιοδικοῦ καί, ἀνώνυμα, νὰ ζῃ ἡσυχα ἀπ' αὐτὸν τὴν ποιητουργιά τους.

«Βασανισμένος λάτρης» ὑπογράφεται τὸ ἀγόρι τῆς Κύπρου καὶ μᾶς μεταφέρει τρία χρόνια πίσω. Δεκαπέντε ἐτῶν τότε κι' οἱ δυό τους. Στὸ ἴδιο Γυμνάσιο καὶ στὴν ἴδια τάξι. Σαράντα ἀγόρια κι' ἕνα κορίτσι στὸ πρακτικὸ τμῆμα τοῦ Γυμνασίου. «Καταλαβαίνετε τί σπιὰ εἶναι αὐτό. Μονάχα μ' ἐμένα ὅμως σχετίστηκε πολύ. Ἴσως γιατὶ τὰ θρονία μας γειτονεύανε πολύ· ἴσως γιατὶ καταλάβαμε ὅτι οἱ χαρακτῆρες μας ἦσαν πολὺ ὅμοιοι...».

Στενὸς σύνδεσμος ἀνάμεσά τους. «Ὁ πιὸ θερμός, ὁ πιὸ ἀγνός, ὁ πιὸ φιλικὸς σύνδεσμος». Καὶ τραβᾶ μιὰ γραμμὴ κάτω ἀπὸ τὴ λέξι φιλικός. Ποιὸν θέλει νὰ πείσῃ μὲ τὴ γραμμή του: Τὸν ἑαυτό του ἢ ἐμᾶς: Δὲν ὑπάρχει φιλικότητα σ' αὐτὲς τὶς δουλειές. Ὑπάρχει ἔρωτας. Ἔρωτος ποὺ δὲν τὸν ὑποπτευόμαστε. Δὲ λέμε, ψέμματα, ὅταν γινόμαστε ἀσυητές του. Ἀπατημένοι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, πᾶμε ν' ἀπατήσουμε καὶ τοὺς ἄλλους. Οἱ ἄλλοι ὅμως δὲ γελιοῦνται. «Πέσοι δὲ μᾶς παρεξήγησαν, δὲ μᾶς ζήλεψαν, δὲ μᾶς συκοφάντησαν...».

Τὰ παιδιά, ἀτάραχα, τραβοῦσαν τὸ δρόμο τους, τὴν ὁδὸ τῆς «φιλίας». Μιὰ φιλία ποὺ τοὺς στοίχισε τὴν καθυστέρησι στὴ σχολικὴ πορεία. Καλοὶ μαθητὲς τὰ προηγούμενα χρόνια, πρὶν γνωστοποιηθοῦνε, ἄρχισαν νὰ σκοντάφουν καὶ νὰ μένουν ἐπανεξεταστέοι ὅταν γνωρίστηκαν. Ζητήσατε τή... φιλία.

Κάποτε ἡ ἐπανεξεταστέα προχώρησε σὲ τάξι, ὁ ἄλλος ἔμεινε στάσιμος. Λιγώτερες τότε εὐκαιρίες νὰ βλέπωνται. Συναντιόνταν στὶς σκάλες, στὰ διαλείμματα. Θὰ ἤθελαν ν' ἀνταλώνωνται καὶ στὸ δρόμο. Ἡ πολιτεία ὅμως εἶναι μικρή, οἱ ἄνθρωποι γνωστοὶ μεταξύ τους. Θάδινε καὶ θἄπαιρνε τὸ κουτσομπολιό. Προσέφυγαν στὴν ἀλληλογραφία. «Γράμματα φιλικὰ χωρὶς τίποτα τὸ ὕποπτο...». Ἐπιμένει, βλέπετε, στὸ φιλικὸ στοιχεῖο. Ἐπὶ ἕνα χρόνο τακτικὴ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν πολυσέλιδων. Ὕστερα, ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀγοριοῦ ἄλλαξε τόπο κατοικίας. Μακρυὰ πιὰ ἡ μιὰ πόλι ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἡ ἀλληλογραφία συνεχίζεται· «καὶ σὲ κάθε γράμμα, τὰ ἴδια λόγια ὄχι ἐρωτα, ἀλλὰ φιλίας». Ἀμοιβαῖες ὑποσχέσεις, ὅτι θὰ διατηροῦσαι, αἰώνια τὴ φιλία τους.

Συναντήθηκαν ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο. Συγκινημένοι καὶ οἱ δυό, θυμήθηκαν τὰ παληά τους. Ἐκεῖνος, κάποια στιγμή, τῶφερε στ' ἀστεῖα καὶ τῆς εἶπε, ὅτι ἡ ἀπόστασι τὴν εἶχε κάνει νὰ τὸν λησμονήσῃ. «Τότε δοκίμασα τὴν πιὸ δυνατὴ συγκίνησι τῆς ζωῆς μου».

— Τώρα θὰ δῆς ἀν σὲ ξέχασα... τοῦ ἀπάντησε ἡ κόρη.

Καί, ἀνοίγοντας τὸ μικρό της μενταγιόν, τοῦ ἔδειξε λίγη σκόνη ἀπὸ ἕνα τριαντάφυλλο ποὺ τῆς εἶχε κάποτε χαρίσει.

Ἡ στιγμὴ τῆς ἀποκαλύψεως. Ὁ προβολέας ποὺ πέφτει καὶ φωτίζει τὸν ἔρωτα. «Ἐνοιωσα ὅτι τὴν ἀγαπῶ, ὅτι τὴν ἀγαποῦσα πάντα, ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν ἀγνὴ μας φιλία, κρυβόταν ὁ ἔρωτας, τὸ ἴδιο ἀγνὸς ὅπως κι' ἐκείνη».

Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ πέρα ἡ ἱστορία δὲν παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Στὴν Ἀθήνα τώρα ἡ κοπέλλα σπουδάζει σὲ ἀνώτερη σχολή. Στὸ νησί του ὁ ἄλλος, ἑτοιμάζεται νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουδές του στὴν Ἀγγλία.

Μακρυὰ θὰ βρίσκωνται ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Καὶ χωρὶς καμμιὰ προοπτική. Θὰ χρειαστοῦν ἀρκετὰ χρόνια ἀκόμα, ὥσπου ν' ἀποκτήσῃ ὁ νέος τὰ ἐφόδια ποὺ τοῦ χρειάζονται, γιὰ νὰ σταδιοδρομήσῃ καὶ νὰ γίνῃ πιὰ ἱκανὸς νὰ παντρευτῇ καὶ ν' ἀναλάβῃ βάρη οἰκογενειακά.

Καί, ἐν τῷ μεταξύ: Τρελλὰ ἐρωτευμένος, χωρὶς νὰ τῆς τὸ πῇ, δίχως νὰ τῆς τὸ γράψῃ, πῶς νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ τὸν περιμένῃ ἐκείνη ποὺ δὲν ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα του τὴ λέξι «σ' ἀγαπῶ»; Ἡ δειλία, ἡ συστολή, ἡ πρέσβεια ἀωριμότητα ποὺ τὸν κόινει νὰ σκέπτεται τὶς εὐθύνες ποὺ θ' ἀνελάβανε ἂν δέσμευε τὸ κορίτσι, ἔγιναν τὰ ψηλὰ τεῖχη ποὺ τὸν ἐμποδίζουν ἀκόμα νὰ διατρανώσῃ τὸν ἔρωτά του. Ἡ κοῦφη αὐτὴ ἀγάπη τὸν πνίγει. Νὰ τὴν ἐκδηλώσῃ δὲν τολμᾶ· νὰ τὴν κρατᾶ μέσα του δὲν ἀντέχει. Καὶ τσέρμπι μήπως ξελογιάστηκα καθὼς εἶναι ἡ Ἀθήνα, τοῦ πάρῃ μιὰ μέρα αὐτὴν ποὺ τοῦ γεμίζει τὴ ζωή.

Ἡ ἱστορία — σᾶς προειδοποίησα — θέμα δὲν ἔχει. Ἔχει μόνο συγκίνησι καὶ ἀγνότητα. Δυὸ παιδιὰ ποὺ ἀγαπιοῦνται χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύωνται καὶ ὀνομάζουν φιλία τὴ φλογερή τους ἀγάπη. Ὅταν δὲ μιὰ σύμπτωσι τοὺς ἀποκαλύπτῃ τὴν πραγματικότητα δὲν τολμοῦν ν' ἀνταλλάξουν τὴ μεγάλη λέξι.

Κραυγὴ ὀδύνης καὶ σῆμα κινδύνου ἐκπέμπει ὁ νεαρὸς ἐπιστολογράφος μας.

Ἂν μπορούσαμε νὰ βοηθήσουμε... Ὅταν ὅμως τὰ πρῶτα νειάτα δὲ διαθέτουν τὴ φαντασία καὶ τὸ θάρρος ποὺ χρειάζονται γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν ἐρωτικὸ κυκλῶνα, τί μποροῦν νὰ πεσιμένουν ἀπὸ ἀνθρώπους στοὺς ὁποίους καὶ τὴ φαντασία καὶ τὸ θάρρος ἔχει ἀμβλύνει ὁ χρόνος;

Τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὴν κατανόησι καὶ τὴν εἰλικρινῆ συμπάθειά τους...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

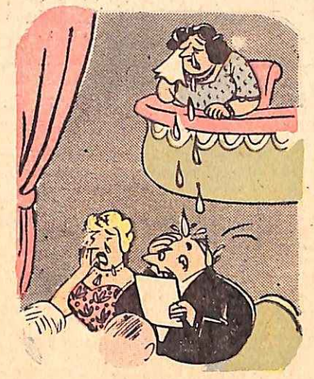

— *Νὰ τὸ ξέρης, Ἀμαλία. Ἄλλη φορὰ δὲν ἔρχομαι σὲ δρᾶμα!...*

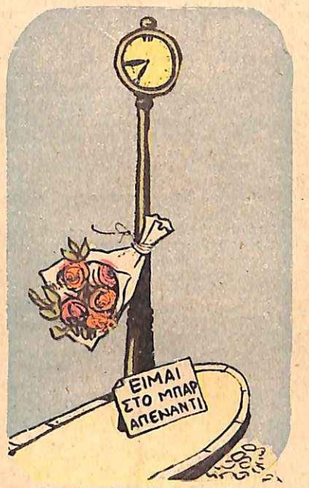

Προακτικὸς ἄνθρωπος.

— *Γιὰ πρώτη φορὰ ἤρθε μαζί μου σὲ ξεπούλημα τῆς ἐποχῆς.*

Ὁ κύριος, ποὺ μπῆκε στὸ τρόλλεϋ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, εἶναι λίαν προχωρημένης ἡλικίας — ἐπάνω ἀπ' ἑξήντα. Περιποιημένος, καλοντυμένος, ἐμφανισιμος ...μόνο ποὺ δείχνει μιὰν εὐθυμία ἐντελῶς ἀντίθετη μὲ τὴν ἡλικία του γεγονὸς ποὺ ὀφείλεται μᾶλλον σὲ μερικὰ ποτηράκια, ποὺ βιάστηκε νὰ κοπανίσῃ πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό.

Σ' αὐτή, λοιπόν, τὴν κατάστασι τῆς εὐθυμίας, μονολογεῖ, σιγοτραγουδάει καὶ ἀπευθύνει ἐγκάρδια λόγια στοὺς γύρω του ἐπιβάτες. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ ἐγκαρδιότης του φτάνει μέχρι τοῦ σημείου ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι του — πατρικά, βέβαια! —

γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ μιᾶς νόστιμης μελαχροινῆς κοπέλλας, ἐνῶ συγχρόνως σιγοτραγουδάει:

«Ἂν παρῆλθεν οἱ χρόνοι ἐκείνοισιοι...»

Καὶ ἡ κοπέλλα μὲ ἑτοιμότητα καὶ χιοῦμορ:

— Οἱ χρόνοι πραγματικὰ παρῆλθεν, κύριε. Βγάλτε ἀπὸ κεῖ τὸ χέρι σας!

— Μὲ τὸ παρὸν μαμζέλ δικαιολογεῖται ὁ ἐν εὐθυμίᾳ διατελῶν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάλαβα.

— Τὸ κατάλαβα ὅμως ἐγώ. Καὶ τὸ ἐπιβατικὸν κοινὸν δονεῖται ἀπὸ τὰ γέλια.

★

Προφανῶς ἡ πονηρὴ δεσποινὶς καταταλαιπώρησε τρομερὰ τὸν ἐνοχλητικὸ κύριο μὲ τὴν κοῦρσα, ποὺ τὴν πῆρε ἀπὸ πίσω καὶ ἔκασε μιὰ ὥρα ὁλόκληρη πηγαίνοντας σιγὰ-σιγά, ἀπ' τὴν Ὁμόνοια στὸ Σύνταγμα κι' ἀπ' τὸ Σύνταγμα στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ καὶ ἀπὸ κεῖ πάλι πίσω στὴν ὁδὸ Σταδίου κτλ. Γιατὶ ἐκεῖ στὴ πλατεία Κλαυθμῶνος, ποὺ ἡ δεσποινὶς ἀνέκοψε τὸ βῆμα, ὁ κύριος διαμαρτυρήθηκε:

— Μὰ ἐπὶ τέλους, δεσποινίς, ξεποδαριαστήκατε ἐπὶ μιὰ ὥρα καὶ μὲ ταλαιπωρήσατε κι' ἐμένα. Ἐμπάτε, λοιπόν, νὰ τελειώνουμε.

Ἡ πονηρὴ δεσποινὶς, ὅμως τοῦ ἀπαντᾶ:

— Ἂν πᾶτε μιὰ κουδεντὰ ἀκόμα, θὰ φωνάζω ἀστυφύλακα!

Κατάπληκτος ὁ κάτοχος τῆς κούρσας παρατηρεῖ:

— Μὰ ἀφοῦ δὲν ἐπροκειτο νὰ μπῆτε γιατὶ μοῦ χαμογελάσατε τόσες φορές;

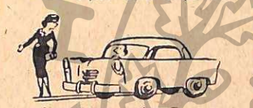

— Γιὰ νὰ δῶ πόσο πλήθιος εἶστε καὶ πόσο καιρὸ ἔχετε γιὰ χάσιμο!

Ὁπότε ὁ κατακτητὴς, ἀντιληφθεὶς ὅτι ἔπεσε θύμα ἀστοίας, ἔβαλε μπρὸς κι' ἔξαφανίστηκε βλαστημώντας.

★

Στὸ λεωφορεῖο. Ὁ εἰσπράκτορας, ἀφοῦ τακτοποίησε τὰ χρήματα καὶ τὰ εἰσιτήρια του, φωνάζει:

— Εἶναι κανεὶς ποὺ νὰ μὴ πῆρε εἰσιτήριο;

Ὅλοι, ὅμως, οἱ ἐπιβάτες πῆραν, προφανῶς, γιατὶ κανεὶς δὲν ἀπαντᾶ. Γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ εἰσπράκτορας ρωτᾶ:

— Εἶναι κανένας ποὺ νὰ μὴν πῆρε εἰσιτήριο;

Ἀλλὰ καὶ πάλι κανεὶς δὲν ἀπαντᾶ — σημεῖον ὅτι ὅλοι ἔχουν εἰσιτήρια. Ἀφοῦ ὁ εἰσπράκτορας ἐπαναλαμβάνει γιὰ τρίτη φορὰ καὶ δὲν παίρνει ἀπάντησι διατυπώνει μὲ ἄλλη μορφὴ τὴν ἐρώτησί του σὲ τόνο πιὸ εὐτράπελο:

— Κάποιος, ὅμως, δὲν πῆρε εἰσιτήριο καὶ κάνει τὸ κορόϊδο!

Ὁπότε πετάγεται μιὰ γυναικούλα:

— Ἄντε δῶσε μου εἰσιτήριο, χριστιανέ μου, μ' ἔσκασες!

Κι' ὅλοι ξεσποῦν σὲ γέλια.

★

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα λεωφορεῖο. Μπαίνει μέσα ὁ ἐπιθεωρητὴς καὶ ἀρχίζει τὸ καθιερωμένο:

— Τὰ εἰσιτήριά σας, κύριοι!...

Ὅπως γίνεται πάντα σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις ὅλοι οἱ ἐπιβάτες ἀπεύθυνον ἀνήσυχοι νὰ βροῦν τὰ εἰσιτήριά τους, γιὰ νὰ τὰ παρουσιάσουν στὸν βλοσυρὸ ἐπιθεωρητὴ ποὺ περιφέρει βα-

Σκίτσα της ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανέ

ρὺ καὶ φιλύποπτο τὸ βλέμμα του ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

— Τὸ εἰσιτήριό σας! λέει σ' ἕναν νεαρὸ ποὺ ψάχνει μάταια τὶς τσέπες του.

Ἐπειδή, ὅμως, τὸ εἰσιτήριο δὲ βρίσκεται, ὁ ἐπιθεωρητὴς ὑψώνει τὴ φωνή:

— Δὲν βγάλατε εἰσιτήριο;

— Πῶς δὲν ἔβγαλα! λέει ὁ νεαρός.

— Ποῦντο, λοιπόν;

— Φαίνεται πὼς θὰ μοῦπεσε. Ἢ μᾶλλον θὰ κώθηκε σὲ καμμιὰ τσέπη.

Καὶ ξαναψάχνεται.

— Δῶσε μου τὴν ταυτότητά σου! λέει αὐστηρὰ ὁ ἐπιθεωρητής.

— Γιατί νὰ σοῦ δώσω τὴν ταυτότητα; διαμαρτύρεται ὁ νεαρός.

— Σοῦ εἶπα νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ταυτότητά σου, ἀλλοιῶς θὰ φωνάξω ἀστυφύλακα.

Ὁ νεαρὸς στήνει τσικουδερτο καυγᾶ, ὁ ἐπιθεωρητὴς σταματᾶ τὸ ὄχημα, φωνάζει ἀστυφύλακα καὶ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ νεαρὸς ξαφνικὰ

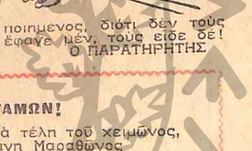

ἀνακαλύπτει τὸ εἰσιτήριό του:

— Νάτο! λέει θριαμβευτικά.

Κι' ὅταν ὁ ἐπιθεωρητὴς κατεθαίνει ἡττημένος καὶ κατησχυμένος, ὁ νεαρὸς λέει στοὺς ἄλλους ἐπιβάτες:

— Ἐπίτηδες τοῦ τὤκανα! Γιατί προχτὲς τὸν εἶδα, ποὺ ἐξευτέλισε ἕναν ἐπιβάτη!

Ρεθέανε. Καὶ οἱ ἐπιβάτες γελοῦν χαιρέκακα.

★

Σ' ΕΝΑ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας κρέμονται ἀπ' ἔξω κάτι περίεργα πουλιὰ μὲ ὡραῖα χρώματα. Συγνώνει, λοιπόν, ἕνας περαστικὸς τὰ θαυμάζει κι' ὕστερα ρωτάει:

— Παρακαλῶ τί πουλιὰ εἶναι αὐτά;

Ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους προθυμοποιεῖται νὰ διαφωτίσῃ τὸν περίεργο:

— Εἶναι φασιανοί, κύριε.

Ὁ περίεργος ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ κυττᾶ τώρα μὲ θαυμασμὸ τὸ κυνήγι.

— Πά, πά, πά! Ὅστε αὐτοὶ εἶναι οἱ φασιανοί, ποὺ λένε;

— Μάλιστα, κύριε. Θέλετε νὰ πάρετε κανένα;

Καὶ ὁ ἄλλος ἠσυχα:

— Ἀρκεῖ ποὺ τοὺς εἶδα. Γιατὶ χρόνια καὶ χρόνια τοὺς ἀκούω καὶ δὲν ἤξερα οὔτε καὶ πῶς εἶναι...

Κι' ἀπομακρύνθηκε ἱκανο-

ποιημένος, διότι δὲν τοὺς ἔφαγε μέν, τοὺς εἶδε δέ!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΝΩ ΠΟΤΑΜΩΝ!

Παρ' ὅλο ποὺ ἐρτάσαμε στὰ τέλη τοῦ χειμῶνος, κατέρχεται συνέχεια ἡ λίμνη Μαραθῶνος καὶ μέτρα, γιὰ τὴν ὑδρευσιν, ἂν δὲν λπηθοῦν ἐγκαίρως, μᾶς περιμένει ὅλους μας... γκαργκάνιασμα τὸ θέρος!

★

Στὸ μεταξὺ μὲ λόγια τῆς τριμμένα καὶ γνωστὰ οἰκονομίες ὕδατος ἡ ὕλεν συνιστᾶ...

Καὶ τὸ κοινὸ τὸ καψερὸ
τὸ μπούσουλά τοῦ δίκαια καὶ τά... νερά του χάνει
διότι ὡς καὶ στὸ... νερὸ
οἰκονομίες τοῦ ζητοῦν «αἰματῆρες» νὰ κάνη!

Γ. Θ—ς

ΕΤΟΣ ΙΘ—ΑΘΗΝΑΙ. 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1957 — ΑΡΙΘ. 954

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΤΙΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ὁ φθινοπωρινὸς ἥλιος παιγνιδίζει πάνω στὰ πράσινα νερὰ τοῦ καναλιοῦ, στὰ χρυσοκίτρινα φύλλα, στὰ τούβλα τῶν σπιτιῶν ποὺ ἔχουν ἕνα χρῶμα ροζ μαραμένο, σὰν τριαντάφυλλα τοῦ φθινοπώρου... Στὸ ἥσυχο μοναστήρι, οἱ δυὸ γρηὲς καλόγριες ταχτοποίησαν τὰ κελλιά τους, διάβασαν τὶς προσευχές τους καὶ τώρα κάθονται στὴ μικρὴ αὐλή.

Ὁ γλυκὸς ἦχος τῆς καμπάνας ἁπλώνεται πάνω ἀπ' τὴν ἐπαιοχιακὴ πόλι.

Ἡ ἀδελφὴ Γουδούλη — ἡ πιὸ ἡλικιωμένη — ἀναστενάζει. Ἡ ἄλλη, ἡ ἀδελφὴ Ἀδέλα, τὴν κυττάζει μὲ περιέργεια. Τὴ βλέπει χλωμότερη, σὰν πιὸ γερασμένη.

— Εἴσαστε κουρασμένη, ἀδελφή μου, τῆς λέει. Μήπως κρυώνετε;

—"Οχι... ὄχι... προφέρει μηχανικὰ ἡ γρηὰ ἀδελφὴ Γουδούλη.

Ἡ ἄλλη ἀναρωτιέται πῶς νὰ τὴ διασκεδάσῃ... Νὰ τῆς διαβάσῃ κανένα ἱερὸ βιβλίο; "Ἡ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ἕνα πολὺ παληὸ πλέξιμο νταντέλας ποὺ ξαναβρῆκε χτές; Τῆς προτείνει τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο. Μὰ ἐκείνη κουνάει μαλακὰ τὸ κεφάλι της. "Οχι, τὴν κουβάζουν ὅλ' αὐτά.

Τότε ἡ ἀδελφὴ Ἀδέλα παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ τῆς στείλῃ μιὰ ἔμπνευση. Κι' ἀρχίζει νὰ διηγῆται, ἔτσι στὴν τύχη:

— Σὰν σήμερα, ἀδελφή μου, ἐδῶ κι' ἑξήντα χρόνια, ἑτοιμαζόμουν γιὰ τὸν πρῶτο χορὸ ποὺ θὰ δίνανε στὸ σπίτι μας... Ἑξήντα χρόνια! Πῶς περνάει ὁ καιρός!... "Ημουν τότε 17 χρόνων. Μὲ λέγαν ὄμορφη. Κι' ἔκανα σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά μου, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅσο σκεπτόμουν πὼς θἄβαζα τὸ ὡραῖο μπλὲ φόρεμά μου, μὲ τὰ βολὰν καὶ τὸ μπουκέτο στὴ ζώνη... Τὸ βράδυ αὐτὸ θἄφτανε ἀπόνα ταξίδι κι' ὁ ἀδελφός μου Ντονά...

— Ντονά; πρόφερε ἡ ἀδελφὴ Γουδούλη.

— Εἶναι σπάνιο ὄνομα, ἔ;... Μέναμε τότε, ποὺ λέτε, κοντὰ σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μοναστήρι. Τὄβλεπα ἀπ' τὰ παράθυρά μου... Σκεπτόμουν κι' ὅλας ν' ἀποτραβηχτῶ ἀπ' τὸν κόσμο, νὰ γίνω μοναχή. Μὰ δὲν τὄπαιρνα ἀπόφαση., Ὁ κόσμος μὲ τσαβοῦσε ἀκόμη.

»"Ημουν ξετρελλαμένη ἀπὸ χαρά, τὸ βράδυ τοῦ χοροῦ ποὺ θἀ δίναμε.

»Κι' ὅμως ἡ γιορτὴ ἐκείνη δὲ μᾶς ἔφερε καμμιὰ εὐχαρίστησι... παρὰ μονάχα πόνο!

Πόσο ἔχει γίνει τώρα προσεχτικὴ ἡ ἀδελφὴ Γουδούλη! Τὰ μάγουλά της δὲν ἔχουν πιὰ χρῶμα φιλντισένιο, κάτω ἀπ' τὴν ἄσπρη σκούφια της. Ἔχουν βαφτὴ ροζ, σὰν τὰ φθινοπωρινὰ τριαντάφυλλα ποὺ ἀνοίγουνε γιὰ τελευταία φορά...

—Ὁ ἀδελφός μου ἔφταση καταχαρούμενος, συνεχίζει ἡ ἀδελφὴ Ἀδέλα. Μᾶς ἀνήγγειλε πὼς θαρχόταν στὸ σπίτι μας ἡ ἀγαπημένη του, ἡ Ἰσαβέλα Ντεκοστέ, μὲ τὸν πατέρα της. "Αν δεχόταν τὴν πρόσκλησι ποὺ τῆς εἶχε στείλει γιὰ τὸ χορό μας, αὐτὴ ἡ πλούσια Ἰσαβέλα Ντεκοστέ, ποὺ δὲν τὴν εἶχα δῆ οὔτε κι' ἤταν γραφτὸ νὰ τὴν δῶ, ποτέ...

Ἐξακολουθεῖ τὴν ἀφήγησί της, χωρὶς νὰ κυττάζῃ πιὰ τὴν ἀδελφὴ Γουδούλη:

—... θὰ σήμαινε πὼς δεχόταν νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Ὅλοι τὴν περιμέναμε λοιπὸν μὲ χαρά. Τὸ σαλόνι ἤταν γεμάτο λουλούδια. Ἐγὼ εἶχα φτιάξει τὰ καλύτερα γλυκά. Εἶχα βάλει τὸ μπλὲ φόρεμά μου κι' εἶχα στολίσει τὰ μαλλιά μου μὲ λουλούδια...

— Κι' ὕστερα; ρώτησε ἀνυπόμονα ἡ ἀδελφὴ Γουδούλη.

—"Υστερα... στὰ τέλη τοῦ χοροῦ, ὁ ἀδελφός μου χάθηκε. "Ἐψαξα καὶ τὸν βρῆκα στὴν κάμαρά του, συντριμένο ἀπ' τὸν πόνο, γιατὶ ἡ Ἰσαβέλα Ντεκοστὲ δὲν εἶχε φανῆ...

— Μήπως ἤταν ἄρρωστη; εἶπε μαλακὰ ἡ ἀδελφὴ Γουδούλη.

— Μάθαμε, τὴν ἄλλη μέρα, πὼς εἶχε πάει σ' ἕναν ἄλλο χορό...

— Μήπως τὴν εἶχε ἐμποδίσει ὁ πατέρας της ναοῦλ σὲ σᾶς;

—'Η Ἰσαβέλα ἤταν βασίλισσα στὸ σπίτι της. Ἔκανε ὅ,τι ἤθελε... Ὁ ἀδελφός μου κατάλαβε τότε πὼς τὸν περιφρονοῦσε, κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική. Δὲν παντρεύτηκε ποτέ... δὲν ξέχασε τὴν Ἰσαβέλα Ντεκοστέ... κι' ἑβδομάδα πὼς πέθανε μὲ τ' ὄνομά της στὰ χείλια.

'Η ἀδελφὴ Γουδούλη ἔχει δέσει τὰ χέρια της νευρικά... Δίχως κἂν νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀδελφὴ Ἀδέλα γιὰ τὴν ἱστορία της, σηκώνεται καὶ πηγαίνει στὴν ἐκκλησία τοῦ μοναστηριοῦ. Ἐκεῖ μονάχα θὰ μπορέσῃ νὰ συνέλθῃ.

Γιατὶ νὰ φανερώσῃ στὴν ἀδελφὴ Ἀδέλα πὼς ἡ Ἰσαβέλα δὲν εἶχε πάρει ποτὲ τὴν πρόσκλησι σ' ἐκεῖνο τὸ χορό;... Σίγουρα, θὰ τὴν εἶχε ξεσκίσει ὁ φιλόδοξος πατέρας της, μὴ θέλοντας γιὰ γοιμπρό του ἕνα φτωχὸ νέο... Δίχως νὰ φαντάζεται πὼς κατάστρεφε ἔτσι ἕνα ἁλώκληρο μέλλον εὐτυχίας...

Ἀφοῦ ἔμεινε ἀνύπαντρη πολλὰ χρόνια, ἡ Ἰσαβέλα Ντεκοστὲ ζήτησε ἄσυλο στὸ μοναστήρι κι' ἔγινε ἡ ἀδελφὴ Γουδούλη. Δὲν εἶχε ξεχάσει ὅμως ποτὲ τὸ Ντονά, τὸ χαρούμενο χαμόγελό του, τὰ γαλανὰ μάτια του...

... Οἱ καμπάνες χτυπᾶνε τώρα πιὸ κοντά, τρυφερώτερα καὶ πιὸ γλυκά. Γύρω ἀπ' τὴ γρηὰ καλόγρηα πέφτει μιὰ βροχὴ ἀπὸ φύλλα καὶ λουλούδια... φύλλα ἀσημένια καὶ χρυσά, λουλούδια μπλὲ καὶ κόκκινα...

"Ενα χαλὶ ἁπλώνεται κάτω ἀπ' τὰ πόδια της. Κι' ἐκεῖ κάτω, στὸ βάθος τῆς ἐκκλησίας, τὴν περιμένει ὁ Θεός, τριγυρισμένος ἀπ' τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀγγέλους, γιὰ νὰ ἑνώσῃ ἐκείνον ποὺ πέθανε μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ μοναδικοῦ του ἔρωτα, κι' ἐκείνη ποὺ δὲ θέλησε ἄλλη εὐτυχία ἀπὸ μιὰ ἀνάμνησι...

★

"Οταν ἡ ἀδελφὴ Ἀδέλα ἀνησύχησε ἐπιτέλους καὶ μπῆκε στὴν ἐκκλησία, βρῆκε νεκρὴ τὴν ἀδελφὴ Γουδούλη. Δίχως ὅμως νὰ καταλαβαίνῃ ἀπὸ πού προερχόταν αὐτὴ ἡ πεποίθησι, σχημάτισε τὴ βεβαιότητα πὼς εἶχε ἀνθίσει ἐκεῖ μέσα μιὰ μεγάλη εὐτυχία...

Λ. ΛΩΡΑΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὁ μακαρίτης

Πρὸ ἑβδομάδων ἔθανεν ὁ γείτων μου ὁ Κλέων καγὼ θλίβεις τὰ μέγιστα κοινῶς ὑπὲρ τὸ δέον μετέβην εἰς τὸν οἶκον του φερόμενος ἀβρῶς πρὸς πλήρη παρηγόρευσιν τῆς εὐειδοῦς χηρός. Τουτέστιν ἔκων ἐκφρασιν ἀνδρὸς πολυθρυλήτου καὶ μνήμων τοῦ φιλτάτου μου θανόντος μακαρίτου προχθὲς εἰς τὴν οἰκίαν του μοιραίως ὁδηγοῦμαι καὶ τῇ χηρὶ ἀναφωνῶ: «Μανδάμ, σᾶς συλλυποῦμαι!» Καὶ τοῦ θανόντος οὖν αὐτὴ τὸν γείτονα ἰδοῦσα καὶ τεθλιμμένη σὺν αὐτῷ καὶ μελαντφοροῦσα κλαίουσα ταῖς ἀγκάλαις μου ἐρρίφθη ἐπὶ πλέον κι' ἐβόα: «Χήρα κι' ἔρημη μὲ ἄφησε ὁ Κλέων!» Κι' ἔγωγε οὖν ἀκεπτόμενος τῆς χήρας τὰ δεινὰ καὶ ψιθυρίζων: «Ὕπαγε ὀπίσω σατανᾶ!» Εὐθὺς τὴν ἐθώπευον βίβων εἰς ταύτην θάρρος ὅτε. ὦ Ζεῦ, εἰσέβαλεν ἐξαίφνης ὁ κουμβάρος καὶ τὴν κουμβάραν γὰρ ἰδὼν εἰς τὴν (ἐμὴν ἀγκάλην:

— Θὰ σὲ φονεύσω! ἐκραξεν βαλὼν φω- (νὴν μεγάλην.

Κι' ἀμφιστομώδη μάχαιραν ἐξήγαγεν (γοργῶς,

πλήν, εὐτυχῶς, προέλαβον καὶ γέγο- (να.. λαγός!

Τουτέστιν ἐκινδύνευσον ἐκ λόγων (φεῦ! ἀδίκων

νὰ παραμείνω τεθνεὼς εἰς τῆς χηρὸς (τὸν οἶκον

καὶ τὰ συλλυπητήρια δι' ἃ μετέβην (ἤτοι

ὀλίγου δεῖν... προσωπικῶς νὰ πῶ τῷ (μακαρίτη!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

"Υστερα ἀπὸ διακοπὴ τριῶν ἐτῶν, ἔκαμε τὴν ἐπανεμφάνισί του στὴ Λυρικὴ Σκηνὴ ὁ τενόρος Μιχάλης Κορώνης.

Ὁ Κορώνης στὸ διάστημα αὐτὸ ἐργαζόταν ὡς καλλιτεχνικὸς σύμβουλος στοὺς δυὸ ραδιοφωνικοὺς σταθμούς.

✪ "Ενας ἄλλος τενόρος, γνωστὸς ἀπὸ τὴν παληὰ καλὴ ἐποχὴ τῆς ὀπερέττας, ὁ Ἀντώνης Νέγρης, πρόκειται προσεχῶς νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισί του στὴ Λυρικὴ Σκηνή.

✪ Ἀναγγέλλεται ἡ ἵδρυσις ἑνὸς νέου θεατρικοῦ ὀργανισμοῦ, μὲ τὸν τίτλο «Νέα Ἑλληνικὴ Ὀπερέττα», γιὰ ἐφέτος τὸ καλοκαίρι.

Ὁ νέος ὀργανισμός, ποὺ θὰ ἀποτελῇ στὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ νέα στελέχη, θὰ ἀνεβάσῃ ἑλληνικὰ καὶ ξένα ἔργα.

✪ Τὰ «Πεύκα», τὸ μεγάλο βαριετὲ τοῦ Ζαππείου, ποὺ πραγματοποιοῦσε προπολεμικὰ ρεκὸρ εἰσιτηρίων, πρόκειται νὰ ξαναλειτουργήσῃ.

Ἐκεῖ θὰ ἐμφανιστῇ τὸ μουσικὸ συγκρότημα τοῦ Νίκου Σταυρίδη.

✪ Ὁ Μάνος Κατράκης, μὲ πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου του, τὴν Ελσήνη Γκρέκα, ποὺ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἀμερική, θὰ ἀνεβάσῃ στὸ θέατρο τοῦ Πάρκου ἕνα ἡρωϊκὸ ἔργο ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Ἀναφέρεται, μεταξὺ ἄλλων «Ὁ νέος τοῦ Μωριά», ποὺ ἔγραψε, ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπύρος Μελᾶς, ὅπως ἐπίσης καὶ δύο ἔργα νέων συγγραφέων, ὁ «Ἀθανάσιος Διάκος», καὶ ἡ «Μπουμπουλίνα».

✪ "Υστερα ἀπὸ μιὰ μακροχρόνια ἀσθένεια, πέθανε πρὸ ἡμερῶν ὁ δημοφιλὴς ἐρμηνευτὴς τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ Μαρίκα Νίνου.

Τόση εἶχε ἀγάπη στὸ τραγούδι ἡ Νίνου, ὥστε τοὺς τελευταίους μῆνες ἔπαιρνε συχνὰ τὴν ἡρωϊκὴ ἀπόφασι καὶ σηκωνόταν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, γιὰ νὰ πάῃ νὰ τραγουδήσῃ!

✪ 'Η 'Ελληνίδα χορεύτρια Λιλὴ Μπερδέ, ποὺ ἐμφανιζόταν στὸ Λονδῖνο μὲ ἕνα 'Ινδὸ παρτεναίρ, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ μόνη της στὴν 'Αμερική, γιατὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες, ποὺ κατεβλήθησαν, οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς δὲν ἔδωσαν ἄδεια εἰσόδου στὸν ποιτεναίρ της.

'Εν τῷ μεταξύ, ἡ Μπερδὲ στὸ Λὸς "Αντζελες παρουσίασε ἀπὸ τὸ σταθμὸ τηλεοράσεως, τὸ πεντάλεπτο σκέτς «Μαϊμοχουάνα» (ἡ ἱστορία μιᾶς ὀπιομανοῦς), ποὺ ἄφησε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι.

✪ Μιὰ ἄλλη 'Ελληνίδα χορεύτρια, ἡ 'Αντωνία Γιαννακοπούλου, στὴν 'Ιταλία ὅπου ἔμεινε ἀρκετὸ διάστημα, ἄλλαξε ὄνομα καὶ ἔγινε σὲ λίγο διάστημα γνωστὴ μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Τόνια Μπάμπολο.

Μὲ τὸ νέο της ὄνομα ἡ Γιαννακοπούλου θὰ ἐμφανιστῇ τὸν ἐρχόμενο μῆνα σ' ἕνα παρισινὸ κέντρο.

✪ Τὰ ρωσικὰ μπαλλέτα Μοϊσέιεφ, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ 75 χορεύτριες καὶ χορευτὲς καὶ 25 μουσικούς, καὶ ποὺ θεωροῦνδους, θὰ παρουσιάσουν στὴν 'Αθήνα, μετὰ τὸ ξεκίνημά τους ἀπὸ τὴν 'Ανατολή, ἀρχίζουν τὶς ἐργασίες τους στὸ Παρίσι, ὅπου θὰ χορεύσουν ἕνα προγραμματάκι τοῦ εἴδους.

✪ Οἱ χορεύτριες τοῦ γερμανικοῦ μπαλλέτου ποὺ βρίσκεται στὴν 'Αθήνα —κατὰ ρεύτριες, ἔχουν τὸ ὄνομα "Ιγκε— γυμνάζονται κάθε ἡμέρα ἐπὶ τέσσερις ὧρες συνεχῶς!

✪ "Ενα μεγάλο καλλιτεχνικὸ γεγονὸς ἀναγγέλλεται γιὰ τὸ καλοκαίρι: Τὸ περίφημο «Τσίρκο τῆς Μόσχας», ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο, θὰ ἔλθῃ στὴν 'Αθήνα καὶ θὰ ἐγκατασταθῇ στὸ γυμναστήριο τοῦ «Παναθηναϊκοῦ».

Τὸ «Τσίρκο τῆς Μόσχας» περιλαμβάνει περισσότερα ἀπὸ 100 διάφορα ζῶα καὶ τὸν πρῶτο ἀκροβάτη τοῦ κόσμου Ποπώφ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Σὰν ἄλλες ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Τὸ πάθος τοῦ Κλεομένη

Ἦταν πολὺ μερακλῆς στὸ ζήτημα τῶν γυναικῶν ὁ φίλος μου ὁ Κλεομένης κι' εἶχε πάθει πολλὰ ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης κι' ἀθεράπευτης αὐτῆς ἀδυναμίας του. Εἶχε φάει ξύλο, τσαντάκια στὸ κεφάλι, βρισιές, προσβολές, γιατὶ ἦταν ἀδίστακτος καὶ δὲ λογάριαζε κινδύνους. Ἂν τύχαινε νὰ ριχτῇ στὸ κυνῆγι ἑνὸς θηλυκοῦ.

— Χρυσέ μου ἄνθρωπε, τοῦ ἔλεγα, δὲν ἔχεις, ἐπὶ τέλους, λίγη ἀξιοπρέπεια; Κράτα λιγάκι καὶ τὴ θέσι σου! Εἶναι δουλειὰ αὐτὴ νὰ ἐξευτελίζεσαι κάθε τόσο μὲ τὸ τίποτα;

Καμμιὰ φορὰ ὁ φίλος μου ὁ Κλεομένης ἔλεγε:

— Σῶπα ἀδερφέ! καὶ γέλαγε.

Καμμιὰ φορά, ὅμως, ἄνοιγε τὴν καρδιά του:

— Δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά. Οἱ γυναῖκες μ' ἀρέσουν! Τί νὰ κάνω; Εἶναι τὸ πάθος μου!

Κι' ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσαν παρὰ πολὺ οἱ γυναῖκες, ἦταν ἱκανὸς νὰ πάρῃ ἀπὸ πίσω μιὰ ἄγνωστη, νὰ τὴν κυνηγᾷ ἐπὶ ὧρες, καὶ νὰ τῆς γίνεται φόρτωμα, νὰ τῆς λέῃ καὶ νὰ τῆς λέῃ καὶ νὰ φτάνῃ ἀκόμα καὶ μέχρι τὴν πόρτα της. "Ετσι κάποτε τὸ θράσος του ἔφτασε μέχρι τὸ φοβερὸ σημεῖο νὰ περάσῃ ἀκόμα καὶ τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ μιᾶς νεαρῆς κι' ὡμορφης γυναίκας, ποὺ καθὼς τὸν εἶδε νὰ τὴν ἀκολουθῇ ἀδίστακτα μέσα στὸ ἴδιο της τὸ σπίτι, ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Μὰ δὲν ντρέπεστε, ἐπὶ τέλους, κύριε; Δὲν ἔχετε τσίπα;

—Κυρία μου, τρελλάθηκα ποὺ σᾶς εἶδα! "Εχασα τὰ λογικά μου! ἤταν ἡ ἀπάντησι τοῦ Κλεομένη.

— Θρασύτατε! βρυχήθηκε τότε ἡ γυναῖκα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πετάχτηκε μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι ἕνα θερίο — ὁ ἄντρας τῆς γυναίκας — καὶ τοὺλουμίασε στὰ γρήγορα στὸ ξύλο τὸν φίλο μου τὸν Κλεομένη.

Ἄλλη φορὰ πάλι μέσα στὸ λεωφορεῖο εἶχε κάτσει πλάϊ σὲ μιὰ κοπέλλα πολὺ νόστιμη καὶ τὴν ἔπιασε μὲ τὶς ἐρωτικές του ἐξομολογήσεις. Μιά, δυό, τρεῖς, δὲ μίλησε ἡ κοπέλλα, ξεροκοκκίνιζε μονάχα, τὸν ἀγριοκύτταζε, ἀλλὰ ἐπειδὴ σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ σημάδια δὲν ἔδινε καμμιὰ σημασία ὁ φίλος μου ὁ Κλεομένης καὶ συνέχιζε τὶς ἐρωτικές του ἐξομολογήσεις, σὲ μιὰ στιγμὴ ἔσκασε ἐκείνη, τινάχτηκε ἀπάνω καὶ τσίριξε:

— Νά, παληάνθρωπε!

Καὶ τοῦ κατέβασε μὲ τέτοια δύναμι τὸ τσαντάκι στὸ κεφάλι, ποὺ παρὰ λίγο νὰ πάθῃ διάσεισι ὁ φουκαρᾶς.

Αὐτά, ὅμως, κι' ἄλλα χειρότερα, τοῦ συνέβαιναν πολὺ συχνὰ τοῦ Κλεομένη καὶ δὲν τἀπαιρνε ποτὲ κατάκαρδα. Πότε τὸν ἔβλεπες μὲ κατάμαυρο τὸ μάτι, πότε μὲ πρησμένη τὴ μύτη ἀπὸ γροθιὰ καὶ μιὰ φορὰ κούτσαινε ἐπὶ ἕνα μῆνα, γιατὶ τὸν ἔπιασε στὰ πράσα ἕνας ἀπατημένος σύζυγος κι' ὁ Κλεομένης πήδησε ἀπ' τὸ παράθυρο γιὰ νὰ σωθῇ.

Πολὺ φυσικὸ ἦταν λοιπόν, ν' ἀνησυχήσω σοβαρὰ ὅταν κάποτε βρεθήκαμε μαζὶ σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Μακεδονίας καὶ μᾶς κάλεσε στὸ σπίτι του νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ ἕνας κοινὸς φίλος μας εἰρηνοδίκης.

— Κλεομένη, τοῦ εἶπα, πρόσεχε! Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺ εὐγενικός, πολὺ φιλόξενος καὶ ἡ γυναίκα του ἀκόμα πιὸ καλή. Ἐπειδὴ σὲ ξέρω ὅτι εἶσαι ζῶον, φοβᾶμαι μὴν κάνῃς καμμιὰ λαχτάρα!

Ὁ Κλεομένης θύμωσε·

— Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! μοῦ εἶπε. Τί φαντάζεσαι; Μπορῶ, δηλαδή, νὰ πειράξω τὴ γυναίκα τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου ποὺ τόσο πρόθυμα μᾶς ἄνοιξε τὸ σπίτι του;

— Κλεομένη, τοῦ εἶπα σοβαρά, σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶσαι ζῶον, γιατὶ σὲ ξέρω!

Ὁ Κλεομένης κοκκίνισε, ὕστερα τὸν ἔπιασε τὸ φιλότιμο, παραπονέθηκε, διαμαρτυρήθηκε καὶ στὸ τέλος ὡρκίστηκε ὅτι ἡ διαγωγή του θὰ ἦταν ἄμεμπτη. Φάγαμε, λοιπόν, τὸ βράδυ στὸ σπίτι τοῦ εἰρηνοδίκη, ἤπιαμε κι' ὁ φίλος μου ὁ Κλεομένης κράτησε πραγματικὰ ἄψογη στάσι ἀπέναντι στὴν κυρία, γιατὶ μέσα στὸ σπίτι βρισκόταν κάτι ἄλλο ποὺ τράβηξε πολὺ περισσότερο τὴν προσοχή του: ἡ ὑπηρέτρια ποὺ μᾶς σερβίριζε!

Ζωηρούτσικη ἡ μικρὴ — καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρονῶν — μὲ μαῦρα μάτια καὶ μαλλιά, γελαστή, κουνιστή, καλοφτιαγμένη, εἶχε καταλάβει τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔκανε στὸν φίλο μου τὸν Κλεομένη καὶ δὲν ἔμεινε καθόλου ἀσυγκίνητη. "Εφερνε συνεχῶς βόλτα τὸ τραπέζι, χαμογελοῦσε, πηγαινοερχόταν ζεστὴ καὶ λυγιστὴ κι' ἄλλαζε φευγαλέες ματιὲς μὲ τὸν φιλοξενούμενο, ποὺ ἄστραφταν τὰ μάτια του καθὼς συναντοῦσαν τὰ δικά της. Δὲν ἤξερα ἂν ὁ φίλος μας ὁ εἰρηνοδίκης μυρίστηκε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά, ἐμένα, ὅμως, μὲ ζύσανε τὰ φίδια.

— Γάϊδαρε! τοῦ εἶπα τὸ πρωῒ, σήμερα κι' ὅλας θὰ φύγουμε! Γιατὶ προβλέπω ὅτι θὰ γίνουμε ρεζίλι.

Ἀλλὰ ὁ φίλος μου ὁ Κλεομένης διαμαρτυρήθηκε:

— Σῶπα ποὺ θὰ φύγουμε! Ἐδῶ εἶναι παράδεισος!

—Μὰ στὸ Θεό σου, δὲν φοβᾶσαι μήπως σὲ πάρουν μυρουδιά;

— Ἀδύνατον! μοῦ ἐξήγησε χαμογελῶντας πονηρά.

Κι' ὕστερα χαμήλωσε τὴ φωνή:

— Ἐμεῖς κοιμόμαστε στὸ ἀπάνω. Τὸ δωμάτιο τῆς κοπέλλας εἶναι κάτω!

"Εφριξα:

— Καὶ λοιπόν;

— Οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ πάρῃ χαμπάρι ὁ εἰρηνοδίκης, οὔτε, ἄλλωστε, μυρίστηκε τίποτα τὴ νύχτα ποὺ κατέβηκα!

Φυσικὰ ὕστερα ἀπ' τὴ θρασύτατη αὐτὴ ἀποκάλυψη, ἐπέμενα νὰ φύγουμε ἀμέσως, ἀλλὰ ὁ εὐγενικὸς εἰρηνοδίκης κι' ἡ γυναίκα του ἔφεραν τέτοιες ἀντιρρήσεις, ὥστε τὸ πρᾶμμα κατάντοῦσε δύσκολο.

— Μὰ γιατὶ ἐπιμένεις νὰ φύγουμε ἀμέσως; συμπλήρωσε μὲ ὕφος ἀθῶο κι' ὁ Κλεομένης. Ἂν νομίζῃς ὅτι ὑποχρεωνόμαστε, τότε θὰ χάλουμε τὴν ὑποχρέωσι ὅταν μὲ τὸ καλὸ μᾶς ἔλθουν στὴν Ἀθήνα ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία εἰρηνοδίκου. "Ε, κ. Κατσαμάγκο; 'Εγὼ θὰ σᾶς φιλοξενήσω!

—Βέβαια! Βέβαια! γελοῦσε ὁ εἰρηνοδίκης.

"Ε, κυρία Κατσαμάγκου;

— Βέβαια! Βέβαια! συμφωνοῦσε καὶ ἡ κ. εἰρηνοδίκου.

— Αὐτὸ τὸ κτῆνος! Μπῆκε στὸ δωμάτιό μου! φώναζε μιὰ γρηά, κρατῶντας ἀπὸ τὸ γιακὰ τὸν Κλεομένη.

— "Αλλωστε, ἐξηγοῦσε ὁ εἰρηνοδίκης, χῶρο ἔχουμε ἀρκετό. Λείπει ἡ μητέρα μου κι' ἔτσι εἶναι ἐλεύθερο ἕνα δωμάτιο, ἐπὶ πλέον!

Πέρα ἀπ' αὐτὰ ἡ κ. εἰρηνοδίκη δήλωσε ὅτι ἡ παρουσία μας ἀποτελοῦσε μιὰ σπάνια ποικιλία στὴ μονοτονία τῆς ἐπαρχιακῆς ζωῆς της, ὥστε δὲ χωροῦσε ἄλλη ἀντίρρησι. Ὁ φίλος μου ὁ Κλεομένης, ὅταν τέλειωσε ἡ συζήτησι, ἄστραφτε ὁλόκληρος ἀπὸ χαρά.

— Βρὲ εἶσαι τρελλός; μοῦ εἶπε χαμογελῶντας πάλι πονηρά. Γιατὶ νὰ φύγουμε; Ἐδῶ εἶναι παράδεισος. Ἐμένα, τουλάχιστον, τίποτα δὲν μοῦ λείπει!

— Σ' ἀρέσει, ἔ;

— Πολύ!

— Ντροπὴ δὲν ἔχεις;

— "Οχι. Γιατὶ νὰ ντρέπουμαι; Τυχερὰ εἶναι αὐτὰ φίλε μου! "Οταν σοῦ παρουσιάζῃ κάτι ἡ τύχη καὶ τ' ἀρνιέσαι, εἶσαι κουτός.

Κακὰ προμαντέματα μὲ βασανίζαν γιὰ τὸ ἄσκημο ἐκεῖνο μπλέξιμο καὶ σχεδίαζα τὴν ἄλλη μέρα ὁπωσδήποτε νὰ στρίψω μὲ κάποια πρόφασι — ἔστω καὶ μόνος — ἀλλὰ ἡ λαχτάρα, ποὺ φοβόμουν ἦλθε, δυστυχῶς πολὺ νωρίτερα, τὴ δεύτερη κι' ὅλας βραδυά.

Εἴχαμε φάει πάλι τὸ βράδυ, μιλήσαμε, γελάσαμε, ἤπιαμε καὶ τώρα κοιμόμασταν βαθειά, ὅταν τὸν ὕπνο μας τάραξαν ἄγριες φωνές:

— Βοήθειαααα!

Τιναχτήκαμε.

'Η φωνὴ ἐρχόταν ἀπ' τὸ κάτω πάτωμα, περίπου ἀπ' τὸ δωμάτιο ποὺ κοιμόταν ἡ μικρὴ. Δὲν ἤταν, ὅμως, φωνὴ κοπέλλας, ἀλλὰ γυναίκας ἡλικιωμένης!

Ὁ εἰρηνοδίκης βρέθηκε στὸ πόδι, τὸ ἴδιο κι' ἡ γυναίκα του.

— 'Η μαμᾶ φωνάζει! εἶπε ἀλαφιασμένος καὶ χύμηξε στὶς σκάλες!

— Μὰ ἤρθε ἡ μαμά; Πότε ἤρθε ἡ μαμᾶ; εἶπε κι' ἡ γυναῖκα του ζαλισμένη ἀπ' τὸν ὕπνο κι' ὥρμησε μὲ τὴν νυχτικιά της ἀπὸ πίσω του.

"Οσο γιὰ μένα, εἶχαν κοπῇ τὰ γόνατά μου, ἀλλὰ προχώρησα μηχανικὰ στὶς σκάλες γιὰ νὰ δῶ τί διάολο εἶχε συμβῇ. Τὸ θέαμα, λοιπόν, ποὺ εἶδα μόλις κατέβηκα τὶς σκάλες ἦταν ἀναπάντεχο: Μιὰ γρηά, κρατοῦσε τὸν φίλο μου τὸν Κλεομένη ἀπ' τὸν γιακὰ τῆς πυτζάμας καὶ τὸν ταρακουνοῦσε οὐρλιάζοντας:

— Αὐτὸ τὸ κτῆνος! Αὐτό! Μπῆκε στὸ δωμάτιό μου καὶ μὲ ψαχούλευε! Αὐτὸ τὸ κτῆνος! Αὐτό!...

Ὁ εἰρηνοδίκης, βλέποντας τὸν Κλεομένη ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— "Υψωτε Θεέ! Ἔλεγε κι' ἔκανε τὸν σταυρό του.

Καὶ ἡ κ. εἰρηνοδίκη τραβοῦσε τὰ μαλλιά της:

— Μὴ χειρότερα Παναγία μου!

Τί εἶχε συμβῇ; Ἀπλούστατα ἡ μητέρα τοῦ εἰρηνοδίκη ποὺ ἔλειπε, ἦλθε ἀργὰ τὴ νύχτα καὶ χωρὶς νὰ κάνῃ φασαρία, κοιμήθηκε στὸ δωμάτιό της, ποὺ προσωρινὰ μονάχα εἶχε παραχωρήσει ἡ ὑπηρέτρια. Ὁ φίλος μου ὁ Κλεομένης, λοιπόν, κατὰ τὴ δεύτερη νυχτερινή ἐπίσκεψί του στὸ δωμάτιο δὲν στάθηκε τόσο τυχερὸς ὅσο τὴν πρώτη. Φυσικά, ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ ἡ ἐξωσί μας ἀπὸ τὸν παράδεισο ἐκεῖνο στάθηκε χειρότερη ἀπ' τοῦ Ἀδάμ...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Η Δωροθέα Μάντσεν στὴν γραφομηχανή της.

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΛΟΧΑΓΟΣ ΚΙ' Η ΟΜΟΡΦΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Ένα ρωσο-γερμανικὸ εἰδύλλιο ποὺ ναυάγησε ἄδοξα

Μιὰ ἀρχοντική, κατάλευκη ἔπαυλι, πνιγμένη στὸ πράσινο, εἶναι, στὴν περίφημη λουτρόπολι Μπάντεν-Μπάντεν, ἡ ἕδρα τῆς σοβιετικῆς στρατιωτικῆς ἀποστολῆς. Ἀπομεινάρι τῆς ἐποχῆς, ποὺ οἱ Ρῶσοι συνεργάζονταν στενὰ μὲ τοὺς Δυτικούς, μὲ κύριο σκοπὸ τῆς νὰ κατοπτεύη κάθε κίνησι, ποὺ θὰ ἀπέβλεπε στὸν ἐπανεξοπλισμὸ τῶν Γερμανῶν, ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ δὲν ἐξυπηρετεῖ σήμερα, ποὺ ἡ Δυτικὴ Γερμανία ἔχει ἐνταχθῆ στὸ ΝΑΤΟ καὶ ἐπανεξοπλίζεται φανερά, σχεδὸν κανένα προορισμό, ἀλλὰ διατηρεῖται ἀκόμη, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ζητήθηκε ἀπὸ τοὺς Ρώσους νὰ τὴν καταργήσουν.

Ἀπὸ καιρό, ἡ ὕπαρξι αὐτῆς τῆς βίλλας ἦταν σχεδὸν λησμονημένη ἀπὸ τοὺς Γερμανούς καὶ οἱ λιγοστοὶ ἀξιωματικοί, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἀποστολή, παραβέριζαν περισσότερο ἐκεί, παρὰ δούλευαν, χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ κανένα καὶ χωρίς, ἐπίσης, νὰ ἐνοχλοῦν κανέναν. Ὥσπου, ξαφνικά, ἡ κατάλευκη ἔπαυλι, μὲ τὴν ὑποδειγματικὰ ἡσυχη ζωή, ἔγινε τὸ κέντρο ἑνὸς ἐρωτικοῦ δράματος, ποὺ συγκίνησε ἀναρίθμητες αἰσθηματικὲς καρδιὲς καὶ προκάλεσε πολύστηλα σχόλια στὸν γερμανικὸ τύπο!

Ὅπως συμβαίνει μὲ τὶς περισσότερες ἐρωτικὲς ἱστορίες, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἀνακάλυψαν τὸν ἔρωτα, ἡ ἱστορία αὐτὴ ἄρχισε ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινό. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια: ἕνα δειλινὸ στὶς ἀρχὲς Μαΐου τοῦ 1956.

Ὁ λοχαγὸς Ἀλεξάντερ Κράσνιν, μέλος τῆς σοβιετικῆς στρατιωτικῆς ἀποστολῆς τοῦ Μπάντεν-Μπάντεν, εἶχε τελειώσει τὴν τρέχουσα δουλειά του κι' ἑτοιμαζόταν νὰ κάνη ἕναν περίπατο στὴν ἐξοχή. Ἀπὸ τὸ παράθυρό του, ἄκουγε τὸ τιτίβισμα τῶν πουλιῶν στὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, ποὺ περιστοίχιζαν τὴν ἔπαυλι. Κι' ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, τὸν γρήγορο ρυθμὸ τῶν πλήκτρων μιᾶς γραφομηχανῆς.

Ὅταν εἶναι κανεὶς νέος, καὶ γύρω του εἶναι ἀνοιξι, καὶ ξέρει πὼς τὰ δάχτυλα, ποὺ χτυποῦν τὰ πλήκτρα, ἀνήκουν σὲ μιὰ ὁμορφη κατασκεύασμένη κορέλλα μὲ ἐπιδερμίδα λεπτὴ σὰν μετάξι, εἶναι φυσικὸ νὰ συνδυάση στὴν καρδιὰ του τοὺς δυὸ αὐτοὺς τόσο ἀνόμοιους ἤχους! Ἔτσι, ὁ λοχαγὸς τοῦ σοβιετικοῦ στρατοῦ Ἀλεξάντερ Κράσνιν ἔνοιωσε μιὰν ἄξαφνη ταραχή, ἀκούγοντας ἀπὸ ἐδῶ τὸ τιτίβισμα τῶν πουλιῶν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὰ πλήκτρα τῆς γραφομηχανῆς, καὶ, παίρνοντας τὴν ἀπόφασί του, κατευθύνθηκε πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, μπῆκε στὸ γραφεῖο, ὅπου ἐργαζόταν ἡ ὁμορφη δακτυλογράφος, καὶ τὴν ρώτησε:

— Θὰ θέλατε, δεσποινὶς Δωροθέα, ὅταν τελειώσετε τὴν δουλειά σας, νὰ κάνωμε μαζὶ ἕναν περίπατο στὴν ἐξοχή;

Ἡ Δωροθέα Μάντσεν, ἡ νεαρὴ Γερμανίδα δακτυλογράφος τῆς σοβιετικῆς στρατιωτικῆς ἀποστολῆς, σταμάτησε νὰ χτυπᾶ τὰ πλήκτρα καὶ τὸν κύτταξε ξεφτισμένη. Τόσον καιρό, ποὺ ἐργαζόταν στὴν ρωσικὴ ὑπηρεσία, κανεὶς δὲν τῆς εἶχε κάνει μιὰ τέτοια πρότασι. Κανεὶς δὲν τῆς εἶχε μιλήσει, ὅπως θὰ μιλοῦσαν σὲ μιὰ γυναῖκα. Τί εἶχε πάθει ὁ λοχαγὸς Ἀλέξανδρος Κράσνιν, γιὰ νὰ παραβιάση τοὺς κανόνες τῆς ἄμεμπτης ἐθιμοτυπίας, ποὺ κυβερνοῦσαν τὴν σοβιετικὴ στρατιωτικὴ ἀποστολή;

Ἀλλὰ τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ εἶχε μιὰ τέτοια εἰλικρινῆ ἔκφρασι ἀδημονίας, καθὼς περίμενε τὴν ἀπάντησί της, ὥστε ἡ Δωροθέα Μάντσεν δὲν κάθησε νὰ σκεφθῆ περισσότερο:

— Τελειώνω κι' ἔρχομαι! τοῦ ἀποκρίθηκε.

Σὲ μερικὰ λεπτά, εἶχαν ξεκινήσει γιὰ τὸν περίπατό τους. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν χωρίσανε, ἐκείνη γιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι της, ἐκεῖνος γιὰ νὰ γυρίση στὴν ἔπαυλι τῆς ἀποστολῆς, ἦταν παράφορα ἐρωτευμένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο!

Ὁλόκληρη τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαίρι ποὺ ἀκολούθησε, κανένα σύννεφο δὲν σκίασε τὸ εὐτυχισμένο τους εἰδύλλιο. Ἀλλὰ οἱ προϊστάμενοι τοῦ Κράσνιν παρακολουθοῦσαν μὲ διαρκῶς καὶ ζωηρότερη ἀνησυχία τὶς αἰσθηματικὲς αὐτὲς παρεκτροπὲς τοῦ λοχαγοῦ μὲ μιὰ ξένη καὶ ἡ δυσφορία τους ἔγινε μεγαλύτερη, ὅταν, ἀνασκαλεύοντας τὸ οἰκογενειακὸ παρελθὸν τῆς ὑπαλλήλου τους, ἔμαθαν πὼς ὁ πατέρας της ἦταν πρόσφυγας ἀπὸ τὴν Σιλεσία, πὼς ἐργαζόταν ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου ὡς ἀστυνομικὸς καὶ πὼς στὸ Μόναχο, ὁπου ἐγκαταστάθηκε ἀργότερα, ὡς τὸ 1949, ὁπότε πέθανε, ἔκανε ἐμπόριο ἀπὸ ἀντίκες καὶ σουβενίρ, ἔχοντας τοὺς Ἀμερικανοὺς γιὰ κυριώτερους πελάτες του.

Ὅλα αὐτά, βέβαια, ἦταν πολὺ λίγο «ἐπιβαρυντικὰ» γιὰ τὸν πεθαμένο πατέρα καὶ δὲν ἀφορροῦσαν οὔτε στὸ παραμικρὸ τὴν ὀρφανὴ κόρη του. Οἱ προϊστάμενοι, ὅμως, τῆς σοβιετικῆς ἀποστολῆς τὰ ἔκριναν ἀρκετά, γιὰ ν' ἀγανακτήσουν, ὅταν ὁ λοχαγὸς Κράσνιν τοὺς ἀνακοίνωσε τὴν ἀπόφασί του νὰ παντρευτῆ τὴν Δωροθέα Μάντσεν, παραπόνεμενος, στὴν ἀνάγκη, ἀπὸ τὸν στρατό!

Ἀλλὰ ἡ ἄκαμπτη ἄρνησι, ποὺ συνάντησε, δὲν ἀπογοήτευσε τὸν ἐρωτευμένο ἀξιωματικό. Ἀφοῦ δὲν ἤθελαν νὰ τὴν δεχτοῦν — σκέφτηκε — θὰ τοὺς «ἐπέβαλλε» τὴν παραίτησί του.

Ὅταν ὅλα ἦταν ἕτοιμα, ἔδωσε ραντεβοῦ στὴν Δωροθέα, στὶς 2 τὴ νύχτα, σ' ἕνα ἐρημικὸ μονοπάτι τῆς ἐξοχῆς. Θὰ ἐρχόταν — τῆς ἐξήγησε — μὲ τὰ πολιτικά του καὶ μ' ἕνα βαλιτσάκι μονάχα, ἀφοῦ θ'ἄφηνε τὴν στολή του στὴν ἔπαυλι, καὶ θὰ ξεκινοῦσαν μαζί, γιὰ νὰ ζήσουν σὰν ἐρωτευμένο ζευγάρι σὲ μιὰ ἄλλη πόλι, λησμονῶντας τὶς διαφορές, ποὺ χώριζαν τὶς πατρίδες τους!

Ἡ Δωροθέα, ὅμως, ἄδικα περίμενε στὸ συμφωνημένο μέρος. Τὴν στιγμὴ πού, ντυμένος μὲ τὰ πολιτικά του καὶ μὲ τὸ βαλιτσάκι στὸ χέρι, ὁ νεαρὸς λοχαγὸς ἑτοιμαζόταν νὰ τὸ σκάση, 'περπατῶντας στὰ νύχια, ἀπὸ τὴν ἔπαυλι, ἕξη ζευγάρια χέρια τὸν ἅρπαξαν ἀπὸ παντοῦ καί, μετὰ ἀπὸ μιὰ σύντομη πάλη, τὸν εἶχαν βγάλει νὸκ-ἄουτ!

Μὲ τὴν Δωροθέα, ποὺ τῆς ἔδωσαν στὸ μεταξὺ οἱ Ρῶσοι τὴν ἀπόλυσί της, δὲν ἄφησαν τὸν Κράσνιν νὰ συναντηθῆ παρὰ μονάχα μιὰ φορὰ ἀπὸ τότε.

Πῆγε καὶ τὴν βρῆκε στὸ σπίτι της, μελανιασμένος ἀκόμη ἀπὸ τὶς γροθιὲς ποὺ εἶχε δεχτῆ, τὴ νύχτα ποὺ ἐπεχείρησε νὰ ἀποδράση. Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καί, ἀφοῦ τῆς διηγήθηκε ὅσα συνέβησαν, τῆς εἶπε πὼς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὴν ἀποχαιρετήση. Τὸν μεταθέτανε στὴ Ρωσία καί, τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, ἔπρεπε νὰ φύγη.

— Καὶ γιατὶ δὲν μένεις ἐδῶ, μαζί μου; τὸν ρώτησε ἐκείνη. Δὲν ἔχουν κανένα δικαίωμα νὰ μποῦν καὶ νὰ σὲ ζητήσουν. Μὴν ξαναγυρίσης ποτὲ πιὰ κοντά τους!

Αὐτὸς κούνησε τὸ κεφάλι.

— Εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ λές, τῆς ἀποκρίθηκε. Μοῦ εἶπαν πὼς, ἂν δὲν γυρίσω ὡς τὸ βράδυ στὴν ἔπαυλι, θὰ φυλακίσουν τοὺς γονεῖς μου, ποὺ βρίσκονται στὴν Ρωσία!

Ἡ Δωροθέα κατάλαβε πὼς θὰ ἦταν ἄσκοπο νὰ ἐπιμείνη περισσότερο. Καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἀνταλλάξανε ἕνα τελευταῖο φιλί, πρὶν χωριστοῦνε γιὰ πάντα. Στὴν κατάλευκη ἔπαυλι τοῦ Μπάντεν-Μπάντεν, ἔχει ξαναγυρίσει τώρα ἡ ὑποδειγματικὴ ἡσυχία, ποὺ κανένα ἐπεισόδιο δὲν τὴν ταράζει...

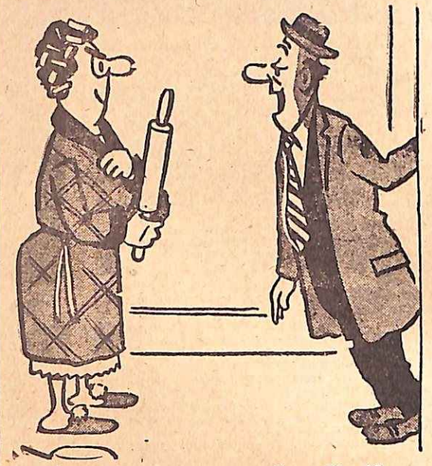

— Ἀνοίγεις, φύλλο, τέτοια ὥρα; Μπράβορροο...

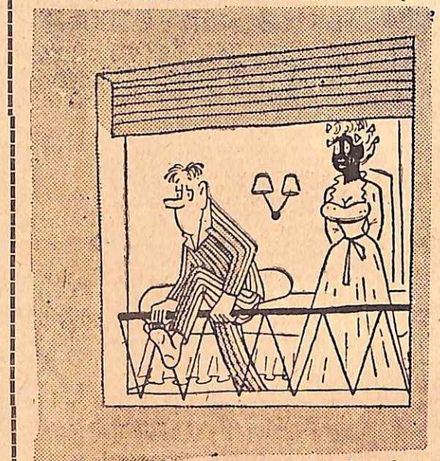

— Μὴ φοβᾶσαι, χρυσέ μου, ἐγὼ εἶμαι ἡ Λουλούκα σου!...

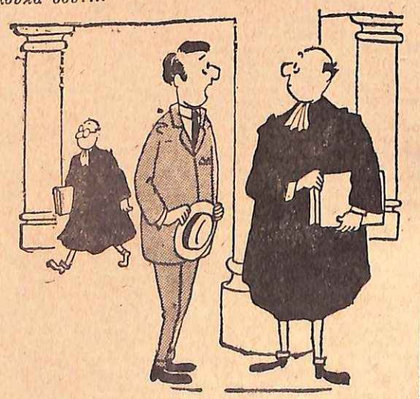

ΜΕΤΑ ΤΟ «ΑΛΛΟΘΙ»

— Καὶ τώρα, κύριε διηγητή, ἐλᾶτε στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ πείσετε τὴ γυναῖκα μου πὼς δὲν ἤμουν μὲ τὴν ξανθούλα, ἀλλὰ πὼς πράγματι ἔκανα ἐγὼ τὴ διάρρηξι!...

Η ΝΗΣΤΕΙΑ Της Σαρακοστής

Ἀπὸ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους μέχρι σήμερα

Ὁ ἀριθμὸς τῶν Χριστιανῶν, ποὺ τηροῦν τὴ νηστεία τῆς Σαρακοστῆς ὅσο πάει καὶ λιγοστεύει. Καὶ ὅμως ἡ Ἐκκλησία, ὅταν θέσπιζε αὐτὴ τὴ νηστεία ἐπὶ σαράντα ἡμέρες, ὕστερ' ἀπὸ τὶς καταχρήσεις τῆς Ἀποκρηᾶς, εἶχε ὑπ' ὄψι της τὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου. Φρόντιζε γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς του γιὰ νάναι προετοιμασμένος νὰ νοιώση βαθύτερα τὸ δράμα τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι λαοί, οἱ παληοὶ ἐρημῖτες κι' ἀναχωρητὲς εἶχαν υἱοθετήσει τὸ ἔθιμο αὐτό, ποὺ ἦταν μέσον μοναδικὸ γιὰ ν' ἀνέβουν στὶς ψηλότερες σφαῖρες τῆς θρησκευτικῆς ἐξάρσεως.

Οἱ Ἰνδοὶ ὀφείλουν τὴν παροιμιώδη καλωσύνη τους καὶ γλυκύτητα τοῦ χαρακτῆρα τους στὴν ἀποχή τους ἀπὸ τὴν κρεοφαγία καὶ στὴν ἀποκλειστικὴ διατροφή τους μὲ λαχανικά, ρύζι καὶ φροῦτα. Γιὰ πολὺ χρονικὸ διάστημα οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μωάμεθ δὲν ἔβαζαν στὸ στόμα τους οὔτε κρασί, οὔτε κρέας. Ἀλλὰ καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς τὸ εἶχαν σὲ κακὸ νὰ φάνε ἀπὸ τὸ κρέας ὁποιουδήποτε ζώου.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀνύψωσε τὴ νηστεία σὲ περιωπὴ πραγματικοῦ θρησκευτικοῦ δόγματος, φτάνει νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στοὺς βίους τῶν Ἁγίων γιὰ νὰ δοῦμε ὅτι τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τῆς ζωῆς τους ἦταν ἡ νηστεία. Ἡ ζωὴ τους ἦταν μιὰ διαρκὴς Σαρακοστή. Οἱ Ἅγιοι Νικόλαος, Βασίλειος καὶ Γρηγόριος ἔτρωγαν μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα: τὸ βράδυ. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἔθιμου τῆς νηστείας ποὺ ἰσχυρίζονται πὼς στὴ νηστεία ὀφείλονται οἱ διάφορες ἀσθένειες, ποὺ μάστιζαν ἀπὸ παληὰ χρόνια τοὺς ἀναχωρητές, οἱ ὁποῖοι πέθαιναν ἀπὸ πρώορο θάνατο. Ἡ γνώμη ὅμως αὐτὴ δὲν εἶναι βάσιμη. Ἴσως οἱ συχνοὶ θάνατοι τῶν ἀναχωρητῶν κι' ἐρημιτῶν νὰ ὀφείλονταν σὲ ἄλλους λόγους, ἀνεξάρτητους ἀπὸ τὴ νηστεία ποὺ ἐπιβάλλανε στὸν ἑαυτό τους. Τὸ μόνο βέβαιο εἶναι πὼς ἡ νηστεία χρειάζεται γιὰ λόγους ὑγείας.

Στὰ παλαιότερα χρόνια οἱ Χριστιανοὶ κρατοῦσαν τὴ Σαρακοστὴ μὲ θρησκευτικὴ ἀληθινὰ εὐλάβεια. Ἐπὶ σαράντα μέρες ἔπρεπε νὰ τρῶνε μονάχα μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. Τὶς ἄλλες ὧρες ἐθεωρεῖτο ἁμαρτία νὰ βάλη κανεὶς στὸ στόμα του ἔστω καὶ μιὰ γουλιὰ νερό.

Οἱ κανόνες τῶν Ἀποστόλων προέβλεπαν αὐστηρότατες τιμωρίες γιὰ τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς ἱερεῖς ποὺ δὲ νηστεύανε τὴ Σαρακοστή. Οἱ περισσότεροι δὲ ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς πατέρες μιλοῦν γιὰ τὴ Σαρακοστὴ σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες παραδόσεις τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας.

Ἀκόμη καὶ αὐτοκράτορες ἔδιναν τὸ καλὸ παράδειγμα τῆς νηστείας στὸ λαό. Ὁ Βαλεντιανὸς νήστευε «μὲ ἄκραν αὐστηρότητα». Ὁ Ἰουστινιανὸς ἔτρωγε τὴ Σαρακοστή, μονάχα κάθε δυὸ μέρες. Καὶ τὶς Ἀπόκρηες ἀκόμη ἔτρωγε μονάχα χόρτα καὶ δὲν ἔβαζε ποτὲ στὸ στόμα του κρασί.

Ὅσο ὅμως περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἡ Ἐκκλησία στὸ κεφάλαιο τῆς νηστείας ἄρχισε νὰ φαίνεται πιὸ ἐπιεικής. Κι' ἐνῶ στὴν ἀρχὴ οἱ Χριστιανοὶ ἔτρωγαν μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, ἀργότερα καθιερώθηκε νὰ τρῶνε τὸ μεσημέρι ψάρι ἢ πουλιά. Κατόπιν προστέθηκαν τ' αὐγὰ καὶ τὸ γάλα. Ποτὲ ὅμως κρέας. Μάλιστα ἡ παληὰ πολωνικὴ νομοθεσία τιμωροῦσε αὐστηρὰ ἐκείνους ποὺ ἔτρωγαν κρέας: τοὺς ἔβγαζαν μὲ τὴν τανάλια τὰ δόντια!

Ὁ Καρλομάγνος, ἀφοῦ νίκησε τοὺς Σάξωνες στὰ 785, θέσπισε ὕστερ' ἀπὸ τέσσερα χρόνια νόμο, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο «ἐκεῖνος ποὺ δὲ θὰ νήστευε τὴ Σαρακοστή, περιφρονῶντας ἔτσι τὶς ἀποφάσεις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, θὰ ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατο».

Ὁ αὐτοκράτορας αὐτὸς ἦταν τόσο θρῆσκος, ὥστε ποτὲ δὲν καθόταν νὰ φάη χωρὶς νὰ λειτουργηθῆ προηγουμένως.

Ἡ Σαρακοστὴ ἐπίσης εἶχε καθιερωθῆ ὡς χρονικὴ περίοδος ἀγαθοεργιῶν καὶ καλῶν πράξεων.

Ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος διαμαρτύρεται ἐναντίον τῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων, ποὺ στὸ διάστημα τῆς Σαρακοστῆς κακομεταχειρίζονταν τοὺς δούλους τους. Οἱ αὐτοκράτορες Γρατιανὸς καὶ Θεοδόσιος ἀπαγόρευσαν νὰ δικάζωνται ἢ νὰ βασανίζωνται οἱ ἐγκληματίες τὶς ἡμέρες τῆς Σαρακοστῆς.

Ὁ Ἰουστινιανὸς εἶχε ὁρίσει νὰ δίνουν τὶς μέρες αὐτὲς γενικὴ ἀμνηστεία σ' ὅλους τοὺς φυλακισμένους καὶ ν' ἀφίνουν στὴ φυλακὴ μονάχα ἐκείνους, ποὺ μποροῦσαν νὰ ταράξουν τὴ θρησκευτικὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς τῶν χριστιανῶν.

Ὡς ἀδιόρθωτοι ταραξίες ἐθεωροῦντο οἱ πατροκτόνοι, οἱ δηλητηριαστές, οἱ παραχαράκτες καὶ οἱ κατηγορούμενοι γιὰ ἐγκλήματα ἐσχάτης προδοσίας.

Τὴ Σαρακοστὴ ἀπαγορευόντουσαν καὶ οἱ γάμοι. Ἐπίσης οἱ παντρεμένοι δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ γευθοῦν τὶς ἡδονὲς τοῦ συζυγικοῦ βίου!

Τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τὴν εἶχε βγάλει ἕνας ποντίφηκας στὸν 4ο μετὰ Χριστὸ αἰῶνα.

Ἄλλοι πάλι κληρικοὶ ἀπαγόρευαν τὰ γλέντια, τὰ παιγνίδια, τὶς διασκεδάσεις, ἀκόμη καὶ τὸ κυνήγι! Ἂν πῆτε καὶ γιὰ τὸν πόλεμο, ἐθεωρεῖτο ἔγκλημα καθοσιώσεως ἀνὰ ἑκατραετοῦν κανεὶς τὴ Σαρακοστή. Οἱ ἐπίσκοποι ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴ σύνοδο τῆς Κομπιέγνης (1833) ἐπετίμησαν τὸν αὐτοκράτορα Λουδοβίκο τὸν Εὐσεβῆ, ἐπειδὴ τὴν περασμένη χρονιὰ εἶχε κάνει ἐπιστράτευσι τὴ Σαρακοστή. Τὸ παράδειγμα αὐτὸ εἶχε συνεπίσει τὸ Λουδοβίκο, ποὺ λίγα χρόνια κατόπιν, ὅταν ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς Ἰταλίας (867), σταμάτησε τὶς ἐχθροπραξίες τὶς σαράντα ἡμέρες τῆς Σαρακοστῆς.

Ἀκόμη καὶ τὸν 12ον αἰῶνα αἰῶνα, ποὺ ἡ ἔκλυσι τῶν ἠθῶν ἦταν πολὺ μεγάλη, ἡ Ἐκκλησία ἐννοοῦσε νὰ ἐπιβάλη στοὺς Χριστιανοὺς νὰ νηστεύουν τὴ Σαρακοστή.

Στὰ 1126 κάποιος χασάπης ἀπὸ τὴ Λυὼν καταδικάστηκε ἀπ' τὸν ἐπίσκοπο τῆς πόλεως, ἐπειδὴ πούλησε κρέας τὴ Σαρακοστή, νὰ περάση ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς δρόμους ἐχοντας κρεμασμένο ἀπ' τὸ λαιμό του ἕνα μοσχαράκι!

Τὴν ἀνάγκασαν γιὰ τιμωρία της νὰ γυρίζη στοὺς δρόμους μὲ τὸ ψητὸ στὸν ὦμο καὶ τὸ χοιρομέρι κρεμασμένο ἀπὸ τὸ λαιμό!

Ὁ πάπας Γρηγόριος ΙΑ' ἔβγαλε εἰδικὸ διάταγμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐπέτρεπε στὸν βασιλέα Κάρολο Ε' καὶ τὴ σύζυγό του Βασίλισσα Ἰωάννα νὰ φᾶνε βούτυρο κι' αὐγὰ καὶ νὰ πιοῦνε γάλα τὴ Σαρακοστή. Τὸ γάλα καὶ τὸ βούτυρο ἐθεωροῦντο πρὶν «ἀκίνδυνα» φαγητά. Ἀπὸ τὰ 1305 ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἀναθεώρησε τὶς προγενέστερες ἀποφάσεις της καὶ τὰ κατάταξε μεταξὺ τῶν ἀκαταλλήλων. Ὅποιος ἤθελε νὰ φάη αὐγὰ τὴ Σαρακοστή, δὲν εἶχε παρὰ νὰ πάρη τὴν ἄδεια ἀπ' τὸν παπᾶ τῆς ἐνορίας του, ἀφοῦ πλήρωνε προηγουμένως φόρο, σύμφωνα μὲ τὴν περιουσία του...

Ὁ λαὸς ὅμως εἶχε βαρεθῆ τόσο πολὺ τὴν αὐστηρὴ νηστεία, ὥστε κάθε Σαρακοστή, τὰ ταμεῖα τῶν παπάδων γέμιζαν ἀπὸ λεπτά. Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ χτίστηκαν ἐκκλησίες σὲ διάφορα μέρη τῆς Γαλλίας, γνωστὲς μὲ τὸ ὄνομα βουτυρένιες, ἐπειδὴ ἔγιναν μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ ἔβλεπε ὁ κόσμος ὡς φόρο γιὰ νὰ μπορέση νὰ φάη βούτυρο τὴ Σαρακοστή.

Δίπλα στὸν καθεδρικὸ ναὸ τῆς Ρουὲν σώζεται κι' ἕνας βουτυρένιος πύργος.

Γιὰ νὰ μπορέση ἕνας ἄρρωστος νὰ φάη βούτυρο ἢ γάλα τὴ Σαρακοστὴ ἦταν ἀπαραίτητη στὴ Γαλλία ἡ ἄδεια τοῦ ἱερέα.

Στὸν Μεσαίωνα πάλι συνηθιζόταν πολὺ μιὰ τελετή, ποὺ λεγόταν τὸ «Προσκύνημα τῆς Σαρακοστῆς». Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ καθολικοὶ ἤσκαν αὐστηρότατοι στὸ ζήτημα τῆς τηρήσεως τῶν τύπων τῆς σαρακοστιανῆς νηστείας. Ὁ ἱστορικὸς Μπραντὸμ διηγεῖται σχετικὰ τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Μεσημέρινῆς Γαλλίας, μιὰ νέα, μετὰ τὸ «Προσκύνημα τῆς Σαρακοστῆς» ποὺ τὸ εἶχε παρακολουθήσει ἐκπληκτη ἐξ ἐνδείξιν ταπεινότητος, γύρισε στὸ σπίτι της κι' ἄρχισε νὰ τρώη, μαζὶ μὲ τὸ φίλο της... ψητὸ ἀρνὶ καὶ χοιρομέρι! Τὸ ψητὸ ὅμως ἦταν, φαίνεται, τόσο φρεσκοψημένο, ὥστε ἡ μυρωδιὰ του ἔφτασε ὡς στὸ δρόμο.

Οἱ θρησκόληπτοι διαβάτες σκανδαλίστηκαν. Ἀνέβηκαν λοιπὸν στὸ σπίτι της, ὅπου καὶ τὴν ἔπιασαν νὰ γλεντοκοπάη καὶ νὰ παραβαίνη τὴ Σαρακοστιανὴ νηστεία. Τὴν ἔπιασαν τότε καὶ τὴν ἀνάγκασαν γιὰ τιμωρία της νὰ γυρίση ὅλους τοὺς δρόμους τῆς πόλεως μὲ τὸ ψητὸ στὸν ὦμο καὶ τὸ χοιρομέρι κρεμασμένο ἀπ' τὸ λαιμό!

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ὁ κόσμος ἄρχισε πιὰ νὰ μὴ τηρῆ τὶς ἀποφάσεις τῆς ἐκκλησίας ὅσον ἀφορᾶ τὴ Σαρακοστιανὴ νηστεία. Καὶ σήμερα μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀποφασίζουν νὰ νηστέψουν καὶ τὶς σαράντα ἡμέρες τῆς Σαρακοστῆς.

Τέλος κάποτε ρώτησαν τὸν Ἐράσμιο, γιατί, ἐνῶ ἦταν τόσο θρῆσκος, δὲν ἐνήστευε στὸ διάστημα τῆς Σαρακοστῆς.

Κι' ἐκεῖνος ἀπάντησε μ' ἕνα λογοπαίγνιο:

— Ἁπλούστατα, γιατὶ ἡ ψυχή μου εἶναι... καθολικὴ τὸ στομάχι μου ὅμως, δυστυχῶς, εἶναι... διαμαρτυρόμενο!...

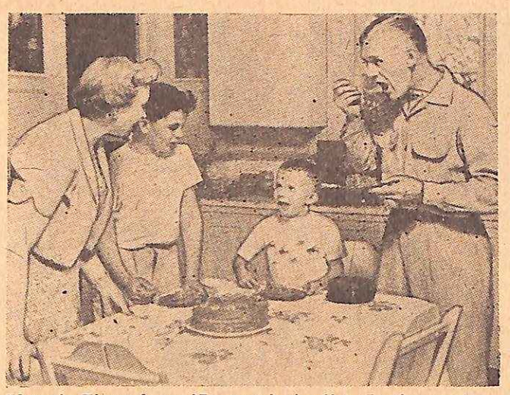

Ἡ κυρία Πάρκς ἀναγκάζει συχνὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας της νὰ τρῶνε συνεχῶς τὰ ἴδια φαγητά.

ΚΕΡΔΙΖΕΙ Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΙ ΣΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ!.

Καὶ ὁ σύζυγός της πληρώνει τοὺς φόρους

Κάθε φορὰ ποὺ θέλει νὰ ἀποκτήσῃ κάτι καινούργιο γιὰ τὸν ἑαυτό της, γιὰ τὴν οἰκογένειά της ἢ ἀκόμη καὶ γιὰ κάποιον γνωστό της, ἡ Ἀμερικανίδα κυρία Νίτα Πάρκς δὲν σκέπτεται πόσο θὰ τῆς κοστίσῃ. Εἶναι σχεδὸν βέβαιη ὅτι θὰ τὸ ἀποκτήσῃ, ὅσο εἶναι βέβαιη ἐπίσης ὅτι δὲν θὰ τὸ πληρώσῃ. Καὶ δὲν τὴν ἀπασχολεῖ ἂν αὐτὸ ποὺ θέλῃ εἶναι μιὰ ἠλεκτρικὴ σκούπα, ἕνα κιθώτιο κονσέρβες ἢ ἕνα καινούργιο μοντέλλο αὐτοκινήτου!...

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ κάνει κάτι πολὺ ἁπλό:, μαθαίνει σὲ ποιούς διαγωνισμοὺς προσφέρεται ὡς δῶρο τὸ εἶδος ποὺ τῆς χρειάζεται καὶ λαμβάνει μέρος σὲ καμμιὰ πενηνταριὰ ἀπὸ αὐτούς. Ἡ ἐπιτυχία της σὲ κάποιον ἀπὸ ὅλους εἶναι σχεδὸν βέβαιη, ἀφοῦ ἡ κυρία Πάρκς κερδίζει κατὰ μέσον ὅρον ἕναν στοὺς τριάντα διαγωνισμοὺς ποὺ παίρνει μέρος.

Οἱ διαγωνισμοὶ αὐτοὶ γίνονται κατὰ ἑκατοντάδες κάθε μέρα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ὀργανώνονται ἀπὸ κάθε εἶδους ἐπιχειρήσεις, ποὺ συνήθως δίνουν ὡς δῶρα στοὺς νικητὲς προϊόντα τους, ἐνῶ ταὐτόχρονα ἐξασφαλίζουν μιὰ πρώτη τάξεως διαφήμιση.

Γιὰ νὰ πετύχῃ κανεὶς σὲ παρόμοιους διαγωνισμούς, πρέπει τὶς περισσότερες φορὲς νὰ δώσῃ μιὰ σωστὴ ἢ ἔξυπνη ἀπάντησι, νὰ βρῇ ὄνομα γιὰ κάποιο προϊόν, νὰ διαλέξῃ τὶς κατάλληλες λέξεις γιὰ ἕνα διαφημιστικὸ σύνθημα ἢ νὰ δώσῃ τὴν ὡραιότερη φράσι σὲ ἕνα διαφημιστικὸ σύνθημα καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ὅπως ὑπολογίζεται, οἱ κάθε εἴδους μικρὲς καὶ μεγάλες ἐπιχειρήσεις, ποὺ ὀργανώνουν τοὺς διαγωνισμούς, διαθέτουν κάθε χρόνο προϊόντα καὶ χρήματα Βραβεῖα, ποὺ ἡ ἀξία τους φτάνει τὸ κολοσσιαῖο ποσὸν τῶν πέντε ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

Ἡ συμμετοχὴ εἶναι ἐλεύθερη σὲ ὅσους θέλουν νὰ πάρουν μέρος, ἐκτὸς μόνο ἀπὸ ἄτομα ποὺ ἔχουν συγγένεια ἢ σχέσι μὲ τὴν ἐπιχείρησι ποὺ κάνει τὴ διαφήμισι.

Μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, λοιπόν, ἔχει δημιουργηθῆ στὴν Ἀμερικὴ μιὰ κατηγορία ἀτόμων ποὺ λαμβάνουν συστηματικὰ μέρος σὲ παρόμοιους διαγωνισμούς. Ὅπως θὰ τὸ φανταζόταν κανείς, ἔχουν ἰδρύσει καὶ «λέσχες διαγωνιζομένων», ποὺ ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν μελῶν τους ξεπερνᾶ τὶς δέκα χιλιάδες σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική. Τὰ «εἰδικευμένα» μέλη τῶν λεσχῶν αὐτῶν, κερδίζουν τὸ καθένα κατὰ μέσον ὅρον σὲ ἐμπορεύματα ἢ χρηματικὰ βραβεῖα 1000—1500 δολλάρια τὸν χρόνο.

Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ μερικά, ποὺ κερδίζουν πολὺ περισσότερα. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες θέσεις —ἂν ὄχι τὴν πρώτη— τὴν κατέχει ἡ κυρία Νίτα Πάρκς ποὺ ἀναφέραμε. Τὸ ποσὸν τῶν κερδῶν ποὺ πραγματοποιεῖ ἀπὸ τὴν συμμετοχή της σὲ διαγωνισμοὺς εἶναι γύρω στὶς ὀχτὼ χιλιάδες δολλάρια τὸ χρόνο —δηαδὴ πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ κανονικὸ εἰσόδημα μιᾶς εὔπορης ἀμερικανικῆς οἰκογενείας.

Πολὺ σπάνια τὰ κέρδη της εἶναι χρήματα. Τὶς περισσότερες φορές, κερδίζει διάφορα προϊόντα ἑταιρειῶν. Τὸ πρωΐ, π.χ. τὴν σηκώνει ἀπὸ τὸν ὕπνο ἕνα μοντέρνο ξυπνητῆρι, ποὺ τὸ κέρδισε, γιατὶ βρῆκε τὸ ὄνομα ποὺ δόθηκε σὲ ἕνα καινούργιο ἄρωμα. Πλένεται μ' ἕνα σαπούνι ἀπὸ τὶς κάσσες μὲ σαπούνια ποὺ κέρδισε γιὰ μιὰ διαφημιστικὴ φράσι καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο φεύγει ἀπὸ τὸ ὁμορφο καὶ ἄνετο σπίτι της (ποὺ τὸ κέρδισε γιατὶ βρῆκε τὰ κατάλληλα λόγια γιὰ διαφημίσεις λυομένων σπιτιῶν), μπαίνει στὸ αὐτοκίνητό της, ποὺ κέρδισε σὲ διαγωνισμὸ τῆς τηλεοράσεως καὶ... πάει λέγοντας.

Μὲ δυὸ λόγια, μόνο ἐλάχιστα πράγματα ὑπάρχουν μέσα στὸ σπίτι της —ἀπὸ τρόφιμα, ἐπίπλωσι, σκεύη, ἐνδύματα κλπ.— ποὺ νὰ μὴν τὰ ἔχῃ κερδίσει σὲ διαγωνισμούς. Ἐπειδὴ μάλιστα πολλὲς φορὲς κερδίζει ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ ἴδια εἴδη (ἔχει κερδίσει ἀμέτρητα ρολόγια καὶ μὲ τὰ μαγειρικὰ σκεύη - βραδεῖα θὰ μποροῦσε νὰ ἀνοίξῃ δέκα νοικοκυριὰ) χαρίζει τὰ περισσευούμενα σὲ στενοὺς καὶ μακρυνοὺς συγγενεῖς ἢ σὲ φίλους της. Συμβαίνει μάλιστα κάποιος ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο εἶδος καὶ νὰ τῆς τὸ ζητήσῃ. Καὶ ἐκείνη τὸν ἱκανοποιεῖ, κερδίζοντάς το σὲ διαγωνισμὸ — ὅπως ἔγινε τελευταῖα, ὅταν ἡ μητέρα της χρειάστηκε μιὰ ραπτομηχανή.

Γιὰ νὰ ἔχῃ τὶς ἐπιτυχίες της, ὡστόσο, ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ γυναῖκα δὲν ἀφίνεται στὴν τύχη. Ἔχει ὀργανώσει μὲ τέτοιον τρόπο τὴ ζωή της, ὥστε σχεδὸν κάθε τι ποὺ κάνει νὰ τὴν βοηθᾶ νὰ κερδίζῃ στοὺς διαγωνισμούς.

Ὑποχρεώνει, λόγου χάριν τὰ παιδιά της νὰ τρῶνε τὰ προϊόντα μιᾶς ἐπιχειρήσεως ἐπὶ μέρες ὁλόκληρες, ὥστε νὰ βγάλη χρήσιμα συμπεράσματα —ἀπὸ τὶς γνῶμες τους— γιὰ τὸ ποιὸς εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος νὰ διαφημισθοῦν. Ὅταν, ἂς ποῦμε, πλένει, σκέπτεται πράγματα σὰν κι' αὐτά: «Τί ἰδιαίτερο ἔχει αὐτὸ τὸ σαπούνι; Μυρίζει διαφορετικά; Κάνει πιὸ καθαρὰ τὰ ροῦχα;».

Μελετᾶ, ἐπίσης, τὴν ἐπίδρασι ποὺ ἔχουν οἱ λέξεις πάνω στοὺς ἀνθρώπους γιατὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἐπιτυχίας μιᾶς διαφημίσεως. Καὶ φυσικά, παρακολουθεῖ συστηματικὰ τοὺς διαγωνισμοὺς ποὺ πρόκειται νὰ γίνουν καὶ διαλέγει μὲ προσοχὴ ἐκείνους, ποὺ θὰ συμμετάσχῃ.

Φυσικά, οὔτε καὶ ἡ ἴδια ξέρει σὲ πόσους διαγωνισμοὺς παίρνει μέρος. Μὲ τὴν τόσο συστηματικὴ ἐργασία ποὺ κάνει, ἄλλωστε, δὲν πρέπει νὰ ἀπορῇ κανεὶς πὼς κατορθώνει νὰ κερδίζῃ σχεδὸν κάθε τι ποὺ θὰ θελήσῃ, χωρὶς νὰ τὸ πληρώσῃ.

Αὐτό, ὅμως, δὲν σημαίνει ὅτι τὰ κέρδη της δὲν τῆς φέρνουν καὶ σκοτούρες. Ἡ σπουδαιότερη εἶναι οἱ φόροι, ποὺ πρέπει νὰ πληρώνῃ γιὰ ὅ,τι κερδίζει. Τὴν φροντίδα αὐτή, ὅμως, τὴν ἔχει ἀναλάβει ὁ σύζυγός της, ποὺ πληρώνει τοὺς φόρους ἀπὸ τὸ μισθό του, ὥστε ἡ κυρία Πάρκς νὰ μπορῇ νὰ ἔχῃ ἥσυχο τὸ κεφάλι της καὶ νὰ κερδίζῃ στοὺς διαγωνισμούς.

✪✪

Σώθηκαν ἀπὸ τὴ χρεωκοπία

Ἡ νῆσος Πιτκέϊρν, ποὺ ἔχει ἀποθανατιστῆ μὲ τὴν «Ἀνταρσία τοῦ Μπάουντυ», κινδύνευε σοβαρὰ νὰ χρεωκοπήσῃ. Τὰ δημόσια ἔσοδά της εἶχαν πέσει σχεδὸν στὸ μηδέν. Ἀλλ' ὁ Ἀμερικανὸς διαφημιστὴς Τζ. Νέϊλ τὴν ἔσωσε ἀπ' τὴν κρίσιμη αὐτὴ θέσι της. Ὑπέδειξε δηλαδὴ στὶς τοπικὲς ἀρχὲς τὴν ἔκδοσι ἑνὸς εἰδικοῦ «γραμματοσήμου», ποὺ δὲ θὰ χρησίμευε γιὰ τὴν ἀλληλογραφία, ἀλλὰ θὰ τ' ἀγόραζαν οἱ τουρίστες γιὰ ἀπόδειξι πὼς εἶχαν ἐπισκεφτῆ τὸ περίφημο αὐτὸ νησί. Καὶ πραγματικά, οἱ ἐτήσιες εἰσπράξεις ἀπ' αὐτὴ τὴν πηγὴ ἔφταναν τὶς 250.000 δολλάρια.

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΟΡΗ... ΒΑΣΙΛΗΑ

Ἡ Ντολόρες Βάργκας, ποὺ χορεύει τώρα κάθε βράδυ σ' ἕνα παρισινὸ κέντρο, εἶναι κόρη τοῦ βασιληᾶ τῶν τσιγγάνων. Γεννήθηκε στὴ Βαρκελώνη πρὶν ἀπὸ 10 χρόνια καὶ ντεμπουτάρησε τὸ 1952, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό της, σ' ἕνα μεγάλο θέατρο τῆς Μαδρίτης. Ἀπὸ τότε γύρισε τρία φίλμ ποὺ τὴν καθιέρωσαν μεγάλη χορεύτρια καὶ τὴν ἔκαναν παγκοσμίως γνωστή.

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα σειρὰ συναρπαστικῶν ἀφηγήσεων τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ.

ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὁ τελευταῖος παγκόσμιος πόλεμος, ἄφησε πίσω του ἕνα πλῆθος ἀπὸ συντρακτικὰ δράματα γεμάτα ἡρωϊσμοὺς καὶ ὑπεράνθρωπες θυσίες. Ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτά, μιὰ ἐνδιαφέρουσα ὡρισμένως θέσι κατέχουν τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΝΑΥΤΙΚΟ καὶ οἱ "Ἕλληνες θαλασσόλυκοι, ποὺ ὑπηρέτησαν στὰ συμμαχικὰ πλοῖα ὡς κυβερνήτες καὶ πλήρωμα. Οἱ ἀπίστευτες περιπέτειες τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν πάνω στὰ φλογισμένα κύματα τῶν ὠκεανῶν, ξεπερνοῦν καὶ τὴν πιὸ τολμηρὴ φαντασία.

Ὁ τορπιλλισμὸς τοῦ φορτηγοῦ «ΠΗ. ΛΕΥΣ» στὰ ὕδατα τοῦ Ἰσημερινοῦ κι' ὁ πολυθολισμὸς τῶν σαράντα ναναγῶν του ἀπὸ τὸ γερμανικὸ ὑποβρύχιο «Υ 859».

Ἡ δραματικὴ περιπέτεια τῶν ναυαγῶν τοῦ φορτηγοῦ «ΙΩΑΝ. ΦΑΦΑΛΙΟΣ». Ἀπὸ τοὺς καρχαρίες τοῦ Ἰνδικοῦ στὰ τάμ-τάμ τῆς ἀφρικανικῆς ζούγκλας.

(«Σταμάτιος Ἐμπειρίκος», «Β. Δεστούνης», («Ὄλγα Ε. Ἐμπειρίκου», («Ἑλένη Σταθάτου», «Γεώργιος Γουλανδρῆς», («Τέτη Νομικοῦ», «Κωνσταντίνος Χατζηπατέρας», «Κατίγκω Χατζηπατέρα», («Ἀδαμάντιος Πεῖθης», («Ἀντώνιος Χανδρῆς», «Νικόλαος Πιάγκος», («Εἰρήνη Κυριακίδου», («Ἑκατόνταρχος Δρακουλῆς», «Κ. Δισμαντίης», («Νικολαΐδης», («Νεμέα», «Μεμᾶς», («Μάξ Βόλφ», («Ἔβρος», («Γρηγόριος Κ. ΙΙ», («Ἄρης» «Ἰωάννης Καρράς», «Βόρις» κλπ. κλπ.

Τρεῖς χιλιάδες νεκροὶ, τρεῖς χιλιάδες τραυματίες, ἄλλους τόσους ἀγνοουμένους στοίχισε στὴν ἑλληνικὴ ναυτικὴ οἰκογένεια ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Κάθε κεφάλαιο αὐτῆς τῆς Ἐποποΐας τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ μας, θὰ κρατᾶ ζωηρὸ καὶ ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστη.

ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΣΕ ΩΡΙΣΜΕΝΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

Μιὰ ἐπαναστατικὴ ἰατρικὴ θεωρία

"Ὡς τώρα, ὅλος ὁ κόσμος πίστευε πὼς τὸ κρεβάτωμα εἶναι τὸ πρῶτο κι' ἀπαραίτητο μέτρο ποὺ πρέπει νὰ πάρῃ κανείς, ὅταν ἀσιωστήσῃ. "Ἕνα παληὸ ἰατρικὸ ἀξίωμα, λέει, πὼς ἡ κατάκλισι ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ φάρμακο γιὰ κάθε εἶδος ἀσθένειας καὶ κάθε ἄρρωστο.

Σήμερα, ὡστόσο, οἱ ἀντιλήψεις τῶν ἐπιστημόνων πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, φαίνεται πὼς ἀρχίζουν ν' ἀλλάζουν. Ὑπάρχουν γιατροὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ διαφωνοῦν μὲ τὸ παληὸ ἀξίωμα, ποὺ ἀναφέραμε. Σύμφωνα μὲ τὶς καινούργιες αὐτὲς ἀντιλήψεις, τὸ κρεβάτι εἶναι σὲ πολλὲς περιπτώσεις, «ὁ τάφος τοῦ ἀρρώστου κι' ὁ παράδεισος τῆς ἀρρώστειας». Μ' ἄλλα λόγια, στὶς περιπτώσεις αὐτές, τὸ νὰ μένῃ κανεὶς κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα, εἶναι πρὸς ὄφελος τῆς ἀρρώστειας του κι' ὄχι τοῦ ἰδίου.

Ἡ νέα αὐτὴ θεωρία βρῆκε μεγάλη διάδοσι στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ ὅσο περνᾶ ὁ καιρός, κερδίζει ἔδαφος καὶ στὴν Εὐρώπη. Κορυφαῖοι παθολόγοι, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀσχολοῦνται ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Οἱ μελέτες ποὺ κάνουν, στηρίζονται σὲ στατιστικὲς ἐρευνες καὶ σὲ προσωπικὲς παρατηρήσεις στὸν κύκλο τῶν πελατῶν τους. Τὰ συμπεράσματα, λοιπόν, στὰ ὁποῖα καταλήγουν σιγὰ-σιγὰ οἱ ἐπιστήμονες αὐτοί, τείνουν ν' ἀποδείξουν, ὅτι, γιὰ πολλὲς ἀρρώστειες, τὸ κρεβάτωμα εἶναι ἐπιζήμιο καὶ συχνὰ ἐπικίνδυνο. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ὁ ἄρρωστος γίνεται γρηγορώτερα κι' ἀσφαλέστερα καλά, ἂν περάσῃ τὴν ἀρρώστεια του στὸ πόδι.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, ἔχει διαπιστωθῆ πιά, ὅτι οἱ συνηθισμένες ἐμπύρετες καταστάσεις τῶν μικρῶν παιδιῶν τὸ χειμῶνα, ὅπως τὰ κρυολογήματα, ὁ κοκκύτης. τὰ βρογχικὰ κλπ. δὲν ἀπαιτοῦν ἀναγκαστικὸ κρεβάτωμα. "Οταν βλέπουμε πὼς τὸ παιδὶ θέλει νὰ κινῆται καὶ νὰ παίζῃ μέσα στὸ σπίτι, δὲν πρέπει νὰ τὸ κρατήσουμε στὸ κρεβάτι μὲ τὴ βία, γιατὶ δὲν πρόκειται ἔτσι νὰ γίνῃ πιὸ εὔκολα καλά. Στατιστικές, ποὺ ἔγιναν συστηματικὰ στὴν Ἀμερική, ἀπέδειξαν, ὅτι τὰ παιδιὰ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, γίνονται καλὰ στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, εἴτε μείνουν, εἴτε δὲ μείνουν στὸ κρεβάτι.

"Ας ἔρθουμε τώρα στοὺς μεγάλους. Παρατηρήσεις ποὺ ἔκαναν Ἀμερικανοὶ γιατροί, ἀποδείχνουν πὼς τὰ μικρὰ κρυολογήματα κι' ἡ ἐλαφρὰ γρίππη, στοὺς ἐνήλικες, ὄχι μόνο δὲν ἀπαιτοῦν νὰ μένῃ κανεὶς στὸ κρεβάτι ἢ ἔστω στὸ σπίτι, ἀλλὰ περνοῦν πιὸ εὔκολα καὶ πιὸ σίγουρα, ὅταν κανεὶς βιάζῃ τὸν ἑαυτό του νὰ βγαίνῃ, νὰ δουλεύῃ σὰ νὰ μὴ τοῦ συμβαίνῃ τίποτα καὶ νὰ περιφρονῇ τὸν πυρετὸ καὶ τὴν ἀδιαθεσία.

Οἱ ἀρρώστειες τὸ χειμῶνα, ποὺ ὁπωσδήποτε ἀπαιτοῦν κατάκλισι, εἶναι οἱ ἑξῆς δυό: ἡ νεφρῖτις, ποὺ προέρχεται ἀπὸ γριππώδη ἀμυγδαλίτιδα κι' ἡ βρογχίτις, στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ καταλήξῃ ἕνα κρυολόγημα. Σ' αὐτὲς τὶς παθήσεις, ὁ γιατρὸς θὰ κρίνῃ καὶ θὰ κανονίσῃ πόσες μέρες πρέπει νὰ μείνουμε στὸ κρεβάτι.

Ἐπίσης ἡ ὀξεῖα φλόγωσι τῶν νεφρῶν, ποὺ γνωρίσματά της χαρακτηριστικὰ εἶναι ἡ παρουσία ἀλβουμίνης, κυλίνδρων κι' αἵματος στὰ οὖρα, ἀπαιτεῖ ἀπόλυτη ἀνάπαυσι στὸ κρεβάτι, γιατὶ ἔτσι ὁ ὀργανισμὸς ἔχει ἀνάγκη ἐλάχιστης τροφῆς καὶ κατὰ συνέπειαι τὰ νεφρὰ δουλεύουν καὶ κουράζονται πολὺ λίγο.

"Οταν ὅμως ἡ ἀλβουμίνη κι' οἱ κύλινδροι λείψουν καὶ μείνουν μόνο ἴχνη αἵματος στὰ οὖρα, τὸ κρεβάτι δὲν εἶναι πιὰ ἀπαραίτητο, εἴτε γιὰ παιδί, εἴτε γιὰ μεγάλο πρόκειται. Ἀλλὰ κι' ἡ βρογχῖτις χρειάζεται ἂν ὄχι κρεβάτωμα, πάντως παραμονὴ στὸ σπίτι, γιατὶ τὸ κρύο τοῦ δρόμου ἐρεθίζει τοὺς βρόγχους καὶ καθυστερεῖ τὴ θεραπεία.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς ἐποχειακὲς ἀρρώστειες, ὅπως εἶναι οἱ δυὸ ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη, ποὺ ἀπαιτεῖ ὁπωσδήποτε ἀνάπαυσι στὸ κρεβάτι. Πρόκειται γιὰ τὸ γαστρικὸ ἕλκος. Εἶναι κάτι ποὺ δὲν παίρνει ἀντίρρησι τὸ γεγονός, ὅτι οἱ κρίσεις τοῦ ἕλκους περνοῦν συχνὰ μὲ κατάκλισι δυὸ-τριῶν ἡμερῶν. Τέλος, τὸ κρεβάτι εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ ὅσους ἔχουν καρδιά, ποὺ γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο κουράζεται εὔκολα, καθὼς καὶ γιὰ ἐκείνους ποὺ ἔχουν εὐπάθεια στὸ νευρικό τους σύστημα. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐξαιρετικῆς δραστηριότητος, ὅπως πολιτικοί, διευθυνταὶ μεγάλων ἐπιχειρήσεων, ἐπιστήμονες κλπ., ποὺ ἔχουν βρῆ στὸ κρεβάτι τὸ μυστικὸ τῆς ἀδιάκοπης πνευματικῆς καὶ σωματικῆς τους ἀναπνεώσεως. Ἀναπαύονται τελείως μιὰ ὁλόκληρη μέρα κάθε βδομάδα καί, καθὼς λένε οἱ ἴδιοι, αὐτὸ τοὺς ξαναδίνει, ὡς διὰ μαγείας, .τὴν ἀφάνταστη φρεσκάδα καὶ ζωτικότητα ποὺ παρουσιάζουν.

"Αν, ὅμως, τὸ κρεβάτι εἶναι ἀναμφισβήτητα ὠφέλιμο σὲ περιπτώσεις σὰν αὐτές, ποὺ ἀναφέραμε, μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐπικίνδυνο σὲ ἄλλες. Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ τὸ ἀποφεύγουν ὅσο μποροῦν αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τάσι πρὸς τὴ μελαγχολία.

Ὕστερα, τὸ κρεβάτι εἶναι ἐπικίνδυνο σὲ ὅλες τὶς χρόνιες ἀρρώστειες, ποὺ δὲν χρειάζονται ἀπόλυτη ἀνάπαυσι, γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς χάνει ἔτσι πολλὲς ἀπὸ τὶς δυνάμεις ἀντιστάσεώς του στὴν ἀρρώστεια ἢ — γιὰ νὰ τὸ ποῦμε μὲ μιὰ ἄλλη ἔκφρασι — ξεσυνηθίζει νὰ ἀντιστέκεται. Ἡ κίνησι, ἡ ὑπαιθρογάλησι μὲ κάτι, ἡ ἐλαφρὴ κούρασι, εἶναι μιὰ κατάστασι ἐπιστρατεύσεως τῶν δυνάμεων τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ δίνει ἐπίσης ἕνα αἴσθημα αἰσιοδοξίας, ποὺ συντελεῖ πολὺ στὸ νὰ τὰ βγάλουμε πέρα μὲ τὴν ἀρρώστεια.

Σήμερα, ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ἀναγνωρίζει ἀπόλυτα τὸ μεγάλο ρόλο ποὺ παίζουν οἱ ψυχικὲς διαθέσεις μας στὸν ἀγῶνα τοῦ ὀργανισμοῦ ἐναντίον κάθε ἀρρώστειας. Ὅταν κανεὶς βρίσκεται διαρκῶς τὸ κρεβάτι, ζῇ ἀδιάκοπα μὲ τὴν ἰδέα πὼς εἶναι ἄρρωστος κι' αὐτὸ ἀντιναικλᾶ στὴ γενικὴ κατάστασί του.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 76) τὸ πρῶτο συγκινητικὸ παιδικὸ μυθιστόρημα τοῦ Γάλλου συγγραφέως

ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΟ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Πρόκειται γιὰ τὶς ἀπίστευτες περιπέτειες τῆς ζωῆς ἑνὸς μικροῦ ὀρφανοῦ, ποὺ γυρίζει τὸν κόσμο μ' ἕνα θίασο γυμνασμένων σκυλιῶν, συναντᾶντας σὲ κάθε βῆμα του πότε τὴν καλωσύνη καὶ πότε τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων. Ὁ μικρὸς ὀρφανός, ποὺ τὸν περιμένει, στὸ τέλος, μιὰ ἀνέλπιστη τύχη, γνωρίζει ἀνθρώπους ἀπ' ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ ζῇ τὶς πιὸ δραματικές, ἀλλὰ καὶ τὶς πιὸ διασκεδαστικὲς περιπέτειες, ποὺ προκαλοῦν ἄλλοτε τὰ δάκρυα καὶ ἄλλοτε τὰ γέλια.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτό, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τοῦ εἴδους του, θὰ συγκινήσῃ βαθειά, ἀλλὰ καὶ θὰ διασκεδάσῃ συχρόνως ὄχι μόνο τοὺς μικρούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς μεγάλους ἀναγνῶστες του.

Ἐπίμαχοι στίχοι

ΠΟΘΟΙ...ΕΥΣΕΒΩΝ

Τοῦ Καρναβάλου τέλειωσαν τὰ γλέντια καὶ τ' ἀ-
(στεῖα
καὶ τὸ κοινὸν βυθίστηκε σὲ αὐστηρὴ νηστεία,
τὸ Πάσχα περιμένοντας μ' ἐλπίδα μεγάλη
γιὰ νὰ χαρῇ τὸ λαδερὸ καὶ ν' ἀρευθῇ καὶ πάλι!

★

Τὸ Πάσχα ὁ κόσμος καρτερεῖ τοὐτέστιν τὸ τερπνόν,
μὲ τὶς πολλὲς τὶς πασχαλιὲς καὶ τὰ πολλὰ μπου-
(μπούνια,
γιατὶ μὲ τὸ ἐπίδομα τοῦ Πάσχα πιδανὸν
νὰ φάῃ ἐκτὸς ἀπ' τὶς ἐληὲς καί...ἀγγιναροκούνια!

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΝ

Μέσ' στῶν ὑπερτιμήσεων τὴ δίνη τὴ μεγάλη,
ποὺ οἱ τιμὲς ἀνέρχονται ἢ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη,
δειλὰ - δειλὰ κι' ἀθόρυβα, κοινῶς γιαβᾶς - γιαβᾶς,
ἀξία μεγαλύτερη ἐπῆρε κι' ὁ... καλβᾶς!

★

Κατάπληκτος καθένας μας, κατόπιν τούτου, μένει
κι' αὐτὴν τὴν ὑπερτίμηση τὴν βρίσκει ἐσφαλμένη,
ἡ μᾶλλον καταπλήσσεται, μ' αὐτήν, ἡ κοινωνία,
ἐφ' ὅσον ἔχει ὁ τόπος μας...χαλβάδων ἀφθονία!

ΚΟΚΚΟΡΟ-ΓΝΩΣΙΕΣ

Μαθαίνει ἀπὸ τὰ ἔντυπα, τὸ πλεῖστον τοῦ κοινοῦ,
πὼς τὸ ἁπλὸ κι' ἀσήμαντο... λειρὶ τοῦ πετεινοῦ
τοῦ κόμψου τὰ «ἐλιξήρια» μπορεῖ νὰ ἐξευτελίσῃ
καὶ τήν... μακροβιότητα νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ!

★

Μὲ τὸ λειρὶ τοῦ κόκκορα, δηλοῦται ἰδιαιτέρως,
πὼς ἔγινε αἰωνόβιος γνωστὸς 'Ηλεῖος γέρος,
ἐφ' ᾧ καὶ χαχανίζουνε πολλοὶ ἀκηκοότες
καὶ μετ' αὐτῶν, φαντάζομαι, καγχάζουν καὶ οἱ...
(κόττες!

ΕΠΟΜΕΝΟΝ

'Εγείρονται παράπονα κι' ἀπ' τοὺς ἀμαξηλάτες,
διότι ἀγωνίζονται τοῦ κάκου γιὰ πελάτες
καὶ ὅπως ἡ κατάστασις τῆς κούρσας ἐξελίσσεται,
ὁ ἀμαξᾶς τῆς αὔριον βαρύτατα θὰ πλήσσεται!

★

Προτοῦ, λοιπόν, στὸ ἔσχατο τὸ χάλι τους βρεθοῦν,
γυρεύουν τ' ἀπαραίτητα τὰ μέτρα νὰ ληφθοῦν
κι' ἂν μερικοὶ ἁρμόδιοι τυχὸν τοὺς ἀντικρούσουν,
τὰ «ἓξ ἀμάξης», σίγουρα, ἀπ' ὅλους τους θ' ἀκού-
(σουν!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Δεκάδες κάτοικοι Σερρῶν καὶ χωρικῶν δμάδες
παιδεύονται ὁλόκληρες ἡμέρες κι' ἑβδομάδες
καὶ σκάβουν, ἀκατάπαυστα, λαγκάδια καὶ ρουμάνια
γιὰ ναῦρουν... λίρες ἄφθονες κρυμμένες σὲ καζάνια.

★

Περιοχές, ἀνελλιπῶς, δασώδεις διατρέχουν
καὶ κάποιον... Κούτρα ὁδηγὸ καὶ κολαοῦζο ἔχουν,
μὰ πάντα βγαίνουν ἄγονες οἱ βλέψεις των καὶ
(στεῖρες
κι' ἀλλοὶ ποὺ τῶχει ὁ... Κούτρας τους νὰ κατεβᾶ-
(ζῃ λίρες!

Ο,ΤΙ ΕΠΡΕΠΕ

Εἰς μπὰλ - μασκὲ περίφαλον πολλῶν καὶ διαφόρων,
χορὸς ἐδόθη ἐτήσιος «ἐφοριακῶν κι' ἐφόρων»,
ποὺ οὔτε τὸ ξημέρωμα τὸ μπριὸ δὲν ἐμείωσε
κι' ἐπιτυχία συνεπῶς ἀπόλυτη, ἐσημείωσε!

★

Παρετηρήθη δηλαδὴ μεγάλη εὐωχία
μὲ παρελάσεις χορευτῶν κι' ἀτραξίων ὡραίων,
μὰ θἄχε μεγαλύτερη ἄκόμη ἐπιτυχία,
ἐὰν ὠνομαζότανε «χορὸς τῶν... ἐκδορέων»!

ΕΙΘΕ...

Μέσ' στὶς τόσες τὶς ἀσκήσεις τὶς καλῶς συνδυα-
(σμένες
καὶ μὲ τίτλους περιέργους κι' ἀλλοκότους βαπτισμέ-
(νες,
τὸν ἑπόμενο τὸν μήνα ἢ σὲ μέρες προσεχεῖς
καὶ γυμνάσια θὰ γίνουν τῆς «Πρασίνης Ἐποχῆς»!

★

Σταματᾶ κατόπιν τούτων, ὁ ντονιᾶς ν' ἀνησυχῇ
καὶ κινδύνους νὰ προβλέπῃ παγκοσμίου καταιγίδος,
γιατὶ πράσινες ἀσκήσεις βλέπει, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ
καὶ τὸ πράσινο, συνήθως, εἶναι χρῶμα τῆς ἐλ-
(πίδος!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ὁ Ἔφηβος ΜΕ ΤΑ ΘΑΝΑΤΑ ΜΑΤΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ πλούσιος Ἀθηναῖος Δημόνικος καὶ ἡ γυναῖκα του Φαιναρέτη πηγαίνουν στοὺς Δελφοὺς τὴν ὁμορφη κόρη τους, τὴ Δάφνη, ποὺ βασανίζεται ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἀρρωστεια, νὰ ζητήσουν ἕνα χρησμὸ ἀπὸ τὸ μαντεῖο, γιὰ τὴν θεραπεία της. Στὸ δρόμο τοὺς ἐπιτίθενται λησταί, ἀλλ' ἕνας ὡραῖος νέος μὲ δυὸ μάτια σὰν ἀστρα τοὺς σώζει. Ἔτσι, φτάνουν στοὺς Δελφοὺς καὶ βρίσκουν ἕνα δωμάτιο, κοντὰ στὸ ναὸ τῆς Προνάου Ἀθηνᾶς. Ὁ Δημόνικος, ἀνάμεσα στοὺς σκλάβους, εἶχε πάρει μαζί του κι' ἕναν ὡραῖο ξανθὸ νέο, τὸ Νίκανδρο ποὺ τραγουδοῦσε μὲ μελωδικὴ φωνὴ καὶ ποὺ τὸν συμπαθοῦσε ἡ Δάφνη. Στοὺς Δελφοὺς εἶχαν ἔρθει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀθληταὶ γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὰ Πύθια. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ ὡραῖος Μεγακλῆς, ὁ νέος ποὺ τοὺς εἶχε σώσει ἀπὸ τοὺς λῃστάς. Ὁ χρησμὸς ποὺ πῆραν κατόπιν ἦταν παράξενος γιὰ τὴ Δάφνη: "Ἐπρεπε νὰ φύγη γιὰ νὰ σωθῆ... Τὸ βράδυ τῆς ἰδιας ἡμέρας, ἡ Δάφνη ἀνοιξε τὴν καρδιά της στὴ μητέρα της. Τῆς ἐξωμολογήθηκε ὅτι πρῶτα ἀγαποῦσε τὸ Νίκανδρο κι' ὅτι τώρα ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸ Μεγακλῆ. Ἡ Δάφνη ζήτησε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ τοῦ ἐξωμολογήθηκε πὼς ἤθελε νὰ τὸν κάνη εὐτυχισμένο. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἐξήγησε ὅτι ἦταν γεννημένος γιὰ νὰ στολίζη τὸ μέτωπό του μὲ δάφνη... Ἀπὸ τὸ Νίκανδρο πάλι, ἡ νέα ἔμαθε ὅτι εἶχε γεννηθῆ ἐλεύθερος κι' ὄχι σκλάβος. Ὁ Μεγακλῆς εἶχε στοὺς ἀγῶνες ἕναν ἀσπονδο ἐχθρὸ τὸν Τήλεφο, ποὺ ἀμφισβήτησε τὴ νίκη του. Ἔτσι, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀγωνίστηκαν πάλι τὴν ἄλλη ἡμέρα καὶ πάλι νίκησε ὁ Μεγακλῆς. Ὁ Τήλεφος τὴ νύχτα τὸν κατηγόρησε ὅτι εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ ὁ ὡραῖος ἀθλητὴς συνελήφθη ἀπὸ τοὺς φρουρούς. Ὁ Νίκανδρος τὸν βοήθησε κατόπιν νὰ δραπετεύσῃ, ἀλλὰ ἐπέσαε στὰ χέρια τῶν φρουρῶν καὶ κλείστηκε στὴ φυλακή. Ὁ Δημόνικος, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ σκλάβο του, προτείνει στὸν Τήλεφο νὰ τοῦ δώσῃ χρήματα. Ἐκεῖνος ὅμως ζητάει τὴ Δάφνη γυναῖκα του. Ὁ Μεγακλῆς τότε ξαναγυρίζει στὴ φυλακὴ κι' ἐλευθερώνεται ὁ Νίκανδρος. Τὸ δικαστήριο κατόπιν ἀποφασίζει νὰ ρωτηθῆ ἡ Πυθία τίνος γυιὸς εἶναι ὁ Μεγακλῆς κι' ἐκεῖνη ἀπαντάει ὅτι πατέρας του εἶναι ὁ Γέλων. Ὁ Τήλεφος ἐξοργίζεται καὶ ὁ Μεγακλῆς μαθαίνει ὅτι ὁ Νίκανδρος εἶναι ἀδελφός του. Θέλει ὅμως νὰ μάθη καὶ ποιὰ εἶναι ἡ μητέρα του καὶ ἡ Πυθία τοῦ λέει νὰ πάη τὴ νύχτα στὸ σπίτι τοῦ Κουρίτη. Ἐκεῖ, μπροστὰ στὴ Δάφνη καὶ στὸ Δημόνικο, ἡ Πυθία ἀποκαλύπτει ὅτι εἶναι μητέρα τοῦ Μεγακλῆ. Ὁ Τήλεφος ὅμως, ποὺ κρυφακούγε, ζητάει ὡς ἀντάλλαγμα τὴ Δάφνη γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικο. Στὴ συμπλοκὴ ποὺ ἀκολουθεῖ, σκοτώνεται ἡ Πυθία καὶ ὁ Μεγακλῆς. Ὁ Νίκανδρος σώζει κατόπιν τὴ Δάφνη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Τήλεφου καὶ οἱ δυὸ νέοι ξαναγυρίζουν στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ παντρευτοῦν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Μεγακλῆ...

12ον

— Δὲν εἶμαι καλύτερη ἀπὸ μητέρα σου, κορούλα μου;

— Ναί! Στὴν ἴδια τὴ μητέρα μου, δὲ θάθελα νὰ τὸ πῶ... Νά, βάγια... Ἔρχονται ὧρες ποὺ αἰσθάνομαι μέσα μου, πὼς νὰ σοῦ πῶ; Νά, τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἂν καὶ δὲ θέλω νὰ χαρῶ πιά, ἂν καὶ δὲ θέλω νὰ γελάσω. Ἔρχονται στιγμές, ποὺ θάθελα καὶ νὰ γελάσω, καὶ νὰ χαρῶ...

— Ἡ ζωὴ σὲ τραβάει, παιδί μου. Αὐτὸ εἶναι φυσικό.

— Ὄχι πάντα... Ἔρχονται ὧρες ποὺ σκέπτομαι τὸ θάνατο. Ἀλλά, νά, σήμερα... εἶδα τὸ Νίκανδρο. Τὸν εἶδα ἔξω στὴν αὐλή. Στεκόταν μὲ τὴ λύρα του κοντὰ στὴ βρύση καὶ φαινόταν νὰ σκέπτεται. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς μὲ κύτταξε... Ἄκουσε τὰ βήματά μου καὶ σήκωσε τὰ μάτια του. Ἦταν θλιμμένα τὰ μάτια του... Εἴχαμε πολλὲς ἡμέρες νὰ συναντηθοῦμε. Βλέπεις, μένω κλεισμένη ἐδῶ στὸ γυναικωνίτη, ἐπίτηδες, κι' ἀποφεύγω νὰ πηγαίνω στὴν αὐλή. Ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ τὸν συναντήσω.

— Σοῦ μίλησε;...

— Ὤ, ὄχι! εἶπε ἡ κοπέλλα. Δὲ θὰ μοῦ μιλήση πρὶν περάση τὸ πένθος, τὸ ξέρω.

— Εἶναι εὐγενικὸ παλληκάρι ὁ Νίκανδρος κι' ἐγὼ πιστεύω πὼς δὲ θὰ σοῦ μιλήση πρὶν περάση τὸ πένθος.

— Δὲν ταιριάζουν χαρούμενα λόγια σ' ἕνα σπίτι ποὺ πενθεῖ. Μὲ κύτταξε ὅμως μὲ κάτι μάτια... Μοῦ θύμισαν τὰ μάτια τοῦ Μεγακλῆ...

— Κι' ἐσύ, Δάφνη;...

— Ἐγὼ ζαλίστηκα. Νόμισα πὼς ἡ γῆ στριφογύριζε γύρω μου!

— Δὲ σοῦχει μιλήσει ποτὲ γιὰ ἀγάπη ὁ Νίκανδρος;...

— Ποτέ, βάγια, στὸ ὁρκίζομαι!... Πότε νὰ μοῦ μιλήση; Ὅταν ἦταν δοῦλος, δὲν τολμοῦσε. Κι' ἔπειτα, μὲ εἶδε ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Μεγακλῆ. Τώρα εἶναι τὸ πένθος...

— Θάρθῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ σοῦ μιλήση.

— Ναί, τὸ ξέρω. Δὲν ξέρω ὅμως πῶς θὰ τοῦ μιλήσω ἐγώ...

— Θὰ δεχτῆς τὴν ἀγάπη του! εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ γερόντισσα.

— Καὶ θὰ φανῶ ἄπιστη στὴ μνήμη τοῦ ἄντρα ποὺ ἀγάπησα;...

— Ὁ ἴδιος ὁ Μεγακλῆς εὐλόγησε τὴν ἕνωσί σας πρὶν πεθάνη. Εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ σεβαστῆς τὴν ἐπιθυμία του, εἶπε ἡ βάγια κοφτά.

Τὰ μάγουλα τῆς Δάφνης κοκκίνισαν. Αὐτὰ ἀκριβῶς περίμενε ν' ἀκούσῃ.

Πόσες νύχτες δὲν εἶχε ξαγρυπνήσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γύρισαν στὴν Ἀθήνα! Νύχτες γεμάτες δάκρυα, ἀλλὰ κι' ἐλπίδα. Μονάχα ποὺ ἡ ἴδια ἔπνιγε μέσα της θεληματικὰ τὴν ἐλπίδα, τὴ χαρά. Κάκιζε τὸν ἑαυτό της ὅταν καταλάβαινε πὼς ἡ καρδιά της σκιρτοῦσε μὲ νεανικὴ χαρὰ καμμιὰ φορά. Καὶ ξανάρχιζε τὸ θρῆνο.

Ἐκεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ δειλινὸ ὅμως, θυμόταν τὸ Μεγακλῆ μὲ βαθὺ πόνο.

Ἡ θύμησί του τὴν τρέλλαινε. Καὶ πίστευε στ' ἀλήθεια πὼς θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν ξεχάση ποτέ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ γλυκειὰ φωνὴ ἀντιλάλησε ἔξω στὴν αὐλή.

Ἀνατρίχιασαν οἱ γυναῖκες.

— Τραγούδι;... Εἶναι δυνατὸν ν' ἀκουστῆ τραγούδι στὸ σπίτι ποὺ πενθεῖ;

Τὸ τραγούδι, ὅμως, ἦταν πένθιμος. Ὁ Νίκανδρος τόνιζε ἕνα μοιρολόγι γιὰ τὸν πεθαμένο του ἀδελφό. Ἡ φωνή του ἔμοιαζε μὲ λυγμό.

Ἄκουσε ἡ Δάφνη τὸ θρῆνο κι' ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σπαράζῃ. Ἄξαφνα, ὅμως, συλλογίστηκε:

«Τάχα τὸν ἀδελφό του θρηνεῖ ἢ τὴν ἀγάπη του;...».

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ὅμως ἦταν θερμὸς καὶ τὰ λόγια ποὺ ἔλεγε, μπῆκαν στὴν καρδιὰ τῆς κοπέλλας.

Ἄφησε τὰ δάκρυά της ἐλεύθερα κι' ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, δὲν ἔνοιωθε τόση δυστυχία, ὅση τὶς ἄλλες βραδυές...

Σοβαρὰ λόγια

Πέρασαν κι' οἱ τρεῖς ἡμέρες τοῦ πένθους. Ἕνας μήνας εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Μεγακλῆ. Τόσο ἦταν σωστὸ νὰ βαστάξη τὸ πένθος. Ἔγιναν οἱ θυσίες, καὶ τὸ δεῖπνο ποὺ σήμαινε τὸ τέλος, τὴν ἐπίσημη λῆξι τοῦ πένθους.

Τὴν ἴδια μέρα, ἡ βάγια της τῆς πρότεινε νὰ κάνουν ἕνα περίπατο στὴν πόλι.

— Ἕνα μήνα κλεισμένη στὸ σπίτι, τῆς εἶπε, χλώμιασες. Ἔλα νὰ ἰδῆς λίγον ἥλιο, νὰ πάρης λίγον ἀέρα.

Μὲ δυσκολία πείσθηκε ἡ κοπέλλα νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὅταν ὅμως ἀνέβηκαν πρὸς τὴν Ἀκρόπολι, καὶ τὶς φύσηξε τὸ δροσερὸ ἀεράκι καὶ τὶς ἀγκάλιασε ὁ ἥλιος, ἔνοιωσε τὴν καρδιά της πιὸ ἀνάλαφρη.

Γύρω τὰ βουνὰ στεφάνωναν μενεξεδένια τὸ ἄστυ. Στὸν οὐρανὸ πετοῦσαν χαρούμενα γιὰ τὸ φθινοπωρινὸ ἥλιο τὰ πουλιά. Ἄνδρες μὲ πολύχρωμες χλαμύδες, περπατοῦσαν καὶ συζητοῦσαν. Ἦταν χαρὰ νὰ βλέπης τὸν κόσμο μετὰ τόσων ἡμερῶν κλεισιμο.

Ἄξαφνα, καθὼς περπατοῦσαν, ἄκουσε μιὰ φωνὴ δίπλα της:

— Δάφνη!

— Νίκανδρε!..

Στεκόταν ὁ νέος μπροστά της, μὲ τὰ μεγάλα γαλανά του μάτια ἐρωτηματικὰ καὶ θλιμένα.

— Συχώρα με, Δάφνη, ποὺ σὲ σταματῶ ἔτσι στὸ δρόμο. Δὲ θέλω ὅμως νὰ χάσω τὴν εὐκαιρία νὰ σοῦ μιλήσω, χωρὶς νὰ βρίσκεται ἄλλος στὴ συζήτησί μας.

»Κι' αὐτὰ ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ, θέλω νὰ τ' ἀκούσης μόνον ἐσύ...

Τὸ αἷμα τῆς κοπέλλας ἀνέβηκε στὰ μάγουλά της. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε σὰν νὰ πήγαινε νὰ σπάση.

— Δάφνη! πρόφερε ὁ Νίκανδρος ἀποφασιστικά. Δὲν εἴμαστε μικρὰ παιδιά, γιὰ νὰ παίζουμε καὶ νὰ κρυβώμαστε. Εἶναι καιρὸς νὰ μιλήσουμε καθαρά... Ἄκουσες τὰ λόγια ποὺ πρόφερε, πεθαίνοντας ὁ δυστυχισμένος ὁ ἀδελφός μου. Τώρα ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται... ἀπὸ σένα ἐξαρτῶνται ὅλα. Θέλεις ν' ἀκολουθήσῃς τὴ συμβουλή του, νὰ σεβαστῆς τὴν ἐπιθυμία του ἢ ὄχι;

Τὰ λόγια δὲν ἔρχονταν στὰ χείλη τῆς κοπέλλας. Πλημμύριζαν τὴν καρδιά της, ἀλλὰ δὲν ἐφθαναν στὰ χείλη της.

— Δάφνη. Περιμένω τὴν ἀπάντησί σου... Στάσου. Δὲ θέλω νὰ σκεφτῆς τίποτ' ἄλλο παρὰ τὴ δική σου τὴν εὐτυχία. Δὲ θέλω νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἀπάντησι ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ νεκρὸ ἢ ἀπὸ φόβο πρὸς τὸ θεό. Θέλω νὰ μοῦ δώσῃς μιὰν ἀπάντησι μονάχα σύμφωνη μὲ τὴ δική σου τὴν καρδιά...

Ἡ ταραχή της μεγάλωσε.

— Νίκανδρε... πρόφερε μὲ χείλη τρεμάμενα... Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω...

— Πῶς δὲν ξέρεις; Τότε θὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ. Πές μου τὴν ἀλήθεια. Ἀποκρίσου μου σὰν νὰ μιλᾶς στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου. Ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ τοὺς Δελφούς, ἤσουν ἄρρωστη, δὲν εἶναι ἔτσι; Τί εἶχες;

Ἡ ἐρώτησι ἦταν σαφὴς καὶ φανέρωνε πὼς ὁ νεαρὸς σκλάβος τότε, εἶχε μαντέψει τὸ μυστικό της.

— Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ σ' ἔκανε ν' ἀρρωστῆσης; ἐπέμενε τὸ παλληκάρι. Εἶχες ὅλα τὰ καλὰ στὸ πλούσιο σπίτι τοῦ πατέρα σου. Κι' ὅμως, τὰ μάγουλά σου βαθούλωναν καὶ χλώμιαζαν. Τί μυστικὸς καημὸς σ' ἔτρωγε τότε;...

Μὲ τὰ μάγουλα φλογισμένα, πεθαίναντας ἀπὸ ντροπή, πρόφερε ἡ παρθένα:

— Ὤ, Νίκανδρε! Μὴ μὲ ρωτᾶς!...

— Μὰ εἶναι γιὰ μένα ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου. Θέλω νὰ ξέρω!...

Κάτω ἀπὸ τὴ φωτερὴ καὶ παρακλητικὴ ματιά του, μὲ μιᾶς, ὅλοι τῆς οἱ ἐνδοιασμοί, ἔφυγαν.. Τὸν κύτταξε ἴσια στὰ μάτια. Κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε τώρα σταθερή:

— Εἶναι αὐτὸ ποὺ μάντεψες, Νίκανδρε...

Εἶδε τὴ λάμψι τῆς εὐτυχίας νὰ περνάη σὰν ἀστραπὴ στὰ μάτια του.

— Δάφνη... Μοῦρχεται νὰ ξεφωνίσω ἀπὸ τὴ χαρά μου. Τόσον καιρὸ τόλεγα στὸν ἑαυτό μου πὼς ἦταν αὐτό. Κι' ὅμως, τὴν ἄλλη στιγμή, νόμιζα πὼς ἤμουν τρελλός.

— Ὄχι, Νίκανδρε... Δὲν ἤσουν τρελλός. Ἦταν αὐτό!...

— Κι' ἔπειτα; Ἀγάπησες μ' ὅλη σου τὴν ψυχὴ τὸ Μεγακλῆ;

— Ναί, Νίκανδρε!

Τίμια, ἴσια ἀκούστηκε ἡ ὁμολογία.

Κάμποση ὥρα δὲ μίλησε τὸ παλληκάρι. Ἂν καὶ τὴν περίμενε τὴν ἀπάντησι, φάνηκε πὼς κλονίστηκε. Σὲ λίγο ὅμως, ξανάειπε, κυττάζοντας τὴν κοπέλλα μέσα στὰ μάτια:

— Δάφνη... καλύτερα ἔτσι. Καλύτερα ποὺ ξέρω τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς σου... Τὰ εἶχα μαντέψει ὅλα. Στὴν ἀρχή, δὲ μποροῦσα νὰ πιστέψω, ὅτι ἐσύ, ἡ πλούσια κόρη τοῦ Δημόνικου, ἔρριξες τὰ μάτια σου στὸν ταπεινό σου δοῦλο. Ἔπειτα, δὲ μποροῦσα νὰ πιστέψω τὸ ἄλλο: πὼς ἡ καρδιά σου μποροῦσε νὰ χωρέση δυὸ ἀγάπες...

Κοκκίνισε ἡ κοπέλλα κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴ μομφή. Ὁ Νίκανδρος ὅμως δὲν τῆς ἄφησε καιρὸ ν' ἀπαντήση.

— Τώρα νομίζω πὼς σὲ καταλαβαίνω, τῆς εἶπε μ' ἕνα γλυκό, φωτερὸ χαμόγελο. Τώρα νομίζω πὼς διαβάζω μέσα στὴν ψυχή σου. Γι' αὐτό, πρὶν μιλήσω στὸν πατέρα σου, πρὶν μάθη ἄλλος ἄνθρωπος αὐτὸ ποὺ κρύβω στὴν ψυχή μου γιὰ σένα, σὲ ρωτάω ἐσένα τὴν ἴδια: Αἰσθάνεσαι πὼς μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπήσῃς; Αἰσθάνεσαι πὼς θὰ εἶσαι εὐτυχισμένη ἂν γίνης γυναῖκα μου;

Κι' ὅταν δὲν τραγουδοῦσε, ἡ φωνή του ἦταν ἁρμονική. Ὁ τόνος της ἔμπαινε ἴσια στὴν ψυχὴ τῆς κοπέλλας.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Δάφνη κατάλαβε πὼς ὅλα ἔσβυναν μέσα της. Ὅλη ἡ θλῖψι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μεγακλῆ, ὅλη της ἡ ἀγωνία. Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ γλυκειὰ νεανικὴ φωνή, καταλάβε πὼς τὸν εἶχε ἀγαπήσει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της, πὼς ἴσως αὐτὸν νὰ εἶχε ἀγαπήσει μονάχα.

Καὶ τὸ Μεγακλῆ; Τί ἦταν τὸ μεθῦσι ποὺ εἶχε ποτίσει τὴν ψυχή της ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες; Ποιὰ ἦταν ἡ δύναμι ποὺ εἶχε σβύσει μέσα της τὴν τόση ἀγάπη της γιὰ τὸ Νίκανδρο; Ποιὰ ἦταν ἡ δύναμι ποὺ εἶχε γιατρέψει τὴν ψυχή της ἀπὸ τὸ πάθος της γιὰ τὸν ξανθόμαλλο σκλάβο;

Τώρα, κάτω ἀπὸ τὴ γαλανὴ ματιά του, ἡ σπίθα ποὺ εἶχε κοιμηθῆ κάτω ἀπὸ τὴ χόβολη, θέριευε πάλι.

Κάτι ὅμως, τὴ συγκρατοῦσε. Κάτι τὴν ἐμπόδιζε νὰ νοιώση τὴν εὐτυχία αὐτῆς τῆς ἀγάπης.

Ἐνῶ θἄθελε νὰ τοῦ χαμογελάση, νὰ τοῦ πῆ μιὰ λέξι τρυφερή, νὰ τὸν κάνη εὐτυχισμένο, τὰ χείλη της σφραγίζονταν, ἡ καρδιά της σφιγγόταν. Κι' ἄξαφνα, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε οὔτε ἡ ἴδια, τὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

Εἶδε τὰ γαλανὰ μάτια τοῦ Νίκανδρου νὰ σκοτεινιάζουν.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησί σου, τῆς εἶπε θλιμμένος.

Τὰ χείλη της τρεμούλιασαν.

Ἡ βάγια ποὺ στεκόταν παρέκει καὶ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή, θεώρησε καλὸ νὰ ἐπέμβη:

— Δάφνη, τῆς εἶπε τρυφερά, ἔλα νὰ καθήσουμε κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐλιά, παράμερα. Ἐκεῖ θὰ μπορέσετε νὰ μιλήσετε καλύτερα...

Πῆγαν καὶ κάθησαν κάτω ἀπὸ μιὰ φουντωτὴ ἐλιά, ποὺ ἦταν ριζωμένη σ' ἕνα βράχο. Ἦταν προφυλαγμένοι ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου ἐκεῖ. Ἐξ ἄλλου, κι' ἂν τοὺς ἔβλεπε κανείς, ἐφ' ὅσον ἦταν κι' ἡ βάγια μαζί της, δὲ μπορούσαν νὰ τὴν παρεξηγήσουν.

Μιὰ καθυστερημένη ἐρώτησι

— Νίκανδρε, εἶπε ἡ Φερενίκη, μὴν ἀπογοητεύεσαι καὶ μὴν πικραίνεσαι. Ἐμένα μπορεῖς νὰ ρωτήσῃς γιὰ τὰ αἰσθήματα τῆς κορούλας μου. Ἐγὼ μονάχα ξέρω πόσο ὑπέφερε ἀπὸ τὴν ἀγάπη της γιὰ σένα.

Κατέβασε ὁ Νίκανδρος τὸ κεφάλι του, θλιμμένος.

— Δάφνη, εἶπε πάλι ἡ βάγια, δὲν εἶναι σωστὸ ν' ἀφίνης στὴ θλῖψι τὸν εὐγενικὸ νέο. Δόστου μιὰν ἀπάντησι.

Σήκωσε ἡ Δάφνη τὰ μάτια της, πλημμυρισμένα δάκρυα, τὸν κύτταξε.

— Νίκανδρε, πρόφερε μ' ἕνα λυγμὸ στὴ φωνή. Συχώρα με... Ἡ ψυχή μου εἶναι ἀκόμα ταραγμένη...

— Ἴσως, δὲ θἄπρεπε νὰ σοῦ μιλήσω.

— Ὄχι... Περίμενα πὼς θὰ μοῦ μιλοῦσες. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ παρουσιάστηκες καὶ μ' ἔσωσες, περίμενα πὼς θὰ μοῦ μιλοῦσες κι' ἐγὼ ἀπὸ τότε ἤθελα νὰ σὲ ρωτήσω κάτι. Πῶς βρέθηκες ἐκεῖ στὸ βουνό; Ἀφοῦ δὲν ἤλθες μαζί μας...

Τῆς χαμογέλασε θλιμμένα.

— Πίστεψες πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ μείνω μακρυά σου; Μόλις σᾶς εἶδα νὰ ξεκινᾶτε μέσα στὴν ἄγρια νύχτα, ἡ καρδιά μου σπάραξε. Δὲν ξέρω τί προαίσθημα ἦταν αὐτό. Δὲ βάσταξα. Σᾶς ἀκολούθησα ἀπὸ μακρυά. Κακίζω τὸν ἑαυτό μου ποὺ δὲν παρουσιάστηκα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Δὲ θέλησα νὰ δώσω τὴν ἐντύπωσι στὸ δυστυχισμένο τὸν ἀδελφό μου, ὅτι τὸν κατασκοπεύω. Γι' αὐτό, στάθηκα πολὺ πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Κουρίτη. Δὲ θὰ τὸ συγχωρήσω ποτὲ στὸν ἑαυτό μου. Στάθηκα σὲ μιὰ θέσι, ὅπου δὲν μποροῦσα ν' ἀντιληφθῶ τὴν παρουσία τοῦ Τήλεφου καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς συμπλοκῆς. Ὅταν τὸ πῆρα εἴδησι, ἦταν ἀργά. Ἄκουσα τὴ φωνή σου, ἔτρεξα. Ἔσένα σ' ἔσωσα, δόξα νἄχουν οἱ θεοί. Τὸ δυστυχισμένο τὸν ἀδελφό μου ὅμως δὲ μπόρεσα νὰ τὸν βοηθήσω. Ὅταν τὸ συλλογίζωμαι αὐτό, μισῶ τὸν ἑαυτό μου.

— Ἦταν θέλημα τῶν θεῶν, εἶπε μὲ εὐλάβεια ἡ Φερενίκη. Τὸ εἶπε ἡ Ἀριστόκλεια. Ἦταν θέλημα τῶν θεῶν!

Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν σιγανὰ στὰ μάγουλα τῆς Δάφνης. Αἰσθανόταν τὴν καρδιά της νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸ Νίκανδρο κι' ἀπὸ συμπόνια. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν στενοχωρήσῃ, ἤθελε νὰ τὸν κάνη εὐτυχισμένο. Κι' ὅμως, κάτι τῆς ἔδενε τὴ γλῶσσα τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πῆ τὸ ναί.

Σὰν νὰ διάβαζε μέσα στὴν ψυχή της ὁ νεαρὸς τραγουδιστής, πρόφερε θλιμμένα:

— Δάφνη... μοῦ φαίνεται πὼς σὲ βασανίζω. Συχώρα με καὶ πάλι. Δὲν θὰ σοῦ ξαναμιλήσω...

Ὁ φόβος πέρασε στὰ μάτια της. Ἄθελά της, ἡ φωνὴ της ἀκούστηκε πονεμένη:

— Νίκανδρε, μὴ φεύγης...

Φαινόταν νὰ παλεύη μὲ τὸν ἑαυτό της. Ἡ βάγια θεώρησε καλὸ νὰ μπῆ πάλι στὴ μέση.

— Δάφνη, πρόφερε ἐπιτακτικά... Πᾶς νὰ καταστρέψης μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια τὴν εὐτυχία σου. Ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶς, ἀφοῦ ξέρεις πὼς θὰ εἶσαι εὐτυχισμένη κοντά του, γιατί τὸν βασανίζεις;...

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, σκούπισε τὰ δάκρυά της.

— Μιὰ σου λέξι θέλω ν' ἀκούσω, εἶπε μὲ περισσότερο θάρρος τώρα κι' ὁ νέος. Ἄκουσες τὴν ἐρώτησί μου. Θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου; Νὰ μιλήσω στὸν πατέρα σου; Ναὶ ἢ ὄχι;

Δὲν ἄργησε καὶ πολὺ νἀρθῆ ἡ ἀπάντησι αὐτὴ τὴ φορά.

Μιὰ ματιὰ ἴσια μέσα στὰ μάτια του, ἕνα βαθὺ κοκκίνισμα στὰ μάγουλά της. Κι' ἡ λέξι ποὺ τὴν ὀνειρευόταν τόσον καιρὸ ὁ νέος:

— Ναί!...

Πετάχτηκε σὰν νὰ εἶχε φτερά.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Νίκανδρου ἄστραψε.

— Σ' εὐχαριστῶ, Δάφνη! Μὲ κάνεις τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἄντρα τοῦ κόσμου!

— Νὰ μιλήσης σήμερα τοῦ Δημόνικου, εἶπε ἡ βάγια.

Ὁ Νίκανδρος γέλασε:

— Τρέχω! Πετάω! Πρὶν φτάσετε ἐσεῖς στὸ σπίτι, θὰ τοὔχω κιόλας μιλήσει.

Καί, χωρὶς νὰ περιμένη ἄλλη της λέξι, κατρακύλησε φτερωτὸς τὸν κατηφορικὸ δρόμο.

Ἄθελά της γέλασε ἡ Δάφνη. Τὰ μάτια της ὅμως ἦταν πάντα βουρκωμένα.

— Τὸ καημένο τὸ παλληκάρι, εἶπε ἡ Φερενίκη. Πόσον καιρὸ βασανίστηκε. Πρέπει νὰ τοῦ χαρίσης πολλὴ εὐτυχία, Δάφνη, γιὰ νὰ τὸν κάνης νὰ ξεχάση αὐτὲς τὶς ἀγωνίες.

Τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας σοβάρεψε.

— Ναί, καλή μου βάγια. Θέλω νὰ τοῦ χα-

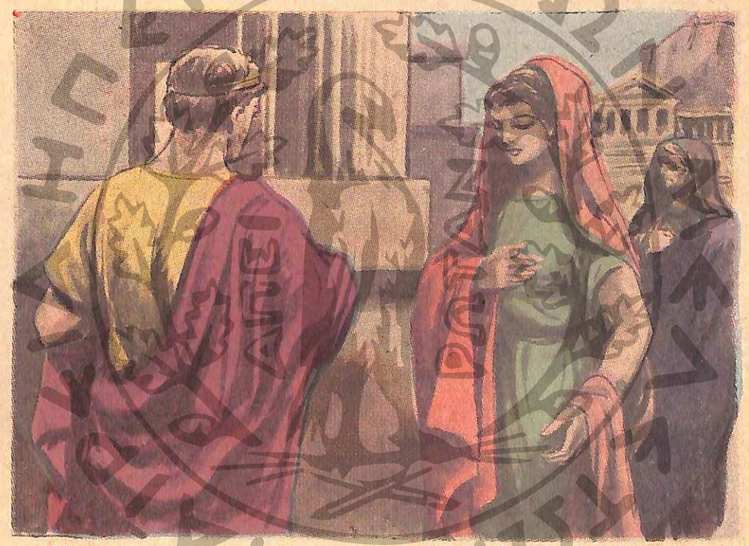

— Δάφνη, δὲν θέλω νὰ σκεφθῆς τίποτ' ἄλλο. παρὰ τὴ δική σου εὐτυχία.. τῆς εἶπε ὁ Νίκανδρος.

Ἐνταῦτα

Τὰ ροῦχα τῆς δουλειᾶς

Ὁ ζωγράφος Πινελλίδης, διάσημος μουρντάρης καὶ... ἀσημος καλλιτέχνης, ἔχει στὸ ἀτελιὲ του μιὰ αἰθέρια ὑπαρξι καὶ τὴν φλερτάρει ἀγρίως. Ξαφνικὰ ὅμως χτυπάει δαιμονισμένα τὸ κουδοῦνι κι' ἔντρομος ὁ Πινελλίδης τρέχει στὴν πόρτα, ὅπου διαπιστώνει ὅτι ἤρθε νὰ τὸν ἐπισκεφτῆ ἡ γυναῖκα του.

— Ἀλλοίμονο ἀγάπη μου!... λέει στὴν φιλοξενουμένη του.

— Μὰ τί συμβαίνει, λατρεία μου; ἀπορεῖ ἐκείνη.

— Ἡ γυναῖκα μου εἶναι στὴ πόρτα! τῆς ἐξηγεῖ ὁ Πινελλίδης ἀπελπισμένος.

Μὰ ξαφνικά, σὰν νὰ τοῦ ἦρθε μιὰ περίφημη ἰδέα, γυρίζει καὶ τῆς λέει:

— Ἀγάπη μου... Γδύσου ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς!

— Τί ἔκανε λέει; παραξενεύεται αὐτή.

— Ναί, ἄρχισε νὰ γδύνεσαι χωρὶς καμμιὰ χρονοτριβή, τὴν ἐκλιπαρεῖ πάλι ὁ Πινελλίδης.

— Ἀά, γιατί;

— Γιατὶ ἂν σὲ δῆ... γυμνὴ ἡ γυναῖκα μου, θὰ γλυτώσουμε ἀπ' τὴν ὀργή της, λέει γρήγορα-γρήγορα ὁ Πινελλίδης. Θὰ νομίση πὼς εἶσαι μοντέλλο καὶ ὅτι ἐγὼ ἐργάζομαι ἐπὶ τέλους!...

Ο ΦΑΚΟΣ

ρίσω δση εὐτυχία δίνουν οἱ θεοὶ στοὺς θνητούς. Μονάχα...

Τὰ χείλη της τρεμούλιασαν.

— Τί εἶναι πάλι, παιδί μου;

— Νά... τὰ μάτια του... τὰ μάτια του...

— Ποιὰ μάτια;... ρώτησε ἡ βάγια ἀνήσυχη.

— Τοῦ Μεγακλῆ τὰ μάτια, τοῦ ἡνίοχου... — Ξέχασέ τα! πρόφερε κάπως σκληρὰ ἡ βάγια. Τὰ μάτια του ἦταν θεϊκά, ἀλλὰ ἔκλεισαν γιὰ πάντα.

— "Οχι!...

Βασανισμένη ἀκούστηκε ἡ φωνή της.

— "Ε, κορούλα μου! εἶπε φιλοσοφικὰ ἡ γερόντισσα, ὅλα τὰ μάτια κλείνουν κάποτε γιὰ πάντα...

— Τὰ μάτια τοῦ Μεγακλῆ, ὅμως, ὄχι, βάγια μου! Τὰ νοιώθω πάντα νὰ μὲ κυττάνε, νὰ μὲ κυττάνε... Νομίζω πὼς μοῦ γυρεύουν πάντα κάτι...

— Σοῦ γυρεύουν νὰ μὴ τὰ ξεχάσης ποτέ...

— Ναί... Θέλουν νὰ μείνουν ἀθάνατα στὴ θύμησί μου! Δὲ φτάνει αὐτό, ὅμως, Φερενίκη! Δὲ φτάνει ἡ θύμησί μου... Τὰ μάτια του μοῦ γυρεύουν νὰ τὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ χαμό! Ἀλλὰ πῶς;...

Τῆς χάϊδεψε ἡ γερόντισσα τὸ χέρι.

— Ἡσύχασε. "Ολα αὐτὰ τὰ πλάττει ἡ φαντασία σου... Παντρέψου μὲ τὸ Νίκανδρο. Θὰ γίνῃς μητέρα. Θὰ ὀνομάσῃς τὸ παιδάκι σου Μεγακλῆ. Καὶ τότε θὰ ἰδῇς ζωντανεμένα τὰ μάτια του.

Κούνησε ἡ κοπέλλα θλιμμένη τὸ κεφάλι της.

— Θὰ εἶναι γαλανὰ τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ μου, Φερενίκη...

— Τί σημασία ἔχει; Θὰ νομίζῃς πὼς τὸν βλέπεις... Μὴ τὰ σκέπτεσαι... "Οταν θὰ γίνῃς μητέρα, δὲν θὰ συλλογίζεσαι πιὰ τὰ μάτια τοῦ ἡνιόχου. Θὰ βλέπῃς τὸν κόσμο ὅλο μέσα στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ σου.

— Ναί· πρέπει! Θὰ παρακαλῶ τοὺς θεοὺς νὰ μὲ κάνουν νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα.

— Πᾶμε τώρα σιγὰ-σιγὰ στὸ σπίτι. Ὁ Νίκανδρος θἄχη κιόλας μιλήσει στὸν πατέρα σου.

Ἀρραβῶνες

Τὰ «προτέλεια» γιορτάστηκαν μὲ ὅλους τοὺς τύπους, ὅπως ταίριαζε σὲ νύφη ἀπὸ ἀρχοντικὴ γενιά, σὰν τὴ Δάφνη. Τὴν παραμονή, ὁ Δημόνικος κι' ἡ οἰκογένειά του ἔκαναν τὶς ὡρισμένες θυσίες στὴν "Ηρα Τελέα. Κάλεσαν, ὅπως ἔπρεπε τὶς Ἐρινύες γιὰ νὰ τὶς ἐξευμενίσουν, μὴ τυχὸν καὶ βυσσοδομοῦν κακὰ γιὰ τοὺς μελλόνυμφους, κάλεσαν τὶς μοῖρες, κάλεσαν τὶς προστάτιδες τῆς ἑστίας.

Ὁ Νίκανδρος ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά του. Ἡ Δάφνη εἶχε μιὰ τυκνειὰ ἔκφρασι, κάτι ἀνάμεσα ἀπὸ εὐτυχία καὶ θλῖψι.

— Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται, παιδί μου, νὰ διώξῃς τὸ σύννεφο τῆς θλίψης ἀπὸ τὰ μάτια της, ψιθύρισε ὁ Δημόνικος στὸ Νίκανδρο. Σὲ λίγες ἡμέρες, θὰ εἶναι δική σου, γυναῖκα σου. "Αν εἶσαι ἄξιος, θὰ τὴν κάνῃς νὰ ξεχάσῃ πιὰ τὴ σκιὰ τοῦ δυστυχισμένου τοῦ Μεγακλῆ.

Τὰ μάτια τοῦ νέου σπίθισαν.

— Ναί, θὰ τὴν κάνω νὰ τὸν ξεχάσῃ! Ἀλλά, Δημόνικε, σκέφτηκα πὼς ἔχω ἕνα χρέος.

— Τί χρέος, παιδί μου;...

— Πεθαίνοντας ὁ Μεγακλῆς, ἐξέφρασε μιὰ ἐπιθυμία. Νὰ μάθῃ ὁ Γέλων πὼς πέθανε μὲ τὸ στεφάνι τῆς νίκης στὰ μαλλιά. Σκέπτομαι, λοιπόν, νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Γέλωνα...

Ὁ Δημόνικος τὸν κύτταξε μ' ἐνδιαφέρον.

— Καλὸ θὰ ἦταν νὰ βρῇς τὸ Γέλωνα, καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό σου, Νίκανδρε.

— Γιὰ τὸν ἑαυτό μου;...

Μιὰ πονεμένη σύσπασι πέρασε στὸ πρόσωπο τοῦ νέου.

— Ἐγώ, γιὰ τὸν ἑαυτό μου θἄθελα νὰ βρῶ τὴ μητέρα μου... ψιθύρισε.

— Τὸ ἕνα δὲν ἀποκλείει τὸ ἄλλο.

— "Αν μοῦ δίνῃς, λοιπόν, τὴν ἄδεια, Δημόνικε, θὰ ἤθελα νὰ πάω νὰ βρῶ καὶ τὴ μητέρα μου καὶ τὸ Γέλωνα... Θὰ πάω γρήγορα... "Ωστε νὰ προφτάσουμε νὰ παντρευτοῦμε τὸ μῆνα Γαμηλίωνα.

Ὁ Δημόνικο σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Εἶσαι ἐλεύθερος πολίτης, Νίκανδρε. Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σὲ κρατήσω. Δὲ χρειάζεται νὰ μοῦ ζητᾶς τὴν ἄδεια γιὰ κάτι ποὺ βρίσκεις σωστό.

— Θέλω νὰ τὸ ἐγκρίνῃς κι' ἐσύ. Εἶσαι πατέρας μου τώρα, Δημόνικε.

— Τότε, νὰ πᾶς μὲ τὴν εὐχή μου! "Αν καὶ ἡ Δάφνη θὰ στενοχωρηθῇ.

— Δὲν θ' ἀργήσω. Ἐκτὸς ἂν ὁ Ποσειδῶν μὲ βασανίσῃ στὴ θάλασσα, δὲ θ' ἀργήσω, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου.

— Τότε νὰ φύγῃς ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα, μὲ τὸ πρῶτο πλοῖο.

Τὴν ἄλλη κιόλας ἡμέρα, ἡ Δάφνη, μὲ μάτια βουρκωμένα, ἑτοίμασε τὸν ἀρραβωνιαστικό της γιὰ τὸ ταξίδι. Λυπόταν ποὺ θὰ χωριζόταν ἀπὸ τὸ Νίκανδρο, τώρα ἀκριβῶς, τὴ γλυκειὰ ἐποχὴ τῶν ἀρραβώνων. Ἀλλὰ δὲν τοῦφερε ἐμπόδιο. Κάτι χαιρόταν μέσα στὴν ψυχή της βαθειά, στὴ σκέψι πὼς ὁ Νίκανδρος θὰ μιλοῦσε στὸν τύραννο τῶν Συρακουσῶν γιὰ τὸ Μεγακλῆ. Πιὸ πολὺ συλλογιζόταν τὸ Μεγακλῆ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, παρὰ τὸ Νίκανδρο. Οὔτε στιγμὴ δὲν σκέφτηκε πὼς ὁ Νίκανδρος θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ ὄφελος ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ του πατέρα. "Ολη της ἡ σκέψι ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ Γέλων θὰ θαύμαζε τὸν πεθαμένο του γυιό.

Τὴν ὥρα ποὺ χωρίστηκε ὅμως ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ἔκλαψε. Τὸν κύτταξε μὲ μάτια ἱκετευτικὰ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Μὴν ἀργήσῃς, Νίκανδρε. Θὰ πεθαίνω ἀπὸ ἀγωνία ὥσπου νὰ γυρίσῃς.

Τῆς χάϊδεψε τὸ χέρι, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Κι' ἐγὼ θὰ μετράω τὶς στιγμές, λατρευτή μου Δάφνη. Παίρνω μαζί μου παρηγοριὸ τὸ χαμόγελό σου τὸ γλυκὸ καὶ τὰ καλά σου τὰ λόγια...

Μιὰ χαρούμενη μητέρα

Πέρασαν πολλὲς ἡμέρες. Ἡ Δάφνη ἄρχισε νὰ στενοχωριέται. Τώρα ποῦλειπε ὁ ἀρραβωνιαστικός της, καταλάβαινε πόσο τὸν ἀγαποῦσε, πόσο τὸν ποθοῦσε. Καθόταν ὧρες ὁλόκληρες καὶ λογάριαζε πόσες μέρες, ὑπὸ εὐνοϊκὲς συνθῆκες, χρειαζόταν γιὰ νὰ κάνῃ τὸ μακρυνὸ ταξίδι. Κι' ἦταν διπλὸ τὸ ταξίδι. Μιὰ διαδρομὴ στὴ Θάσο καὶ μιὰ στὶς Συρακοῦσες. Ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ δεμένους τοὺς ἀνέμους του ὁ Αἴολος πολὺν καιρό, γιὰ νὰ μὴ ἀργοπορήσῃ τὸν ἀγαπημένο της.

Οἱ ἡμέρες ἦταν γλυκές. Ἀκόμα δὲν εἶχε μπῆ ὁ βαρὺς χειμώνας. Βέβαια, ἔβρεχε ἀρκετὰ καὶ ἐρχόντουσαν μέρες φουρτουνιασμένες. Γενικὰ ὅμως τὸ φθινόπωρο ἀργοποροῦσε ἀπάνω στὴν Ἀττική, λὲς καὶ δὲν ἀποφάσιζε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μαγεμένη αὐτὴ γῆ.

Μιὰ μέρα, ὅμως, ξαφνικά, τὸ χιόνι σκέπασε μ' ἕνα ἀδρὸ λεπτὸ στρῶμα τὴν Ἀθήνα. Ξύπνησε ἡ Δάφνη καὶ μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, ἀντίκρυσε στὴν αὐλὴ τὴ βρύση σκεπασμένη μὲ χιόνι καὶ τὰ ἀγάλματα ποὺ τὴν κοσμοῦσαν κρυσταλλωμένα.

Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της μὲ παιδιάτικη χαρά.

— Βάγια! Χιόνι!...

"Επειτα ὅμως ἡ χαρά της ἔσβυσε.

— Πῶς θὰ γυρίσῃ, ἂν πιάσῃ ὁ βαρὺς χειμώνας;...

Ἡ βάγια γέλασε.

— Κύττα... Ὁ ἥλιος χαϊδεύει κιόλας τὸ χιόνι, ἀρχίζει νὰ τὸ λυώνῃ!...

Πραγματικά, σὲ λίγο, ὁ χειμωνιάτικος ἥλιος, λαμπερός, ἔκανε μυριάδες μικρὰ ρυάκια νὰ τρέχουν ἀπὸ τὶς στέγες κι' ἀπὸ τὶς κορφὲς τῶν δέντρων. Τὰ κορίτσια ποὺ εἶχαν ἔρθει γιὰ νὰ παίξουν μὲ τὴ Δάφνη, στὸ χιόνι, ἀπογοητεύτηκαν.

— "Αχ, Δάφνη... δὲ βάσταξε ἡ χαρά μας πολύ!

Ἦταν νεαρὲς παρθένες ποὺ ἀπὸ μικρὲς ἔρχονταν στὸ σπίτι τοῦ πλούσιου Δημόνικου κι' ἔπαιζαν μὲ τὴ Δάφνη. Τώρα περίμεναν μὲ ἀνυπομονησία τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν ἔντυναν νύφη καὶ θὰ τῆς τραγουδοῦσαν τὰ ἐπιθαλάμια.

Κάθονταν ὅλες γύρω ἀπὸ τὴ βρύση καὶ κύτταζαν τὰ ρυάκια ποὺ σχημάτιζαν τὰ χιόνια, ὅταν ὁ θρῳδὸς παρουσιάστηκε καὶ ἀνάγγειλε:

— Φαιναρέτη!... Κάποια ξένη... Κάποια ξένη σὲ ζητάει...

Μιὰ γυναῖκα παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι. Μόλις τὴν ἀντίκρυσε ἡ Δάφνη, μάντεψε ποιὰ ἦταν. Αὐτὰ τὰ ὁλόχρυσα μαλλιά, τὰ γαλανὰ μάτια, αὐτὸ τὸ δέρμα τὸ ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι καὶ τὰ ρόδινα μάγουλα!... Ἔτσι εἶχε περιγράψει ὁ Νίκανδρος τὴ μητέρα του..

Ἔτρεξε κοντά της.

— Καλῶς ὥρισες στὸ σπίτι τοῦ Δημόνικου, ὦ ξένη... Δέν σὲ ρωτῶ τ' ὄνομά σου. Οἱ θεοὶ τόχουν γράψει στὸ πρόσωπό του. Ὀνομάζεται Αἴγλη!...

— Κι' ἐσύ, Δάφνη! πρόφερε γελαστὴ ἡ γυναῖκα.

Ἔπεσαν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης. Ἡ Δάφνη αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ ζεσταίνεται. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ ἀρραβωνιαστικός της βρισκόταν κοντὰ τώρα ποὺ ἔβλεπε τὴ μητέρα του.

Βγῆκε κι' ἡ Φαιναρέτη μέσα ἀπὸ τὰ δώματα καὶ καλωσόρισε τὴν ξένη.

Τὴν πῆραν μέσα, τῆς ἑτοίμασαν τὸ λουτρό. "Οταν τὴν ἔλουσαν καὶ τὴν ἔντυσαν οἱ σκλάβες, ἡ Αἴγλη φάνηκε ἀκόμα πιὸ ὡραία. Ἦταν νέα γυναῖκα, ἀνάμεσα στὰ τριαντα-πέντε καὶ στὰ σαράντα. Φαινόταν ὅμως μόλις νἄχη πατήσει τὰ τριάντα. Τὸ γέλιο δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὰ χείλη της κι' ἔφερε στὸ σπίτι ἕνα τόνο χαρᾶς κι' αἰσιοδοξίας.

— Πέρασα πολλὰ βάσανα, τοὺς διηγήθηκε. Ἡ ζωή μου εἶναι μιὰ σειρὰ ἀπὸ βάσανα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὔφεραν οἱ θεοὶ στὸ βῆμα μου τὸ Γέλωνα, δὲν ἔνοιωσα πιὰ τὴν εὐτυχία κοντά μου. Εἶχα ὅμως τὴ μεγάλη χαρὰ ν' ἀποκτήσω ἕνα παλληκάρι σὰν τὸ Νίκανδρο. Τὸ τραγοῦδι του, ἡ ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς του, ἡ ὁμορφιά του, μὲ ἀποζημίωναν γιὰ ὅλη τὴ δυστυχία μου καὶ τὴ ντροπή μου. "Οταν ὅμως συνέλαβαν τὸ Νίκανδρο, ἔχασα κάθε χαρὰ τῆς ζωῆς. Κι' ὅμως δὲ θέλησα νὰ παραδοθῶ στὴ θλῖψι. Κάτι μοῦλεγε μέσα μου πὼς θἄρθοῦνε καὶ γιὰ μένα μέρες εὐτυχισμένες.

— Τώρα ἤρθαν! τῆς εἶπε ἡ Φαιναρέτη.

— Τώρα θὰ μείνῃς γιὰ πάντα κοντά μας, εἶπε κι' ἡ Δάφνη τρυφερά.

— Ναί, κόρη μου. Αὐτὸ θέλει κι' ὁ γυιός μου.

Μὲ τὴ χαρούμενη αὐτὴ γυναῖκα, ὁ καιρὸς πέρασε πιὸ γρήγορα. Κι' ἔφτασε μιὰ μέρα τὸ καράβι ἀπὸ τὶς Συρακοῦσες. Καί, σὲ λίγο, ὁ Νίκανδρος παρουσιαζόταν στὸ σπίτι.

Βασιλικὰ δῶρα

Δὲν ἐρχόταν ὅμως ὅπως εἶχε φύγει. Πίσω του ἀκολουθοῦσαν πολλοὶ δοῦλοι. Καθένας τους κρατοῦσε κι' ἀπὸ ἕνα βαρὺ φορτίο στὰ χέρια.

Πρὶν τοὺς ἐξηγήσῃ, ἡ Δάφνη τὰ μάντεψε ὅλα.

— Ὁ πατέρας σου σοῦ ἔκανε δῶρα βασιλικά, τοῦ εἶπε χαρούμενη.

— Ναί, ὁ πατέρας μου τὰ στέλνει αὐτὰ στὴ Δάφνη.

Ἄνοιξαν τὰ δέματα κι' ὅλοι μαζεύτηκαν ἑκθαμβοι γύρω ἀπὸ τὰ βασιλικὰ δῶρα.

"Ο,τι πιὸ πολύτιμο μποροῦσε κανεὶς νὰ ποθήσῃ, τόστελνε ὁ τύραννος στὴ μέλλουσα γυναῖκα τοῦ γυιοῦ του. Ὑφάσματα ἀραχνοῦφαντα, κοσμήματα σοφὰ δουλεμένα, λάδια εὐωδιαστὰ γιὰ τὸ σῶμα, ὅ,τι μποροῦσε νὰ ποθήσῃ ἡ πιὸ φιλάρεσκη γυναῖκα.

— Μοῦδωσε καὶ χρυσὰ νομίσματα πολλά! εἶπε ὁ Νίκανδρος μὲ συγκίνησι.

Καί, μπροστὰ στὰ μαγεμένα μάτια τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του, ἄνοιξε ἕνα κιβώτιο γεμᾶτο χρυσᾶ νομίσματα.

— Ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε, τώρα εἶμαι κι' ἐγὼ πλούσιος! Θὰ χτίσουμε τὸ πιὸ ὡραῖο σπίτι ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Θὰ ζήσῃς σὰν πραγματικὴ βασίλισσα!...

— Ἀφοῦ εἶσαι γυιὸς βασιληᾶ ἐσύ, τοῦ εἶπε τρυφερά, εἶναι φυσικὸ αὐτό.

— Διηγήσου μας ὅμως πῶς σὲ ὑποδέχτηκε ὁ Γέλων, εἶπε ἡ Αἴγλη.

Κάθησαν ὅλοι καὶ ἄκουσαν μ' ἐνδιαφέρον τὴ διήγησι τοῦ νέου:

— Στὴν ἀρχή, δυσκολεύτηκα γιὰ νὰ μὲ δεχτῇ ὁ τύραννος. Ἐπὶ τέλους, τὰ κατάφερα νὰ γίνω δεκτὸς στὰ ἀνάκτορα. Μόλις μὲ ἀντίκρυσε ὁ Γέλων, πετάχτηκε. «Ποιὸς εἶσαι σύ;» μὲ ρώτησε μὲ ὕφος ζωηρό.

— Μὲ λένε Νίκανδρο, τοῦ ἀποκρίθηκα. Μὲ κύτταξε καλὰ-καλὰ στὰ μάτια.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι; μὲ ρώτησε.

— Ἀπὸ τὴ Θάσο, τοῦ ἀποκρίθηκα.

Τότε τὰ μάτια του ἔγιναν πελώρια.

— Ποιὰ εἶναι ἡ μητέρα σου;...

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη του ἐρώτησι.

— Τὴ λένε Αἴγλη, τοῦ ἀποκρίθηκα.

Τότε εἶδα τὸ πρόσωπό του ν' ἀλλοιώνεται ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἔδιωξε ὅλους τοὺς ἀκολούθους του καὶ μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Μάντεψα τίνος παιδὶ εἶσαι, μοῦ εἶπε. Εἶσαι ἀπαράλλαχτος σὰν τὴ μητέρα σου.

Μὲ ρώτησε χίλιες φορὲς γιὰ σένα, μητέρα... Σὲ θυμᾶται.

Ἡ Αἴγλη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε ζωηρά:

— Ὁ Γέλων ἔχει πολλὲς γυναῖκες νὰ θυμηθῇ. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ἐμένα μὲ εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινά.

— Καὶ τὴν Ἀριστόκλεια; ρώτησε ἡ Φαιναρέτη.

Τὸ πρόσωπο τοῦ παλληκαριοῦ σοβάρεψε.

— Τὴν Ἀριστόκλεια;... Γι' αὐτὴν ἔχει μιὰ ξεχωριστὴ θέσι στὴ θύμησί του, μητέρα. Τὴν Ἀριστόκλεια τὴν ἀγάπησε, φαίνεται ἀλλοιώτικα.

— Πές μας ἂν τοῦ μίλησες γιὰ τὸ Μεγακλῆ! παρακάλεσε ἡ Δάφνη.

— Ναί, τοῦ μίλησα, ἀποκρίθηκε ὁ Νίκανδρος.

Δάκρυα σὲ βασιλικὰ μάτια

Φαινόταν συγκινημένος ὁ Νίκανδρος. Ἕνας κόμπος τοῦ ἀνέβαινε στὸ λαιμό, τὸν ἐμπόδιζε νὰ μιλήσῃ. Στὸ τέλος, πρόφερε μὲ φωνὴ βραχνή:

— Δάφνη... δὲν ξέρω ἂν ἦταν κοινὸς θνητὸς ὁ Μεγακλῆς. Ξέρω μονάχα πὼς ὁ Γέλων ἔκλαψε, ὅταν τοῦ ἀνέφερα τ' ὄνομά του.

— Δὲν ἤξερε πὼς εἶναι παιδί του;...

— Δὲν εἶχε ἰδέα. Εἶχε ἀκούσει ὅμως γιὰ τὴ φήμη τοῦ Πυθιονίκη Μεγακλῆ κι' ἐπειδὴ λατρεύει τὴ σωματικὴ δύναμι, ὅσο καὶ τὸ πνεῦμα, εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸν γνωρίσῃ.

— Πῶς τοῦ τὸ εἶπες;... ἐπέμεινε ἡ Δάφνη.

— Τὸν ρώτησα:

— Ἔχεις ἀκούσει γιὰ τὴ φήμη τοῦ Πυθιονίκη Μεγακλῆ;

Πετάχτηκε ὁ Γέλων, μὲ μάτια ἀστραφτερά.

— Ναί, μοῦ εἶπε. Ἡ φήμη του ἔφτασε ἕως ἐδῶ καὶ τοῦ χρόνου θἄρθῃ νὰ τὸν ἰδῶ κι' ἐγώ. Δὲ λατρεύω τίποτε στὸν κόσμο, ὅσο τὶς ἁρματοδρομίες. Μπροστὰ σ' ἕναν ὡραῖο καὶ ἀνδρεῖο ἡνίοχο, μοὔρχεται νὰ καταθέσω τὸ βασιλικό μου στέμμα...

— Βασιληᾶ μου, τοῦ ἀποκρίθηκα τότε ἐγώ, δὲν πρέπει νὰ κάνῃς τὸν κόπο νἀρθῇς στοὺς Δελφούς. Δὲν πρόκειται νὰ ἰδῇς τὸ Μεγακλῆ...

Καὶ τοῦ διηγήθηκα γιὰ τὸν τραγικὸ χαμό του. Τότε εἶδα τὰ μάτια τοῦ τύραννου νὰ βουρκώνουν καί, πρὶν προφτάσῃ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ, δυὸ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά του.

— "Ηξερε πὼς ὁ Μεγακλῆς ἦταν γυιός του;

— Δὲν τοῦ τὸ εἶχα πῆ ἀκόμα. Ἔκλαψε γιὰ τὸν ἀθλητή, χωρὶς νὰ ξέρῃ, ὅτι εἶναι παιδί του. Ἔπειτα τοῦ ἀνέφερα τ' ὄνομα τῆς Ἀριστόκλειας. Μόλις τ' ἄκουσε, τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ παράξενη ἔκφρασι.

— Ἀριστόκλεια! εἶπε. Ναί... Θυμᾶμαι.... Ἦταν μιὰ κοπέλλα μὲ παράξενα μάτια. Τέτοια μάτια δὲν ξανασυνάντησα στὴ ζωή μου.

— "Αν ζοῦσε ὁ Μεγακλῆς, τοῦ εἶπα τότε ἐγώ, θὰ τἄβλεπες αὐτὰ τὰ μάτια στὸ πρόσωπό του.

Δὲν κατάλαβε ἀμέσως. Τοῦ ἐξήγησα ἐγὼ τίνος γυιὸς ἦταν ὁ Μεγακλῆς, τοῦ διηγήθηκα ὅλη τὴν ἱστορία. Ὁ Γέλων ἔκλαψε τότε πικρά.

— Κάθε χαρὰ πληρώνεται, εἶπε. Μονάχα ποὺ πολλὲς φορὲς πληρώνει μονάχα ὁ ἕνας. Ἔτσι πλήρωσε μονάχα ἡ δυστυχισμένη ἡ Ἀριστόκλεια.

Ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μεγακλῆ. Κι' ἔπειτα...

Σταμάτησε ὁ Νίκανδρος. Ἔκοψε τὴ φράσι του στὴ μέση.

— Ἔπειτα; τὸν ρώτησαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα.

— Ἔπειτα, μοῦ ἀνέθεσε νὰ πάω στοὺς Δελφούς.

— Τί νὰ κάνῃς;

— Ἔχω μιὰ μυστικὴ ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Γέλωνα. Μόλις τελέσουμε τοὺς γάμους μας, Δάφνη, θὰ πάω.

— Θὰ μ' ἀφίσῃς πάλι; ρώτησε αὐτὴ μὲ παράπονο.

— Εἶναι ἀπαραίτητο. Δὲ θὰ ἀργήσω ὅμως. Μὴ φοβᾶσαι. Καὶ νἄβελα, δὲ θὰ μποροῦσα νὰ μείνω πολὺν καιρὸ μακρυά σου.

— Μὰ τί ἐντολὴ σοῦ ἀνέθεσε; ρώτησε ἡ κοπέλλα περίεργη.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπημένη μου. Μιὰ μέρα ὅμως θὰ τὸ μάθῃς...

Δὲν ἐπέμεινε ἡ Δάφνη, ἂν καὶ τὴν κεντοῦσε ἡ περιέργεια.

Ἡ Αἴγλη, στὸ μεταξύ, κύτταζε πάλι τὰ πλούσια δῶρα καὶ χαιρόταν σὰν μικρὸ παιδί.

— Λοιπόν! φώναξε ἡ Φαιναρέτη ζωηρά. Τώρα ὅλα τ' ἄλλα, θὰ παραμεριστοῦνε. Σὲ ὀκτὼ ἡμέρες, θὰ γίνουν οἱ γάμοι σας, ἀγαπημένα μου παιδιά. Ὡς τότε δὲν πρέπει νἄχουμε ἄλλη ἔγνοια στὸ μυαλό μας...

— Μόνο ποὺ θὰ φροντίσω νὰ βρῶ τὴν κατοικία μας σήμερα κιόλας, εἶπε ὁ Νίκανδρος.

Τώρα ἦταν πλούσιος. Κι' ἔτσι νοίκιασε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα σπίτια τῆς Ἀθήνας, ὥσπου νὰ χτιστῇ τὸ δικό του τὸ παλάτι.

Ὁ γάμος

Ὅλη ἡ Ἀθήνα ἦταν στὸ πόδι ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἡ, καλύτερα, ὅλη ἡ Ἀθήνα ἦταν στὸ πόδι ἀπὸ τὴν παραμονή. Ἀργόσχολοι ἄντρες, γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ἑταῖρες, ἀνθοπώλιδες, παρακολουθοῦσαν κάθε κίνησι ἀνάμεσα στὸ σπίτι τοῦ πλούσιου Δημόνικου καὶ στὸ καινούργιο σπίτι, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἐγκατασταθῇ τὸ νέο ζευγάρι.

Τὴν παραμονὴ ἔγιναν τὰ λουτρὰ ποὺ πρόσταξε ὁ ἱερὸς νόμος. Πῆραν νερὸ ἀπὸ τὴν Καλλιρρόη, οἱ λουτροφόροι βοήθησαν τὸ γαμπρὸ στὸ λουτρό του, οἱ κοπέλλες ἔλουσαν τὴ νύφη. "Ολα ὅσα πρόσταζαν οἱ θεοί, ἔγιναν. Κι' ἔφτασε ἡ μέρα, ποὺ ὁ Νίκανδρος εἶχε ὀνειρευτῇ ὅταν ἦταν ἀκόμα σκλάβος.

Λευκοντυμένη, ἀνθοστεφανωμένη ἡ Δάφνη, ἀποχαιρέτησε τὸ πατρικό της σπίτι.

Τὰ μάτια της ἦταν πλημμυρισμένα δάκρυα, ὅταν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

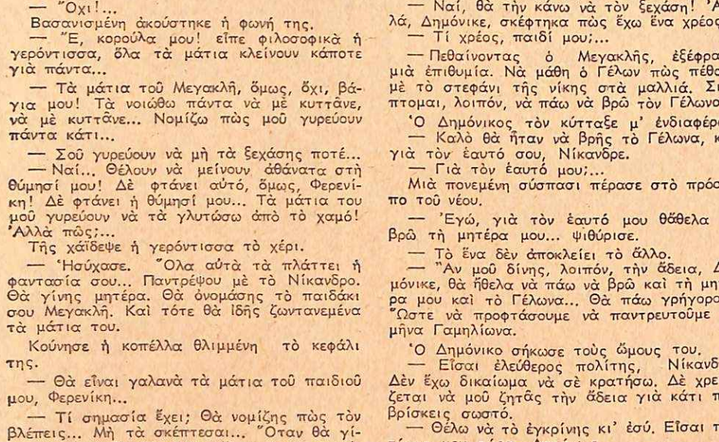

ΣΟΛΕΣ — ΣΑΜΠΡΕΛΕΣ

Ὁ Μαρσὲλ Βεμπέρ, ἀπὸ τὸ Νταλὸν τῆς Γαλλίας, παρουσιάσε ἕνα νέο ἀναπαυτικὸ εἶδος παντόφλες δικῆς του ἐπινοήσεως, ποὺ τὶς προορίζει γιὰ κουρασμένα πόδια καὶ γιὰ εὐαίσθητα πέλματα. Ἡ ἄνεσι καὶ τὸ ξεκούρασμα ποὺ ἐξασφαλίζουν οἱ παντόφλες αὐτὲς ἐπιτυγχάνεται χάρις σὲ μιὰ εἰδικὴ σόλα ἀπὸ ἐλαστικό, ποὺ φουσκώνει σὰν σαμπρέλλα μὲ μιὰ τρόμπα ποδηλάτου. Κατὰ τὸν κ. Βεμπὲρ ἄν, ἡ ἐφεύρεσις του ἐφαρμοστῇ καὶ στὰ κοινὰ παπούτσια, ὄχι μόνο τὸ βάδισμα θὰ γίνῃ πιὸ ξεκούραστο, ἀλλὰ τὰ πόδια θὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ θὰ πάψουν νὰ μᾶς πονοῦν.

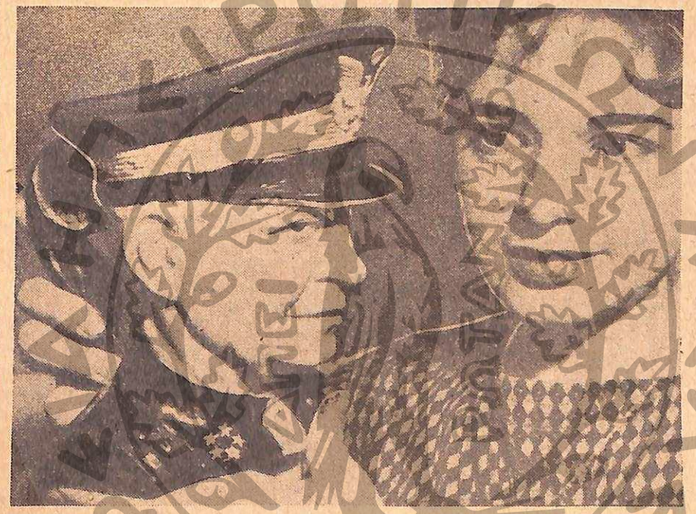

ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ Α·Ι·ΖΕΝΧΑΟΥΕΡ

Δυὸ χιλιάδες Ἀμερικανοὶ, φανατικοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀΐζενχάουερ πίνουν σήμερα τὴ μπύρα τους στὴν ὑγεία τοῦ προέδρου, μέσα στὰ παράξενα αὐτὰ ποτήρια ποὺ ἡ ἐξωτερική τους ὄψι εἶναι μιὰ προτομὴ τοῦ προέδρου τῶν Η.Π.Α. "Αν ὁ ἀριθμὸς τῶν κατόχων παρομοίων ποτηριῶν εἶναι πρὸς τὸ παρὸν περιωρισμένος, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι προσφέρονται στὴν ὑψηλὴ τιμὴ τῶν 450 δολλαρίων τὸ καθένα. Προβλέπεται ὅμως πὼς πολὺ σύντομα ἡ μεγάλη κατανάλωσι θὰ μειώσῃ τὸ κόστος τους.

Η Τζίντζερ Ρότζερς είναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ θελκτικὲς ὡριμες «γόησσες» τῆς ὀθόνης.

Οἱ ὥριμες γόησσες ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΝ!

Ἀλλάζει σήμερα στὸ Χόλλυγουντ ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς

Ποιὸς εἶναι ὁ σημερινὸς ἰδεώδης τύπος τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς στὸ Χόλλυγουντ:

— Ἡ ψυχρή, σοβαρή, κάπως συγκρατημένη γυναῖκα στὸν τύπο τῆς κλασσικῆς «πριγκήπισσας»! ἀπαντοῦν οἱ εἰδικοί.

Οἱ ἐκρηκτικὲς πεταλουδίτσες,ποὺ ἄλλοτε μάζευαν γύρω τους ἐπιτελεῖο ὁλόκληρο θαυμαστῶν, βρίσκονται τώρα σὲ παρακμή. Τὸ γυναικεῖο «σὲξ-ἀπῆλ» ὡστόσο δὲν παραχώρησε εὔκολα τὴ θέσι του στὴν μυστηριώδη γοητεία τῆς ὡριμης γυναίκας καὶ ἀκόμα ἡ πάλη συνεχίζεται μεταξὺ τῶν δύο παρατάξεων.Φαίνεται ὅμως, ὅτι στὸ τέλος θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ὡριμότης...

Μιὰ ἔρευνα τοῦ 'Ινστιτούτου «Γκάλοπ» στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, ἔβαλε τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. 'Η γυναικεία γοητεία δὲν λογαριάζεται πιὰ τώρα μονάχα ὡς «σέξ». Καὶ ἄλλα θέλγητρα λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ὅπως εἶναι ἐπὶ παραδείγματι ἡ ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισι καὶ τὸ «πριγκηπικὸ στὺλ» τῆς μορφωμένης γυναίκας.

Μιὰ γνωστὴ ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ, ἔχει μιὰ κόρη εἴκοσι χρονῶν καὶ θέλει νὰ τὴ δημιουργήσῃ «στάρ». Τόσο πολύ, λοιπόν, ἐπιθυμεῖ ἡ μάννα νὰ ὡριμάσῃ τὸ κορίτσι της, ὥστε λέει, ὅτι θὰ εὐχόταν νὰ περιπέσουν καὶ οἱ δυό τους σὲ νάρκη ἐπὶ δέκα χρόνια καί, ὅταν ξυπνήσουν, ἡ κόρη νὰ βρίσκεται στὴ σαγηνευτικὴ ἡλικία τῶν τριάντα χρόνων, ἕτοιμη γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμο.

'Η ψυχὴ τοῦ 'Αμερικανοῦ δὲ γερνάει εὔκολα. Γιὰ πολλὰ χρόνια μένει νέα, ζωντανὴ καὶ τὰ νειάτα αὐτὰ θέλουν πλάϊ τους τὶς μεστωμένη γυναίκα. Τὴν ἔξυπνη, τὴ λογική. Φαίνεται δέ, ὅτι καὶ ἡ εὐρωπαϊκὴ ἀνδρικὴ νεολαία τείνει πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι.

Οἱ νέοι δὲ φιλοδοξοῦν πιὰ νὰ κατακτήσουν τὴν «ἀθῶα περιστερά»,τὴν ἀνίδεη...

Τὰ γοῦστα τῶν ἀνδρῶν δὲν ἄλλαξαν μόνον ὡς πρὸς τὴν ἡλικία τῆς γυναίκας, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα. 'Ο ρωμαντισμὸς τῆς παλιᾶς ἐποχῆς, τείνει νὰ ἐκλείψῃ. Μόνο οἱ Γερμανοὶ ἔχουν διατηρήσει τὸ ρωμαντισμό τους. Ὅμως καὶ αὐτοί, ἀκολουθῶντας τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ζητοῦνε περισσότερη καλλιέργεια καὶ πνευματικότητα στὶς σχέσεις τῶν δύο φύλων. Βαθυτέρα συναισθηματικότητα καὶ εὐγένεια ψυχική, εἶναι τώρα ἀπαραίτητα στοιχεῖα γιὰ μιὰ καλὴ συνεννόησι. 'Η γυναῖκα πρέπει νὰ εἶναι ὁ παρήγορος σύντροφος καὶ νὰ ἔχη ἀπέραντο ἀπόθεμα ἀγάπης γιὰ νὰ δώσῃ εὐτυχία στὸ σπίτι της.

'Η σύζυγος ἑνὸς πλουσίου βιομηχάνου, ποὺ θεωρεῖται ἕνας «ἐπιτυχημένος» ἄνθρωπος, διηγόταν, ὅτι ὁ ἄνδρας της, παραφορτωμένος ἀπὸ τὴ δουλειά του, γύριζε τούλάχιστο μιὰ φορὰ τὸ μῆνα μὲ τὰ νεῦρα τσακισμένα ἀπὸ τὴν ὑπερκόπωσι καὶ ἡ μόνη του παρηγοριὰ ἦταν ν' ἀκουμπάῃ τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο της καὶ νὰ κλαίῃ.

Ποιὰ γυναῖκα, ποὺ θὰ ὑποτασσόταν εὐχαρίστως στὸν καρδιοκατακτητή, στὸ δυναμικὸ σύζυγο, θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ἀνεχτῇ αὐτὴ τὴ κατάστασι; Θὰ περιφρονοῦσε ἕναν τέτοιον ἄνδρα, θὰ τὸν ἀπατοῦσε, θὰ τὸν ἐγκατέλειπε.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς «μοιραῖες γόησσες» θὰ ἀνεχόταν νὰ βλέπῃ τὸν ἄνδρα της σὲ τέτοια ἀδυναμία καὶ ποιὰ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὴ δύναμί του;

Οἱ Κινέζοι, μὲ τὸν προαιώνιο πολιτισμό τους, βρίσκουν μεγάλη γοητεία στὴ γεροντικὴ ἡλικία.

Δύο Κινέζοι συναντῶνται στὸ δρόμο.

— Πόσων ἐτῶν εἶστε; ρωτάει ὁ ἕνας.

— Πενῆντα... ἀπαντάει ὁ ἄλλος.

'Ο πρῶτος, ποὺ εἶναι καλῆς ἀνατροφῆς καὶ εὐγενικός, ἀμφιβάλλει:

— Περίεργο, λέει, καὶ φαίνεστε πολὺ μεγαλύτερος!...

'Ο Κινέζος πιστεύει, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἔτσι κανονισμένη, ὥστε ἡ χρυσὴ ἐποχή, ἡ ἐποχὴ δηλ. ποὺ κάθε ἄνθρωπος δικαιοῦται νὰ εἶναι εὐτυχισμένος, πρέπει νὰ εἶναι μάλλον στὴν ὡριμη ἡλικία καὶ ὄχι στὴ νεότητα.

Δὲν πρέπει στὴ ζωὴ νὰ φοβώμαστε τί μᾶς περιμένει, ἀλλὰ νὰ βλέπωμε τὸ μέλλον μὲ χαρά, μὲ εὐχάριστη προσδοκία. Τότε ἡ συμφωνία τῆς ζωῆς θὰ κλείσῃ μ' ἕνα μεγαλόπρεπο «φινάλε», γεμᾶτο γαλήνη, εὐθυμία, εὐχαρίστησι.

"Οποιος, ὅμως, σ' ὅλη του τὴ ζωὴ τρέχει, λαχανιάζει κυνηγῶντας τὴ χίμαιρα τῆς νεότητος, φτάνει στὸ τέρμα τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ μὲ τὴν πικρία τῶν ἀνικανοποιήτων πόθων στὴν ψυχή. Αὐτὴ εἶναι ἡ θεωρία τῶν Κινέζων, στὴν ὁποία προσπαθοῦν τώρα καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι νὰ προσαρμοστοῦν.

Στὸ μέλλον, δὲ θὰ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διατηρῆται ἡ γυναῖκα αἰώνια στὴν ἡλικία τῶν... εἰκοσιεννέα χρόνων.

'Ο Κλὰρκ Γκαίημπλ, ὁ διάσημος «γόης», ἔλεγε, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνιαρώτερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ λεῖο μάγουλο μιᾶς κοπέλλας, ὅπου ἡ ζωὴ δὲν ἔχει ἀκόμη ἀφίσει κανένα ἴχνος, καμμιὰ ρυτίδα...

'Ο ἴδιος ἠθοποιὸς ἔλεγε, ὅτι μόνο μὲ γυναῖκες ἄνω τῶν τριάντα χρόνων μποροῦσε νὰ συνεννοηθῇ καὶ ποτὲ μὲ κοριτσόπουλα.

'Αλλὰ καὶ ὁ Μπέρναρ Σῶ, ἔλεγε, ὅτι μόνο μετὰ τὰ τριάντα ἡ συντροφιὰ μιᾶς γυναίκας ἀρχίζει νὰ γίνεται ὑποφερτή.

Μήπως ὅμως καὶ ἡ ἱστορία δὲ μᾶς παρουσιάζει ἀρκετὰ παραδείγματα μὲ ὡριμες γόησσες:

'Η Κλεοπάτρα, π. χ., ποὺ ξετρέλανε τὸ Μάρκο 'Αντώνιο, ἦταν τριάντα ἐννέα χρόνων!

"Ενα παληὸ γαλλικὸ γνωμικὸ λέει ὅτι τὸ πρῶτο παιδὶ ὠφελεῖ τὴ γυναῖκα στὴν ὑγεία της καὶ τὸ δεύτερο στὴν ὁμορφιά της.

Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ὁμορφιὰ τῆς ὡριμης γυναίκας, τείνει τώρα νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ παραμερίσῃ τὴν πρώτη νεότητα...

— *Κύτταξε, Πελοπίδα, πλαστικὰ πιάτα, ποὺ δὲν σπάζουν ποτέ!...*

(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

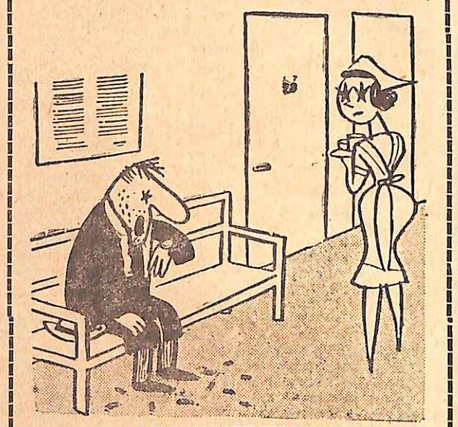

ΣΤΟ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟ

— *Γιὰ ν' ἀργῇ τόσο πολύ, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι θὰ εἶναι κορίτσι καὶ θὰ μοιάζῃ τῆς μητέρας της!...*

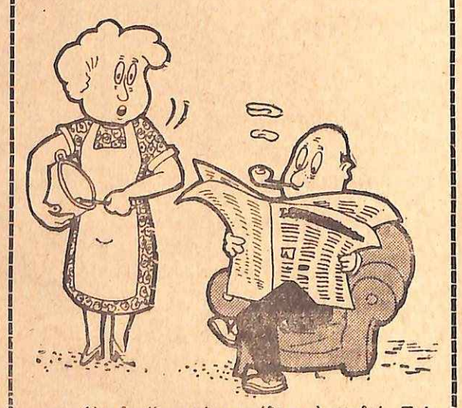

— *Δὲν ἀργίζεις νὰ φωνάζῃς τὰ παιδιά, Γιάννη: Σὲ δυὸ ὧρες θὰ φᾶμε...*

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΑΘΗΝΑ

Οἱ Καπουτσῖνοι καὶ τὸ Μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους

Ἀς μὴ νομίσουν οἱ σύγχρονοι 'Αθηναῖοι ὅτι δὲν ὑπῆρχε καὶ παλαιότερα τουρισμὸς στὴν 'Αθήνα, σὲ ἐποχὲς μάλιστα ποὺ τὰ ταξίδια ἦταν δύσκολα, ἐπικίνδυνα καὶ λιγοστοὶ τὰ ἐπιχειροῦσαν. Στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς σκλαβιᾶς τὰ ταξίδι στὴν 'Ελλάδα, καὶ εἰδικώτερα στὴν 'Αθήνα, εἶχε γίνει τῆς «μόδας» καὶ πολλοὶ ξένοι περιηγητὲς μᾶς ἀφῆκαν ἐνδιαφέρουσες ἐντυπώσεις καὶ ὡραῖες χαλκογραφίες ἀπὸ τὴν τότε ἀθηναϊκὴ ζωή.

Σπανιώτατοι ἦταν οἱ περιηγητὲς στὰ Βυζαντινὰ χρόνια καὶ τοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς τουρκοκρατίας. 'Η 'Αθήνα, ἄλλωστε, στὶς παλαιότατες αὐτὲς ἐποχὲς εἶχε χάσει τὴ σημασία της καὶ τὸ σκοτάδι τοῦ μεσαίωνα εἶχε σκεπάσει ὄχι μόνο τὴν παληά της δόξα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα της. Οἱ «παραδοξογράφοι», ποὺ ἔγραψαν τότε γιὰ τὶς ἀθηναϊκὲς ἀρχαιότητες, μᾶς δείχνουν μὲ τὰ γραφόμενά τους τὴν ἀμάθεια καὶ τὴ σύγχυσι ποὺ ἐπικρατοῦσε.

"Ενας παραδοξογράφος, κάνοντας τὴν περιγραφὴ τοῦ Παρθενώνα ἀναφέρει ὅτι χτίστηκε γιὰ χριστιανικὸς ναὸς ἀπὸ κάποιο... Πατριάρχη.

Κυρίως ὁ τουρισμὸς στὴν 'Αθήνα ἀρχίζει ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰώνα καὶ ὀφείλεται κατὰ μεγάλο μέρος στοὺς Γάλλους καλογήρους — τοὺς Καπουτσίνους — ποὺχαν ἐγκαταστήσει τὸ μοναστῆρι τους στὴν Πλάκα, ἐκεῖ ὅπου βρίσκεται τὸ μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους.

'Η ἵδρυσι τοῦ μοναστηριοῦ τῶν Καπουτσίνων ἔγινε γύρω στὰ 1658 ἀπὸ τὸν Πάτερ Λουδοβίκο, ποὺ νοίκιασε ἕνα μικρὸ σπίτι κοντὰ στὸ Λυσικράτειο κι' ἔστησε τὸ «κελλί» του. Κάτω ὅμως ἀπὸ τὸ ράσο τοῦ καλόγηρου κρυβόταν ἕνας παληὸς ἀντισυνταγματάρχης τοῦ ἱππικοῦ, ποὺ ἡ Γαλλία τὸν εἶχε στείλει στὴν 'Αθήνα ὄχι μόνο γιὰ νὰ προσεύχεται στὸν Παναγαθο, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ στέλνη καμμιὰ πληροφορία, πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ στρατιωτικῆς φύσεως. Μιὰ μέρα, μάλιστα, ὁ Πάτερ Λουδοβίκος φανέρωσε τὴν παληά του ἰδιότητα, χωρὶς ἴσως νὰ τὸ θέλῃ.

Γυρίζοντας ἀπὸ τὴ Μονὴ Πεντέλης, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ ἐπισκεφτῇ τὸν ὀρθόδοξο συνάδελφό του, εἶδε μερικοὺς 'Αθηναίους μαζεμένους στὶς Στῆλες τοῦ 'Ολύμπιου Διὸς νὰ προσπαθοῦν νὰ ἱππεύσουν ἕνα ἀτίθασο ἄλογο. "Ηταν ὅμως τόσο ἄγριο, ποὺ κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ σταθῇ ἀπάνω του.

'Ο Πάτερ Λουδοβίκος κοντοστάθηκε καὶ κύτταξε μὲ κάποιο εἰρωνικὸ μειδίαμα ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή. Τὸ πρᾶγμα πείραξε μερικοὺς 'Αθηναίους, ποὺ ἦσαν φημισμένοι γιὰ σπουδαῖοι καβαλάρηδες, οἱ ὁποῖοι τοῦ φώναξαν:

— Δὲν κοπιάζεις τοῦ λόγου σου νὰ τὸ καβαλήσῃς;...

Καὶ ὁ καλόγηρος δὲν ἔχασε καιρό. Ξεπέζεψε ἀπὸ τὸ δικό του ἄλογο καὶ πλησίασε τὸ ἄγριο, ποὺ δὲ δεχόταν ἀναβάτη. Τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὰ χαλινάρια κι' ἀφοῦ τοῦ ἔκανε δυὸ-τρεῖς βόλτες τὸ ἵππευσε καὶ τὸ ἔφερε πειθήνιο στοὺς κατάπληκτους 'Αθηναίους...

Διάδοχος τοῦ Πάτερ Λουδοβίκου ἦταν ὁ Πάτερ Σίμων. Δὲ γνωρίζουμε ἂν ἦταν κι' αὐτὸς ἄλλοτε ἀξιωματικός. "Εχει γίνει ὅμως γνωστός, γιατὶ μεγάλωσε τὸ μοναστήρι ἀγοράζοντας καὶ τὸ διπλανὸ σπίτι, στὴν αὐλὴ τοῦ ὁποίου βρισκόταν τὸ μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους. "Οταν ὅμως ἡ Δημογεροντία πληροφορήθηκε ὅτι οἱ Καπουτῖνοι ἀγόρασαν τὸ «Φανάρι τοῦ Δημοσθένη», ὅπως λεγόταν τότε τὸ Λυσικράτειο, διαμαρτυρήθηκε στὸν Κατῆ, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἡ συνήθεια καὶ οἱ παραδόσεις, ποὺ ἐπικρατοῦσαν στὸν τόπο, δὲν ἐπιτρέπαν τὴν πώλησι ἀρχαίου μνημείου.

'Ο Κατῆς, μὴ θέλοντας νὰ δυσαρεστήσῃ οὔτε τὴ Δημογεροντία οὔτε τοὺς Καπουτσίνους, ἔδωσε μιὰ συμβιβαστικὴ λύσι: Καὶ ἀποφάισε τὸ μνημεῖο νὰ μείνῃ στοὺς Καπουτσίνους, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ κάνουν προσευχητήριο καὶ θὰ ἐπιτρέπαν ἐλεύθερα τὴν εἴσοδο τοὺς 'Αθηναίους.

"Ετσι, τὰ πράγματα συμβιβάστηκαν καὶ τὸ Λυσικράτειο χρησίμευσε ὅλο τὸν καιρὸ τῆς σκλαβιᾶς γιὰ βιβλιοθήκη τῶν Καπουτσίνων, τῶν ξένων, καὶ τῶν 'Αθηναίων, ποὺ ἤθελαν νὰ μελετήσουν τὰ βιβλία της.

Τὸ Μοναστήρι τῶν Καπουτσίνων, ποὺ ξεκίνησε ὡς κέντρο πληροφοριῶν καὶ προπαγάνδας τῆς Γαλλίας στὴν 'Αθήνα, ἐξακολούθησε τὴν πληροφοριακὴ ἀποστολή του καὶ στὰ κατοχικὰ χρόνια. Οἱ ἐκθέσεις ποὺ ἔστελναν οἱ Καπουτσῖνοι ἦταν λεπτομερέστατες, γιὰ κάθε ζήτημα ποὺ ἀφοροῦσε τὴν 'Αθήνα καὶ τὰ μνημεῖα της κι' ἄρχισαν νὰ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Γάλλων καὶ τῶν ἄλλων ξένων, καὶ νὰ δημιουργοῦν ἕνα ρεῦμα περιηγητῶν πρὸς τὴν 'Αθήνα, ποὺ αὔξησε περισσότερο στὸ τέλος τοῦ 18ου καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰώνα. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς περιηγητὲς δὲν ἔρχονταν μόνο γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴν 'Αθήνα καὶ τὰ ἀρχαῖα της, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐμπορευθοῦν τὶς ἑλληνικὲς ἀρχαιότητες.

'Ο τουρισμὸς καὶ ἡ ἀρχαιοκαπηλεία εἶχαν γίνει κάτι τὸ συνώνυμο τὰ τελευταῖα πενῆντα χρόνια πρὸ τῆς 'Ελληνικῆς 'Επαναστάσεως καὶ τότε μεταφερθῆκαν στὴ Δύσι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς θησαυροὺς ποὺ βρίσκονται τώρα στὰ ξένα μουσεῖα. 'Εκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς τουρίστες ἀρχαιοκαπήλους ὑπῆρχαν καὶ οἱ ἰδεολόγοι, ποὺ κατέβαιναν στὴν 'Ελλάδα γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν τόπο καὶ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς θησαυρούς του. 'Υπῆρχαν ἀκόμα καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν διαφόρων κυβερνήσεων, ποὺ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν περιηγητῶν μαζεύαν κάθε λογῆς πληροφορίες χρήσιμες γιὰ τὰ κράτη τους.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς τουρίστες, φυσικά, δὲν ὑπῆρχε ἰδιαίτερη ὑπηρεσία, οὔτε καὶ ξενοδοχεῖα γιὰ νὰ μένουν. Οἱ περισσότεροι ἔφερναν μαζί τους ὑπηρέτες καὶ νοίκιαζαν δωμάτια ἢ καὶ ὁλόκληρα σπίτια. Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς σκλαβιᾶς ἀναφέρονται καὶ μερικὰ ὡργανωμένα σπίτια γιὰ νὰ δέχωνται τουρίστες, ἕνα εἶδος πανσιόν, ποὺ ἔπαυσαν νὰ λειτουργοῦν στὴν ἔναρξι τῆς 'Επαναστάσεως.

Στὸ διάστημα τοῦ παλαιότερου αὐτοῦ ἀθηναϊκοῦ τουρισμοῦ τὸ Μοναστῆρι τῶν Καπουτσίνων χρησίμευσε γιὰ ξενώνας πολλῶν ἐπισήμων ξένων. Σ' αὐτὸ φιλοξενήθηκε ὁ Σατωμπριὰν τὸ 1806 καὶ ὁ Βύρων τὸ 1811.

Οἱ Καπουτσῖνοι εἶχαν καταρθώσει νὰ τὰ ἔχουν καλὰ ὄχι μόνο μὲ τοὺς ξένους, ποὺ ἔρχονταν στὴν 'Αθήνα, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ντόπιους, ποὺ δὲν ἀνέχονταν ἐντοὺτοις τίποτα ποὺ νὰ συνδεόταν μὲ τὴν Καθολικὴ ἐκκλησία. Στὴ συμφιλίωσι τῶν Καπουτσίνων μὲ τὸ ντόπιο στοιχεῖο συντελοῦσε καὶ ἡ ἰατρικὴ περίθαλψι, ποὺ παρεῖχε τὸ μοναστῆρι στὸν πληθυσμό. "Ενας μάλιστα ἀπὸ τοὺς Καπουτσίνους, ὁ Πάτερ Σίμων, μνημονεύεται ὡς σπουδαῖος γιατρὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Στὸ Μοναστῆρι τῶν Καπουτσίνων, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὰ ὡραῖα ἄνθη τοῦ περιβολιοῦ του, καλλιεργήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ντομάτα στὴν 'Αθήνα. Τὴ μεταφέραν τὸ 1818 ἀπὸ τὴ Γαλλία μέσα σὲ γλάστρες καὶ τὴ φύτεψε στὴ γῆ ὁ Πάτερ Φραγκίσκος, ποὺταν ἐξαιρετικὰ φιλανθὴς καὶ εἶχε κατακτήσει τὸ γιντικεῖο πληθυσμὸ τῆς 'Αθήνας μὲ τὰ ὡραῖα λουλούδια ποὺ τοῦ ἐχάριζε. Τὶς ντομάτες, μάλιστα, ποὺ πρόσφερε ὁ Πάτερ Φραγκίσκος, οἱ νοικοκυρὲς τῆς 'Αθήνας τὶς ἔκαναν... γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ.

Τὸ Μοναστήρι τῶν Καπουτσίνων μὲ τὸ Μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους στὸ βάθος.

Χάρις στοὺς Καπουτσίνους σώθηκε καὶ τὸ Μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ 'Ελγίνου, ποὺ ἤθελε νὰ τὸ μεταφέρῃ ὁλόκληρο στὴν 'Αγγλία μαζὶ μὲ τὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενώνα καὶ τῶν ἄλλων μνημείων τῆς 'Ακροπόλεως. Οἱ καλόγεροι διαμαρτυρήθηκαν στὸ Βοεβόδα, προβάλλοντας ὅτι σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχικὴ ἀποφάσι τοῦ Κατῆ, τὸ Λυσικράτειο ἦταν γαλλικὴ περιουσία καὶ δὲ μποροῦσε κανένας ξένος νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς τὴ συγκατάθεσί τους. 'Η ὑπόθεσι ἔφτασε ὡς τὸ Διβάνι, στὴν Πόλι, καὶ τελικὰ δικαιώθηκαν οἱ Καπουτσῖνοι.

Μεγαλύτερο ἀκόμα κίνδυνο πέρασε τὸ Λυσικράτειο ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. "Ενας περιηγητὴς ἐπέτυχε τὸ 1829 ἀπὸ τὴν τοπικὴ διοίκησι τὴν ἄδεια ν' ἀγοράσῃ τὸ μνημεῖο καὶ νὰ τὸ μεταφέρῃ στὸ ἐξωτερικό. Τὸ Μοναστῆρι τῶν Καπουτσίνων δὲν ὑπῆρχε καὶ ὁ τουρίστας ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸ ξηλώσῃ. Καὶ μόνο τὴν τελευταία στιγμὴ παρατήθηκε ἀπὸ τὸ σχέδιό του, γιατὶ βρῆκε πὼς ἦταν πολὺ... βαρὺ καί... ἀκριβὸ γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ζητοῦσαν!

Καὶ τὸ κομψότατο μνημεῖο ποὺχε στήσει ὁ Λυσικράτης, πρὶν ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια, γιὰ ἀνάμνησι μιᾶς θεατρικῆς νίκης, διατηρεῖται ἀκόμα στὴ θέσι του, ἀφοῦ ἐπισκευάστηκε μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς 'Ελλάδος. 'Από τὸ Μοναστῆρι τῶν Καπουτσίνων δὲν ὑπάρχουν πιὰ παρὰ οἱ χαλκογραφίες τῶν περιηγητῶν ποὺ φιλοξενήθηκαν σ' αὐτό. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς χαλκογραφίες βλέπει κανεὶς τὸν Πάτερ Φραγκίσκο νὰ ποτίζῃ τὰ λουλούδια του καὶ σὲ ἄλλα τὸ Λόρδο Βύρωνα νὰ μελετᾶ στὴ βιβλιοθήκη τοῦ μοναστηριοῦ.

"Εκαναν ὅμως κι' ἕνα κακὸ στὸν τόπο, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, οἱ Καπουτσῖνοι ποὺ δημιούργησαν τὸν παλαιότερο ἐκεῖνο τουρισμὸ στὴν 'Αθήνα: 'Άνοιξαν τὸ δρόμο στοὺς ἀρχαιοκάπηλους, ποὺ ἅρπαξαν τόσους καὶ τόσους ἀρχαιολογικοὺς θησαυροὺς μας.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ημιωρισιούδαμας

«ΑΜΑΡΤΙΑΙ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ...»

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΝΙΚΟΣ ΓΡΟΜΠΑΖΗΣ : Επιχειρηματίας διεθνούς «φίρμας». Βαθύπλουτος. 48 χρόνων. ΓΙΟΛΑ: Κοινός τύπος χαρτωμένης καὶ κομψῆς γυναίκας. Σύζυγος τοῦ Γρομπάζη. 27 χρόνων. ΚΑΘΡΙΝ: Εκτυφλωτικὴ ὁμορφιά, ποὺ θυμίζει τὶς πιὸ μαγνητικὲς καλλονὲς ποὺ «Σινεμασκόπ». 34 χρόνων. Φαίνεται 25. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Παληὸς δανδῆς, φτωχὸς φίλος τοῦ Γρομπάζη, ποὺ κατέλαβε τὴ θέσι τοῦ μεγάλου αὐλάρχου, στὴν αὐλὴ τοῦ «θασιλέως τῶν ἐπιχειρήσεων». ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ «ἐν Ἀθήναις» γραφεῖο τῆς «Παγκοσμίου Ἑταιρείας Ἐκβιομηχανίσεως καὶ Ἐκμεταλλεύσεως Πλουτοπαραγωγικῶν Ἔργων»).

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Μὲ συγχωρεῖτε κ. Πρόεδρε, ἀλλὰ ἕνας ὑπάλληλος ἐπιμένει νὰ σᾶς δῆ προσωπικῶς γιὰ κάποιο λογαριασμὸ τῆς κυρίας Γρομπάζη.

ΓΡΟΜΠΑΖΗΣ : Λογαριασμό; Δὲν καταλαβαίνω. Ἂς περάσῃ...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (μπαίνει) : Καλημέρα σας. Ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν ἐνόχλησι, ἀλλὰ σήμερα πρέπει νὰ πληρώσουμε κάτι γραμμάτια. Καταλαβαίνετε.

ΓΡΟΜΠΑΖΗΣ: Περὶ τίνος πρόκειται;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (τοῦ δίνει τὸ λογαριασμό) : Ὁρίστε. Μιὰ γούνα «βιζὸν» τῆς κυρίας Γρομπάζη, ἐνενῆντα ἑφτὰ χιλιάδες. Καὶ μιὰ «κάπα» ἑβδομῆντα τέσσερις. Σύνολον ἑκατὸν ἑβδομῆντα μία, χιλιάδες.

ΓΡΟΜΠΑΖΗΣ: Περίεργο! Πολὺ περίεργο!... Πότε τ' ἀγόρασε;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Πρὸ δέκα ἡμερῶν.

ΓΡΟΜΠΑΖΗΣ: Καὶ δὲ μοῦ εἶπε τίποτα; Κάτι λάθος θὰ ἔχῃ γίνει. Δὲν εἶναι δυνατόν. Πρῶτον, ἡ γυναῖκα μου ἀγόρασε πρὸ μηνὸς ἀρκετὲς γοῦνες στὴν Εὐρώπη. Δεύτερον, ὅ,τι φαίρνει, τὸ πληρώνει. Ποτὲ δὲ μοῦ στέλνει τὸ λογαριασμό. Γιὰ νὰ δοῦμε. (Παίρνει τηλέφωνο): Γιόλα... μὲ συγχωρεῖς ποὺ σ' ἐνοχλῶ τόσο πρωΐ. Δὲ μοῦ λές, ἀγόρασες ἐσὺ μιὰ γούνα «βιζὸν» καὶ μιὰ «κάπα» ἀπὸ τὸ κατάστημα «Τρὲ σὶκ»;

ΓΙΟΛΑ: Ἐγώ; Ἀστειεύεσαι; Καὶ δὲ θὰ σπάλεγα;

ΓΡΟΜΠΑΖΗΣ: Αὐτὸ σκέφτηκα. Ἴσως πρόκειται περὶ συνεπωνυμίας. Ἂν καὶ οἱ Γρομπάζηδες δὲν ἀφθονοῦν. Τέλος-πάντων. Ὡρεδουάρ. (Κλείνει). Δὲν ἀγόρασε τίποτα ἡ γυναῖκα μου, κύριε. Ἡ συνωνυμία εἶναι, ἢ πέσατε θῦμα ἀπάτης. Ἀλλὰ τότε καλὰ νὰ πάθετε. Δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἕνα σοβαρὸ κατάστημα νὰ μπαίνῃ οἱαδήποτε τυχοδιώκτρια καὶ νὰ λέῃ πὼς εἶναι ἡ κ. Τάδε καὶ νὰ τῆς δίνουνε γοῦνες διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Νὰ μὲ συγχωρῆτε. Ἐμεῖς παραδώσαμε τὰ γουναρικὰ στὸ διαμέρισμά σας, προσωπικῶς στὴν κυρία Γρομπάζη καὶ ἐπὶ ἀποδείξει!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ : Σπὸ διαμέρισμά μου;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ : Μάλιστα. Στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας», ἤδη «Πτὶ Παλαὶ»

ΓΡΟΜΠΑΖΗΣ: Μὰ ἐγὼ δὲ μένω στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας». Μένω τὴν ὁδὸ Κουμπάρη 298.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Τί νὰ σᾶς πῶ; Ἡ κυρία μᾶς εἶπε νὰ στείλουμε ἐδῶ τὸ λογαριασμό! Ὁ-δὸς τέως Τσῶρτσιλ καὶ ξανὰ Σπαδίου 64. Γραφεῖα «Παγκοσμίου Ἑταιρείας Ἐκβιομηχανίσεως».

ΓΡΟΜΠΑΖΗΣ: Θὰ μὲ τρελλάνῃς, ἀγαπητέ μου! (Παίρνει τηλέφωνο). «Ξενοδοχεῖον Μεγάλης Βρεταννίας»; Παρακαλῶ, μένει ἐκεῖ ἡ κ. Γρομπάζη;

ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ : Μάλιστα.

ΓΡΟΜΠΑΖΗΣ: Μήπως ξέρετε, παρακαλῶ, τίνος Γρομπάζη εἶναι;

ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ: Τοῦ κ. Νίκου Γρομπάζη, τοῦ προέδρου τῆς «Παγκοσμίου Ἑταιρείας Ἐκβιομηχανίσεως». Θέλετε νὰ σᾶς ἑνώσω;

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Ὄχι, μερσί. (Κλείνει). Πρόκειται περὶ θρασυτάτης ἀπάτης!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Σᾶς ζητῶ συγγνώμη... ἀλλὰ μήπως εἶναι καμμιὰ... ἐξ ἀριστερᾶς «κυρία Γρομπάζη»;

ΓΡΟΜΠΑΖΗΣ: Ἔ;... (Τὸν κυτπάζει ἀφηρημένα καὶ στίθει τὴ σκέψι του). Ἄ, μπᾶ! Ἀδύνατον. Δὲν ἰσχυρίζομαι, βέβαια, πὼς εἶμαι ὁ πιστότερος τῶν συζύγων, ἀλλὰ καμμιὰ... γνωστή μου δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ ἐμφανιστῇ γιὰ γυναῖκα μου καὶ ν' ἀγοράζῃ γοῦνες ἐπὶ πιστώσει! Τὸ ἀποκλείω.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Πάντως πρέπει νὰ βροῦμε μιὰ λύσι.

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Τί νὰ κάνω; Θὰ πάω στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας» μόνος μου.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ διαμέρισμα 1—17, τοῦ ξενοδοχείου).

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Ἡ κ. Γρομπάζη, παρακαλῶ;

ΚΑΘΡΙΝ: Γιές. Ἡ ἴδια!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Ἐ... μὲ συγχωρεῖτε. Εἶστε τοῦ Νίκου τοῦ Γρομπάζη, τοῦ γνωστοῦ ἐπιχειρηματίου;

ΚΑΘΡΙΝ: Μάλιστα. Τοῦ προέδρου τῆς «Παγκοσμίου Ἑταιρείας Ἐκβιομηχανίσεως».

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Μά... ἐγὼ εἶμαι ὁ Νῖκος ὁ Γρομπάζης!

ΚΑΘΡΙΝ (ἁπλᾶ): Ἔ, κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ γυναῖκα σας!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Θαυμάζω τὴν ἀναίδειά σας!

ΚΑΘΡΙΝ: Ἐγὼ θαυμάζω τὴ δική σας! Καὶ τὴν προστυχιά καὶ τὴ γαϊδουριά σας νὰ μὴ μοῦ στείλετε ποτὲ οὔτ' ἕνα γράμμα!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Μὰ τί ἀνοησίες εἶν' αὐτὲς ποὺ λέτε, κυρία μου; Μήπως εἶστε ψυχοπαθής; Κρίμα, γιὰ μιὰ τόσο ὁμορφη γυναῖκα.

ΚΑΘΡΙΝ: Θὲνκ γιοῦ!

ΓΡΟΜΠΑΖΗΣ: Πῶς σᾶς κατέθηκε ἀπ' τὸ μυαλὸ πὼς εἴμαστε σύζυγοι; Καὶ γυρίζετε τὰ μαγαζιὰ κι' ἀγοράζετε γουναρικὰ ἐπὶ πιστώσει!

ΚΑΘΡΙΝ: Γιὰ νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰρθῆτε νὰ μὲ βρῆτε... Τί μὲ κυττάζετε; Θέλω τὸν ἄντρα μου!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ (σταυροκοπιέται): Μά, κυρία μου, ἐγὼ εἶμαι παντρεμένος! Καὶ ἡ γυναῖκα μου εἶναι στὸ σπίτι της.

ΚΑΘΡΙΝ: Εἶστε παντρεμένος γιὰ δεύτερη φορά! Ἐγὼ εἶμαι ἡ πρώτη σας γυναῖκα. Μήπως παντρευτήκατε πρὸ δεκαεφτὰ ἐτῶν στὴ Νέα Ὑόρκη, μὲ λευκὸ γάμο γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα;

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ (πρασινίζει): Πῶς;... (Κατοπίνει δύσκολα, νοιώθοντας ἀξαφνα τὸ στόμα του ξερό). Μάλιστα!... Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. (Τὴν κυττάζει). Πάντως δὲν παντρεύτηκα ἐσᾶς. Ἐσεῖς πρὸ δεκαεφτὰ ἐτῶν θὰ ἤσαστε βρέφος!...

ΚΑΘΡΙΝ: Ἐμένα παντρευτήκατε! Νομίζετε πὼς παντρευτήκατε τὴ μητέρα μου. Ἐκείνη ἐμφανίστηκε. Ἀλλὰ τὸ χαρτὶ δὲ λέει «Μάριον Ἥθενς», λέει «Κάθριν Ἥθενς». Κι' ἡ Κάθριν εἶμαι ἐγώ! Ἔβαλε τὸ δικό μου ὄνομα, γιατὶ ἐκείνη δὲν εἶχε δικαίωμα γάμου. Ὁ γάμος ὁ δικός μας ὅμως εἶναι νομιμώτατος!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Ἡ μητέρα σας ἔκανε πλαστοπροσωπεῖα!..

ΚΑΘΡΙΝ: Χάρις στὴ μητέρα μου κάνατε τὴν καρριέρα σας! Γιατὶ χωρὶς τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα, τώρα δὲ θὰ ἤσασταν τίποτα!... Δὲ θὰ μπορούσατε οὔτε νὰ ξεκινήσετε! Αὐτὴ σᾶς βοήθησε, γιὰ μερικὰ δολλάρια βέβαια, μὰ τί σημασία ἔχει; Μπορεῖ νὰ μὴ βρίσκατε ἄλλη. Γιατί, νομίζω, πὼς δὲν ἐμπορεύσασταν «τσίκλες» ἀλλά... καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη!.. Ὑποφέραμε πολὺ τότε, γι' αὐτὸ ἔκανε τὸ γάμο. Πέθανε πρὶν δέκα χρόνια· κι' ἔτσι δὲ μπορεῖτε νὰ τῆς ἐκφράσετε τὴν εὐγνωμοσύνη σας μὲ μιὰ καταγγελία γιὰ πλαστοπροσωπεῖα!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Καὶ... τί θέλετε τώρα ἀπὸ μένα;

ΚΑΘΡΙΝ (ξερά): Τὸν ἄντρα μου!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο!

ΚΑΘΡΙΝ: Θὰ γίνῃ δυνατό! Καὶ θὰ χωρίσετε ἀμέσως, μὲ τὴν ἄλλη, γιατὶ δὲν ἐπιτρέπω ἀπιστίες! Θὰ καταφύγω στὶς ἀρχές! Θὰ σᾶς πιάσω «ἐπ' αὐτοφώρῳ».

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Μὰ θὰ κατα-δικασθῶ ἐπὶ διγαμίᾳ!

ΚΑΘΡΙΝ: Δὲ μ' ἐνδιαφέρει! "Εμαθα τοὺς νόμους ἐδῶ! Θὰ μείνετε τὸ πολὺ ἕνα χρόνο φυλακὴ καὶ μετὰ θὰ βγῆτε καὶ θὰ εἴσαστε δικός μου! Σᾶς βλέπω λίγο ταραγμένο. Παραγγείλετε καφὲ ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλετε. Περάστε ὀτὸ μπάνιο νὰ ρίξετε λίγο νερὸ στὸ πρόσωπό σας...

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : «Σὰν στὸ σπίτι μου» ἔ;

ΚΑΘΡΙΝ: Ἀκριβῶς!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ (ἀποφασιστικά): Ἀκοῦστε...

ΚΑΘΡΙΝ: «Κυρία»!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Κυρία!... Ἀκοῦστε, λοιπόν, κυρία. Κανένα θὲ θὰ μπορέσετε νὰ πείσετε πὼς εἶστε σύζυγός μου. Γιατὶ πόσων χρόνων ἤσαστε πρὸ δεκαεφτὰ ἐτῶν;

ΚΑΘΡΙΝ: Δεκαεφτά! Καὶ τώρα εἶμαι τριανταπεσσάρων!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Δὲ φαίνεστε καθόλου!

ΚΑΘΡΙΝ: Θένξ! Πάντως ὅσο καὶ νὰ λυπᾶστε, τόσο εἶμαι!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ (στεγνά): Τί ποσὸν θέλετε;

ΚΑΘΡΙΝ: Μὲ πήρατε γιὰ καμμιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου ἢ γιὰ ἐκβιάστρια; Ἐγὼ εἶμαι ὀφηγήτρια τῆς Γυναικολογίας! Καὶ θέλω τὸν ἄντρα μου!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Σιγὰ - σιγὰ θὰ μοῦ πῆτε πὼς μ' ἐρωτευτήκατε!

ΚΑΘΡΙΝ: Βεβαίως! Ἐρωτεύτηκα τὸ πνεῦμα σας! Τὴ δρᾶσι σας! Τὴν προσωπικότητά σας! Τὸ δυναμισμὸ καὶ τὴ δημιουργικότητα ποὺ σᾶς διακρίνουν! Καὶ τώρα ποὺ σᾶς βλέπω νοιώθω ἀπάνω μου τὴ μαγνητική σας ἕλξι.

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Ἄσχημα μπλέξαμε!

ΚΑΘΡΙΝ (γλυκά): Δὲ θὰ μὲ φιλήσῃς, ντάρλιγκ»;

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Ἂς πάῃ καὶ τὸ παληόμπελο!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου μετὰ τρεῖς ὧρες!).

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ἀργήσατε κ. Γρομπάζη!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Ἄ, ἐδῶ εἶσ' ἐσὺ ἀκόμη; Γιατὶ δὲν πᾶς νὰ πάρῃς τὰ λεφτά σου;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Πρντόν;

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Μὰ δὲ μοῦ εἶπες ἀγαπητέ μου, πὼς πρόκειται γιὰ τὴν κυρία Γρομπάζη! Μασημένες κουβέντες μοῦ λέγες! Σᾶς στέλνουνε γιὰ μιὰ δουλειὰ καὶ δὲν ξέρετε νὰ τὴ διεκπεραιώσετε! Κατάλαβες; Ἐνοχλοῦμαι τώρα ἐγὼ τζάμπα καὶ βρεσέ!... Ἔλα στὸ γραφεῖο νὰ πληρωθῆς! (Φεύγει).

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ : Μνήσθητί μου κύριε!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ γραφεῖο).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ἔτσι ποὺ μοῦ τὰ λές, βλέπω πολὺ ἄσχημο μπέρδεμα. Κι' ἂν ξεσπάσῃ τέτοιο σκάνδαλο, πρέπει νὰ φύγῃς γρήγορα διὸ Παρισίους!... Πουθενὰ δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ σταθῇς.

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Μοῦ τόνωσες τὸ ἠθικό μὲ τὰ παρηγορητικά σου λόγια.

ΠΕΡΙΚΛΗ Σ : Τί νὰ σοῦ πῶ; Πῶς ὅλα εἶναι ρόδινα; Ἐσὺ ποιὰ θέλεις ἀπ' τὶς δυό;

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Τὴν Ἀμερικάνα. Εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ μὲ συναρπάζει... Μοῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ καὶ θυμᾶμαι τὰ χρόνια τῆς φτώχειας μου!

ΠΕΡΙΚΛΗ Σ : Μᾶλλον θάπρεπε νὰ σοῦ κόβεται τὸ αἷμα ποὺ τὴ βλέπεις. Ὄχι νὰ κοχλάζῃ. Φαντάζεσαι τὸ ρεζιλίκι σου; Ψεύτικος γάμος γιὰ νὰ πάρῃς τὴν ὑπηκοότητα —δηλαδὴ ἀπάτη— κι' ὕστερα διγαμία!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Μὴ μοῦ τὸ λές! Θὰ πάθω συγκοπή.

ΠΕΡΙΚΛΗ Σ : Θὰ ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ λύσις, ὅπως καὶ ἡ αὐτοκτονία. Ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω βρῆ καλύτερη.

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Εὐτυχῶς!... Γιὰ ν' ἀκούσουμε.

ΠΕΡΙΚΛΗ Σ : Ἐσὺ θέλεις τὴν Κάθριν. Ἔτσι;

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Ναί! Ἡ Γιόλα μοῦ φαίνεται ψυχρή, ἀνιαρή, καὶ συμφεροντολόγα.

ΠΕΡΙΚΛΗ Σ : Διαφωνῶ, ἀλλὰ τέλος - πάντων. Θὰ χωρίσῃς. Θὰ πᾶς δύο ἑκατομμύρια νέων δραχμῶν ἀποζημίωσι καὶ θὰ παντρευτῇ ἐμένα.

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Τί; Θὰ παντρευτῇ ἐσένα; Καὶ ποῦ ξέρεις ἂν σὲ θέλῃ;

ΠΕΡΙΚΛΗ Σ : Ἔ, γιὰ νὰ τὸ λέω, κάτι ξέρω!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ (ἀγριεύει): Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξηγηθῆς!

ΠΕΡΙΚΛΗ Σ : Ἄσ' τὶς ἐξηγήσεις τώρα! Λήθη εἰς τὸ παρελθόν. Πρακτικὲς ἀποφάσεις νὰ πάρουμε!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Μοῦ ἀνεθαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι!

ΠΕΡΙΚΛΗ Σ : Χύτρα τὸ «ἀσανσὲρ» ταῦ νευροφυτικοῦ σου συστήματος νὰ τὸ κατεδάσῃ. Ποτὲ τὸ αἷμα δὲν πρέπει νὰ μένῃ στὸ «ρετιρὲ» τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος!... Ἠρέμησε κι' ἔχε ὑπ' ὄψι σου πὼς ἂν δὲ δεχτῇς αὐτὴ τὴ λύσι, θὰ σὲ καταγγείλῃ ἡ Γιόλα!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Ποῦ τὸ ξέρεις;

ΠΕΡΙΚΛΗ Σ : Μοῦ τὸ εἶπε!

ΓΡΟΜΠΑΖΗ Σ : Ἄ, τὰ λέτε;

ΠΕΡΙΚΛΗ Σ : Φυσικά!

ΓΙΟΛΑ (μπαίνει): Καλημέρα!

ΠΕΡΙΚΛΗ Σ (στὴ Γιόλα): Ἐξηγηθήκαμε! Δυὸ ἑκατομμύρια θὰ δώσῃ ὁ Νῖκος. Καὶ τώρα ποὺ εἴμαστε ὅλοι εὐτυχισμένοι, μπορεῖ μ' ἕνα ὡραῖο «χάπυ - ἔντ» νὰ κλείσῃ πιὰ καὶ ἡ ἱ

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Τόπο στοὺς γέρους!...

Πῶς ἐργάζεται ἡ Ἑταιρεία Προστασίας γήρατος

"ΤΟΠΟ στοὺς γέρους!». Μὲ αὐτὸ τὸ σύνθημα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ, ὅτι ἔχει ἀρχίσει νὰ ἐργάζεται ἡ Ἑταιρεία Προστασίας τοῦ Γήρατος. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Πάνω ἀπὸ 39 ὀργανώσεις δουλεύουν σκληρὰ γιὰ τὴν περίθαλψι τῶν παιδιῶν. Ἀντίθετα, ἀπολύτως καμμιὰ μέριμνα δὲν ὑπάρχει γιὰ τοὺς ἀπομάχους τῆς ζωῆς. Καὶ δὲν εἶναι πολλοὶ οἱ γέροι καὶ οἱ γρηοῦλες, ποὺ σὰν μικρὰ παιδιά, ζητοῦν καὶ αὐτοὶ ἕνα στοργικὸ χέρι νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ὅπως ἔχομε ὀρφανὰ μωρά, ἔτσι ἀκριβῶς ἔχουμε καὶ ὀρφανοὺς γέρους, χωρὶς παιδιὰ ἢ συγγενεῖς! Εὐτυχῶς, σ' αὐτὴ τὴ γενικὴ ἀδιαφορία, ὑπάρχει μιὰ μικρὴ ὄασις: ἡ Ἑταιρεία Προστασίας Γήρατος.

Τὰ γραφεῖα της βρίσκονται στὸ πιὸ μακάβριο μέρος τῆς Ἀθήνας. Ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸ Νεκροταμεῖο, ὁδὸς Μασσαλίας 4. Τὰ γραφεῖα αὐτά — στὴν πραγματικότητα εἶναι ἕνα μεγάλο... τρισάθλιο δωμάτιο — προσφέρθηκαν εὐγενικὰ ἀπ' τοὺς καθηγητὰς τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. κ. Ἡλιάκη καὶ Γεωργιάδη. Οἱ γνωστοὶ αὐτοὶ ἐπιστήμονες, αὐτὸ εἶχαν, αὐτὸ ἔδωσαν. Τὸ Συμβούλιο τῆς Ἑταιρείας, λοιπόν, αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν εὐγενικὴ τους ἀνθρωπιστικὴ χειρονομία.

Ἐκεῖ, σ' αὐτὸ τὸ ἐρείπιο, ἡ Ἑταιρεία, μὲ τὰ πολὺ πενιχρὰ οἰκονομικὰ μέσα της, ἔχει ἀρχίσει τὸ μεγάλο κοινωνικὸ της ἔργο. Παρέχει δωρεὰν ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψι. Οἱ ἀσθενεῖς της φαίνεται δὲν ἦσαν λίγοι. Τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα ἀναφέρουν, ὅτι 2.311 ἐπισκέψεις ἔγιναν ἀπὸ τὸ Μάϊο τοῦ 1955 μέχρι σήμερα. Τὸ ἰατρεῖο ἐξακολουθεῖ νὰ δέχεται δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, κάθε Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ πρωΐ, ὅλους τοὺς γέρους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη περιθάλψεως.

Εἴδαμε γρηοῦλες καὶ γεροντάκια νὰ περιμένουν μέσα στὸ τσουχτερὸ κρύο στωϊκὰ καὶ μὲ τὴ θλῖψι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τους, νὰ ἔρθῃ ἡ σειρά, ὥσπου νὰ ἐξετασθοῦν ἀπ' τὸ γιατρὸ τῆς Ἑταιρείας.

Τὸ ἰατρεῖο δέχεται κάθε Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ τοὺς γέρους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἰατρικῆς περιθάλψεως.

Αὐτή, λοιπόν, ἦτανε ἡ εἰκόνα ποὺ ἀντικρύσαμε ἀπὸ τὴ σύντομη ἐπίσκεψί μας στὰ γραφεῖα Προστασίας Γήρατος. Πίσω ὅμως ἀπ' τοὺς λίγους γέρους τῆς ὁδοῦ Μασσαλίας 4, κρύβεται ἡ ἀπέραντη στρατιὰ τῶν «ξεσκλησμένων» τῆς ζωῆς. Καὶ εἶναι τραγικὸς ὁ πόνος τους νὰ βλέπουν, ὅτι στὴ δύσι τῆς ζωῆς τους (χωρὶς νὰ ἔχουν χάσει τὶς διανοητικὲς τους ἱκανότητες) μπαίνουν στὸ περιθώριο...

Θὰ ὑπάρξῃ, ἄρα γε, κάποιο χέρι συμπόνιας γιὰ τοὺς γέρους τῆς Ἑλλάδος;

Αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ὑπέβαλαμε στὸ γενικὸ γραμματέα τῆς ἑταιρείας, ἰατρὸ κ. Ἀνδρέα Τσούκα, ποὺ ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἑλλάδα στὸ τελευταῖο διεθνὲς συνέδριο Γεροντολογίας τοῦ Λονδίνου.

— "Ενας ἀπ' τοὺς βασικοὺς σκοποὺς τῆς Ἑταιρείας Γήρατος, μᾶς εἶπε ὁ διακεκριμένος ἰατρός, εἶναι ἡ ἵδρυσις μόλις τὰ οἰκονομικά μας τὸ ἐπιτρέψουν, ἑνὸς νοσοκομείου γερόντων. Κάτι δηλαδὴ σὰν γηροκομεῖο, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι μέσα σ' αὐτὸ θὰ μποροῦν οἱ ἄνω τῶν 60 ἐτῶν πάσχοντες ἀπορροι γέροι, νὰ βροῦν καὶ ἰατρικὴ περίθαλψι.

»Σ' ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου, συνέχισε ὁ κ. Τσούκας, ὑπάρχει στὰ Πανεπιστήμια ὁ ἰδρυμένος κλάδος τῆς Γεροντολογίας. Δηλαδή, ἔχει ὀργανωθῇ ἐπιστημονικὰ ἡ ἀντιμετώπισι τῶν γηρατειῶν. Δὲν ἀρκεῖ μόνο ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψι τῶν ἀπόρων γερόντων. Τὸ σπουδαιότερο εἶναι νὰ προλάβουμε τὰ γηρατειὰ γιὰ ὅλον τὸν κόσμο!

Ἡ Γεροντολογία εἶναι μιὰ νέα ἐπιστήμη — τὸ ἀντίθετο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ τῆς παιδιατρικῆς — ποὺ ἀσχολεῖται ἀποκλειστικὰ μὲ τὶς παθήσεις τῆς γεροντικῆς ἡλικίας. Ὁ νέος αὐτὸς κλάδος τῆς ἐπιστήμης προλαμβάνει ὅλα γενικὰ τὰ νοσήματα τῶν γερόντων. Δηλαδὴ τὶς ἀρθρίτιδες, καρδιοπάθειες, λιθιάσεις, διαβῆτες, ὑπερτάσεις, παθήσεις τῶν ἀγγείων καὶ τῆς καρδιᾶς. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ Γεροντολογία προλαμβάνει τὸν ἐρχομὸ τῶν πρωΐμων γηρατειῶν καὶ παρατείνει τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ διατήρησι ὅλων τῶν πνευματικῶν καὶ ζωτικῶν λειτουργιῶν τοῦ».

— Ἀλλὰ ἀπὸ πότε ἀρχίζουν τὰ γεράματα καὶ πῶς ξακριβώνεται αὐτό; ρωτήσαμε τὸν κ. Α. Τσούκα.

— Τὰ γεράματα, μᾶς ἐξήγησε ὁ συνομιλητής μας, δὲν εἶναι μιὰ αὐτοτελὴς περίοδος τῆς ζωῆς. Δὲ μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ ἄλφα ἄνθρωπος, σήμερα εἶναι νέος καὶ μετὰ τρεῖς μῆνες θὰ γίνῃ γέρος. Τὰ γηρατειὰ ἔχουν ἀπόλυτη σχέσι μὲ τὴ λεγομένη μέση ἡλικία, δηλαδὴ τῶν 30 - 40 χρόνων. Ἀκόμη πολλὲς φορὲς ἐξαρτῶνται καὶ ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία!... Ἡ ἐπιστήμη μάλιστα προχώρησε πολὺ περισσότερο: Διαπίστωσε δηλαδή, ὅτι ἡ ἐνδομητρικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου παίζει ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν μετέπειτα ἀνάπτυξί του καί, φυσικά, διαμορφώνει ἀνάλογα καὶ τὴ γεροντική του ὑπόστασι.

Γρηοῦλες ποὺ περιμένουν τὴ σειρά τους γιὰ νὰ ἐξετασθοῦν ἀπὸ τὸ γιατρὸ τῆς Ἑταιρείας.

Ἀκόμη ἔχει διαπιστωθῇ, ὅτι καὶ ἡ ὑγεία τῆς μάνας, ἔχει κι' αὐτὴ σχέσι μὲ τὴν μετέπειτα ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ της καὶ τὸ ἐπηρεάζει ὡς τὰ γηρατειά του. Γι' αὐτὸ σήμερα, κρίνεται σκόπιμη, ἀπ' ὅλους τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας, ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασι τῶν γονέων, πρωτοῦ ἀποφασίσουν νὰ κάμουν παιδιά.

»Ἐπομένως, κατέληξε ὁ ἰατρὸς κ. Τσούκας, ὁ ἐρχομὸς τοῦ γήρους δὲν ἔχει καθορισμένο χρονικὸ σταθμό. Μπορεῖ κάποιος νὰ εἶναι 20 ἐτῶν καὶ ἐπιστημονικῶς νὰ θεωρῆται γέρος ἢ καὶ τὸ ἀντίθετο. Δηλαδὴ νὰ εἶναι 75 ἐτῶν καὶ ὅμως, ἰατρικῶς, νὰ θεωρῆται ἔφηβος!"Οσο κι' ἂν φαίνεται παράδοξο, ἡ ἐπιστήμη ἔχει ἀποδείξει!

Πῶς ὅμως εἶναι ἀχρηστοι, σαραβαλιασμένοι ἀπὸ τὴ ζωή, κανένας δὲν τοὺς κυττάζει!.

Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ μοῖρα ποὺ ἀντικρύζουν οἱ γέροι ποὺ συμβαίνει, νέοι ἡλικίας 20 ἐτῶν, νὰ ἐμφανίζουν γεροντικὴ ἰδιοσυγκρασία! Ἐμφανίζουν π. χ. ἀρτηριοσκλήρωσι, καρδιοπάθειες, ἐνδοκρινικὲς ἀνωμαλίες, κ. ἄ.

— Ἀλλὰ πῶς μποροῦμε νὰ διαπιστώσουμε τὰ πρῶτα γηρατειά; ρωτήσαμε τὸ συνομιλητή μας.

— Μὲ διάφορες ἐργαστηριακὲς καὶ βιολογικὲς ἐξετάσεις, μᾶς ἀπάντησε, ὅπως π. χ. ἡ ἐξέτασι τῆς χοληστερίνης, ἡ ταχύτητα τῆς καθιζήσεως τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων, ἡ διαταραχὴ τῆς ἀναλογίας τῶν λευκωμάτων τοῦ πλάσματος τοῦ αἵματος, οἱ ἠπατικὲς δοκιμασίες, ἡ διαταραχὴ τῆς φυσιολογικῆς ἀναλογίας τῶν γεννητικῶν ὁρμονῶν στὰ οὖρα, κλπ. Ἐπίσης τὰ γηρατειὰ μποροῦμε νὰ τὰ ἐξακριβώσουμε ἀπὸ τὴν κλινικὴ ἐξέτασι, ποὺ παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐξακρίβωσι τῶν πάσης φύσεως ἀσθενειῶν.

— Ἔχει αὐξηθῇ σήμερα τὸ ὅριον ζωῆς; ρωτήσαμε τὸν κ. Τσούκα.

— Στατιστικῶς, μᾶς ἀπήντησε, ἔχει ἀποδειχτῇ, ὅτι σήμερα ὁ μέσος ὅρος ζωῆς αὐξήθηκε. Πρὸ 50 ἐτῶν, ὁ μέσος ὅρος ζωῆς ἐκυμαίνετο περίπου στὰ 40 χρόνια. Τελευταίως ὅμως τὸ ὅριο ζωῆς αὐξήθηκε καὶ κυμαίνεται γύρω στὰ 70 - 72 ἔτη.

Ὁ κ. Τσούκας διετύπωσε τὴ γνώμη, ὅτι, ἂ

ΟΙ ΦΡΟΝΙΜΙΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΙΟ ΑΤΑΚΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Φυτρώνουν καὶ στὰ 100 χρόνια

Ἂν ὅλα τὰ δόντια φυτρώνουν χωρὶς ἀξιοσημείωτες περιπλοκές, δὲν συμβαίνει, ὅμως, τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς φρονιμίτες, ποὺ ἡ ἐμφάνισί τους συνοδεύεται συχνὰ ἀπὸ φαινόμενα ἐξαιρετικὰ ὀδυνηρὰ καὶ μάλιστα ἐπικίνδυνα.

Οἱ φρονιμίτες εἶναι τὰ τρίτα ζευγάρια τραπεζιτῶν, ποὺ φυτρώνουν τὸ ἕνα στὴν ἐπάνω σιαγόνα (ἕνας φρονιμίτης δεξιὰ κι ἄλλος ἀριστερὰ) καὶ τὸ ἄλλο στὴν κάτω (ἕνας καὶ πάλι φρονιμίτης δεξιὰ κι ἄλλος ἀριστερά).

Τὰ δόντια αὐτὰ βγαίνουν κανονικὰ μεταξὺ τῶν 18 καὶ τῶν 25 χρόνων.

Αὐτὸς εἶναι ὁ κανών. Ὑπάρχουν, ὅμως, ἀναρίθμητες ἐξαιρέσεις. Πρῶτα-πρῶτα, οἱ φρονιμίτες μποροῦν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ 15. Ποτὲ πρωτύτερα. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ ἐμφάνισί τους μπορεῖ νὰ καθυστερήσῃ ὡς τὰ 30 ἢ τὰ 35.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, οἱ φρονιμίτες καθυστεροῦν ἀκόμη πιὸ πολύ. Ἀξιοσημειωτη τ. χ. εἶναι ἡ περίπτωσις ἑνὸς διαθητικοῦ 89 ἐτῶν, ποὺ φοροῦσε ἀπὸ καιρὸ μασσέλες καὶ πού, ξαφνικά, πίσσάνθηκε ἰσχυρούς πόνους στὸ ἐπάνω σιάλο ἀριστερά. Ἡ ραδιογραφικὴ ἐξέτασις ἀπέδειξε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν καθυστερημένο φρονιμίτη. Ἐπειδὴ ἡ κατάστασι κι' ἡ ἡλικία του δὲν ἐπέτρεπαν νὰ ὑποβληθῇ σὲ ἐγχείρησι, γιὰ νὰ ἐξαχθῇ τὸ δόντι, ὁ γιατρὸς ποὺ ἔκαμε μιὰ τρύπα στὴν ἐπάνω μασσέλα, ἀπὸ ὅπου πέρασε αὐτὸς ὁ φρονιμίτης.

Ἀναφέρονται, ἐξ ἄλλου, περιπτώσεις αἰωνοβίων, ποὺ ἐθγαλαν φρονιμίτες.

Οἱ φρονιμίτες, παρὰ τὸ ὄνομά τους, εἶναι τὰ πιὸ ἀπειθάρχητα καὶ πιὸ ἀτακτα δόντια τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πιὸ συχνὴ ἀπὸ τὶς ἐκπλήξεις ποὺ μᾶς ἐπιφυλασσουν εἶναι ὅτι, ὅταν ἀποφασίσουν νὰ κάμουν τὴν ἐμφάνισί τους, ὅλες οἱ θέσεις εἶναι πιασμένες καὶ δὲν μένει χῶρος γι' αὐτούς. Βλέπομε τότε τοὺς φρονιμίτες νὰ φυτρώνουν μὲ τὸν πιὸ ἀναρχικὸ τρόπο: ὀριζόντια, λοξὰ ἢ, —πρᾶγμα ποὺ, εὐτυχῶς, συμβαίνει σπανιώτατα — πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ λαιμοῦ.

Ἐπικρατεῖ συνήθως ἡ πρόληψι ὅτι ὅταν ἕνας φρονιμίτης χαλάσῃ πρέπει νὰ τὸν βγάξωμε. Αὐτό, ὅμως, δὲν εἶναι σωστό. Γιατὶ ὁ φρονιμίτης μπορεῖ νὰ μᾶς προσφέρῃ πολύτιμες ὑπηρεσίες, σὲ περίπτωσι ποὺ χρειαστῇ νὰ βάλωμε γέφυρα ἢ τεχνητὴ ὁδοντοστοιχία. Ὁ φρονιμίτης μᾶς παρέχει τότε τὸ ἀπαραίτητο στήριγμα. Γι' αὐτό, ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατόν, πρέπει νὰ σφραγίζωμε τὸν φρονιμίτη.

Ἡ ἐξαγωγὴ ἑνὸς φρονιμίτου ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχὴ κι' εἶναι καλὸ νὰ γίνεται πάντοτε ἀφοῦ βγάλωμε μιὰ ραδιογραφικὴ πλάκα ποὺ θὰ μᾶς δείξῃ τὴν ἀκριβῆ θέσι του. Προηγουμένως, ὅμως, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ θεραπευθοῦν τὰ φλογιστικὰ φαινόμενα ποὺ συνοδεύουν συνήθως τὴν τερηδόνα ἑνὸς φρονιμίτου.

Κατὰ κανόνα, ἡ μόλυνσι εἶναι πιὸ σοβαρὴ ὅταν πρόκειται γιὰ τοὺς φρονιμίτες τῆς κάτω σιαγόνος. Ἡ μόλυνσι μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τότε φλόγωσι τῶν μασσητήρων μυῶν, ποὺ περιβάλλουν τὴ βάσι τῶν φρονιμιτῶν. (Ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ποὺ κάνει τὴν ἐμφάνισι τους ὅπως καὶ τὴ θεραπεία τους ἢ τὴν ἐξαγωγή τους τόσο ὀδυνηρές).

Ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα φαινόμενα ποὺ συνοδεύουν τὴν ἐμφάνισι ἢ τὴ μόλυνσι ἑνὸς φρονιμίτου εἶναι ὁ καλούμενος φλέγμων τοῦ Λοϋντβιχ, ποὺ ἐξαπλοῦται σ' ὅλη τὴν κοιλότητα τοῦ στόματος καὶ ποὺ ὁ ἀντίκτυπός του γίνεται αἰσθητὸς τόσο στὸ ἀναπνευστικὸ ὅσο καὶ στὸ πεπτικὸ σύστημα.

Ὁ φλέγμων αὐτὸς παρεμποδίζει ὅλες τὶς λειτουργίες τοῦ στόματος καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀσφυξία, ἂν δὲν κατασταλῇ ἐγκαίρως. Τὰ ἀντιβιώτικὰ εὐτυχῶς ἀνακόπτουν τὴν ἐξέλιξι τῆς μικροβιακῆς μολύνσεως καὶ προλαμβάνουν ἄλλες δυσάρεστες ἐπιπλοκές, ὅπως εἶναι ἡ σηψαιμία ἢ ἡ γάγγραινα.

Ἀποτελεῖ μειονέκτημα τὸ νὰ μὴ βγάλῃ ἕνας ἄνθρωπος φρονιμίτες;

Τὸ ὄνομα αὐτὸ δόθηκε στοὺς τελευταίους τέσσερες τραπεζίτες, γιατὶ ἡ ἐμφάνισί τους συμπίπτει μὲ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος φρονιμεύει, ποὺ βάζει μυαλό. Δὲν ἔχουν, ὅμως, καμμιὰ σχέσι οὔτε μὲ τὸ μυαλὸ, οὔτε μὲ τὴ φρονιμάδα. Ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς φρονιμίτες μπορεῖ νὰ εἶναι πιὸ γνωστικὸς καὶ πιὸ φρόνιμος ἀπὸ ἕναν ἄλλον ποὺ ἔχει ὅλα τὰ δόντια του.

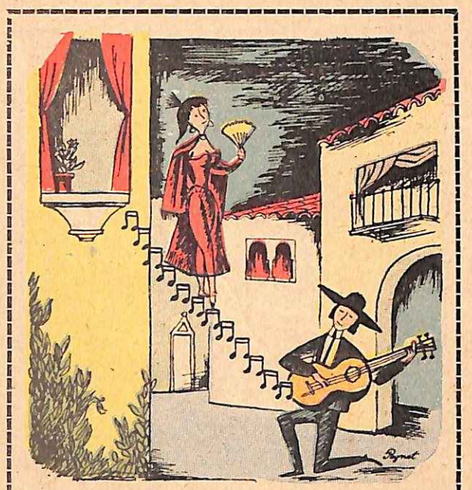

— Πρὸ παντὸς μὴ σταματήσῃς νὰ παίζῃς...

Ἡ ἡμιπληγία ΚΙ' Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Πῶς μπορεῖ νὰ κινηθῇ πάλι τὸ πόδι ἢ τὸ χέρι

Ὁ πολὺς κόσμος πιστεύει πὼς ἡ ἡμιπληγία εἶναι ἕνα ἀνεπανόρθωτο κακό. Τὸ χέρι ἢ τὸ πόδι, ποὺ ἔμειναν παράλυτα ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐγκεφαλικὴ συμφορὴ ἢ ἀποπληξία, δὲν εἶναι ὅστόσο καθόλου καταδικασμένα νὰ μείνουν γιὰ πάντα ἔτσι.

Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη εἶναι πιὰ σὲ θέσι νὰ ξαναδώσῃ στὰ μέλη αὐτὰ τὴν κίνησί τους. Αὐτὸ τὸ πετυχαίνει ὄχι μὲ φάρμακα, ἀλλὰ μὲ ἕνα εἶδος κινησιοθεραπείας, στὴν ὁποία δὲν ἔχει τὸ λόγο μονάχα ὁ γιατρός, ἀλλὰ ἄλλο τόσο κι' ὁ ἄρρωστος.

Ὅποιος ἔχει πάθει ἡμιπληγία, μπορεῖ, σὲ σχετικὰ σύντομο χρονικὸ διάστημα, νὰ νικήσῃ τὴν κατάστασι τῆς παραλύσεως καὶ νὰ ξαναφέρῃ τὸ ἄρρωστο μέλος τοῦ σώματος σχεδὸν ἢ ἀπολύτα — ἀνάλογα μὲ τὸν βαθμὸ τῆς προσβολῆς — σὲ θέσι νὰ κινῆται ὅπως καὶ τὰ ὑγιῆ μέλη.

Μεγάλη σημασία γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κινησιοθεραπείας αὐτῆς ἔχει τὸ νὰ τὴν ἀρχίσωμε ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες, ποὺ πλάβαμε τὴν ἡμιπληγία. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τὸ παράλυτο μέλος ξαναβρίσκει πιὸ εὔκολα καὶ πιὸ σίγουρα τὴ «μνήμη τῶν κινήσεών» του. Ὅπως γράφει σ' ἕνα τελευταῖο του ἄρθρο ὁ διεθνοῦς φήμης Ἰταλὸς εἰδικὸς καθηγητὴς Φαρνέτι, ποὺ διευθύνει τὸ τμῆμα φυσιοθεραπείας τοῦ μεγαλύτερου νοσοκομείου τοῦ Μιλάνου, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ φόβος μήπως, ἀρχίζοντας τόσο νωρὶς τὴν κινησιοθεραπεία αὐτή, προκληθῇ ἔτσι μιὰ νέα συμφόρησι. Τέτοιος φόβος δὲν ὑπάρχει, γιατὶ ἡ «γυμναστικὴ» τοῦ ἄρρωστου μέλους γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή.

Ἄλλοτε, σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἡ ἐπιστήμη κατέφευγε σὲ μασάζ καὶ σὲ ἠλεκτρικοὺς ἐρεθισμούς, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἦταν ποτὲ λαμπρὰ καὶ κάποτε ἡ κατάστασι τοῦ ἀρρώστου χειροτέρευε.

Ἡ σύγχρονη θεραπεία, γιὰ τὸ πόδι, ἀρχίζει μὲ τὸ νὰ τοποθετῆται τὸ μέλος αὐτὸ σὲ στάσεις, ποὺ δὲν εἶναι ἐλαττωματικές. Ὕστερα τὸ παράλυτο πόδι κινεῖται ἀπὸ τὸ γιατρὸ μ' ὅλους τοὺς τρόπους ποὺ κινιόταν μόνο του. Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπόν, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὁ ἄρρωστος νοιώθει ξαφνικὰ πὼς μπορεῖ νὰ κινηθῇ τὸ πόδι του κάπως μόνο του. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα παύει ἡ παθητικὴ κίνησι, δηλαδὴ αὐτὴ ποὺ ὠφειλόταν στὸ γιατρό κι' ὁ τελευταῖος περιορίζεται τώρα νὰ καθοδηγῇ καὶ νὰ βοηθᾷ ἁπλῶς τὴν κίνησι ποὺ κάνει τὸ πόδι μόνο του.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, ἀπὸ τὶς ἁπλὲς κινήσεις προχωροῦμε σὲ ἄλλες ποὺ ἀπαιτοῦν διαφορετικὲς στάσεις τοῦ σώματος. Στὴν ἀρχὴ π.χ., ὁ ἄρρωστος εἶναι καθισμένος στὸ κρεβάτι, ὕστερα εἶναι καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ καὶ μετὰ μετεφέρεται στὸ εἰδικὸ καρροτσάκι. Ἀργότερα θὰ στέκεται ὄρθιος καὶ τέλος θὰ μπῇ στὴν πιὸ σπουδαία φάσι τῆς θεραπείας. Ἡ φάσι αὐτὴ συνίσταται σὲ περπάτημα μὲ δεκανίκια, πρῶτα σὲ ἴσιο δάπεδο μπροστὰ σ' ἕνα καθρέφτη, κι' ὕστερα μὲ τὸ ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ ὁ ἄρρωστος λίγα σκαλοπάτια.

Ἡ κινησιοθεραπεία τοῦ παράλυτου χεριοῦ εἶναι ἀνάλογη, ἀλλὰ παρουσιάζει περισσότερες δυσκολίες, ἰδίως στὴν ἐκγύμνασι τῶν δακτύλων κι' ὅλης τῆς παλάμης, γιατὶ οἱ κινήσεις αὐτῶν τῶν τμημάτων τοῦ χεριοῦ εἶναι πιὸ λεπτὲς καὶ μὲ πολλοὺς συνδυασμούς.

Ἡ κινησιοθεραπεία γίνεται πάντα σὲ κλινική, ἀλλὰ δὲ σταματᾶ ἐκεῖ. Συνεχίζεται γιὰ μεγάλο διάστημα καὶ στὸ σπίτι, ἀπὸ μόνο τὸν ἄρρωστο.

Εἶναι ἀναρίθμητοι σ' ὅλες τὶς πολιτισμένες χῶρες τοῦ κόσμου οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατώρθωσαν μὲ τὴν κινησιοθεραπεία νὰ νικήσουν ὁριστικὰ ἢ σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν παράλυσι τοῦ χεριοῦ ἢ τοῦ ποδιοῦ τους ποὺ χτύπησε ἡ ἡμιπληγία.

Ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη σήμερα δὲν ἔφτασε μονάχα ὡς ἐκεῖ. Ἀντιμετωπίζει μὲ ἐπιτυχία κι' ἄλλες συνέπειες, ποὺ ἔχει στὸν ἐγκέφαλο καὶ στὸ νευρικὸ σύστημα ἡ ἀποπληξία. Ἔχει βρῇ καὶ μιὰ ἀποτελεσματικὴ κινησιοθεραπεία τῆς γλώσσας. Καταρθώνει νὰ ξαναφέρῃ τὴ γλώσσα, ποὺ παρέλυσε, στὴν κανονική της λειτουργία, ὅταν τὸ σύμπτωμα αὐτὸ ἀντιμετωπισθῇ ἀμέσως μετὰ τὴν προσβολή. Χρειάζονται, ὅμως, ἐδῶ περισσότερες ἀσκήσεις καὶ μεγαλύτερη ἐπιμονή. Ἔτσι πολλοὶ ἄρρωστοι ξαναβρίσκουν ἕνα ἀρκετὰ πλούσιο λεξιλόγιο, ποὺ ἀρκεῖ γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ ἐκφράζουν τὶς σκέψεις τους καὶ τὶς ἐπιθυμίες τους.

Σύμφωνα μὲ πρόσφατες στατιστικές, ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀμερική, τὴν Αὐστρία καὶ τὴν Ἑλβετία, ἀποδείχνεται ὅτι τὰ 90% αὐτῶν ποὺ παθαίνουν ἡμιπληγία ξαναβρίσκουν μὲ τὴν κινησιοθεραπεία τὶς κινήσεις τῶν παράλυτων μελῶν τους κι' ὅτι τὰ 30% ξαναγίνονται ἱκανοὶ γιὰ δουλειά.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Πόσες νυφοῦλες μυγδαλιὲς
λουλουδοστολισμένες,
σὰν τὶς ἀγνὲς τὶς κοπελλιὲς
σὰν τὶς γλυκειὲς παρθένες,
στὸ φούντωμά τους τὸ λαμπρό,
μὲ τὴν πανώρια χάρι τους,
δὲν καρτεροῦνε σὰν γαμπρὸ
διαβάτη ποὺ τὶς λαχταρᾶ
καὶ θὰ ζυγώσῃ μὲ χαρὰ
νὰ κόψῃ ἕνα κλωνάρι τους;

*

Νυφοῦλες εἶναι οἱ μυγδαλιὲς
καὶ χαίρονται τὶς ἀντηλιὲς
ἐνῶ λαμποκοπάνε
καὶ χαίρονται καὶ τὴ δροσιὰ
μέσα στοῦ κάμπου τὴν πρασιὰ
καὶ ζωγραφιὲς σκορπάνε.
Οἱ αὖρες τοὺς ὑφαίνουνε
ροδόλευκη τὴν ὄψι
κι' οἱ μυγδαλιὲς προσμένουνε
ποιὸ χέρι θὰ τὶς κόψῃ...

*

Ἡ ἀνοιξι πρασίνισε
τριγύρω τὰ λειβάδια,
τὸ χελιδόνι μήνυσε
πὼς ἔρχεται ὅπου νάναι,
οἱ μυγδαλιὲς ἀνθίσανε,
εἶναι γλυκὰ τὰ βράδυα
κι' ὅλα μοσχοβολήσανε
καὶ ὅλα μᾶς μεθᾶνε.
Κι' εἶναι στὶς ὅμορφες βραδυὲς
χίλιων λογιῶν οἱ εὐωδιές.

*

Ἔλα, γλυκειά μου κοπελλιά,
σὲ βλέπω σὰν τὴ μυγδαλιὰ
δροσάτη, φουντωμένη.
Ἔλα, στὴν ὅμορφη βραδυὰ
νὰ σοῦ τινάξω τὰ κλαδιὰ
γλυκειά μου ἀγαπημένη.
Ἔλα νυφοῦλα μυγδαλιὰ
καμάρι ὅλου τοῦ κόσμου,
δός μου χαρές, δός μου φιλιὰ
τὴν ἀνοιξί σου δός μου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ιστορίες της Ζωής

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Παντρειά στο Κατωχώρι

ΣΩΣ νὰ τὴν ἔχετε ξανακούσει αὐτὴ τὴν ἱστορία, γιατὶ εἶναι ἀληθινή. Μὰ δὲν ἔχει σημασία. Ὅ,τι καλὸ καὶ νόστιμο ἀκούει κανείς, χρέος ἔχει νὰ τὸ διηγηθῇ γιὰ νὰ τὸ μάθουν κι' ἄλλοι. Ἔτσι, λοιπόν, κι' ἐγὼ θὰ σᾶς τὴν πῶ ὅπως τὴν ἄκουσα καὶ ὅπως ἔγινε σὲ κεῖνο τὸ χωριό.

Ἐκεῖνο τὸ χωριό, λοιπόν, συγγένευε μ' ἕνα ἄλλο γειτονικό του. Ἂς τὰ ποῦμε καὶ τὰ δυὸ Πανωχώρι καὶ Κατωχῶρι. Τὸ Πανωχῶρι ἦτανε στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, τὸ Κατωχῶρι στὸν κάμπο. Καὶ οἱ Πανωχωρίτες συγγένευαν μὲ τοὺς Κατωχωρίτες, ἔκαναν πολλὰ συνοικέσια μεταξύ τους. Κι' ἀνάλογα μὲ τὸ χωριὸ τοῦ γαμπροῦ, Πανωχωρίτισσες γινόντουσαν Κατωχωρίτισσες, ἢκαὶ Κατωχωρίτισσες Πανωχωρίτισσες. Ἀπ' τοὺς γαμπρούς, πιὸ τυχεροὶ ἦταν οἱ Πανωχωρίτες, ποὺ ἔπαιρναν Κατωχωρίτισσα. Γιατὶ τὸ Κατωχῶρι ἦτανε πιὸ πλούσιο χωριό, μέσα στὸν ἀκαταπράσινο κάμπο, ποὺ τὸν ποτίζε μὲ τὸ ἀργοκύλητο νερό του τὸ ποτάμι.

Πανωχωρίτης ἦτανε κι' ὁ Δημητρός. Τριαντάρης στὰ χρόνια, ἄνθρωπος μυαλωμένος καὶ ἀπὸ τὰ νοικοκυρόσπιτα τοῦ χωριοῦ. Καμάρι τοῦ κὺρ-Θανάση τοῦ πατέρα του καὶ τῆς κυρά-Θανάσαινας, ἢοὐ, λεγόμενη, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύτηκε, «κυρὰ Θανάσαινα» ἐξάχασε τ' ὄνομά της Μαριωρή. Ὁ Δημητρὸς ἤξερε καὶ κάμποσα γραμματάκια — εἶχε πάει καὶ στὸ γυμνάσιο, στὴ χώρα—ἀτὸ στρατὸ εἶχε κάνει καὶ λοχίας. Μετρημένος στοὺς λογαριασμούς του, οἰκονόμος, οἱ χωριανοί του ἔλεγαν πὼς κύτταζε τὸ «συμφέρο» του. Μὰ ποιός ἄνθρωπος ποὺ θέλει νὰ προκόψῃ δὲ τὸ κυττάζει; Καὶ τοῦτοι, οἱ μετρημένοι, εἶναι περιζήτητοι γιὰ γαμπροί. Ἔτσι στὸ Δημητρὸ εἶχανε κἀνει πολλὰ συνοικέσια. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε καμμιὰ βιασύνη. Ὁ Δημητρὸς ἤθελε καὶ γυναίκα ὅμορφη νὰ πάρῃ καὶ οἰκονομημένη ἀπὸ προίκα. Καὶ τὰ μάτια του ξεδιάλεξαν τὴν Ἐλενίτσα, τὴ μεγάλη ἢκόρη τοῦ Θύμιου καὶ τῆς Θύμαινας, ποὺ τὶς εἶχαν δυό. Αὐτὴ τὴν Κατωχωρίτισσα ὁ Δημητρὸς τὴ χόρεψε στὸ μεγάλο πανηγῦρι, τὴν ξεμονάχιασε κάμποσες φορὲς ὑτὴν ἀκροποταμιά, τῆς εἶπε τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς του. Ἐκείνη δὲν εἶπε ὄχι. Γιατὶ ὁ Δημητρὸς ἦταν καὶ συμπαθητικὸς καὶ γλυκομίλητος.

— Μὲ θέλεις γιὰ ἄντρα σου, Ἐλενίτσα;

Κοκκίνισε καὶ κατέβασε τὰ μάτια ἠης. Γιατὶ νὰ ἠὴν τὸν θέλῃ; Οὔτε τὴν καρδιά της εἶχε δασμένη σὲ ἄλλον, οὔτε καὶ ποὺ θἄβρισκε καλύτερον. Κι' ὁ Δημητρὸς πάλι εἶχε τὸ λογαριασμό του. Ὁ πατέρας τῆς Ἐλενίτσας ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους νοικοκύρηδες τοῦ χωριοῦ.

Κι' ἔγιναν τὰ ἠροξενιά. Ὁ κὺρ-Θύμιος καὶ ἡ κυρὰ Θύμαινα χάρηκαν ποὺ τέτοιος γαμπρὸς γύρευε τὴν κόρη τους. Τὸ μαντᾶτο μαθεύτηκε στὰ δυὸ χωριὰ καὶ τὰ συχαρίκια ἔπαιρναν κι' ἔδιναν. Μὰ πρὶν νὰ γίνουν ἐπίσημα οἱ ἀρραβῶνες, μὲ τὰ λαοῦτα καὶ μὲ τὰ βιολιά, ἦταν νὰ κανονιστῇ κι' ἕνα ζήτημα. Πεθερὸς καὶ γαμπρὸς κλείστηκαν σὲ μιὰ κάμαρα.

— Καὶ τώρα κὺρ-Θύμιο, νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τὸ ἄ λ λ ο!

— Νά μιλήσουμε, Δημητρό.

— Τί τῆς δίνεις τῆς Ἐλενίτσας;

Τῆς ἔδωνε τὰ δυὸ ἀμπέλια κοντὰ στὸ ποτάμι, ἕνα μεγάλο χωράφι, ἕνα περιβόλι μὲ 100 ἀχλαδιές, πενῆντα ρίζες ἐληὲς καὶ ὀγδόντα πρόβατα. Καὶ βέβαια τὰ ροῦχα της καὶ κάτι μετρητά.

— Λίγα εἶναι κὺρ-Θύμιο..

— Τί λίγα, παιδί μου; Παίρνεις καὶ κορίτσι σὰν τὰ κρῦα νερά.

— Δὲ λέω. Μὰ ὅσο νἄνε, λίγα εἶναι. Ἐγὼ τὴν Ἐλενίτσα θὰ τὴν ἔχω κορῶνα στὸ κεφάλι μου κι' οὔτε ποὺ θὰ τὴ βάλω ποτὲ νὰ σκάψῃ, νὰ κλαδέψῃ, νὰ πρυγήσῃ. Αὐτὰ τὰ δυὸ ἀμπέλια ποὺ λές, πόσα κλήματα εἶναι;

— Ἄμ εἶναι μέχρι χίλια ἐξακόσια.

— Χίλια τετρακόσια εἶναι, κὺρ-Θύμιο...

(Τὰ εἶχε μετρημένα, φαίνεται, ὁ Δημητρός).

— Εἶναι κάτι παραπάνω, μὰ ἂς τὰ ποῦμε καὶ τόσα. Μὴν ξεχνᾶς πὼς εἶναι ἀκροποταμιὰ καὶ δίνουν πολὺν καρπό. Κάτι σταφυλόρογες σὰν καρύδια.

— Πάλι λίγα εἶναι. Δὲ βάνεις κι' ἐκεῖνο τὸ ἀμπέλι μὲ τὸ ροβίτη, στὴν πλαγιά; Μ' ἀρέσει πολύ.

— Ἄειντε, νὰ τὸ βάλω κι' αὐτό, χαλάλι σου.

— Κι' ἔχουμε καὶ τὸ περιβόλι μὲ τὶς 100 ἀχλαδιές.

— Ξέρεις τί βγάζει κάθε χρόνο;

— Ξέρω. Μὰ οἱ ἀχλαδιὲς ἔχουνε γεράσει πιά, τὸ φάγαν τὸ ψωμί τους. Ἄσε ποὺ ἔχουμε καὶ τὸ σκουλήκι. Πρόπερσυ δὲν ἔμεινε ἀχλάδι ἀπάνω.

— Δὲν τις ράντισα, γι' αὐτό.

— Μωρὲ ὄμως εἶναι νὰ βγῇ τὸ σκουλήκι τί νὰ τοῦ κάνῃ τὸ ράντισμα;

— Καὶ τί θὲς νὰ κάνω;

— Νὰ βάλῃς κι' ἐκεῖνο τὸ χτηματάκι μὲ τὶς μηλιές.

— Ἔχω νὰ παντρέψω κι' ἄλλο κορίτσι, Δημητρό μου.

— Τ' ἄλλο εἶναι μικρὸ ἀκόμα. Τώρα παντρεύουμε τὴν Ἐλενίτσα. Κι' ἡ Ἐλενίτσα πρέπει νὰ προικιστῇ, κατὰ πὼς ταιριάζει σὲ νοικοκυροκόριτσο. Κι' ἔπειτα ἐγὼ γιὰ μένα τὶς θέλω; Τῆς Ἐλενίτσας τὶς δίνεις. Ἄειντε, βάλε καὶ τὶς μηλιές...

Ὁ κὺρ-Θύμιος ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός, γιὰ νὰ λογαριάσῃ.

— Θὰ βάλω τὶς μισές, Δημητρό. Εἶναι ἑκατὸν ὀγδόντα ρίζες, θὰ πάρῃς τὶς ἑνενῆντα. Οἱ ἄλλες ἑνενῆντα θὰ μείνουν γιὰ τὴ μικρή.

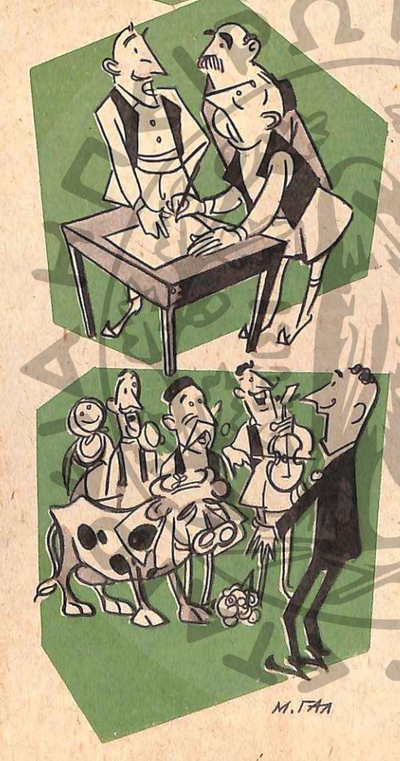

— Τὶς ἑκατὸ θὰ πάρω. Τὸ σωστὸ εἶναι ἡ μεγάλη κόρη νὰ πάρῃ καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος. Ὅλα τὰ ἀχτυλα δὲν εἶναι ἴσια.

— Ἄειντε, νὰ πάρῃς τὶς ἑκατό. Ἐν τάξει τώρα;

— Ἐν τάξει. Μένουν τὰ μετρητά. Πόσα εἶναι τὰ μετρητά;

— Πενῆντα λίρες.

— Πενῆντα λίρες; Μὰ οὔτε γιὰ τὸ γάμο δὲν φτάνουν, κὺρ-Θύμιο. Κι' ἐγὼ θέλω νὰ κάνω γάμο, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ματαγίνει σὲ Πανωχῶρι καὶ Κατωχῶρι.

— Νὰ βάλω, Δημητρό μου, ἀλλὰ ἡ περσινὴ χρονιὰ δὲν μ' ἄφησε πίποτα.

— Σ' ἄφησε ὅμως ἡ προπέρσινη.

— Δηλαδή, σὰν πόσες εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Νὰ τὶς κάνῃς διακόσιες!

Ὁ κὺρ-Θύμιος τράβηξε ἕνα γεμάτο ποτῆρι κοκκινέλι, γιὰ ν' ἀντέξῃ.

— Ἀπὸ πενῆντα διακόσες; Σὰν πολὺ τὸ πᾶς, Δημητρό.

— Ἐσὺ εἶπες τὶς πενῆντα. Δὲν τὶς εἶπα ἐγώ.

Τέλος πάντων, κάτι ἀνέβα ὁ ἕνας κάτι κατέβα ὁ ἄλλος, τὶς ἔφτασαν στὶς ἑκατό. Κι' ἔπειτα ἔδωσαν τὰ χέρια.

— Θὲς νὰ κάνουμε τὸ προικοσύμφωνο ἀπὸ τώρα; ρώτησε ὁ κὺρ-Θύμιος.

— Δὲ μᾶς βιάζει κανένας. Ἔχουμε καιρὸ μπροστά μας.

Βγῆκαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν κάμαρα.

— Τὰ τελειώσατε; ρώτησε ἡ κυρὰ Θύμαινα.

— Ναί, γυναῖκα. Τὰ συμφωνήσαμε.

— Καὶ πότε λέτε μὲ τὸ καλὸ γιὰ τὸ γάμο;

— Αὐτὸ νὰ τὸ ὁρίσῃ ὁ γαμπρός.

— Τὴν ἄλλη Κυριακὴ νὰ κάνουμε τοὺς ἀρραβῶνες, εἶπε ὁ γαμπρός. Κι' ἔπειτα ὁρίζουμε καὶ τὸ γάμο.

★

Στοὺς ἀρραβῶνες ἔγινε μεγάλο πανηγῦρι. Ντααούλια, πίπιζες, βιολιά. Φαγοπότι καὶ κεράσματα, τραγοῦδι καὶ χορός, νὰ ζήσετε καὶ τὰ ρέστα. Καὶ καλὴ τύχη καὶ στὴ μικρή. Κι' ὁ γάμος σ' ἕξη μῆνες.

Καὶ περνοῦσαν οἱ ἑβδομάδες καὶ οἱ μῆνες τῶν ἀρραβωνιασμένων, μέσα σὲ χαρὲς καὶ γέλια. Ἡ Ἐλενίτσα ἑτοίμαζε τὰ προικιά της καὶ τὴ βοηθοῦσαν κι' οἱ φιλενάδες της, ποὺ τὴ μακάριζαν γιὰ τὴν τύχη της. Τὶς Κυριακὲς πότε κατέβαινε στὸ Κατωχῶρι ὁ Δημητρός, πότε ἀνέβαινε στὸ Πανωχῶρι ἡ Ἐλενίτσα. Πρῶτοι στὸ χορὸ κι' οἱ δυό, σὰν γινόταν γιορτὴ καὶ πανηγῦρι.

Καὶ λογάριαζε ὁ κὺρ-Θύμιος, λογάριαζε κι' ὁ Δημητρός. Ὁ πρῶτος τί ἔδινε, ὁ ἄλλος τί ἔπαιρνε. Ὁ κὺρ-Θύμιος εἶχε στενοχωρηθῆ λιγάκι μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ γαμπροῦ, σὰν πολλὰ εἶχε γυρέψει ὁ λεβέντης. Βέβαια ὁ πατέρας τῆς νύφης εἶχε πάντα στὸ νοῦ του πὼς ὅλο κάτι παραπάνω θἄδινε ἀπ' ὅσα ὁ ἴδιος εἶχε πῆ, μὰ ὄχι καὶ τόσα.

— Στάθηκα μπόσικος, ἔλεγε στὴ Θύμαινα.

— Ἀ, δὲ πειράζει Θύμιο μου. Κορίτσι μας εἶναι, τὸν παρηγοροῦσε ἡ Θύμαινα. Σὲ ξένα χέρια θἀ πάνε;

Καθὼς πλησίαζε ὁ καιρὸς τοῦ γάμου, ἔλεγε στὸ γαμπρό:

— Δὲν κάνουμε κι' ἐκεῖνο τὸ προικοσύμφωνο, Δημητρό;

— Δὲ μᾶς βιάζει κανένας, πατέρα. (Τὸν ἔλεγε καὶ πατέρα, ἀπὸ τότε). Μιὰ ὑπογραφή, τὴ βάζουμε ὅποτε νάνε.

Τοῦ κὺρ-Θύμιου δὲν τοῦ καλάρεσε αὐτὴ ἡ ἀναβολή. Σὰν κάποιο φιδάκι νὰ τὸν κρυφοδάγκωνε. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Μιὰ Κυριακὴ πρὶν ἀπὸ τὴν ὡρισμένη γιὰ τὸ γάμο, οἱ ὑποψιες του βγῆκαν ἀληθινές. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα εἶχαν ὁρίσει γιὰ νὰ φτιάξουν τὸ προικοσύμφωνο. Θὰ τάγραφαν πρῶτα αὐτοί σ' ἕνα χαρτί κι' ἔπειτα θὰ τὸδινάν στὸ συμβολαιογράφο νὰ τὰ φτιάξῃ μὲ καλλιγραφίες, καὶ μὲ βοῦλες. Κι' ἔτσι ὅπως ἄρχισαν νὰ τὰ βάζουν σὲ τάξι, λέει ὁ Δημητρός:

— Λίγα μοῦ δίνεις, πατέρα.

— Τί λίγα, βρὲ Δημητρό; Ἔτσι δὲν συμφωνήσαμε;

— Συμφωνία δὲν κάναμε. Παζάρια κάναμε. Τώρα γίνεται ἡ συμφωνία. Τότε μιὰ κουβέντα εἴπαμε.

Ὁ κὺρ-Θύμιος δαγκώθηκε.

— Καὶ τί ἄλλο νὰ σοῦ δώσω, βρὲ Δημητρό;

— Πρῶτα-πρῶτα τὶς μηλιές. Τί νὰ τὶς μοιράζουμε; Ἕνα εἶναι τὸ χτῆμα, δὲν εἶναι σω-

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ

στὸ νὰ τὸ κόβουμε. Τί εἰσόδημα νὰ δώσουν οἱ ἑκατό; Κι' ἔπειτα μαζὶ τὶς φύτεψες ὅλες, μαζὶ πρέπει νὰ πᾶνε.

— Μὰ ν' ἀδικήσω τὴ μικρή;

— Καὶ γιατί ν' ἀδικήσης τὴ μεγάλη; Ἐγὼ τὸ καλοσκέφτηκα τὸ πρᾶμα καὶ μὴν κυττᾶς ποὺ φάνηκα μπόσικος τότε. Τώρα τὰ καλοζύγισα, ἔβαλα κάτω χαρτὶ καὶ μολύβι. Λοιπόν, πρῶτα θέλω ὅλες τὶς μηλιές.

— Τί πάει νὰ πῆ «πρῶτα»; Ἔχουμε κι' ἄλλο;

— Ἔμ' εἶναι καὶ τὰ μετρητά. Πρέπει οἱ ἑκατὸ νὰ γίνουν ἑκατὸν πενῆντα.

— Μὰ δὲν ἔχω τόσες!

— Ἄσε ποὺ ἔχεις, ἀλλὰ κι' ἂν δὲν ἔχης μπορεῖς νὰ βρῆς.

— Καλὰ κι' ἂν δὲν βρῶ;

Ὁ Δημητρὸς σούφρωσε τὰ χείλη του.

— Μμμμ... Τότε, θὰ τὸ ξανασκέφτῶ τὸ ζήτημα.

— Δηλαδὴ θὲς νὰ πῆς πὼς θὰ πάρης τὸ λόγο σου πίσω; ρώτησε ὁ κὺρ-Θύμιος ἀνήσυχος.

— Μμμ... Λίγα τέτοια γίνονται; Ἅμα δὲ συμφωνᾶνε οἱ ἀνθρῶποι...

— Καὶ πῶς θὰ χαλάσης τὸν ἀρραβῶνα, βρὲ Δημητρό;

— Μμμ. Ἐδῶ χαλᾶνε παντρειές, κὺρ-Θύμιο μου... Ὄχι ἀρραβῶνες! Τί εἶνε ὁ ἀρραβώνας; Καπάρο ποὺ λένε. Δὲν ἔγινε ἡ συμφωνία, κρατᾶς ἐσὺ τὸ καπάρο...

— Ποιὸ καπάρο;

— Τὴν Ἑλενίτσα, ντέ. Καὶ βρίσκειες π' ὁ συφερτικὸ γαμπρό.

Ὁ κὺρ-Θύμιος ἔπιασε τὸ σαγόνι του.

— Ἄειντε, χαλάλι. Ἑκατὸν πενῆντα. Θὰ ὑπογράψουμε τὸ προικοσύμφωνο;

— Αἰ, βάντα στὸ χαρτὶ νὰ τὸ δώσουμε στὸ συμβολαιογράφο. Καὶ νὰ ὑπογράψουμε τὴν Τετάρτη.

★

Ὁ συμβολαιογράφος τὰ διάβασε ὅλα. Ὁ κὺρ-Θύμιος κύτταζε στὰ μάτια τὸ Δημητρό, σὰν κάτι νὰ περίμενε. Καὶ νά τος. Μόλις τελείωσε τὸ ἀράδιασμα τῆς προίκας, πετάχτηκε:

— Ὅλα καλά, ἀλλὰ γιὰ χωράφι δὲν βλέπω νὰ γίνεται λόγος.

— Μὰ δὲν εἴπαμε γιὰ χωράφι.

— Τὸ λέμε τώρα. Μπορῶ νὰ μὴν πάρω χωράφι, κὺρ-Θύμιο; (Ὁ «πατέρας» ἔγινε πάλι «κὺρ-Θύμιος»).

Ἡ κουβέντα ἄναψε. Ὁ Δημητρὸς πέταξε πάλι τὴν ἀπειλὴ νὰ τὰ χαλάση κι' ὁ κὺρ-Θύμιος ὑποχώρησε:

— Βάλε καὶ τρία στρέμματα χωράφι. κὺρ-συμβολαιογράφε.

— Τέσσερα!

— Τέσσερα!

Ὑπόγραψαν. Ὁ κὺρ-Θύμιος ἔγινε πάλι «πατέρας». Φιλήθηκαν.

★

Παρασκευὴ ἀπόγεμα δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, στὴν αὐλὴ τοῦ κὺρ-Θύμιου. Ὁ Δημητρὸς ἔπινε τὸ καφέ του καὶ κύτταζε τὴν Ἀσπροῦλα. Ἐτούτη ἐδῶ ἡ Ἀσπροῦλα ἦτανε μιὰ γελάδα. κάτασπρη μὲ τρεῖς κόκκινες βοῦλες — ράτσα ἀπὸ τὶς πιὸ καλές. Κι' ὅπως ἡ Ἀσπροῦλα μασσούλαγε ἥσυχα-ἥσυχα τὸ χορτάρι ποὺ τῆς ἔβαζε ὁ κὺρ-Θύμιος, ὁ Δημητρὸς Ἐννοιωσε μιὰ δυνατὴ ἐπιθυμία μέσα του. Φώναξε τὸν πεθερό:

— Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ μιὰ κουβέντα. κὺρ-Θύμιο;

(Αὐτὸ τὸ «κὺρ-Θύμιο» δὲν τοῦ κολάρεσε τοῦ γέρου).

— Λέγε Δημητρό, εἶπε, πηγαίνοντας κοντά του.

— Θὰ μοῦ δώσης καὶ τὴ γελάδα!

— Αὐτὸ δὲν γίνεται!

— Ὅλα γίνονται, κὺρ-Θύμιο.

— Ἄκου δῶ, Δημητρό. Ὅ,τι συμφωνήσαμε τὰ γράψαμε καὶ τὰ ὑπογράψαμε.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάνη; Τὸ προικοσύμφωνο λέει πὼς θὰ μοῦ δώκης ἐκεῖνα ποὺ μοῦ δίνεις, ἂν πάρω τὴν κόρη σου. Ἂν δὲν τὴν πάρω, μοῦ τὰ δίνεις; Ὄχι, βέβαια. Τὸ προικοσύμφωνο, λοιπόν, δὲν ἰσχεῖ. Βάνε καὶ τὴ γελάδα νὰ ἰσχῆ.

Ὁ κὺρ-Θύμιος ἔφερνε ζόρι. Ἐτοῦτος ὁ γαμπρὸς ποὺ νὰ μὴν ἔσωνε νὰ φανερωθῆ, τόχε βάλει σκοπὸ νὰ τὸν ἀφίση ἐπὶ ξύλου κρεμάμενο. Ὄχι, δὲν τὴν ἔβλεπε τὴ γελάδα.

— Ἐδῶ μοῦ δίνεις τὴν κόρη σου καὶ δὲν μοῦ δίνεις τὴ γελάδα; τοῦ εἶπε ὁ Δημητρός.

— Κόρες ἔχω δυό, Δημητρό. Ἀλλὰ γελάδα μία τὴν ἔχω.

Μιὰ ὥρα καυγᾶς γιὰ τὴ γελάδα. Κι' ἡ Ἑλενίτσα κρυφάκουγε πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ μαράζωνε. Θὰ μοῦ τὴ δώσης, δὲν στὴ δίνω, ὡς ποὺ ὁ Δημητρὸς σηκώθηκε σοβαρός:

— Ἡ τὴ γελάδα ἢ γάμος δὲν γίνεται. κὺρ-Θύμιο.

Ὁ κὺρ-Θύμιος ἀκούμπησε τὸ πηγοῦνι του στὴ μαγγοῦρα. σκέφτηκε κάμποση ὥρα καὶ εἶπε:

— Ἄειντε. Θὰ στὴ δώσω βρὲ Δημητρό!

— Θὰ τὴ βάλουμε ὑτὸ προικοσύμφωνο ὑστερόγραφο.

— Νὰ γίνη κι' αὐτό. Χαλάλι σου. Ξαναδώσανε τὰ χέρια.

★

Καὶ Κυριακὴ ἀπόγεμα στὴ μεγάλη ἐκκλησία τῆς πλατείας. "Ὅλο τὸ χωριὸ μαζεμένο καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὸ Πανωχώρι. Οἱ συγγενεῖς τοῦ γαμπροῦ, ὁ κὺρ-Θανάσης καὶ ἡ κυρὰ-Θανάσαινα πρῶτοι καὶ καλύτεροι. Ὁ γαμπρὸς στὰ σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας, νὰ καμαρώνη στὸ μαῦρο του κοστοῦμι τὸ καινούργιο καὶ νὰ περιμένη, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Καμμιὰ φορὰ ἀκούγονται τὰ βιολιὰ καὶ τὰ λαοῦτα.

— Ἔρχονται! Ἔρχονται!

Ἔτσι εἶναι τὸ ἔθιμο. Τὴ νύφη νὰ τὴ φέρνουν οἱ γονηοὶ της καὶ τὸ σόϊ της καὶ μπροστὰ νὰ πηγαίνουν τὰ ὄργανα. Ἡ πομπὴ ὅλο καὶ πλησιάζει, ὁ γαμπρὸς εἶν' ἕτοιμος νὰ δεχτῆ τὸ ταίρι του. Ὁλονῶν τὰ μάτια εἶναι γυρισμένα κατὰ κεῖ. Μὰ τί εἶναι τοῦτο ποὺ βλέπουν; Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγία! Μπροστὰ ἀπὸ τὴν πομπὴ τὰ ὄργανα καὶ πίσω ὁ κὺρ-Θύμιος ποὺ κρατάει ἀπὸ τὸ σκοινὶ τὴ γελάδα. Καὶ τῆς γελάδας τῆς ἔχουν φορέσει κάτι ἄσπρα σκουτιὰ καὶ τῆς ἔχουν περάσει καὶ κλωνάρια λεμονιᾶς. Ἐχουνε φτάσει πιὰ μπροστὰ στὴν ἐκκλησία. Οἱ χωριανοὶ κυττάνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κι' ἀποροῦνε.

— Ποῦ εἶναι ἡ νύφη; ρωτάει ὁ γαμπρὸς τὸν κὺρ-Θύμιο.

— Νά τη. Δημητρό. Τούτη δῶ εἶναι. Ἐσὺ τὴ γελάδα ἤθελες, δὲν ἤθελες τὴ κόρη μου. Ἐτούτη σοῦ ταιριάζει. Λοιπόν, πάρτη καὶ νὰ ζήσετε! Ἄειντε ρὲ ὄργανο, βαοᾶτε νὰ γορέψουν ὁ ναμπρὸς κι' ἡ νύφη! Παιδιά, νὰ μᾶς ζήση ὁ γαμπρός!

Κι' ὁ γαμπρός. πιὸ πράσινος κι ἀπ' τὰ φύλλα τῆς λεμονιᾶς. ἔχει πάρει τοὺς δικούς του καὶ χώνεται στὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὸν ἔχει κουβαλήσει κι' ἀπὸ πίσω οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὸ σόϊ του.

— Νὰ ζήσης γαμπρέ! φωνάζει τὸ συγγενολόϊ τῆς νύφης.

Κι' ἡ παρέα τοῦ γαμποῦ φεύγει κι' ἀκόμα φεύγει καὶ τὰ βιολιὰ βαροῦνε δυνατά, γιὰ ν' ἀκούγωνται καὶ μακουά...

Καὶ τόχε πῆ ὁ Δημητρός: «Ἐγὼ θέλω νὰ κάνω γάμο ποὺ νὰ μὴν ἔγη ματαγίνει σὲ Πανωχῶσι καὶ Κοτσγγῶσ». Καὶ οὔτε ποὺ εἶχε ματαγίνει τέτοιο παιηγῦοι, ποὺ ἔφερε σὲ δύσκολη θέσι τὸ Δημητρό. Ἦτανε τέτοιο τὸ σεζλίκι του. ποὺ δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος τὸ δύστυχο. Ἔτσι μὰ μέσα πῆσε τὰ μάτια του κι' ἔφυγε γιὰ τὴ πολιτεία γιὰ νὰ ιιὴν ἀκούη τὰ πειράγματα τῶν συγγενῶν ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴ βλέπη γ-λάδες.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τὰ δόντια ποὺ ξαναγίνονται

Δόντια καπεστρωμένα ἀπὸ τὴν τερηδόνα μπορεῖ νὰ ξανασχηματιστοῦν, μερικὰ ἢ ὁλικά, μὲ τὴ χρησιμοποίησι μιᾶς καθαρῆς μορφῆς ἀσθέστη. Ἡ μέθοδος αὐτὴ δοκιμάστηκε κατὰ τὴν τελευταία ἑπταετία ἀπὸ διαφόρους ὀδοντοϊατροὺς τῆς Καλιφορνίας. Τὸ φάρμακο τοποθετεῖται πάνω στὸ φθαρμένο μέρος τοῦ δοντιοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ἕνα πρασωρινὸ σφράγισμα. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες τὸ σφράγισμα αὐτὸ ἀφαιρεῖται καὶ ἀντικαθίσταται μὲ μόνιμο. Σὲ τὶς περισσότερες λοιπὸν περιπτώσεις, ἔχει ξαναδημιουργηθῆ στὸ μεταξὺ ἕνα τμῆμα τοῦ δοντιοῦ. Φαίνεται ὅτι ὁ ἀσθέστης συντελεῖ στὸ σχηματισμὸ «ὀδοντίνης», τῆς οὐσίας δηλαδὴ ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κύριο μέρος τοῦ δοντιοῦ, κάτω ἀπ' τὸ σμάλτο του.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 631

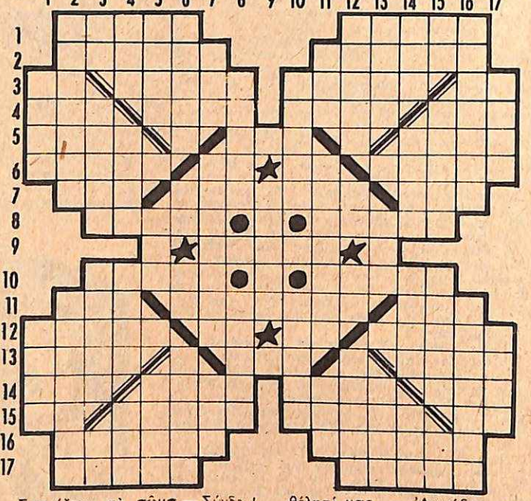

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως.—Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἀργαλειοῦ.
2 Γοητευτικός. — Γάλλος μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος τοῦ 17ου αἰῶνος.
3 Ἄρθρο. — Δημητριοκόν. — Μεγάλη ἀγάπη γιὰ κάτι. — Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
4 Ὄργανον αἰσθήσεως. —Ἀνατολίτικο γυναικεῖο ὄνομα. — Στηρίζουν τὸ σῶμα.—Σύνδεσμος.
5 ... Ταμίροφ: ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. — Σύντομη ἀπάντησις. —Ἔχει σχέσι μὲ τὴ μουσικὴ ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ διπλωματία.
6 Ἡ βάσις στὴν ἀριθμητική. — Σύνδεσμος (μπροστὰ σὲ φωνῆεν). — Νότα. — Ὑδάριο πολλῶν παρασιτικῶν ἐντόμων.
7 Χρονικὸς σύνδεσμος. — Μέρος τοῦ σώματός μας (ὑπάρχουν δυό). — Δὲν ἔπαθαν ἀπολύτως τίποτα.
8 Τὸ ὄνειρο κάθε ἀρρώστου. — Γυιὸς τοῦ Κρέοντος ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν μῦθο, κατεστραφάχθηκε ἀπὸ τὴν Σφίγγα.
9 Σύνολον ὀλιγαρίθμων προσώπων.
10 Νόμισμα μικρῆς ἀξίας.—Ἑορτάζει τὸ Πάσχα.
11 Χτύπος ποὺ μᾶς θυμίζει τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. — Ἀθηναῖος γλύπτης τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς βρίσκεται στὸ μουσεῖο τῆς Ἀκροπόλεως. — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία.
12 Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Χαρακτηρίζουν ποιότητα. — Ἀρχὴ ὑποθέσεως. — Δὲν ἔχει μόνιμη κατοικία.
13 Ἀνατολίτικο ἐπιφώνημα. — Νομισματικὴ μονὰς χώρας τῆς Ἀ. Εὐρώπης. — Πίνονται.
14 Κινηματογράφος τῆς πρωτευούσης. — Ἡ μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ. — Τὸ βόρειον τμῆμα τῆς ἀρχαίας Βαβυλωνίας. — Ὁμοιωματικὸ μόριο.
15 Προτρέπει. — Νησὶ τοῦ Β. Αἰγαίου. — Περίφημος μουσουργός. — Δεικτικὴ ἀντωνυμία.
16 Ποτάμι τῆς Ἀττικῆς.— Γαλλικὸ κέντρο παραθερισμοῦ.
17 Νησάκι κοντὰ στὰ ἀλβανικὰ παράλια. — Πρόσφατη ταινία τῆς Μισὲλ Μοργκάν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μεταφορικὸ μέσον. — Σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ.
2 Μένει στὶς ἀποικίες. — Ποταμὸς ποὺ διασχίζει εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
3 Ἀνεστραμμένη νότα. — Κάτοικοι ἀσιατικῆς χώρας.—Ἁλιευτικὸ ἐργαλεῖο. — Νότα.
4 Φύλαρχος στὴν Ἀφρική.—Τῆς χρωστοῦμε τὴ ζωή. — Μὲ τὴν θέλησί μας. — Ἀμμώδης παραλία (ἀρχ.).
5 Τὰ ἀποκτοῦμε μὲ χρήματα.— Τίτλος εὐγενείας. — Ρῆμα ποὺ ἀπαιτεῖ γερὰ δόντια.
6 Ἄνεμος ποὺ φέρνει ὑγρασία. Νότα. — Δηλώνει δισταγμό. —Ἐμπνέει σεβασμό.
7 Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Ξηροὶ καρποί. — Δηλητήριον.
8 Ξύλο μὲ κανονικὸ σχῆμα. — Δυστυχισμένος.
9 Ὁμορφαίνει τὸ ἄλογο.
10 Μονὰς τοῦ ναυτικοῦ. — Νύμφη τῶν πηγῶν.
11 Ὁ καθένας. — Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας τοῦ νομοῦ Λαρίσης. — Τὸν κύριο αὐτὸν θὰ τὸν βρῆτε μόνο πάνω σὲ φάκελλο.
12 «... Μαρία» τὸ πλοῖο ποὺ μετέφερε τὸν Κολόμβο στὸ Νέο Κόσμο. — Ὁμόηχα φωνήεντα. — Συνεχόμενα στὸ μέτρο. — Τὸ φροῦτο αὐτὸ δὲν τρώγεται.
13 Ἕνα μεγάλο κομμάτι τοῦ πλανήτου μας. — Χρηματικὸ ποσὸν τῶν ἀρχαίων.—Ἀριθμός.
14 Ἀσχικὰ ἱδρύματος. — δὲν εἶμαι καλά. — Σταματᾶ κάθε κίνησι. — Μάρκα αὐτοκινήτων.
15 Ἄρθρο. — Ἀθηναῖος στρατηγὸς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.— Ὀροσειρὰ τῶν Βαλκανίων.— Ἀριθμὸς (ὀπτικῶς).
16 Περιοχὴ τῆς Α. Γαλλίας, μεταξὺ Ρήνου καὶ Βοσγίων. — Σωστὸς διάβολος.
17 Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. — Ζωοτροφή.

ΝΙΚ. ΚΑΤΣΟΥΛΑΚΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 630 στὴ σελ. 98

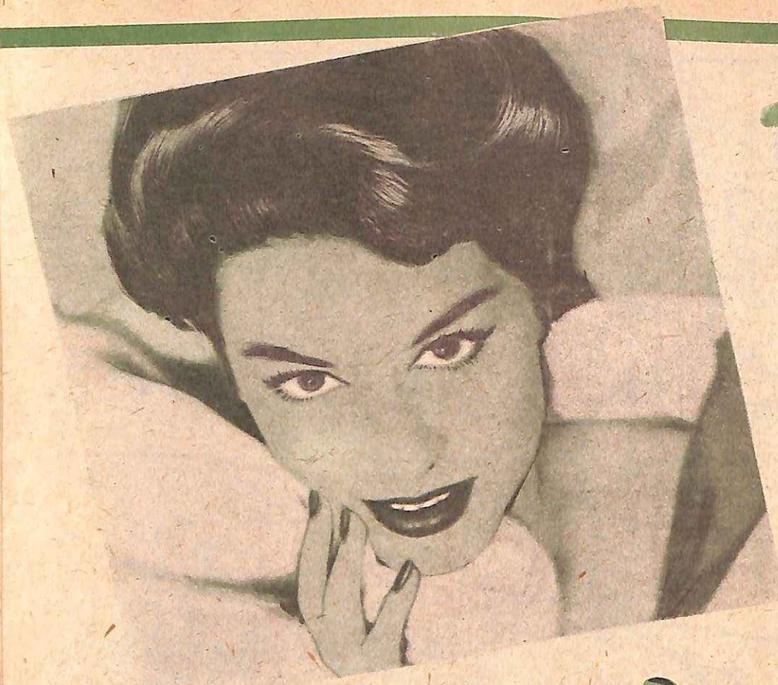

"Οταν, περνώντας τὸ χέρι σας στὸ πρόσωπό σας τὸ αἰσθανόσαστε ἄγριο, σημαίνει ὅτι τὰ κύτταρά σας χάνουν νερό...

Ἡ ἀφυδάτωσις τοῦ δέρματος

Πῶς θὰ τὴν προλάβετε καὶ θὰ τὴν καταπολεμήσετε.

ΠΟΛΛΕΣ γυναῖκες παραπονοῦνται, γιατὶ τὸ δέρμα τους χάνει, ξαφνικά, τὴ φρεσκάδα του καὶ γιατὶ ἡ ἐπιφάνειά του, ἀπὸ λεία ποὺ ἦταν πρίν, γίνεται ἄγρια καὶ σκληρή. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι μόνον ζήτημα ἡλικίας. Πολλὲς γυναῖκες, μ' ὅλο ποὺ βρίσκονται στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους, παρουσιάζουν αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Ἄλλες, ἀντίθετα, παρὰ τὰ ἄσπρα τους μαλλιά, ἔχουν νεανικὸ πρόσωπο.

Αὐτὰ τὰ πρόωρα γηρατειὰ ὀφείλονται πάντοτε σχεδὸν σὲ ἀφυδάτωσι τοῦ δέρματος.

Κάνομε συνήθως σύγχυσι μεταξὺ ἀφυδατώσεως καὶ ξηρότητος. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ ξηρὰ δέρματα παθαίνουν εὐκολώτερα ἀφυδάτωσι. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μ' ἕνα λιπαρὸ δέρμα.

Ἡ ἀφυδάτωσις δὲν γίνεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος, ὅπως πιστεύουν συνήθως οἱ γυναῖκες, ἀλλὰ στὰ βαθύτερα στρώματά του. Πρόκειται γιὰ ἕνα χημικὸ φαινόμενο, ποὺ ὁ μηχανισμός του εἶναι πολὺ ἁπλός.

Ὅλα τὰ ζωντανὰ κύτταρα περιλαμβάνουν, ὡς γνωστόν, μεγάλη ἀναλογία νεροῦ καὶ ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτὸν δὲν ξεφεύγουν οὔτε ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονται στὸ δέρμα. Ὅταν χάσουν, ὅμως, ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ περιέχουν μαραίνονται, ὅπως ἀκριβῶς ἕνα ἄνθος ποὺ ἔχασε τοὺς ζωτικοὺς χυμούς του.

Ἡ ἀποξήρανσις ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὸν ἀέρα, τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα τῆς θάλασσας κτλ. μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ μιὰ ἐπιφανειακὴ ἀφυδάτωσι. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀφυδάτωσις εἶναι προσωρινὴ καὶ μποροῦμε, ἄλλωστε, νὰ τὴν καταπολεμήσωμε πολὺ εὔκολα. Ἡ ἀφυδάτωσις τῶν βαθυτέρων στρωμάτων, ἀντίθετα, ὀφείλεται σὲ ὀργανικὲς αἰτίες.

Οἱ κυριώτερες αἰτίες τῆς ἀφυδατώσεως εἶναι:

1) Ἡ ἡλικία. Τὸ παιδὶ ἔχει ἀνθηρὴ ἐπιδερμίδα, γιατὶ τὰ κύτταρά του περιέχουν ἄφθονο νερό. Στὸν ἐνήλικα, ὅμως, ἡ περιεκτικότης τῶν κυττάρων σὲ νερὸ ἐλαττώνεται. Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν τελευταῖα ἀπέδειξαν ὅτι αὐτὴ ἡ ἐλάττωσις βρίσκεται σὲ στενὴ σχέσι μὲ τὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων καὶ ἰδίως τῶν σεξουαλικῶν.

2) Ἡ διατροφή. Ὁ καφὲς τὸ τσάϊ, τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ τὰ πολλὰ καρυκεύματα εὐνοοῦν τὴν ἀφυδάτωσι τοῦ δέρματος. Ἐπίσης τὸ κάπνισμα.

3) Οἱ ἀσθένειες τοῦ ἥπατος, τῶν ἐντέρων καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, καθὼς καὶ διάφορες ἄλλες παθολογικὲς καταστάσεις εὐνοοῦν ἐπίσης τὴν ἀφυδάτωσι.

4) Οἱ ἀντικανονικὲς περιποιήσεις τοῦ δέρματος, ὅπως ἡ χρῆσις ἀλκαλικῶν σαπουνιῶν ἢ μιᾶς πολὺ λιπαρῆς κρέμας κτλ. ἔχουν πολλὲς φορὲς καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὸ δέρμα.

Ὑπάρχουν, εὐτυχῶς, μερικὰ σημεῖα ποὺ μᾶς προειδοποιοῦν γιὰ τὴν ἐπικειμένη ἀφυδάτωσι. Τὰ σημεῖα αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Ὅταν, περνώντας τὸ χέρι σας πάνω στὸ πρόσωπό σας, τὸ αἰσθανόσαστε ἄγριο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ κύτταρά σας ἀρχίζουν νὰ χάνουν νερό. Ὅταν αὐτὴ ἡ κατάστασι συνεχιστῇ, τὸ δέρμα σας θὰ καταντήσῃ ξηρό.

β) Ὅταν ἔχετε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ δέρμα σας εἶναι τεζαρισμένο, σὰν νὰ πρόκειται νὰ σπάσῃ.

Στὶς περιπτώσεις αὐτές, οἱ γυναῖκες φαντάζονται ὅτι ἀρκεῖ νὰ βάλουν πάνω στὸ δέρμα τους μιὰ μαλακτικὴ κρέμα, γιὰ νὰ τοῦ ξαναδώσουν τὴ φρεσκάδα του. Τὸ ἀποτέλεσμα, ὅμως, εἶναι πολλὲς φορὲς τὸ ἀντίθετο. Οἱ πολὺ λιπαρὲς κρέμες εἶναι βαρειὲς καὶ γι' αὐτὸ χαλαρώνουν τὴ συνοχὴ τοῦ δέρματος καὶ προκαλοῦν τὴν ἐμφάνισι ρυτίδων. Κάνουν, ἐξ ἄλλου, τοὺς πόρους τοῦ δέρματος νὰ διαστέλλωνται.

Πολὺ κακὴ συνήθεια εἶναι ἐπίσης τὸ συχνὸ σαπούνισμα μὲ τὰ λεγόμενα σαπούνια τῆς τουαλέττας, ποὺ ἀποξηραίνουν τὸ δέρμα ἀντὶ νὰ τὸ φρεσκάρουν.

Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς θὰ προτιμήσετε γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ δέρματος ἕνα εἰδικὸ γάλα, ποὺ ἔχει μαλακτικὲς ἰδιότητες.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ἐπιδιώξετε εἶναι νὰ ξαναδώσετε στὸ δέρμα σας τὸ νερὸ ποὺ τοῦ λείπει.

Ὅπως εἴδαμε, ἡ ἀφυδάτωσις ἔχει μιὰ ὀργανικὴ αἰτία, ὀφείλεται, δηλαδή, στὸ ὅτι οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες δὲν τροφοδοτοῦν τὸ δέρμα μὲ ὡρισμένα ὁρμονικὰ στοιχεῖα ποὺ τοῦ χρειάζονται.

Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, λοιπόν, πρέπει νὰ τοῦ τὰ προμηθεύσωμε ἐμεῖς.

Οἱ νεώτερες ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι ἕνα ἄριστο προϊὸν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ εἶναι τὸ λάδι τῆς χελώνας, ποὺ ἔχει ἀναζωογονητικὲς καὶ ἀναπλαστικὲς ἰδιότητες. Πολὺ καλὸ ἀποτέλεσμα φέρνουν ἐπίσης τὰ ἐκχυλίσματα πλακοῦντος ἢ συνεκτικοῦ ἱστοῦ.

Πρέπει νὰ προσέξετε ταυτόχρονα τὴ διατροφή σας. Θὰ ἀποφύγετε, πρὸ παντός, τὰ μπαχαρικά, τὶς σάλτσες, τὶς ἐρεθιστικὲς καὶ τὶς πολὺ λιπαρὲς τροφὲς καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά.

Θὰ καταπολεμήσετε, ἐξ ἄλλου, τὶς πεπτικὲς διαταραχές. Ἡ δυσκοιλιότης καὶ ἡ διάρροια εὐνοοῦν στὸν ἴδιο βαθμὸ τὴν ἀφυδάτωσι τοῦ δέρματος. Γιὰ νὰ ἔχετε καλὴ ἐπιδερμίδα, πρέπει ὁ ἐντερικός σωλὴν σας νὰ λειτουργῇ κανονικά. Θὰ ἀποφύγετε τὰ ἁλατοῦχα, καθὼς καὶ τὰ πολὺ δραστικὰ καθάρσια.

Ὁ καφὲς καὶ τὸ τσάϊ, ὅπως εἴπαμε, βλάπτουν. Θὰ τὰ περιορίσετε, λοιπόν, στὸ ἐλάχιστο. Πρέπει ἀκόμη νὰ σταματήσετε τὸ κάπνισμα, ποὺ εὐνοεῖ τὴν ἀποξήρανσι τοῦ δέρματος.

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν εὐαίσθητο δέρμα πρέπει νὰ προφυλάσσουν τὸ πρόσωπό τους, τόσον ἀπὸ τὸ χειμωνιάτικο κρύο, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν καλοκαιρινὸ ἥλιο καὶ ἀπὸ τὸν ἀέρα. Γιατὶ τὸ εὐαίσθητα δέρματα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ παθαίνουν συχνότερα ἀφυδάτωσι.

Ἡ Χρυσῆ Καρναβάλη

Πάει κι' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι μὲ τὰ γλέντια τὰ τρελλά (του,
μὲ τοὺς μπάλλους, μὲ τοὺς σάλους, μὲ τὰ τόσα ντρά- (βαλά του,

μὲ τὰ κόρτε τὰ μεγάλα,
μὲ τ' ἀθῶα τὰ φλερτάκια,
ἢ μὲ τοῦτα καὶ μὲ τ' ἄλλα
τὰ... ταλιμπουρδισματάκια
καὶ μετὰ ἀπ' τὴν κραπάλη καὶ τὴν τόση ἀπληστία,
στὴν ἐγκράτεια τὸ ρίχνει τὸ κοινὸν καὶ στὴ νηστεία!

*

Μ' ἂν τὸ ἔθιμο ἐκεῖνο, ἀπαιτοῦσε, ἐν κατακλεῖδι,
νὰ τὸ ρίξῃ καὶ ὁ ἔρως στὰ νηστήσιμα τὰ εἴδη,
κάθε νέος, ὡρισμένως,
θἄταν ὑποχρεωμένος
γ' ἀποφεύγῃ, αὐτὲς τὶς μέρες, τὶς γυναῖκες τὶς νταρ- (ντάνες

καὶ νὰ μπλέκῃ μὲ λιγνὲς
κι' ἐντελῶς ξερακιανές,
ποὺ δὲν ἔχουνε καμπύλες κι' εἶναι ἴδιες μὲ... λαγάνες!

*

Θἄχε χρέος καὶ καθῆκον, κάθε νέος δηλαδή,
ὁσοδήποτε κι' ἂν κάνῃ μέσ' στὴν πιάτσα τὸν δανδῆ,
γ' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴ λίστα
τὰ... πιτσούνια του τὰ πλεῖστα
νὰ ξεγράψῃ ἀπ' τὰ μυαλά του
τὶς μικρούλες τοῦ... γαλάτου
κι' ἐπὶ δίμηνον περίπου κι' ὅλη τὴ Σαρακοστή του,
νἄναι περιωρισμένος μόνο στὴν... σκορδαλιστή του!

*

Θὰ βρισκόντουσαν, ἐπίσης στὴν ἀνάγκη τὴ μεγάλη
ὅλοι ὅσοι τριγυρνᾶνε
καὶ τὶς ὧρες τους περνᾶνε,
μὲ τὴ μιὰ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ μὲ τὴν ἄλλη,
τοὺς... μεζέδες τους ν' ἀφήσουν τοὺς πολλοὺς σὲ μιὰ (μεριά

*

Τῆς νηστείας τοὺς κανόνες καὶ τοὺς ὅρους γενικά
θὰ μποροῦσαν κάθε, τόσο, ναῦρουν νέους ἀρκετούς,
μόνο ποὺ αὐτές, πιστεύω, θὰ μποροῦσαν μ' εὐκολία
νὰ χαροῦν μεγαλυτέρων νησησίμων ποικιλία!
Δηλαδὴ θὰ συναντοῦσαν πλείστους κι' ἀπείρους Ριῆδες,
ποὺ τὰ μάτια τους τὰ κάνουν, γιὰ χατῆρι τους... γαρίδες,
ἢ γκριζόμαλλους κυρίους σοβαροὺς καὶ γνωστοτάτους,
ποὺ χτυπιοῦνται σὰν... χταπόδια μπρὸς στ' ἀρὰ τὰ γόνατά τους!

*

Δίχως κόπους τους ἀσκόπους καὶ μπελάδες περιττοὺς
θὰ μποροῦσαν κάθε, τόσο, ναῦρουν νέους ἀρκετούς,
ποὺ γιὰ ἕνα «γιαί» τους κάνουν σὰν τρελλοὶ καὶ παλαβοὶ
καὶ τὰ μάτια τους πετιοῦνται ἀπ' τὶς κόχες σὰν... βολβοί!

Νεαρούς, ποὺ λιγωμένους τὸ φουστάνι τοὺς τραβᾷ
κι' ἀπαράλλαχτα θυμίζουν τὸν... μελένιο τὸν γαλβᾷ
ἢ ποὺ ὁλόκληροι πουλιοῦνται, γιὰ μιὰς χόησους τὴ χάρι
καὶ μπροστά τους τύφλα γάχη καὶ τὸ πράσινο... χαβιάρι!

*

Ἀρκετὲς μαυζέλ, ἐν τέλει, θὰ μποροῦσαν ναῦρουν ἤδη,
νεάρους ποὺ τοὺς κολλᾶνε, γύντα - μέρα σὰν τὸ (στερεῖδι

καὶ ποὺ δὲν τὸ βάζουν χάμω,
ἂν δὲν φτάσουν μεγάλο γάμο...
Ὥσπου πέφτουν ἐπὶ τέλους κάποια μέρα στὴ μαμά τους,
καὶ ταραμαδοποιοῦνται ἀπ' τὸ μεγά... ταραμά τους,
ἢ σὲ λίγες μέρες μέσα, τ' ἀπερισκέπτα παιδάκια,
γίνονται ἀπ' τὴν πεῦσρα τους μὲ τὰ... φρέσκα, κοιμη- (τάκια!

Ἐπιστρέφουσες ἐκ Ταλλίν
Ἡ Ξενοφάνους Γ.

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΑΜΠΟΤΕΡ

ΥΠΑΡΧΕΙ μία «απόρρητος» διαταγή της 'Ανωτάτης Γερμαν. Διοικήσεως, που λέει τα έξης σχετικά με τη δράση ενός παράξενου και έκπληκτικού σαμποτέρ, που «δούλευε» κατά ένα ιδιότυπο τρόπο:

'Ανωτάτη Διοίκησις των Γερμανικών Δυνάμεων Κατοχής έν 'Ελλάδι
(Γραφείον 'Αντικατασκοπείας)

'Αριθ. Πρωτ. 17 Κ.Ε. 14)11)41
209330)215

'Από μηνός και πλέον άτομον αγνώστων χαρακτηριστικών και ένθικότητος, μυστηριωδώς εισδύει εις τα πλέον επικίνδυνα δι' έναν ιδιώτην σημεία γερμανικών έγκαταστάσεων πολεμικής φύσεως και προκαλεί «σαμποτάζ» δι' εκρηκτικών υλών και άλλων μηχανημάτων μη έξακριβωθέντων είσέτι τού τύπου των. Πράκειται περί αναρχικού ή πράκτορος ξένης δυνάμεως: Κατέπιν συστηματικής έρευνης πέριξ των σημείων των διαπραχθέντων σαμποτάζ, άνευρέθη μικρά μετάλλινη πλάξ φέρουσα τα στοιχεία Β.Β. 13. 'Ως εκ τούτου προκύπτει ότι το μυστηριώδες τούτο άτομον έκτελεί έντολάς έξωθεν καθ' ότι τα στοιχεία ταύτα υποδηλούν κατά πάσαν πιθανότητα άριθμόν πράκτορος ξένης αναρχικής οργανώσεως, ή οποία ανέλαβε δράσιν έναντίον των ημετέρων εγκαταστάσεων, εργοστασίων, αεροδρομίων, πολεμικών σκαφών κλπ. προς όφελος εχθρικής τινος Δυνάμεως.

Διά ταύτα

διατάσσομεν όπως 1) "Ανδρες τινές (της 'Υπηρεσίας 'Αντικατασκοπείας) με πολιτικήν περιβολήν, γνωρίζοντες την 'Ελληνικήν προσληφθώσιν ως δήθεν έργάται εις τα παρ' ημίν εργοστάσια και συνάψωσι σχέσεις με το ελληνικόν εργατικόν προσωπικόν. Το τοιούτον ίσως φέρη αποτέλεσμά τι και 2) Εις περίπτωσιν κατά την οποίαν το άτομον τούτο θέλει αναλυφθή ή συλληψις του δέον να πραγματοποιηθή εν τάχει. Κατ' ούδένα όμως λόγω ΕΚΤΕΛΕΣΘΗ επί τόπου και έάν άκόμη ούτος επιχειρήση δι' όπλων. Ούτος πρέπει να υποστή ΕΙΔΙΚΙΗΝ μεταχείρισιν διά την τυχόν ανακάλυψιν συνεργατών του.

ΕΡΙΡΙΧ ΚΛΑΥΣΖΕΡ
Λοχαγάς (Τιμήμ. 'Αντικατασκοπείας)

"Ολ' αυτά τα «άναρχικά σαμποτάζ», που κατατάραζαν τους Γερμανούς και παρηγορούσαν τους "Ελληνες τον πρώτο χρόνο της κατοχής, ήταν έργο κάποιου «απεσταλμένου» της Μ. 'Ανατολής. Κανείς ώστόσο μέχρι σήμερα δεν έμαθε ποιός άκριβώς ήταν. Το βρετανικό στρατηγείο δεν έβαισε, ούτε μετά την απελευθέρωση, καμμία εξήγησι γιά το άτομο αυτό, που δούλευε γιά τον κοινό αγώνα. 'Αλλ' ούτε κι' άργότερα άναφέρθηκε τίποτε. "Οπως κι' άν έχη το ζήτημα, ο Β.Β.13 έπρεπε να είναι ή ο Πολωνός Γιούρεκ 'Ιδάνωφ ή ο "Ελληνας ύπολοχαγός Περικλής Σπαμίρης, πού είχε έρθει στην 'Αθήνα άπό τον πρώτο μήνα της κατοχής. "Ηταν σαμποτέρ και πληροφοριοδότης της «133», μά δούλευε αποκλειστικά γιά λογαριασμό της έλληνικής κυβερνήσεως του Καΐρου.

'Ο Σπαμίρης προσλαμβανόταν ώς έργάτης στά διάφορα έργοστάσια και τ' αεροδρόμια του έχθρού και τ' αεροπλάνα άπογειώνονταν γιά νά μήν ξαναγυρίσουν ποτέ. Τά εμβόλια και τά «πιστόνια» των κινητήρων τους καλλιούσαν, χάρις σ' ένα χημικό μίγμα πού μέ τρόπο τοποθετούσε ό έργάτης Μιχάλης Κυριακίδης, ένα όνομα άπό τά δέκα πέντε πού χρησιμοποιούσε ό νεαρός άξιωματικός, άνάλογα μέ τίς περιστάσεις. Στό Ναύσταθμο μιά παράξενη «φεντούζα» προσκολλήσεως, τίναζε δύο πλοία του έχθρού στόν άέρα —3000 και 6000 τόννων— και άλλο ένα πού έσκαζαν τά καζάνια του έξω άκριβώς άπό την Κάρυστο. Τό τελευταίο αύτό ήταν το «Σημαία» της Α.Ε.Ν. Τσίγκου. Στίς σιδηροδρομικές γραμμές, δυναμίτες μέ δύο φυτίλια, το ένα κοντό και το άλλο μακρύτερο, περίμεναν την άμαξοστοιχία γιά νά την άνατινάξουν συγχρονισμένα. 'Η άτμομηχανή πατούσε το καψούλι πού ήταν τοποθετημένο πάνω στη σιδηροτροχιά κι' άμέσως γινόντουσαν δύο εκρήξεις: 'Η μία κάτω άπό τη μηχανή και ή άλλη στο τελευταίο βαγόνι.

Και αύτά συνέβαιναν σέ όλο το μήκος της γραμμής μέχρι τη Σερβία, γιατί και πάλι περνούσε άπό κεί ό πότε έργάτης, ό πότε χωρικός και ό πότε έμπορος μέ τίς δεκαπέντε ταυτότητες "Ελληνας σαμποτέρ. "Ηταν όμως ή δέν ήταν ό Β.Β.13; "Αν ζούσε, ίσως νά τό έξακριβώναμε. Μά ήρθε μιά μέρα πού ό Περικλής Σπαμίρης πιάστηκε άπό τη Γκεστάπο στην Πάτρα, όχι ώς δολιοφθορεύς άλλ' ώς δημησος γιά το φόνο ένός Γερμανού άξιωματικού πού είχε γίνει στην περιφέρεια. Τον έφεραν στην 'Αθήνα μαζί μέ άλλους είκοσι τέσσερις "Ελληνες και τούς έκλεισαν στό Χαϊδάρι. 'Από τό τρομερό αύτό στρατόπεδο, ό Σπαμίρης προσπάθησε νά δραπετεύση. Δέν τά κατάφερε. Την τελευταία άκρη ώς στιγμή προσδόθηκε κι' αύτό ύπήρξε το τέλος του. Τον τουφέκισαν στίς 3 Φεβρουαρίου 1942 στην Καισαριανή, μαζί μέ πέντε άκόμη πατριώτες. "Ετσι έκλεισε γιά πάντα ό θρύλος του...

'Ωστόσο οί Γερμανοί έξακολουθούσαν νά ψάχνουν γιά τό αμυστηριώδη σαμποτέρ, πού τούς είχε χωθή κυριολεκτικά στή μύτη. Αύτό όμως έφερε σέ δύσκολη θέσι όλους έκείνους τούς "Ελληνες πού δούλευαν στά σαμποτάζ. Γιατί, μέ τό νά κυνηγούν τον ένα, έμπαιναν στά ίχνη των άλλων και σιγά-σιγά τούς έβαζαν στό χέρι. Την έποχή έκείνη, ή έλληνική 'Αστυνομία είχε πέρει την άπόφασι ν' άντιδράση μέ κάθε τρόπο στά σχέδια τού έχθρού, έξυπηρετώντας την έθνική ίδέα κι' άδιαφορώντας άν το παιχνίδι αύτό ήταν έξαιρετικά έπικίνδυνο. Γι' αύτή τη δουλειά δέ χρειάστηκαν παρά μονάχα μερικές μέρες, ύστερα άπό την είσβολή των Γερμανών, γιά νά βάλουν μπροστά όλόκληρο σχέδιο άντιδράσεως. Σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, ή Γεν. 'Ασφάλεια 'Αθηνών έξελίχτηκε σ' ένα τέλειο κέντρο κατασκοπείας εις βάρος τού κατακτητή, μέ δίχτυο πληροφοριών σ' όλόκληρη σχεδόν την 'Ελλάδα...

Τό ύπ' άριθ. 27 γραφείο, πού βρισκόταν στό δεύτερο πάτωμα του κτιρίου της Γενικής 'Ασφαλείας —σ' αύτό το γραφείο ή Γκεστάπο στήριζε όλες τίς έλπίδες της γιά μιά εθνικήν συνεργασία— μετατράπηκε σ' ένα πραγματικό κέντρο πληροφοριών, πού συγκέντρωνε καθημερινά σχεδόν δέλτια κινήσεως άπ' τά λιμάνια, τ' αεροδρόμια και γενικά άπ' όλες τίς στρατιωτικές μονάδες τού έχθρού. 'Ανώτεροι και κατώτεροι άστυνομικοί, μέ πραγματικό κίνδυνο της ζωής τους έβωσαν δ,τι μπορούσαν γιά την άπελευθέρωσι της 'Ελλάδος. Μιά όμως άπό τίς πιό ηρωϊκές μορφές τού μυστικού άγώνα της κατοχής ήταν κι' ό τότε διοικητής τού Πασσητήματος 'Ασφαλείας τού Π 'Αστυνομικού Τμήματος Λουκάς Παπακωνσταντίνου, πού έγινε άργότερα Γενικός 'Επόπτης της 'Ασφαλείας Πειραιώς.

'Ο Παπακωνσταντίνου —πού ύπηρέτησε στην 'Αλβανία ώς διοικητής Μηχανοκινήτου Τμήματος της 'Αστυνομίας, έθελοντικά, ετιμηθείς διά προτάσεων έπ' άνδραγαθία προαγωγής ύπό των Στρατιωτικών 'Αρχών ζώνης έπιχειρήσεων— ήταν ένας άπό τούς πρώτους "Ελληνες πού πήραν μέρος, όχι ώς άπλά άλλ' ώς ίδρυτικά μέλη, σέ διάφορες μυστικές όργανώσεις. Τον καιρό έκείνο, στό έργοστάσιο Μαλτσινιώτη, δούλευαν γιά λογαριασμό των κατακτητών τρείς έταιρείες: Δύο γερμανικές και μιά έλληνική. Πρώτη έρχόταν ή περίφημη «Τοΐμ», πού είχε το τμήμα συνδέσεως άεροπλάνων. Δεύτερη ή «Μπόσ», πού έφτιαχνε τά ήλεκτρικά εϊδη των άεροπλάνων. Και τρίτη, ή έταιρεία του μηχανογράφου, πού άνήκε σ' "Ελληνες κι' ήταν έπιταγμένη άπό τούς Γερμανούς.

Σ' αύτές τίς τρείς έταιρείες δούλευαν ένα πλήθος έργάτες, πού παρακαλουθούνταν μέ άγρυπνο μάτι. Αύστηρές σωματικές έρευνες κάθε στιγμή, αίφνιδιασμοί στίς πιό άπίθανες ώρες. "Ηταν μιά έξαιρετική ύπηρεσία έκεί μέσα, ή πιό σημαντική άερογέφυρα έφοδιασμού τους μέ τό "Αφρικα Κόρ, μέ κινητήρες άπλιταγωγών κι' άλλων μαχητικών άεροπλάνων. Τά μέτρα λοιπόν της έπιτηρήσεως έπρεπε νά είναι άνάλογα. Και ή πιό άπλή ύποψία έναντίον άποιουδήποτε, πληρωνόταν μέ θάνατο. "Ηταν ή πιό κρίσιμη ώρα τού πολέμου. 'Η κόλασι είχε ξεράσει τίς φωτιές της σέ στεριές και σέ θάλασσες. Οί φλόγες άγκάλιαζαν την ύδρόγειο και τσουρούφλιζαν χιλιάδες άνθρώπους κάθε μέρα. Νικούσαν οί Γερμανοί στον Καύκασο. Κέρδιζαν θριάμβους σέ όλα τά μέτωπα. 'Ο Ρόμμελ βρισκόταν στή Λιβύη, έτοιμος νά μπή μέ τά μηχανοκίνητά του στην 'Αλεξάνδρεια. Οί Γιαπωνέζοι, έπειτα άπό την ύποταγή έπίθεσι τού Πέρλ Χάρμπορ, σάρωναν τη μιά μετά την άλλη τίς άμερικάνικες κι' έγγλέζικες βάσεις στον Εϊρηνικό..

Οί άπανωτές αύτές νίκες τού "Αξονα, άρχισαν νά κλονίζουν έπικίνδυνα το ήθικό όλων έκείνων πού πίστευαν στο σύντομο τερματισμό τού πολέμου. Τότε άκριβώς ό Λουκάς Παπακωνσταντίνου μαζί μέ τον Παντελή Μπαλιμπάσκη, άνέλαβαν νά δημιουργήσουν ένα άπό τά σπουδαιότερα κλιμάκια σαμποτάζ πού τό άποτέλεσαν, έκτός άπό τούς δύο προαναφερόμενους, ό Δημήτριος Παπαδάκης, ό Αύρήλιος Βαρκάδος, ό Κώστας Χαραλαμπάφ κι' ό Βασίλης Ίωαννίδης. 'Αμέσως άπό τη στιγμή έκείνη, ή όμάδα αύτη των 'Ελλήνων σαμποτέρ, άρχισε νά δουλεύη μέσα κι' έξω άπό τό έργοστάσιο τού Μαλτσινιώτη. Ένεργοποίησε εύρεία κατασκοπεία και σαμποτάζ σέ αεροδρόμια Χασανιού και Τατοΐου, μαζί μέ την άλλη όμάδα τού "Αγγελου και Μαρίνου Μπάρκα και τού Θανάση Μιχαλάπουλου.

Στό 11 Γραφείο τού 'Επιτελείου μας, ύπάρχουν τά έπίσημα στοιχεία πού μιλούν μέ την άδιάψευστη γλώσσα των άριθμών. Τά σαμποτάζ αύτά τού Μαλτσινιώτη, στοίχισαν στούς Γερμανούς 148 άπλιταγωγά και κατεβλωτικά άεροπλάνα. Και χρειάστηκαν ένιάμισι μήνες συνέχεια γιά νά λύσουν και νά έπανορθώσουν τά τετρακόσια άκόμη μοτέρ, έπειδή οί Γερμανοί ύποπτεύονταν ότι οί σαμποτέρ είχαν καταστρέψει σ' ώρισμένα σημεία τό μηχανισμό τους. "Οπως ήταν έπόμενο, ή κατασκοπεία τους νομίζοντας πώς όλα αύτά τά σαμποτάζ ήταν έργο του Β.Β.13, έφαγε τον κόσμο γιά νά τον συλλάβη. "Ετσι το πρώτο πού έκανε, ήταν νά καλέση δύο γνωσπούς προδότες —τον Κορνήλιο Γιαλελή και τό Γιάννη Ρούκο, πού καταδικάστηκαν έρήμην σέ θάνατο μετά την άπελευθέρωσι— και τούς Ερριξαν άνάμεσα στούς έργάτες του Μαλτσινιώτη.

"Επεσαν δίπλα σ' ένα παλληκαράκι, τον τορναδόρο Νικόλα Πουλάκη.

—"Εχεις κουράγιο νά δουλέψης μαζί μας; τού είπαν. Τό λέει ή καρδιά σου;

'Εκείνος τούς κύτταξε παράξεια, γιατί ήταν άμέτοχος στην ύπόθεσι.

—Δηλαδή νά δουλέψωμε πού; τούς ρώτησε. "Εχετε καμμιά καλύτερη δουλειά άπ' αύτή νά μού δώσετε;

— Και βέβαια. Θά δή δγή άφθονο παραδάκι και θά προσφέρης κι' άπό πάνω ύπηρεσία στην 'Ελλάδα σάν καλός πατριώτης. Θά σαμποτάρουμε τά μοτέρ των άεροπλάνων...

"Εστρεψε τό βλέμμα του ό Νικόλας Πουλάκης και τούς περιεργάστηκε πολλή ώρα σιωπηλός. 'Απότομα κατόπιν γύρισε την πλάτη του κι' έφυγε, χωρίς νά προφέρη λέξι. κ'Από διαίσθησι και μόνο— άναφέρει στην έπίσημη έκθεσι πού υπέβαλε στην Β.Μ.Ε. άντελήφθην ότι είχα νά κάμω μέ πράκτορες τού έχθρού. Τά δύο αύτά άτομα πού μέ τόσην εύκολίαν μού έπροτείναν νά έργαστώ δήθεν μαζί των εις τά σαμποτάζ των κινητήρων, δέν μέ άφησαν άπό τότε ήσυχον. "Ητο φανερόν ότι έπεδίωκαν νά μέ έμπλέξουν εις κάποιαν άπάτην ή παγίδα διά νά προσφέρουν ύπηρεσίαν εις τους Γερμανούς. Πάντως κατ' ούδένα λόγον δέν έβεχτικα νά μού έπαναλάβουν την πρότασιν. Τό μόνον κακόν ήτο ότι δέν μπορούσα νά είδοποιήσω τούς συναδέλφους μου διά τον κίνδυνον. Τόσον ό Γιαλελής, όσον και ό Ρούκος με παρηκολούθουν άγρύπνως...»

—"Αν άγοπάς τη ζωή σου, μην άναφέρης λέξι σέ κανένα! τον άπείλησαν. 'Η δουλειά πού κάνουμε είναι καθαρά πατριωτική. Καταστρέφουμε τούς κινητήρες, γιά νά σκοτώνουμε τούς Γερμανούς. "Αν χρειαστή λοιπόν, δέν θά διστάσουμε νά θγάλουμε και σένα άπό τη μέση...

Οί τρομεροί αύτοί κοπτοδότες, παράτησαν τον Πουλάκη κι' έπιασαν τό Γιώργο Λυγνό. 'Απέτυχαν όμως κι' έδώ και σπράφηκαν στον Κώστα Τορβά, ένα παιδί άπό τη Λευκάδα, πού δέν είχε καμμιά πονηριά μέσα του. Στάθηκε άνόητος κι' άφελής. Γιατί μόλις οί δύο πράκτορες τού μίλησαν γιά σαμποτάζ και «πατριωτισμό», όχι μονάχα δέχτηκε νά κάνη ό,τι θά τού έλεγαν, άλλά μαρτύρησε κιόλας τό Θανάση Λέκα, πού είχε έπαφή μέ κάποια μυστική όργάνωσι.

— Μπράβο! άποκριθήκαν έκεΐνοι κρύβοντας μέ δυσκολία τη χαρά τους. Και κάνει σαμποτάζ έδώ μέσα, στό έργοστάσιο;

— Αύτό δέν το ξέρω! 'Αλλά γιατί νά μήν κάνη;

— Σωστά. Γιατί νά μήν κάνη;

'Από τη στιγμή έκείνη έγιναν σκιά τού Θανάση Λέκα, πού κατοικοδεσε σέ μιά σοφίτα της όδού Λυκούργου 19. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ, τον άκολουθούσαν κατά πόδι. 'Ο Λέκας βέβαια δέν τούς είχε άντιληφτή, μά ξύπνιος κοτσός ήταν, δέν έκανε τού κεφαλιού του. 'Ενώ δούλευε πραγματικά στην όμάδα σαμποτέρ τού λοχαγού 'Αριστείδη Κυριακούλη, μέ τούς φίλους του δέν έρχόταν παρά σπανιώτατα σ' έπαφή. Αύτό ήταν τό σύστημα της όργανώσεώς τους, γιά νά μή βρεθούν μπερδεμένοι άν κάποιος άπ' όλους συλλαμβανόταν. 'Η συνεννόησί τους γινόταν μέ σημειώματα, πού τά μετέφεραν μερικοί πού παρίσταναν τούς «ζητιάνους», μόνο και μόνο γιά νά μπορούν νά κινούνται έλεύθερα. Οί ίδιοι αύτοί «ζητιάνοι» έκαναν διανομή έκρηκτικών ύλών, πού χρησιμοποιούσαν γιά τά διάφορα σαμποτάζ. "Ετσι οί δυό προδότες δέν μπορούσαν νά πετύχουν τό πσραμικρό.

Μά δέν άπελπίστηκαν. 'Αφού μέ την παρακολούθησι δέν έβγαλαν τίποτε, πλησίασαν τον ίδιο στά φανερά:

—Θέλεις νά συνεργαστούμε; τού είπαν δήθεν έμπιστευτικά. Τό έργοστάσιο έχει ψωμί. Γιά κάθε κινητήρα πού θά καταστρέφουμε, θά παίρνουμε δυό λίρες...

'Ο Λέκας, πού μονομιάς είχε μπή στό νόημα, καμώθηκε τον ξαφνιασμένο.

—Δυό λίρες; Εκανε. Και τί είναι δυό λίρες; Οί άνθρωποι πού κάνουν τέτοιες δουλειές πληρώνονται χρυσάφι...

—'Εσύ πόσα παίρνεις άπό τον άρχηγό σου;

— Ποιόν άρχηγό μου;

—"Ελα, μην κρύβεσαι, τά ξέρουμε όλα. 'Αλλά μή φοβάσαι. Κι' έμείς πατριώτες είμαστε και θέλουμε το καλό τού τόπου μας. Τίποτε άλλο δέ σού ζητάμε, παρά νά μάς συστήσης μέ τον ύπεύθυνο της όργανώσεώς σας...

'Ο Θανάσης Λέκας δέν τά σάστισε. 'Από τίς πρώτες κουβέντες πού τού είπαν, κατάλαβε άμέσως ότι οί άνθρωποι αύτοί τά σηκώναγαν γιά τον «ψωνίσουν». Και γιά νά θέλουν νά κάνουν κάτι τέτοιο, σήμαινε πώς κάτι είχαν κατά νού. Φυσικά δχι καλό. Σκέφτηκε τότε πώς, μέ τη σειρά του, έπρεπε νά τούς παίξη κανένα παιχνίδι, μόνο και μόνο γιά νά κατοφθώση νά ξεγλυστρήση άκέιθυνα άπό τά χέρια τους. Χωρίς νά διστάση περισσότερο, τούς είπε πώς ήταν έτοιμος νά τούς συστήση έναν άπό τούς... άρχηγούς του, όχι όμως την ίδια μέρα, άλλά την έπομένη. 'Ο «άρχηγός» αύτός ήτσαν ξένος, είχε έρθει πσίν λίγον καιρό άπό τη Μ. 'Ανατολή και άπ' αύτον λάβαιναν έντολές όλοι τους. Τις μέσες αύτές έτοίμαζαν ένα μεγάλο σαμποτάζ στό λιμάνι τού Πειραιώς, όπου θά έπσιρναν μέρος καμμιά δεκαριά σαμποτέρ. "Αν τούς ένδιέφερε ή ύπόθεσι, θά μπορούσε νά μεισολαβήση, ώστε νά μπούν κι' αύτοί στό...

— Θά μάς υπογοεύσης, άπάντησαν οί δύο προδότες πού άρχισαν νά είλπίζουν στά μεγάλα κέρδη. Είμαστε έτοιμοι νά δώσουμε και τη ζωή μας άκόμη, προκειμένου νά κάνουμε κάτι καλό και μεγάλο γιά την 'Ελλάδα...

'Ο Θανάσης Λέκας τούς έβωσε τότε ραντεβού νά συναντηθούν την έπομένη τό βράδυ σέ κάποιο καφενεδάκι τού Παγκρατίου. Φυσικά ούτε είχε πάει σε, ούτε έξυπσήγε στη δουλειά του. Λυσσασμένοι άπό τό κοκκ τους οί προδότες γιά την «κορσϊδίτα» πού τούς πάτησε ό νεαρός σαμποτέρ, άρχισαν νά τον καταζητούν παντού. Στό τέλος έμαθαν τη διεύθυνσι τού σπιτιού του, στην όδό Λυκούργου, πήγαν έκεί κι' έπειδή δέν τον βρήκαν, τού κατέστρεψαν ό,τι είχε μέσα στό μικρό δωματιάκι του: Βιόλα, κορνίζες, ροΐχα. Τού άφησαν κι' ένα σημείωμα πού έγραφε πώς, σέ περίπτωσι πού δέ θά παρουσιαζόταν στη δουλειά του μέσα σέ σαρανταχτώ ώρες, οί Γερμανοί θά τον καταδίκαζαν έρήμην σέ θάνατο. 'Αλλά τό σημείωμα αύτό έφτασε στά χέρια τού Λέκα μετά την άπελευθέρωσι. Γιατί ώς τότε δέν είχε ξαναπάει ούτε μιά φορά στό δωμάτιό του...

Γύριζε έδώ κι' έκεΐ ώς σύνδεσμος της όργανώσεως πού, έκτός άπό τά σαμποτάζ, άρχισε νά έκτελή και φυγαδεύσεις γιά τη Μ. 'Ανατολή. "Ετσι μιά μέρα έμαθε ότι σέ μιά σπιτλιά στον 'Υμηττό, κουβόταν μιά όμάδα κυνηγημένων, πού ήθελαν νά δραπετεύσουν γιά «κάπου» και δέν είχαν τον τρόπο. Μιά και δυό πήγε τότε και βοήκε τον Παντελή Μπαλιμπάσκη πού συνεργαζόταν μαζί του άπό τού Μαλτσινιώτη, τον πήρε και τράβηξαν παρέα γιά τό βουνό. Μέσα στη σπηλιά ήταν πραγματικά καμμιά εικοσαριά άνθρωποι, ξένοι και Κύπριοι οί περισσότεροι, πού περίμεναν άπό τό Θεό νά τούς στείλη κανένα σωτήρα. Και τούς έστειλε.

'Ο Λουκάς Παπακωνσταντίνου δέν έχασε καιρό. Τούς έβγαλε άμέσως ταυτότητες μέ έλληνικά όνόματα και δελτία τροφίμων και τούς έστειλε νά κουρεφούν σέ διάφορα σπίτια, ώσπου νά βρεθή τρόπος νά τούς στείλουν στην Αίγυπτο. Αύτό βέβαια δέ γινόταν γιά πρώτη φορά. 'Ο ηρωϊκός ούπός άξιωματικός της άστυνομίας μας, είχε έκδώσει ώς τότε ένα σωρό πλαστές ταυτότητες και δελτία τροφίμων στην οίκογένειαι Βασιλείου Χατζηγρήστου — πού τον έξεπέλεσαν οί Γερμανοί γιά την έθνική του δράσι — στό Γιάννη Κελαϊδή, στην οίκογένεια "Ελλης Μπαλίτη, στον καθηγητή Λουκά Παπαζήσίμου, στό Σωτήριο Ζάννα — άδελφό τού τέως ύπουργού — και σέ άπό σύζυγο τού ταγματάρχη Γ. Παυλή, πού έκρυβαν σιμμαχους φυγάδες.

'Ωστόσο οί δύο προδότες, άφού δέν κατώρθωσαν νά βρούν το Λέκα, ξαναγύρισαν στον Κώστα Τορβά κι' άρχισαν νά τον άπειλούν πώς άν δέν τούς μαρτυρούσε τούς σαμποτέρ, θά τον πσιβεϊδαν στην Γκεστάπο. Τά χρειάστηκε αύτός μέ τό παραπάνω κι' ένώ δέ γνώριζε άπολύτως κανένα, έπεσε στό άμάρτημα της προδοσιάς και κατέδωσε άνθρώπους πού δέν είχαν κομμιά σχέσι μέ δλη αύτή την ύπόθεσι. "Ηταν κάτι τρομερό. 'Αθώοι "Ελληνες τραβήχτηκαν στίς φυλακές και στ' άνακριτήρια, γιά νά δοκιμάσουν τά πιό άπάνθρωπα βασανιστήρια. Κάποιους άπ' όλους, πάνω στό βασανισμό του, άνέφερε τ' όνομα τού Λουκά Παπακωνσταντίνου. Αύτό ήταν. Από τη στιγμή έκείνη άρχισε ή στενή παρακολούθησί του. 'Ωστόσο ό θαυμάσιος αύτός άξιωματικός, δέ δίστασε νά κρύψη από σπίτι του ένα όλόκληρο χρόνο, το θρυλικό συνταγματάρχη Δημήτριο Ψαρρό, πού ήταν άπενδς συνεργάτης του...

Σέ λιγοτέρον άρχισε νά προμηθεύη αύτόματα τρομάνια εϊδικά γιά τη διάνοιξι «άπών εκχύσεως» στά ντεπόζιτα βενζίνης, στον άρχιεργάτη τού άεροδρομίου Χασανιού Δημ. Οίκονομίδη και σ' άλλους μεμυημένους στό μυστικό αύτό πόλεμο της κατοχής. Τά σαμποτάζ αύτά τά παρακολουθούσε αύτοπροσώπως ό Παπακωνσταντίνου, μαζί μέ τον άλλο έξαιρετικό πατριώτη, τό Δημήτρη Παπαδάκη, πού τον έντυνε μέ στολή ύπαστυνόμου γιά νά διευκολύνη τίς κινήσεις του. Δεκάδες φορές κινδύνεψαν νά πιαστούν, κυρίως όταν ή όμάδα τους άρχισε νά συνεργάζεται μέ το Γιούρεκ 'Ιδάνωφ και το βοηθό του 'Ηλία 'Αράπη.

"Υστερα άπό τη σύλληψι και την έκτέλεσι τών δύο προαναφερομένων, ό Λουκάς Παπακωνσταντίνου άρχισε νά συνεργάζεται μέ τούς άδελφούς Πέτρο και Κώστα Χαραλαμπάφ, πσομηθεύοντάς τους πλαστές ταυτότητες, περίστροφα, έκρηκτικές ύλες, φυσίγγια και παίρνοντας πάντα μέρος σέ κάθε σαμποτάζ. 'Ωστόσο ή δράσι του σταμάτησε μέ την άνακάλυψι και την έκτέλεσι τού ταγματάρχη Γιάνη Τσιγάντε, τού θρυλικού «Μίδα 614». Μέσα στά χαρτιά πού βρήκαν οί Ίταλοί άπό δωμάτιο τού τελευταίου, άνακάλυψαν και τον άριθμό τηλεφώνου τού σπιτιού πού έμενε ό Παπακωνσταντίνου μέ τον Ψαρρό. "Υστερα άπ' αύτό, ό πρώτος έφυγε γιά τη Μ. 'Ανατολή κι' ό δεύτερος γιά τό βουνό. Και οί άγώνες τους συνεχίστηκαν σέ άλλα πλαίσια, ώς την ήμέρα πού ό Ένας σκοτώθηκε ένώ ό άλλος, έλεύθερος πιά έξαναγύριζε στην 'Ελλάδα...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

...Γιά κάθε κινητήρα πού θά καταστρέφουμε, τού είπαν, θα παίρνουμε δυό λίρες...

Πιά ὁλόχρυσο ΧΡΥΣΟΡΟΥΧΕΙΟ!..

Ἡ Κατερίνα Βαλέντε καὶ τὰ ἀστρονομικὰ κέρδη της ἀπὸ τὸ τραγούδι!

ΠΟΛΛΕΣ καὶ διάφορες τραγουδίστριες ἔχουν περάσει κατὰ διαστήματα ἀπὸ τὸ πάνθεον τῶν ἀστέρων τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ κινηματογράφου, ἀλλὰ ἡ «ὐστερία» αὐτὴ ποὺ παρατηρεῖται σήμερα σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς μὲ τὴν Κατερίνα Βαλέντε εἶναι πραγματικὰ ἄνευ προηγουμένου. Ποιὸς νὰ τὸ φανταζόταν ὅτι τὸ ἄσημο «κοριτσάκι», ποὺ πρὶν 17 χρόνια τραγουδοῦσε μὲ μιὰ κιθάρα σπῆς πάραστάσεις τοῦ τσίρκου Μεντράνο, θὰ γινόταν μιὰ ἡμέρα ἡ παγκοσμίου φήμης τραγουδίστρια καὶ στὰρ τῆς θθόνης Κατερίνα Βαλέντε; Ἀσφαλῶς οὔτε ἡ ἴδια, ἀφοῦ καὶ σήμερα, μετὰ τοὺς τόσους θριάμβους της, ἀπορεῖ καὶ συχνὰ λέει στὸν ἄντρα της "Ερικ Βὰν "Αρο, καλλιτέχνη τοῦ τσίρκου, μὲ τὸν ὁποῖον παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα τὸ 1953:

— Θυμᾶσαι, "Ερικ, ὅταν στὰ τέλη τοῦ 1952, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦμε καὶ συζητούσαμε τὰ οἰκονομικά μας, μὲ τί φόβο ἀντιμετωπίζαμε τὸ μέλλον; Ἐσὺ εἶχες ἕνα σταθερό, ἀλλὰ μικρὸ σχετικὰ εἰσόδημα κι' ἐγώ, σὰν ἄσημη τραγουδίστρια ποὺ ἤμουν, κέρδιζα τόσο λίγα, ὥστε ντρεπόμουν νὰ ἰσχυριστῶ ὅτι σοῦ ἔδινα κάποια «προῖκα». Ἡ κατάστασι αὐτὴ μᾶς ἔφερνε καθημερινὲς στεναχώριες καὶ ἀντιμετωπίζαμε δεύτερη ἀναβολὴ τοῦ γάμου μας. Ὁ καλὸς Θεός, ὅμως, μᾶς ἔστειλε στὸν Κοὺρτ Ἐλντελχάγκεν καὶ τὴν ὀρχήστρα του! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὄχι μόνο μᾶς ἔβγαλε ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο, ἀλλὰ καὶ σήμερα ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς γεμίζῃ τὶς τσέπες μὲ τόσα χρήματα, ὥστε πολλὲς φορὲς μοῦ φέρνουν πονοκέφαλο!...

Πράγματι, ἡ χαριτωμένη Κατερίνα δὲν ὑπερβάλλει καθόλου. Τὰ κέρδη της σήμερα εἶναι τόσο μεγάλα, ὥστε πραγματικὰ δὲν ξέρει πῶς νὰ τὰ τοποθετήσῃ πιὸ ἀποδοτικά. Χιλιάδες δολλάρια ἀπὸ τὴν Ἀμερική, τὴν Ἀγγλία, τὴ Γαλλία, τὴν Ἰταλία, τὴν Ἑλβετία καὶ κάθε ἄλλο μέρος τῆς γῆς καταφθάνουν συνεχῶς στὴ διεύθυνσι τῆς Βαλέντε. Ὁ ἐμπρεσσάριος καὶ διαχειριστὴς τῶν οἰκονομικῶν της Φρίτς Λόρεντς, ἕνας διαβολεμένος ἄνθρωπος μὲ πράκτορες σ' ὅλο τὸν κόσμο, δὲν προφταίνει νὰ παίρνῃ ἐπιστολὲς καὶ νὰ ταξινομῇ τὰ ἐμβάσματα ποὺ περιέχουν καὶ ποὺ προέρχονται ἀπὸ ποσοστὰ ἀπὸ τὴν πώλησι δίσκων μὲ τὰ τραγούδια. της. Καὶ καθὼς καταχωρεῖ τὰ διάφορα ποσά, τρίβει τὰ χέρια του εὐχαριστημένος καὶ ψιθυρίζει:

— Κάποτε τοὺς παρακαλούσαμε ἔστω καὶ νὰ μᾶς δοκιμάσουν! Τώρα, μᾶς παρακαλοῦν καὶ μᾶς στέλνουν πολλὰ δολλάρια!...

Ὁ θρίαμβος τῆς Κατερίνας ὁλοκληρώθηκε τώρα τελευταῖα μὲ τὴν ἐπίσκεψί της γιὰ δεύτερη φορὰ στὴν Ἀμερική, ὅπου ἔμεινε τρεῖς μῆνες περίπου καὶ ἐμφανίστηκε σὲ πολλὲς μεγαλουπόλεις μὲ ἀπίστευτη ἐπιτυχία. Νὰ μερικὰ ποσὰ ποὺ εἰσέπραξε ἀπὸ τὶς ἐμφανίσεις της αὐτές: γιὰ τρεῖς ἑβδομάδες στὴν Νέα Ὑόρκη 85.000 δολλάρια, γιὰ μιὰ στὸ Σικάγο, 30.000, γιὰ μιὰ στὸ Ντητρόϊτ, 28.000, γιὰ τρεῖς στὸ Λὰς Βέγκας, 90.000 καὶ ἀνάλογα σὲ ἄλλες πόλεις.

"Οταν τελείωσε ἡ «τουρνέ», ἡ Βαλέντε μὲ τὴν ἀκολουθία της —12 πρόσωπα ποὺ πληρώθηκαν ἰδιαίτερα— δὲν ἐπέστρεψε στὸ Δυτικὸ Βερολῖνο, ὅπου τὴν περίμεναν ἄλλες ὑποχρεώσεις, ἀλλὰ πῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου ἄρχισε ἤδη τὸ γύρισμα τῆς γερμανογαλλικῆς μουσικῆς ταινίας «Καζινὸ ντὲ Παρί», γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ πληρωθῇ μὲ 35 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα!... "Επειτα θὰ γυρίσῃ δυὸ ἀκόμη φίλμ στὸ Βερολῖνο καὶ στὴ Βιέννη. Ἀμέσως μετά, τὴν περιμένει καινούργιο «τουρνὲ» στὴ Νότιο Ἀμερική, ἀπὸ τὴν ὁποία σίγουρα θὰ γυρίσῃ μὲ πολλὲς χιλιάδες δολλάρια πλουσιώτερη!... Ἀπὸ ἄλλη πλευρά, στὸ μεταξύ, θὰ συνεχίζῃ νὰ εἰσπράττῃ τὰ ποσοστὰ τῆς ἀπὸ τοὺς δίσκους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχουν πουληθῇ μέχρι σήμερα περισσότεροι ἀπὸ δυὸ ἑκατομμύρια!...

Ἡ Κατερίνα Βαλέντε —αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πραγματικό της ὄνομα— γεννήθηκε στὸ Παρίσι στὶς 14 Ἰανουαρίου τοῦ 1930 ἀπὸ πατέρα Ἰσπανὸ ἰταλικῆς καταγωγῆς καὶ μητέρα Ἰταλίδα ρωσικῆς καταγωγῆς. Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα ἡ Κατερίνα εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐκτελῇ τὸ ρεπερτόριό της σὲ περισσότερες ἀπὸ 5 γλῶσσες ἐκτὸς τῆς γερμανικῆς!

Οἱ γονεῖς της ἦσαν καλλιτέχνες τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ τσίρκου καὶ τὰ πέντε παιδιὰ ποὺ ἀπέκτησαν ἀνελεύθερα νὰ τὰ ἀναδείξουν ὅλα στὸ τσίρκο.

Ἀλλὰ ὅταν τὸ μικρότερο ἀπ' αὐτά, ἡ ἐξάχρονη Κατερίνα, ἔδειξε ὅτι εἶχε καλὴ φωνὴ καὶ μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ σὲ καριέρα τραγουδίστριας, ἄλλαξαν γνώμη καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀφιέρωσαν τὶς προσπάθειές τους στὴν καλλιέργεια τοῦ ταλέντου τῆς κόρης τους. Κοπίασαν στὴν ἀρχὴ ἀλλὰ πέτυχαν στὸ τέλος αὐτὸ ποὺ ζητοῦσαν. Καὶ ἡ Κατερίνα σήμερα τοὺς ἀποζημιώνει μὲ τὸ παραπάνω.

"Οπως ἀναφέραμε καὶ ἀνωτέρω, αὐτὸς ποὺ τὴν ἔκανε γνωστὴ καὶ λίγο ἀργότερα διάσημη, εἶναι ὁ διευθυντὴς ὀρχήστρας τῆς γερμανικῆς λουτροπόλεως Μπάντεν - Μπάντεν, Κοὺρτ Ἐντελχάγκεν, ὁ Ξαβιὲ Κοῦγκατ π.χ. τῆς Γερμανίας. Ὁ μαέστρος αὐτός, ποὺ εἶναι γνωστὸς καὶ δημοφιλὴς σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια ζητοῦσε νὰ πλουτίσῃ τὴν ὀρχήστρα του καὶ μὲ μιὰ τραγουδίστρια, μιὰ ἱκανὴ καὶ ὄμορφη «ντιζέζ».

"Οταν, λοιπόν, μιὰ μέρα εἶδε καὶ ἄκουσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Κατερίνα ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της καὶ τὸ διαβολεμένο μπρίο της, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔδειξε καθόλου. Ζητοῦσε νέα τραγουδίστρια, μὲ καλὴ φωνὴ καὶ πρὸ πάντων ὄμορφη.

Τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο τὰ συγκέντρωνε ἡ Κατερίνα ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸ σπουδαιότερο, τὴν ὀμορφιά. "Ηταν, βέβαια, πολὺ συμπαθητική, ἀλλὰ δὲν ἦταν ὄμορφη σὰν τὴν "Αμπυ Λέϊν π.χ., τῆς ὀρχήστρας Κούνκατ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Ἐντελχάγκεν, δὲν δίστασε καὶ ὑπέγραψε μὲ τὴν Κατερίνα τὸ πρῶτο συμβόλαιο γιὰ τὸ ραδιόφωνο, γιὰ προσωπικὲς ἐμφανίσεις καὶ γιὰ τὸ γύρισμα δίσκων.

Ἡ ἐπιτυχία ποὺ ἀκολούθησε ἀμέσως, μόλις ἀκούστηκε ἡ γλυκειὰ φωνή της ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, μιὰ ἐπιτυχία ποὺ ξεσήκωσε κύματα ἐνθουσιασμοῦ ἀπὸ παντοῦ, ἤρθε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴ γνώμη ποὺ εἶχε σχηματίσει γι' αὐτήν. Ἀπὸ τότε ἡ Κατερίνα μὲ τὸν Ἐντελχάγκεν συνδέθηκαν τόσο στενά, ὥστε ὁ ἕνας ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐμφανιστῇ κάπου χωρὶς τὸν ἄλλον καὶ ἀντιστρόφως.

Ἀπόδειξι ὁ κινηματογράφος. "Οσες ταινίες γύρισε ἀπὸ τότε ἡ Κατερίνα, ὁ Ἐντελχάγκεν καὶ ἡ ὀρχήστρα του ἦσαν ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ συμμετεῖχαν στὸ γύρισμα.

Αὐτὸς ἄλλωστε ἦταν καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὅρους της. "Ηθελε νὰ ἀντισταθῇ στὸν Ἐντελχάγκεν τὴ φήμη, τὴ δόξα καὶ τὸν πλοῦτο ποὺ ἔχει σήμερα ἡ ἴδια χάρις σ' αὐτόν.

Ἀπὸ τὸ 1954 ποὺ ἄρχισε τὴν κινηματογραφική της καριέρα, ἡ Κατερίνα ἔχει πρωταγωνιστήσει στὶς μουσικὲς ταινίες «Ταξίδι στὸ Ρίο», «Ἀγάπη, χορὸς καὶ 1000 τραγούδια», «Μπονζούρ, Κατρίν», «Χορὸς στὸ Σαβόϊ», «Εἶμαι ἡ μουσικὴ», κι' ἕνα - δυὸ ἀκόμη ποὺ κάνουν τὸ γῦρο τοῦ κόσμου καὶ γνωρίζουν μεγάλη ἐμπορικὴ ἐπιτυχία. Γεγονὸς ποὺ κάνει τὸν "Ερικ Βὰν "Αρο νὰ λέῃ ἐνθουσιασμένος:

—"Οταν ἔχω γιὰ γυναῖκα ἕνα πραγματικὸ... χρυσωρυχεῖο, δὲ θέλω οὔτε τὶς πετρελαιοπηγὲς τοῦ Τέξας, οὔτε ἀκόμα καὶ... τὸ θησαυροφυλάκιο τῆς Ἀμερικῆς!...

ΡΟΥΝΤ ΜΠΑΟΥΕΡ

✪✪

Ἀκριβὲ διαζύγιο

Ἡ Γκρέτα Πέκ, ἄλλοτε σύζυγος τοῦ Γκρέγκορυ Πέκ, πρόκειται νὰ εἰσπράξῃ τὸ ἥμισυ τῶν κερδῶν ποὺ θὰ ἐξασφαλίσῃ στὸν Γκρέγκορυ ἡ νέα του ταινία «Μπάμπυ Ντὶκ». Τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ εἶναι σημαντικό. Γιὰ νὰ τὴν πείσῃ ὅμως νὰ τοῦ δώσῃ τὸ διαζύγιο καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ παντρευτῇ ἐπιτέλους τὴν ἀγαπημένη του Βερονίκ Πασσανί, ὁ Γκρέγκορυ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κάνῃ ὁποιαδήποτε παραχώρησι.

Ἡ «Κατρὶν» σὲ μιὰ τελευταία φωτογραφία της.

Ἡ Βαλέντε μὲ τὴν ἀχώριστη κιθάρα της.

Ὁ Ρὲξ Χάρισσον

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Τὰ ὡραιότερα μάτια τοῦ κινηματογράφου ἔκλεισαν γιὰ πάντα. Ἡ Μάρθα Τόρεν ἡ μεγαλύτερη, μετὰ τὴν Γκάρμπο, τὴν Μπέργκμαν καὶ τὴν Βιβίκα Λίντφορς, σουηδικῆς καταγωγῆς στὰρ τῆς ὀθόνης δὲν ὑπάρχει πιά. Πέθανε πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία στὴ Στοκχόλμη, σ' ἕνα μεγάλο θέατρο τῆς ὁποίας ἔπαιζε καὶ πάλιν προσφάτως, ὕστερα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν παραμονὴ μακρὰν τῆς πατρίδος της.

Ἀφοῦ γύρισε μερικὰ φίλμ στὸ Χόλλυγουντ, ἡ Μάρθα Τόρεν πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Ἰταλία ὅπου παντρεύτηκε τὸν Ἰταλὸ παραγωγὸ τοῦ κινηματογράφου Λεονάρντο Μπερκοβίτσι. Στὰ στούντιο τῆς «Τσινετσιτὰ» γύρισε τὶς δυὸ μεγάλες πρόσφατες ἔγχρωμες ἐπιτυχίες της: «Πουτσίνι» καὶ «Μανταλένα, ἡ ἁμαρτωλή». Ἡ διάσημη καλλιτέχνις εἶχε ἀναγωρήσει πρὸ ἡμερῶν γιὰ τὴν πατρίδα της, χαρούμενη ποὺ θὰ ξανάπαιζε καὶ πάλιν στὸ θέατρο καὶ μάλιστα μπροστὰ στοὺς συμπατριῶτες της ποὺ εἶχαν χρόνια νὰ τὴν χειροκροτήσουν. Δυστυχῶς ὅμως κατὰ τὴν παράστασι τῆς Κυριακῆς 17 Φεβρουαρίου ἡ Μάρθα Τόρεν σωριάστηκε ἀναίσθητη πάνω στὴ σκηνή. Μεταφέρθηκε ἐπειγόντως στὸ νοσοκομεῖο ὅπου καὶ πέθανε 48 ὧρες ἀργότερα, μπροστὰ στὰ μάτια τῶν γιατρῶν ποὺ, ἀνίσχυροι, παρακολουθοῦσαν τὴν ἀγωνία της. Πεθαίνοντας στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας (ἦταν 30 χρόνων) καὶ μιᾶς καριέρας ποὺ ὑποσχόταν πολλά, ἡ Μάρθα Τόρεν ἀφίνει πίσω της ἕναν ἀπαρηγόρητο σύζυγο ποὺ τὴ λάτρευε καὶ μιὰ χαριτωμένη κορούλα τεσσάρων χρόνων.

★ Ἡ Μπέτσυ Μπλαίρ, τὴν ὁποία εἴδαμε πέρυσι στὸ φίλμ «Μάρτυ» ἔφυγε γιὰ τὸ Λὰς Βέγκας ὅπου ὑπέθαλε αἴτησι διαζυγίου κατὰ τοῦ συζύγου της Τζὴν Κέλλυ. Τὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι ἔχει μιὰ κόρη 14 χρόνων.

★ Ἡ Λάνα Τάρνερ χωρίζει κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν Λὲς Μπάρκερ, ποὺ εἶχε διαδεχτῇ τὸν Τζὰνυ Βαϊσμύλλερ στὸ ρόλο τοῦ Ταρζάν. Τὸ διαζύγιο αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ πέμπτο γιὰ τὴ Λάνα καὶ τὸ τρίτο γιὰ τὸν Λές.

★ Ὁ Ρὲξ Χάρισσον ἔδωσε δυὸ ἠχηροὺς μπάτσους στὸν Φράνκ Σινάτρα, ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος τοῦ μίλησε ἀναιδῶς μπροστὰ στὴν Κάιη Κένταλ, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἐπίσημη μνηστὴ τοῦ Ρὲξ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ χώρισε τὴ Λίλυ Πάλμερ. Ὁ Σινάτρα ἔδειξε μιὰ ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία καὶ ἀποσύρθηκε χωρὶς νὰ ἀντιποδώσῃ τὰ ραπίσματα. Κατὰ τὸν παραγωγὸ Φέλντμαν, στὸ σπίτι τοῦ ὁποίου συνέβη τὸ ἐπεισόδιο, ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀσήμαντη μικροπαρεξήγησι καὶ οἱ δυὸ ἀστέρες εἶχαν συμφιλιωθῇ, πρὶν ἐγκαταλείψουν τὴ βίλλα του.

★ "Υστερα ἀπὸ συμβίωσι ἕνδεκα χρόνων, ὁ Ντὶκ Πάουελ καὶ ἡ Τζιούν "Αλλυσον ἀποφάσισαν κι' αὐτοὶ νὰ χωρίσουν.

★ Ἡ Τέρρυ Μοὺρ λανσάρησε τὴ μόδα τῶν μαλλιῶν «Οὐράνιο τόξο». Τὰ μαλλιά της ἔχουν τώρα καὶ τὰ ἑπτὰ βασικὰ χρώματα τῆς ἰριδος.

★ Ὁ Μπὶνγκ Κρόσμπυ ἀποφάσισε νὰ μὴ ξαναπαραγουδήσῃ. Ἡ ἀπόφασι αὐτὴ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν θαυμαστῶν του ἄρχισε νὰ λιγοστεύῃ. Κι' ὅμως ὁ δίσκος τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ τραγούδᾶ μαζὶ μὲ τὴν Γκρέης Κέλλυ στὸ φίλμ «Ὑψηλὴ κοινωνία» ξεπέρασε πρὸ ἡμερῶν τὸ ἕνα ἑκατομμύριο ἀντίτυπα.

★ Ἡ Τζὴν Κρὴν ζήτησε νὰ τῆς στολίσουν τὴν κόκκινη «Καντιλλὰκ» πρὶν μὲ στράς, λαγσάροντας ἔτσι τὴ μόδα τῶν αὐτοκινήτων μὲ ποικιλόχρωμα πετρᾶδια, ποὺ προορίζονται εἰδικῶς γιὰ κυρίες.

★ Ὁ Κάρυ Γκρὰν ποὺ θὰ γυρίσῃ τώρα τὸ φίλμ «Αἰσθηματικὴ περιπέτεια» μαζὶ μὲ τὴ νέα στάρ Γκλόρια Βάντερμπίλτ, ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἐπισκεφτῇ τὴν Ἰταλία κατὰ τὴν ἄνοιξι μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐξετάσῃ τὶς δυνατότητες νὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ μαζὶ μὲ τὴν Τζίνα Λολομπριτζίντα.

★ "Ενα ἀμερικανικὸ περιοδικὸ ἐζήτησε ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές του νὰ τοῦ γνωρίσουν ποιὸς σύγχρονος Ἀμερικανὸς εἶναι κατὰ τὴν γνώμη τους ὁ τύπος τοῦ ἰδανικοῦ ἀνδρός. Ἰδοὺ κατὰ σειρὰν τὰ ὀνόματα τῶν 10 πρώτων: 1) Πέρυ Κόμο (τραγουδιστὴς καὶ ἀστέρι τῆς τηλεοράσεως). 2) Οὐίλλιαμ Χόλντεν. 3) Ρὸκ Χάτσον. 4) Τάμπ Χάντερ. 5) Τόνυ Κέρτις. 6) Ἔλβις Πρίσλεϋ. 7) Μάρλον Μπράντο. 8) Τζὲφ Τσάντλερ. 9) Τζὼν Κένεντυ (βουλευτής). 10) Τζέρρυ Λιούϊς (ὁ κωμικός). Ἀξίζει νὰ σᾶς ἀποκαλύψωμε πὼς ἐνδέκατος στὴ σειρὰ ἔρχεται ὁ ἀντιπρόεδρος Νίξον.

★ Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ ὁ παραγωγὸς Βαντὶμ ἀνήγγειλαν ἐπισήμως ὅτι χωρίζουν. Ἀφοῦ ὑπέθαλαν καὶ οἱ δυὸ αἴτησι διαζυγίου, ὕστερα ἀπὸ κοινὴ συμφωνία, ὁ Βαντὶμ εἶπε στοὺς δημοσιογράφους ποὺ τὸν πίεζαν νὰ προβῇ σὲ δηλώσεις:

—Ἐγκαταλείπω κάθε ἰδέα συμφιλιώσεως καὶ μελλοντικῆς συνεργασίας μὲ τὴν Μπριζίτ.

Στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἀναμεσα σὲ πολλὲς μισανοιχτὲς βαλίτσες κυκλοφοροῦσε μιὰ ὡραία ξανθούλα καὶ ὁ Βαντὶμ ὑποχρεώθηκε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις:

— Εἶναι ἡ Ἀννέτα Στρούμπεργκ, προέρχεται ἀπὸ τὴ Δανία καὶ ἐργάζεται ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες στὸ Παρίσι ὡς μαννεκέν. Συναντηθήκαμε τυχαία σ' ἕνα κοκτέϊλ καὶ γίναμε ἀπὸ τότε ἀχώριστοι. Εἶναι 20 χρόνων, ἔχει τὰ μάτια τῆς Τζὴν Τίρνελ καὶ τὸ στῆθος τῆς Μαίριλυν Μονρόε. Τὸ μεγαλύτερο προτέρημά της ὅμως εἶναι πὼς δὲ νοιώθει καμμιὰ κλίσι γιὰ τὸν κινηματογράφο. "Οπως βλέπετε ἑτοιμαζόμαστε γιὰ ταξίδι. Φεύγουμε σὲ λίγο μαζὶ γιὰ τὰ χειμερινὰ σπόρ. Θὰ παντρευτοῦμε πολὺ σύντομα—πρόσθεσε ὁ Βαντὶμ — γιατὶ δὲν εἶμαι καιμωμένος γιὰ νὰ ζῶ σὰν ἐργένης.

Ἀπὸ τὸ μέρος της ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ δὲν κρύβει πὼς εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ζὰν-Λουὶ Τριντινιάν, ποὺ παίζει τὸν ρόλο τοῦ συζύγου της στὸ φίλμ «Καὶ ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴ γυναῖκα». Οἱ δυὸ καλλιτέχνες ἐγκατέλειψαν μαζὶ τὸ Σάββατο τὸ Παρίσι γιὰ ἀγνωστη κατεύθυνσι. Ἡ Μπαρντὸ ὅμως δήλωσε ὅτι καὶ μετὰ τὸ διαζύγιο θὰ μείνουν καλοὶ φίλοι μὲ τὸν Βαντίμ, στὸν ὁποῖο ἀναγνωρίζει πὼς ὀφείλει πολλά.

— Πρόκειται ἄλλωστε σύντομα, εἶπε, νὰ γυρίσω ὑπὸ τὴ διεύθυνσί του ἕνα νέο φίλμ μὲ τὸν τίτλο «Οἱ κοσμηματοπῶλαι τοῦ σεληνόφωτος».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Οἱ στὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας
ΤΟΝΝΥ ΚΕΡΤΙΣ
ΤΖΑΝΝΕΤ ΛΗ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΦΟΡΤΩΜΕΝΗ μὲ "Ανοιξι!..

('Εκείνη μπαίνει χαρούμενη, αἰσιόδοξη, γελαστή, στὸ γραφεῖο 'Εκείνου, κρατῶντας στὸ ἕνα χέρι ἕνα τεράστιο κλωνάρι ἀνθισμένης ἀμυγδαλιᾶς καὶ στὸ ἄλλο ἕνα μπουκέτο ἄσπρα ζουμπούλια):

ΕΚΕΙΝΗ: Καλημέρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλῶς τὴν. Τί κῆπος εἶναι αὐτὸς ποὺ κουβαλᾶς;

ΕΚΕΙΝΗ: Κῆπος—γιὰ σένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (παίρνει τὴ μυγδαλιά, τὴν καμαρώνει, ὕστερα βυθίζει ἡδονικὰ μέσα στὰ δροσερὰ ζουμπούλια τὸ πρόσωπό του): Τί καλὴ ποὺ εἶσαι κι' εὐγενικιά!

ΕΚΕΙΝΗ: "Οπως περνοῦσα, τὰ εἶδα καὶ τὰ δυὸ τόσο δροσερὰ στὸ βιτρίνα ἑνὸς ἀνθοπωλείου, ποὺ δὲν κράτησα, μπῆκα καὶ τὰ πῆρα, γιὰ νὰ στὰ φέρω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀκουμπάει τὴ μυγδαλιὰ καὶ τὰ ζουμπούλια στὸ τραπέζι, δίπλα του, καὶ τὴν ἀγκαλιάζει): Καὶ μοῦφερες τὴν ἄνοιξι! Δηλαδή, μοῦ τὴν ἔφερες δυὸ φορές: μιὰ μὲ τὰ λουλούδια, μιὰ μὲ σένα τὴν ἴδια!

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει κολακευμένη): Μοιάζω κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἄνοιξι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὰ νᾶσαι κόρη της! Στὰ μάγουλά σου ἀνθίζουν οἱ καινούργιοι κάλυκες, τὰ χείλια σου ἔχουνε δανείσει κρουστὸ ἁλικο χρῶμα ἀπὸ τὸ ροδοπέταλα τῶν ἑκατόμφυλλων, τὸ κορμί σου εἶναι κρίνος περήφανος! Τί λέω: Δὲν εἶσαι ἡ κόρη τῆς ἄνοιξεως...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνοιγοκλείνει τὰ ματάκια της μὲ γοητευμένη περιέργεια): 'Αλλά; Τί εἶμαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀξιωματικά, μὲ πεποίθησι): Ἡ ἄνοιξι αὐτοπροσώπως!

ΕΚΕΙΝΗ (κατακόκκινη ἀπὸ εὐχαρίστησι): 'Υπερβολές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου. Ἡ ὁλοκάθαρη, ἡ πιὸ ἀληθινὴ ἀλήθεια. Νά, δὲς τὴ μυγδαλιά! εἶναι τὸ καθρέφτισμά σου! Μύρισε τὰ ζουμπούλια. Ἡ ἴδια θαυμαστὴ πηγὴ σᾶς ἔχει χαρίσει τὸ ἴδιο ἄρωμα! Καὶ ἡ πηγὴ εἶναι τὰ νειάτα, ἡ ὁμορφιὰ ποὺ χαρίζει τὸ καινούργιο ὁλόδροσο λουλούδιασμα σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀγνότητα καὶ τὸν ἐνθουσιασμό. Μέσα στὴ μικρὴ καρδιά σου — τὸ ἴδιο ὅπως καὶ μέσα στὴν καρδιὰ αὐτῆς τῆς ἀμυγδαλιᾶς... — δὲ φωλιάζει, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ φωλιάζῃ κακία καὶ μαυρίλα... Τὰ αἰσθήματα καὶ τῶν δυό σας εἶναι ὁλοκάθαρα ἄσπρα, καὶ πηγάζουν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ χαρίζει ἡ πεποίθησι στὴ νεότητα, ἡ βεβαιότης στὴν ὁμορφιά! Εἶσαι νέα, κι' ἡ ὁμορφιά σου χαρίζει σπάταλα αἰσιοδοξία. Εἶσαι ὁμορφη, κι' ὁ καθρέφτης σου κάνει τὴν αἰσιοδοξία ἐνθουσιασμό.

»Ἐφοδιασμένη μὲ τέτοια ἀξιοθαύμαστα ὅπλα, ξεκινᾶς γεμάτη δικαιολογημένη πεποίθησι ὅτι θὰ νικήσῃς! Πίσω ἀπὸ τὰ νειάτα σου κι' ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σου δὲν ἀντέχουνε γκρίνιες καὶ γεροντικὲς ἐπιφυλάξεις! Γεμάτη ὁρμὴ ὁλοζώντανη, μικρὴ μου μάγισσα, πῆρες φαλάγγι ὅσα γεραπειὰ βρῆκες μπροστά σου, νά, ὅπως αὐτὴ ἡ ἀδάμαστη ἡρωΐδα ποὺ κηπου ἡ μυγδαλιά, πῆρε φαλάγγι τὸν χειμώνα! Ποὺ νὰ κραπηθοῦνε γεράματα καὶ χειμῶνες μπροστὰ στὸν ὁρμητικὸ καταρράκτη τῆς νεότητος; "Ενα δροσερὸ νεανικὸ χαμόγελο σβύνει μὲ αἰσιοδοξία χίλιες

— *Πίσω, 'Αγλαΐα!... 'Εγκοδικία...* (Τοῦ 'Αρχέλαου)

γκριμάτσες γέρικου πόνου!... Πῶς νὰ κρατηθῆ καὶ ἡ δική μου ἀπαισιοδοξία μπροστὰ στὴν ἐπέλασι τῆς δικῆς σου χαρᾶς;

»Νά, λίγο πρὶν ἔρθης, ἤμουν βουλιαγμένος — καὶ γιὰ πάντα φοβόμουν... — στὸ χειμώνα' ἤρθες ὅμως ἐσὺ καὶ μοῦκανες ἕνα ζωγόνο λουτρὸ μέσα στὴν ἀνοιξι!

ΕΚΕΙΝΗ (ἔχει μισοκλείσει γοητευμένη τὰ ματάκια της κι' ἀφίνει τὰ λόγια του νὰ τὴν χαϊδεύουν γλυκά): Πόσα ὅμορφα λόγια γιὰ λίγα λουλούδια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὰ λόγια ἀνάβλυσαν ἀθίασται, αὐθόρμητα, μέσα ἀπὸ τὴν κρυστάλλινη πηγὴ τῆς ἐνθουσιασμένης εὐγνωμοσύνης μου, ποὺ τὴν ἀνοίξες ἐσύ!

»Κι' ἔπειτα, τί εἶναι τὰ λόγια μπροστὰ στὴν ὑπέροχη, στὴν ἀσύγκριτη πραγματικότητα αὐτῶν τῶν λουλουδιῶν ποὺ γεμίσανε χαρούμενες ὁλόφωτες πινελιὲς τὸ σκυθρωπὸ ταμπλὼ τῆς ἀπαισιοδοξίας μου ποὖχε ζωγραφίσει μὲ τὰ πιὸ ζοφερὰ χρώματα ἡ ἀνία μου ἀπάνω στὸ μουσαμὰ τῆς πλήξης;

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸ εἶναι νομίζω' ἤρθα σὲ μιὰ ψυχολογικὴ στιγμή, καὶ γι' αὐτὸ σὲ γέλασε ἡ σύγκρισι, τόσο, ποὺ νὰ βρῆς ἐμένα σπουδαία, καὶ τὴν ταπεινή προσφορά μου μεγάλη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, ἔτσι ποὺ τὴν ἔχει ἀγκαλιασμένη, μιλάει πολὺ κοντὰ στὸ στόμα της): Εἶναι, βέβαια, λίγο κι' αὐτό' ἤρθες φορτωμένη μὲ ἀνοιξι σὲ μιὰ στιγμὴ ἀσφυκτικὴ ποὺ μὲ πνίγαν ἀπὸ παντοῦ ἀπόγνοιες! Οἱ κακιὲς καὶ τὰ πάθη κάνουνε,— ἀλλοίμονο! — τόσο συχνὰ τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων νὰ μοιάζουνε μὲ ἐλεεινὰ κι' ἀποκρουστικὰ τέλματα...

»Πόσο ὅμορφη εἶναι ἡ φύσι σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις της καὶ πόσο ἀσκημη ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ στὶς πιὸ πολλὲς δικές της!

»Γι' αὐτό, ὅταν ἡ φύσι, καλοπροαίρετη, προσφερόμενη νὰ πνίξη μὲ ἀρώματα τὶς ἀπόγνοιες τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, ὄχι μόνο εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὴν εὐγνωμονοῦμε, ἀλλὰ ἀκόμα, εἶναι φυσικὸ νὰ νοιώθουμε πιὸ πολύ, πιὸ δυνατά, πιὸ ἔντονα τὴν ὁμορφιὰ ποὺ μᾶς προσφέρεται τόσο λαμπρὴ δίπλα σὲ τόσο ἀποκρουστικὴ ἀσκημιά!

ΕΚΕΙΝΗ (σὰ νὰ τὸ βρίκε): Εἶναι ὁ νόμος τῶν ἀντιθέσεων αὐτός' τὸ πράσινο μᾶς φαίνεται πιὸ ὁμορφο,πιὸ αἰσιόδοξο καὶ πιὸ ζωντανὸ δίπλα στὸ βαρύ, στὸ πεθαμένο γκρίζο... Μιὰ ἀνεμώνα μοιάζει μὲ ἀληθινὴ μεγαλειότητα δίπλα σὲ μιὰ τσουκνίδα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν προσπάθῆς νὰ ὑποτιμήσης τὴν ἀξία σου! Κι ἂν ἀκόμα δὲ μὲ τριγύριζε τὸ τέλμα, πάλι θὰ ἦταν ὁλόδροση καὶ μυρωμένη ἀνοιξι αὐτὸ τὸ ὑπέροχο σύνολο ποὺ μοῦ κουβάλησες σήμερα...

ΕΚΕΙΝΗ: Σύμφωνοι, Ἡ σύγκρισι ὅμως σὲ ἔκανε νὰ δῆς σὰν ἀνοιξι πιὸ ὁροσερὴ καὶ πιὸ μυρωμένη, τὴν ἀνθισμένη μυγδαλιά, τὰ ζουμπούλια καὶ μένα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ μαλλώνει τρυφερά): Ἀντὶ νὰ προσπαθῆς νὰ μειώσης τὴν ἀξία τῶν λουλουδιῶν καὶ τὴ δική σου, περιποιήσου τα πιὸ καλά...

ΕΚΕΙΝΗ (φεύγει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, πάει καὶ παίρνει δυὸ βάζα, τὰ γεμίζει νερὸ ἀπὸ τὸ λουτρό, τοποθετεῖ στὸ πιὸ μεγάλο τὸ κλωνάρι τῆς ἀμυγδαλιᾶς στὸ πιὸ μικρὸ τὰ ζουμπούλια): Ἔτσι εἶναι ὅμορφα; Σ' ἀρέσουν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔτσι, ἡ Ἄνοιξι μονιμοποιήθηκε δίπλα μου! Ἐγκαταστάθηκε, ἐξ αἰτίας σου, μέσα στὸ πληκτικὸ διαμέρισμά μου, διώχνοντας ἀπὸ παντοῦ χειμῶνες καὶ κακιές! Καὶ, τώρα, μένεις ἐσύ...

ΕΚΕΙΝΗ (χαριτωμένα): Μήπως πρέπει νὰ μπῶ κι' ἐγὼ σὲ κανένα βάζο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσὺ πρέπει νὰ μπῆς στὴν ἀγκαλιά μου! (Τὴ σφίγγει καὶ τὴ φιλάει μὲ ὅλη τὴν ὥρα ποὺ τὴ φιλάει, νομίζει ὅτι ἔχει κάτω ἀπὸ τὰ χείλια του τὴν ἴδια τὴν ἀνοιξι, ποὺ εἶναι ἕτοιμη καὶ πρόθυμη νὰ τοῦ χαρίση τοὺς ὁροσερούς χυμοὺς τῆς καινούργιας ζωῆς καὶ τῆς αἰσιόδοξης χαρᾶς...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— *Σταμάτα πιά, ρὲ Καλλιόπη! Μὴν καταγράζεσαι τῆς καλωσύνης μου!...* (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

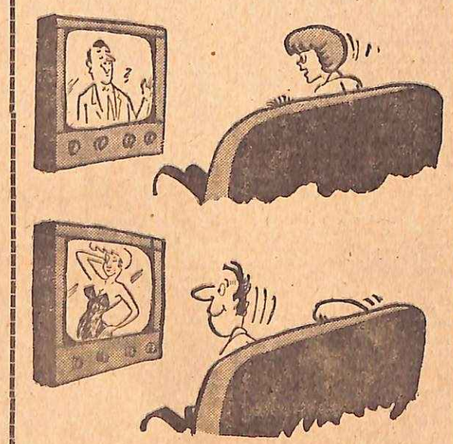

Ἀλλαγὴ φρουρᾶς...

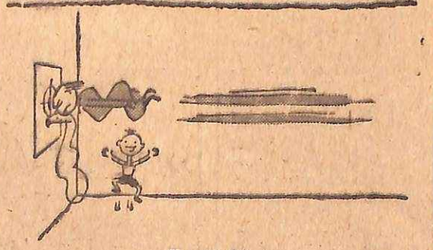

Χωρὶς λόγια

ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ ΚΟΙΜΑΣΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ!

Πολύτιμες ἐνδείξεις γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὸ χαρακτῆρα σας

Ὁ Σαοὰ Γκιτρὺ ἔγραψε ἄλλοτε: («Ὅλοι μας φοροῦμε μιὰ μάσκα, πού, στὸν ὕπνο μας, πέφτει ἀπὸ πάνω μας. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κοιμᾶται εἶναι ὁπως μιὰ ἀνοιχτὴ ἐπιστολή».

Πραγματικά, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον κοιμόμαστε φανερώνει, ὄχι μόνο τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας μας, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴ μας διάθεσι κι' ἀκόμη τὸ χαρακτῆρα μας, τὶς ἀντιδράσεις μας στὰ διάφορα περιστατικὰ τῆς ζωῆς, τὸ ρυθμὸ τῆς σκέψεώς μας κλπ.

Εἶναι πιθανόν, ὅμως, ὅτι οὔτε καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι δὲν ξέρετε μὲ ποιὸ τρόπο κοιμόσαστε. Ἀξίζει, ὡστόσο, νὰ τὸ προσέξετε. Θὰ ἔχετε ἔτσι μιὰ πολύτιμη ἔνδειξι ὄχι μόνον γιὰ τὴν ὑγεία σας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ψυχική σας κατάστασι.

Ἀλλὰ νὰ ποιὲς εἶναι οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐνδείξεις:

1) Ἀνάσκελα. Ἐλαφρὴ καρδιακὴ νεύρωσις. Χαρακτήρας ἤρεμος.

2) Μπρούμυτα. Ἐλαφρὲς πεπτικὲς διαταραχές, ποὺ ἂν δὲν τὶς προσέξετε, μπορεῖ νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ σοβαρές. Νευρικὸς χαρακτήρας.

3) Στὸ ἀριστερὸ πλευρό. Σωματικὴ κούρασι, ποὺ συνδυάζεται πιθανὸν καὶ μὲ διανοητική.

4) Στὸ δεξιὸ πλευρό. Σωματικὴ ἀρρωστιὰ καλὴ ὑγεία. Διαχυτικὸς χαρακτήρας.

5) Σκεπασμένος ὡς τὸ λαιμό. Εὐαίσθητος λαιμός, ἀμυγδαλές, ρινοφαρυγγίτιδες. Κλειστὸς χαρακτήρας.

6) Μὲ τὸ λαιμὸ ξεσκέπαστο. Καλὴ ὑγεία. Διαχυτικὸς χαρακτήρας.

7) Ἂν ἔχετε στὸν ὕπνο σας τὰ πόδια ζεστά. Καλὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Γενναιοφροσύνη.

8) Ἂν ἔχετε τὰ πόδια σας κρύα. Ἐλαττωματικὴ κυκλοφορία. Ὑποκριτικὸς χαρακτήρας. Κρυψίνοια.

9) Ἂν κοιμᾶσαστε μὲ τὸ σῶμα σὲ σχῆμα σπείρας. Ἠπατικὲς διαταραχές. Δόλιος χαρακτήρας.

10) Μὲ σφιγμένα τὰ σαγόνια. Ἐξασθενημένο νευρικὸ σύστημα. Χαρακτήρας ἀνήσυχος καὶ ἀγωνιῶδης.

11) Μὲ τὰ σαγόνια ἐλεύθερα. Καλὴ ὑγεία. Χαρακτήρας ἤρεμος.

12) Μὲ δυὸ μαξιλάρια. Ἡ καρδιά σας εἶναι κουρασμένη. Ἐπηρεάζεστε μὲ τὸ παραμικρό.

13) Μὲ ἕνα καμηλὸ μαξιλάρι. Ἡ καρδιά σας λειτουργεῖ κανονικά. Καλὴ ἀναπνοή. Μυαλὸ καθάριο. Γρήγορη ἀντίληψι.

14) Χωρὶς μαξιλάρια. Καλὴ ὑγεία. Αὐτοπεποίθησι ὑπερβολική.

15) Μὲ πολλὰ σκεπάσματα. Ἀδύνατο στομάχι. Ἐπιμονή, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλη ἀντοχή. Ἡ ἰσχυρὴ θέλησί σας ἀναπληρώνει τὶς ἀδυναμίες σας.

16) Μὲ ἐλαφρὰ σκεπάσματα. Καλὴ ὑγεία. Ἥρεμος χαρακτήρας. Αἰσιοδοξία.

17) Μὲ τὰ πόδια ψηλά. Βραδεῖα κυκλοφορία. Χαρακτήρας βαρύς.

18) 7—8 ὧρες χωρὶς διακοπή. Καλὴ πέψι. Ψυχικὴ ἰσορροπία.

19) Μὲ τὸ παράθυρο μισόκλειστο. Κανονικὴ πίεσι. Ψυχικὴ ἠρεμία. Θάρρος καὶ αἰσιοδοξία.

20) Μὲ τὸ στόμα μισάνοιχτο. Τὸ ἀναπνευστικό σας σύστημα δὲν λειτουργεῖ κανονικά. Διανοητικὴ κούρασι.

21) Μὲ τὰ χέρια πρὸς τὰ κάτω. Ὁμαλὴ κυκλοφορία. Φυτικὴ ζωὴ κανονική. Αἰσθανόσαστε τὴν ἀνάγκη στοργῆς καὶ προστασίας.

22) Ἂν βλέπετε στὸν ὕπνο σας πολλὰ ὄνειρα. Βραδεῖα πέψι. Ἀναρχικὴ φαντασία.

Ἀπὸ τὶς στάσεις ποὺ παίρνομε στὸν ὕπνο, ἡ καλύτερη εἶναι στὸ δεξιὸ πλευρὸ καὶ κατὰ δεύτερο λόγο ἀνάσκελα. Πρέπει ν' ἀποφεύγετε νὰ κοιμόσαστε μπρούμυτα. Δὲν εἶναι ἐπίσης ἀξιοσύστατος ὁ ὕπνος στὸ ἀριστερὸ πλευρό, γιατὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πιέζετε τὴν καρδιὰ καὶ παρεμποδίζετε τὴν κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Δὲν πρέπει, ἐξ ἄλλου νὰ κοιμόσαστε μὲ κουλουριασμένο τὸ κορμί. Γιατὶ ἔτσι τὸ αἷμα δὲν κυκλοφορεῖ κανονικὰ μέσα στὸ σῶμα καὶ τὸ πρωῒ ξυπνάει κανεὶς περισσότερο κουρασμένος ἀπὸ ὅ,τι τὴ στιγμή, ποὺ πλάσιασε.

Πρωτότυπο περιπετειῶδες μυθιστόρημα ὑπὸ Ἐμίλιο Σαλγκάρι

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Παρακολουθώντας πάντα τὰ ἴχνη ποὺ βρίσκονται στὸ ἔδαφος, ὁ Λάκον-Τάϋ κι' οἱ σύντροφοί του φτάνουν σ' ἕνα χωριὸ Στιένγκων, ποὺ ὁ ἀρχηγός τους εἶναι θεῖος τοῦ Φένγκ. Ὁ Ἰθαγενὴς φύλαρχος ὑπόσχεται νὰ τοὺς βοηθήση καὶ διατάσσει ἀμέσως τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἐρευνήσουν σ' ὅλη τὴν περιοχή. Μιὰ γυναῖκα εἶδε τὴν προηγούμενη ἡμέρα ἕνα λευκὸ κοντὰ στὶς ὄχθες τῆς λίμνης Τοῦλι Σάπ. Διευθύνονται ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ κι' ἐπειτα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες, βρίσκουν, τέλος, τὸ γιατρό, ποὺ εἶναι πεσμένος ἀναίσθητος πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξερὰ χόρτα. Ἡ Λὲν-Λάϊ εἶναι ἀπαρηγόρητη, γιατὶ φοβᾶται πὼς ὁ ἀγαπημένος της δὲν θὰ γλυτώσῃ. Ὁ πατέρας της, ὅμως, τὴν βεβαιώνει γιὰ τὸ ἀντίθετο. Διατάσσει ταυτόχρονα τοὺς Ἰθαγενεῖς, ποὺ τοὺς συνοδεύουν νὰ φτιάξουν ἕνα φορεῖο γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸ γιατρὸ στὸ χωριό.

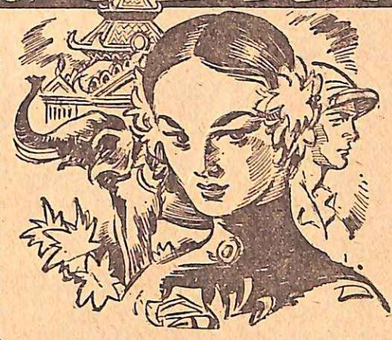

12ον Τέσσερις ἀπὸ τοὺς Ἰθαγενεῖς ἔπιασαν ἀμέσως τὸ γιατρό, δύο ἀπὸ τοὺς ὤμους κι' ἄλλοι δύο ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸν ἔβαλαν πάνω στὸ φορεῖο.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ στρατηγός.

Ἄρχισαν ἀμέσως νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ χωριοῦ. Ἐκεῖ θὰ μποροῦσαν νὰ περιποιηθοῦν καλύτερα τὸν ἄρρωστο.

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς περίπου ὧρες, ἔφτασαν κοντὰ στὶς ἐκβολὲς τοῦ Κούμ - Μπορέϋ, ὅπου ὑψώνονταν οἱ καλύβες τῶν Ἰθαγενῶν.

Ὁ γιατρός, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν εἶχε συνέλθει. Ἀπὸ τὰ χείλη του ἔβγαινε μόνο ἕνα ἐλαφρὸ μουρμουρητό. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, δὲν ἔδινε ἄλλο σημεῖο ζωῆς.

Ὁ φύλαρχος, ποὺ ἕνας Ἰθαγενὴς τὸν εἶχε εἰδοποιήσει, ἔτρεξε γιὰ νὰ τοὺς προϋπαντήσῃ.

Ὁ στρατηγὸς τὸν πῆρε παράμερα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἂν κατορθώσῃς νὰ τὸν σώσῃς, θὰ σοῦ δώσω εἴκοσι ντουφέκια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὅπλα, ὅμως, θὰ ἔχῃς καὶ τὴν αἰώνια εὐγνωμοσύνη μου.

— Εἶναι τραυματισμένος; ρώτησε ὁ φύλαρχος.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Λάκον - Τάϋ. Ἔπαθε τὸν πυρετὸ τῶν δασῶν... Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό... Σύ, ὅμως, μπορεῖ νὰ ξέρῃς καλύτερα...

Ὁ φύλαρχος ἔκαμε μὲ τὸ χέρι του ἕνα σημάδι στὸν ἀέρα. Ἔπειτα εἶπε:

— Θὰ τὸν σώσω, γιατὶ ξέρω ἕνα ἀλάνθαστο φάρμακο γι' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια... Δὲν εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ θὰ σώσω μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἐμπιστεύσου τον σὲ μένα καὶ θὰ τὸν κάμω καλά.

— Εἶπες ὅτι ἔχεις ἕνα ἀλάνθαστο φάρμακο:

— Ναί...

— Κανένα ὑγρὸ ἢ καμμιὰ σκόνη;

— Οὔτε ὑγρό, οὔτε σκόνη.

— Πῶς τότε θὰ τὸν κάμῃς καλά;

Ὁ φύλαρχος, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, φώναξε σὲ μερικοὺς Ἰθαγενεῖς ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ κοντά.

— Πηγαίνετε στὸ δάσος καὶ σκάψετε μιὰ τούμπα, στὸ μέρος ὅπου βρίσκονται τὰ ξερὰ φύλλα, τοὺς εἶπε.

Γύρισε κατόπιν στὸ στρατηγὸ καὶ πρόσθεσε:

— Μὴ φοβᾶσαι τίποτα. Ὁ λευκὸς ἄνθρωπος θὰ εἶναι αὔριο καλὰ καὶ θὰ μπορῇ νὰ περπατήσῃ. Σοῦ ἐγγυοῦμαι γι' αὐτό.

Μιὰ πρωτότυπη θεραπεία

Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ κάνει κάθε χρόνο ἀναρίθμητα θύματα στὴ Βιρμανία καὶ τὸ Σιάμ.

Οἱ Ἰθαγενεῖς ξέρουν, ὅμως, ἕναν πρωτότυπο τρόπο γιὰ τὴ θεραπεία της. Σκάβουν μιὰ γούβα, τὴ γεμίζουν μὲ ξερὰ φύλλα, ποὺ βρίσκονται σὲ κατάστασι σήψεως καὶ χώνουν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὸν ἄρρωστο. Ἡ ζέστη ποὺ ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὴ ζύμωσι αὐτῶν τῶν φύλλων σταματάει τὴν παραλυσι ποὺ ἀρχίζει πρῶτα ἀπὸ τὰ κάτω ἄκρα κι' ἐπεκτείνεται κατόπιν στὴν καρδιά.

Καταπολεμοῦν μ' ἁπλούστερα λόγια τὴ τὴν ἀσθένεια. Κι' ὡστόσο, οἱ Ἰθαγενεῖς εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴν καταπολεμήσουν ἀποτελεσματικά. Δὲ θὰ τὸ πίστευα ποτέ.

— Ἂν δὲν ἦταν ὁ γέρο-φύλαρχος, δὲν ξέρω ἂν θὰ καταφέρναμε νὰ σὲ κάμωμε καλά, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Πρέπει νὰ τοῦ εἴμαστε εὐγνώμονες.

— Θὰ τοῦ κάμωμε ἕνα καλὸ δῶρο.

— Τοῦ ἔδωσα ἕνα τουφέκι καὶ μερικὲς ἑκατοντάδες «τικάλ», εἶπε ὁ στρατηγός. Τοῦ ὑποσχέθηκα ἐπίσης ἄλλα εἴκοσι τουφέκια, ποὺ θὰ τοῦ τὰ δώσωμε σὲ πρώτη εὐκαιρία. Πρέπει νὰ ξέρῃς, ἀγαπητέ μου γιατρέ, ὅτι τὸ ὄνειρο αὐτῶν τῶν Ἰθαγενῶν, εἶναι ν' ἀποχτήσουν ἕνα πυροβόλο ὅπλο.

Ἔμειναν ἀκόμη μερικὲς ἡμέρες στὸ μικρὸ χωριό. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ στρατηγὸς ἔκαμε τὶς ἀπαραίτητες προετοιμασίες γιὰ τὸ ταξίδι τους ὡς τὴν πόλι τοῦ λεπροῦ Βασιλῆ, ὅπου ἤλπιζαν νὰ βροῦν τὸ περίφημο μαστίγιο τοῦ θεοῦ Σομόνα Κοντόμ. Εἶχε στείλει, ἐξ ἄλλου, ἕναν Ἰθαγενῆ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Σιδὰχ νὰ πάῃ νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ὁ Σιδὰχ ἔφτασε ἕνα ἀπόγεμα μαζὶ μὲ τὰ ζῶα καὶ τὶς ἀποσκευές.

— Αὐτὸς ὁ Σιδὰχ φαίνεται, ὅτι εἶναι πολὺ τίμιος ἄνθρωπος, εἶπε ὁ γιατρός, ὅταν ὁ στρατηγὸς τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξί του. Κάθε ἄλλος, στὴ θέσι του, θὰ πῆαινε τὰ ζῶα καὶ τὶς ἀποσκευὲς καὶ θἄφευγε.

— Ὅταν ξαναγυρίσωμε στὴν Μπαγκόγκ, θὰ τὸν ἀνταμείψωμε ὅπως τοῦ ἀξίζει, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Εἴμαστε, στ' ἀλήθεια, πολὺ τυχεροὶ ποὺ βρήκαμε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο στὸ δρόμο μας.

— Καὶ γιὰ ποὺς ἀπαγωγεῖς μου δὲν μάθαμε ἀκόμη τίποτα; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ἐξαφανίστηκαν χωρὶς ν' ἀφίσουν κανένα ἴχνος, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Σήμερα τὸ πρωῒ, γύρισε ἡ τελευταία ὁμάδα ἀπὸ τοὺς ἀνιχνευτές, ποὺ ὁ φύλαρχος εἶχε στείλει πρὸς τὸ μέρος τῆς Ὀνγκόρ. Δὲν μπόρεσαν, ὅμως, νὰ βροῦν κανένα ἴχνος, οὔτε ἔμαθαν ποιὰ διεύθυνσι εἶχαν ἀκολουθήσει ὁ «πουράμ» κι' οἱ ἄνθρωποί του.

— Πιστεύετε, λοιπόν, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἁπήγαγε ἦταν ὁ «πουράμ»;

— Δὲν μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ στρατηγός.

— Καὶ ποιὰ ἦταν τὸ ἐλατήριο ποὺ τὸν παρακίνησε νὰ μ' ἁπαγάγῃ καὶ νὰ μὲ

— Εἶχα φοβηθῆ πὼς αὐτὸς ὁ λάκκος θὰ γινόταν ὁ τάφος μου, εἶπε ὁ Γεράκης μιὰ μέρα στὸ Λάκον-Τάϋ.

παραδώση σ' αὐτοὺς τοὺς Στιένγκους;

Ὁ στρατηγὸς χαμογέλασε.

— Φαίνεται, ὅτι ὁ «πουρὰμ» σᾶς βλέπει σὰν πολὺ ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο, ἀπάντησε.

— Ἀντίπαλο σὲ τί;

— Νομίζω, ὅτι σᾶς εἶπα ἄλλοτε, πὼς ὁ Μιὲν-Μίνγκ μοῦ εἶχε ζητήσει τὸ χέρι τῆς κόρης μου κι' ὅτι ἀρνήθηκα νὰ δεχτῶ τὴν αἴτησί του.

Ὁ γιατρὸς ἔγινε κατακόκκινος σὰν παπαρούνα.

— Εἶναι καιρὸς ἴσως νὰ μιλήσωμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, εἶπε ὁ στρατηγός, συνοδεύοντας τὰ λόγια του μ' ἕνα καλοκάγαθο χαμόγελο.

Ὁ γιατρὸς δίστασε μιὰ στιγμή. Ἔπειτα εἶπε:

— Στρατηγέ, ἀγαπάω τὴν κόρη σας, καὶ θὰ ἤμουν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἂν ἀκούγατε μὲ κάποια εὐμένεια αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι ποὺ σᾶς κάνω.

— Τὸ πρόσεξα ἀπὸ καιρό, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Κι' ἡ Λὲν-Λάϊ σᾶς ἀγαπάει ἐπίσης... Ἔτσι, ἀντὶ γιὰ μιὰ κόρη, μόνο, θἄχω κι' ἕνα γυιό... Νομίζω πὼς εἴσαστε φτιαγμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

— Κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ γιατρός.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ἀποφάσισαν νὰ ξεκινήσουν.

Ὁ φύλαρχος τοὺς συνώδευσε ὡς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Εἶχε περάσει λοξὰ τὶς φυσιγγιοθῆκη στὸ στῆθος του κι' εἶχε κρεμάσει ἀπὸ τὸν ὦμο τὸ ὅπλο του. Φαινόταν πολὺ ὑπερήφανος γι' αὐτὸ τὸ τουφέκι. Ὁλόγυρά του βάδιζαν καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνδρες τῆς φυλῆς.

— Σᾶς εὔχομαι καλο ταξίδι, εἶπε ὁ φύλαρχος στὸ στρατηγό. Καὶ μὴν ξεχνᾶτε πώς, ἂν χρειαστῆ, ὅλοι οἱ Στιένγκοι τῆς φυλῆς μου, εἶναι ἕτοιμοι νὰ σᾶς βοηθήσουν.

Ὁ γέρο-φύλαρχος, στὸν ὁποῖον ὁ στρατηγὸς εἶχε κάμει λόγο γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ, τοῦ ἔδωσε ἐπίσης τὶς τελευταῖες ὁδηγίες του, γιατὶ κι' αὐτὸς εἶχε ἀκούσει τὸ θρύλο γιὰ τὸ μαστίγιο τοῦ Σομόνα Κοντόμ.

— Νὰ θυμᾶσαι τὴ μεγάλη κεντρικὴ παγόδα, μὲ τὸν ἐπιχρυσωμένο θόλο καὶ τὸ γιγαντιαῖο ἄγαλμα ποὺ βρίσκεται μέσα σ' αὐτήν, τοῦ εἶπε. Μόνον ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὴν πρώτη πέτρα, θὰ μπορέσῃς νὰ βρῇς αὐτὸ ποὺ ζητᾶς καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ. Ἂν δὲν πρόλαβαν νὰ τὸ πάρουν ἄλλοι, θὰ βρίσκεται ἐκεῖ. Δὲν πιστεύω, ὅμως, νὰ τὸ ἔχη πάρει κανένας, γιατί, ἀλλοιῶς, τὸ πρᾶγμα θὰ μαθευόταν.

Στὴν ὄχθη βρισκόταν μιὰ μεγάλη πιρόγα, ποὺ θὰ τοὺς ὠδηγοῦσε στὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅπου περίμεναν ὁ Φὲνγκ κι' ὁ Σιβὰχ μαζὶ μὲ τὰ ἄλογα καὶ τὶς ἀποσκευές.

Ἡ Λὲν-Λάϊ μπῆκε πρώτη στὴν πιρόγα.

— Ἂς εὐχηθοῦμε αὐτὴ ἡ περιπέτειά μας νὰ εἶναι ἡ τελευταία, εἶπε στὸ γιατρό.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω, ἀπάντησε ὁ Γεράκης. Αὐτὴ τὴ φορὰ ξέρομε ποῦ πηγαίνομε... Ὁ φύλαρχος μᾶς ἔδωσε πολύτιμες πληροφορίες γιὰ τὸ δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσωμε.

Μέσα στὸ δάσος

Ἡ πιρόγα ἀπομακρύνθηκε, κάτω ἀπὸ τὶς ἐνθουσιαστικὲς ἐπευφημίες τῶν ἰθαγενῶν κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἔφτασε στὴν ἀπέναντι ὄχθη.

Ὁ Σιβάχ, μόλις εἶδε τὸ γιατρό, ἔτρεξε γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράση τὴ χαρά του. Κάτω, ὅμως, ἀπὸ τὰ ὑποκριτικὰ λόγια του, κρυβόταν ἕνα ἀπέραντο μῖσος.

«Αὐτὸς ὁ γιατρὸς θὰ ἔχη πάνω του κάποιο μαγικὸ φυλαχτό, ποὺ τὸν προστατεύει, σκεφτόταν. Ὁ «πουρὰμ» διστάζει... Ἐγώ, ὅμως, δὲ θέλω νὰ χάσω τὸ σκοῦφο τοῦ μανδαρίνου!».

Ἀνέβηκαν στὰ ἄλογα καὶ ξεκίνησαν, ἀφοῦ χαιρέτησαν ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ γέροφύλαρχο καὶ τοὺς ἰθαγενεῖς, ποὺ στέκονταν στὴν ἀπέναντι ὄχθη.

Τὸ δάσος ἁπλωνόταν κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλ' ἦταν λιγώτερο πυκνὸ κι' ἔτσι μποροῦσαν νὰ προχωροῦν μὲ μεγαλύτερη εὐκολία. Ἡ ὑγρασία, ὅμως, ἦταν κι' ἐδῶ μεγάλη καὶ γι' αὐτὸ βιάζονταν νὰ τὸ περάσουν. Ὁ γιατρός, μόλις εἶχε συνέλθει καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῇ στὸν κίνδυνο μιᾶς ὑποτροπῆς, ποὺ κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ προβλέψη τὶς συνέπειές της.

Φοβόνταν, ἄλλωστε, μήπως ὁ «πουρὰμ» κι' οἱ ἄνθρωποί του τοὺς ἐπιτεθοῦν καὶ πάλι μέσα στὸ δάσος. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ εἶχε στείλει ὁ φύλαρχος, τὰ εἶχαν ἐξερευνήσει πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἀλλὰ μέσα σ' ἕνα δάσος ὑπάρχουν ἀναρίθμητοι κρυψῶνες καὶ δὲ μποροῦσαν νὰ εἶναι βέβαιοι γιὰ τίποτα.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ δάσος, ἁπλωνόταν ἡ ὁμορφη κοιλάδα τοῦ Τὲκ-Τίο. Θἄπρεπε νὰ περάσουν κατόπιν ἕνα καινούργιο δάσος, πολὺ μικρότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο, γιὰ νὰ φτάσουν στὰ ἐπιβλητικὰ ἐρείπια τῆς Ὀνγκὸρ κι' ἀπὸ κεῖ στὴν πολιτεία τοῦ λεποῦ Βασιλιᾶ.

Ἡ πρώτη ἡμέρα πέρασε χωρὶς ἀπρόοπτα. Εἶχαν διατρέξει εἰκοσιπέντε περίπου χιλιόμετρα καί, κατὰ τὸ βράδυ, σταμάτησαν στὰ κράσπεδα τοῦ δάσους γιὰ νὰ διανυκτερεύσουν.

Ὁ Φὲνγκ κι' ὁ Σιβὰχ ἄρχισαν ἀμέσως νὰ στήνουν τὶς σκηνές, ἐνῶ ἡ Λὲν-Λάϊ φρόντιζε γιὰ τὸ φαγητό.

— Ἂς ἐλπίσωμε, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος παραιτήθηκε ἀπὸ τὰ σχέδιά του, εἶπε ὁ γιατρός.

— Ἂς τὰ ἐλπίσωμε, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Ξέρω καλά, ὅμως, αὐτὸ τὸν τυχοδιώχτη καὶ φοβᾶμαι, ὅτι δὲ θὰ μᾶς ἀφίση τόσο γρήγορα ἥσυχους. Εἶναι πολὺ πεισματάρης καὶ ἐκδικητικός.

— Φοβόσαστε μήπως μᾶς στήση καμμιὰ καινούργια παγίδα;

Ὁ στρατηγὸς ἔκαμε μιὰ ἀόριστη κίνησι μὲ τὸ χέρι του.

— Δὲ μπορῶ νὰ πῶ τί εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ φοβᾶμαι, ἀπάντησε. Τὸ μόνο εὐχάριστο εἶναι, ὅτι αὔριο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, θὰ βρισκώμαστε στὴν πόλι τοῦ λεπτοῦ Βασιλιᾶ. Μόλις ἀπέχομε εἴκοσι χιλιόμετρα ἀπ' αὐτήν.

— Εἴμαστε, λοιπόν, τόσο κοντά;

— Κυττάξετε ἐκεῖ, στὸ βάθος τῆς κοιλάδας, εἶπε ὁ στρατηγός. Βλέπετε κάτι σπίτια;

— Ναί.

— Ἐκεῖ εἶναι ἡ Τὲκ-Τίν, ἡ τελευταία κωμόπολις τοῦ Σιάμ. Λίγο πιὸ πέρα, πρὸς τὸ βορρᾶ, βρίσκονται τὰ ἐρείπια τῆς πολιτείας τοῦ λεποῦ Βασιλιᾶ.

— Ἐλπίζω ὁ Μιὲν-Μίνγκ νὰ μὴ μᾶς περιμένη ἐκεῖ...

— Ἂν τὸν βροῦμε, θὰ τοῦ πληρώσωμε μὲ τὸ παραπάνω τὸ κακὸ ποὺ θέλησε νὰ σᾶς κάμη, εἶπε ὁ στρατηγός. Δὲν ἔχει μαζί του παρὰ ἑφτὰ ἢ ὀχτὼ λησταῖς, σὰν κι' αὐτόν, ποὺ θὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια μόλις ἀρχίσωμε νὰ τοὺς χτυπᾶμε μὲ τὶς καραμπίνες μας... Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἀρνήθηκα νὰ δεχτῶ τὴ βοήθεια ποὺ προσφέρθηκε νὰ μοῦ δώσῃ ὁ φύλαρχος. Σκέφτηκα, ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ θὰ παίρναμε μαζί μας, θὰ μᾶς καθυστεροῦσαν στὴν πορεία μας, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν θὰ μᾶς χρησίμευαν σὲ τίποτα.

— Ὡ, φτάνομε μὲ τὸ παραπάνω γιὰ ν' ἀντιμετωπίσωμε αὐτοὺς τοὺς ἀχρείους, συμφώνησε ὁ γιατρός. Κι' ἂν ἀκόμη ὁ Μιὲν-Μίνγκ εἶχε διπλάσιους μαζί του, δὲν θ' ἀνησυχοῦσα περισσότερο. Δὲ φοβᾶμαι τίποτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλευρά. Τὸ μόνο ποὺ φοβᾶμαι, εἶναι μήπως μᾶς ἐπιτεθοῦν ξαφνικὰ σ' ἕνα μέρος ποὺ δὲ θὰ τὸ περιμένωμε.

— Σωστά, εἶπε ὁ στρατηγός. Ὁ Μιὲν-Μίνγκ εἶναι ἱκανὸς νὰ κάμη ὅλες τὶς ἀτιμίες... Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μποῦμε στὸν περίβολο τῆς πόλεως, δὲ θἄχωμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα. Βρίσκονται ἐκεῖ παληὰ μέγαρα σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι. Θὰ διαλέξωμε τὸ πιὸ γερὸ ἀπ' αὐτά... Κι' ἄλλωστε, δὲν πρόκειται νὰ μείνωμε πολὺν καιρὸ ἐκεῖ. Μόλις βροῦμε τὸ μαστίγιο τοῦ Σομόνα Κοντόμ, θὰ ξαναπάρωμε τὸ δρόμο γιὰ τὴν Μπανγκόγκ.

— Εἴσαστε βέβαιος, λοιπόν, ὅτι τὸ ἱερὸ μαστίγιο τοῦ Σομόνα Κοντὸμ βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν παγόδα; ρώτησε ὁ Γεράκης.

— Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Στιένγκων μοῦ ἔδωσε μιὰ πολύτιμη πληροφορία, ἀπάντησε ὁ Λάκον-Τάϋ.

— Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ πληροφορία;

— Μοῦ ἀφηγήθηκε ὅτι, ὅταν ἦταν νέος, εἶχε πάει στὴν πόλι τοῦ λεποῦ Βασιλιᾶ γιὰ νὰ κλέψη τὸ χρυσωμένο χαλκὸ ποὺ σκεπάζει τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα κι' ὅτι εἶδε τότε, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ γιγαντιαῖο ἄγαλμα ποὺ ὑψώνεται στὴ μέση τῆς κεντρικῆς παγόδας μιὰ πέτρα, ὅπου ἦταν σκαλισμένο ἕνα μαστίγιο, ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ «μαχοὺτ» τῶν ἐλεφάντων. Αὐτὴ ἡ πέτρα, ποὺ ἦταν κυκλική, εἶχε στὴ μέση ἕναν κρῖκο ἀπὸ χαλκό. Ὁλόγυρα βρίσκονταν ἐπιγραφές, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὶς διαβάσῃ. Τοῦ φάνηκε, ὅμως, πὼς αὐτὰ τὰ γράμματα ἀνῆκαν στὴ γραφὴ Μπαλί, ποὺ τὴν χρησιμοποιοῦσαν στὰ πολὺ παληὰ χρόνια οἱ Καμποτζιανοί. Πιστεύω, λοιπόν, ὅτι τὸ ἱερὸ μαστίγιο βρίσκεται κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν πέτρα κι' ὁ ἀρχηγὸς τῶν Στιένγκων ἔχει τὴν ἴδια γνώμη μὲ μένα.

— Ἂν, ὅμως, τὸ ἔχη πάρει κάποιος πρὶν ἀπὸ μᾶς; παρατήρησε ὁ γιατρός.

— Οἱ μόνοι ποὺ πηγαίνουν στὴν πόλι τοῦ λεποῦ Βασιλιᾶ εἶναι οἱ Στιένγκοι, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐνδιαφέρονται μόνο γιὰ τὸ χαλκό, ποὺ τὸν χρησιμοποιοῦν γιὰ τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη τους. Ἀποκλείεται, λοιπόν, νὰ πῆραν τὸ μαστίγιο.

— Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, οἱ λευκοὶ ἐλέφαντες θ' ἀρχίσουν νὰ τρέχουν στὴν Μπανγκόγκ, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦν στὴ ράχη τους τὰ χάδια τοῦ ἱεροῦ μαστιγίου τοῦ Βούδδα; εἶπε γελώντας ὁ γιατρός. Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ γνώμη σας;

— Θὰ θέλετε, βέβαια, ν' ἀστειευθῆτε, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Ἀλλ' εἴτε ἐλεφαντοῦν εἴτε ὄχι, ἐνῶ θὰ γυρίσω θριαμβευτὴς στὴν Μπανγκόγκ καὶ θὰ ξαναποχτήσω τὴν εὔνοια τοῦ Βασιλιᾶ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ, ποὺ τὰ ἔχασα ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου Καμποτζιανοῦ.

— Ἐλπίζω πὼς τὸ λιγώτερο ποὺ τοῦ χρειάζεται εἶναι νὰ διατάξετε νὰ μαστιγωθῆ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Βασιλιᾶ, εἶπε ὁ γιατρός.

— Ὁ βασιλιὰς θὰ τὸν καταδικάση σὲ θάνατο κι' οὔτε ἡ μεγάλη θέσι ποὺ κατέχει δὲ θὰ τὸν σώσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν καταδίκη, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Στὰ ζητήματα αὐτὰ ὁ βασιλιὰς δὲν ἀστειεύεται. Ἀλλ' ἂς πᾶμε νὰ φᾶμε, γιατρέ... Θὰ πάρετε κατόπιν ἕναν καλὸ ὕπνο, γιατὶ θὰ πρέπει νὰ εἴσαστε κουρασμένος.

Γύρισαν ἀπότομα τὰ κεφάλια τους κι' εἶδαν σὲ ἀπόστασι δυὸ βημάτων τῶν ψευτο-Σιδάχ, ποὺ ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἑνὸς δένδρου καὶ φαινόταν πὼς ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τους.

— Τί κάνεις ἐδῶ; τοῦ φώναξε ὁ Λάκον-Τάϋ.

Ὁ Σιβὰχ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω καὶ πῆρε τρομαγμένο ὕφος.

— Ἀφέντη, φοβᾶμαι πὼς θὰ περάσωμε ἄσχημη νύχτα, ἀπάντησε.

— Τί σὲ κάνει νὰ τὸ φοβᾶσαι;

— Ἄκουσα πρὶν ἀπὸ λίγο τὸ οὐρλιαχτὸ μιᾶς τίγρεως.

— Καὶ μήπως μᾶς λείπουν οἱ καραμπίνες καὶ τὰ φυσέκια; εἶπε ὁ γιατρός. Ἂν καμμιὰ τίγρις θελήση νὰ μᾶς ἐπισκεφτῆ, ἂς ἔρθη! Θὰ τὴν ὑποδεχτοῦμε μὲ ὅλες τὶς τιμές.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Σιβάχ. Δὲν ἔχομε, βέβαια, νὰ φοβηθοῦμε τίποτα.

Ὁ στρατηγὸς γύρισε στὴν κόρη του καὶ τὸ Φένγκ, ποὺ βρίσκονταν λίγο πιὸ πέρα.

— Ἀκούσατε κανένα οὐρλιαχτό; τοὺς ρώτησε.

— Ὄχι, ἀπάντησαν κι' οἱ δυὸ μὲ μιὰ φωνή.

Κι' ὁ Φὲνγκ πρόσθεσε:

— Καὶ σὲ χίλια μέτρα ἂν βρισκόταν ἡ τίγρις, θὰ τὴν ἀκουγα. Δὲ γελιέμαι ποτέ...

— Θὰ ἔκαμες λάθος, εἶπε ὁ γιατρὸς στὸ Σιβάχ.

— Μπορεῖ, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Καμποτζιανός.

Ὁ στρατηγὸς φαινόταν συλλογισμένος, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Ἔφαγαν βιαστικὰ κι' ἔπειτα ἔπεσαν γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ Φὲνγκ θὰ ἀγρυπνοῦσε γιὰ νὰ τοὺς φυλάη.

Ἡ νύχτα κύλησε ἤρεμα. Οὔτε τίγρις, οὔτε κανένα ἄλλο θηρίο τάραξε τὸν ὕπνο τους, μὲ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψί του.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἀφοῦ προγευμάτισαν, ξεκίνησαν καὶ πάλι. Βιάζονταν νὰ φτάσουν στὴν πόλι τοῦ λεποῦ Βασιλιᾶ καὶ ν' ἀρχίσουν ἀμέσως τὶς ἐρευνές τους.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὸ βάθος, διακρίνονταν μικρὰ χωριά. Ἀλλὰ ὁ Λάκον-Τάϋ κι' οἱ σύντροφοί του δὲν πλησίασαν σὲ κανένα ἀπ' αὐτά, γιὰ νὰ μὴν καθυστερήσουν. Πέρασαν ἐπίσης μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ὀνγκόρ, ποὺ ὑψώνεται στὴ μέση μιᾶς ἀμμώδους περιοχῆς μὲ λιγοστὴ βλάστησι. Μπῆκαν κατόπιν στὸ πυκνὸ δάσος, ποὺ σκεπάζει ἀπὸ αἰῶνες τὰ ἐρείπια τῆς πρωτεύουσας τοῦ παληοῦ Βασιλείου τῶν Κμὲρ.

Ἡ περιοχὴ αὐτὴ ἦταν ἄλλοτε κέντρο ἑνὸς μεγάλου πολιτισμοῦ.

Ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ἔβλεπαν κάθε τόσο ἐρειπωμένα ἀπομεινάρια ἀπὸ παγόδες, θριαμβευτικὲς ἀψίδες καὶ τείχη. Ἀλλοῦ ὑψώνονταν ὑπολείμματα ὑδραγωγείων, πύργοι, μέγαρα, διάφορα ἄλλα οἰκοδομήματα ποὺ θὰ ἦταν δύσκολο νὰ πῇ κανεὶς σὲ τί χρησίμευαν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπομεινάρια ἔδειχναν τὴ δύναμι καὶ τὸν πλοῦτο τοῦ βασιλείου τῶν Κμὲρ, ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ μυστηριωδῶς μέσα στὴ νύχτα τῶν χρόνων.

— Τί μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ὁ γιατρός. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἕνας τρομερὸς σεισμὸς κατέστρεψε τὰ πάντα ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη καὶ δὲν ἄφησε τίποτα ὄρθιο.

— Δὲν εἶναι ἀπίθανο, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Μπορεῖ ἐπίσης ἡ καταστροφὴ τοῦ βασιλείου τῶν Κμὲρ νὰ ὀφείλεται σὲ κάποια ἔκρηξι ἡφαιστείου. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ ἔδαφος τοῦ Σιάμ, ὅπως καὶ τῆς γειτονικῆς Βιρμανίας, ἔχουν ἡφαιστειογενῆ προέλευσι.

— Τὰ ἐρείπια αὐτὰ δείχνουν πὼς στὴν περιοχὴ αὐτὴ ἠκμαζαν ἄλλοτε μεγάλες καὶ πλούσιες πολιτεῖες, εἶπε ὁ γιατρός.

— Ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα, ὄχι λιγώτερο μεγαλοπρεπῆ, νοτιώτερα, πρὸς τὸ μέρος τῆς Λίμνης, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Σὲ ἀπόστασι τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὴν Ὀνγκόρ, βρίσκονται τὰ ἐρείπια τριῶν ἄλλων πολιτειῶν, ποὺ φαίνεται πὼς ἦταν ἄλλοτε πολὺ μεγάλες καὶ πλούσιες. Εἶδα, μάλιστα, στὴ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἕναν ἀπέραντο ναό, ποὺ στηριζόταν πάνω σὲ ἀναρίθμητες κολῶνες καὶ ποὺ στὴν κορυφή του βρίσκονταν πέντε μεγαλόπρεποι πύργοι. Ὁ ναὸς αὐτὸς ἦταν ἕνα θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ἰσορροπίας.

— Θὰ βροῦμε μνημεῖα τὸ ἴδιο μεγαλόπρεπα καὶ στὴν πόλι τοῦ λεποῦ Βασιλιᾶ; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Θὰ ἰδοῦμε μνημεῖα ποὺ θὰ προκαλέσουν τὴν ἐκπληξί καὶ τὸ θαυμασμό σας. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.

— Εἴμαστε ἀκόμη μακρυά;

— Ὁ Φὲνγκ μοῦ εἶπε ὅτι ἀπέχομε πέντε ὡς ἕξη χιλιόμετρα.

— Ὁ Φὲνγκ ἔχει πάει καὶ ἄλλοτε σ' αὐτὴ τὴν πόλι;

— Ὄχι. Ἀλλὰ τὴν ἔχει ἰδῆ ἀπὸ μακρυά, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν μικρός... Ἐμπρός, γιατρέ! Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες θὰ ἔχουμε ἴσως στὰ χέρια μας τὸ ἱερὸ μαστίγιο τοῦ Σομόνα Κοντόμ.

Ἄρχισαν νὰ προχωροῦν μὲ καλπασμό.

Τὸ δάσος γινόταν ὁλοένα καὶ περισσότερο πυκνὸ καὶ τὰ ἐρείπια πρόβαλλαν ἀπὸ παντοῦ σὲ κάθε τους βῆμα.

Ἔβλεπε κανεὶς τεράστιους σωροὺς ἀπὸ ὀρείχαλκο καὶ ἄλλα μέταλλα, ποὺ ἦταν σκεπασμένοι μὲ ἀναρριχητικὰ φυτὰ καὶ θάμνους. Ποιὸς ξέρει; Τὰ φυτὰ αὐτὰ εἶχαν φυτρώσει πιθανὸν ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, γιατὶ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ προσδιορίσῃ ἀκόμη πότε ἤκμασε τὸ βασίλειο τῶν Κμὲρ.

Ὅσο πλησίαζαν στὴν πόλι τοῦ λεποῦ Βασιλιᾶ, γίνονταν καὶ περισσότερο προσεχτικοί, γιατὶ φοβόνταν καμμιὰ ἐνέδρα ἐκ μέρους τοῦ Μιὲν-Μίνγκ καὶ τῶν ἀνθρώπων του. Προχωροῦσαν, λοιπόν, μὲ πολλὲς προφυλάξεις ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ βλάστησι, μὲ τὶς καραμπίνες τους γεμᾶτες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὶς χρησιμοποιήσουν ἀμέσως, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Ὁ στρατηγὸς κι' ὁ γιατρὸς εἶχαν βάλει στὴ μέση τὴ Λὲν-Λάϊ γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴν προστατεύσουν ἀποτελεσματικά, στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ Μιὲν-Μίνγκ κι' οἱ ἄνθρωποί του θὰ ἐμφανίζονταν ξαφνικὰ μπροστά τους.

Ὁ Σιβάχ, ποὺ, ὅπως ἔλεγε ἤξερε αὐτὴ τὴν περιοχή, γιατὶ τὴν εἶχε ἐπισκεφτῆ ἄλλοτε, προπορευόταν.

Ὁ Φένγκ, ἀντίθετα, ἀποτελοῦσε τὴν ὀπισθοφυλακή. Ἔσερνε μαζί του τὰ ζῶα μὲ τὶς σκηνές, τὰ τρόφιμα καὶ τὰ πολεμοφόδια.

Τὸ ἀπέραντο δάσος φαινόταν ἀκατοίκητο ἀπὸ ἀνθρώπους. Κανένα θηρίο δὲν εἶχε ἐμφανιστῆ ἐπίσης μπροστά τους. Κάπου-κάπου, ἔβλεπαν μόνο κανένα ἐλάφι ἢ κανένα ἀγριογούρουνο νὰ φεύγη ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἔφτασαν, τέλος, σὲ μιὰ μεγάλη πεδιάδα ποὺ προστατευόταν ἀπὸ ψηλὰ ἐρειπωμένα τείχη καὶ ἐπιβλητικοὺς πύργους. Πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸν περίβολο διακρίνονταν κολοσσιαῖες παγόδες καὶ μεγαλόπρεπα κτίρια.

— Ἡ πολιτεία τοῦ λεποῦ Βασιλιᾶ! φώναξε ὁ Φένγκ.

— Τὸ ἱερὸ μαστίγιο εἶναι πιὰ δικό μας! εἶπε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ στρατηγός. Πάρτε τὶς καραμπίνες στὰ χέρια σας κι' ἂς μποῦμε στὴν πόλι τοῦ λεποῦ Βασιλιᾶ.

Ἡ πρωτεύουσα τῶν Κμὲρ

Ἡ Ὀνγκόρ-Τόμ, ἡ παληὰ πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου τῆς Καμπότζης, ποὺ λεγόταν ἄλλοτε Βασίλειο τῶν Κμέρ, βρίσκεται σὲ ἀπόστασι εἴκοσι πέντε περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Τούλι-Σάμ. Τὴ θέσι της τὴν ἔξερε ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπιά της ποὺ σώζονται ἀκόμη καὶ ποὺ μαρτυροῦν τὸν ὑψηλὸ πολιτισμὸ αὐτοῦ τοῦ μυστηριώδους Βασιλείου.

Αὐτὰ τὰ ἐρείπια εἶναι τὰ μόνα στοιχεῖα ποὺ κατέχομε γιὰ τοὺς Κμὲρ καὶ τὸν πολιτισμό τους. Δείχνουν ὅλα μιὰ τέχνη, ποὺ εἶχε φτάσει σὲ μεγάλο βαθμὸ ὡριμότητος καὶ ποὺ ἦταν σὲ θέσι νὰ φτιάνῃ κολοσσιαῖα κτίρια καὶ ἀριστουργηματικὰ γλυπτικὰ ἔργα.

Ἐκεῖνος ποὺ βλέπει αὐτὰ τὰ ἐρείπια, ἀναρωτιέται πῶς ἕνας λαός, ποὺ εἶχε συγκεντρώσει τόσα ὑλικὰ μέσα στὰ χέρια του καὶ ποὺ εἶχε φτάσει σ' ἕνα ἀνώτερο πνευματικὸ ἐπίπεδο, μπόρεσε νὰ ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὴ μιὰ ἡμέρα στὴν ἄλλη, χωρὶς ν' ἀφίση πίσω του τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐπιβλητικὰ ἐρείπια καὶ μερικοὺς θρύλους, ποὺ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ ξέρῃ ἂν ἀνταποκρίνωνται σὲ κάποια ἱστορικὴ πραγματικότητα. Οἱ θρύλοι αὐτοί, ἄλλωστε, μιλοῦνε γιὰ τὴ δύναμι καὶ τὸν πλοῦτο τῶν Κμὲρ, ἀλλὰ δὲ μᾶς δίνουν καμμιὰ ἐξήγησι γιὰ τὴν ἐξαφάνισί τους.

Ὁ χρόνος, οἱ σεισμοί, οἱ βάρβαροι ποὺ ἦρθαν πιθανὸν ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς Κίνας, τοῦ Σιὰμ ἢ τοῦ Τονκίνου, ἔχουν καταστρέψει τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπ' αὐτὰ τὰ μνημεῖα. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ ποὺ ἀπομένουν, προκαλοῦν τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἐκπληξί μας καὶ τοποθετοῦν τοὺς ἀρχιτέκτονες τοῦ βα-

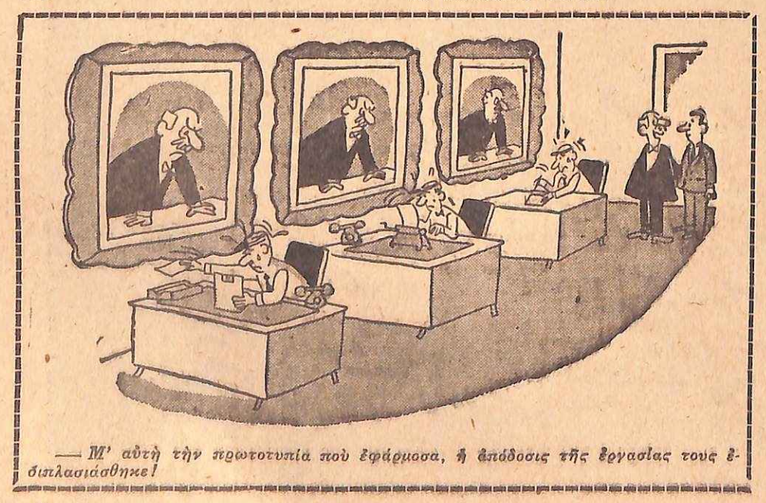

— Μ' αὐτὴ τὴν πρωτοτυπία ποὺ ἐφάρμοσα, ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας τους ἐ-σιπλασιάσθηκε!

— Μαγκουφάνα, τέρμα! Κατεβῆτε!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

σιλείου τῶν Μαχᾶ-Νοχὸρ-Κμέρ, μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὰ τείχη ποὺ προστάτευαν τὸ κέντρο τῆς πόλεως, ὅπου ὑψώνονταν τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα, σώζονταν ἀκόμη. Τὸ μῆκος τους ἔφτανε τὰ σαράντα πέντε μέτρα. Εἶχαν πάχος τεσσάρων μέτρων καὶ ὕψος ἑπτά. Τέσσερις μεγαλόπρεπες πύλες, ποὺ ἔβλεπαν στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, ὡδηγοῦσαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ περιβόλου.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸν περίβολο, ἀνάμεσα στὰ δέντρα, τοὺς θάμνους καὶ τὰ ἀναρριχητικὰ φυτά, ποὺ εἶχαν σκεπάσει τὰ πάντα, ἔβλεπες ἀναρίθμητα ἐπιβλητικὰ κτίρια, ποὺ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἐρειπωμένα ἢ ἕτοιμα νὰ καταρρεύσουν. Τὸ παλιὸ Βασιλικὸ ἀνάκτορο, ὅμως, ποὺ βρισκόταν στὸ κέντρο, ἦταν σχεδὸν ἀνέπαφο. Ὁλόγυρα ὑψωνόταν ἕνα τριπλὸ τεῖχος, ποὺ τὰ τρία τμήματά του χωρίζονταν ἀπὸ βαθεῖες τάφρους. Πύργοι καὶ προμαχῶνες κολοσσιαίων διαστάσεων ἐπροστάτευαν αὐτὸ τὸ τεῖχος. Θριαμβευτικὲς ἀψίδες ἑνώνανε κατὰ διαστήματα τὰ τρία τείχη μεταξύ τους.

Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνακτόρου, ἦταν ὑπέροχη. Ἀναρίθμητες κολῶνες ὑποβάσταζαν τοὺς ὀρόφους του, ποὺ μίκραιναν ὁλοένα καὶ κατέληγαν στὸ κέντρο σ' ἕνα μεγάλο πύργο, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς πολυόροφος. Στοὲς καὶ ἀπέραντες αἴθουσες διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ὁλόκληρο τὸ ἀνάκτορο ἦταν φτιαγμένο μὲ πολύχρωμα μάρμαρα, ποὺ ἐπιτέθειοι τεχνίτες εἶχαν λαξεύσει μὲ μεγάλη τέχνη.

Πολυάριθμες ἐπιγραφὲς διακρίνονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Αὐτὲς οἱ ἐπιγραφὲς ἦταν γραμμένες σὲ μιὰ γλῶσσα, ποὺ κι' οἱ πιὸ μορφωμένοι ἀνάμεσα στοὺς Καμποτζιανοὺς καὶ τοὺς Σιαμέζους, δὲν κατάφεραν ὡς σήμερα νὰ τὴ διαβάσουν.

Ἐκεῖνο ποὺ κάνει καὶ σήμερα ἐντύπωσι, εἶναι πῶς οἱ Κμὲρ ἐξαφανίστηκαν, χωρὶς ν' ἀφίσουν ἴχνη πίσω τους, ἐνῶ τὰ σπίτια τους, οἱ ναοί τους καὶ τὰ ἔργα τους παρέμειναν, σὲ πεῖσμα τοῦ χρόνου καὶ τῶν περιστάσεων.

Ἂν ρωτήσῃ κανεὶς τοὺς Καμποτζιανοὺς καὶ τοὺς Στιένγκους, ποὺ εἶναι πιθανὸν οἱ μακρυνοὶ ἀπόγονοι τῶν Κμέρ, θὰ τοῦ ἀπαντήσουν, ὅτι αὐτὰ τὰ ἔργα ἔγιναν ἀπὸ τὸ βασιληᾶ τῶν γιγάντων Πρᾶ-Ἔν, ποὺ εἶχε κατεβῆ μὲ πολυάριθμες στρατιὲς ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Οἱ μορφωμένοι Καμποτζιανοὶ βεβαιώνουν, ἀντίθετα, ὅτι αὐτὸ τὸ ἀνάκτορο κτίσθηκε ἀπὸ ἕνα λεπτὸ βασιληᾶ, ποὺ τὸ κολοσσιαῖο ἄγαλμά του ὑψώνεται σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς αὐλὲς τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου.

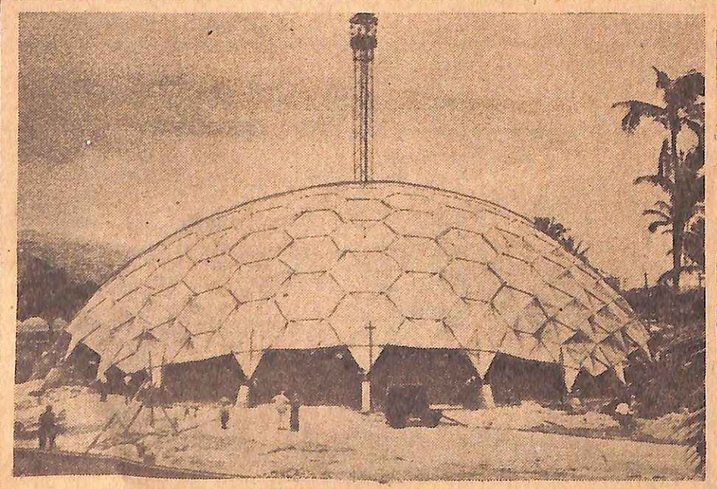

ΣΚΗΝΗ ΓΙΑ... 1800 ΑΤΟΜΑ

Τὸ τεράστιο αὐτὸ κατασκεύασμα ποὺ μοιάζει ἀπὸ μακρυὰ σὰν ἕνα πελωρίων διαστάσεων διαμάντι μπορεῖ νὰ στεγάσῃ ἄνετα 1800 ἄτομα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ συναρμολογημένα φύλλα ἀλουμινίου ποὺ ἀστράφτουν κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἡ ἐγκατάστασι ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὴ Χονολουλοὺ ἀπὸ 38 ἐργάτες, μέσα σὲ 20 ὥρες, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ στεγάσῃ μιὰ ἐμποροβιομηχανικὴ ἔκθεσι.

Τί περιμένεις;...

Τί περιμένεις; Γύρισε! Κοντά μου πά-
(λι ἔλα!
Ζωή μου κι' ἥλιε μου χρυσὲ
στιγμὴ δὲν ζῶ χωρὶς ἐσέ
κι' ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ φυγες μοῦ ἔχει
(ἔρθει τρέλλα.
Τί περιμένεις; Γύρισε! Κοντά μου πά-
(λι ἔλα!

★

Μετρῶ τὶς ἄδειες ὧρες μου καὶ κρυφα-
(νασταινάζω.
Τὸ χωρισμὸ πῆρα βαρειὰ
καὶ γιὰ μικρὴ παρηγοριὰ
μὲ τὴ φωτογραφία σου τὶς νύχτες κου-
(βεντιάζω.
Μετρῶ τὶς ἄδειες ὧρες μου καὶ κρυφα-
(νασταινάζω.

★

Τί περιμένεις; Γύρισε! Κοντά μου πά-
(λι ἔλα!
"Ελα κι' οἱ φίλοι μ' ἔχουν δῆ
νὰ κλαίω σὰν μωρὸ παιδί,
γιατί, ἀπ' ὅταν ἔφυγες, μοῦ ἔχει ἔρθει
(τρέλλα.
Τί περιμένεις; Γύρισε! Κοντά μου πά-
(λι ἔλα!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πολλὰ κτίρια, ποὺ δὲν εἶναι λιγώτερο ἀξιοθαύμαστα, βρίσκονται ἐπίσης καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολο. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι σήμερα σωροὶ ἀπὸ πέτρες, ποὺ ἔχουν σκεπαστῆ ἀπὸ θάμνους καὶ χόρτα. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, ξεχωρίζουν οἱ μεγαλοπρεπεῖς παγόδες, ποὺ μερικὲς ἔχουν ἑπτὰ ἢ καὶ περισσότερους ὀρόφους. Πρὸς τὸ νότιο μέρος, ἐξ ἄλλου, βρίσκεται μιὰ μισοπεσμένη γέφυρα, ποὺ ἔχει μῆκος σαράντα πέντε καὶ πλάτος πέντε μέτρων. Ἡ γέφυρα αὐτή, ποὺ στηρίζεται πάνω σὲ δεκατέσσερα τόξα, εἶναι ἕνα ἔργο ἐφάμιλλο μὲ ἐκεῖνα τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Ρωμαίων.

Ὁ στρατηγὸς κι' οἱ σύντροφοί του, ἀφοῦ πέρασαν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν ἐρειπίων, μπῆκαν λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὸ μεσημέρι στὸν ἐσωτερικὸ περίβολο τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου.

Μιὰ ἀπέραντη σιωπὴ ἁπλωνόταν παντοῦ. Ἦταν μιὰ σιωπὴ ποὺ σοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιὰ καὶ ποὺ τὴν ἔκανε μόνο ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων πάνω στὶς πέτρες.

Ἔφτασαν, τέλος, μπροστὰ στὴ μεγαλόπρεπη εἴσοδο, ποὺ πλαισιωνόταν ἀπὸ κολῶνες σκαλισμένες μὲ μεγάλη τέχνη, σὲ διπλὴ σειρά.

Πίσω ἀπὸ τὶς κολῶνες αὐτὲς ὑψωνόταν σιωπηλὸ καὶ μυστηριῶδες τὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο.

Ὁ Λάκον-Τάϋ κι' οἱ σύντροφοί του σταμάτησαν διστακτικοὶ μπροστὰ στὸ κολοσσιαῖο αὐτὸ κτίριο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν ἐρχόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος.

— Μοῦ φαίνεται πὼς βρισκόμαστε σὲ νεκροταφεῖο, εἶπε ὁ γιατρός, ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπή. Δυσκολεύεται κανεὶς νὰ πιστέψῃ πὼς ἡ ζωὴ ἔχει φύγει ἀπὸ τὸ ἀπέραντο αὐτὸ κτίριο... Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ φανταστῶ ποτέ, ὅτι, ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ πυκνὰ δάση, θὰ μποροῦσε νὰ βρίσκεται ἕνα τόσο μεγαλόπρεπο ἀνάκτορο. Αὐτοὶ οἱ Κμὲρ ἦταν μεγάλοι καλλιτέχνες κι' ἤξεραν νὰ συνδυάζουν τὸ ἐπιβλητικὸ καὶ τὸ κολοσσιαῖο μὲ τὸ ἐλαφρὸ καὶ τὸ χαρούμενο.

— Ἂς ξεπεζέψωμε κι' ἂς προχωρήσωμε στὸ ἐσωτερικό, εἶπε ὁ Λάκον-Τάϋ. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀνάκτορο, βρίσκεται πιθανὸν τὸ ἱερὸ μαστίγιο τοῦ Σομόνα Κοντόμ, ποὺ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ξαναγυρίσω θριαμβευτὴς στὴν Μπανγκόνγκ.

Πήδησαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἄλογά τους, ποὺ τὰ ἐμπιστεύτηκαν στὸν Φένγκ καὶ τὸν Σιβάχ, γιὰ νὰ τὰ φυλᾶνε κι' ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸν ἐπιβλητικὸ πυλῶνα. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, πῆραν μαζί τους καὶ τὶς καραμπίνες τους.

Τὰ βήματά τους ἀντηχοῦσαν κάτω ἀπὸ τοὺς ἀπέραντους θόλους μὲ τόση ἔντασι, ποὺ νόμιζε κανείς, ὅτι βάδιζαν ὁλόκληρες φάλαγγες ἀπὸ τοὺς παληοὺς φρουροὺς τῶν βασιλιάδων τῶν Κμέρ.

Ἡ ἐντύπωσι αὐτὴ ἦταν τόσο δυνατή, ποὺ κάθε τόσο, σταματοῦσαν καὶ κύτταζαν γύρω τους, σὰν νὰ περίμεναν πὼς θἄβλεπαν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη πλήθη πολεμιστῶν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος τους.

— Δὲ θὰ μοῦ φαινόταν καθόλου παράξενο ἂν ἔβλεπα, ξαφνικά, τοὺς βασιλικοὺς φρουροὺς νὰ μᾶς περικυκλώνουν καὶ νὰ μᾶς ἐμποδίζουν νὰ προχωρήσωμε, εἶπε ὁ γιατρός, σὲ κάποια στιγμή.

Καὶ πρόσθεσε γελῶντας:

— Γιατί τάχα δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τοὺς τάφους τους γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχτοῦν;

Ὁ Λάκον-Τάϋ εἶχε γίνει πολὺ νευρικός. Ἡ σκέψι, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ τὸ ἱερὸ μαστίγιο, δὲ τὸν ἄφηνε νὰ σταματήσῃ οὔτε στιγμή.

— Ἐμπρός! εἶπε. Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χάνωμε... Θέλω νὰ δῶ ἂν οἱ πληροφορίες ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ φύλαρχος εἶναι σωστές.

Εἶχαν φτάσει τώρα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ποὺ οἱ τοῖχοι της σκεπάζονταν ἀπὸ πορφυρίτη. Ὁλόγυρα βρίσκονταν μεγάλες ἑταίρες, μὲ ἀναρίθμητα ἀγαλμάτια, ποὺ θὰ πρέπη νὰ παρίσταναν θεότητες τῶν Κμέρ. Στὸ ἐπάνω μέρος βρισκόταν ἕνα εἶδος κυκλικῆς στοᾶς, ποὺ ἦταν πεσμένη σὲ πολλὰ σημεῖα. Κι' αὐτὴ ἐπίσης στολιζόταν μὲ ἀγάλματα, ποὺ ἦταν, ὅμως, μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν αἴθουσα, βρισκόταν ἕνας χορταριασμένος διάδρομος.

Ὁ διάδρομος αὐτὸς ὡδηγοῦσε σὲ μιὰ εὐρύχωρη ἐσωτερικὴ αὐλή, ποὺ ἕνα μεγάλο μέρος της σκεπαζόταν ἐπίσης μὲ χορτάρια. Στὴ μέση αὐτῆς τῆς αὐλῆς βρισκόταν μιὰ πηγὴ καὶ πλάϊ σ' αὐτήν, ὑψωνόταν ἕνα ἄγαλμα ἀπὸ ἐπιχρυσωμένο ὀρείχαλκο, χωρὶς κεφάλι καὶ χωρὶς χέρια.

Οἱ Καμποτζιανοὶ καὶ οἱ Στιένγκοι θὰ εἶχαν ἐπισκεφτῆ σίγουρα αὐτὴ τὴν αὐλή, γιὰ νὰ βροῦν χαλκὸ καὶ ἀσήμι. Κι' εἶναι πιθανόν, ὅτι αὐτοὶ εἶχαν σπάσει τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια τοῦ ἀγάλματος γιὰ νὰ τὰ πάρουν μαζί τους.

Ὁ Λάκον-Τάϋ κι' οἱ σύντροφοί του βγῆκαν ἀπὸ μιὰ πόρτα καὶ βρέθηκαν σὲ μιὰ καινούργια αὐλή, ὅπου ὑψωνόταν ἕνας κολοσσιαῖος πύργος μὲ πολλοὺς ὀρόφους, ποὺ φαντάστηκαν ὅτι θἄπρεπε νὰ ἦταν ἡ πυραγόδα, γιὰ τὴν ὁποία τοὺς ἔπειτε μιλήσει ὁ Ἰθαγενὴς φύλαρχος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Τό ἑκατοστό μυθιστόρημα

ΤΗΣ ΚΑΙ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ἡ πιὸ διαβαζόμενη Ἑλληνὶς συγγραφεὺς

ΕΚΑΤΟ μυθιστορήματα! "Αν τὰ βάλουμε σὲ τόμους, θὰ μποροῦσαμε νὰ σχηματίσουμε μιὰ ὁλόκληρη βιβλιοθήκη. Τίποτα τὸ περίεργο, βέβαια, ὡς ἐδῶ. Τὸ ἀξιοπρόσεκτο καὶ ἀξιοθαύμαστο, ποὺ προξενεῖ καὶ κάποιο δέος, εἶναι ὅταν σκεφτοῦμε ὅτι αὐτὰ τὰ ἑκατὸ μυθιστορήματα τὰ ἔχει γράψει μία καὶ ἡ αὐτὴ πέννα. Ρεκὸρ ἀπὸ τὰ λίγα ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἱστορία τῆς λογοτεχνικῆς παραγωγῆς. Κι' αὐτὸ τὸ ρεκὸρ τὸ φτάνει—γιὰ νὰ τὸ ξεπεράσῃ πολὺ γρήγορα — ἡ ἐκλεκτὴ συνεργάτις τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ τῆς «Ἀθηναϊκῆς» κυρία Ἰωάννα Μπουκουβάλα — Ἀναγνώστου. Τὸ νέο μυθιστόρημά της, ποὺ δημοσιεύεται στὴν «Ἀθηναϊκὴ» μὲ τὸν τίτλο «Φίλοι πωρινὴ Ἀγάπη» φέρνει τὸν αὔξοντα ἀριθμὸ 100! Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ πρέπει νὰ ἐκτιμηθῇ ἰδιαιτέρως, ὅταν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψι του ὅτι τὰ μυθιστορήματα τῆς κυρίας Μπουκουβάλα δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ λεγόμενα τῆς ἀσειρᾶς, ἀλλὰ καθένα ἔχει τὴν πρωτοτυπία του, τοὺς δικούς του τόπους καὶ χαρακτῆρες, τὴ δική του «ζωὴ» καὶ εἶναι γραμμένο μὲ τὸ ἁπλό, ζωντανὸ καὶ γλαφυρὸ στῦλ, ποὺ διακρίνει τὴ συγγραφέα του. Καὶ τὰ μυθιστορήματά της χωρίζονται σὲ δυὸ κατηγορίες: Στὰ ἱστορικὰ (ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, τὴ βυζαντινὴ καὶ τὴ νεώτερη ἱστορία) καὶ στὰ σύγχρονα, ἀπὸ τὴ σημερινὴ κοινωνικὴ ζωή, πού, μὲ τὴν πλοκή τους καὶ τὴν ἀλήθεια τους, κρατοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου ὡς τὴν τελευταία τους γραμμή. Ἔτσι, σήμερα, ἡ κυρία Ἀναγνώστου εἶναι ἡ πιὸ διαβαζόμενη Ἑλληνὶς συγγραφεύς. Θἄ μποροῦσε μάλιστα κανεὶς νὰ πῇ ὅτι καμμιὰ Ἑλληνὶς ποὺ ἀσχολήθηκε μὲ τὰ γράμματα, δὲν εἶχε ποτὲ τόσο εὐρὺ καὶ πιστὸ ἀναγνωστικὸ κοινόν, ποὺ κάθε νέο της μυθιστόρημα τὸ περιμένει μὲ ἀνυπομονησία καὶ μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι κάποια καινούργια συγκίνησι τοῦ ἐπιφυλάσσει. Τὸ ἔργο της μπορεῖ νὰ χαρακτηριστῇ «ἐθνικό». Διότι εἶναι ἡ γέφυρα ποὺ φέρνει τὸ εὐρὺ κοινὸ κοντὰ στὴν σημερινὴ μας λογοτεχνία. Τὰ ἑκατὸ μυθιστορήματα τῆς κ. Μπουκουβάλα—Ἀναγνώστου ἔκαμαν πολλὲς χιλιάδες ἀναγνωστῶν νὰ ἐνδιαφερθοῦν καὶ ν' ἀγαπήσουν τὴν ἑως τότε ἀπρόσιτη γι' αὐτοὺς νεοελληνικὴ λογοτεχνία.

Ἑκατὸ μυθιστορήματα. Ὁ ἀριθμὸς παίρνει ξεχωριστὴ σημασία, ὅταν σημειωθῇ ὅτι ἡ συγγραφεύς τους κυρία Μπουκουβάλα—Ἀναγνώστου δὲν ἀσχολεῖται μόνο μὲ τὴ λογοτεχνία. Ἔχει ἀφιερώσει ἕνα μέρος τῆς ζωῆς της καὶ στὴ μουσική. Εἶναι καθηγήτρια τοῦ πιάνου στὸ Ἑλληνικὸ Ὠδεῖο.

★

Ἀσφαλῶς οἱ ἀναγνῶστες τοῦ «Θησαυροῦ», ποὺ ξέρουν τὴ συγγραφέα ἀπὸ τὰ ἔργα της, θὰ εἶχαν τὴν περιέργεια νὰ πληροφορηθοῦν καὶ μερικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὴ ζωή της. Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συγγραφῆς τοῦ 100οῦ μυθιστορήματος, ἐπισκέπτομαι τὴν κυρία Μπουκουβάλα—Ἀναγνώστου στὸ σπίτι της, στὴν ὁδὸ Μαυρομιχάλη. Ἡ... ἀνάκρισις γίνεται στὸ ἀπέριττο γραφεῖο της, μεταξὺ τοῦ πιάνου καὶ τῆς γραφομηχανῆς. (Ἡ κυρία Μπουκουβάλα γράφει ἀπ' εὐθείας στὴ γραφομηχανή). Καὶ σ' αὐτὴ τὴν εὐχάριστη συνομιλία, ὀφείλουμε τὶς... ἀποκαλύψεις ποὺ ἀκολουθοῦν:

Ἀπὸ μικρὴ μαθήτρια ἀκόμα, εἶχε κλίσι πρὸς τὴ φιλολογία. Κλῖσις κληρονομική. Ὁ πατέρας της ἦταν φιλόλογος γυμνασιάρχης—γιὰ πολλὰ χρόνια διευθυντὴς τῆς Ἀμπετείου Σχολῆς Καΐρου — καὶ ἡ μητέρα της διευθύντρια τοῦ Ἀρσακείου. Ἐκείνη ἐπιθύμησε νὰ σπουδάσῃ φιλολογία. Ἀλλὰ ἡ μητέρα της — μιὰ μητέρα μοντερνιὰ σὲ αὐτοθυσία καὶ στοργὴ — τὴν ἀπέτρεψε. Ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε πεθάνει νέος (μόλις 43 ἐτῶν) ἀπὸ ὑπερκόπωσι δὲν ἤθελε ἡ κόρη της ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἴδιο στάδιο, ποὺ ἔχει τόσους κόπους. Ἔτσι, τὴν ἐνέγραψε στὸ Ὠδεῖο Ἀθηνῶν, ὅπου πῆρε δίπλωμα πιάνου. Ἔπειτα ἡ Ἰωάννα Μπουκουβάλα, ἔφυγε γιὰ τὴ Λειψία, ὅπου ἐσπούδασε ἀκόμα τρία χρόνια πιάνο καὶ πῆρε δίπλωμα ἀπὸ τὸ Ὠδεῖο τῆς Λειψίας. Συγχρόνως ὅμως ἐνεγράφη καὶ στὴ σχολὴ φιλολογίας τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὶς σπουδές της. Κατόπιν ἔμεινε ἕξη μῆνες στὸ Παρίσι καί, ὅταν ἐπέστρεψε, διορίσθηκε καθηγήτρια τοῦ πιάνου στὸν Πειραϊκὸ Σύνδεσμο καὶ κατόπιν στὸ Ἑλληνικὸ Ὠδεῖο, ὅπου καὶ εἶναι ἀκόμη.

Τὸ λογοτεχνικό της ταλέντο, ἐκδηλώθηκε σὲ ἡλικία 11 ἐτῶν. Πρωτόγραψε ποιήματα. Καὶ οἱ ἐκθέσεις της — πολὺ φυσικὰ — ἐθεωροῦντο ὑπόδειγμα

Στὴ δημοσιότητα πρωτοφάνηκε ὅταν γύρισε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Τότε ἔγραψε τὸ πρῶτο της μυθιστόρημα «Ἰζόλδη». Ἕνα κοινωνικὸ—αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα. Τὸ ἔδωσε στὸν ἐκδότη Ι. Κολλάρο. Ἐκεῖνος τὸ ἔδωσε σὲ τυπογράφο στὸ Γραφεῖο Ἐπεξεργασίας — ἀλλοίμονο κρίση τῶν νέων ταλέντων — ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο τὸν συνεχάρη, ἀλλὰ καὶ ἐπροέβλεψε τὴν ἔκδοσί του. Κατόπιν ἔγραψε δύο θεατρικὰ ἔργα: Μιὰ κωμῳδία — «Οἱ προξενίτρισσες» — ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὶς... προξενιὲς ποὺ τῆς ἔκαναν, ποὺ ἤρεσε τὸ β' βραβεῖο στὸν Καλοκαιρινὸ διαγωνισμό, κι' ἕνα δράμα τὴν «Ἀνθούλα Βαλίνη». Αὐτὸ πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ θεατρικὸ διαγωνισμὸ τῆς «Ν. Ἑστίας» — μέσα σὲ 47 ἔργα — μὲ ἐπαθλο νὰ παιχθῇ ἀπὸ τὸ θίασο Κυβέλης. Τὸ ἔπαθλο, ὅμως, δὲν πραγματοποιήθηκε γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε διαλυθῇ ὁ θίασος.

Τὸ 1935 παντρεύτηκε τὸν δεκανικατὸ καὶ δικηγόρο κ. Ἀναγνώστου. Καὶ στὴ Θράκη, ὅπου βρίσκεται μὲ τὸ σύζυγό της, ἔγραψε τὸ 1936 τὸ δεύτερο μυθιστόρημά της «Μυρτώ», ποὺ δημοσιεύτηκε στὴ «Μακεδονία» τῆς Θεσσαλονίκης. Στὸ μεταξύ, δημοσίευε διηγήματα καὶ ποιήματα στὴ «Νέα Ἑστία», στὴν «Ἑλληνίδα», στὴν «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησι», στὴν «Ἑβδομάδα» καὶ στὸ «Θησαυρὸ» καὶ σὲ ἄλλα περιοδικά. Ὡς τότε ἡ λογοτεχνικὴ της παραγωγὴ ἦταν περιορισμένη καὶ μᾶλλον ἐρασιτεχνική. Ἀπὸ ψυχικὴ ἀνάγκη καὶ γιὰ κέφι. Τὸ πιστάκι ἀρχισε νὰ τρέχῃ λίγο ἀργότερα, ἀπὸ τὸ «Θησαυρό». Βρισκόταν στὰ χαρτιά της, ὅπου εἶχε φέρει ἕνα διήγημα. Ἡ διεύθυνσις εἶχε κάποιο θέμα ἱστορικοῦ μυθιστορήματος, μὲ τὸν τίτλο «Ραλλοῦς». Χρειαζόταν διασκευή. Ὁ συνεργάτης τοῦ τοῦ τὸ εἶχαν δώσει, εἶχε δηλώσει ἀδυναμία. Τὸ ἐπρότειναν στὴν κυρία Μπουκουβάλα.

Ἡ κ. Ἰωάννα Μπουκουβάλα—Ἀναγνώστου

— Ἐγὼ δὲν γράφω μυθιστορήματα, εἶπε μὲ κάποιο δισταγμό.

— Δοκιμάστε, τῆς εἶπαν.

Τὸ πῆρε, τὸ διασκεύασε, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. Καὶ τότε τῆς εἶπαν:

— Τώρα θὰ μᾶς φέρετε δικό σας.

Ἀκολούθησε ἡ «Χάμκω» ἱστορικὸ μυθιστόρημα. Καὶ ἔπειτα, συνέχεια χωρὶς... τέλος. Τὸ ἕνα μυθιστόρημα ἀκολουθεῖ τὸ ἄλλο, πάντα ἐνδιαφέρον, ζωντανό, πρωτότυπο. Τὸ 1942, στὴν περίοδο τῆς κατοχῆς, ἡ κυρία Ἀναγνώστου ἀναγκάστηκε ν' ἀλλάξῃ ὄνομα. Ἀφορμὴ ἡ «Μαρίνα» τὸ μυθιστόρημα ἐκείνο, ποὺ ἔκανε χιλιάδες μάτια νὰ δακρύσουν. Σὲ μιὰ συνέχειά του, εἶχε γράψει μιὰ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ἐποχὴ φράσι: "Ὅτι οἱ Ἰταλοί, στὸν τρόπο τὸν πρόσεξαν, ἐθύγησαν καὶ ἐκάλεσαν τὸ διευθυντὴ τοῦ «Θησαυροῦ» κ. Ι. Παπαγεωργίου μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἡ φράσις αὐτὴ εἶχε γραφῇ ἐπίτηδες, γιὰ νὰ θίξῃ τοὺς Ἰταλούς. Καὶ ἐπεβλήθη ἡ σχετικὴ τιμωρία: 15 μέρες κλεισίμο τοῦ «Θησαυροῦ», πρόστιμο καὶ τὸ ὄνομα τῆς συγγραφέως νὰ μὴν ἐμφανιστῇ ξανὰ στὸ περιοδικό. Καὶ ἡ κυρία Μπουκουβάλα—Ἀναγνώστου μεταβαφτίστηκε σὲ Ι. Ἀθηναίου. Μ' αὐτὰ τὰ δύο ὀνόματα, ἔφτασε τὸν ἀριθμὸ μυθιστορήματος 100!

Παράλληλα μὲ τὰ μυθιστορήματα αὐτά, τὰ διηγήματα καὶ τὰ ποιήματα, ἡ κυρία Μπουκουβάλα ἔχει γράψει ἔργα γιὰ παιδικὸ θέατρο, μουσικὲς βιογραφίες, δύο παιδικὰ μυθιστορήματα, ἀρκετὰ θεατρικὰ ἔργα, πολλὰ ἄρθρα σὲ ἐφημερίδες καὶ ἔχει δώσει πολλὲς διαλέξεις. Καὶ τρία ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα της ἔχουν γυρισθῇ σὲ ταινίες: «Καὶ τρία ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα της ἔχουν γυρισθῇ σὲ ταινίες: «Καὶ τέστ τρεγμα μιᾶς νύχτα τῆ ζωὴ μου», «Ὡρκιστήκαμε ἐκδίκηση» καὶ ἡ «Θυσία τῆς Μάγδας».

Ἀλλὰ τὸ καλύτερο ἔργο της, γιὰ τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως ὑπερηφανεύεται, εἶναι ἡ κόρη της Μυρτώ. Εἶναι μαθήτρια τοῦ Γυμνασίου. Σπουδάζει μουσική, καὶ — «ὄπως λέγει», μὲ πληροφορεῖ μετριόφρονα ἡ μητέρα — ἔχει σπάνιο ταλέντο στὸ πιάνο.

★

Τὴ ρωτῶ καὶ μερικὰ «μυστικὰ» τῆς τέχνης της. Πῶς ἐμπνέεται; Πῶς γράφει;

— Πρὶν γράψω, μᾶς λέει, ἔχω συλλάβει ὅλη τὴν ὑπόθεσι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Πολλὲς φορὲς σὲ διάστημα λίγων λεπτῶν τῆς ὥρας ἢ καὶ στὸ δρόμο ἀκόμη. Καὶ ὅταν ἀρχίζω νὰ γράφω τὴν ἱστορία ποὺ διηγοῦμαι, νομίζω πὼς τὴν ζῶ ἡ ἴδια.

Ὑποχρεωμένη νὰ γράφῃ συνεχῶς, ἔχει πότε-πότε τὴν ἐντύπωσι... καταναγκαστικῶν ἔργων, ὅπως «φίλοι ἐξ ἐπαγγέλματος γράφοντες;

"Οχι. Γράφει πάντα μὲ κέφι, μὲ ἀγάπη στὴ δουλειά της καὶ μ' εὐχαρίστησι. Ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά της βασίζονται σὲ ἀληθινὲς ἱστορίες. Συχνὰ μερικοί, βέβαιοι ὅτι θὰ τῆς προσφέρουν συνταρακτικὸ θέμα, τὴν τηλεφωνοῦν μὲ κάποια προσωπική τους ὑπόθεσι.

— Ἐκ φύσεως... δὲ γίνεται. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἐγωϊστικὴ τάσι νὰ ὑπερβάλλῃ τὶς προσωπικές του ἱστορίες, στὶς ὁποῖες παρουσιάζει ἐκτακτες μυθιστορήματος. Ἀλλὰ ἀληθινὰ μυθιστορήματα γίνονται μερικὲς ἀτομικὲς ἱστορίες, ποὺ, ἐκείνος ποὺ τὶς ἔζησε, οὔτε ἐφιλοδόξησε, οὔτε φαντάστηκε πὼς μποροῦν νὰ πάρουν τέτοια μορφή.

Καὶ ἀκόμα μιὰ ἐρώτησι: Ποιὸ ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά της ἀγαπᾶ ἐξαιρετικά; Τὴν «Ἰζόλδη» — τὸ πρῶτο της — καὶ τὴ «Μυρτώ». Σ' αὐτὸ τὸ δεύτερο μάλιστα εἶχε καὶ ἔχει τόση ἀδυναμία, ὥστε, ἀργότερα ἔδωσε καὶ τὸ ὄνομα «Μυρτὼ» στὴν κόρη της.

★

Μιὰ ὥρα καὶ περισσότερο κύλησε ὁμορφα κι' εὐχάριστα — σὰν μυθιστόρημα τῆς — μὲ τὴν κυρία Ἰωάννα Μπουκουβάλα—Ἀναγνώστου. Σὲ μιὰ μικρὴ σιωπή, σὰν νὰ ζωντάνεψαν καὶ νὰ πέρασαν μέσα στὸ γαῦρο ἐκεῖνο γραφεῖο, τόσα καὶ τόσα πρόσωπα τῶν ἔργων της. Ἀνθρώπου βασανισμένου ἀπὸ τὴ ζωή, ποὺ ἀγάπησαν καὶ πόνεσαν, ποὺ χάρηκαν καὶ πικράθηκαν, ποὺ γοητεύλασαν καὶ δάκρυσαν, ποὺ τοὺς χτύπησε ἡ μοῖρα ἢ βρῆκαν τὴν εὐτυχία ποὺ ὀνειροπολοῦσαν.

— Σᾶς εὔχομαι καὶ στὸ διακοσιοστό, τῆς λέω, καθὼς μοῦ δίνει τὸ χέρι της.

Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ τὸ φτάσῃ. Καὶ πολὺ... γρήγορα.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ο ΚΗΠΟΣ τοῦ σπιτιοῦ σας

Πρακτικὸς ὁδηγὸς κηπουρικῆς καὶ ἀνθοκομίας

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΒΟΛΒΟΕΙΔΗ

Ἀμαρυλλὶς (ἢ Ἱππέαστρον). — Καλλιεργεῖται ἰδίως σὲ γλάστρες, μέσα στὸ σπίτι ἢ σὲ σέρρα. Μπορεῖ ὡστόσο νὰ καλλιεργηθῇ καὶ στὸ ὑπαίθριο, στὴ βάσι ἑνὸς τοίχου μεσημβρινοῦ, ὁπότε πρέπει νὰ τὸ σκεπάζουμε στὶς μεγάλες παγωνιὲς μὲ κοπριὰ ἢ μὲ ξερὰ φύλλα.

Φυτεύουμε τοὺς βολβοὺς ἕνα - ἕνα, ἀφίνοντας τὸ μεγαλύτερο μέρος τους ἔξω ἀπ' τὸ χῶμα. Πρέπει ν' ἀπέχουν ἀπ' τὸ τοίχωμα τῆς γλάστρας 4 πόντους τὸ λιγώτερο. Στὸ βάθος τῆς γλάστρας θὰ ὑπάρχουν πετρα δάκια ἢ χοντρὴ ἄμμος, γιὰ νὰ στραγγίζῃ καλὰ τὸ νερὸ τοῦ ποτίσματος. Τὸ χῶμα θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ 2 μέρη κοινὸ χῶμα, 1 μέρος καστανόχωμα, 1 χωνεμένη κοπριὰ καὶ λίγη ἄμμο γιὰ νὰ γίνεται πορῶδες. Ποτίζουμε ὄχι πολὺ καὶ διατηροῦμε σὲ θερμοκρασία περίπου 15 βαθμῶν.

Τὰ λουλούδια εἶναι κόκκινα καὶ βγαίνουν πρὶν ἀπ' τὰ φύλλα, τὸ χειμῶνα ἢ στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως. Ὕστερα ποτίζουμε ἠμέρα παρ' ἠμέρα. Τὸ καλοκαίρι, βγάζουμε ἔξω τὶς γλάστρες καὶ τὶς θάβουμε στὸν κῆπο. Τὸ φθινόπωρο, ποὺ ξεραίνονται τὰ φύλλα, τὶς παίρνουμε μέσα καὶ σταματᾶμε τὰ ποτίσματα, τὰ ξαναρχίζομε δὲ μετὰ 3 μῆνες. Ἐξ ἄλλου, τὸ φθινόπωρο, ἀνανεώνομε τὸ χῶμα τῆς ἐπιφανείας, προσέχοντας ὅμως νὰ μὴ κακοπάθουν οἱ ρίζες.

Πολλαπλασιάζεται μὲ τοὺς μικροὺς βολβοὺς ποὺ σχηματίζει.

Ἀμαρυλλὶς μελαντόνα. — Θέλει ζεστὸ μέρος, ἀλλὰ καὶ σκιὰ τὸ καλοκαίρι. Χῶμα ἀφράτο, ἀνακατεμένο μὲ ἄμμο.

Φυτεύουμε τοὺς βολβοὺς σὲ βάθος 10 πόντων, τὸ Σεπτέμβριο. Τὰ λουλούδια εἶναι ρόζ καὶ ἀρωματικά, πάνω σὲ ψηλὸ στέλεχος, βγαίνουν δὲ πρὶν ἀπ' τὰ φύλλα, τὸν Ἰούνιο ἢ Ἰούλιο. Τὰ φύλλα θέλουν ἄφθονο βρέξιμο τὸ καλοκαίρι (αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῆς ἐπιτυχίας του). Τὸ χειμῶνα, ἀφίνομε τοὺς βολβοὺς μέσα στὸ χῶμα, σκεπάζοντας ὅμως μὲ φύλλα ἢ μὲ κοπριά.

Πολλαπλασιάζεται μὲ βολβίδια, ποὺ τὰ χωρίζομε ἀπ' τὸν ἀρχικὸ βολβὸ μαζὶ μὲ λίγες ρίζες, τὸ φθινόπωρο, τὰ φυτεύομε ἀμέσως σὲ γλάστρα καὶ τ' ἀφίνομε σὲ ζεστὸ μέρος.

Ἀνεμώνη. — Εἶναι ὡραῖο λουλούδι, ἀλλ' ὄχι πολὺ διαδεδομένο. Θέλει μέρος φωτεινὸ καὶ προφυλαγμένο ἀπ' τοὺς ἀνέμους. Χῶμα ἀφράτο, καλὰ κοπρισμένο (ἂν εἶναι δυνατὸν ἀπὸ πέρυσι), κάπως ὑγρὸ ἀλλὰ καὶ ἀποστραγγιζόμενο. Ἡ προσθήκη λίγου ὁστεάλευρου ὠφελεῖ πολύ.

Φυτεύομε τὶς μικρὲς πατάτες Σεπτέμβριο ἢ Ὀκτώβριο, σὲ βάθος 4—6 πόντων καὶ σὲ ἀποστάσεις 10—12 πόντων, φροντίζοντας νὰ βρίσκωνται τὰ μάτια πρὸς τὰ πάνω, γιατὶ ἀλλοιῶς θ' ἀργήσουν νὰ βλαστήσουν (ἂν ἔχομε ἀμφιβολία σὲ ποιὰ πλευρὰ βρίσκονται τὰ μάτια, φυτεύομε τὴν πατάτα πλαγίως). Καλύτερα ν' ἀφίσουμε νὰ μουσκέψουν οἱ πατάτες 12 ὧρες σὲ νερό, πρὶν τὶς φυτέψουμε.

Ἀνθίζουν ἀπ' τὸν Ἀπρίλιο ὡς τὸν Ἰούνιο. Κάθε τόσο ποτίζομε μὲ «σερμπέτι» (κοπριὰ χωνεμένη μὲ νερό). Μετὰ τὴν ἀνθισι, ἀφίνομε νὰ σπάσουν. Ἀφοῦ στεγνώσουν στὴ σκιά, τὶς καθαρίζομε ἀπ' τὰ χώματα καὶ τὶς φυλάμε σὲ μέρος ξερό. Χωρίζομε τὶς καινούργιες πατάτες ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ μόνον ὅταν πρόκειται νὰ τὶς ξαναφυτέψουμε. Μποροῦμε ὡστόσο καὶ νὰ μὴ τὶς βγάλωμε καθόλου ἀπ' τὴ γῆ, ἂν τὸ χῶμα εἶναι ἐλαφρὸ καὶ πλούσιο.

Πολλαπλασιάζεται καὶ μὲ σπόρο, ποὺ σπέρνεται πολὺ ἀφαιὰ τὸν Ἰούνιο, σὲ ἡλιόλουστο μέρος καὶ σ' ἐλαφρὸ χῶμα, ὁπότε μένει γιὰ ν' ἀνθίση στὸ σπορεῖο τὸν πρῶτο χρόνο. Ἂν ἡ ἀνεμώνη προσβληθῇ ἀπὸ ἀρρώστειες, τὴ ραντίζομε μὲ ἀραιωμένη νικοτίνη. Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν ἀνεμώνες, μονὲς καὶ διπλές.

Ἀνθόλυζα. — Προκόβει σὲ μέρη παραθαλάσσια. Φυτεύομε τοὺς βολβοὺς τὸν Αὔγουστο. Τὸ χειμῶνα, σκεπάζομε μὲ ψάθες ἢ μὲ γυάλινα βάζα. Τὰ λουλούδια, κόκκινα καὶ μώβ, σὰν στάχυα, βγαίνουν Φεβρουάριο ἢ Μάρτιο.

Ἀσφόδελος. — Εὔκολο στὴν καλλιέργεια. Προκόβει καὶ σὲ χώματα ξερὰ ἢ ἀσβεστώδη. Φυτεύομε τὶς πατάτες τὸ φθινόπωρο. Βγάζει κίτρινα λουλούδια τὴν ἀνοιξι, σὲ πολὺ ψηλὸ στέλεχος. Πολλαπλασιάζεται καὶ μὲ σπόρο.

Βεγκόνια. — Εἶναι εὐαίσθητο στὸ κρῦο, ἀλλὰ εὔκολο στὴν καλλιέργεια. Φυτεύεται μόνο σὲ γλάστρες, σὲ μῖγμα ἀπὸ ἴσα μέρη καστανόχωμα, κοπρόχωμα καὶ ἄμμο (μαζὶ μὲ λίγη καρβουνόσκονη). Τὸ μῖγμα αὐτὸ χρειάζεται προηγουμένως ἀπολύμανσι μὲ βραστὸ νερὸ ἢ στὸ φοῦρνο, γιὰ νὰ μὴ γεννήσῃ σκουλήκια.

Τὸν Ἀπρίλιο ἢ Μάϊο φυτεύομε τὶς πατάτες, μὲ τὶ γούβα τους πρὸς τὰ πάνω, σὲ βάθος 2 πόντων μόνο ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Στὸ βάθος τῆς γλάστρας θὰ ὑπάρχουν 2—3 πόντοι χοντρὴ ἄμμο, γιὰ νὰ στραγγίζῃ καλὰ τὸ νερό. Ποτίζομε λίγο καὶ φραιά, χωρὶς νὰ βρέξωμε τὰ φύλλα.

Διατηροῦμε σὲ μέρος ζεστὸ καὶ καλὰ ἀεριζόμενο, ὡς τὸ Μάϊο ἢ Ἰούνιο, ὁπότε θάβομε τὶς γλάστρες ἔξω στὸν κῆπο, σὲ μέρος κάπως σκιερό. Διατηροῦμε τὸ χῶμα τους διαρκῶς ὑγρό, χωρὶς ὅμως νὰ τὶς ἐχεκιλίζωμε μὲ νερό. Σκεπάζομε μὲ φύλλα ἢ χωνεμένη κοπριά, γιὰ νὰ μένουν δροσερὲς οἱ ρίζες. Ἀνθίζει τὸ καλοκαίρι. Στὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου, παίρνομε μέσα τὶς γλάστρες, ἢ βγάζομε τὶς πατάτες καὶ τὶς φυλάμε.

Πολλαπλασιάζεται καὶ μὲ σπόρο, τὸ Μάρτιο. Ὑπάρχουν διάφορες ποικιλίες, μὲ ἄνθη ἄσπρα, ρόζ, κόκκινα.

Βοτρύανθος (μούσκαρι). — Συγγενεύει μὲ τὸ ζουμπούλι, ἀλλὰ δίνει λουλούδια λιγώτερο ὡραῖα. Προκόβει εὔκολα, σὲ κάθε καλὸ χῶμα, ἀκόμα καὶ κάτω ἀπὸ δέντρα. Ἂν τ' ἀφίσουμε νὰ πολλαπλασιαστῇ ἐλεύθερα, μπορεῖ νὰ πνίξῃ τὰ γύρω φυτά.

Φυτεύουμε τοὺς βολβοὺς τὸ φθινόπωρο, σὲ βάθος 5—6 πόντων καὶ σὲ μικρὲς ἀποστάσεις μεταξύ τους. Ἀνθίζουν Ἀπρίλιο ἢ Μάϊο. Λουλούδια ἄσπρα ἢ μπλέ, ἀναλόγως τῆς ποικιλίας, μὲ πολὺ ψηλὸ στέλεχος, μερικὰ δὲ ἀρωματικά. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ καλλιέργειά τους μοιάζει μὲ τῶν ὑακίνθων (ζουμπουλιῶν).

Γάλαθος. — Θέλει μέρος μᾶλλον σκιερὸ καὶ προφυλαγμένο. Φυτεύομε τοὺς βολβοὺς τὸν Ἰούλιο ἢ Αὔγουστο, σὲ ὁμάδες, 60—70 πόντους τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Κάθε ὁμάδα ἀποτελεῖται ἀπὸ 10—20 βολβάθους 6—7 πόντων. Ἀνθίζουν τὴν ἀνοιξι, σχηματίζοντας ὡραίες τοϋφφες. Ὑπήνεμο. Ὑπάρχουν πολλὲς ποικιλίες, μὲ θαυμάσια χρώματα (καθὼς καὶ οἱ καινούργιες «ἀγάνες», μὲ μικρὰ λουλούδια σὲ πολὺ ψηλὰ κοτσάστασιμη ὑγρασία ποὺ σοπίζει τοὺς βολβούς.

Φυτεύομε ἀπὸ 15 Ἀπριλίου ὡς 15 Ἰουλίου. Ἂν ἔχωμε πολλοὺς βολβούς, τοὺς φυτεύομε διαδοχικά, κάθε 2—3 βδομάδες, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσωμε λουλούδια συνεχῶς ἀπ' τὸν Ἰούνιο ὡς τὸν Σεπτέμβριο. Ἂν πρόκειται νὰ κόβουμε τὰ λουλούδια, φυτεύομε σ' ἀποστάσεις 8—10 πόντων. Ἀλλοιῶς, φυτεύομε σὲ ἀποστάσεις 15 πόντων. Βάθος φυτεύσεως 10 πόντους σὲ σφιχτὸ χῶμα καὶ 15 σὲ ἀμμώδες. Τὸ βαθὺ φύτεμα ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι συγκρατοῦνται ὄρθια τὰ φυτὰ καὶ δὲν πλαγιάζουν. Καλὸ εἶναι πάντως νὰ τὰ στερεώσουμε μὲ καλάμια.

Ὅταν τὰ φύλλα φτάσουν σὲ ὕψος 20—25 πόντων, ποτίζομε κάθε βδομάδα μὲ «σερμπέτι» (1 μέρος κοπριὰ σὲ 10 μέρη νερὸ) καὶ συνεχίζομε ὡς ὅτου φανοῦν τὰ στελέχη τῶν λουλουδιῶν. Τὸ καλοκαίρι, οἱ γλαδίολοι θέλουν μπόλικο νερό. Ὅταν κόβουμε τὰ λουλούδια, προσέχομε νὰ μὴν κόψουμε μαζὶ καὶ φύλλα.

Μολονότι μπορεῖ ν' ἀνθέξουν οἱ βολβοὶ στὸ χειμωνιάτικο κρῦο, εἶναι καλύτερο πάντως νὰ τοὺς ξεφυτεύουμε, μόλις τὰ φύλλα κιτρινίσουν ἢ στεγνώσουν. Ὁ βολβὸς ποὺ ἄνθισε, ἔχει ζαρώσει καὶ νεκρωθῇ, ἔχει ὁ ἴδιος «ἀκαοῦνε» ἀπ' τὴν παγωνιὰ (ἀρχὲς Νοεμβρίου συνήθως). Τοὺς ἀφίνομε νὰ μοιάζουν σχηματίσει ἀπὸ κάτω ἕνα καινούργιο, ποὺ τὸν χωρίζομε, τὸν καθαρίζομε καὶ τὸν φυλάμε σὲ μέρος εὐάερο καὶ δροσερό, ἢ καλύτερα μέσα σὲ χαρτοσακκοῦλα τρυπημένη γιὰ νὰ παίρνῃ ἀέρα. (Προσοχή, γιατὶ τοὺς τρῶνε τὰ ποντίκια). Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο καινούργιο βολβό, σχηματίζονται γύρω καὶ μικρὰ βολβίδια, ποὺ τὰ φυτεύομε τὴν ἀνοιξι χωριστά, σὲ σπορεῖο μὲ ἐλαφρὸ χῶμα, καὶ τ' ἀφίνομε ἐκεῖ 2—3 χρόνια, χωρὶς νὰ τὰ ξεφυτεύσωμε τὸ χειμῶνα. Ἔτσι μεγαλώνουν καὶ γίνονται κανονικοὶ ἀνθοφόροι βολβοί.

Ὁ κυριώτερος ἐχθρὸς τοῦ γλαδιόλου εἶναι ἕνα μικρὸ ἔντομο ποὺ κατατρέφει τὰ λουλούδια καὶ τὰ φύλλα. Ἡ καταπολέμησί του πρέπει ν' ἀρχίση ἐγκαίρως. Παπαπλίζουμε τὰ φυτὰ μὲ τὸ σκόνη Ντὶ - Ντὶ - Τί, 5%, ἀρχίζοντας ὅταν φτάσουν τὰ φύλλα σὲ ὕψος 15 πόντων καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ὕστερα κάθε 10 μέρες.

Μποροῦμε καὶ νὰ τὰ ψεκάσουμε μὲ διάλυσι ἀπὸ 4 κουταλιὲς τῆς σούπας σκόνη Ντὶ - Ντὶ - Τί 50% σὲ 10 ὀκάδες νερό. Τὸ φθινόπωρο δέ, ποὺ θὰ βγάλουμε τοὺς βολβούς, τοὺς πουντράρομε μὲ Ντὶ - Ντὶ - Τί 5%, τοὺς ἀφίνομε μέσα σὲ κλειστὲς χαρτοσακκοῦλες 3—4 βδομάδες, ὕστερα ἀνοίγομε τὶς σακκοῦλες καὶ φυλάμε τοὺς βολβοὺς ὅπως συνήθως.

Τὰ λουλούδια τοῦ γλαδιόλου κόβονται μόλις ἀνοίξουν τὰ πρῶτα μπουμπούκια τους, καλύτερα δὲ ἀργὰ τ' ἀπόγευμα. Ὕστερα τ' ἀφίνομε βουτηγμένα βαθειὰ σὲ κρῦο νερὸ ἐπὶ ἀρκετὲς ὧρες. Ὅταν πρόκειται ν' ἀργήσωμε νὰ φυτέψωμε τοὺς βολβούς, τοὺς διατηροῦμε σὲ ψυχρὸ μέρος, μὲ ἀρκετὴ ὑγρασία γιὰ νὰ μὴ ζαρώσουν. Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἰδιαιτέρα ποικιλία μικροῦ γλαδιόλου, ποὺ φυτεύεται τὸ φθινόπωρο καὶ βγάζει τὸ χειμῶνα ἢ τὴν ἀνοιξι ρόζ λουλούδια.

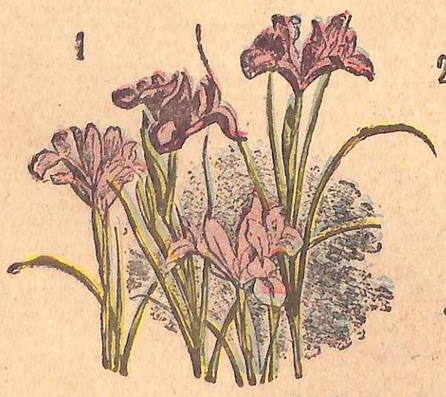

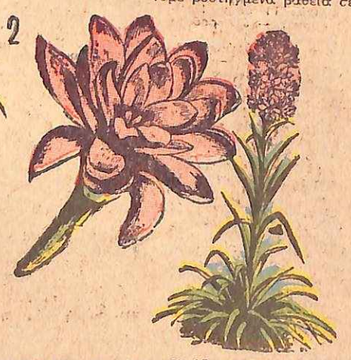

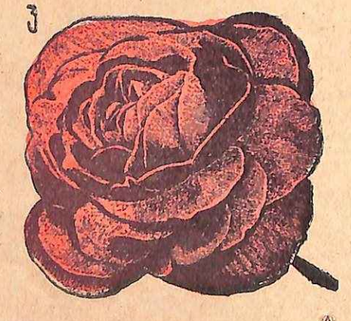

Μερικὰ ἀπὸ τὰ βολβοειδῆ: 1). Ἶρις. 2). Ἀμαρυλλίς. 3) Βεγκόνια.

Διατσίντο. — Εὐαίσθητο στὸ κρῦο. Θέλει ἔδαφος πλούσιο καὶ ἐλαφρό.

Φυτεύομε τοὺς βολβοὺς νωρὶς τὴν ἀνοιξι. Ἀνθίζουν τὸ καλοκαίρι ὡς τὸ φθινόπωρο, σὲ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, ἔστω κι' ἂν τοὺς φυτέψωμε ὅλους μαζί. Τὰ κοτσάνια τῶν λουλουδιῶν γίνονται λεπτὰ καὶ ψηλὰ καὶ μπορεῖ νὰ σπάσουν ἂν δὲν τὰ στηρίξουμε. Λουλούδια ἄσπρα ἢ κοκκινωπά, εὔοσμα. Τὸ χειμῶνα, μένουν οἱ βολβοὶ στὸ ἔδαφος, σκεπάζομε ὅμως μὲ κοπριά.

Κάθε δυὸ χρόνια, τοὺς ξεφυτεύουμε, τὸ Μάρτιο ἢ Ἀπρίλιο. Τοὺς χωρίζομε, γιατὶ ἔχουν πολλαπλασιαστῇ στὸ μεταξύ. Κόβομε στὴ μέση κάθε νέο ἀνθοφόρο βολβό, πετάμε τὸ μισὸ κάτω μέρος του (αὐτὸ ποὺ ἔχει τὶς ρίζες) καὶ φυτεύομε μόνο τὸ ἐπάνω κομμάτι, γιὰ ν' ἀνθίση κανονικὰ τὸ καλοκαίρι. Ἐπίσης φυτεύομε σὲ γλαστράκια τὰ μικρὰ βολβίδια ποὺ ὑπῆρχαν ὁλόγυρα, γιὰ νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ γίνουν τοῦ χρόνου ἀνθοφόροι βολβοί. Μποροῦμε ὅμως ν' ἀφίσουμε τὰ βολβίδια πάνω στοὺς μεγάλους βολβούς, ὁπότε δίνουν αὐτοὶ ὡραιότερα λουλούδια.

Ἐρυθρόνιον. — Θέλει μέρος κάπως σκιερὸ καὶ χῶμα δροσερό, ποὺ νὰ συγκρατῇ ὑγρασία. Φυτεύομε τοὺς βολβοὺς τὸ Σεπτέμβριο, σὲ βάθος 7—8 πόντων. Τὸ Μάρτιο καὶ Ἀπρίλιο, δίνουν λουλούδια μὲ πολλὰ χρώματα, σὰν μικροὺς κρίνους.

Ἡρανθίς. — Θέλει λίγη σκιά. Φυτεύομε ἐνωρὶς τὸ φθινόπωρο, σὲ βάθος 5 πόντων. Ἀνθίζει τὸ χειμῶνα, Ἰανουάριο ἢ Φεβρουάριο, ὡς τὸν Ἀπρίλιο. Βγάζει κίτρινα λουλούδια, μὲ κοτσάνι 8—10 πόντους ψηλό.

Ἶρις. Λέγεται καὶ «κρινάκι», εἶναι ὅμως διαφορετικὸ φυτὸ ἀπὸ τὸν κρῖνο. Πολλαπλασιάζεται μὲ βολβοὺς ἢ μὲ ριζώματα (ἀναλόγως τῆς ποικιλίας). Καλύτερες γιὰ τοὺς κήπους εἶναι ἡ Ἀγγλική, ἡ Ὁλλανδικὴ καὶ ἡ Ἱσπανική, βολβώδεις καὶ οἱ τρεῖς.

Οἱ ἴριδες εἶναι ἀνθεκτικὰ φυτά, εὔκολης καλλιεργείας. Τὸ ἔδαφος πρέπει νὰ ἔχῃ σκαφτῇ μέχρι βάθους 20—25 πόντων καὶ νὰ ἔχῃ ἀνακατευτῇ βαθειὰ μὲ χωνεμένη κοπριά, κάμποσον καιρὸ πρὶν ἀπ' τὸ φύτεμα. Τοῦ προσθέτομε καὶ λίγο ἀσβέστη, ἂν χρειάζεται.

Φυτεύομε τὰ ριζώματα τὸ φθινόπωρο, 15—20 πόντους τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο, ὥστε νὰ μὴ χρειαστοῦν γιὰ ἀρκετὰ χρόνια ξεφύτεμα καὶ χώρισμα. Τὰ φυτεύομε σὲ παράλληλες σειρὲς καὶ σὲ μικρὸ βάθος (ἀσπου νὰ σκεπάζωνται ἴσα - ἴσα μὲ χῶμα, τὸ ὁποῖο πατᾶμε δυνατὰ γύρω τους). Ὕστερα δὲ θέλουν πιὰ καμμιὰ περιποίησι, ἐκτὸς ἀπὸ λίπασμα κάθε ἄνοιξι. Βγάζουν τὸν Ἀπρίλιο λουλούδια μπλὲ καὶ χρυσά, μὲ γλυκὸ ἄρωμα. Τὸ καλοκαίρι ποτίζομε, ὄχι ὅμως πολύ, γιατὶ σαπίζουν. Μετὰ 4—5 χρόνια ἀρχίζουν νὰ χάνουν τὴ ζωτικότητά τους, γιατὶ ἔχουν σχηματίσει στὸ μεταξὺ πολλὲς ρίζες. Θὰ τὶς ξεφυτέψετε τότε, κατὰ τὸ μεσοκαλόκαιρο ἢ τὸ φθινόπωρο, χωρίζετε τὰ ριζώματα, πετᾶτε ὁτιδήποτε τοῦ καλοκαιριοῦ

Ἡ πριγκήπισσα Καρολίνα Ματθίλδη τοῦ Κοβούργου μὲ τὸ ἀγαπημένο της λυκόσκυλο, ὅταν ἀκόμα ἦταν εὐτυχισμένη

Η ΞΥΠΟΛΗΤΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Οἱ περιπέτειες καὶ τὸ ἀπίστευτο κατάντημα τῆς Καρολίνας — Ματθίλδης τοῦ Κοβούργου

"Οταν, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου στὸ Κοβούργο τῆς Γερμανίας διάβασε τὴν ἀπόφαση — ἕξη μῆνες φυλακὴ μὲ ἀναστολὴ — ἡ δμορφη ἀκόμη σαρανταρα γυναίκα, ποὺ καθόταν στὸ ἐδώλιο, ἀκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Τὸ ἀκροατήριο τὴν κύτταζε μὲ συμπόνια κι' ἀπορία. "Ολος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψη πὼς εἶχε φτάσει σ' αὐτὸ τὸ κατάντημα ἡ πριγκήπισσα τοῦ Κοβούργου Καρολίνα Ματθίλδη, ποὺ οἱ πιὸ ἡλικιωμένοι θυμόντουσαν ἀκόμα τὴ γέννησή της στὸ δουκικὸ πύργο καὶ τὶς φαντασμαγορικὲς γιορτὲς ποὺ εἶχαν γίνει τότε στὴν πόλη τους.

Ὁ πατέρας της, δοὺξ Κάρολος—Ἐδουάρδος, ἦταν ὡς τὴν κατρρευσι τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας, τὸ πιὸ λαμπρὸ ὄνομα πλάι στὸν Κάιζερ. Ἡ ἀδελφή της Σίβυλλα εἶναι πριγκήπισσα τῆς Σουηδίας, μητέρα τοῦ σημερινοῦ διαδόχου. "Ενας ἀδελφὸς τοῦ παποῦ της, ὁ Ἀλβέρτος, εἶχε γίνει σύζυγος, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, τῆς βασίλισσας τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίας. Ἀλλ' ἡ Καρολίνα Ματθίλδη, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παιδικά της χρόνια, ποὺ τὰ πέρασε μέσα στὴ χλιδή, ἔχει μιὰ ζωὴ πίσω της γεμάτη περιπέτειες, ταπεινώσεις κι' ἐξευτελισμούς. Κι' αὐτὴ ἡ ζωὴ τὴν ἔφερε στὸ τέλος στὸ δικαστήριο μὲ τὸ στίγμα τῆς ἀτιμώσεως στὸ μέτωπο.

Ἡ Καρολίνα-Ματθίλδη κατηγορήθηκε μαζὶ μὲ τὸν τέταρτο ἄντρα της, ἕνα χρεωκοπημένο ἔμπορο, γιὰ συνεργὴ στὸ φόνο ἑνὸς κοριτσιοῦ καὶ τὸ δικαστήριο τοῦ Κοβούργου—ἀμφιβάλλοντας ὡς τὸ τέλος γιὰ τὴν ἀθωότητά της,—τὴν καταδίκασε σὲ φυλάκισι μὲ ἀναστολή.

Ἀλλὰ ἂς πάρουμε αὐτὴ τὴν θλιβερὴ ἱστορία της ἀπὸ τὴν ἀρχή.

"Οταν ἡ Καρολίνα Ματθίλδη εἶχε γίνει δεκαεννιὰ χρόνων, ὁ πατέρας της τὴν πάντρεψε μὲ τὸν κόμητα τοῦ Καστέλ—Ρυντενχάουζεν, ἀπόγονο μιᾶς ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες οἰκογένειες τῆς γερμανικῆς ἀριστοκρατίας, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ νεαρὴ πριγκήπισσα εἶχε γνωριστὴ σ' ἕνα ἐπίσημο χορό.

Οἱ δυὸ νέοι, ποὺ εἶχαν ἐρωτευθῆ παράφορα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἐμειναν παντρεμένοι ἑφτὰ χρόνια κι' ἀπέκτησαν τρία παιδιά.

Ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ ἤρεμοι χαρακτῆρες κι' οἱ δυὸ, κατάντηξαν στὸ διαζύγιο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ πρόσκαιρων χωρισμῶν.

Ἡ Καρολίνα Ματθίλδη πῆρε τὰ παιδιά της κι' ἔμεινε γιὰ λίγο ἡσυχη. Ἀφοῦ ἔσβυσε ἔτσι ὁλότελα τὸν κόμητα ἀπὸ τὴν καρδιά της, σκέφτηκε πὼς ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ βρῆ ἕνα δεύτερο σύζυγο. Καὶ πραγματικά, δὲν ἄργησε νὰ τὸν συναντήση. "Ηταν ἕνας ξανθὸς γίγαντας, μὲ γαλάζια μάτια κι' ἀπότομους τρόπους, ἀλλὰ καὶ μὲ χρυσῆ καρδιά. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἄσσο τῆς χιτλερικῆς ἀεροπορίας σμηναγὸ Σέρρινγκ, ποὺ προερχόταν ἀπὸ οἰκογένεια χωρικῶν. Ἡ Καρολίνα Ματθίλδη τὸν ἀγάπησε τρελλά, τὸν παντρεύτηκε, ἐγκαταστάθηκε στὴ βίλλα του μὲ τὰ τρία παιδιά της καὶ τοῦ ἔκανε... ἄλλα τρία.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν κι' οἱ γνωστοί της ἐβλεπαν μ' ἐκπληξι πὼς, παρὰ τὸν ἄξεστο χαρακτῆρα τοῦ ἀεροπόρου της, ἡ πριγκήπισσα εἶχε πετύχει περίφημα στὸ δεύτερο γάμο της καὶ ζοῦσε μαζὶ του εὐτυχισμένη.

Ὁ βίος τους περνοῦσε ἀνέφελος καὶ φαινόταν σ' ὅλο τὸ μάκρος τοὺς σπαρμένος μὲ τριαντάφυλλα.

Ἀλλὰ ξαφνικὰ ὁ ὁρίζοντας σκοτείνιασε. Ξέσπασε ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος κι' ὁ Σέρρινγκ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, πετώντας σὲ μυστηριώδη οὐρανοὺς πάνω ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τὴ Ρωσσία, τὴν Ἀφρικὴ. Παντοῦ, ἔχοντας διαρκὼς μιὰ διαβολεμένη τύχη, ἔρριχνε ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα, χωρὶς τὸ καταδιωκτικό του σήκωμα νὰ ἐμποδίζεται γιὰ ἐκστρατεύση ἐναντίον τοῦ Σωσίστρατου. Στὸ μεταξύ, ὁ τελευταῖος, εἶχε πολιορκήσει τὸ Ρήγιον. "Οταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Ἀγαθοκλῆς, ἀποφάσισε νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. «Συναθροίσας δὲ εἰς τοὺς φυγάδας Συρακουσίους καὶ τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν, ἐσπευσεν εἰς βοήθειαν τῶν συμπατριωτῶν του». Ὁ Σωσίστρατος βέβαια δὲν περίμενε μιὰ τέτοια ἐπίθεσι. Φανταζόταν ἀκόμη πὼς ὁ ἀντιπαλός του δὲν θὰ εἶχε ἀρκετὲς δυνάμεις γιὰ νὰ τὸν πολεμήση. Ἀλλ' οἱ ὁπλῖτες του, ποὺ εἶχαν ἀκουστὰ γιὰ τὴν τόλμη καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Ἀγαθοκλῆ, ἄρχισαν νὰ δείχνουν τὰ πρῶτα σημάδια τῆς ἀνυπακοῆς καὶ τῆς ἀνταρσίας.

Ὁ τύραννος, ποὺ διαισθάνθηκε τὸν κίνδυνο, σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ παίξη διαφορετικὰ τὸ παιχνίδι του. Κι' ἕνα πρωῒ παρουσιάστηκε ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες του:

Ποιὸν φοβᾶστε λοιπόν; τοὺς ρώτησε. Αὐτὸ τὸν κεραμοποιὸ καὶ τὸ μέθυσο; Γιὰ ἕνα κύπελλο κρασιοῦ, θὰ μποροῦσε νὰ πουλήση καὶ τὴ χλαμύδα του! Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα θὰ τὸν ποτίσω ξύδι κι' ἀλάτι...

Στὴν ἀφοριὰ τοῦ ἔδωσε τὸν ἥβηλαν γελοιοποιήσουν κανένα μέθυσο, τοῦ ἔχυναν μ' ἕνα χωνὶ στὸ στόμα ξύδι ἀνακατωμένο μὲ θάλασσα. "Ηταν ὁ χειρότερος ἐξευτελισμὸς ποὺ μποροῦσε νὰ ὑποστῆ ἕνας ἄνθρωπος κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε νὰ κάνη ὁ Σωσίστρατος στὸν ἀντίπαλό του. Μὰ ἡ ἐπίθεσι τοῦ Ἀγαθοκλῆ ἦταν τέτοια, ποὺ τὸν ἀνάγκασε νὰ λύση τὴν πολιορκία τοῦ Ρηγίου καὶ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Ἡ νίκη αὐτὴ ἔκανε τοὺς Συρακουσίους νὰ ἐπαναστατήσουν, νὰ διώξουν τὸν τύραννο καὶ νὰ βάλουν στὴ θέσι του τὸν «θεῖον μέθυσον», ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ μακρυνοὶ βιογράφοι του. «Οὗτω κατέστη παντοδύναμος καὶ τὴ ἀρωγὴ τοῦ στρατοῦ, ἤρχισε τώρα ν' ἀποφλέπῃ εἰς τὴν ὑπάτην ἐξουσίαν». Ἀλλ' οἱ Συρακούσιοι, περὶ πολλοῦ ποιούμενοι τὴν πολιτικὴν των ἀνεξαρτησίαν, μετεκάλεσαν ἐκ Κορίνθου τὸν Ἀκεστορίδην, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἀνέθεσαν τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ».

Ὁ Ἀγαθοκλῆς δὲν ἔδειξε καμμία δυσαρέσκεια. Ἀντίθετα, ὁ τρόπος ποὺ δέχτηκε τὴν «καθαίρεσί» του ἀπὸ τὸ στράτευμα, φανέρωνε ἀνθρωπο μὲ μεγάλα κι' εὐγενικὰ αἰσθήματα.

—Ἂν ὁ Ἀκεστορίδης εἶναι καλύτερος ἀπὸ μένα, εἶπε, γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τὴ θέσι μου; Δέχομαι ἀκόμη νὰ πολεμήσω στὸ πλευρό του ὡς ἕνας ἁπλὸς στρατιώτης...

Καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἐκδηλώση τὴ φιλία του, τὸν κάλεσε σ' ἕνα μεγάλο συμπόσιο ποὺ ἔδωσε πρὸς τιμή του στὴν περίφημη ἔπαυλί του. Ἐκείνη τὴ νύχτα, ὁ Ἀγαθοκλῆς ἤπιε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Κι' ἔτσι ὅπως ἦταν μεθυσμένος, πῆρε τὸ λόγο στρατηγὸ στὴ διπλανὴ αἴθουσα γιὰ νὰ τοὺς συμβουλέψη καὶ νὰ τοῦ κάνη διαφορες ὑποδείξεις γιὰ καλό του. Ὁ Ἀκεστορίδης νόμιζε πὼς βρῆκε τὴν εὐκαιρία ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν ἀνεπιθύμητη παρουσία του. Καὶ τοῦ ἔβριξε στὸ κύπελλο δηλητήριο. Ἀλλ' ὁ Ἀγαθοκλῆς τὸν ἀντελήφθη. Τὸν ἅρπαξε τότε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ θέλησε νὰ τὸν ἐξαναγκάση νὰ πιῆ αὐτὸς τὸν «δηλητηριώδη οἶνον». Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, μπῆκαν στὴν αἴθουσα μερικοὶ ἀξιωματικοί. Τοὺς εἶδε ὁ Ἀκεστορίδης καὶ πονηρὸς καθὼς ἦταν, τοὺς φωνάξε:

—Ὁ Ἀγαθοκλῆς μέθυσε καὶ δὲν ξέρει τί κάνει! Μὲ παρέσυρε ὡς ἐδῶ κι' ἔρριξε στὸ κρασὶ μου δηλητήριο γιὰ νὰ μὲ δολοφονήση. Πιάστε τον, προτοῦ ἡ τρέλλα του τὸν ὁδηγήση καὶ σ' ἄλλα κακουργήματα...

Ἐκεῖνος ὅμως, μ' ὅλο τὸ μεθύσι του, κατώρθωσε νὰ δραπετεύση. Οἱ Συρακούσιοι ἔβαλαν τότε φωτιὰ στὴν ἔπαυλί του καὶ κατέστρεψαν ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα. "Ηταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἔνοιωσε νὰ τὸν πνίγη τὸ μῖσος. «Οὕτως διαφυγὼν συνεκέντρωσεν νέους τολμητίας καὶ δὴ καὶ λησταὰς καὶ ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς πόλεως ἐπὶ κεφαλῆς κραταιοῦ στρατοῦ». Οἱ Συρακούσιοι τρομοκρατήθηκαν κυριολεκτικά. Κι' ἐπειδὴ στὸ μεταξὺ εἶχαν καταλάβει τὴν παγίδα ποὺ τοὺς ἔστησε ὁ Ἀκεστορίδης μὲ τὸ δηλητηριασμένο κρασί, τὸν ἀνακάλεσαν καὶ τοῦ ἀνέθεσαν ξανὰ τὴ γενικὴ ἀρχηγία τοῦ στρατοῦ «ἀφοῦ ὑπεσχέθη πρωτίστως ὅτι δὲν θὰ ἐπιβουλευθῆ τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα».

Ὁ Ἀγαθοκλῆς ὅμως δὲν ἦταν πιὰ ὁ ἴδιος. Μόλις ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του, διέταξε νὰ γίνουν μεγάλες γιορτὲς στὸ ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου κάλεσε νὰ παρευρεθοῦν ὅλοι οἱ γερουσιαστὲς καὶ οἱ ὀπαδοί τους. "Ενα ἀπέραντο τραπέζι στρώθηκε στὴ μέση τοῦ ἱεροῦ κήπου, γιὰ νὰ παρακαθήσουν πάνω ἀπὸ τέσσερις χιλιάδες ἄτομα. Ὁ Ἀγαθοκλῆς ἤπιε μὲ τὴν καρδιὰ του. Κατὰ τὶς πρωϊνὲς ὧρες, σηκώθηκε.

—Ἐσεῖς μείνετε, εἶπε στοὺς γερουσιαστές. Δὲ θὰ λείψω πολύ. Θάρθω νὰ συνεχίσουμε μαζὶ τὸ συμπόσιο...

Κι' ἔφυγε. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὥρμησαν μέσα ὁπλισμένοι στρατιῶτες καὶ μὲ τὰ σπαθιά τους τοὺς κατέσφαξαν ὅλους. «Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἔρρεε τὸ αἷμα εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Συρακουσῶν. Τετρακισχίλιοι ἐφάγησαν ἀγρίως καὶ ἑξακισχίλιοι προεγράφησαν, πλεῖστοι δὲ ἄλλοι ἐξωρίσθησαν καὶ τὰ κτήματα των παρεδόθησαν εἰς λεηλασίαν». Ἡ ἐκδίκησί του ἦταν τρομερή. Τόσο οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐποχῆς του, ὅσο καὶ οἱ νεώτεροι, ὑποστηρίζουν πὼς ἄλο αὐτὸ τὸ κακὸ ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ συνεχοῦς μεθυσιοῦ του. Κι' ὅμως, ὅταν ἅρπαξε τὴν ἀπόφασι τῆς σφαγῆς τῶν γερουσιαστῶν, δὲν εἶχε βάλει καθόλου κρασὶ στὸ στόμα του. "Οπως κι' ἂν εἶχε τὸ ζήτημα, ὁ Ἀγαθοκλῆς ἔμεινε κύριος τῆς καταστάσεως. Ἀλλὰ τὸ ἀνυπόχρεο καὶ τυχοδιωκτικὸ πνεῦμα του, δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάση. Καὶ ἄρχισε τὸν πόλεμο μὲ τοὺς Καρχηδονίους.

Κατὰ τὴν ἀπουσία του ὡστόσο, ὁ στρατὸς ποὺ εἶμεινε στὶς Συρακοῦσες, στασίασε. Σκότωσε τοὺς γυιοὺς του καὶ ἀνεκήρυξε ἄλλον στρατηγό. "Εξαλλος ὁ Ἀγαθοκλῆς, ξαναγύρισε στὸν τόπο του, κατέσφαξε τοὺς συγγενεῖς τῶν στασιαστῶν καὶ προέγραψεν μέγα ἀριθμὸν Συρακουσίων. Τὸ ἀνήκουστο αὐτὸ ἐγκλημα, ἐξήγειραν πιὰ γιὰ καλὰ τὸ δυσεγίγισμένο λαό, ποὺ ἀποφάσισε νὰ τὰ παίξη ὅλα γιὰ ὅλα. Ὁ Δεινοκράτης, ἕνας ἐξόριστος στρατηγός, μπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δυσαρεστημένων. Συγχρόνως ὁ ἔγγονός του Ἀρχάγαθος, πῆγε μὲ τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ του. Τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Ἀγαθοκλῆς κι' ἀντὶ νὰ θυμώση, τὸν κάλεσε νὰ παρουσιαστῆ μπροστά του.

— Δὲ σὲ κατηγορῶ, τοῦ εἶπε, ποὺ ἀκολούθησες τὸ Δεινοκράτη. Εἶσαι νέος καὶ θ' ἀλλάξης πολλὲς φορές, ὥσπου νὰ φτάσης ἐκεῖ ποὺ θέλεις. Ὁ χαραχτήρας σου μοιάζει μὲ τὸ δικό μου. Γι' αὐτὸ σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους...

Τοῦ ἔδειξε ἕνα κρατῆρα καὶ τοῦ παρακάλεσε:

—Γέμισέ μου τὴν κοῦπα κρασί! Θὰ τὴν πιῶ γιὰ τοὺς θεοὺς καὶ γιὰ σένα...

Ὁ Ἀρχάγαθος θυμήθηκε τότε τὸν Ἀκεστορίδη. Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἔρριξε γρήγορα μέσα μιὰ σταγόνα δηλητήριο, ποὺ εἶχε στὴν πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ του. Πρόσφερε κατόπιν τὸ πιοτὸ στὸν παπποῦ του. Ὁ Ἀγαθοκλῆς τὸ ρούφηξε ἀνυποπτος.

Τὸ δηλητήριο ποὺ ἤπιε τοῦ ἔφερε τέτοιους πόνους, ὥστε «διὰ γ' ἀπαλλαγῆ αὐτῶν, ἠγαγε πυρὰν καὶ ἐκάη ζῶν».

Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

ΕΝΑΣ ΘΗΛΥΚΟΣ ΚΑΡΛΣΤΟΝ

Ἡ "Ιλζε Στοῦρμ ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργο εἶναι μιὰ ἡρωΐδα, μὲ τὴν ὁποία δικαίως ἀσχολεῖται τελευταῖα ὁ παγκόσμιος καὶ ἰδιαίτερα ὁ γερμανικὸς τύπος. Ἡ "Ιλζε ὑπηρετοῦσε ὡς ἀσυρματίστρια πάνω στὸ φορτηγὸ «Ἐλεμα Μπόλτεν», ποὺ ἀπέπλευσε πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ ἕνα ἀμερικανικὸ λιμάνι μὲ 10.000 τόννους κάρβουνο καὶ μὲ προορισμὸ τὴν Εὐρώπη. Στὴ μέση τοῦ Ἀτλαντικοῦ τὸ σκάφος βρέθηκε ξαφνικὰ μέσα σ' ἕνα τυφῶνα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μείνη ἀκυβέρνητο. "Ολο τὸ πλήρωμα τὸ ἐγκατέλειψε τότε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν "Ιλζε, ποὺ ἔμεινε πάνω σ' αὐτὸ καὶ ἐξασκολούθησε νὰ ἐκπέμπη τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου, τελικὰ δέ, ὅταν ὁ καιρὸς βελτιώθηκε βοήθησε νὰ προσδέσουν τὸ σκάφος σ' ἕνα ρυμουλκό καὶ ἔφτασε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες στὸ Ἀμβοῦργο, ὅπου καὶ τῆς ἔγινε μιὰ ἀποθεωτικὴ ὑποδοχή, ποὺ τὴν ἀξίζε πραγματικὰ γιὰ τὸν ἀπαράμιλλο ἡρωϊσμό της, σπάνιο ἀκόμα καὶ γιὰ ἕναν ἄντρα.

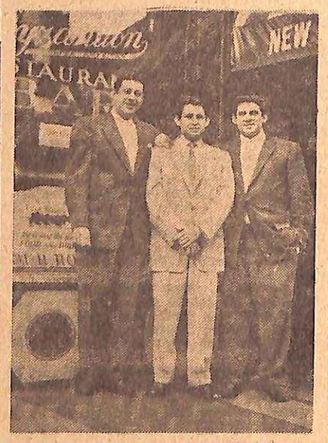

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Οἱ τρεις Ἑλληνοαμερικανοὶ ἀδελφοὶ Ζαρκαδούλα, ἰδιοκτῆται τοῦ κέντρου τῆς Νέας Ὑόρκης «Νέον Βυζάντιον», ἀγόρασαν πρόσφατως στὴν ἀμερικανικὴ μεγαλούπολι καὶ ἕνα νέο μεγάλο νυχτερινὸ κέντρο, τὸ «Νέο Παρίσι», ποὺ βρίσκεται στὴν 53η ὁδό. Οἱ συμπατριῶτες μας αὐτοὶ ἑτοιμάζονται νὰ μετακαλέσουν στὴν Ἀμερικὴ πολλοὺς γνωστοὺς "Ελληνες καλλιτέχνες γιὰ νὰ ἐμφανισθοῦν στὰ δύο κέντρα τους.

Τὸν ἀντήμειψε γιὰ τὴν εἰλικρινειά του

Στὸ Πίτσμπουργκ, ὁ δικαστὴς Ρόμπερτ Μὰκ Κρέρυ ἀπηλλαγε κάποιον Φράνσις Βέις, ποὺ κατηγορεῖτο γιὰ παράβασι τῶν κανονισμῶν τῆς τροχαίας, ἐπειδὴ ὁμολόγησε μόνος του πὼς εἶχε πιὴ καμμιὰ δεκαριὰ οὐίσκυ, πρωτοῦ πιάση στὸ χέρια του τὸ βολάν. «Οἱ ἄνθρωποι ποὺ μοῦ φέρνουν γιὰ παρόμοιες παραβάσεις, ἐδήλωσε ὁ Μὰκ Κρέρυ δὲν παραδέχονται ποτὲ ὅτι ἤπιαν πάρα πάνω ἀπὸ μιὰ ἢ δυὸ μπύρες... Νομίζω, λοιπόν, πὼς εἶναι σωστὸ ν' ἀντιμείψωμε τὸν φράνσις Βέις γιὰ τὴν εἰλικρίνειά του».

Οἱ μεγάλοι πωλητὲς τῆς ἱστορίας

Ὁ Ἀγαθοκλῆς τῶν Συρακουσῶν

Ὁ Ἀγαθοκλῆς τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ θέλησε νὰ τὸν ἐξαναγκάση νὰ πιῆ αὐτὸς τὸν «δηλητηριῶδη οἶνον»!

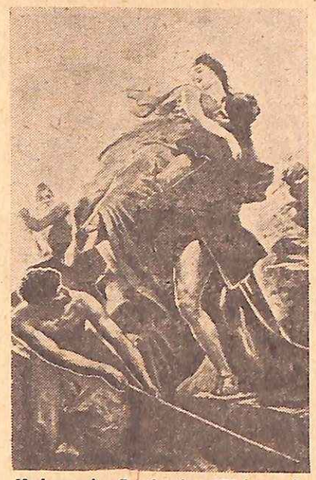

Ἡ ἁρπαγὴ τῆς ὡραίας Ἑλένης ἀπὸ τὸν Πάρι. (Πίνακ τοῦ Γάλλου ζωγράφου Θύλλιαμ Μπουγκερώ).

ΥΠΗΡΞΕ ἡ ὡραία Ἑλένη;

Ἡ ἱστορία διορθώνει τὸ θρύλο

Καμμιὰ ἴσως γυναῖκα δὲν ἔχει τόσο ἀπασχολήσει τὴ λογοτεχνία, τὴν ποίηση, τὴν καλλιτεχνία, τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο, ὅσο ἡ περίφημη «Ὡραία Ἑλένη» τῆς Τροίας. Ὅπως μαθαίνομε στὸ σχολεῖο, ἡ ἐκθαμβωτικὴ ὁμορφιὰ της ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ξεσπάσῃ ἕνας φοβερὸς καὶ ἐξοντωτικὸς πόλεμος, ποὺ αἱματοκύλησε ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὸν ἀρχαῖο κόσμο.

Ὑπῆρξε ὅμως πραγματικὰ αὐτὴ ἡ καλλονή; Καὶ εἶχε τέτοια ἀκατανίκητη γοητεία, ὅπως μᾶς τὴν παρουσιάζει ὁ θρύλος ποὺ ἀποθανάτισε ὁ Ὅμηρος;

Οἱ ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν στὶς Μυκῆνες —ὅπου βασίλευε ἡ ἀδελφὴ της Ἑλένης, ἡ Κλυταιμνήστρα— βοηθοῦν τοὺς ἱστορικοὺς ν' ἀπαντήσουν σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ καταστροφὴ τῆς Τροίας ἔγινε γύρω ἀπ' τὸ ἔτος 1.200 π.Χ., κατὰ τὰ τέλη δηλαδὴ τῆς Ἐποχῆς τοῦ Ὀρειχάλκου. Τὸν ἴδιο καιρὸ ἔζησε πραγματικὰ ἡ Ἑλένη, κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Τυνδάρεω καὶ τῆς γυναίκας του, τῆς Λήδας. Ἡ ὁμορφιά της ἔκαμε νὰ δημιουργηθῇ ὁ θρύλος πὼς ἦταν κόρη θεοῦ, τοῦ Διός, ποὺ εἶχε δήθεν μεταμορφωθῇ σὲ κύκνο, γιὰ νὰ πλανέψῃ καὶ νὰ κάνῃ δική του τὴ Λήδα.

Ἡ Ἑλένη εἶχε μεγαλώσει μέσα στὴν πολυτέλεια καὶ τὶς ἀνέσεις — γιατὶ οἱ προϊστορικοὶ ἐκεῖνοι Ἕλληνες εἶχαν ἀναπτύξει ἕνα θαυμαστὸ πολιτισμό. Περνοῦσε τὸν καιρό της παίζοντας ντόμινο καὶ «κότσια», παίρνοντας τὸ μπάνιο της σ' ἕνα πολυτελέστατο λουτρὸ μὲ δάπεδο ἀπὸ πορφυρίνη λίθο, κυνηγῶντας ἢ ὁδηγῶντας τὸ ἅρμα της.

Τὸ πιθανώτερο εἶναι πὼς δὲν ἤξερε νὰ γράφῃ καὶ νὰ διαβάζῃ. Γιατὶ αὐτὲς ἐθεωροῦντο... ταπεινὲς ἀσχολίες, κατάλληλες μόνο γιὰ τοὺς ἁπλοὺς «γραφιάδες» κι' ὄχι γιὰ μιὰ περήφανη βασιλοπούλα...

Ἡ παράδοσι μᾶς τὴν παρουσιάζει ὡς ξανθή, μὲ κάτασπρο δέρμα. Ἀλλ' ἡ περιγραφὴ της αὐτὴ ὀφείλεται στὸν Ὅμηρο, ποὺ ἔγραψε τὴν «Ἰλιάδα» του 400 χρόνια μετὰ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κυριαρχοῦσε στὴν Ἑλλάδα μιὰ φυλὴ ξανθή, ποὺ εἶχε κατεβῇ ἀπὸ τὰ Βόρεια. Ἦταν φυσικὸ λοιπὸν νὰ περιγράψῃ ὁ Ὅμηρος ὡς ξανθὴ μιὰ μεγάλη Βασίλισσα.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως, οἱ γυναῖκες τῆς παλαιότερης κρητικῆς καὶ μυκηναϊκῆς φυλῆς —ἐπομένως καὶ ἡ Ἑλένη— ἦσαν μᾶλλον μικροκαμωμένες, μελαχροινές, μεσογειακοὶ τύποι, μὲ μαῦρα μαλλιά.

Ὅταν ὁ Πάρις, τὸ βασιλόπουλο τῆς Τροίας, ἐπισκέφτηκε τὴ Σπάρτη, ἡ Ἑλένη ἦταν ἤδη ἀρκετὰ ὡριμη κι' εἶχε φέρει στὸν κόσμο τρεῖς γυιοὺς καὶ μιὰ κόρη. Ὡστόσο, κρατιόταν ἀκόμα τόσο καλά, ὥστε ξεμυάλισε τὸν ξένο πρίγκηπα. Καί, ὅταν ὁ ἄντρας της ἔφυγε γιὰ τὴν Κρήτη, γιὰ νὰ κηδέψῃ τὸν πατέρα του, αὐτὴ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία καὶ τόσκασε μὲ τὸν Πάρι.

Ἐδῶ πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μιὰ πικάντικη παρέκβασι: Πρὶν ἀκολουθήσῃ ἡ Ἑλένη τὸν Πάρι, φαίνεται πὼς εἶχε ἐκτιμήσει... τὰ σωματικά του χαρίσματα, γιατὶ τὸν εἶχε πλύνει ἡ ἴδια, τὸν εἶχε ἀλείψει μὲ λάδι καὶ τοῦ εἶχε κάνει μασάζ σ' ὅλο τὸ σῶμα! Ἦταν αὐτὴ μιὰ περιποίησι ποὺ εὕρισκαν τότε οἱ φιλοξενούμενοι ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῶν σπιτιῶν ποὺ τοὺς φιλοξενοῦσαν... δίχως καμμιὰ πονηρὴ σκέψι!

Ἔκαναν τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ οἱ βασίλισσες; Μάλλον ναί, γιατὶ ὁ Ὅμηρος μᾶς διηγεῖται ἀλλοῦ ὅτι, ὅταν ὁ γυιὸς τοῦ Ὀδυσσέως, ὁ Τηλέμαχος, ἐπισκέφτηκε τὸ βασιλικὸ τῆς Πύλου Νέστορα, ἡ βασιλοπούλα Πολυκάστη τὸν ἔλουσε ὁλόκληρον καὶ τὸν ἄλειψε λάδι. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ συμπεράνουμε ὅτι κι' ἡ Ἑλένη εἶχε προσφέρει τὴν ἴδια περιποίησι στὸν Πάρι, γιὰ νὰ τὸν τιμήσῃ...

Ἀλλ' ἂς ἔρθουμε τώρα στὸν Τρωϊκὸ πόλεμο. Ἡ ἐξήγησι ὅτι τὸν προκάλεσε μονάχα ἡ ἀπαγωγὴ τῆς Ἑλένης, φαίνεται τελείως ἀπίθανη, ἂν τὴν ἐξετάσουμε λογικά. Οἱ πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἦταν τότε ἀραιὰ σκορπισμένες καὶ σπάνια ἐπικοινωνοῦσαν μεταξύ τους. Πῶς λοιπὸν νὰ πιστέψουμε ὅτι οἱ κάτοικοί τους σηκώθηκαν στὸ πόδι ὅλοι μαζί, προετοίμασαν μιὰ γενικὴ ὑπερπόντιο ἐκστρατεία σὲ μεγάλη κλίμακα, διέθεσαν δέκα ὁλόκληρα χρόνια κι' ἔχυσαν τόσο αἷμα κάτω ἀπ' τὰ τείχη τῆς Τροίας, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν προσβεβλημένη τιμὴ ἑνὸς συζύγου — ἔστω καὶ βασιλῆ;

Ἴσως ἡ ἀπαγωγὴ τῆς Ἑλένης νὰ ἦταν ἡ ἀφορμή, ἡ δικαιολογία τοῦ πολέμου. Ἡ πραγματικὴ αἰτία ὅμως ἦταν ἄλλη, πολὺ διαφορετική:

Ἡ Τροία κυριαρχοῦσε τότε στὴν εἴσοδο τῶν Δαρδανελλίων καὶ εἶχε ὑπὸ τὸν ἔλεγχό της τὸ δρόμο πρὸς τὴ Μαύρη Θάλασσα, ποὺ οἱ ἀκτές της ἦσαν πλούσιες σὲ χρυσάφι, σιτάρι, ξυλεία καὶ ἄλλα ἀγαθά. Οἱ Ἕλληνες, φτωχὸς λαὸς πάντα καὶ ἱκανώτατοι ναυτικοί, εἶχαν ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπ' αὐτὰ τὰ πλούτη. Κι' ἐπειδὴ ἡ Τροία τοὺς ἔφερνε ἕνα σωρὸ ἐμπόδια καὶ παρεμποδισμοὺς στὸ ἐμπόριό τους, τῆς κήρυξαν τὸν πόλεμο.

Ἔτσι ἀποδεικνύεται γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι οἱ πόλεμοι ἔχουν αἴτια οἰκονομικὰ ἢ δυναστικά. Συχνότατα ὅμως τοὺς προκαλεῖ φαινομενικὰ ἕνα σχετικὰ ἀσήμαντο περιστατικὸ — ὅπως π. χ. ἡ δολοφονία ἑνὸς ἀρχιδουκὸς στὸ Σεράγεβο, τὸ 1914, ἔφερε τὴ θύελλα τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου.

Ἀφοῦ νικήθηκε καὶ καταστράφηκε ἡ Τροία, ὁ Μενέλαος συχώρεσε τὴ γυναικούλα του καὶ τὴν ξαναπῆρε κοντά του, στὴ Σπάρτη. Ἐκεῖ τοὺς ἐπισκέφτηκε ἀργότερα ὁ γυιὸς τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τοὺς βρῆκε νὰ ζοῦνε ταιριασμένα, νὰ διασκεδάζουν... καὶ νὰ παίρνουνε ναρκωτικά! Πραγματικά, ὁ Ὅμηρος μιλάει γιὰ μιὰ σκόνη, ποὺ ρίχναν στὸ κρασί τους. Ἡ Ἑλένη εἶχε μάθει τὸ μυστικό της ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Εἶχε δὲ τὴν ἰδιότητα ἡ σκόνη αὐτὴ νὰ διώχνῃ τὸ θυμό, τὴ θλῖψι καὶ κάθε κακὴ ἀνάμνησι. Ἦταν, μ' ἄλλα λόγια, ὅ,τι χρειαζότανε γιὰ ἕνα ἀντρόγυνο μὲ τέτοιο παρελθόν, γιὰ νὰ περάσῃ ἤρεμα καὶ δίχως πάθη τὴν ὑπόλοιπη ζωή του...

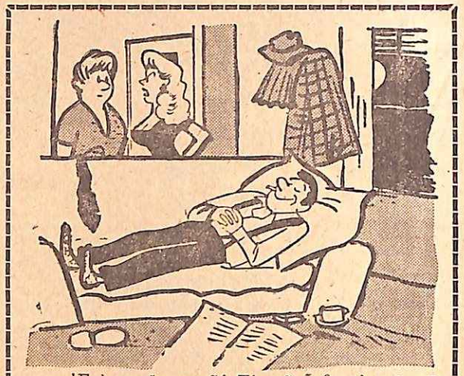

—Ἐσὺ φταῖς, μαμᾶ! Τί σοῦ ἤρθε νὰ τοῦ πῇς πὼς ἐδῶ εἶναι σὰν τὸ σπίτι του;

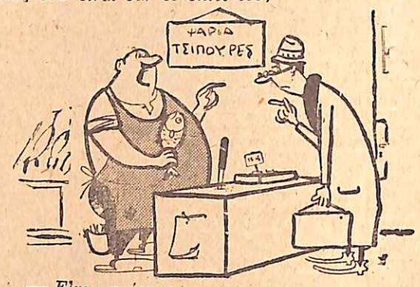

—Εἶναι φρέσκες;
—Ἂν τοὺς κάνῃς τεχνητὴ ἀναπνοή, θὰ ξαναζωντανέψουν!...

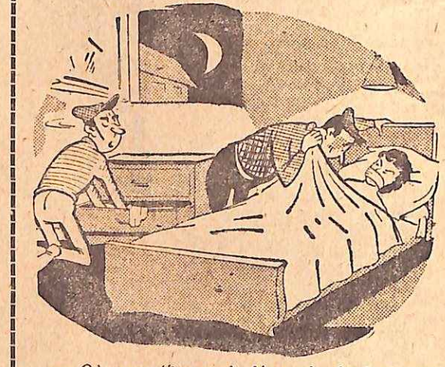

—Θὰ κυττάξῃς καὶ λίγο τὴ δουλειά σου, Μπάμπη;

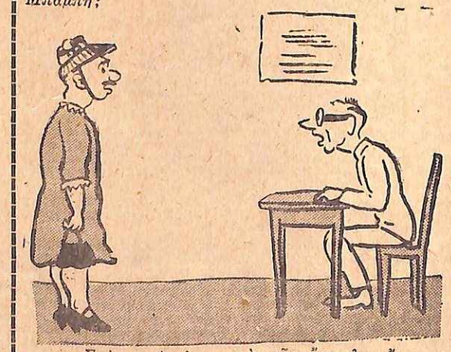

—Στὴν πρόσκλησι ποὺ σᾶς ἔστειλα, ἔγραφα πὼς σᾶς θέλω «μὲ τὰ πράγματα τῆς μακαρίτισσας τῆς γιαγιᾶς σας», δὲν ἐννοοῦσα ὅμως, φυσικὰ νὰ μασκαρευθῆτε ἔτσι!...

Γουναρικά

ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Ἡ παραγωγή τους σ' ὅλο τὸν κόσμο

ΚΑΝΕΝΑ ἔνδυμα δὲν εἶναι τόσο παληὸ ὅσο τὰ γουναρικά. Οἱ πρῶτοι ποὺ τὰ χρησιμοποίησαν ἦταν ὁ Ἀδὰμ κι' ἡ Εὔα.

Μερικοὶ ἀνθρωπολόγοι ὑποστήριξαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπενόησε τὰ ροῦχα ὡς μέσον στολισμοῦ, διακρίσεως καὶ ἐπιβολῆς. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι ἐν μέρει σωστὸ γιὰ τὶς μεταγενέστερες ἐποχές. Κατὰ τὴν αὐγὴ τῆς ζωῆς, ὅμως, οἱ μακρυνοὶ πρόγονοί μας, ποὺ ζοῦσαν μέσα στὶς σπηλιὲς καὶ τὶς ρωγμὲς τῶν βράχων, εἶχαν νὰ σκεφτοῦν πολλὰ ἄλλα πράγματα καὶ δὲν τοὺς ἔμενε καιρὸς γιὰ νὰ τὸν ἀφιερώσουν στὸ στολισμό τους, ἀφοῦ ἔπρεπε ν' ἀγωνίζωνται ἀδιάκοπα ἐναντίον τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, ἐναντίον τῶν θηρίων καὶ ταὐτόχρονα νὰ φροντίζουν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τροφή τους.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ ἄνθρωποι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, τυλίγονταν μὲ δέρματα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν ἀπὸ τὸ κρύο. Καὶ δὲν εἶχαν ὡρισμένες προτιμήσεις. Τὰ δέρματα ὅλων τῶν ζώων, ποὺ κατάφερναν νὰ σκοτώσουν, τοὺς ἐξυπηρετοῦσαν στὸν ἴδιο βαθμό.

Πολὺ ἀργότερα, ἄρχισαν νὰ ξεχωρίζουν τὶς Ἰδιότητες ποὺ εἶχε τὸ καθένα καὶ νὰ προτιμοῦν π.χ. τὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ ἄλόγου, ποὺ ἦταν λεπτὸ καὶ εἶχε πολὺ μικρὴ ἀντοχή.

Στὸ μεταξύ, ὁ ἄνθρωπος εἶχε κάμει μιὰ μεγάλη πρόοδο. Ἀντὶ νὰ σκοτώνῃ τὰ ζῶα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν τροφή του, ἔμαθε νὰ τὰ ἐξημερώνῃ καὶ νὰ τὰ κάνῃ συνεργάτες του στὴν προσπάθειά του γιὰ νὰ δαμάσῃ τὴ φύσι.

Εἶναι πιθανὸ ὅτι, κατὰ τὴν ἴδια ἐποχή, ἔμαθε νὰ κατεργάζεται τὰ δέρματα τῶν ζώων καὶ νὰ φτιάνῃ χονδροειδῆ ροῦχα, ἀντὶ νὰ τυλίγεται μ' αὐτά, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε.

Ἴχνη τῆς χρήσεως τῶν γουναρικῶν βρίσκομε σ' ὅλες τὶς ἐποχές. Στὴν Κίνα, τὰ γουναρικὰ ἐχρησίμευσαν γιὰ πολὺν καιρὸ ὡς νόμισμα. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι κατεργάζονταν μὲ μεγάλη τέχνη τὰ δέρματα τοῦ λέοντος, τοῦ πάνθηρος καὶ τῆς δορκάδας. Στὴν Ἑλλάδα, ἀντίλλασσαν τὸ κρασί τους μὲ γουναρικὰ ποὺ ἔφερναν ἀπὸ τὶς χῶρες τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς κι' ὁ Ὅμηρος μᾶς παρασταίνει στὴν Ἰλιάδα τὸν Ἀγαμέμνονα μ' ἕνα καλοδουλεμένο δέρμα λιονταριοῦ στοὺς ὤμους του. Οἱ Ρωμαῖοι συγκλητικοὶ φοροῦσαν τόκες ἀπὸ δέρματα προβάτων ἢ κατσικιῶν καὶ οἱ γυναῖκες τους τυλίγονταν μὲ κατεργασμένα δέρματα ζώων, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τοῦ Ρωμύλου. Οἱ ἀρχαῖοι Γαλάτες τύλιγαν ἐπίσης τὰ σώματά τους μὲ γουναρικά, ποὺ τὰ κατεργάζονταν μὲ μεγάλη τέχνη.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς παληᾶς Λοντέτσια, ποὺ μετωνομάστηκε ἀργότερα σὲ Παρίσι, λεγόταν ὁδὸς τῶν Γουναράδων.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα, τὰ γουναρικὰ εἶχαν μεγάλη διάδοσι μεταξὺ τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν.

Ἀλλά, μὲ τὴν πρόοδο τῆς ὑφαντουργίας, ποὺ ἦταν σὲ θέσι νὰ προμηθεύῃ στοὺς ἀνθρώπους ζεστά, στερεὰ καὶ φτηνὰ ὑφάσματα, ἔπαψαν νὰ ἔχουν τὴν ἴδια σημασία ὅπως στὸ παρελθὸν κι' ἔγιναν μὲ τὸν καιρὸ εἶδος πολυτελείας, ὅπως εἶναι καὶ σήμερα.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἀνταποκρίνονται πιὰ σὲ καμμιὰ ἐπείγουσα καὶ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, ἡ «κατανάλωσι» γουναρικῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο εἶναι πάντοτε πολὺ μεγάλη. Γιὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ ἰδέα, σᾶς παραθέτομε ἕναν πίνακα τῆς ἐτησίας παγκοσμίου παραγωγῆς γουναρικῶν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια:

	Ἀριθμὸς δερμάτων
Κουνέλι	92.000.000
Πρόβατο	20.000.000
Ἀσπάλαξ	10.000.000
Ἀστραχὰν	6.500.000
Βιζὸν	3.500.000
Μουρμέλ	3.000.000
Ἰκτὶς (νυφίτσα)	2.000.000
Ἑρμίνα	1.500.000
Μαρμὸτ (ἀρκτόμυς)	1.000.000
Ρενὰρ ἀρζαντὲ	300.000
Μάρτρ (σαμούρι τῆς Σιβηρίας)	200.000
Κάστωρ	50.000

Οἱ Αὐστριακοὶ ἀρχιδοῦκες φοροῦσαν μεγάλους μανδύες ἀπὸ ἑρμίνα.

Τὸ παράδειγμά τους αὐτὸ μιμήθηκε κι' ὁ Ναπολέων κατὰ τὴ στέψι του. Ὁ ἴδιος ὅπως κι' ἡ Ἰωσηφίνα ἐμφανίστηκαν φορῶντας μεγάλους μανδύες ἀπὸ ἑρμίνα.

Ὅλες οἱ χῶρες συνεισφέρουν τὴν παραγωγή τους στὴν παγκόσμια ἀγορὰ γουναρικῶν. Ἡ Ἀφρικὴ μᾶς προμηθεύει δέρματα ἀπὸ λιοντάρια, ἀντιλόπες, πάνθηρες κι' ἄλλα αἰλουροειδῆ. Ἡ Αὐστραλία στέλνει τὰ ρενὰρ καὶ τὰ ὀπόσσουμ. Ἡ Ρωσία τὸ ἀστραχὰν καὶ τὸ μουρμέλ. Ἡ Βόρειος Ἀμερικὴ τὸ βιζόν, τὴν ἑρμίνα, τὸ σκόνκς, τὴν ἄρκτο, τὸ λύγκα, τὴ φώκια καὶ τὸν κάστορα. Ἡ Νότιος Ἀμερικὴ τὴν αἰλουροτίγρι (ὁσελό), τὴν περίφημη τσιντσίλα (σκίουρος τῆς Περουβίας) καὶ, τὰ λούτρ. Ἡ Ἀσία τὴ ζιμπελίνα, τὸ πτὶ-γκρί, τὴν ἄρκτο καὶ τὴ μαρμὸτ (ἀρκτόμυς).

Οἱ ζιμπελίνες καὶ οἱ τσιντσίλα εἶναι σήμερα ἐξαιρετικὰ δυσεύρετες.

Πραγματικά, μαντὸ ἀπὸ τσιντσίλα ὑπάρχουν σήμερα σ' ὅλο τὸν κόσμο μονάχα μιὰ περίπου δωδεκάδα καὶ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἀξίζει 1.600.000 σημερινὲς δραχμές!

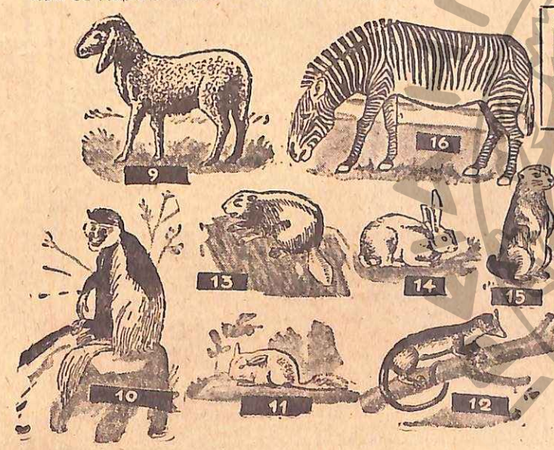

Ζῶα ποὺ μᾶς δίνουν γουναρικά: 1) Ζιμπελίνα. 2) Λύγξ. 3) Αἰλουροτίγρις τῆς Ἀμερικῆς. 4) Φώκη. 5) Βιζόν. 6) Σαμούρι. 7) Σκόνκς. 8) Μοσχογαλῆ. 9) Ἀστραχάν. 10) Κολοβὸς πίθηκος. 11) Τσιντσίλα. 12) Ὀπόσσουμ. 13) Κάστωρ. 14) Κουνέλι. 15) Μουρμέλ. 16) Ζέβρος.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ ἐγχείρησι τῆς στειρώσεως στὶς γυναίκες

Εἶναι ἀσφαλὴς καὶ ἀκίνδυνη

Ἀπ' ὅλες τὶς ἐγχειρήσεις ποὺ γίνονται στὶς γυναίκες, ἡ χειρουργικὴ στείρωσις εἶναι ἴσως ἡ πιὸ παρεξηγημένη, ὅσον ἀφορᾶ τὶς περιπτώσεις ποὺ πρέπει νὰ ἐφαρμοστῆ καὶ τὶς συνέπειές της στὸν ὀργανισμό.

Ὁ γιατρὸς τὴ συνιστᾶ, ὅταν εἶναι βέβαιος ὅτι ἡ ἐγκυμοσύνη μπορεῖ νὰ βλάψη τὴν ὑγεία, εἴτε νὰ βάλη σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῆς μητέρας ἢ τοῦ παιδιοῦ. Ἂν π.χ. ἔχουν προηγηθῆ ἐπαναειλημμένες καισαρικὲς τομές, ἡ χειρουργικὴ στείρωσις ἀποτελεῖ ἕνα μέτρο προνοίας, ποὺ ἐξασφαλίζει τὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴν ἀναπηρία ἢ τὸ θάνατο.

Ἐπίσης ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ συνιστᾶται σὲ περιπτώσεις ποὺ ὑπάρχουν ὡρισμένες κληρονομικὲς ἀσθένειες, ὅπως ἡ μυϊκὴ δυστροφία, ἡ χορεία τοῦ Χούντινγκτον, ὡρισμένοι τύποι ἀναιμίας, ὡρισμένες παθήσεις ποὺ φέρνουν τύφλωσι ἢ κάνουν εὔθραυστα τὰ ὀστᾶ, διάφορα νοσήματα τῆς καρδιᾶς, τῶν νεφρῶν ἢ τῶν πνευμόνων ποὺ κάνουν ἐπικίνδυνη τὴν ἐγκυμοσύνη, κλπ. Πρέπει ν' ἀναφέρουμε ἐπίσης καὶ τὶς περιπτώσεις ποὺ ἡ γυναῖκα ζητάει ἡ ἴδια νὰ γίνη στείρα, γιὰ σοβαροὺς οἰκογενειακοὺς ἢ ἄλλους ἀτομικοὺς λόγους —ποὺ θὰ ἐκτιμήση τὸ σπουδαιότητά τους ὁ γιατρὸς καὶ θὰ ἀποφασίση κατὰ πόσο θὰ κάνη ἢ ὄχι τὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ λέγεται «σαλπιγγεκτομή», μπορεῖ δὲ νὰ γίνη κατὰ δύο τρόπους: μὲ «δέσιμο» ἢ μὲ «ἀπόφραξι» τῶν σαλπίγγων, τῶν λεπτῶν δηλαδὴ σωλήνων ἀπ' ὅπου περνάει τὸ ὠάριο, γιὰ νὰ κατεβῆ ἀπ' τὶς ὠοθήκες πρὸς τὴ μήτρα καὶ νὰ γονιμοποιηθῆ. Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ περάση τὸ ὠάριο καὶ νὰ ἑνωθῆ μ' ἕνα σπερματοζωάριο. Συνεπῶς ἡ ἐγκυμοσύνη γίνεται ἀδύνατη.

Ἡ τεχνικὴ τῆς πρώτης μεθόδου εἶναι ἡ ἑξῆς: Ὁ γιατρὸς πιάνει τὴν κάθε σάλπιγγα, τὴ δένει κόμπο καὶ τὴν κόβει μὲ μιὰ ψαλλιδιά. Τὰ ὑπολείμματά της ἀπορροφῶνται ὕστερα ἀπὸ τοὺς γύρω ἱστούς.

Ἡ ἀπόφραξις ἐπιτυγχάνεται μὲ χημικὴ ἢ ἠλεκτρικὴ καυτηρίασι. Ὁ γιατρὸς εἰσάγει τὸ ἐργαλεῖο ἀπὸ τὸν κόλπο ὡς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μήτρας καὶ τὴν καυτηριάζει στὰ σημεῖα ὅπου καταλήγουν οἱ δυὸ σάλπιγγες. Ὅταν ἐπουλωθοῦν οἱ μικρὲς αὐτὲς πληγές, φράζονται τὰ στόμια τῶν σαλπίγγων, ποὺ γίνονται ἔτσι ἀδιάβατες ἀπὸ τὰ ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα.

Ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνη ὁποτεδήποτε, σὲ μιὰ ὑγιὰ γυναῖκα.

Πάντως ἡ καυτηρίασις (ποὺ τὴν προτιμοῦν συνήθως οἱ γιατροί, γιατὶ μποροῦν νὰ τὴν κάνουν στὸ ἰατρεῖο τους, μέσα σὲ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας) γίνεται κατὰ προτίμησιν ἀμέσως μετὰ τὴν ἔμμηνο ῥοή. Ὁ βλεννογόνος τῆς μήτρας εἶναι τότε πιὸ λεπτὸς καὶ καυτηριάζεται εὐκολώτερα.

Τὸ «δέσιμο» εἶναι προτιμότερο καὶ ἀσφαλέστερο ἀπὸ τὴν ἀπόφραξι, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ ἐπέμβασι μὲ τομὴ στὴν κοιλιά. Γίνεται ἐπίσης μὲ τὴν ἴδια τεχνικὴ ποὺ γίνεται καὶ ἡ ἐγχείρησις γιὰ τὴν ἀφαίρεσι τῆς σκωληκοειδοῦς ἀπόφυσης. Ἡ τομὴ γίνεται ἢ στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς, ἢ στὸ μέσο, ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωσι. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν γιατρὸ μεγάλη ἐμπειρία, γιατὶ ἡ ἀσφάλεια τῆς ἐπεμβάσεως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ χειρουργοῦ.

Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ εἶναι ἀπλουστάτη καὶ ἀκίνδυνη. Ἡ ἀνάρρωσις εἶναι ταχύτατη καὶ ἡ ἐπιστροφὴ στὴν κανονικὴ ζωὴ γίνεται μέσα σὲ 10—15 μέρες. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ δὲν ἐπηρεάζει καθόλου τὴν ὑγεία τῆς γυναίκας, οὔτε τὴν ἐμποδίζει νὰ ἔχη ἐπιτυχῶς σεξουαλικὴ ζωή. Ἡ μόνη ἀλλαγὴ ποὺ παρατηρεῖται εἶναι ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ γίνη ἔγκυος. Ἡ ἐμμηνόρροια συνεχίζεται κανονικὰ καὶ ἡ γυναῖκα δὲν ἀντιλαμβάνεται καμμιὰ διαφορά.

Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ ἔχει ἐπιτυχία 100%. Ἡ ἀποκατάστασις εἶναι ταχύτατη καὶ ἡ ἐπιστροφὴ στὴν κανονικὴ ζωὴ γίνεται μέσα σὲ 10—15 μέρες. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ δὲν ἐπηρεάζει καθόλου τὴν ὑγεία τῆς γυναίκας, οὔτε τὴν ἐμποδίζει νὰ ἔχη ἐπιτυχῶς σεξουαλικὴ ζωή. Ἡ μόνη ἀλλαγὴ ποὺ παρατηρεῖται εἶναι ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ γίνη ἔγκυος. Ἡ ἐμμηνόρροια συνεχίζεται κανονικὰ καὶ ἡ γυναῖκα δὲν ἀντιλαμβάνεται καμμιὰ διαφορά.

Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ ἔχει ἐπιτυχία 100%.

Εἰσπνοὲς γιὰ τὸν πονοκέφαλο

Ἡ εἰσπνοὴ ἑνὸς νέου ἀναισθητικοῦ, τῆς «ποντοκαΐνης», μὲ τὴ μορφὴ «ἀεροζόλ», ἀνακουφίζει ἀπὸ πολλοὺς χρονίους καὶ ἐπίμονους πονοκεφάλους. Οἱ εἰσπνοὲς αὐτὲς γίνονται ἐπὶ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας ἡμέρα παρ' ἡμέρα. Ἡ μέθοδος δοκιμάστηκε σὲ 205 πάσχοντες ἀπὸ πονοκεφάλους συνδυασμένους μὲ διάσεισι τοῦ ἐγκεφάλου, σοβαρὰ χτυπήματα, νευραλγία τοῦ τριδύμου, μηνιγγίτιδα, ἀρτηριοσκλήρωσι καὶ ἡμικρανία. Στοὺς 146 ὁ πονοκέφαλος ὑποχώρησε τελείως καὶ σ' ἄλλους 40 ἐλαττώθηκε ἐπειτα ἀπὸ 10—20 εἰσπνοές.

Ἀνώδυνες ἐξαγωγὲς δοντιῶν

Στὴ γνωστὴ ἀμερικανικὴ Κλινικὴ Μάγιο δοκιμάστηκε μ' ἐπιτυχία ἕνα νέο ἀναλγητικό, τὸ «ντολιτρόν», ποὺ ὄχι μόνο ἐξαφανίζει τὸν πόνο, ἀλλὰ καὶ φέρνει μιὰ σχετικὴ ἀμνησία. Ὅταν τὸ πάρη π. χ. κανεὶς πρὶν νὰ βγάλη τὸ δόντι του, μπορεῖ νὰ ἀκολουθήση κατόπιν ὅλες τὶς ὁδηγίες τοῦ ὀδοντογιατροῦ καὶ νὰ ξεχάση ὕστερα τελείως τὶς δυσάρεστες λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς ἐπεμβάσεως.

Μιὰ παράξενη ἀρρώστεια

Οἱ ἐργάτες τῶν ναυπηγείων καὶ ὡρισμένες ἄλλες κατηγορίες ἐργαζομένων παθαίνουν συχνὰ μιὰ εἰδικὴ ἀρρώστεια τῶν ματιῶν ποὺ προκαλεῖ θόλωμα τοῦ κερατοειδοῦς καὶ ἐλάττωσι τῆς ὁράσεως, μπορεῖ δὲ νὰ διαρκέση ἐπὶ 2 χρόνια. Ἡ παράξενη αὐτὴ ἀσθένεια ἀποδείχτηκε τώρα ὅτι ὀφείλεται σ' ἕνα ἰόν, ποὺ ἀπομονώθηκε ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες, κι' ὅτι μπορεῖ νὰ μεταδοθῆ ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλο ἄτομο μὲ τὰ γυαλιὰ ποὺ φοροῦνε γιὰ τὴ δουλειά τους.

Νέα θεραπεία τῆς ψωριάσεως

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ διαδεδομένες δερματικὲς παθήσεις, μετὰ τὸ ἔκζεμα, εἶναι ἡ ψωρίασις (τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ψώρα, ποὺ ὀφείλεται σὲ παράσιτο). Οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν παρὰ ἐλάχιστα πράγματα γιὰ τὴν προέλευσί της. Παρατηρεῖται συχνότερα μεταξὺ τῶν ἀρθριτικῶν κι' ἔχει κληρονομικὴ μορφὴ στὰ 33% τῶν περιπτώσεων. Οἱ ὁρμονικὲς ἀνωμαλίες καὶ οἱ συναισθηματικὲς διαταραχὲς παίζουν μεγάλο ρόλο στὴν ἐμφάνισι καὶ τὴν ἐξέλιξί της. Γιὰ τὴ θεραπεία της, ἕνας Βρεταννὸς εἰδικὸς γιατρὸς συνιστᾶ τώρα ἕνα μάνια διαρκείας 10 λεπτῶν, μὲ ζεστὸ νερὸ ποὺ περιέχει ὑγρὴ λιθανθρακόπισσα. Ἀφοῦ στεγνώση ὕστερα, τὸ δέρμα ἐκτίθεται σὲ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Κατόπιν τὰ πάσχοντα μέρη ἐπαλείφονται μὲ ἀλοιφὴ λασσάρ, ποὺ περιέχει μιὰ ἰσχυρὴ ἀξειδωτικὴ οὐσία. Ἐξαφανίζονται δὲ συνήθως οἱ ἀλλοιώσεις σὲ 1—3 βδομάδες. Οἱ πιθανότητες θεραπείας εἶναι περισσότερες, ἂν ἡ μέθος ἐφαρμοστῆ μέσα σ' ἕνα χρόνο ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκδήλωσι τῆς ἀσθενείας. Συντελοῦν ἐπίσης στὴ θεραπεία ὁ ἥλιος, ἡ ζέστη καὶ ὁ θαλασσινὸς ἀέρας.

Ἀναστένονται οἱ νεκροὶ

Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν καρδιά του. Ἀμέσως τοῦ ἀρχίσανε τεχνητὴ ἀναπνοή, τοῦ δώσανε ὀξυγόνο καὶ τοῦ κάνανε μασσάζ στὴ καρδιὰ καὶ ἠλεκτρισμούς. Μετὰ μισὴ ὥρα, ἡ καρδιά του ξανάρχισε νὰ χτυπάη μονάχη της. Καὶ σὲ 6 μέρες, ὁ «νεκρὸς» ἦταν περίφημα στὴν ὑγεία του. Ἡ ἀπίστευτη αὐτὴ νεκρανάστασι ἔγινε στὸ Κλήβελαντ. Ἀπέδειξε δὲ πὼς μπορεῖ νὰ ξαναγυρίση ἕνας νεκρὸς στὴ ζωή, ἀκόμη καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο (ὅπου συμβαίνει συχνὰ νὰ ἀποκατασταθῆ ἡ λειτουργία μιᾶς ξαφνικὰ σταματημένης καρδιᾶς). Ἡ μέθοδος ὅμως πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται ἀμέσως, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀπὸ τὸ θάνατο, καὶ ἀπὸ πρόσωπα εἰδικὰ ἐξασκημένα.

Μὲ λίγες γραμμὲς

— Οἱ ὑποσιτιζόμενοι σκύλοι εἶναι πιὸ γόνιμοι ἀπὸ τοὺς καλοθρεμμένους, ὅπως ἀποδείχθηκε μὲ πειράματα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννητικῶν κυττάρων τους αὐξάνει τότε σημαντικά. Ἂν ἰσχύη τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀποτελεῖ μιὰ ἐξήγησι γιατὶ οἱ φτωχότερες τάξεις κάνουν περισσότερα παιδιά.

— Ἂν ἔχετε ζάλες, δύσπνοια, μυϊκοὺς σπασμοὺς καὶ «κράμπες» στοὺς μῦς, αὐτὸ ὀφείλεται ἴσως στὸ ὅτι ἀναπνέετε πάρα πολὺ βαθειὰ ἢ ὑπερβολικὰ γρήγορα, κι' ἔτσι ἀποβάλλεται μεγάλη ποσότης διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος ἀπ' τὸ αἷμα σας.

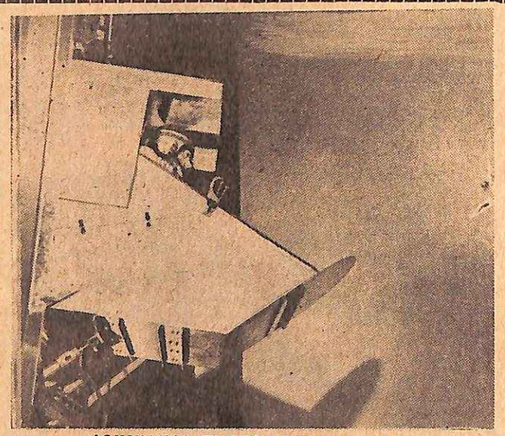

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΠΙΛΟΤΩΝ ΥΠΕΡΗΧΗΤΙΚΩΝ

Οἱ μέλλοντες πιλότοι τῆς ἀμερικανικῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ ὁδηγήσουν τὰ ταχύτερα ἀεροπλάνα τοῦ κόσμου καὶ ν' ἀνέβουν σὲ μεγάλα ὕψη, δοκιμάζονται προηγουμένως μέσα στὴν πολύπλοκη αὐτὴ συσκευὴ γύρω ἀπὸ τὴν ὁποία δημιουργοῦνται οἱ ἴδιες ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ πιλότος πετῶντας μὲ μεγάλη ταχύτητα σὲ μεγάλα ὕψη. Εἰδικὲς συσκευὲς καταγράφουν τὶς ἀντιδράσεις τοῦ ὀργανισμοῦ του, τὴν ἀντοχή του καὶ κατὰ πόσον διατηρεῖ τὸν ἔλεγχο τοῦ ἀεροσκάφους του.

Ὁ καρκῖνος ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΟΛΗΦΘΗ;

Τὰ σημεῖα ποὺ πρέπει νὰ προσέξουμε

Γιὰ πρώτη φορά, οἱ Ἀμερικανοὶ βιολόγοι καὶ στατιστικοὶ ὑπελόγισαν τὸ ποσοστὸ τῶν κινδύνων τοῦ καρκίνου γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Ὅπως ἔχουν σήμερα τὰ πράγματα, 1 γυναῖκα στὶς 4 καὶ 1 ἄνδρας στοὺς 5, κινδυνεύουν νὰ προσβληθοῦν ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀσθένεια κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς τους.

Τὰ συμπεράσματα τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων ἔχουν ἀναλυτικώτερα ὡς ἑξῆς:

1) Ἀπὸ δέκα χρόνια, τὰ κρούσματα τοῦ καρκίνου αὐξάνουν τόσο μεταξὺ τῶν γυναικῶν ὅσο καὶ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. Τὸ ποσοστὸ τῶν κινδύνων εἶναι ἐλαφρῶς μεγαλύτερο γιὰ τὶς γυναῖκες.

2) Οἱ καρκῖνοι τοῦ δέρματος, τοῦ προστάτου, τοῦ πνεύμονος, τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, ἀντιπροσωπεύουν ποσοστὸ ἀνώτερο ἀπὸ 50% μεταξὺ τῶν καρκίνων ποὺ προσβάλλουν τοὺς ἄνδρες. Ἀπὸ τὸ 1944 ὡς τὸ 1951, τὰ κρούσματα καρκίνου τοῦ πνεύμονος στοὺς ἄνδρες ὑπερδιπλασιάστηκαν.

3) Στὴ γυναῖκα οἱ καρκῖνοι τοῦ στήθους, τῶν ἐντέρων, τοῦ δέρματος καὶ τῆς μήτρας ἀντιπροσωπεύουν ποσοστὸ ἄνω τῶν 50%. Ὁ καρκῖνος τοῦ στήθους μόνον ἀντιπροσωπεύει ποσοστὸ ἄνω τῶν 20%.

4) Ἕνα κύτταρο γίνεται καρκινῶδες σὲ δυὸ στάδια. Κατὰ τὸ πρῶτο, μιὰ ὁποιαδήποτε αἰτία διαταράσσει τὴν κανονικὴ ζωή του καὶ τὸ προδιαθέτει στὸν καρκῖνο. Κατὰ τὸ δεύτερο, τὸ κύτταρο αὐτὸ ἀρχίζει ν' ἀναπτύσσεται ἀναρχικά, γίνεται, δηλαδή, καρκινῶδες.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε ποιὰ εἶναι τὰ σημεῖα ποὺ πρέπει νὰ κινήσουν τὴν προσοχή μας στὶς διάφορες μορφὲς καρκίνου.

Δέρμα: Κάθε πληγὴ ποὺ ἀργεῖ νὰ κλείση ἢ ποὺ τὸ κλείσιμό της γίνεται μὲ τρόπο πολύπλοκο καὶ βραδύ, εἶναι, κατὰ κανόνα, ὕποπτη. Ἐπίσης οἱ κερατίτιδες, ποὺ συνίστανται σὲ μιὰ πάχυνσι καὶ σκλήρυνσι τῶν ἐπιφανειακῶν κυττάρων τοῦ δέρματος.

Μιὰ ἄλλη αἰτία εἶναι οἱ καλούμενες λευκοπλασίες, ποὺ σχηματίζονται στὸ βλεννογόνο τοῦ στόματος ἀπὸ τὸ κάπνισμα ἢ ἀπὸ τὶς τεχνητὲς ὀδοντοστοιχίες. Τὰ ἐγκαύματα, τέλος, καθὼς καὶ ἡ αὔξησι τῆς χοληστερόλης μέσα στὸ αἷμα, μποροῦν νὰ προδιαθέσουν στὸν καρκῖνο τοῦ δέρματος.

Οἰσοφάγος: Ἀσήμαντες αἰτίες ἐρεθισμοῦ, π. χ. ἀπὸ τὴν κατάποσι πολὺ θερμῶν τροφῶν ἢ ἀπὸ τὴν κατάχρησι οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, μποροῦν νὰ προδιαθέσουν στὸν καρκῖνο.

Στόμαχος: Οἱ ἐπιστήμονες δὲν εἶναι σὲ θέσι ν' ἀποφανθοῦν μὲ βεβαιότητα ἂν τὸ ἕλκος προδιαθέτη στὸν καρκῖνο. Ὅλες οἱ γαστρίτιδες, ἀντίθετα, πιστεύεται, ὅτι μποροῦν νὰ εὐνοήσουν τὴν ἐμφάνισι καρκίνου.

Παχὺ ἔντερο: Οἱ χρόνιες δυσκοιλιότητες, οἱ χρόνιες κωλίτιδες, ἡ ἀμοιβάδωσι, οἱ πολύποδες, μποροῦν νὰ δημιουργήσουν ἕνα εὐνοϊκὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἐμφάνισι καρκίνου.

Ὁ καρκῖνος τοῦ ἀπευθυσμένου ἐμφανίζεται πάντοτε ἔπειτα ἀπὸ χρόνιους ἐρεθισμούς, ποὺ ὀφείλονται σὲ αἱμορροΐδες, καλοήθεις ὄγκους (πολύποδες), παλιὰ συρίγγια κλπ.

Μήτρα: Κάθε ἐρεθισμὸς τῆς μήτρας, πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς μία πιθανὴ αἰτία καρκίνου. Οἱ διαταραχὲς τῶν ἐμμήνων πρέπει νὰ κινήσουν ἐπίσης τὴν προσοχή σας.

Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅμως, πὼς πρέπει νὰ φτάσετε στὴν ἀντίθετη ἄκρη καὶ νὰ τρομοκρατῆσθε μὲ τὸ παραμικρό. Καλὸν εἶναι, πάντως, γιὰ κάθε ἀνωμαλία, νὰ συμβουλεύεστε τὸ γιατρό σας.

Στῆθος: Οἱ γυναῖκες ποὺ παρουσιάζουν δυστροφία τοῦ μαστικοῦ ἀδένος, ἔχουν προδιάθεσι στὸν καρκῖνο σὲ ἀναλογία 100%.

Ἧπαρ: Ἡ κίρρωσι τοῦ ἥπατος, ποὺ ὀφείλεται στὴν ἔλλειψι ἀζωτούχων τροφῶν ἢ στὴν ἐπίδρασι ὡρισμένων λιπαρῶν οὐσιῶν καὶ ἰδίως τοῦ βουτύρου, μπορεῖ νὰ προκαλέση τὴν ἐμφάνισι καρκίνου. Ἡ ἀλκοολικὴ κίρρωσις, ὅμως, δὲν ἐξελίσσεται ποτὲ σὲ καρκῖνο.

Οὐροδόχος κύστις: Ὡρισμένες κυστίτιδες, ἰδίως ἐκεῖνες ποὺ ὀφείλονται σὲ ἐπαγγελματικὲς δηλητηριάσεις, μποροῦν νὰ δημιουργήσουν μιὰ προκαρκινικὴ κατάστασι.

Οἱ εἰδικοὶ καρκινολόγοι ὑποστηρίζουν, ὅτι κι' οἱ πιὸ ἀσήμαντες διαταραχὲς στὴν κανονικὴ λειτουργία τῶν διαφόρων ὀργάνων μας, πρέπει νὰ προκαλοῦν ἀμέσως τὴν προσοχή μας. Τὸ κέρδος μας θὰ εἶναι σημαντικὸ ἂν, μὲ τὴν καταλληλη θεραπευτικὴ ἀγωγή, κατορθώσουμε νὰ προλάβουμε τὸ σχηματισμὸ ἑνὸς καρκινώδους ὄγκου, Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν ἐπρόκειτο ἡ διαταραχὴ αὐτὴ νὰ ὁδηγήση στὸ σχηματισμὸ ἑνὸς κακοήθους ὄγκου, θὰ εἴμαστε καὶ πάλι κερδισμένοι, γιατὶ τὴν θεραπεύσαμε. Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος καὶ πρέπει νὰ τὸν πάρουμε στὰ σοβαρά— παρατηροῦν. Ἀρκεῖ νὰ μὴν πανικοβαλλώμεθα καὶ νὰ μὴ βλέπωμε κάθε διαταραχὴ σὰν τὸ πρῶτο σύμπτωμα μιᾶς μελλοντικῆς καρκινώδους ἐπεξεργασίας.

Παράξενες δουλειὲς

Εἶναι ἀμέτρητες σήμερα οἱ ἐργαζόμενες γυναῖκες, σ' ὅλο τὸν κόσμο. Μερικὲς ὅμως ἔχουν βρῆ δουλειὲς τελείως ἀσυνήθιστες. Ἂς ἰδοῦμε μερικὲς ἀπ' αὐτές.

Πολλοὶ γονεῖς ἀναγνωρίζουν, ὅτι τὰ παιδιά τους χρειάζονται... χειροτονία, ἀλλὰ δὲ βρίσκουν τὸ κουράγιο νὰ τοὺς τὶς βρέξουν μονάχοι τους! Ξεροντάς το αὐτό, μιὰ γιαγιὰ τοῦ Μέϊν (Ἡν. Πολιτεῖες) δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀγγελία, ὅτι ἀναλαμβάνει, γιὰ 1 δολλάριο, νὰ δέρνη τὰ ἄταχτα παιδιά! Πρόσθετε δέ, ὅτι θὰ χρησιμοποιοῦσε μονάχα τὰ χέρια της, ὥστε νὰ τὰ κάνη μονάχα νὰ κλάψουνε λιγάκι, δίχως ἄλλες συνέπειες...

Κάποια Μπέττυ Χάου, στὸ Μάντσεστερ, κερδίζει τὸ ψωμί της., ἱδρώνοντας. Τὴ χρησιμοποιεῖ ἕνα ἐργοστάσιο ὑφασμάτων, ποὺ τὴ γτύνει μὲ τὰ καινούργια προϊόντα του καὶ τὴν ἀφίνει ὕστερα μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μὲ θερμοκρασία 46 βαθμῶν. Κάθε τόσο δέ, ἐξετάζονται τὰ ροῦχα ποὺ φοράει, γιὰ νὰ ἐξακριβωθοῦν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἱδρῶτος ἀπάνω τους.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

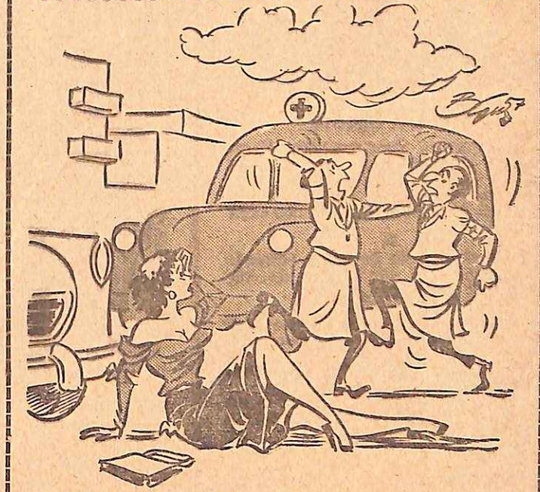

—Ἐγὼ ἀπ' τὰ πόδια!
—Ὄχι, ἐγώ!...

(Τοῦ Β. Χριστοβούλου)

Μέτρα ἀσφαλείας... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Πρωϊνὴ γυμναστική... (Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

Χαμόγελο

Ζήτημα ἀρχῆς!

Ἡ κυρία: Στοιχηματίζω, Κατίνα, πὼς μεταχειρίζεσαι τὴν πούντρα μου καὶ τὸ κοκκινάδι μου!

Ἡ καμαριέρα: Νὰ μὲ συγχωτε, κυρία, ἀλλὰ δὲ βάζω ποτέ μου στοιχήματα!

★

Ὁ πατέρας στὸν ὑποψήφιο γαμπρό:

— Πολὺ καλά, σᾶς δίνω τὸ χέρι τῆς μικρότερης κόρης μου...

— Ὢ, σᾶς εὐχαριστῶ!

— ... Μὲ τὸν ὅρο ὅμως νὰ συστήσετε τὶς ἀδελφές της στοὺς φίλους σας!

★

Ἐκεῖνος: Ὢ, ἀγάπη μου, ὅταν εἶμαι κοντά σου, τὰ ξεχνάω ὅλα!

Ἐκείνη: Γλυκέ μου!... Νὰ θυμηθῆς ὅμως τοὐλάχιστον τὸ λογαριασμό τῆς μοδίστρας μου!

★

— Ἡ μαμά μοῦ εἶχε πῆ πώς, ἂν ἤμουν φρόνιμος, θὰ μοῦ χάριζε ἕναν ἀδελφούλη.

— Καὶ σὺ τί ἔκανες;

— Ἤμουν τόσο φρόνιμος, ὥστε μοῦ χάρισε δυὸ μαζί!

★

Ἐκείνη: Σ' ἀρέσουν οἱ φλύαρες γυναῖκες ἢ οἱ ἄλλες;

Ἐκεῖνος: Χμ, δὲν ξέρω... Δὲν ἔχω συναντήσει ποτὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἄλλες!

★

Ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγάλου ἐμπορικοῦ καταστήματος ρωτάει τὸν ὑποψήφιο ὑπάλληλο:

— Λέτε ποτὲ ψέμματα;

— Ὄχι. Ἀλλά, ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ μάθω γρήγορα νὰ λέω!

★

— Μαρία, ποιὸς ἄφησε ἕνα πενηντάρικο πάνω στὸ κομοδίνο μου; ρωτάει ἡ κυρία τὴν καινούργια καμαριέρα.

— Ἐγώ, κυρία. Ἤθελα νὰ δῶ ἂν μπορῶ νὰ σᾶς ἔχω ἐμπιστοσύνη...

★

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε, γιατρέ, ἂν ἔρθετε νὰ ἐξετάσετε τὴ γυναῖκα μου, μόλις μπορέσετε.

— Τί ἔχει ἡ κυρία σας;

— Κάτι παράξενο: Ὅταν μιλάη, σταματάει κάθε τόσο γιὰ λίγα λεπτά. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν τῆς συνέβαινε αὐτό...

★

— Ποιὸς σοῦστειλε ἐκεῖνο τὸ γράμμα μὲ τὶς εἰκοσιτέσσερες σελίδες;

— Ἡ Ἀλίκη.

— Καὶ τί σοῦ γράφει;

— Ὅτι θὰ μοῦ τὰ πῆ ὅλα ὅταν γυρίση ἀπ' τὸ ταξειδί!

★

— Χτὲς ἔχασα δέκα χιλιάδες στὸ πόκερ!

— Θεέ μου! Καὶ τί εἶπε ἡ γυναῖκα σου; Θάγινε ἔξω φρενῶν!

— Κάθε ἄλλο. Ἦταν κατενθουσιασμένη...

— Ἀδύνατον!

— Σὲ βεβαιῶ. Γιατί... τὰ κέρδισε αὐτή!

★

Μεταξὺ φιλενάδων:

— Ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μου ἕνα φοβερὸ ὄνειρο: ὅτι μὲ καταβρόχθιζε τὸ θηρίο ποὺ φοράω τὴ γοῦνα του!

— Ἔλα δά, καϋμένη! Μπορεῖ ποτὲ νὰ σὲ φάη... ἕνα κουνέλι;

★

— Κύριε, ἡ διάλεξις ἄρχισε. Πρέπει νὰ μπῆτε στὴν αἴθουσα χωρὶς θόρυβο, πατώντας στὰ νύχια...

— Μὰ πῶς; Ἀποκοιμήθηκαν κι' ὅλας οἱ ἀκροαταί;

— Σύμφωνοι, κύριε διευθυντά. Καὶ οἱ ὑπερωρίες ποῦ θὰ γίνονται;

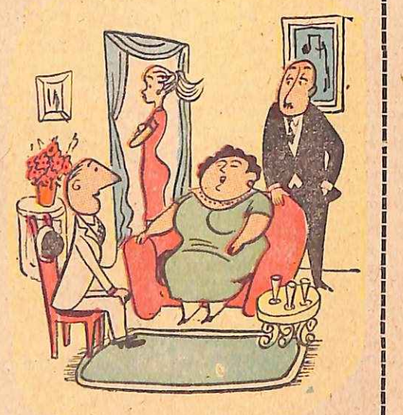

— Ὅσο γιὰ τὴν προῖκα ποὺ δίνετε στὴν κόρη σας, ἀδιαφορῶ τελείως γιὰ τὸ ποσόν.

— Ἐμεῖς πάντως τῆς δίνομε τρία ἑκατομμύρια.

— Μὰ ἐμένα μοῦ εἶπαν πὼς παίρνει πέντε!...

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

— Προσοχή! Θ' ἀνέβουμε ἕνα σκαλί!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Συχνὰ οἱ ἀγκῶνες εἶναι τραχεῖς καὶ ἀνώμαλοι. Τὸ μικρὸ ὅμως αὐτὸ ἐλάττωμά τους διορθώνεται εὔκολα, ἂν κάθε βράδυ τρίβετε μπράτσα καὶ ἀγκῶνες μὲ μιὰ μαλακὴ βούρτσα, βουτηγμένη σὲ σαπουνάδα ἀπὸ σαπούνι λανολίνης. Ἐπιμείνετε ἰδίως στὰ πιὸ ἀνώμαλα μέρη. Ὕστερα σκουπίζεστε καλά. Τὸ βράδυ, τρίβετε πολὺ ἐλαφρὰ καὶ κυκλικὰ τὸ μέρος αὐτὸ μὲ ἐλαφρόπετρα, καὶ μὲ μιὰ κρέμα ποὺ ἔχει ὡς βάσι της βούτυρο τοῦ κακάου, λανολίνη ἢ ἐλαιόλαδο. Σκουπίζετε τὴν περίσσεια μὲ ἕνα λεπτὸ πανί, χωρὶς νὰ πλυθῆτε.

Τὸ ταγγὸ βούτυρο

Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ μεταχειρισθῆτε ἕνα ταγγὸ βούτυρο ἢ λίπος, βάλτε το σὲ φωτιὰ πολὺ σιγανή, μαζὶ μὲ γάλα φρέσκο, κι' ἀφῆστε το νὰ ψηθῆ. Γιὰ νὰ νοστιμίση ἡ γεῦσι του, ρίχτε καὶ λίγο μοσχοκάρυδο Ἐννοεῖται πὼς τὸ βούτυρο αὐτὸ (ἢ τὸ λίπος) θὰ χρησιμοποιηθῆ μόνο γιὰ τὸ μαγείρεμα, κι' ὄχι γιὰ γλυκίσματα.

Λεκέδες ὑγρασίας στὴ τσάντα

Ἂν τύχη ν' ἀφίσετε πολὺν καιρὸ μιὰ πέτσινη τσάντα μέσα σ' ἕνα συρτάρι, ὑπάρχει κίνδυνος, ὅταν τὴ βγάλετε ἀπὸ κεῖ, νὰ τὴ βρῆτε σὲ κακὰ χάλια ἀπ' τὴν ὑγρασία. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὴν τρίψετε τότε μὲ λίγη βαζελίνη .Οἱ λεκέδες τῆς ὑγρασίας θὰ χαθοῦν ἀμέσως. Ὕστερα ἀφῆστε την δυὸ μέρες κοντὰ στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ στεγνώση. Καὶ τρῖφτε την ἐπειτα καλὰ μ' ἕνα μάλλινο ὑφασμα. Θὰ φαίνεται πιὰ σὰν καινούργια.

Καλοὶ τρόποι

Ὅταν εἴσαστε καλεσμένη σ' ἕνα γεῦμα, δὲν πρέπει ποτέ:

— Νὰ τρίβετε τὴν ψίχα τοῦ ψωμιοῦ σας ἢ νὰ φτιάνετε μικροὺς βώλους μ' αὐτήν.

— Ν' ἀφίνετε φαγητὸ στὸ πιάτο σας ἢ κρασὶ στὸ ποτῆρι σας. Παίρνετε μόνο ὅση ποσότητα εἴσαστε βεβαία πὼς θὰ καταναλώσετε.

— Νὰ παριστάνετε τὴ λεπτεπίλεπτη, παίρνοντας μιὰ μπουκιὰ μόνο ἀπὸ κάθε πιατέλα. Ἢ ἀντιθέτως νὰ ξεχειλίζετε τὸ πιάτο σας μὲ κάθε φαγητό. (Μπορεῖτε νὰ ξαναπάρετε δεύτερη φορὰ ἀπὸ ἕνα φαγητὸ ποὺ σᾶς ἀρέσει, ποτὲ ὅμως καὶ τρίτη).

— Νὰ ρίχνετε νερὸ στὸ κρασὶ σας—ἐκτὸς ἂν βρίσκεστε σὲ πολὺ δικό σας κύκλο.

— Ν' ἀναποδογυρίζετε τὸ ποτῆρι σας γιὰ νὰ δείξετε πὼς δὲν πίνετε κρασί.

— Νὰ μὴ βρέξετε ἔστω τὰ χείλη σας μὲ τὸ κρασὶ ποὺ θὰ σᾶς βάλουν.

— Ν' ἀνταλλάσσετε νοήματα ἢ λόγια ἀπὸ μακρυὰ μ' ἕναν ἄλλο συνδαιτημόνα.

— Νὰ πάρετε τὸ μεγαλύτερο φροῦτο ποὺ βρίσκεται συνήθως στὴν κορυφὴ τῆς φρουτιέρας, ἢ τὸ μικρότερο ποὺ βρίσκεται στὴ βάσι της. Διαλέξετε ἕνα μέτριο, ποὺ θὰ ἔχη τέτοια θέσι ὥστε νὰ μὴ κινδυνέψη ἡ ἰσορροπία τῶν ὑπολοίπων.

Χρήσιμες συμβουλὲς

Ὅσο κι' ἂν αὐτὸ σᾶς παραξενεύη, εἶναι γεγονὸς πὼς ἡ ἐξαιρετικὴ ἐξυπνάδα δὲν ἐξασφαλίζει πάντα τὴν εὐτυχία. Ἐννοοῦμε τὴν ἐξυπνάδα ποὺ δὲ χρησιμοποιεῖται ὅπως πρέπει...

Ὑπάρχει ἐξυπνάδα καλῆς καὶ κακῆς ποιότητος. Ἐξακριβῶστε ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ εἶδη ἔχει ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκοπεύετε νὰ κάμετε σύντροφο τῆς ζωῆς σας.

Πρῶτα-πρῶτα, μὴ συγχέετε τὸν ἔξυπνο ἄνθρωπο μὲ τὸν πνευματῶδη, ἰδίως δὲ μ' ἐκεῖνον ποὺ συνηθίζει νὰ κάνη πνεῦμα εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Σπάνια ἕνα πείραγμα, ἔστω καὶ «πνευματῶδες», δὲν κρύβει κάποια δόσι κακίας. Μὴν πάρετε ἄντρα σας ἕναν ἄνθρωπο μὲ καυστικὸ καὶ πειραχτικὸ πνεῦμα, ἔστω κι' ἂν τὸν ἐρωτευτήκατε γι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἰδιότητά του.

Ἀντίθετα, μὴ διστάσετε νὰ ἑνώσετε τὴ ζωή σας μὲ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνος, ὥστε νὰ μὴν ἔχη ἀνάγκη νὰ κάνη ἐπίδειξι πνεύματος, θίγοντας τοὺς ἄλλους. Μ' ἄλλα λόγια, αὐτὸν πού:

Δὲν προσπαθεῖ σὲ κάθε εὐκαιρία νὰ ἐπιδεικνύη τὶς γνώσεις του, γιὰ νὰ γίνεται πιὸ αἰσθητὴ ἡ δική σας ἀγνοια.

Δὲ σᾶς ἀπαντάει κάθε τόσο ἀδιάφορα: «Γιατί νὰ σοῦ ἐξηγήσω αὐτὸ τὸ ζήτημα; Δὲ θὰ μὲ καταλάβης».

Ἀλλὰ σᾶς ἐξηγεῖ μὲ προθυμία ὅ,τι δὲν ξέρετε, καί:

Βεβαιώνει πὼς τὸ ἐνστικτό σας εἶναι σὲ πολλὲς περιπτώσεις πολυτιμώτερο ἀπ' τὴν ἐξυπνάδα του.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ του καμπούρη

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΝ φώναζαν Εὐτύχιο ἐπειδὴ ἦταν καμπούρης καὶ ἡ καμπούρα του ἔφερνε, ἔλεγαν, στὸ χωριὸ εὐτυχία. Τὸ βαφτιστικό του ὄνομα ἦταν Μάριος, μὰ κανεὶς δὲν τὸ θυμόταν πιά. Μήτε κι' ὁ ἴδιος, γιατὶ οἱ χωριάτες ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε μ' αὐτὸ τὸ φριχτὸ σῶμα, μὲ τὴν καμπούρα στὴν πλάτη τοῦ κόλλησαν τὸ παρατσοῦκλι «ὁ γουρλίδικος», «αὐτὸς ποὺ φέρνει τὴν εὐτυχία»: Ἔτσι ξαναβαφτίστηκε «Εὐτύχιος». Τὸν πατέρα του τὸν εἶχε χάσει προτοῦ γεννηθῆ καὶ ἡ μητέρα του πέθανε τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἔφερνε στὸν κόσμο καὶ δὲν πρόφτασε νὰ δῆ τὸ τέρας ποὺ γεννήσει. Τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ, ποὺ τραβοῦσαν, κάθε πρωΐ, στὶς δουλειές τους, τὸν πείραζαν μὲ τὴν ψυχή τους. Μόνο ἡ ὁμορφη Νέλλη τὸν λυπόταν πραγματικὰ καὶ τοῦ μιλοῦσε μὲ γλύκα. Στεκόταν, ἀστόσο, μὲ τὶς φίλες της. Ἄκουγε τὰ πειράγματά τους καὶ τὶς ἔξυπνες ἀπαντήσεις ποὺ ἔδινε ὁ καμπούρης, μὰ ἡ ἴδια δὲν τὸν ἐξευτέλιζε ποτέ.

Ἡ Νέλλη ἦταν μιὰ κοπέλλα δεκάξη χρόνων, ψηλή, γεροδεμένη, καστανή, μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς καλλονὲς ποὺ γεννιοῦνται στὰ χωριά. Ὁ καμπούρης τὴν κύτταζε ἀχόρταγα καὶ φοβόταν μήπως οἱ φιλενάδες τῆς Νέλλης ἀντιληφτοῦν τὴν ταραχή του. Μιὰ μέρα μάλιστα ὁ Εὐτύχιος ἔπαιξε κλαρίνο μόνο γιὰ τὴν ὡραία Νέλλη, ἐνῶ τ' ἄλλα κορίτσια γελοῦσαν γύρω του. Ἡ Νέλλη τοῦ χαμογέλασε γλυκὰ κι' ὁ καμπούρης ἔζησε ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὸ χαμόγελό της...

★

Ἕνα πρωϊνό, τὰ κορίτσια συνάντησαν στὸ δημόσιο δρόμο τὸν καμπούρη καὶ τὸν σταμάτησαν. Ὁ Εὐγένιος στὴν ἀρχὴ κοκκίνισε, ἔπειτα χλώμιασε ἀπὸ συγκίνησι γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη συνάντησί του μὲ τὴ Νέλλη.

— Βλέπεις, τοῦ εἶπε ἕν' ἀπ' τὰ κορίτσια, ἡ Νέλλη εἶν' ἀναγκασμένη νὰ περάση ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο ἐξ αἰτίας σου γιὰ νὰ πάη στὴν πόλι.

— Ἐξ αἰτίας μου; ἀπόρησε ὁ καμπούρης.

— Τὶς προάλλες τῆς εἶπες πὼς παίζεις κλαρίνο μόνο γιὰ κεῖνη, ἐπειδὴ εἶσαι ἐρωτευμένος μαζί της...

— Καὶ εἶναι κακὸ αὐτὸ ποὺ εἶπα: ψιθύρισε μ' ἀφέλεια ὁ Εὐτύχιος.

— Νὰ μὴν ξαναπῆς ἄλλη φορὰ τέτοιες ἀνοησίες, συνέχισε ἡ κοπέλλα, γιατὶ ἂν τὸ μάθη ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Νέλλης, θὰ σοῦ τσακίση τὴν καμπούρα σου...

— Τί φταίω ἐγώ; κλαψούρισε ὁ φτωχός.

— Τὴν Κυριακὴ ἡ Νέλλη παντρεύεται, εἶπε ἡ ἄκαρδη κοπέλλα.

"Ἐκασε τὴν ἰσορροπία του καὶ γκρεμίστηκε στὰ φαράγγια...

—Παντρεύεται; στέναξε ὁ καμπούρης.

—Ἔτσι ἡ καρδιά σου θὰ ἡσυχάση, τοῦ εἶπε εὐγενικὰ ἡ Νέλλη.

—Ἀλήθεια, ρώτησε ὁ Εὐτύχιος, τὴν Κυριακὴ θὰ γίνουν οἱ γάμοι σου;

— Ναί, σὲ δυσαρεστεῖ αὐτό;

— Νὰ πᾶς καὶ τοῦ λόγου σου στὸ γάμο της, εἶπε μιὰ ἀπ' τὶς κοπέλλες κι' ὅλες τους γέλασαν δυνατά. Θὰ τῆς φέρης γοῦρι.

— Καὶ βέβαια θὰ πάω, ἀπάντησε ὁ καμπούρης, καὶ θὰ τῆς φέρω γοῦρι.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, εἶπε ἁπλᾶ ἡ Νέλλη συγκινημένη ἀπ' τὰ λόγια καὶ τὰ βλέμματα τοῦ Μάριου.

— Θὰ παντρευτῆς στὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας καὶ ὕστερα θὰ κάνης τὸν περίπατό σου, ὅπως συνηθίζεται στὸ χωριό μας, στὴν πλατεία; Κι' ἀπὸ κεῖ θ' ἀνέβης ἀπ' τὸ ὕψωμα γιὰ νὰ πᾶς στὸ «Βράχο τῶν Ἐρωτευμένων»;

— Ναί, Εὐτύχιε, ἔτσι θὰ κάνω, ὅπως τὰ εἶπες...

— Τότε... τότε... Νέλλη... ἐγὼ θάρθω νὰ σὲ συναντήσω καὶ νὰ σοῦ φέρω λουλούδια..

Τὰ κορίτσια γέλασαν, ἐνῶ ἡ Νέλλη τοῦ χαμογέλασε. Ὁ καμπούρης στάθηκε νὰ τὴν κυττάζη καθὼς ἀπομακρυνόταν.

★

Ἔφτασε τέλος ἡ Κυριακή, ποὺ θὰ παντρευόταν ἡ Νέλλη. Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὁ Εὐτύχιος σηκώθηκε πρὶν ἀκόμα φέξη. Ντύθηκε καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν καλύβα του, ἔτρεξε κι' ἀνέβηκε στὸ βουνό, μαζεύοντας βιολέττες καὶ μαργαρίτες. Εἶχε κάνει ἕνα μεγάλο κι' ὡραῖο μπουκέτο. Ξεκουράστηκε λιγάκι κι' ἔπειτα πράβηξε ἀργὰ γιὰ νὰ φτάση στὸ «Βράχο τῶν Ἐρωτευμένων». Ἀπ' τὴ μικρὴ ταράτσα τοῦ Βράχου τὸ πανόραμα ποὺ ξετυλιγόταν μπροστά του ἦταν κάτι τὸ μοναδικό, τὸ ἐξαίσιο. Ἐκεῖ πάνω ὁ Εὐτύχιος, σφίγγοντας στὸ στῆθος του τὸ μπουκέτο, περίμενε τοὺς νιόνυφους.

Ὁ βράχος αὐτὸς εἶν' ἀρκετὰ ψηλὸς ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄλλους χαμηλότερους, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ συγκρότημα τοῦ Τιτάνος. Ἀπὸ κεῖ τὸ ὕψος εἶναι κάπου 250 μέτρα καὶ κάτω βλέπει κανείς, ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρά, φαράγγια ἄγρια ποὺ σοῦ προκαλοῦν τὸ δέος. Δίπλα ἀπ' τὸ βράχο εἶναι κι' ἕνα ἐκκλησάκι κι' ὅλοι οἱ νιόνυφοι ἐπεβαίνουν πάντα ἐκεῖ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Σὲ λίγο ἀκούστηκε ἡ καμπάνα τῆς Παναγίας. Ὁ Εὐτύχιος χλώμιασε καὶ στύλωσε τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ κάτω, ἀπ' ὅπου σὲ λίγο θὰ ἔρχόταν ἡ γαμήλια πομπή. Μπροστὰ πήγαιναν δυὸ μικρὰ χαριτωμένα παιδιὰ ποὺ κρατοῦσαν ἀνθοδέσμες καὶ πίσω ἐρχόταν, φορώντας τὸ νυφικό της μὲ τὸν πέπλο της ἡ ὁμορφη Νέλλη. Πλάι της ἕνας ἄντρας ψηλός, δυνατός, ντυμένος στὰ μαῦρα, προχωροῦσε μαζί της. Πίσω τους ἔρχονταν οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι. Ὅλοι φώναζαν καὶ χειρονομοῦσαν. Ἡ πομπὴ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνεβαίνη τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ Βράχο. Ὁ καμπούρης, κατάχλωμος, ἀναστηκώθηκε καὶ φώναξε: «Νέλλη»! Ἡ γαμήλια πομπὴ ὡστόσο προχωροῦσε. Ὁ καμπούρης ξαναφώναξε ἀπελπισμένα: «Νέλλη!».

Μερικοὶ ἀπ' τὴν πομπὴ πρόσεξαν τὸν καμπούρη: Στὸ βάθος τ' οὐρανοῦ, ἐχώριζε τὸ παραμορφωμένο σῶμα του.

—"Ε! παιδιά! ὁ καμπούρης! φώναξαν.

Ὁ Εὐτύχιος χαιρέτησε μὲ τὰ λουλούδια του. Ἡ νύφη χαμογέλασε κι' ἐξήγησε στὸν ἄντρα της:

— Εἶν' ὁ καμπούρης ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκε τὰ λουλούδια...

Ὅλοι γέλασαν δυνατά. Μερικοὶ ἔβγαλαν τὸ μαντήλι τους ἢ τὸ καπέλο τους καὶ τὸ κούνησαν χαιρετώντας τον.

— Τώρα, συνέχισε ἡ νύφη, θὰ κατεβῆ γιὰ νὰ μοῦ φέρη τὰ λουλούδια...

Ὁ ἄντρας της χαμογέλασε σκληρά. Ὁ καμπούρης ποὺ εἶδε τὴν πομπὴ νὰ σταματάη, καὶ νὰ τὸν χαιρετᾶ, πίστεψε πὼς ἡ φωνή του ἀκούστηκε καὶ ξαναφώναξε χαρούμενος:

— Νέλλη, νά τὰ λουλούδια ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκα!

Κι' ἔσφιξε τὸ μπουκέτο του πάνω του. Ἀλλὰ καθὼς ἔκανε αὐτὴ τὴν κίνησι χτύπησε τὸ κεφάλι του στὴν προεξοχὴ τοῦ Βράχου μὲ δύναμι. Στριφογύρισε ἐπὶ τόπου, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ γκρεμίστηκε στὰ φαράγγια. Ἀπ' τὴ γαμήλια πομπὴ ξέφυγε μιὰ κραυγὴ φρίκης. Ὅλοι σκέπασαν τὰ μάτια τους μὲ τὰ χέρια τους οὐλιάζοντας. Τὸ σῶμα τοῦ ἄτυχου Εὐτύχιου ἔγινε κομμάτια. Ἡ Νέλλη ξέσπασε σὲ κλάμμα καὶ ἦταν αὐτὰ τὰ μόνα δάκρυα γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ ἄμοιρου καμπούρη.

ΠΙΕΡ ΡΟΥΒΙΕ

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΟΥ ΤΟΥ ΞΕΦΥΓΕ

ΤΟ "ΤΡΙΚΑΝΤΟ,, ΑΠ' ΤΗ ΜΑΣΧΑΛΗ

Τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Πανεπιστημίου μας

Βρισκόμαστε στὴν ἐπίσημη τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι. Οἱ τέσσερις σχολές του στεγάστηκαν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιτέκτονα Κλεάνθη.

"Ηταν τὸ πρωΐ τῆς 3ης Μαΐου τοῦ 1837, πρὶν ἀπὸ 110 χρόνια δηλαδή, κι' ὅλες οἱ ἐπίσημες ἀρχὲς βρίσκονταν ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὰ μέλη τοῦ διπλωματικοῦ σώματος.

Ἀφοῦ ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸ ὁ καθηγητὴς Ν. Βάμβας, ὕστερα ἦρθε ἡ ὥρα νὰ μιλήσουν καὶ ἄλλοι κοσμήτορες. Μίλησε ὁ Μ. Ἀποστολίδης, τῆς Θεολογίας, καὶ ὁ Γ. Α. Ράλλης, τῆς Νομικῆς. Τελευταῖος στὴ σειρά, ἐπρόκειτο νὰ μιλήση ὁ Ἀναστ. Γ. Λευκίας, τῆς ἰατρικῆς γενικῆς παθολογίας καὶ θεραπείας.

Σπουδασμένος ἄνθρωπος στὰ ξένα πανεπιστήμια ὁ Λευκίας, μαθημένος τὶς συνήθειες τῆς Εὐρώπης, ἂν καὶ Φιλιππουπολίτης, εἶχε ἀποφασίσει ν' ἀνεβῆ στὸ βῆμα μὲ τὸν τρόπο — σύμφωνα μὲ τὶς παράδοσι — ποὺ συνηθιζόταν στὰ γερμανικὰ πανεπιστήμια. Φοροῦσε, λοιπόν, τὴν παληὰ φράγκικη ἀκαδημαϊκὴ φορεσιά, χαμηλὴ γόβα ἀπὸ λουστρίνι, κάλτσα μεταξωτὴ μαύρη καὶ ψηλὴ ὡς τὸ γόνατο, κοντὸ σκοῦρο παντελόνι, σπαθὶ λεπτὸ στὸ πλευρό, διπλωμένο τριγωνικὸ καπέλλο (τρικαντό), παραμάσχαλα, ζακέτα μακρειὰ καὶ πλεξούδα κρεμαστὴ ἀπ' τὴν περρούκα στὶς πλάτες πίσω, ποὺ ἔφτανε ὡς τὴ μέση!

Μέσα στὴν αἴθουσα τῆς τελετῆς, σὲ μιὰ μικρὴ λίγο ψηλότερη ἀπὸ τὸ πάτωμα ἐξέδρα, ἦταν καθισμένος ὁ "Οθων (ἀκόμη δὲν εἶχε ἐνηλικιωθῆ), ὁ νέος ἀντιβασιλεὺς Ρούνταρτ, οἱ ὑπουργοί, οἱ ξένοι διπλωμάτες καὶ οἱ καινούργιοι καθηγηταί. Δίπλα ἀπὸ τὴν ἐξέδρα καὶ πίσω, στεκόνταν ὄρθιοι οἱ πρῶτοι φοιτηταί, 52 ὅλοι-ὅλοι, καὶ ἀρκετοὶ θεαταί.

Ὁ ρήτορας εἶχε ὄψι κωμικὴ μὲ τὴ φορεσιά του καὶ ἰδίως, μὲ τὴ μεγάλη κατακόκκινη μύτη του. Φαίνεται, ὅτι τὸ «ἔτσουζε» κομμάτι ὁ πολυδιαβασμένος καθηγητής.

Ἄρχισε τὸ λόγο του μὲ πάθος, ὅπως συνήθιζε καί, φθάνοντας στὸν ἐπίλογο, παρακίνησε μὲ φλογερὴ ὁρμὴ τοὺς συναδέλφους του νὰ συνασπιστοῦν κατὰ τῆς «ἀμαθείας καὶ τῆς βαρβαρότητος». Μά, ἐνῶ μιλοῦσε καὶ ἁπλωνε τὸ χέρι μπροστὰ μὲ κινήσεις δραματικές, τοῦ ξεφεύγει τὸ «τρικαντὸ» ἀπὸ τὴ μασχάλη. Κάνοντας τότε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὸ πιάση, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει κι' ὁ ἴδιος ποὸς τὰ πίσω καθιστὸς σταυροπόδι!...

Γέλια ἀκράτητα ἀντήχησαν ἀπὸ τὸ τόσο σοβαρὸ ἀκροατήριο!... Συγχρόνως, ὅλοι γύρισαν καὶ κύτταξαν τὸν "Οθωνα. Εἶχε βάλει ὅλα τὰ δυνατά, γιὰ νὰ μὴ γελάση καὶ νὰ κρατήση τὸ πρόσωπό του ἀτάραχο. Μὰ δὲν τὸ κατάφερε.

Ὁ Ρούνταρτ, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου στὴ Γερμανία κι' αὐτός, ἔτρεξε γρήγορα-γρήγορα πρῶτος νὰ βοηθήση τὸν ἄμοιρο Λευκία γιὰ νὰ σηκωθῆ ἀπὸ κάτω. Ξεχωριστὰ τὸν συμπόνεσε γιὰ τὸ πάθημά του, γιατὶ καὶ ὁ ἴδιος, πολὺ ἁπλὸς ἄνθρωπος, ἂν καὶ σοφὸς καθηγητής, εἶχε ἕνα κωμικώτατο πάθημα εἰς βάρος του, λίγες μέρες πρωτήτερα, ὅταν κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ, γιὰ ν' ἀποδώση μιὰ ἐπίσκεψι στὸ Γάλλο ναύαρχο. Μόλις ξεκίνησε ἡ βάρκα του ἀπὸ τὴν ἀκτή, σημαιοστόλιστη, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρη στὴ γαλλικὴ ναυαρχίδα, ἄρχισε τὸ πολεμικὸ κανονίδι μὲ τὰ πυροβόλα, γιὰ τὴν ἀπονομὴ τῶν τιμῶν στὸν ἀντιβασιλέα. Ὁ Ρούνταρτ ἔκρινε φαίνεται αὐτὴ τὴν περιποίησι παραπανιστή. Σηκώθηκε, λοιπόν, ὀρθὸς μέσα στὴ βάρκα καὶ ἄρχισε νὰ χειρονομῆ, παρακαλώντας νὰ σταματήση τὸ κανόνι.

— Σᾶς παρακαλῶ, φώναζε, μὴν κάνετε φασαρίες καὶ θόρυβο!...

Ὁ Α. Γ. Λευκίας ἔμεινε καθηγητὴς σ' αὐτὸ τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιο δέκα χρόνια (1837—47) καὶ ὅταν ἔφυγε, τοῦ ἀπονεμήθηκε ὁ τίτλος τοῦ ἐπιτίμου καθηγητοῦ. Πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1853. Ἀπὸ τὰ χέρια του βγῆκε καὶ ὁ πρῶτος πτυχιοῦχος γιατρὸς ἐκείνου τοῦ Πανεπιστημίου. "Ηταν ὁ Ἀναστάσιος Ν. Γούδας, ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα τῆς Ἠπείρου, πού, καθὼς ἔλεγε καὶ ἡ ἔκθεσι τοῦ πουτάνεως Μ. Ἀποστολίδη (1843): «Πρῶτος οὗτος ἐθάρρησε ἀποδύσασθαι εἰς τὸ ἔνδοξον στάδιον τῶν δημοσίᾳ δοκιμασιῶν καὶ παρρησίᾳ διαγωνισάμενος καὶ ἀριστεύσας διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς ἀνηγορεύθη, ἀξιωθεὶς τοῦ παρὰ πάντων ἐπαίνου».

Ὁ Γούδας, ὅμως, ἦταν ἀκόμη καὶ ὁ πρῶτος «παραξίας» σπουδαστὴς καὶ ὁ ὀργανωτὴς τῆς πρώτης φοιτητικῆς ἀπεργίας. Ἔχοντας σύμφωνο καὶ ἕναν ἄλλο συμφοιτητή του — Ν. Κομπότα τὸ ὀνομά του — ἀξίωσε ἀπὸ τὴν Πρυτανεία νὰ ὑποχρεώση τὸν καθηγητή τους τῆς ἀνατομίας καὶ τῆς φυσιολογίας, Δ. Μαυροκορδάτο, ἢ νὰ τοὺς ὑπαγορεύη τὶς παραδόσεις. πρᾶγμα ποὺ δὲν ἔκανε, ἢ νὰ τοὺς δίνη τὶς σημειώσεις του γιὰ νὰ τὶς ἀντιγράφουν οἱ φοιτηταί, ἀφοῦ σύγγραμμα δὲν εἶχε βγάλει. Καὶ γιὰ νὰ τὸ πετύχουν αὐτό — πρᾶγμα ἀληθεια ὄχι κι' ἀδικαιολόγητο — ἔπεισαν καὶ τοὺς 12 τότε φοιτητὰς τῆς Ἰατρικῆς σχολῆς νὰ μὴν πατάνε στὸ μάθημα τῆς ἀνατομίας. Ἔτσι, γιὰ μερικὸ καιρό, ὁ Μαυροκορδάτος βρέθηκε δίχως ἀκροατήριο κι' ἀναγκάστηκε νὰ σταματήση τὶς παραδόσεις του. Ἔτσι δέχτηκε νὰ ὑπαγορεύη τὸ μάθημά του στοὺς φοιτητὲς καὶ ξανὰ μαζεύτηκαν ὅλοι.

Ὁ Ἀναστ. Γούδας ἔγινε ὕστερα καὶ ὁ συγγραφέας τοῦ πολυτίμου ἱστορικοῦ ἔργου «Βίοι παράλληλοι τῶν ἐπὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος διαπρεψάντων ἀνδρῶν». Ἀδιάλλακτος ἀντιοθωνιστής, εἶχε συντάξει ὁ ἴδιος καὶ τὰ περίφημα ὑπομνήματα «πρὸς τὰς προστατίδας τῆς Ἑλλάδος Δυνάμεις», τὸ 1826, ὅπου, ὑπερβάλλοντας σὲ μερικὰ σημεῖα τὰ πράγματα, ἀναφορικὰ μὲ τὶς ἐπίμονες ἰδέες καὶ γνῶμες τοῦ "Οθωνα, ἔλεγε πὼς αὐτὲς στάθηκαν ἀφορμὴ νὰ τρελλάνουν ἕναν ὑπουργό του, τὸν Ν. Σιλιβέργο, καὶ νὰ κάνουν ἀπόπληκτους μερικοὺς ἄλλους — ὅσους δὲ σκέφτηκαν νὰ παραιτηθοῦν ἐγκαίρως.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1 Ἐδῶ καὶ ὀκτὼ μῆνες, ὁ Ἰταλικὸς Τύπος ἀσχολήθηκε κατ' ἐπανάληψι μὲ τὴν τραγικὴ οἰκογένεια Μπερτολατσίνι. Πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ μῆνες, ἡ κυρία Μπερτολατσίνι ἔφερε στὸν κόσμο τετράδυμα καὶ μυστικὰ οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν φωτογραφία της καὶ φωτογραφίες τῶν νηπίων, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐξαιρετικοῦ γεγονότος. Ἀπὸ τότε ὅμως, ἡ δυστυχία δὲν ἔπαψε νὰ πλήττη τὴν οἰκογένεια αὐτή. Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο πέθαναν τὰ τρία μωρὰ καὶ ἀπέμεινε ἡ Πάολα, τὴν ὁποία κρατᾶ στὴν ἀγκαλιά της ἡ μητέρα της. Καὶ ἡ Πάολα, ὅμως, ὑποφέρει ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ κινδυνεύει νὰ τυφλωθῆ. Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅμως αὐτὲς οἱ συμφορές, ὁ τραγικὸς πατέρας ἔμεινε τελευταία χωρὶς δουλειὰ καὶ δὲν ἔχει τὰ χρήματα, ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ φροντίση, ὅπως θὰ τὸ ἤθελε, τὴ μοναδικὴ πιὰ κορούλα του.

2 Ὁ Φρὲντ Ἔσγκεν, Ἄγγλος ἰδιοκτήτης ἐνὸς ρεστωράν τοῦ Σικάγου, παρουσίασε πρὸ ἡμερῶν, σὲ μιὰ συγκέντρωσι μελῶν τῆς «Ἀμερικανικῆς Περιηγητικῆς Λέσχης», ἕνα... φίλμτρο γιά... φλύαρες γυναίκες. Ἀπὸ τὸ 1200 μ. Χ., εἶπε ὁ κ. Ἔσγκεν, οἱ ἄνδρες προσπαθοῦν νὰ χαλιναγωγήσουν τὴ φλυαρία τῶν γυναικῶν. Ἔχουν βρεθῆ εἰκόνες ποὺ παρουσιάζουν ἐκπροσώπους τοῦ ὡραίου φύλου μὲ φίλμτρα. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς (δεξιὰ) μοῦ ἐνέπνευσε τὸ συγχρονισμένο αὐτὸ φίλμτρο, ποὺ προσφέρω δωρεὰν στοὺς ὁμοφύλους μου ποὺ ἔχουν τὴν ἀτυχία νὰ παντρευτοῦν γυναῖκες πιὸ φλύαρες ἀπὸ τὶς συνηθισμένες».

3 Ἡ «Μπεγκούμ», ἡ τίγρις ποὺ εἴδαν κατ' ἐπανάληψι στοὺς δέκτες τους οἱ θεαταὶ τῆς ἀγγλικῆς τηλεοράσεως, παρουσιάζει ἀπὸ ἡμέρες μιὰ ἀνεξήγητη μείωσι τῶν σφυγμῶν της. Πιστεύεται πὼς ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ ὀφείλεται σὲ κακὴ λειτουργία τῆς καρδιᾶς της καὶ γι' αὐτὸ ἀνέθεσαν τὴν παρακολούθησί της σ' ἕνα διάσημο κτηνίατρο. Στὴ φωτογραφία μας ἡ «Μπεγκοὺμ» μαζὶ μὲ τὴ νοσοκόμα ποὺ βρίσκεται συνεχῶς στὸ πλευρό της. Φυσικά, κάθε ἐπαφὴ γίνεται ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ δαμαστοῦ τῆς «Μπεγκούμ».

4 Ἡ Πάτσυ Ἤβανς, μιὰ μαύρη ἀπὸ τὸ Μαϊάμι, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 111ης ἐπετείου τῶν γενεθλίων της, μπῆκε σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς πόλεως γιὰ γενικὴ ἐξέτασι. Ἡ ὑπερεκατονταετὶς βρέθηκε καλὰ ὅλα ὑγιεστάτη καὶ ἐγκατέλειψε τὸ νοσοκομεῖο μ' ἕνα χαμόγελο καϊσιοδοξίας, ποὺ φαίνεται ἁπόλυτα δικαιολογημένο.

"Εσφιγγε μέ διπλῆ λαχτάρα στήν ἀγκαλιά του τήν 'Αλίκη...

Ἡ ἀρρωστη ΚΟΥΚΛΑ

ΠΟΣΟ ἔκλαψε ὁ Βάσος Ξενίδης, ὅταν ὁ γιατρὸς τοῦ εἶπε ὅτι ἡ 'Αλίκη, ἡ ἀγαπημένη γυναίκα του, ἦτανε φυματική! Ξαφνικά, τὰ εἶδε ὅλα νὰ καταρρέουν μέσα του σὲ μιὰ δίνη ἀπελπισίας! 'Η 'Αλίκη ἦτανε γι' αὐτὸν ἡ εὐθραυστη κούκλα, ποὺ τὴν εἶχε λατρέψει μὲ πάθος. "Οταν τὴν κέρδισε, ὅταν τὴν ἔνοιωσε δική του, ἕνας ἄγριος θρίαμβος πλημμύρισε τὴν καρδιά του! "Ητανε σὰν νὰ τοῦ εἶχανε χαρίσει τὴ ζωή! 'Η μικρὴ αὐτὴ ντελικάτη κοπέλλα μὲ τὸ χλωμὸ πρόσωπο καὶ τὰ κατάμαυρα μάτια, ἔγινε μονομιᾶς ἡ συνισταμένη ὅλων τῶν ὀνείρων του...

Πῶς τὴν ἀγκάλιαζε, μὲ τί εἰδωλολατρεία τὴ φιλοῦσε, μὰ καὶ μὲ τί φόβο τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του!... Μὲ φόβο, γιατὶ τὴν ἔνοιωθε τόσο εὐαίσθητη, ποὺ φοβόταν μήπως ξαφνικὰ γίνη ἀέρας μέσα στὴ δυνατὴ ἀντρικὴ ἀγκαλιά του!...

"Υστερα, ὅσο ὁ καιρὸς περνοῦσε, τόσο οἱ φόβοι του γινόντουσαν πιὸ δικαιολογημένοι: 'Η 'Αλίκη ἀδυνάτιζε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, χλώμιαινε ὁλοένα καὶ πιὸ πολύ, ἕνας πυρετὸς τὴν ἔτρωγε, ποὺ ἔκανε τὰ μάτια της νὰ λάμπουνε σὰν κατάμαυρα διαμάντια. 'Ο γιατρὸς διάταξε στὴν ἀρχὴ καλὸ φαΐ, ἐξοχή. 'Ο Βάσος ἔπιασε ἕνα σπίτι σὲ κάποιο προάστιο τῆς 'Αθήνας κι' ἐκεῖ πῆγε τὴ γυναίκα του, τὸ θησαυρό του!

'Η 'Αλίκη ὅμως δὲν ἔτρωγε κι' ἀδυνάτισε τόσο, ποὺ κουραζόταν ἀκόμα καὶ νὰ κάνη δυὸ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο... Καί, μιὰ μέρα, ὁ γιατρός, ἀφοῦ τὴν ἐξέτασε ὥρα πολλὴ ἀκροαστικά, ἀφοῦ εἶδε τὴν τελευταία ἀκτινογραφία ποὺ τῆς εἶχανε βγάλει, εἶπε στὸ φτωχὸ Βάσο τὴ δραματικὴ ἀλήθεια: 'Η ἀγαπημένη του κούκλα ἦταν φυματική!

'Ο Βάσος θέλησε τότε νὰ ἀντιδράση ἀποτελεσματικά. Κι' ἀποφάσισε νὰ στείλη τὴν 'Αλίκη στὴν 'Ελβετία... Τὰ οἰκονομικὰ μέσα του ἦτανε περιωρισμένα· πούλησε ὅμως, χωρὶς διόλου νὰ διστάση, ἕνα πατρικό του κτῆμα, καὶ τράβηξε μαζὶ μὲ τὴν ἄρρωστη κούκλα του γιὰ τὸν τόπο μὲ τὶς κρυστάλλινες λίμνες, τὰ χιονισμένα βουνὰ καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα, ποὺ παλεύει μὲ τὴν ἀρρώστεια, καὶ συχνὰ τὴ νικάει... 'Ο Βάσος πῆγε μόνος τὴν 'Αλίκη στὴν 'Ελβετία, τὴν ἔβαλε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ καλὰ σανατόρια καὶ γύρισε ὕστερα στὴν Αθήνα, στὴ δουλειά του, ἐρείπιο, φάντασμα τοῦ παληοῦ ἑαυτοῦ του. Κι' ἀπὸ ἐδῶ ὁ Βάσος περίμενε μὲ ἀγωνία τὰ γράμματά της, ἐν' ἂν καμμιὰ φορὰ ἀργούσανε, τηλεφωνοῦσε γιὰ νὰ μάθη πῶς ἦτανε ἡ ἀγαπημένη του ἄρρωστη... Καί, σιγὰ-σιγά, τὰ νέα ἀρχίσανε νάναι αἰσιόδοξα: 'Η 'Αλίκη κοιλυτέρευε... Τὰ γράμματά της πλημμύριζαν αἰσιοδοξία κι' ἔρωτα. Μόνο ποὺ ἔμενε ἡ πίκρα τοῦ χωρισμοῦ... Τοῦ χωρισμοῦ, ποὺ σὲ λίγο, ὡστόσο, θὰ σταματοῦσε, — μὰ καὶ τόσο ὠφέλιμης ἐξορίας της — καὶ θὰ γύριζε γιατρεμένη, μὲ ἐπουλωμένες τὶς πληγὲς τοῦ στήθους της, κοντά του...

*

Καὶ νά, ἀπόψε γύριζε! Τοὔχε τηλεγραφήσει νὰ τὴν περιμένη στὸ Χασάνι. Μ' ὅλο ποὺ τὸ ἀεροπλάνο θὰ ἐρχότανε στὶς ἑφτὰ τὸ βράδυ, ὁ Βάσος βρισκότανε στὸ ἀεροδρόμιο ἀπὸ τὶς ἕξη! "Εκοβε νευρικὸς βόλτες στοὺς διαδρόμους, ἀνάμεσα στὰ ὑπόστεγα τῶν δισφόρολόϊ του...

Μὲ πόση ἐκνευριστικὴ νωθρότητα κουνιόντουσαν ἀπόψε οἱ δεῖχτες του!... Γιὰ νὰ δείξουν ἑξήμισι, πέρασαν δυὸ αἰῶνες! Καὶ ἐκεῖ πιὰ κολλήσανε! Τόσο, ποὺ ὅταν ὁ Βάσος εἶδε ἑφτὰ παρὰ τέταρτο, νόμισε ὅτι ἔπρεπε νάναι τὸ λιγώτερο δέκα! Ρώτησε κάποιον ποὺ περνοῦσε δίπλα του νὰ τοῦ πῆ τὴν ἀκριβῆ ὥρα κι' ἐκεῖνος τοῦ τὴν εἶπε ἀδιάφορος: 'Εφτὰ παρὰ δεκαέξη...

'Επὶ τέλους, νά οἱ ἑφτά! 'Ο Βάσος δὲ κρατιότανε! Χύμηξε στὸ διάδρομο προσγειώσεως, κύτταξε ψηλά, ψάχνοντας νὰ διακρίνη μέσα στὸ χειμωνιάτικο σκοτάδι τὰ φῶτα τοῦ ἀεροπλάνου, ποὺ περίμενε. Μάταια ὅμως! Μόνο ὁ ἄνεμος οὐρλιαζε — ἕνας ἄνεμος δυνατός, ποὺ μαστίγωνε ὅλο τὸ ἀεροδρόμιο μὲ ψιλὸ νερόχιονο...

'Εφτὰ καὶ τέταρτο... 'Ο Βάσος, ἀνίκανος νὰ συγκρατήση ἄλλο τὴν ἀνυπομονησία του, πῆγε στὸν πύργο ἐλέγχου καὶ ρώτησε ἕναν ἀσυρματιστή. Κι' αὐτὸς τοῦ εἶπε μὲ μασημένα λόγια, ὅτι τὸ ἀεροπλάνο εἶχε ξεκινήσει μὲ καθυστέρησι ἀπὸ τὴ Ρώμη, γιατὶ εἶχε πέσει σὲ χιονοθύελλα ἀπάνω ἀπὸ τὶς "Αλπεις. Πότε ὑπολογίζανε πὼς θἄφτανε στὸ Χασάνι; Τὸ λιγώτερο στὶς ὀχτώμιση...

Βγῆκε ἔξω ὁ Βάσος κι' ἄρχισε πάλι τοὺς περιπάτους του, ἀπάνω-κάτω, μέσα στὸ κρύο, μέσα στὸν παγερὸ ἄνεμο, ποὺ τὸν τρυποῦσε μὲ τὸ τσουχτερὸ νερόχιονο... 'Εφτάμιση... 'Οκτὼ παρὰ τέταρτο... 'Οχτώ... 'Οχτὼ καὶ τέταρτο... 'Οκτώμιση... Πῶς πέρασε τόση ὥρα;... 'Ο Βάσος νόμιζε πὼς βρισκόταν ἐκεῖ μιὰ ὁλόκληρη ζωή!... Ξαναπροχώρησε μέσα στὸ πεδίο προσγειώσεως, προσπαθῶντας νὰ δῆ ψηλὰ τὰ φῶτα τοῦ ἀγαπημένου του ἀεροπλάνου, νὰ ἀκούση τὸν κρότο του... Ξαφνικά, ὅμως, τὸν ἀπομοκρύνανε! Εἶδε μὲ φρίκη ὅλους τοὺς προβολεῖς τοῦ ἀεροδρομίου νὰ ἀνάβουν καὶ νὰ δαχτυλοδειχτοῦν τὸ κατασκότεινο στερέωμα!... Εἶδε τὰ νοσοκομειακὰ αὐτοκίνητα νὰ τρέχουνε μέσ' στὸ πεδίο προσγειώσεως, τὶς πυροσβεστικὲς ἀντλίες νὰ κινητοποιοῦνται... Μὲ κομμένη ἀνάσα ρώτησε κάποιον, κι' αὐτὸς τοῦ ἀποκρίθηκε βιαστικά, γεμάτος ἀγωνία ὅτι τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Λονδίνου εἶχε πέσει σὲ θύελλα πάνω ἀπὸ τὸ 'Ιόνιο, ποὺ τοῦ εἶχε ἀχρηστέψει τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ κινητῆρες, καὶ τώρα ὁ πιλότος εἶχε τηλεγραφήσει στὸ Χασάνι, ὅτι θὰ προσπαθοῦσε νὰ προσγειωθῆ μὲ τὸν ἕνα κινητῆρα, αὐτὸν ποὺ τοὔμενε!...

Κάτι σὰ φίδι ψυχρὸ κι' ἀνατριχιαστικό, πέρασε ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ Βάσου: 'Η 'Αλίκη βρισκότανε μέσα στὸ ἀεροπλάνο, ποὺ κινδύνευε νὰ γίνη κομμάτια σ' ἕνα φρικιαστικὸ πέσιμο ἀπὸ τὰ οὖρη!... "Εσφιξε δυνατὰ τὶς γροθιές του ὁ Βάσος καὶ περίμενε, πνιγμένος στὴν ἀγωνία, νὰ δῆ, νὰ ἀκούση... Καί, ξαφνικά, ἄκουσε: Μέσα σ' οὐρλιάσματα τοῦ βορριᾶ, μέσα στὰ σφυρίγματα τῆς θύελλας, ἀκούστηκε σιγανὸ ἀπὸ ψηλὰ τὸ ἀγκομαχητὸ τοῦ πληγωμένου ἀεροπλάνου...

"Ολο τὸ ἀεροδρόμιο εἶχε ἀδειάσει. Καθετὶ ποὺ θὰ ἐμπόδιζε τὴν ἀνώμαλη προσγείωσι τοῦ ἀεροπλάνου — ἄλλα ἀεροπλάνα, βυτία τῆς μπενζίνας, ἄνθρωποι, εἶχαν ἀπομακρυνθῆ στὶς ἄκρες.

Καὶ μόνο τὰ νοσοκομειακὰ αὐτοκίνητα μὲ τοὺς τραυματιοφορεῖς ποὺ κατάγανε σπασμωδικὰ τὰ φορεῖα καὶ οἱ ἀντλίες μὲ τοὺς πυροσβέστες, στεκόντουσαν μὲ ἀναμμένες τὶς μηχανές τους, ἑτοιμες νὰ χυμήξουν ὅπου θἄπεφτε τὸ πληγωμένο ἀεροπλάνο, καὶ νὰ διεκδικήσουν τοὺς ἐπιβάτες του ἀπὸ τὶς φλόγες τῆς πυρκαϊᾶς, ποὺ ἴσως ἐπακολουθοῦσε, κι' ἀπὸ τὸ θάνατο...

'Η ἀφάνταστη, ἡ ἀσύλληπτη ἀγωνία, ἔπνιγε τὸ λαιμὸ τοῦ Βάσου...

Καί, ξαφνικά, τὰ αὐτιά του ἄκουσαν ἀπὸ πολὺ κοντά, πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸ βόμβο ἑνὸς κινητῆρος καὶ τὰ μάτια του διακρίνανε τὴ σκιὰ τοῦ ἀεροπλάνου νὰ κατεβαίνη γρήγορα πρὸς τὸ ἀεροδρόμιο.

'Ο Βάσος ἔκλεισε τὰ μάτια... Κι' ὅταν τὰ ξανάνοιξε, εἶδε τὸ ἀεροπλάνο κατάφωτο, σταματημένο στὴ μέση τοῦ ἄδειου πεδίου προσγειώσεως!...

'Ο κόσμος ἔσπασε τὸν κλοιὸ τῶν ἀστυφυλάκων, κι' ἔτρεξε στὸ ἀεροπλάνο!

Σπρωγμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἔφτασε κι' ὁ Βάσος μπροστὰ στὴν προσθετὴ σκάλα. "Εφτασε ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ ἁρπάξη τὴν 'Αλίκη, τὴ λατρεμένη του κούκλα, στὴν ἀγκαλιά του, ποὺ τὴν εἶχε τόσο διψάσει, τόσο λοχταρήσει!...

Τὴν ἔσφιγγε μὲ διπλὴ λαχτάρα: Δυὸ φορὲς τοῦ τὴν εἶχε διεκδικήσει ὁ θάνατος καὶ δυὸ φορὲς τὴν εἶχε κερδίσει ὁ ἔρως, γιὰ νὰ τοῦ τὴ χαρίση!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

Ψάρια μὲ... ἀσβέστη

ΤΑ ἀγορανομικὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ σημερινὲς κυβερνήσεις, δὲν ἦσαν φαίνεται ποτὲ διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ 1835. Τὰ ἴδια ζητήματα, οἱ ἴδιες παραβάσεις, τὰ ἴδια ἀπαγορευτικὰ μέτρα.

Βέβαια, οἱ ἀγορὲς τῶν τροφίμων ἔχουν ὀργανωθῆ ἐπάνω σὲ ἐπιστημονικὲς βάσεις κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες. Οἱ κάτοικοι βρίσκουν εὔκολα ἐκεῖνο ποὺ θέλουν. Δὲν ὑποχρεώνονται νὰ κάνουν ὁλόκληρη ἐκστρατεία, ὅπως τὴν παληά... καλὴ ἐποχή. Ὅμως τὰ προβλήματα διατηροῦν ἀμετάβλητο τὸ χαρακτῆρα τους.

Τὸ κράτος τοῦ 1835 ἦταν ὑπὲρ τοῦ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ. Σ' ἕνα «περὶ ἀγορανομικῶν καὶ ἀστυνομικῶν διὰ τὰ τροφίμα διατάξεων» διάταγμα τῆς 17 Μαΐου 1835, ἀναφέρεται ὅτι «οἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ὀφείλουν νὰ ἔχωσι πάντοτε πρὸ ὀφθαλμοῦ τὸν εἰς τὰς δημοσίας ἀγοὰς πάντα ἐλεύθερον συναγωνισμόν, τόσον ὡς πρὸς τοὺς ἀγοραστάς, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τοὺς πωλητάς, καὶ τούτου ἕνεκεν ὁ συναγωνισμὸς οὗτος πρέπει νὰ περιορισθῆ κατὰ τοσοῦτο μόνον, καθόσον ἐπιτάττουσι τοῦτο ἰδιαιτέρως νόμοι καὶ διατάγματα».

"Ας πάρουμε ὅμως μερικὰ ἄρθρα τοῦ διατάγματος, γιὰ νὰ δοῦμε πῶς ἀκριβῶς λειτουργοῦσε τότε τὸ λιανικὸ ἐμπόριο τροφίμων:

«Μήτε οἱ ἀγοραστάι, μήτε οἱ πωληταὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποβάλλωνται βιαίως ἀπὸ τὰς ἀγορὰς καὶ πλατείας».

Συμπεραίνει κανεὶς ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρο ὅτι τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα δὲν ἐπέτρεπαν στὸν καθένα νὰ πουλάη καὶ νὰ... ἀγορές.

Φαίνεται ὅμως ὅτι γινόνταν καὶ συμπλοκὲς μεταξὺ τῶν πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν, στὶς ὁποῖες ὠφείλοντο οἱ ἀστυνομικὲς παρεμβάσεις:

«Εἰς κανένα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐμποδίζη τινά, ὑφ' ὁποιανδήποτε πρόφασιν, ἀπὸ τὸ νὰ φέρη καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῶν ἀγορῶν πρὸς πώλησιν πράγματα.

»Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἐμπόρους τὸ νὰ κάμνουν ἰδιαιτέρας τινὰς συμφωνίας διὰ νὰ ἐμποδίζουν τὴν ἐλευθέραν πώλησιν καὶ κυκλοφορίαν τῶν τροφίμων...»

'Η αἰσχροκέρδεια, πληγὴ παληὰ καὶ παγκόσμια, φαίνεται ὅτι ὀργίαζε καὶ τὴ μαγκαιρία ἐκείνη ἐποχὴ ὅπως ἄλλωστε ὀργιάζει καὶ τώρα. Φαίνεται, ἐπίσης, ὅτι ἡ ἀπόκρυψις τῶν τροφίμων ἦταν στὴν ἡμερησία διάταξη. Τὸ διάταγμα τῆς πρώτης ὀθωνικῆς κυβερνήσεως καθορίζει ὅτι «δὲν πρέπει οἱ πωληταὶ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ κρύπτωσι τὰ τρόφιμα εἰς τοὺς προσερχομένους ν' ἀγοράσωσι καὶ ἐρωτῶντας ἐὰν ἔχωσι».

Καθορίζει ἐπίσης ὅτι «δὲν πρέπει οἱ πωληταὶ νὰ ἀποσυρώνται τὴν πώλησιν τῶν εἰς τὴν ἀγορὰν τροφίμων ἢ καυσίμων καὶ οἰκοδομησίμου ὕλης εἰς κανένα ἀγοραστήν, ὁπόταν πλησώνη. οὐδὲ καὶ δύναται κανεὶς νὰ ἀναβιβάζη εἰς τὰς ἀγορὰς τὴν τιμήν, τὴν ὁποίαν οἱ πωληταὶ αἰτοῦσιν».

Παντοπωλεῖα δὲν ὑπῆρχαν ἐκείνη τὴν ἐποχή, παρὰ ἐλάχιστα καὶ ἐντελῶς ἀνοργάνωτα. Ἐλάχιστα εἴδη μπακαλικῆς —φασόλια, ἐλιές, λάδι, πετρέλαιο— πουλοῦσαν τὰ καφενεῖα, ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν ἴσχυε γιὰ τὰ κεντρικὰ καφενεῖα, στὰ ὁποῖα σύγχαζε ἡ «ἀριστοκρατία» τῆς ἐποχῆς. Οἱ ὑπαίθριες, λοιπόν, ἀγορὲς ἦσαν οἱ μόνες ποὺ ἐξυπηρετοῦσαν τὸ κοινόν. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ κυβέρνησις φρόντιζε νὰ τὸ προστατεύη ἀπὸ τὴ βουλιμία τῶν αἰσχροκερδῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Βέβαια, ὑπῆρχε καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἡσυχίας ἐκείνων ποὺ κατοικοῦσαν στὶς περιοχὲς τῶν λαϊκῶν ἀγορῶν. Τὸ διάταγμα προβλέπει καὶ γι' αὐτὴ τὴν περίπτωση στὸ ἄρθρο 14:

«Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ πρέπει νὰ ἔχωσιν ἰδιαιτέραν φροντίδα περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς ἡσυχίας καὶ εὐταξίας εἰς τὰς ἀγορὰς, λαμβάνουσαι ἐγκαίρως τὰ πρὸς τοῦτο ἁρμόδια μέτρα. Θέλουν δὲ προσκαλεῖ διὰ τοῦτο τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ εἰς τὰς ἀγορανομικὲς διατάξεις, προειδοποιοῦσαι καὶ νουθετοῦσαι αὐτὸ κατὰ τῶν διαταράσσεων καὶ ἡσυχίας, σύρουσαι τὴν προσοχήν του εἰς τοὺς ὑπάρχοντας ποινικοὺς ὁρισμοὺς καὶ προκαλοῦσαι κατὰ τῶν παραβατῶν τὴν χρῆσιν τῶν ποινικῶν ὁρισμῶν».

Τὸ διάταγμα καθορίζει κατόπιν τὶς προϋποθέσεις, ὑπὸ τὶς ὁποῖες μπορεῖ ἕνας νὰ ἀσκήση τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παντοπώλου, ἀρτοποιοῦ, κρεοπώλου κλπ. Εἰδικὰ γιὰ τοὺς ἀρτοποιοὺς λέγει ὅτι «ὑποχρεοῦνται νὰ κατασκευάζωσι καλὸν καὶ εἰς τὴν ὑγείαν ὠφέλιμον ἄρτον», ὅτι «ὑποχρεοῦνται νὰ ζυγίζωσι τὸν ἄρτον ἐὰν ὁ ἀγοραστὴς τὸ ἐπιθυμεῖ καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἔχωσι εἰς τὸν πασιφανέστερον τόπον τοῦ ἐργαστηρίου των τὸ ζυγὸν καὶ προσέτι τὰ ἀναγκαῖα μετρικὰ σταθμά».

'Αναλόγα μέτρα προβλέπονται καὶ γιὰ τοὺς κρεοπώλας:

«Εἰς κανένα —λέγει τὸ διάταγμα— δὲν ἀπαγορεύεται νὰ σφάζη τὰ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα ζῶα, ἢ τὰ πρὸς οἰκιακήν του χρῆσιν ἀναγκαιοῦντα, ὀφείλει ὅμως οὗτος νὰ ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς περὶ καθαριότητος καὶ ὑγείας ὁρισμούς.

»Πρέπει ὡσαύτως οἱ Δήμαρχοι νὰ προσδιορίζωσι τοὺς τόπους ἔνθα τὸ αἷμα καὶ τὰ ὑπολείμματα τῶν σφαζομένων ζώων θέλουσιν ἐκφέρεσθαι.

»Οἱ Δήμαρχοι —λέγει ἐν συνεχείᾳ τὸ διάταγμα— θέλουν ἐμποδίζει τὴν πώλησιν κρέατος πολλὰ νέων ζώων, προσέτι δὲ καὶ τοιούτων, τὰ ὁποῖα ἐφώφησαν ἀπὸ ἐπιζωοτίαν τινὰ ἢ ἀπὸ γῆρας. Τὰ πρὸς τροφὴν ζῶα πρέπει νὰ σφάζωνται καὶ ὄχι νὰ πνίγωνται, τὸ δὲ κρέας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ πωλῆται ζεστόν...»

'Ιδιαίτερα μέτρα προβλέπονται γιὰ τοὺς χοίρους:

«Δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεται ποσῶς πρὸς πώλησιν χοῖρος πάσχων ἀπὸ λέπραν ἢ ψώραν. Τούτου ἕνεκα πρέπει νὰ ἐξετάζωνται οἱ διὰ σφαγὴν προσδιωρισμένοι χοῖροι καὶ ἰδιαιτέρως νὰ παρατηρῶνται μετὰ προσοχῆς ἐὰν ἡ γλῶσσα των δὲν ἔχει ἐμπυώδεις φλυκταίνας, ἀφοῦ δὲ σφαχθῶσι πρέπει νὰ θεωρῶνται καὶ τὰ ἐντόσθιά των».

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ὅλες ἀκεξαιρέτως τὶς εὐθύνες γιὰ τὴν τήρηση τῶν ἀγορανομικῶν διατάξεων τὴν εἶχαν οἱ Δήμαρχοι. Αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ παρακολουθοῦν καὶ τοὺς ἀρτοποιοὺς καὶ τοὺς μπακάληδες καὶ τοὺς κρεοπῶλας καὶ τοὺς μανάβηδες καὶ τοὺς ψαράδες.

Εἰδικὰ γιὰ τοὺς ψαράδες, τὸ διάταγμα καθορίζει τὰ ἑξῆς:

«'Απαγορεύεται νὰ νοθεύουσι τοὺς ἰχθύας μὲ ἀσβέστην, ἢ νὰ πωλῶσι φθαρμένους θαλασσινοὺς ἰχθύας, ἢ τοιούτους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἤδη φθαρμένοι πρὶν ἢ ξηρανθῶσι, καπνισθῶσι καὶ ἁλατισθῶσιν».

Γιὰ ὅλα αὐτά, ὅπως εἴπαμε, τὴν εὐθύνη ἔφεραν οἱ Δήμαρχοι, στοὺς ὁποίους εἶναι ἀφιερωμένο καὶ τὸ ἀκροτελεύτιο ἄρθρο τοῦ διατάγματος, ποὺ λέγει ὅτι «ἐχόμεν πλήρες ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς Δημάρχους, ὅτι θέλουσιν ἀφιερώσει ὅλην των τὴν προσοχὴν εἰς τὸν πλεῖστου λόγου ἄξιον τοῦτον κλάδον τῶν ἀγορανομικῶν περὶ τροφίμων διατάξεων...»

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Πῶς νὰ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΑΣ

Μὴν ταπεινώνετε τὸν ἄντρα σας

ΑΣ ὑποθέσωμε, ὅτι πιάσατε τὸν ἄντρα σας μὲ μιὰ ἄλλη γυναίκα ἢ ὅτι βρήκατε μέσα στὶς τσέπες του μιὰ ἐνοχοποιητικὴ ἐπιστολὴ ἢ ἀκόμη ὅτι ἀκούσατε μιὰ συνομιλία, ποὺ δὲν ἀφίνει καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀπιστία του. "Ας ὑποθέσωμε, μὲ μιὰ λέξι, ὅτι κατέχετε τὴν ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι γιὰ τὸ ὅτι σᾶς προδίδει μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα.

Τί θὰ κάμετε στὴν προκειμένη περίπτωσι:

Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ δώση κανεὶς μιὰ ἀπάντησι, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ ἐφαρμοστῆ σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις. Γιατὶ καθεμιὰ διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες. Καὶ μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, ὅτι δὲν ὑπάρχουν δυὸ περιπτώσεις, ποὺ νὰ εἶναι ἀπόλυτα ὅμοιες μεταξύ τους. Ἀλλά, σὲ γενικὲς γραμμές, οἱ λύσεις ποὺ μπορεῖ ν' ἀντιμετωπίση ἡ προδομένη σύζυγος, εἶναι τρεῖς: 'Η σιωπή, ὁ διπλοσσιασμὸς τῆς στοργῆς. τὸ ξεκαθάρισμα.

"Ας τὶς δοῦμε τὴν καθεμιὰ χωριστά.

'Η σιωπὴ προϋποθέτει τὴν καλόβολη ἀνοχή, ὅταν δὲν ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία. Μερικὲς γυναῖκες πιστεύουν, ὅτι εἶναι στὴ φύσι τοῦ ἄνδρα νὰ τὶς προδίδη. Καὶ δὲ ζητᾶνε ἀπ' αὐτὸν τίποτα περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι τοὺς δίνει. Εἶναι εὐτυχισμένες: Πιθανόν. Εἶναι λιγώτερο δυστυχισμένες ἀπὸ ἄλλες, ποὺ βέ μπροστὰ στὰ γεγονότα καὶ ξεσπᾶνε μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο: Ἴσως. Ἔτσι ἢ ἀλλοιώς, ὅμως, δὲ μπορεῖ νὰ συστήση κανεὶς τὴ σιωπή, σὰν τὸ καλύτερο μέσο γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι μιᾶς παρομοίας καταστάσεως. Κι' ἄλλωστε αὐτὴ ἡ σιωπὴλὴ ἀνοχὴ εἶναι ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας. Σὲ μερικὲς γυναῖκες ταιριάζει σὰν γάντι. Σ' ἄλλες ὄχι.

'Υπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη σιωπή. Αὐτὴ ποὺ κρύβει κεραυνούς. 'Η βουβαμάρα ἀπὸ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ προκύψουν θύελλες καὶ κατακλυσμοί. 'Η σύζυγος ποὺ ἀκολουθεῖ αὐτὴ τὴν τακτική, ἀποφεύγει νὰ μιλήση ἢ χρησιμοποιεῖ μονοσύλλαβα. εἶναι πάντοτε βλοσυρὴ καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι ἡφαιστείου ποὺ θὰ ἐκραγῆ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Μὲ τὸ ὕφος καὶ τὴ στάσι της εἶναι σὰν νὰ λέη στὸν ἄντρα της: «Σὲ κρατάω στὰ χέρια μου καὶ μπορῶ, σ' ὁποιαδήποτε στιγμή, νὰ σὲ κατακεραυνώσω. 'Αλλὰ δὲ βιάζομαι».

Στὴν περίπτωσι αὐτή, τούναντίον, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε. εἶναι νὰ βιαστῆτε. Γιατὶ ἡ σιωπὴ αὐτὴ δηλητηριάζει τὴν οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα καὶ τίποτα καλὸ δὲ μπορεῖ νὰ προκύψη ἀπ' αὐτήν. Εἶναι δυνατὸν αὔριο νὰ συγχωρήσετε τὸν ἄντρα σας ἢ κι' ὁ ἴδιος νἀρθῆ καὶ νὰ πέσπ μετανοιωμένος στὰ πόδια σας. Κι' εἶναι πιθανόν, ὅτι θὰ κατορθώσετε νὰ ξεχάσετε τὴν ἀπιστία του. Τὸ δηλητήριο, ὡστόσο, θὰ παραμείνη. Κι' ὁ ἀέρας ποὺ θὰ ἀναπνέετε μέσα στὸ σπίτι σας, θὰ εἶναι πάντα δηλητηριασμένος.

Μὴν ἀκολουθῆτε, λοιπόν, παρόμοια τακτική. Κάθε ἄλλη λύσις εἶναι προτιμότερη ἀπ' αὐτὴ τὴ σιωπή.

"Ας ἔρθωμε τώρα στὴ δεύτερη λύσι.

Μιὰ γυναῖκα βλέπει, ὅτι ὁ ἄντρας της τὴν προδίδει μὲ μιὰ ἄλλη. Μ' ὅλο τὸ ξέσχισμα τῆς καρδιᾶς της διπλασιάζει, ὡστόσο, τὴν τρυφερότητα καὶ τὴ στοργὴ ἀπέναντί του. 'Εκεῖνο ποὺ θέλει, εἶναι ν' ἀγωνιστῆ μὲ τὴν ἄλλη πάνω στὸ ἴδιο πεδίο καὶ μὲ τὰ ἴδια ὅπλα. Καὶ ἀποδέχεται προκαταβολικὰ τὴν ἔκβασι αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος, ὁποια κι' ἂν εἶναι.

'Η λύσις αὐτὴ προϋποθέτει δυὸ πράγματα: Πρῶτον μιὰ μεγάλη καὶ βαθειὰ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄντρα σας καὶ δεύτερο ἕνα ἔντονο ἀγωνιστικὸ πνεῦμα. Διαφορετικά, εἶναι πρακτικὰ ἀνεφάρμοστη.

"Ας ἔρθωμε τώρα στὴν τρίτη λύσι: τὸ ξεκαθάρισμα.

'Η λύσις αὐτὴ παρουσιάζει πολλὰ πλεονεκτήματα, συγκρινόμενη μὲ τὶς ἄλλες. Εἶναι ὑγιεινὴ καὶ ρωμαλέα. Καὶ ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς συμβιδασμοὺς καὶ τὰ ψεύτικα «συγκολλήματα».

Αλλά, προτοῦ ξεκαθαρίσετε τὴν κατάστασι μὲ τὸν ἄντρα σας, πρέπει πρῶτα νὰ ξεκαθαρίσετε τὰ δικά σας αἰσθήματα καὶ τὶς διαθέσεις σας.

Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖτε: Νὰ διαλύσετε κάθε σχέσι μὲ τὸν ἄντρα σας καὶ νὰ διαρρήξετε τὸ συζυγικὸ δεσμό; "Αν ναί, τότε οἱ ἐξηγήσεις εἶναι περιττές. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ προχωρήσετε, χωρὶς νὰ κυττάξετε πίσω σας. Ἔτσι, θ' ἀποφύγετε τὰ πικρὰ λόγια καὶ τὶς ὀδυνηρὲς σκηνές.

Αλλ' εἴσαστε βέβαιη, ὅτι αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖτε εἶναι τὸ διαζύγιο: "Η μήπως ἐκεῖνο ποὺ θέλετε, εἶναι νὰ κάμετε τὸν ἄντρα σας νὰ μετανοιώση καὶ νὰ ξαναγυρίση κοντά σας μὲ ἀγάπη, στοργὴ καὶ εἰλικρίνεια:

"Αν εἶναι αὐτὸ ποὺ θέλετε — καὶ δὲν ἔχει τίποτα τὸ μειωτικὸ αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία σας, γιὰ νὰ μὴν τολμᾶτε νὰ τὴν ἐξομολογηθῆτε οὔτε στὸν ἑαυτό σας — θὰ πρέπη νὰ προσέξετε πολύ. Τὸ πᾶν θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ χειριστῆτε τὸ ζήτημα.

Μόνον σὲ ἕνα πρᾶγμα πρέπει νὰ εἴσαστε κατηγορηματικὴ καὶ ἀλύγιστη: στὸ ὅτι ὁ ἄντρας σας πρέπει νὰ διακόψη κάθε σχέσι μὲ τὴν ἄλλη καὶ νὰ ξαναγυρίση ὁλοκληρωτικὰ καὶ ἀνεπιφύλαχτα κοντά σας. Σ' ὅλα τὰ ἄλλα, ὅμως, πρέπει νὰ φανῆτε ἐλαστικὴ καὶ νὰ μὴν ξεχάσετε οὔτε στιγμή, ὅτι εἴσαστε γυναῖκα κι' ὅτι κατέχετε ἕνα ὅπλο γοητείας στὰ χέρια σας. Τὸ ξεκαθάρισμα, μ' ἁπλούστερα λόγια. πρέπει νὰ σᾶς δώση τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ξανακατακτήσετε τὸν ἄντρα σας.

Τὸ νὰ τὸν ξανακατακτήσετε, ὅμως, δὲ σημαίνει, ὅτι πρέπει νὰ τὸν ταπεινώσετε καὶ νὰ τοῦ ἐπιβάλετε ἐξευτελιστικοὺς ὅρους ἢ νὰ τοῦ ζητήσετε ἐγγυήσεις ποὺ εἶναι μειωτικὲς γι' αὐτόν. "Ολα θὰ πάνε καλά, ἐφ' ὅσον δὲ θίξετε τὸν ἀνδρικὸ ἐγωϊσμό. Ὁ ἄντρας ποὺ σᾶς ζητάει νὰ τὸν συγχωρέσετε, κάνει μιὰ πράξι, ποὺ τοῦ εἶναι δύσκολη, ποὺ δὲν ταιριάζει στὸν ἀνδρικὸ χαρακτῆρα. Μὴ τοῦ ζητήσετε τίποτα ἄλλο. Σφίξετε τὴν εὐτυχία σας στὰ χέρια σας καὶ προσέξετε νὰ μὴ σᾶς ξαναφύγη ποτὲ πιά.

Αλλὰ πρέπει, ἄρα γε, νὰ συγχωρήσετε τὸν ἄντρα σας: "Η εἶναι προτιμώτερο νὰ φανῆτε ἄτεγκτη καὶ ἀδυσώπητη: Θὰ μιλήσωμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα στὸ προσεχὲς ἄρθρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ συγχωρῆ.

Οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ λανσάρισαν πρῶτοι τὸ διάσημο σήμερα σ' ὅλο τὸν κόσμο «στρὶπ-τὴζ» τὴν τέχνη δηλαδὴ τοῦ ἀργοῦ καὶ ὑποβλητικοῦ γδυσίματος ὑπὸ τοὺς ἤχους μιᾶς ἀνάλογα ὑποβλητικῆς μουσικῆς — ἰσχυρίζονται πὼς ἡ ἀνακάλυψί του ἔγινε στὸ τόπο τους κατὰ τρόπο ἐντελῶς συμπτωματικό: Κάποτε, μιὰ ἐλαφρῶς φάλτσα τραγουδίστρια, ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὶς ἀποδοκιμασίες τοῦ κοινοῦ, ἄρχισε νὰ βγάζη ἕνα-ἕνα τὰ ροῦχα της καὶ νὰ τὰ ἐκσφενδονίζη μὲ μανίαν ἐναντίον τῶν θεατῶν! 'Αμέσως, τὶς ἀποδοκιμασίες διαδέχτηκαν τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα — καὶ τὴν ἑπομένη ἡ τραγουδίστρια ὑποχρεώθηκε ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ κέντρου νὰ ἐκτελέση τὸ ἴδιο «νούμερο» ἐναντι ἀμοιβῆς. 'Απὸ τότε, τὸ «στρὶπ-τὴζ» καθιερώθηκε στὰ ἀμερικανικὰ νυκτερινὰ κέντρα...

"Αν, ὅμως, πιστέψουμε τοὺς Γάλλους... Ἱστορικοὺς τοῦ «στρὶπ-τὴζ», τὰ πράγματα ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικά: 'Η ὑψηλὴ αὐτὴ τέχνη δὲν ἀνακαλύφτηκε ἀπὸ τὴν 'Αμερικανίδα φάλτσα τραγουδίστρια, ἀλλά, ἐδῶ καὶ δυὸ ὁλόκληρους αἰῶνες, ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκο 15ο!

'Ο βασιλιᾶς αὐτὸς πού, καθὼς ξέρομε, δὲν φρόντιζε γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ τὶς διασκεδάσεις του, εἶχε μιὰ μέρα τὴν ἔμπνευσι νὰ ζητήση ἀπὸ τὴν περίφημη μαρκησία ντὲ Πομπαδοὺρ νὰ ἐπιδείξη τὴ τέχνη της στὸ ἀργὸ γδύσιμο. 'Η μαρκησία τὰ κατάφερε τόσο καλά, ὥστε ὁ Λουδοβίκος, ὄχι μόνο τὴς ζητοῦσε ἀπὸ τότε κάθε βράδυ νὰ ἐπαναλαμβάνη τὴν ἴδια ἐπίδειξι, ἀλλὰ καὶ τῆς σύστησε νὰ διδάξη τὴ τέχνη της καὶ στὶς ἄλλες Κυρίες τῆς Αὐλῆς, ὥστε νὰ ἀπολαμβάνουν τὸ τερπνὸ αὐτὸ θέαμα ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ Κυρίες τῆς Αὐλῆς διδάξανε μὲ τὴ σειρά τους τὸ «στρὶπ-τὴζ» ποὺ δὲν εἶχε, φυσικά, πάρει τότε τὴν ἀγγλοσαξωνική του ὀνομασία, στὶς καμαριέρες τους, ἐκεῖνες τὸ διαδώσανε στὸν λαὸ καὶ ἡ καινούργια μόδα κατέκτησε τὴν Γαλλία τῆς φημισμένης γιὰ τὴν ἐλαφρότητά της ἐκείνης ἐποχῆς.

"Οταν ἄλλαξαν οἱ καιροὶ κι' ἔγιναν τὰ ἤθη αὐστηρότερα, ἐξαφανίστηκε καὶ ἡ τέχνη, ποὺ εἶχε διδάξει ἡ Πομπαδούρ. 'Αλλ' αὐτὸ δὲ σημαίνει — συμπεραίνουν οἱ Γάλλοι Ἱστορικοί — πὼς ἡ Γαλλία δὲν εἶναι ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ «στρὶπ-τὴζ» καὶ πὼς οἱ 'Αμερικανοὶ ἔκαναν τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ προσδώσουν τὸ σημερινὸ ἐπαγγελματικὸ χαρακτῆρα του.

'Οπωσδήποτε, εἴτε γαλλικῆς καταγωγῆς εἴτε ὄχι, τὸ «στρὶπ-τὴζ» ξανάκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴ Γαλλία ὡς «εἶδος εἰσαχθὲν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ». Αλλὰ — ὀφείλομε νὰ προσθέσωμε — γιὰ νὰ κερδίση σύντομα στὴν παληὰ πατρίδα του μιὰ αἴγλη καὶ μιὰ διάδοσι ποὺ δὲν εἶχε κατορθώσει ποτὲ νὰ ἀποκτήση στὴν 'Αμερική. Οἱ Γαλλίδες ὄχι μόνον ἔκαναν τὸ «στρὶπ-τὴζ» πολὺ τολμηρότερο καὶ πολὺ «καλλιτεχνικώτερο» ἀπ' ὅσο τὸ παρέλαβαν ἀπὸ τὶς 'Αμερικανίδες, ὄχι μόνον τὸ πλούτισαν μὲ γραφικὲς καί, συχνά, ἀπροσδόκητες ποικιλίες, ἀλλὰ καὶ τοῦ ξανάδωσαν τὸν ἐροτικτεχνικὸ χαρακτῆρα, ποὺ εἶχε στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς Πομπαδούρ.

Τὸ περίφημο «Μουλὲν Ρούζ» ἦταν τὸ πρῶτο κέντρο, ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ καθιερώση, πλάϊ στὰ ἐπαγγελματικὰ νούμερα τοῦ «στρὶπ-τὴζ», ποὺ ἐκτελοῦσαν «εἰδικευμένες καλλιτέχνιδες», καὶ ἐρασιτεχνικοὺς διαγωνισμοὺς μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Τὸ παράδειγμά του, τὸ ἀκολούθησαν ἀρκετὰ παρισινὰ «μιούζικ-χώλ», ἀλλὰ οἱ διαγωνισμοὶ τοῦ «Μουλὲν Ρούζ» ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν ἐκεῖνοι, ποὺ συγκεντρώνουν τὴν μεγαλύτερη προσέλευσι θεατῶν, καθὼς καὶ νεαρῶν ἐρασιτέχνιδων, ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ ἀποδείξουν πὼς κατέχουν ἄριστα τὴ τέχνη τῆς Πομπαδούρ!

'Η ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ ἐρασιτεχνισμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι «ἐρασιτεχνισμὸς» στὴν πλήρη σημασία τῆς λέξεως. Γιατὶ οἱ συμμετέχουσες στοὺς διαγωνισμοὺς παίρνουν 5.000 φράγκα ἀμοιβὴ — δηλαδή, 400 δραχμὲς — ἂν κερδίσουν τὸ πρῶτο βραβεῖο καὶ 1000 φράγκα γιὰ τὴν ἁπλὴ συμμετοχή τους. Ἔτσι ἀρκετὲς νεαρὲς δακτυλογράφοι, πωλήτριες, μαγκεκέν, ἐργάτριες κλπ. παρουσιάζονται κάθε Πέμπτη βράδυ, ποὺ γίνεται ὁ διαγωνισμὸς αὐτός, στὸ «Μουλὲν Ρούζ», ὄχι ἀπὸ φιλαρέσκεια ἢ καθαρὰ «καλλιτεχνικὴ» φιλοδοξία, ἀλλὰ γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὸ χαρτζιλίκι τους.

Ἐννοεῖται πὼς γιὰ νὰ ἐπιτραπῆ σὲ μιὰ νέα νὰ γδυθῆ ἐπὶ σκηνῆς καὶ νὰ ὑποβληθῆ στὴ κρίσι τῶν θεατῶν, ποὺ ἐκλέγουν μὲ ψηφοφορία τὴν πιὸ «προκιμισμένη», δὲν ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήση ἡ ἴδια. Πρὶν ἀπὸ τὴν τελικὴ κρίσι τῶν θεατῶν προηγεῖται ὁ.. προκριματικὸς

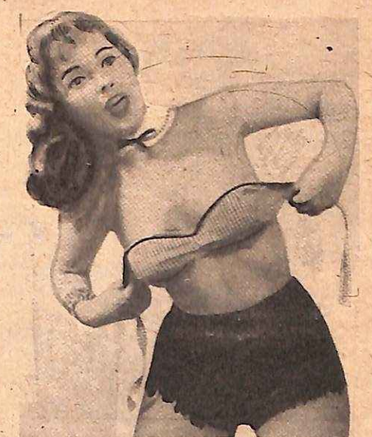

Στὴν 'Αμερική, τὸ «στρὶπ - τὴζ» σταματάει στὴν ὁλοκλήρωσι τῆς φάσεως ποὺ βλέπετε. Στὴν Γαλλία, προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο.

Η ΤΕΧΝΗ τοῦ «στρὶπ - τὴζ»

'Η 'Αμερικὴ κι' ἡ Γαλλία διεκδικοῦν τὴν πατρότητά του.

στὰ παρασκήνια καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τοῦ κέντρου διαλέγει ἐκεῖνες, ποὺ ἡ ἐμφάνισί τους, ἔστω καὶ ἂν δὲν πρόκειται νὰ θέλξη ἐξαιρετικὰ τὸ κοινόν, δὲν πρόκειται, ὅμως, καὶ νὰ τὸ τρέψη εἰς φυγήν!

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς προκριματικῆς αὐτῆς δοκιμασίας εἶναι συνήθως ἀπογοητευτικὰ γιὰ τὰ ὀκτὼ δέκατα τῶν νεαρῶν ὑπάρξεων ποὺ παρουσιάζονται. Καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς φροντίζει, ὅσο τὸ δυνατὸν εὐγενέστερα, νὰ τοὺς ἐξηγήση πὼς εἶναι «μᾶλλον ἀκατάλληλες» γιὰ τὸν διαγωνισμὸ — ὁπότε, μαζὶ μὲ τὴν φιλοδοξία μιᾶς ἐπιτυχίας, καταποντίζεται καὶ ἡ ἐλπίδα γιὰ τὸ χιλιόφραγκο!

'Ωστόσο, ὡρισμένες φορές, στὸ αὐστηρὸ αὐτὸ κοσκίνισμα τῶν ὑποψηφίων, γίνονται καὶ μερικὲς ἐπιεικεῖς ἐξαιρέσεις γιὰ ἐκείνες, ποὺ οἱ ἀναλογίες τους εἶναι τόσο κακές, ὥστε οἱ θεαταί, ναὶ μὲν δὲν θὰ «συγκινηθοῦν», ἀλλὰ... θὰ γελάσουν! "Ετσι, ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες, στὸ «Μουλὲν Ρούζ», ἀνάμεσα σὲ ἑφτὰ γοητευτικὲς καλλονές, παρουσιάστηκε ἐπὶ σκηνῆς καὶ μιὰ ἀπεργάρτητη ὕπαρξις μὲ ἀνάστημα 1.52 καὶ περιφέρεια στήθους 102 ἑκατοστά! Τὸ κοινὸν διασκέδασε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐμφάνισι, ὥστε τὸ ἐπίζηλο βραβεῖο τῶν 5.000 φράγκων λίγο ἔλειψε νὰ περιέλθη στὴν κοντόχοντρη δεσποινίδα μὲ τὶς... σφαιρικὲς ἀναλογίες!

Οἱ κωμικὲς αὐτὲς ἐμφανίσεις ὅμως δὲν ἀποτελοῦν, παρὰ τὴν ἐξαίρεσι στὸν κανόνα. Γιατὶ οἱ Γάλλοι πηγαίνοντας νὰ δοῦν τὸ «στρὶπ-τὴζ», δὲν ἐννοοῦν νὰ γελάσουν, ἀλλὰ νὰ αἰσθανθοῦν ἄλλες, τελεῖως διαφορετικὲς μορφὲς συγκινήσεις.

Ἐννοεῖται, πὼς ἡ τόσο συχνὴ ἐπανά

ΑΠΑΡΑΙΤΗ ὑγεία

Ο ναύτης Υ6 Γκὰλ ἔκανε τὸν περίπατό του στὸ λιμάνι τοῦ Πλουμπανέκ, μὲ τὸ πηλίκιο στραβοφορεμένο καὶ τὰ χέρια στὶς τσέπες τῆς στολῆς του.

Ἦταν ἀληθινὰ κομψὸς κι' ὄμορφο παλληκάρι. Ἔτσι εἶχε κερδίσει τὴν καρδιὰ τῆς Τζέννυ Μαρσάλ.

Τὴν εἶχε ξαναβρῆ, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, στὸ πανηγύρι τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ. Ὅλες οἱ κοπέλλες τὸν θαυμάζανε κρυφά, ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Εἶχε φύγει γιὰ τὰ ξένα, παιδὶ ἀκόμα, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, κι' εἶχε γυρίσει ἄντρας πιά, λεβέντης, ψημένος ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ τὸ θαλασσινὸ ἀέρα.

Ἤθελε πολὺ νὰ χορέψῃ, στὸ πανηγῦρι. Μὰ δὲν ἤξερε ποιὰ νὰ διαλέξῃ, ἀπ' τὶς κόρες τῶν ψαράδων καὶ τῶν θαλασσινῶν. Ἡ ματιά του διασταυρωνότανε μὲ τὴ δική τους, καὶ τότε κοκκίνιζε καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ κάνῃ τὴν ἐκλογή του.

Ξαφνικά, ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατά. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ Τζέννυ!

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἀπ' τὸ Παρίσι εἶχε ἔρθει, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι στὸ Πλουμπανὲκ κι' εἶχε συνδεθῆ γρήγορα καὶ εὔκολα μὲ τὸν Υ6. Εἶχε δείξει ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς βάρκες, γιὰ τὸ ψάρεμα, γιὰ ὅλα. Κι' ὁ Υ6 τῆς ἔδινε ἐξηγήσεις, περήφανος γιὰ τὶς γνώσεις του.

Εἶχαν χωρίσει, μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ ξανασυναντηθοῦνε τὸ ἑπόμενο καλοκαίρι. Μὰ ὕστερα ὁ Υ6 εἶχε πάει ναύτης σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο, κι' ἡ Τζέννυ εἶχε μείνει μονάχα μιὰ ὡραία ἀνάμνησι στὴ σκέψι του.

Τώρα τὴν ξανάβρισκε, γυναῖκα κι' αὐτήν. Τὸ παληὸ κοριτσάκι εἶχε γίνει μιὰ ὄμορφη δεσποινίδα. Τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως κι' ἔτρεξε κοντά του.

Ἀπὸ τότε, ὁ Υ6 δὲν εἶχε μάτια παρὰ γιὰ τὴ Τζέννυ. Ὁ τόπος του, οἱ χωριατοπούλες μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιὰ καὶ τὰ γαλανὰ μάτια, ὅλα εἶχαν χαθῆ γι' αὐτόν. Ὁ κόσμος του περιοριζότανε στὴν ὄμορφη ἐκείνη Παριζιάνα, ποὺ ξεχώριζε τόσο ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, ποὺ ἤξερε νὰ μιλάῃ τόσο ὡραῖα, νὰ κυττάζῃ τόσο χαϊδευτικά.

Βλέπονταν καθημερινῶς οἱ δυό τους, ἐπὶ δυὸ μῆνες. Εἶχαν ἀνακαλύψει πὼς τοὺς ἔνωσε μιὰ ἀγάπη ἀμοιβαία καὶ βαθειὰ κι' ὀνειρεύονταν νὰ παντρευτοῦνε. Μὰ πῶς θὰ κατάφερνε ἡ Τζέννυ νὰ πείσῃ τὸν πατέρα της, ποὺ ἦταν ἔφορος στὸ Παρίσι; Αὐτὸς τῆς εἶχε διαλέξει ἕνα ὑπάλληλο, ἥσυχο, ποὺ θὰ τῆς ἐξασφάλιζε μιὰ ζωὴ ἤρεμη, μονότονη κάπως, ἀλλὰ χωρὶς φροντίδες. Μὰ ἡ νιό, δίχως σταθερὴ θέσι, ποὺ δὲν ὀνειρευότανε παρὰ ταξείδια καὶ κινδύνους!

Ἡ Τζέννυ ἐπέμεινε. Κι' ἐπειδὴ τῆς ἀρνιόταν ὁ πατέρας της ἔπεσε ἄρρωστη.

Μὰ καὶ στὸ σπίτι τῶν Γκὰλ δὲν πηγαίνανε καλλίτερα τὰ πράγματα.

—Ἄκοῦς ἐκεῖ, ἔλεγε ἡ μητέρα, νὰ ξεμυαλιστῇ ὁ γυιός μας μὲ μιὰ ἄγνωστη, μιὰ πρωτευουσιάνα!

— Θάλεγα ἀμέσως τὸ ναί, ἂν ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ χωριανή μας, πρόσθετε ὁ πατέρας. Μιὰ ξένη ὅμως, ποὺ βρίσκεται τόσο ἔξω ἀπ' τὴ ζωή μας!...

Ὡστόσο κι' ὁ Υ6 ἐπέμενε μὲ πεῖσμα. Τέλος, οἱ γονεῖς ὑποχωρήσανε, κι' οἱ νέοι ἀραβωνιάστηκαν.

Τί ὄμορφα ποὺ ἦταν τώρα νὰ τρέχουνε μαζὶ στὴν ἀκρογιαλιά, νὰ σκαρφαλώνουνε στὰ βράχια, ν' ἀνασαίνουν ἡδονικὰ τὴν ἁλμύρα τῆς θάλασσας!...

Ἡ Τζέννυ ξεχνοῦσε πὼς θάπρεπε ν' ἀφίσῃ τὸ Παρίσι, ὅταν θὰ γινόταν γυναῖκα τοῦ Υ6. Κι' ἐκεῖνος δὲν ἀναρωτιότανε καθόλου ἂν ἡ κοπέλλα θὰ συνήθιζε εὔκολα στὴν καινούργια ζωή της. Ἀμέριμνοι κι' οἱ δυό, ξεδιψάζανε μὲ ὄνειρα, διώχνοντας ἀπ' τὴ σκέψι τους τὴν αὐριανὴ πραγματικότητα...

Ὕστερα ἡ Τζέννυ γύρισε στὸ Παρίσι. Σὲ λίγο, θὰ πήγαινε νὰ τὴ βρῇ ὁ Υ6. Κύτταζε στὸ μεταξὺ τοὺς νέους ποὺ τὴν τριγυρίζανε, καὶ σκεπτότανε πόσο θᾶταν ὡραιότερος ἀπ' ὅλους ὁ ἀρραβωνιαστικός της, μὲ τὴ στολὴ τοῦ ναυτικοῦ!...

★

Ἀνυπομονῶντας νὰ ξαναδῇ τὴ Τζέννυ, ὁ Υ6 τὴν εἰδοποίησε πὼς θὰ πάῃ στὸ Παρίσι. Τώρα τὸν περιμένει ἐκείνη στὸ σταθμό, μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ μὲ μερικὲς φιλενάδες της.

Ὁ Υ6 ἔχει ντυθῆ πολιτικά, γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ χρόνια. Ἀγόρασε στὸ Κυμπὲρ ἕνα ἕτοιμο κοστούμι, ποὺ φαίνεται σὰν ξένο πάνω του. Πῆρε καὶ μιὰ ρεμπούπλικα, ἀλλὰ δὲν ξέρει νὰ τὴ φορέσῃ.

Ἔχει ἕνα ὕφος ἀδέξιο, ἐπαρχιώτικο. Ὁ Υ6 μὲ τὰ πολιτικὰ δὲ διατηρεῖ πιὰ τίποτα ἀπ' τὸν ἀέρα τοῦ ναυτικοῦ Υ6. Νοιώθει ἀμηχανία. Φοβᾶται τὸν κόσμο, ποὺ τὸν σπρώχνει γιὰ νὰ περάσῃ, στὸ σταθμό.

Νὰ ἡ Τζέννυ ἐπιτέλους! Τὴν ἀναγνώρισε καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος της μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά. Μὰ ὁ ἐνθουσιασμός του κρυώνει μπροστὰ στὴ σαστισμένη πρῶτα κι' ὕστερα ἀπογοητευμένη, ψυχρή, εἰρωνικὴ ματιά της. Οἱ φιλενάδες της, ποὺ εἶχαν ἔρθει γιὰ νὰ θαυμάσουνε τὸν ὄμορφο ναυτικὸ ποὺ τοὺς εἶχε περιγράψει ἐκείνη τόσες φορές, σπρώχνονται μὲ τὸν ἀγκῶνα καὶ κρυφογελᾶνε.

Ἡ Τζέννυ, ἐκνευρισμένη, δὲ βρίσκει νὰ τοῦ πῇ παρὰ λίγες λέξεις, μὲ μιὰ φωνὴ ξερή, ἄγνωστή του:

—Μὰ γιατί ντύθηκες ἔτσι, ἀγαπητέ μου; Εἶσαι κωμικός!

Ὁ Υ6 γίνεται κατακόκκινος... Ἄ, γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ἡ Τζέννυ;... γιατὶ τοῦ πήγαινε ἡ ναυτικὴ στολή;

Τὴν κυττάζει, ἀπογοητευμένος κι' αὐτός, καὶ τὴ βρίσκει ὅμοια μ' ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ γεμίζουνε τὸ σταθμό. Δὲν διαφέρει σὲ τίποτα! Ἔχει τὸ στερεότυπο παρουσιαστικὸ τῶν μοντέρνων κοριτσιῶν! Ἐνῶ ἦταν τόσο βέβαιος πὼς θὰ τὴ διέκρινε ἀνάμεσα σὲ χίλιες, τώρα δὲν τὴν ξεχωρίζει ἀπ' τὸ πλῆθος.

Εἶναι ἀναστατωμένος... καὶ βέβαιος πιὰ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ εὐτυχήσῃ μαζί της. Κι' ἀποφασίζει νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνα τους. Ὁ ἔρωτάς τους, ἕνα λεπτὸ φυτὸ ποὺ εἶχε βλαστήσει σ' ἀκατάλληλη γῆ, δὲ μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ στὴ μεταφύτευσι.

★

Ὑπέροχος καὶ πάλι, μὲ τὴ ναυτικὴ στολή του, τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ στραβὰ τὸ πηλίκιο, ὁ Υ6 τριγυρίζει μὲ τὴν ἐλαφρειὰ καὶ λυγερὴ περπατησιά του στὴν ἔρημη ἀκρογιαλιὰ τοῦ Πλουμπανέκ. Τὰ μεγάλα πράσινα μάτια του πλανιῶνται κάπου μακρυὰ κι' ὕστερα ξαναγυρίζουν κοντύτερα, γυάτα πικρία.

Μιὰ κοπέλλα τὸν ζυγώνει, χαμογελαστή. Οἱ ξανθὲς πλεξίδες της, τυλιγμένες γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι της, κρύβονται κάτω ἀπ' τὴ γραφικὴ ἄσπρη σκούφια της. Τὰ μάτια της ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς μυοσωτίδας...

— Καλημέρα, κύριε Υ6!... λέει μὲ γλυκειὰ φωνή.

Καὶ τοῦ ἁπλώνει τὸ τραχὺ κι' ἐργατικὸ χέρι της, ποὺ ξέρει νὰ δένῃ τὰ δίχτυα. Δὲ φοβᾶται τὸ κρύο οὔτε τὴ δουλειά, αὐτὸ τὸ χέρι. Ὡστόσο ὁ Υ6 τὸ νοιώθει νὰ τρέμῃ ἀπὸ συγκίνησι μέσα στὸ δικό του.

Κυττάζει τότε προσεχτικά—γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸ—τὸ λεπτὸ πρόσωπό της χωριατοπούλας. Κι' ἀνακαλύπτει πὼς ἔχει μιὰ βαθειὰ χάρι. Ἐκείνη, ἀναστατωμένη ἀπ' τὴν ἐπίμονη ματιά του, ἀκουμπάει τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του καὶ κλαίει μὲ λυγμούς, σὰν παιδί.

Ὁ Υ6 καταλαβαίνει ἐνστικτωδῶς τὴν ὁμορφιὰ αὐτῆς τῆς συγκινήσεως. Ρουφάει μὲ λαχτάρα τὸ θαλασσινὸ ἀέρα καὶ νοιώθει ν' ἀναβλύζῃ ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του μιὰ καινούργια πηγὴ ζωῆς, ἐλπίδας καὶ ἔρωτα...

ΥΒΟΝ ΦΟΥΡΝΤΡΑΙΝ

Τί ὄμορφα ποὺ ἦταν τώρα νὰ τρέχουνε μαζὶ στὴν ἀκρογιαλιά...

Γυναίκες

Η ΡΑΫΜΟΝΔΗ της Ζάρας

ΤΗΝ εποχή ποϋ ή Παλαιστίνη άνθκε στην αίγυπτιακή δυναστεία τών 'Εγιουβιδών —κατά τά τέλη τοϋ δωδεκάτου αίώνα καί μετά τό θάνατο τοϋ περίφημου Σαλαδίνου— τά μέλη της άρχισαν νά τρώγωνται μεταξύ τους καί νά προκαλοϋν ταραχές. Τά γεγονότα αύτά φαίνεται πώς διευκόλυναν τά σχέδια τών Σταυροφόρων τής τετάρτης Σταυροφορίας, ποϋ οί περισσότεροί τους, άν δχι όλοι, ήταν άνθρωποι τοϋ σκοινιοϋ καί τοϋ παλουκιοϋ. Οί Σταυροφόροι είχαν συμφωνήσει νά συγκεντρωθοϋν στή Βενετία, άπ' όπου, μ' ένα ώρισμένο ποσό, ή Γαληνοτάτη Δημοκρατία άνέλαβε νά τους μεταφέρη μέ πλοία δικά της στην 'Ανατολή. 'Ο πιό κοντινός προορισμός τους ήταν ή Αίγυπτος, πού κάτω άπό τήν έξουσία της βρισκόταν τήν έποχή έκείνη ή Παλαιστίνη. 'Ο σκοπός τους ήταν νά καταλάβουν πρώτα τήν πλούσια αύτή χώρα τοϋ Νείλου. "Υστερα θά μποροϋσαν ν' άπαιτήσουν καί τ' άλλα μέρη πού τους ένδιέφεραν...

'Η Βενετία δμως γιά κανένα λάγο δέν ήθελε νά τους διευκολύνη, άν δέν έπαιρνε προηγουμένως δλο τό χρηματικό ποσό πού τής είχαν ύποσχεθή. 'Εκείνοι μή έχοντας τ' άπαραίτητα χρήματα, ύποχρεώθηκαν νά δεχτοϋν τήν πρόταση τοϋ δόγη τής Βενετίας 'Ερρίκου Δάνδαλου, νά τον βοηθήσουν νά καταλάβη τη Δαλματική πόλι Ζάρα, πού είχε άποσπαστή άπό τη Βενετία γιά νά ένωθή μέ την Ούγγαρία. Μ' δλο πού ό βασιλέας τής τελευταίας Ούάλδος μετείχε στής Σταυροφορίας, έκεϊνοι άδιαφόρησαν καί κίνησαν άμέσως γιά νά τήν πολιορκήσουν. Παρ' δλες ώστόσο τίς διαμαρτυρίες τοϋ πάπα 'Ιννοκεντίου τοϋ Γ' καί τίς άπειλές του νά τους άφορίση, ό στρατός δχι μόνο χτύπησε τή Ζάρα, άλλά καί τήν κατάστρεψε σχεδόν άπό τά θεμέλιά της.

Οί σταυροί ποϋ είχαν τοποθετηθή άπό τους κατοίκους πάνω στά τείχη τής πόλεως, δέν έμπόδισαν τους έπιτιθέμενους ν' άποτελειώσουν τό βάρβαρο έργο ποϋ άνέλαβαν. "Οταν δ πάπας έμαθε τήν κατάληψι κι' άκουσε τά παράπονα τοϋ Ούάλδου γιά τους χριστιανούς έπιδρομείς, δέν άργησε νά δώση τον άφορισμό του. 'Ο 'Ιννοκέντιος, άπευθυνόμενος στους Σταυροφόρους, γράφει: «'Αντί νά φτάσετε στή Γή τής 'Επαγγελίας, διψάσατε γιά τό αΐμα τών άδελφών σας. 'Ο πειρασμός δλου τοϋ κόσμου, ό Σατανάς, σάς ξεγέλασε. Οί κάτοικοι τής Ζάρας κρέμασαν στά τείχη σταυρούς καί παρά την παρουσία τοϋ 'Εσταυρωμένου, έπιτεθήκατε κατά τής πόλεως καί την άναγκάσατε νά παραδοθή. Φοβούμενοι τον άναθεματισμό, σταματήστε την καταστροφή καί άποδώσατε στους άπεσταλμένους τοϋ βασιλέα τής Ούγγαρίας δ,τι τοϋ έχετε πάρει. Άν δέν τό κάνετε αύτό, πρέπει νά ξέρετε δτι θά είστε άφωρισμένοι, καθώς καί δτι θά στερηθήτε τά προνόμια πού δίδονται σέ δλους τους Σταυροφόρους...»

Οί άπειλές τοϋ πάπα καί ό άφορισμός του, δέν είχαν κανένα άποτέλεσμα γιά τους Βενετούς. Οί Σταυροφόροι δμως τών άλλων χωρών έκατέλεγαν δ,τι μπορούσαν γιά νά βγάλουν άπό πάνω τους την κατάρα. Στό τέλος, ό 'Ιννοκέντιος τους λυπήθηκε καί τους συγχώρεσε, δχι δμως καί τους Βενετούς. 'Ωστόσο κατά τή διάρκεια τής πολιορκίας καί τής καταλήψεως τής Ζάρας, παρουσιάστηκε μιά νέα προσωπικότητα στην ιστορα τής τετάρτης Σταυροφορίας: 'Ο γυιός τοϋ έκθρονισμένου αύτοκράτορα 'Ισαακίου, 'Αλέξιος, ποϋ είχε καταφύγει στή Δύσι γιά νά ζητήση βοήθεια. "Θελε δηλαδή ν' άποκατασταθή καί πάλι στό θρόνο τοϋ Βυζαντίου, τον τραγικό του πατέρα. "Υστερα άπό μιά άκαρπη συνάντησι μέ τον πάπα στή Ρώμη, ό 'Αλέξιος πήγε στή Γερμανία, στό συγγενή του φίλιππο τό Σουηδό, ποϋ είχε παντρευτή την Εϊρήνη, την άδελφή του. 'Η τελευταία, παρακάλεσε μέ θέρμη τον άντρα της νά βοηθήση τον άδελφό της ποϋ «δίχως καταφύγιο καί δίχως πατρίδα, ταξιδεύε σάν τ' άστέρια στον ούρανό, μή έχοντας μαζί του τίποτ' άλλο έκτός άπό τό κορμί του», δπως γράφει ό Νικήτας Χωνιάτης.

'Ο φίλιππος, ποϋ την έποχή έκείνη ήταν άπασχολημένος μέ δικούς του άγώνες, ήταν άνίκανος νά ύποστηρίξη άποτελεσματικά τον 'Αλέξιο. Τον έστειλε δμως μέ μιά άντιπροσωπεία στή Ζάρα, ζητώντας άπό τή Βενετία καί τους Σταυροφόρους νά βοηθήσουν τον 'Ισαάκιο καί τό γυιό του, άποκαθιστώντας τους στό θρόνο τοϋ Βυζαντίου. Γιά την ύπόθεσι αύτή ό 'Αλέξιος ύποσχόταν νά ύποτάξη τό Βυζάντιο —δσον άφορά τό θρησκευτικό τομέα— στή Ρώμη, νά πληρώση ένα μεγάλο χρηματικό ποσό καί, μετά την άποκατάστασι τοϋ πατέρα του, νά συμμετάσχη προσωπικά στή Σταυροφορία. Μά οί Βενετοί ήταν τόσο άπασχολημένοι μέ την πολιορκία της Ζάρας, ώστε δέν είχαν καιρό νά κουβεντιάσουν τίς προτάσεις του. 'Ο έπί κεφαλής τών Σταυροφόρων Τιβέλιο Παλαβιτσίνι, γιά ν' άπαλλαγή άπό την παρουσία του, τοϋ είπε:

—Θέλουμε νά δοκιμάσουμε την άφοσίωσί σου. Δέχεσαι ν' άναλάβης μιά έπικίνδυνη άποστολή;

—Δέχομαι! άπεκρίθηκε ό 'Αλέξιος έτοιμος νά τά παίξη δλα, προκειμένου νά πετύχη τό σκοπό του. Τί πρέπει νά κάνω;

'Ο Παλαβιτσίνι τοϋ έξήγησε τότε δτι έπρεπε νά μπή κρυφά στην πολιορκημένη πόλι. "Ηταν άνάγκη νά πληροφορηθή ποιός ήταν ό τολμηρός άρχηγός πού διεύθυνε τίς μάχες καί τίς έπιθέσεις, δχι μόνο στά τείχη, άλλά καί στίς έξορμήσεις πού γίνανταν έξω άπ' αύτά. Θά τοϋ έδιναν στολή Σταυροφόρου μέ άσπρη κουκούλα —δπως ήταν ντυμένοι οί Σταυροφόροι τοϋ Βασιλέα τής Ούγγαρίας Ούάλδου— καί θά προσπαθοϋσε νά είσχωρήση στο φρούριο της Ζάρας, δπου ήταν συγκεντρωμένος πολύς στρατός. Μ' δλο τό φοβερό κίνδυνο νά συλληφθή καί νά τον τυφλώσουν ώς κατάσκοπο, ό 'Αλέξιος δέχτηκε την πρότασι καί τό ίδιο βράδυ κατώρθωσε νά περάση στην πόλι. "Επρεμε ή καρδιά τοϋ Βυζαντινοϋ πρίγκηπος, καθώς προχωροϋσε στους κατασκότεινους δρόμους της Ζάρας. Παντοϋ έβλεπε φανερά τά σημάδια ένός άπεγνωσμένου πολέμου.

Γυναίκες συγκεντρωμένες στίς γωνιές σιγοκουβέντιαζαν. Μερικές έκλαιγαν γιά τον άδικο χαμό τών δικών τους. Κι' άλλες πάλι κατηγόρουσαν τους Σταυροφόρους, έπειδή έπιχειροϋσαν νά καταλάβουν μιά πόλι δπου ζοϋσαν μονάχα χριστιανοί. 'Ο 'Αλέξιος άκουγε δλα έκεϊνα τά παράπονα καί σκεφτόταν πώς ό άγώνας αύτός ήταν κάτι περισσότερο άπό άδικος. "Αρχισε νά αίσθάνεται τύψεις πού δέχτηκε νά γίνη κατάσκοπος τών Βενετών, αύτός πού ήταν διάδοχος τής πιό δοξασμένης αύτοκρατορίας. Κι' δμως δέ μποροϋσε νά γίνη διαφορετικά. 'Ο πατέρας του, ό 'Ισαάκιος, είχε άδικηθή κι' έπρεπε νά ξαναπάρη μέ κάθε θυσία τό χαμένο του θρόνο. "Υστερα τό τρόπο ν' άπαλλαγή άπό τους συμμάχους του Βενετούς κι' άπό δλους τους τυχοδιώκτες έκείνους Σταυροφόρους. Πρός τό παρόν δμως, τό σπουδαιότερο ήταν νά κερδίση τό παιχνίδι του.

"Εφτασε στό κάστρο τής Ζάρας καί μέ βήμα άποφασιστικό προχώρησε πρός τά έκεί. Μπήκε μέσα χωρίς νά τον σταματήσουν οί φύλακες.

Σκεπασμένος πάντα μέ την κουκούλα του, πήρε ένα θολωτό διάδρομο καί δίχως νά ξέρη ποϋ πηγαίνει, τράβηξε δλόισια. 'Ανέβηκε μερικές σκάλες, κατέβηκε άλλες τόσες κι' έτοιμάστηκε νά μπή σ' ένα δωμάτιο, ποϋ ή μεγάλη του είσοδος σκεπαζόταν μέ βαρειά παραπετάσματα. Δέν πρόλαβε δμως. Κάποιος μιλοϋσε άπό μέσα. 'Η φωνή ήταν βαρειά κι' ώστόσο τό μέταλλό της είχε κάτι παράξενο, ποϋ δέν μποροϋσε νά τό προσδιορίση. 'Ο νεαρός πρίγκηπας έσυρε μέ τρόπο πρός τά πλάγια τό παραπέτασμα καί κύπταξε μέσα. Αύτό πού είδε στην άρχή, δέν τοϋ έκανε καμμία ξεχωριστή έντύπωσι. Στη μέση τοϋ δωματίου, δρθιοι, στεκόντουσαν δύο ίππότες καί κουβέντιαζαν. 'Ο ένας φοροϋσε μιά έλαφριά στολή μέ λεπιδωτό άσημένιο θώρακα. 'Ο άλλος ήταν σιδερόφραχτος...

'Επειδή δέ γνώριζε τη γλώσσα ποϋ μιλοϋσαν, ό πρίγκηπας σκέφτηκε πώς ήταν μάταιο νά παρακολουθήση τή συζήτησί τους. Δέ θά καταλάβαινε τίποτα. 'Αποφάσισε λοιπόν νά συνεχίση τον κατασκοπευτικό του περίπατο στίς άλλες αίθουσες καί τους διαδρόμους. Τή στιγμή δμως πού ήταν έτοιμος νά παρατήση τή σκοπιά του, γύπηκε κάτι πού τόν κάρφωσε στή θέσι του: 'Ο ένας άπό τους δυό ίππότες, γύπηκε κάτι πού τόν σε το λεπιδωτό θώρακα, έκανε μερικά βήματα κι' άξαφνα γύρισε πρός τό μέρος του, χωρίς φυσικά νά τον δή. 'Ο 'Αλέξιος δμως τόν είδε. Διέκρινε καθαρά το πρόσωπό του καί τοϋ ήρθε νά ξεφωνίση. Γιατί ό ίππότης της έκείνος δέν ήταν άντρας. "Ηταν γυναίκα. Κι' ή γυναίκα αύτή δέν ήταν άλλη άπό τη Ραϋμόνδη, τη θυγατέρα τοϋ βασιλέα τής Ούγγαρίας Ούάλδου.

— Ναί, αύτή είναι! ψιθύρισε μέ θαυμασμό ό πρίγκηπας. "Αν κι' έχουν περάσει άπό τότε πέντε όλόκληρα χρόνια, ώστόσο μοϋ είναι άδύνατο νά τήν ξεχάσω. 'Αλλά τί κάνει έδώ στή Ζάρα; Καί γιατί φοράει την ίππωτική αύτή στολή;

Δέν πρόλαβε νά σκεφτή περισσότερο. 'Ο συναμιλητής της Ραϋμόνδης έκανε μιά μικρή ύπόκλισι κι' έφυγε. Πέρασε σύρριζα άπό τον 'Αλέξιο χωρίς νά τον άντιληφτή. 'Η βασιλοπούλα έμεινε τώρα μόνη. "Εκανε μερικά βήματα πάνω κάτω κι' ύστερα κάθησε σ' ένα άνάκλιντρο μέ τά χέρια σταυρωμένα στό στήθος. Φαινόταν συλλογισμένη κι' ό πρίγκηπας ένοιωσε ένα πόνο στην καρδιά του. 'Από τότε πού την είχε γνωρίσει στο παλάτι τοϋ πατέρα του, τή θυμότανε σχεδόν μ' εύγνωμοσύνη. "Ισως ρισσότερο άπό δεκαεχτώ χρόνων κι' αύτή μόλις δεκαεπέντε. Είχαν ζήσει οί δυό τους στιγμές άλησμόνητες, παίζοντας μέ τ' άλογα καί παίγνιόντας άπό πανηγύρι σέ πανηγύρι, χωρίς νά γνωρίζη κανείς τήν ίδιότητά τους.

"Επειτα χώρισαν. Γιατί δπως δλα τά ώραία πράγματα στον κόσμο έχουν ένα τέλος, έτσι κι' ή δική τους ίστορία έλιξε γρήγορα. 'Η Ραϋμόνδη μαζί μέ τον πατέρα της —ποϋ ήταν καλεσμένοι άπό τον 'Ισαάκιο Δαλματικές χώρες, δπου ήταν τό δικό τους βασίλειο. 'Από τότε

πέρασαν πέντε όλόκληρα χρόνια χωρίς νά την ξαναδή, μ' δλο πού μέσα στά έφηβικά τους όνειρα καί τους όρκους, είχαν ύποσχεθή ό ένας τον άλλον νά ξανασμίξουν γρήγορα. Μέ τή σειρά του βέβαια ό Ούάλδος, είχε προσκαλέσει τον αύτοκράτορα καί τό γυιό του νά τους φιλοξενήση στή χώρα του. Μά στό μεταξύ μεσολάβησαν τά τραγικά γεγονότα κι' ή έκθρόνισι τοϋ 'Ισαακίου. "Ετσι τό ταξίδι τους δέν πραγματοποιήθηκε ποτέ...

'Ο πρίγκηπας δέν ήξερε τώρα τί έπρεπε νά κάνη καί πώς νά φερθή. Νά παρουσιαζόταν μπροστά της; Μέ ποιά δικαιολογία δμως; Πώς νά δικαιολογήση την ψευτοαμφίεσί του; Αύτός δέν ήταν Σταυροφόρος. Είχε φορέσει άπλώς τή στολή τών Σταυροφόρων τοϋ Ούάλδου, μόνο καί μόνο γιά νά κατορθώση νά είσχωρήση στή φημισμένη αύτή Δαλματική πόλι. 'Η Ραϋμόνδη θά καταλάβαινε δπωσδήποτε τό άθλιο παιχνίδι του. Κι' αύτό δέν τό ήθελε καθόλου. Μά νά φύγη πάλι χωρίς νά τής μιλήση; "Οχι, αύτό δέ συμφωνοϋσε μέ τά εύγενικά του αίσθήματα. Τό καλύτερο ποϋ είχε νά κάνη ήταν νά βγή μπροστά της καί νά τής πή δλη την άλήθεια. 'Η βασιλοπούλα φαινόταν νά έχη ένεργό μέρος στον πόλεμο αύτό, ποϋ είχαν κηρύξει στον πατέρα της οί χριστιανοί της Δύσεως. Θά τον καταλάβαινε λοιπόν, άν τής άνοιγε μέ είλικρίνεια την καρδιά του.

Χωρίς νά διστάση περισσότερο άνασήκωσε άπότομα τά παραπετάσματα της είσαδου. 'Η Ραϋμόνδη έστρεψε τό κεφάλι της καί τον κύτταξε. Τά ώραία γαλάζια της μάτια καιρφώθηκαν πάνω του, μά δέ μπόρεσε νά τον άναγνωρίση. 'Η κουκούλα τοϋ μισόκρυβε τό πρόσωπο. Δίχως νά ξαφνιαστή ώστόσο άπό την παρουσία του, τον ρώτησε κάτι πού δέν τό κατάλαβε. 'Ο πρίγκηπας έκανε μερικά βήματα, γονάτισε μπροστά της καί πετάντας μακρυά την κουκούλα του, τής είπε:

—Μίλησέ μου έλληνικά, Ραϋμόνδη! Κάποτε σοϋ τά είχα μάθει έγώ ό ίδιος καί μοϋ είχες ύποσχεθή νά μην τά ξεχάσης ποτέ. Πές μου λοιπόν δτι δέν τά λησμόνησες...

'Η βασιλοπούλα έμεινε γιά λίγο άσάλευτη. "Ισως νά προσπαθοϋσε νά συναρμολογήση τίς σκέψεις της. Τό βλέμμα της περιεργαζόταν παράξενα τό γονατισμένο μπροστά της πρίγκηπα. Κι' άξαφνα, άπλώνοντάς του τά χέρια, τον έπιασε τρυφερά άπό τους ώμους.

—Αλέξιε! τοϋ ψιθύρισε. Αλέξιε! Έσύ είσαι, λοιπόν;

—Έγώ είμαι, Ραϋμόνδη! "Οπως βλέπεις ή μοίρα μάς ξανάσμιξε πάλι. Κάποτε είχαμε δρκιστή οί δυό νά ξανασυναντηθοϋμε. Από τότε πέρασαν πέντε όλόκληρα χρόνια. Μεσολάβησαν ένα σωρό δραματικά περιστατικά καί τόσο ό πατέρας μου, δσο κι' έγώ, μείναμε χωρίς πατρίδα...

"Οσο μιλοϋσε, ή Ραϋμόνδη τον κυττοϋσε άπό την κορφή ώς τά νύχια. Τά χείλη της έτρεμαν έλαφρά, ίσως άπό τή συγκίνησι ποϋ ένοιωθε μέσα στά μαλλιά του. Κάτι πήγε νά τοϋ πή σιμά στ' αύτί, συνεπαρμένη δμως πετάχτηκε πάνω κι' έκανε μερικά βήματα πρός τά πίσω. Τά μεγάλα τά μάτια πετοϋσαν φλόγες.

'Ο 'Αλέξιος είδε δτι ό ίππότης έκεινος δέν ήταν άνδρας, άλλά γυναίκα!...

ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

—Τώρα μόνο πρόσεξα, 'Αλέξιε, πώς ή στολή ποϋ φορείς έχει τά έμβλήματα τών Σταυροφόρων τοϋ πατέρα μου! τοϋ είπε. Πώς γίνεται αύτό; Καί μέ ποιόν τρόπο μπήκες στή Ζάρα, άφοϋ την πολιορκεί ό Τιβέλιο Παλαβιτσίνι;

'Ο πρίγκηπας έβαλε τό χέρι στό στήθος του.

—Άν ήξελα νά σέ γελάσω, θά μποροϋσα νά σοϋ πώ ένα σωρό ψέματα! άποκρίθηκε μέ σταθερή φωνή. 'Αλλά θά σοϋ έξομολογηθώ δλη την άλήθεια καί σύ θά μέ κρίνης. Άν μέ βρής ένοχο, στείλε με στό δήμιο. Προηγουμένως δμως θέλω νά μέ άκούσης μέ προσοχή καί κατόπιν νά βγάλης την άπόφασί σου: Είμαι κατάσκοπος τών Βενετών κι' ήρθα έδώ γιά νά μάθω ποιός διευθύνει τίς πολεμικές έπιχειρήσεις της Ζάρας...

'Η Ραϋμόνδη έκανε μιά νευρική κίνησι κι' έτοιμάστηκε νά χτυπήση τό μεγάλο γκόγκ πού κρεμόταν στή μέση τοϋ δωματίου. Μά πρόλαβε ό 'Αλέξιος καί τής έπιασε τό χέρι. "Υστερα της είπε σχεδόν ικετευτικά:

—"Αφησέ με νά συνεχίσω! Μετά φωνάζεις τους φρουρούς σου νά μέ συλλάβουν! Δέ σοϋ ζητώ νά μέ λυπηθής. Θέλω μόνο νά μέ κρίνης μέ δικαιοσύνη...

Καί χωρίς νά πάρη άπάντησι, άρχισε νά τής άφηγήται μέ κάθε λεπτομέρεια πώς πήγε στον πάπα 'Ιννοκέντιο στη Ρώμη, χωρίς νά πετύχη τό παρισμικρό, πώς ταξίδεψε στη Γερμανία, στό Φίλιππο τό Σουηβό, γιά νά ζητήση τή βοήθειά του καί τέλος δλα έκεϊνα ποϋ άναφέρομε στήν άρχή.

—Δέχτηκα νά γίνω κατάσκοπος τών Σταυροφόρων, συνέχισε ό πρίγκηπας, μόνο καί μόνο γιά νά καταρθώσω νά τους πάρω μέ τό μέρος μου κατόπιν. "Ηρθα έδώ κουφά καί μπήκα στό φρούριο χωρίς νά μέ σταματήση κανείς. "Οταν δμως σ' άναγνώρισα κάτω άπό την ίππωτική στολή σου, σκέφτηκα τότε νά παρουσιαστώ μπροστά σου καί νά σοϋ πώ δλη την άλήθεια γιά δυό λόγους: Πρώτα, γιατί κατάλαβα την άδικη έπίθεσι τών Σταυροφόρων έναντίον της Ζάρας. Καί δεύτερο...

'Ο 'Αλέξιος άνασήκωσε τά μάτια του καί κύτταξε την πεντάμορφη βασιλοπούλα.

— Καί δεύτερο; ρώτησε έκεϊνη. Τί ήταν αύτό ποϋ σ' έκανε ν' άλλάξης γνώμη;

—'Επειδή σ' άγαπώ, Ραϋμόνδη! φώναξε ό πρίγκηπας. Σ' άγαποϋσα άπό τότε ποϋ συναντηθήκαμε γιά πρώτη φορά στήν Κωνσταντινούπολι. Μά τώρα ποϋ σέ ξαναείδα, σκέφτομαι δτι δέ θά μπορέσω πιά νά ζήσω χωρίς Έσένα...

Μιά βαθειά, παράξενη σιγή άπλώθηκε δλόγυρα. 'Ο 'Αλέξιος μέ σταυρωμένα χέρια, περίμενε την άπόφασί της. 'Η βασιλοπούλα, σκεφτική πάντα, έκοβε βόλτες πάνω κάτω. Κάποια στιγμή στάθηκε μπροστά του καί κάτι έτοιμάστηκε νά πή. Τά βαρειά παραπετάσματα δμως άνασηκώθηκαν άπότομα καί δυό μεγαλόσωμοι όπλίτες δρμησαν μέσα. Μιλώντας στή γλώσσα τους, έδωσαν ένα είδος άναφοράς στή Ραϋμόνδη, ποϋ τους άκουγε άνήσυχη. Μόλις τελείωσαν, στάθηκαν παράμερα περιμένοντας την άπαντησί της. Κάτι τους είπε τότε έκείνη κι' οί δπλίτες βγήκαν βιαστικά άπό το δωμάτιο. Τά βήματά τους άκούγονταν βαρειά στό θολωτό διάδρομο τοϋ κάστρου. 'Αλλά μόλις άπομακρύνθηκαν, ή Ραϋμόνδη γύρισε στον 'Αλέξιο ποϋ την κυττοϋσε σιωπηλός.

—Ώστε ό Τιβέλιο Παλαβιτσίνι σ' έστειλε έδώ γιά νά μάθης ποιός διευθύνει τίς έπιχειρήσεις της Ζάρας; τον ρώτησε. Τότε έλα μαζί μου γιά νά τον γνωρίσω. Οί Σταυροφόροι έτοιμάζουν έπίθεσι. Τή μεγαλύτερη έπίθεσι ποϋ έκαναν ώς τώρα έναντίον της πόλεως. Εϊναι άμφίβολο άν θ' άνθέξουμε περισσότερο, 'Αλέξιε! Δυστυχώς δέ μποροϋμε νά κάνουμε τίποτα. Γιατί ό Ούάλδος, ό πατέρας μου, δέ φανταζόταν ποτέ δτι οί χριστιανοί θά χτυποϋσαν χριστιανούς. "Ετσι δλες σχεδόν οί δυνάμεις του, βρίσκονται στό δρόμο πρός την Παλαιστίνη...

'Ο 'Αλέξιος την άκολούθησε μέ σκυμμένο κεφάλι. 'Ανέβηκαν στά τείχη κι' άπό κεί πάνω είδαν τίς προετοιμασίες τών Σταυροφόρων. Μέ τό διορπαστικό βλέμμα της, ή Ραϋμόνδη κυττοϋσε δεξιά κι' άριστερά. Κι' άξαφνα, καθώς είδε τό χριστιανικό έκεϊνο συρφετό νά σκαρφαλώνη μέ άνεμοσκαλες στά τείχη, χαμήλωσε τη σιδερένια της μάσκα στό πρόσωπο, έσυρε τό σπαθί της καί μέ φωνή πού βροντολάλησε πέρα ώς πέρα, κάτι είπε στους άντρες της. Τά μάτια τοϋ πρίγκηπα άνοιξαν διάπλατα. Γιατί μ' δλο πού ή προστυχιά δόθηκε στη γλώσσα της βασιλοπούλας, μονιμίας σχεδόν καταλαβε το περιεχόμενό της. Σ'σσωμοι οί άλβανοί τών Σταυροφόρων σάν ένας άνθρωπος στό πόδι. Κι' άβράγκοντας τ' άρματά τους, ώρμησαν άκάθεκτοι στίς έπάλξεις, δπου είχαν άρχίσει κιόλας νά ξεπροβάλλουν τά κεφάλια τών άντιπάλων τους.

Οί άντρες τοϋ Παλαβιτσίνι κέρδιζαν σιγά-σιγά έδαφος. Τότε άκριβώς έπεσε σάν τό σίφουνα πάνω τους ή Ραϋμόνδη, ποϋ μόνο μέ την παρουσία της, έμψύχωσε τους στρατιώτες. 'Η βασιλοπούλα μαχόταν σάν τό λιοντάρι άνάμεσα σέ τόσους, ποϋ προσπαθοϋσαν νά την κυκλώσουν. Τό σπαθί της είχε κοπή στή μέση, δμως αύτό δέν την τρόμαξε. Τράβηξε τον κεφαλοθραύστη της κι' άρχισε νά τον σπιρόγυρίζη σάν τον μύλο, σπάζοντας χέρια, πόδια, κεφάλια, δπου έπεφτε. "Ηταν κάτι άπίστευτα. 'Ο 'Αλέξιος την κυττοϋσε άκίνητος άπό τή γοητεία πού τον συνέλθη άκόμη άπό την κατάπληξί. Τώρα τά καταλάβαινε δλα: 'Ο άνθρωπος ποϋ διεύθυνε τίς έπιχειρήσεις της Ζάρας, δέν ήταν άλλος άπό τή Ραϋμόνδη, την άγαπημένη του...

Αύτό ήταν άρκετό. Μ' ένα πήδημα, άρπαξε ό νεαρός πρίγκηπας τό σπαθί ένός σκοτωμένου στρατιώτη καί βρέθηκε 'στό πλευρό της τολμηροϋς βασιλοπούλας. 'Εκεί, ό ένας σιμά στον άλλον, άρχισαν νά πολεμοϋν ρής βασιλοπούλας. 'Εκεί, ό ένας σιμά στον άλλον, άρχισαν νά πολεμοϋν στήθος μέ στήθος τους Σταυροφόρους. 'Η Ζάρα ζοϋσε πιά τίς τελευταίες της στιγμές. Οί πύλες της είχαν άνοιχτή διάπλατα καί τά τυχοτές της στιγμές. Οί πύλες της είχαν άνοιχτή διάπλατα καί τά τυχοδιωκτικά έκεϊνα στίφη ώρμησαν μέσα ίκφάζοντας, καταστρέφοντας καί λεπλατώντας. Οί φλόγες είχαν ζώσει άπό τίς τέσσερις άκρες τή φημισμένη πολιτεία. Μά ή Ραϋμόνδη, δίπλα στον 'Αλέξιο, έδινε τή στερνή της μάχη. Τό αΐμα έτρεχε βρύση άπό τό άνοιγμένο της μέτωπο καί μιά μαχαιριά την είχε βρή στό πλευρό. "Αν καί πληγωμένη δμως βαστοϋσε άκόμη. Καί δσο έστεκε στά πόδια της, δέν ήταν εύκολο νά τή νικήσουν. "Ωσπου ξαφνικά λύγισε κι' έπεσε κατάχαμα δίχως άνάσα. Οί δπλίτες βλέποντας τον άρχηγό τους νεκρό, σήκωσαν τά χέρια τους καί παραδόθηκαν. 'Η Ζάρα χάθηκε. Κι' ό 'Αλέξιος, γονατισμένος πάνω άπό τό άψυχο κορμί της άγαπημένης του, άφηνε τά δάκρυά του νά τρέχουν...

Παρ' δλα αύτά δέν έγκατέλειψε τά σχέδιά του. Κι' δταν ήσύχασαν κάπως τά πράγματα κατώρθωσε νά πείση τους περισσότερους Σταυροφόρους νά έκστρατεύσουν έναντίον της Κωνσταντινουπόλεως. "Ετσι στή Ζάρα έγινε ένα είδος συνθήκης μεταξύ τους, γιά την κατάκτησι τής «φασιλίδος» τών πολεων. Τό Μάϊο τοϋ 1203 ό στόλος τής Βενετίας μέ τό δόγη 'Ερρίκο Δάνδολο, τό Βονιφάτιο Μομφερρατικό, τον Τιβέλιο Παλαβιτσίνι καί τον 'Αλέξιο, άπέπλευσαν γιά τό μεγάλο σκοπό τους. Καί άκολοϋθησε έπειτα άπό ένα μήνα, οί Σταυροφόροι έκαναν την έμφάνισί τους έξω άπό τά τείχη της Κωνσταντινουπόλεως.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Η ἐκδίκησι τοῦ ΦΕΡΝΑΝΤΕΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΛΙΓΟ πρὶν φτάση στὸ σπίτι του, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Φερνάντες Μορόνι, ὁ πρῶτος ταυρομάχος τῆς Βέρα Κρούζ, εἶχε μιὰ ἰδέα.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ πῆγε στὴν ἀρένα. Ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη φθόνο καὶ μῖσος γιὰ τὸν ἐπαρχιώτη συνάδελφό του, τὸν Μιγκουὲλ Μοντές, ποὺ θὰ ἔπαιρνε κι' ἐκεῖνος μέρος στὶς ταυρομαχίες τῆς ἄλλης μέρας.

Ὁ Μιγκουὲλ Μοντὲζ ἦταν συμπατριώτης τῆς Κοντσίτας, τῆς ὁμορφης χορεύτριας, ποὺ ὁ Φερνάντες τὴν ἀγαποῦσε παράφορα. Ἀπὸ τὴ μέρα, ὅμως, ποὺ εἶχε ἔρθει στὴ Βέρα Κρούζ, ἡ ὁμορφη κοπέλλα εἶχε στραφῆ ἀδίσταχτα σ' αὐτόν, γιατὶ ἦταν πραγματικὰ ἕνας ἀξιολάτρευτος νέος.

Ὁ Φερνάντες χτύπησε τὴν πόρτα τῆς μικρῆς παράγκας, ὅπου ἔμενε ὁ γέρο-Πέντρο, ὁ «μπαντεριλλιέρο». Ἐκεῖνος σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κοσεβάτι, τοῦ ἄνοιξε καὶ τὸν ἔμπασε μέσα. Τὰ εἶχε χαμένα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι.

— Ἄκου, Πέντροο, τοῦ εἶπε ὁ Φερνάντες. Θυμᾶσαι πέρυσι, ποὺ σὲ γλύτωσα ἀπὸ τὴν ἀπόλυσι; Ἦρθες νὰ μὲ παρακαλέσης γονατιστὸς νὰ μὴν ἀποκαλύψω σὲ κανένα πὼς εἶχες βγάλει στὸ στίβο ἕνα ταῦρο χωρὶς λιμαρισμένα κέρατα...

— Εἶχα κάνει λάθος. Σᾶς τ' ὁρκίζομαι! εἶπε ὁ γέρο-Πέντρο.

— Λάθος ἢ ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Θὰ σὲ διώχναμε. Ἀλλὰ ἐγὼ σ' ἔσωσα.

— Ἔχετε δίκηο, σενιόρ, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ...

— Τώρα χρειάζομαι κι' ἐγὼ τὴ βοήθειά σου, Πέντρο. Πρόκειται γιὰ ἕνα πολὺ σοβαρὸ ζήτημα, ποὺ πρέπει νὰ μείνη μυστικὸ ἀνάμεσά μας. Εἶναι μιὰ δουλειὰ εὔκολη, ποὺ θὰ σοῦ ἀφίση καὶ πέντε χιλιάδες «πέζος».

— Πέντε χιλιάδες «πέζος»! εἶπε ὁ γέρος μ' ἔκπληξι. Δὲν εἶχε δῆ ποτὲ στὴ ζωή του τόσα λεφτὰ μαζεμένα!

★

Οἱ ταυρομαχίες εἶχαν ἀρχίσει στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα καὶ θὰ τελείωναν μὲ τὴν ἐπίδειξι τοῦ Φερνάντες Μορόνι, τοῦ «πιὸ τολμηροῦ σπαθιοῦ ὅλου τοῦ Μεξικοῦ».

Ἡ Κοντσίτα περίμενε μ' ἀγωνία νἄρθη ἡ σειρὰ τοῦ ἀγαπημένου της Μιγκουὲλ καὶ δὲν πρόσεχε σχεδὸν καθόλου τοὺς ἄλλους ταυρομάχους, ποὺ εἶχαν προηγηθῆ.

Στὸ τέλος, ὁ Μιγκουὲλ φάνηκε στὴν ἀρένα. Οἱ δυὸ «πικαντόρες» τοῦ φέρανε τὸ ξίφος καὶ τὸν μανδύα. Ἐκεῖνος, μὲ κινήσεις ἄνετες κι' ἀνάλαφρες, ἑτοιμάστηκε νὰ ἀντιμετωπίση τὸν ταῦρο, ποὺ ἦταν νέος καὶ δυνατός.

Πίσω ἀπὸ τὸ ξύλινο διάζωμα, ὁ Φερνάντες παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ Μιγκουέλ. Σὲ μιὰ στιγμή, εἶδε τὸ γέρο Πέντρο καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἐν τάξει;

— Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μόλις τὸ ξίφος ἀγγίξη τὸ πετσὶ τοῦ ταύρου, θὰ σπάση στὰ δυό...

Ἦταν σωστὴ δολοφονία καὶ τὸ ξέραν κι' οἱ δυό τους. Ἀλλὰ κανένας δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ἀποδείξη αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Τὸ ξίφος ἦταν λιμαρισμένο μὲ τρόπο, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ διαπιστωθῆ.

Ὁ Φερνάντες εἶχε ὑποσχεθῆ πέντε χιλιάδες «πέζος» στὸ συνεργό του καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἦταν πολὺ μεγάλο γιὰ ἕνα φτωχὸ διάβολο σὰν τὸ γέρο-Πέντρο.

Ὁ Μιγκουὲλ θὰ σκοτωνόταν ἀπὸ τὸν ταῦρο, ὅλοι θὰ τὸ ἀπόδιναν σὲ ἀτυχία του κι' ἡ ὁμορφη Κοντσίτα θὰ γύριζε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Φερνάντες, ὅπως πρῶτα.

Τὸ πλῆθος ξεφώνιζε κάθε φορά, ποὺ ὁ ταῦρος, χυμῶντας μανιασμένος, περνοῦσε ξυστὰ ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ Μιγκουέλ. Τὸ θάρρος κι' ἡ ἱκανότητα τοῦ νεαροῦ ταυρομάχου ἔκαναν ἐντύπωσι.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἁπλώθηκε νεκρικὴ σιγὴ σ' ὅλη τὴν ἀρένα. Ὁ Φερνάντες δὲν κυττοῦσε στὸ στίβο. Ἡ καρδιά του κόντευε νὰ σταματήση. Εἶχε φτάσει ἡ μεγάλη στιγμή. Ὁ Μιγκουὲλ ἑτοιμαζόταν νὰ χτυπήση τὸν ταῦρο. Ὅλοι κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους. Ὁ Φερνάντες ἔκλεισε τὰ μάτια. Ὕστερα ἄκουσε ζητωκραυγὲς καὶ χειροκροτήματα νὰ δονοῦν τὸν ἀέρα. Ἀπὸ τὶς κερκίδες πέφτανε τώρα στὸ στίβο βροχὴ τὰ λουλούδια.

Ὁ Μιγκουέλ, ἀδιάφορος γιὰ ὅλα αὐτά, πλησίασε κάτω ἀπὸ τὸ θεωρεῖο, ὅπου βρισκόταν ἡ Κοντσίτα καὶ τῆς πέταξε τὸ αὐτὶ τοῦ ταύρου καὶ τὸ μανδύα του. Τιμοῦσε ἔτσι τὴν πιὸ ὁμορφη κοπέλλα τῆς ἀρένας, τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του.

Ὁ Φερνάντες δὲν πίστευε στὰ μάτια. Τί εἶχε συμβῆ, λοιπόν; Ὁ ταῦρος βρισκόταν ἀκίνητος στὸ ἔδαφος, μὲ τὸ σπαθὶ καρφωμένο στὸ σβέρκο του. Ὁ Φερνάντες ἀναζήτησε μὲ τὸ βλέμμα του τὸ γέρο-Πέντρο. Μὰ δὲν τὸν εἶδε πουθενά.

Τώρα ἦταν ἡ σειρά του. Ἐμφανίστηκε στὸ στίβο, ἐνῶ ὁ ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὸ Μιγκουὲλ δὲν εἶχε ἀκόμα κοπάσει. Σκεφτόταν, πώς, ἂν ὁ Πέντρο τὸν εἶχε γελάσει, θὰ τοῦ τὸ πλήρωνε ἀκριβά.

Τὸν εἶδε ξαφνικά, μαζὶ μ' ἕναν ἄλλο «μπαντεριλλιέρο», νὰ τοῦ φέρνη τὸ μανδύα. Τὸν κύτταξε κατάματα. Κι' ὁ γέρο-Πέντρο τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβη μὲ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, πὼς δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέση γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

Πῆρε τὸ μανδύα του καὶ τὸ ξίφος του καὶ περίμενε τὸν ταῦρο. Τὸ ζῶο ἦταν πολὺ ζωηρὸ κι' ὁ Φερνάντες, μὲ τὴ σιγουριὰ τῆς ἀφταστης τέχνης του, τὸ ἄφηνε νὰ περνᾶ δίπλα του, χωρὶς νὰ φοβᾶται. Ἀλλὰ δὲν εἶχε κέφι, γιὰ νὰ κάνη ὅλες τὶς ἐπιδείξεις ποὺ συνήθιζε. Ἀποφάσισε νὰ τελειώση γοήγορα.

Ὁ ταῦρος χύμηξε πάνω του κι' ὁ Φερνάντες, σημαδεύοντας τὸ σβέρκο του, μὲ τὸ σπαθί του, τὸ ἔσπρωξε μὲ δύναμι. Ἀλλά, πρὶν περάση τὸ πετσὶ τοῦ ζώου, τὸ σπαθὶ ἔσπασε στὰ δυό. Τὸ ζῶο τὸν ἀναποδογύρισε κι' ὁ Φερνάντες προσπάθησε ν' ἀνασηκωθῆ γιὰ νὰ ξεφύγη. Ἀλλὰ ὁ ταῦρος γύριζε τώρα πίσω, τρέχοντας σὰν βολίδα. Ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ γλυτώση τὸ θάνατο...

Στὸ μεταξύ, ὅμως, ἕνας ἄνθρωπος εἶχε χωθῆ μέσα στὴν ἀρένα. Βρέθηκε μπροστὰ στὸν ταῦρο, πρὶν φτάση στὸν πληγωμένο Φερνάντες, καὶ τοῦ βύθισε τὸ σπαθί του στὸ λαιμό.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Μιγκουὲλ Μοντέζ. Τὸ πλῆθος ξέσπασε σὲ ζητωκραυγές...

★

Πέρασαν ἀκόμα λίγα λεπτὰ κι' ἡ ὁμορφη Κοντσίτα ἔστελνε φιλιὰ στὸν ἀγαπημένο της, χαμογελῶντας του γλυκά.

Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ἀφοῦ οἱ γιατροὶ περιποιήθηκαν τὴν πληγὴ τοῦ Φερνάντες, μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ νοσοκομείου ὁ γέρο-Πέντρο. Ὁ Φερνάντες τὸν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο μῖσος.

Ἀλλ' ὁ Πέντρο, σὰν νὰ μὴ τὸ πρόσεξε, τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι τόσο εὐχαριστημένος, σενιόρ, ποὺ ἡ Μαντόννα προστάτεψε τὴ ζωή σας! Καὶ πιὸ εὐχαριστημένος ἀκόμη, ποὺ σᾶς γλύτωσε ὁ ἴδιος ὁ γυιός μου, ὁ Μιγκουὲλ Μοντέζ!...

Ὁ Φερνάντες ἀνατρίχιασε καὶ κύτταξε τὸ γέρο σαστισμένος.

— Ὁ γυιός σου!... τραύλισε.

Ὁ γέρος χαμογέλασε.

— Ναί... ἀποκρίθηκε. Ὁ Μιγκουὲλ εἶναι ὁ μοναχογυιός μου.

Ὁ ταυρομάχος ἔκλεισε τὰ μάτια του. Καταλάβαινε πολὺ καλά, πὼς ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ πληρώση τὴν τρέλλα του, ἦταν ν' ἀποτραβηχτῆ πιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἀρένα.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, συχώρεσέ με...

Καὶ μὲ φρίκη σκέφτηκε τί θἄχε δοκιμάσει στὴν καρδιά του ὁ γέρο-Πέντρο, ὅταν τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ τοῦ λέη πὼς θἄπρεπε ὁ ταῦρος νὰ σκοτώση τὸ Μιγκουέλ. Τὸ πάθημά του ἦταν ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ γίνη ὁ Μιγκουὲλ διάδοχός του, ὄχι μονάχα στὴν καρδιὰ τῆς Κοντσίτας, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς καρδιὲς τῆς Βέρα Κρούζ...

ΧΟΣΕ ΑΛΒΑΡΕΖ

Η ΕΜΦΡΑΞΙΣ *Τοῦ μυοκαρδίου*

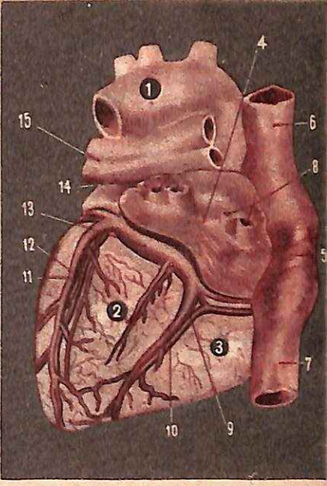

Σχηματικὴ παράστασις τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν ἀγγείων ποὺ ξεκινοῦν ἀπ' αὐτήν. 1) Ἀορτή. 2) Ἀριστερὰ κοιλία. 3) Δεξιὰ κοιλία. 4) Ἀριστερὸς κόλπος. 5) Δεξιὸς κόλπος. 6) Ἀνωτέρα κοίλη φλέβ. 7) Κατωτέρα κοίλη φλέβ. 8) Δεξιὰ πνευμονικὴ φλέβ. 9) Δεξιὰ στεφανιαία ἀρτηρία. 10) Μέση καρδιακὴ φλέβ. 11) Ὀπισθία ἀριστερὴ φλέβ. 12) Ἀριστερὴ στεφανιαία ἀρτηρία. 13) Κορμὸς τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν. 14) Ἀριστερὴ πνευμονικὴ φλέβ. 15) Πνευμονικὴ ἀρτηρία.

Μιὰ τυπικὴ ἀσθένεια τῆς ἐποχῆς μας

ΠΡΙΝ ἀπὸ μισὸν αἰῶνα, ἡ ἔμφραξις τοῦ μυοκαρδίου ἦταν μιὰ ἀσθένεια σχεδὸν ἄγνωστη. Ἡ σπανιότης μὲ τὴν ὁποίαν ἐμφανιζόταν τῆς ἀφαιροῦσε κάθε πρακτικὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ γι' αὐτὸ τὰ ἰατρικὰ ἐγχειρίδια τῆς ἀφιέρωναν ἐλάχιστες μόνο λέξεις. Σήμερα, τουναντίον, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες μάστιγες τῆς ἐποχῆς μας καὶ οἱ διεθνεῖς στατιστικὲς ἀποδίδουν σ' αὐτὴν τὰ 5—10% τῆς γενικῆς θνησιμότητος.

Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ καρδιακὴ ἔμφραξις εἶναι μιὰ ἀσθένεια τῆς ἐποχῆς μας, μιὰ ἀσθένεια, δηλαδή, ποὺ ὀφείλεται στὸν ἑξαλλο ρυθμὸ τῆς σημερινῆς ζωῆς. Σπανιωτάτη μεταξὺ τῶν πρωτογόνων λαῶν, ἐμφανίζεται μὲ διαρκῶς αὐξανομένη συχνότητα, ὅσο ἀνεβαίνομε τὴν κλίμακα τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ δύο χῶρες ὅπου ἡ ἀσθένεια αὐτὴ κάνει κυριολεκτικὰ θραῦσι μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων εἶναι οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἡ Σουηδία.

Ἡ ἔμφραξις προσβάλλει σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία τοὺς ἄντρες (3 ἄντρες, 1 γυναῖκα). Εἶναι πιὸ συχνή, ἐξ ἄλλου, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς λευκῆς φυλῆς.

Ἀλλὰ πῶς προκαλεῖται ἡ ἔμφραξις;

Τὸ ἀρδευτικὸ σύστημα τοῦ ὀργανισμοῦ μας δὲν εἶναι ὁμοιόμορφο. Ὅλες περιοχὲς ἢ ὄργανα ἐξυπηρετοῦνται ἀπὸ ἕνα δίκτυο σωληνώσεων καὶ ἄλλες ἀπὸ ἕνα μοναδικὸ ἀγωγό. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ἡ ἔμφραξις τυχὸν μιᾶς ἀρτηρίας περνάει σχεδὸν ἀπαρατήρητη. Γιατὶ ἡ περιοχὴ ἢ τὸ ὄργανο ποὺ ἐξυπηρετεῖ τροφοδοτοῦνται ἀπὸ τὶς γειτονικὲς ἀρτηρίες. Ὅταν ὅμως, πρόκειται γιὰ μιὰ μοναδικὴ ἀρτηρία, ἡ ἔμφραξις της μπορεῖ νὰ ἔχη δραματικὲς συνέπειες. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει στὴν ἔμφραξι τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, ποὺ ἔχουν τὸ προνόμιο νὰ τροφοδοτοῦν τὸν καρδιακὸ μῦν μὲ αἷμα. Ὁ σχηματισμὸς ἑνὸς θρόμβου στὸ ἐσωτερικό τους καταδικάζει σὲ θάνατο τὴν περιοχὴ τῆς καρδιᾶς ποὺ ἐξυπηρετοῦν.

Ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις, ποὺ ἀλλοιώνει τὴ σύστασι τοῦ ἰστοῦ τῶν ἀρτηριῶν καὶ καταστρέφει τὴν ἐλαστικότητά τους προπαρασκευάζει τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἔμφραξι. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, πρόκειται γιὰ ἕνα κομματάκι ἐκφυλισθέντος ἰστοῦ, ποὺ ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὰ τοιχώματα μιᾶς ἀρτηρίας καὶ ποὺ ἐνσφηνώθηκε σ' ἕνα σημεῖο, ὅπου ὁ «ἀφθαλμὸς» ἔχει σμικρυνθῆ λόγω τῆς συσσωρεύσεως χοληστερόλης ἢ ἁλάτων ἀσβεστίου. Μιλοῦμε τότε γιὰ ἐμβολή. Σὲ ἄλλες πρόκειται γιὰ ἕνα θρόμβο αἵματος, ποὺ παρεμποδίζει μὲ τὸν ὄγκο του τὸ πέρασμα τοῦ αἵματος ἀπὸ μιὰ ἀρτηρία. Μιλοῦμε τότε γιὰ θρόμβωσι. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο. Μιὰ περιοχὴ τῆς καρδιᾶς δὲν τροφοδοτεῖται πιὰ μὲ αἷμα καὶ νεκρώνεται.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι, καὶ ἄλλες ἀσθένειες μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὴν ἔμφραξι τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν: ἡ ἐνδοκαρδίτις, ἡ πανώλης, ἡ θρομβοαγγειίωσις, οἱ κακοήθεις ὄγκοι κλπ.

Ἡ ἔμφραξις εἶναι μιὰ ἀσθένεια τῆς γεροντικῆς ἡλικίας. Ὁ κίνδυνος ἀρχίζει ἤδη ἀπὸ τὰ 40, ἀλλ' ἡ πιὸ κρίσιμη περιεδος βρίσκεται μεταξὺ τῶν 55 καὶ τῶν 66. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ παρατηρεῖται ὅμως καὶ σὲ νέους 20—30 χρόνων, ἀκόμη καὶ σὲ νήπια.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀπέδωσαν τὸ μεγάλο ποσοστὸ ἀσθενῶν ἀπὸ ἔμφραξι ποὺ παρατηρεῖται στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες στὴν κατάχρησι λιπῶν, στὴ μεγάλη κατανάλωσι κονσερβαρισμένων τροφῶν καὶ στὴ χρῆσι νεροῦ, ποὺ μεταφέρεται μὲ μεταλλίνους ἀγωγοὺς ἀπὸ μακρυνὲς ἀποστάσεις.

Εἰδικώτερα ὡς πρὸς τὴν τελευταία αἰτία, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες παρατηροῦν ὅτι τὸ νερό, ποὺ διοχετεύεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μεταφέρει καὶ ἀφθονα μεταλλικὰ ἅλατα, ποὺ παρεμποδίζουν τὴ δράσι τῆς βιταμίνης Β6, χωρὶς τὴν ὁποία δὲν ἐπιτυγχάνεται ὁ μεταβολισμὸς τῶν λιπῶν. Ἔτσι, ἀναποτίθενται στὰ τοιχώματα τῶν ἀρτηριῶν μεγάλες ποσότητες χοληστερίνης, ποὺ ὁδηγοῦν βαθμιαία στὴν ἀρτηριοσκλήρωσι. Ἀπ' αὐτὴν ὡς τὴν ἔμφραξι ἡ ἀπόστασε δὲν εἶναι μεγάλη.

Μιὰ ἀκόμη σοβαρὴ αἰτία φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ κάπνισμα. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸ κάπνισμα καὶ ἑνὸς μόνον τσιγάρου, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες ἀποχῆς, ἐμφανίζει στὸ ἡλεκτροκαρδιογράφημα μιὰ ἀξιοσημείωτη αὔξησι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως.

Προκειμένου γιὰ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, πιστεύεται ὡς πρωτότες ἀκόμη ὅτι προκαλοῦσαν διαστολὴ τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν καὶ ἀποκαθιστοῦσαν τὴν κανονικὴ κυκλοφορία στὸ μυοκάρδιο. (Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἕνα ποτηράκι κονιὰκ ἢ οὔτσκυ θεωρεῖται ὡς τὸ καλύτερο φάρμακο σὲ περίπτωσι κρίσεως στηθάγχης). Οἱ νώτερες παρατηρήσεις, ὅμως, ἀπέδειξαν ὅτι τὸ οἰνόπνευμα δὲν προκαλεῖ διαστολὴ τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν. Ἐπενεργεῖ μόνον σὰν ἀναισθητικὸ καὶ ἐξαφανίζει τὸν πόνο. Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνο. Πραγματικά, μᾶς δημιουργεῖ μιὰ ψευδαίσθησι ἐυεξίας καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει ν' ἀντιληφτοῦμε τὸν κίνδυνο.

Ἡ ἔμφραξις ἐκδηλώνεται μ' ἕναν ἰσχυρότατο πόνο στὴ μέση περίπου τοῦ θώρακος, μὲ ἐξαφνη ἀπόκλισι πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. Ὁ πόνος αὐτός, ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς ἰσχυρότερους ποὺ γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος, ἐξαπλοῦται ταχύτατα στὶς ὠμοπλάτες, στὶς μασχάλες καὶ στὸ ἀριστερὸ χέρι.

Ὑπάρχουν, ὅμως, ἐμφράξεις ποὺ συναδεύονται ἀπὸ πολὺ ἐλαφροὺς πόνους ἢ ποὺ ἐξελίσσονται χωρὶς πόνο. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρόκειται γιὰ περιφερομένους θρόμβους, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερο κίνδυνο γιὰ τὸν ὀργανισμό. Γιατί, ἀφοῦ περάσουν τὰ μεγάλα ἀγγεῖα, ἐνσφηνώνονται κατόπιν σὲ κάποιο μικρὸ καὶ σταματοῦν τὴν κυκλοφορία.

Τὸ χειρότερο στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ὅτι ὁ ἀσθενὴς δὲν ὑποπτεύεται τίποτα, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κρίσις ἐκδηλώνεται μὲ τρόπο τελείως ἀπροσδόκητο.

Στὴν ἔμφραξι, ὁ γιατρὸς δὲν ἔχει νὰ κάμη μεγάλα πράγματα. Ἡ θεραπεία εἶναι κυρίως συμπτωματική.

Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἐφαρμόζεται τὸ ὀξυγόνο γιὰ νὰ ἀποφευχθῆ ἡ κούρασι τῆς καρδιᾶς καὶ χορηγοῦνται τὰ ἀγγειοδιασταλτικὰ (ἀμινοφυλλίνη, θεοβρωμίνη κλπ.) ἢ τὰ ἀναισθητικὰ (μορφίνη) ἐναντίον τῶν πόνων.

Τὸ κυριώτερο θεραπευτικὸ μέσον εἶναι, ὅμως ἡ ἀπόλυτη ἀκινησία στὸ κρεβάτι.

Κατὰ τὶς πρῶτες 20 ἡμέρες ἴδιως, ἀπάτε ἡ θνησιμότης φτάνει τὰ 20—25%, δὲν ἐπιτρέπεται στὸν ἀσθενὴ νὰ γυρίση οὔτε στὸ πλευρό. Σὲ βαρεῖες περιπτώσεις, ἡ ἀκινησία μπορεῖ νὰ κρατήση ἕξη, ὀχτὼ ἢ δέκα μῆνες.

Συνηθέστερα, ὅμως, μετὰ τὸ δεύτερο μῆνα, ὁ ἀσθενὴς μπορεῖ νὰ κάνη μερικὲς ἐλαφρὲς κινήσεις καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἕξη μῆνες ἢ ἕνα χρόνο νὰ ξανασχίση τὶς συνήθεις ἀσχολίες του.

Οἱ πιθανότητες ἐπιβιώσεως μετὰ τὴν κρίσι εἶναι καλές. Τὰ 50% τῶν ἀσθενῶν ποὺ προσεβλήθησαν ἀπὸ ἔμφραξι ξεπερνοῦν μετὰ τὴ θεραπεία της τὰ 5 χρόνια ζωῆς καὶ οἱ μισοὶ ἀπ' αὐτοὺς φτάνουν τὰ 10 ἢ 15 χρόνια.

Ἀναφέρεται, ἐξ ἄλλου, ἡ περίπτωσις ἑνὸς ἀσθενοῦς, ποὺ ἔζησε 40 χρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη κρίσι ἐμφράξεως, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔπαθε στὸ μεταξὺ καὶ ἄλλες δύο.

1) Τὸ ἀσφαλέστερο μέσο γιὰ τὴ διάγνωσι τῶν καρδιακῶν νοσημάτων εἶναι σήμερα ὁ ἡλεκτροκαρδιογράφος. 2) Ἡ «ὀκτνὴ» τοῦ ὀξυγόνου ποὺ ἐφαρμόζεται κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς κρίσεως, γιὰ ν' ἀποφευχθῆ ἡ κούρασι τῆς καρδιᾶς τοῦ ἀσθενοῦς.

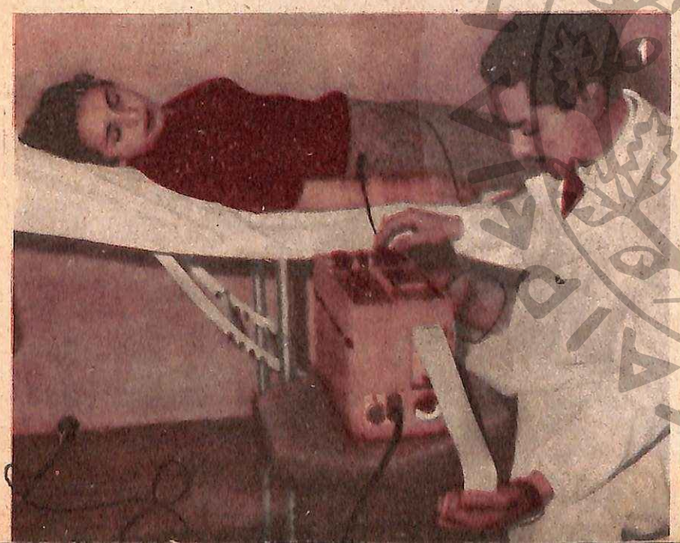

Ένα πάρκο στό μπαούλο

Ἡ «ἀγγελική» Ἔμμα μὲ τοὺς τέσσερες συζύγους

ΓΙΑ δυὸ πράγματα διψοῦσε ἡ Ἔμμα Λεντού: γιὰ ἔρωτα καὶ γιὰ λεφτά. Καὶ φρόντιζε, σὰν πρακτικὴ γυναῖκα, νὰ μετοχετεύεται τὸ πρῶτο γιὰ νὰ πετυχαίνῃ τὸ δεύτερο...

Ἦταν τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ Φὰρ - Οὐὲστ εἶχε κατακλυστῆ ἀπὸ χρυσοθῆρες κι' ἀπὸ τυχοδιῶκτες κάθε εἴδους. Τὸ Στόκτον τῆς Καλιφορνίας ἦταν τότε—ἐδῶ καὶ 50 χρόνια— μιὰ μικρὴ πόλη ποὺ ἔσφιζε ἀπὸ ζωή. Τὸ λιμάνι του βρισκότανε συνεχῶς σὲ κίνηση, μὲ τὰ μεγάλα πλοῖα ποὺ φόρτωναν τὰ γεωργικὰ προϊόντα τῆς εὐφορης κοιλάδας τοῦ Σὰν Τζοακίν. Στοὺς λασπωμένους δρόμους του κυκλοφοροῦσαν ναυτικοί, χρυσοθῆρες, κτηματίες, μετανάστες, κάου - μπόϋς, χαρτοπαίκτες κι' ἀπατεῶνες — κάθε καρυδιᾶς καρύδι...

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ζωντανὸ μωσαϊκὸ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της, τὸ Μάρτιο τοῦ 1906, μιὰ ὁμορφη καὶ μικροκαμωμένη γυναικούλα, ντυμένη ἁπλὰ καὶ σοβαρά, μὲ μαύρη φούστα κι' ἄσπρη μπλούζα.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες ἐξαφανίστηκε. Συγχρόνως, συνέβη κάτι ποὺ ἀναστάτωσε τὴ μικρὴ ἐκείνη πόλη: Κάποιος ἀχθοφόρος τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ πρόσεξε ὅτι ἀπὸ ἕνα μεγάλο μπαοῦλο ποὺ βρισκόταν στὴν ἀποθήκη, κλειδωμένο καὶ δεμένο μ' ἕνα σκοινί, ἐβγαινε μιὰ βαρειὰ μυρωδιά... Εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν ἀστυνόμο Τζώρτζ Γουώκερ, κι' αὐτὸς ἔσπασε τὴν κλειδαριά.

Μέσα στὸ μπαοῦλο βρισκόταν τὸ πτῶμα ἑνὸς ἄντρα ὡς 35 χρόνων, εὔσωμου, μὲ περιποιημένη ἐμφάνισι καὶ ντύσιμο. Ἡ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασι ἀπέδειξε πὼς τὸ θῦμα εἶχε πάρει μεγάλες δόσεις χλωρόλης καὶ μορφίνης, ἀρκετὲς γιὰ νὰ σκοτώσουνε 30 ἀνθρώπους. Ὡστόσο, δὲν εἶχε προλάβει νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὰ δυὸ αὐτὰ ναρκωτικά. Καθὼς ἦταν κοιμισμένος, τὸν εἶχαν βάλει μέσα στὸ μπαοῦλο, κι' ὁ θάνατός του εἶχε ἐπέλθει ἀπὸ ἀσφυξία.

Ὁ Γουώκερ δὲ δυσκολεύτηκε ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι τὸ μακάβριο μπαοῦλο εἶχε σταλῆ στὶς 23 Μαρτίου στὸ σταθμὸ ἀπ' τὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Καλιφορνίας», ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα τοῦ Στόκτον. Πῆγε ἀμέσως ἐκεῖ κι' ἐξακρίβωσε ὅτι τὸ μπαοῦλο ἀνῆκε στὸν "Αλμπερτ Μὰκ Βίκαρ καὶ τὴ γυναῖκα του, ποὺ εἶχαν μείνει ἐκεῖ, σ' ἕνα δωμάτιο ἐπὶ δυὸ βδομάδες. Ἡ κ. Μὰκ Βίκαρ ἦταν ἡ ὄμορφη γυναικούλα μὲ τὴ μαύρη φούστα καὶ τὴν ἄσπρη μπλούζα...

Στὶς 24 Μαρτίου, εἶχε πῆ στὸν ξενοδόχο ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε πάθει ἕνα ξαφνικὸ κοιλόπονο κι' εἶχε πάει στὸ γιατρό. Ὕστερα ἀπ' τοὺς δυό τους.

Ὁ Γουώκερ ἔκαμε μιὰ ἔρευνα στὸ δωμάτιό τους, δὲν βρῆκε ὅμως τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐξακρίβωσε ὕστερα ὅτι ἡ νέα γυναῖκα εἶχε κάμει ἕνα σωρὸ ἀκριβὰ ψώνια ἀπ' τὰ καταστήματα τοῦ Στόκτον: ροῦχα, κοσμήματα... κι' ἕνα μακρὺ σκοινί, αὐτὸ ποὺ μετὰ χειρίστηκε γιὰ τὸ δέσιμο τοῦ μπαούλου.

Ὁ Μὰκ Βίκαρ ἐξ ἄλλου ἦταν γνωστὸς στοὺς κύκλους τῶν μεταλλωρύχων τοῦ Στόκτον. Μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἐργαζόταν ὡς ἐπιστάτης σ' ἕνα γειτονικὸ ὀρυχεῖο, μὲ πολὺ καλὸ μισθό. Ὕστερα πῆγε καὶ τὸν βρῆκε ἐκεῖ ἡ ὄμορφη ἐκείνη γυναῖκα, καὶ τότε ὁ Μὰκ Βίκαρ πῆρε ὅλες του τὶς οἰκονομίες καὶ μιὰ γερὴ προκαταβολὴ ἀρκετῶν ἑκατοντάδων δολλαρίων κι' ἔφυγε μαζί της.

Μὰ ἦταν πραγματικὰ γυναῖκα του, αὐτὴ ἡ ἄγνωστη;

Γύρισε τὰ διάφορα ἄλλα ἀρχεῖα, ὅπου εἶχε δουλέψει προηγουμένως ὁ Μὰκ Βίκαρ. Τέλος, ἡ ἔρευνά του τὸν ἔφερε σ' ἕνα μεγάλο χωριὸ μεταλλωρύχων, τὸ Τζάκσον, κι' ἐκεῖ βρῆκε αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε.

Στὸ χωριὸ αὐτὸ εἶχε παντρευτῆ ὁ Μὰκ Βίκαρ μὲ τὴν ὄμορφη γυναικούλα, τὴν "Εμμα Χέιντ. "Επειτα χώρισαν, κι' ἡ "Εμμα ξαναπαντρεύτηκε μὲ τὸ μεταλλωρύχο Λεντού.

Δὲν ἦταν ὡστόσο ὁ πρῶτος της ἄντρας ὁ Μὰκ Βίκαρ. Ἀπ' τοὺς συγγενεῖς της, ὁ Γουώκερ ἔμαθε πὼς εἶχε παντρευτῆ προηγουμένως μὲ κάποιον Τσάρλ Μπάιρετ. Εἶχαν πάει οἱ δυό τους ἕνα ταξίδι στὸ Μεξικό, ἀπ' ὅπου ἡ "Εμμα γύρισε μονάχη. Ἐξήγησε τότε ὁλοήγυντας ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ Μεξικανοὺς ληστές.

Δὲν ἄργησε ὡστόσο νὰ παρηγορηθῆ καὶ νὰ ξαναπαντρευτῆ μὲ κάποιον Οὐίλλιαμς. Αὐτὸς πέθανε στὴν Ἀριζόνα —περιέργως, ὅλοι οἱ θάνατοι τῶν συζύγων τῆς "Εμμας εἶχαν συμβῆ σὲ μέρη ποὺ δὲν τὴν ἤξερε κανείς!— κι' ἡ χήρα του εἰσέπραξε ἕνα σεβαστὸ ποσὸν ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια ζωῆς του.

Ὁ Μὰκ Βίκαρ ἦταν ὁ τρίτος ἄντρας της. Χώρισαν δὲ ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες, κι' ἡ "Εμμα παντρεύτηκε γιὰ τετάρτη φορὰ μὲ τὸν ἡλικιωμένο Λεντού. Ὁ τωρινὸς σύζυγός της ἀγνοοῦσε ποῦ βρισκόταν ἡ γυναῖκα του. Βεβαίωσε ὅμως τὸν ἀστυνόμο πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ κάνη τίποτα κακὸ ἡ "Εμμα του!...

Μὰ ὁ Γουώκερ εἶχε πολλὲς ἀμφιβολίες γι' αὐτό, καὶ συνέχισε τὶς ἔρευνές του. Τέλος, τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1906, ἀνακάλυψε πὼς ἡ "Εμμα εἶχε στείλει τὸ Μάρτιο ἀπ' τὸ Στόκτον ἕνα τηλεγράφημα σὲ κάποιον ἄντρα, στὸ Σὰν Φραντσίσκο, ὁρίζοντάς του ραντεβοὺ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο αὐτῆς τῆς πόλεως.

Δὲ δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ βρῆ τὸν παραλήπτη τοῦ τηλεγραφήματος: Ἦταν ἕνας νέος καὶ πλούσιος ἐργολάβος κι' ἔμενε σὲ ἀστυνομικοί. Θάλεγε κανεὶς πὼς τοὺς περίμενε...

— Ναί, εἶδα τὴν "Εμμα, ντὲς τὸ βράδυ ἀκόμα, τοὺς εἶπε.

— Ποῦ εἶναι τώρα;

— Πιστεύω πὼς πῆγε στὸ Ρίτσμοντ.

Ὁ νέος ἐξήγησε ἀκόμα πὼς τὴν εἶχε γνωρίσει ὡς «"Εμμα Οὐίλλιαμς, στενογράφο ἀπ' τὸ Τζάκσον». Ἐπιμόκειτο δὲ νὰ τὴν παντρευτῆ, ὅταν ξαφνικὰ διάβασε στὶς ἐφημερίδες τὴ δολοφονία τοῦ Μὰκ Βίκαρ. Ξέροντας ἀπ' τὴν "Εμμα πὼς ἦταν ἄλλοτε γυναίκα ρία καὶ τῆς ζήτησε πίσω τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραβώνων τους. Ἡ "Εμμα τοῦ τὸδωσε χωρὶς ἀντίρρησι.

Ὁ Γουώκερ τὴν ἀναζήτησε στὸ Ρίτσμοντ. Μὰ εἶχε χαθῆ.

Παρακολουθῶντας ὡστόσο τὰ ἴχνη της μὲ ὑπομονή, τὴ βρῆκε ἐπιτέλους, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς κοντινῆς κωμοπόλεως Ἄντιοκ.

Μέσα στὶς ἀποσκευές της, εἶχε διάφορα ἀτομικὰ πράγματα τοῦ Μὰκ Βίκαρ, καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ μερικὰ δισκία μορφίνης καὶ μιὰ μισογεμάτη μποτίλια μὲ χλωράλη!

Ἦταν ἀδύνατο πιὰ ν' ἀρνηθῆ τὸ ἔγκλημά της! Καὶ πραγματικά. τὰ ὡμολόγησε ὅλα στὸ Γουώκερ: Ἡ μονότονη καὶ φτωχικὴ ζωή της κοντὰ στὸν ἀγαθὸ καὶ εὔπιστο Λεντοὺ τὴς ἔφεραν ἀσφυξία. Τὸν ἄφησε λοιπὸν ξαφνικά, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ τίποτε, καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὸ Μὰκ Βίκαρ, στὸ ὁποῖο εἶχε τοῦ Στόκτον. "Εμειναν δυὸ βδομάδες μαζί του, ξαναγεύτηκε τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια του καὶ συγχρόνως κατασπατάλησε ὅλα του τὰ λεφτὰ σὲ τρελλὲς ἔξοδα.

Στὸ μεταξύ, σ' ἕνα σύντομο ταξίδι της στὸ Σὰν Φραντσίσκο, γνώρισε τὸν πλούσιο ἐργολάβο, ποὺ ξετρελλάθηκε μαζί της. Ἀποφάσισε τότε νὰ τὸν παντρευτῆ, γιὰ τὰ λεφτά του. "Εκαμε ὅμως τὸ λάθος νὰ φανερώσῃ τὸ σχέδιό της στὸ Μὰκ Βίκαρ. Ἐκεῖνος φρένιασε τότε, γιατὶ θὰ τὴν ἔχανε πάλι, καὶ τὴν ἀπείλησε πὼς θὰ φανέρωνε στὸν ἐργολάβο ὅτι ἦταν ἤδη παντρεμένη μὲ τὸν Λεντού.

Γιὰ νὰ τοῦ κλείση λοιπὸν τὸ στόμα καὶ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτόν, ἡ «ἀγγελική» "Εμμα τὸν δολοφόνησε!

Ἡ δίκη της ἔγινε τὸν Αὔγουστο καὶ καταδικάστηκε σὲ ἀπαγχονισμό. Ἀλλ' ὁ συνήγορός της ἐπέτυχε ν' ἀναθληθῆ ἐπανειλημμένως ἡ ἐκτέλεσί της καὶ νὰ ξαναδικασθῆ μετὰ 4 χρόνια. Αὐτὴ τὴ φορὰ καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια δεσμά. "Εμεινε 14 χρόνια στὴ φυλακή. "Υστερα τῆς χαρίστηκε ἡ ὑπόλοιπη ποινή της. "Εζησε ἄλλα 21 χρόνια καὶ πέθανε τὸν 'Ιούλιο τοῦ 1941.

Τὸ Μάρτιο τοῦ 1906 ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της μιὰ ὄμορφη καὶ μικροκαμωμένη γυναικούλα...

ΤΟ ΨΕΜΜΑ

ἑνὸς πατέρα

Ἀρνήθηκε πὼς ἀναγνώρισε τὸ γυιό του, ὕστερα ἀπὸ 22 χρόνια

ΠΟΛΥ δυστυχισμένος πατέρας στάθηκε, χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ 'Ιταλὸς ναυτικὸς 'Αντόνιο Φάλκο, ποὺ ἡ τύχη τοῦ ἔφερε τὸ μοναχογυιό του μπροστά του, ὕστερα ἀπὸ 22 χρόνια, κι' ἀρνήθηκε ἀπό... ντροπὴ νὰ πῆ, ὅτι τὸν ἀναγνώρισε.

Ὁ 'Αντόνιο Φάλκο εἶναι 61 χρόνων, ἔχει τὸ δεξὶ του χέρι παράλυτο ἀπὸ ἀποπληξία, ζῆ ὁλομόναχος καὶ βγάζει τὸ ψωμί του, κάνοντας τὸ διερμηνέα στοὺς τουρίστες σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀποβάθρες τῆς Νεαπόλεως. Ὁ γυιός του, ποὺ εἶχε νὰ τὸν δῆ ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε, λέγεται Τζόζεφ, εἶναι 22 χρόνων, κι' ὑπηρετεῖ τὴ θητεία του στὸ πολεμικὸ ναυτικὸ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.

Οἱ πρωταγωνιστὲς τῆς συγκινητικῆς αὐτῆς περιπέτειας, ἔζησαν ὁ καθένας χωριστά, ἀγνοῶντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Συναντήθηκαν ὅμως ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ Λιμεναρχεῖο τῆς Νεαπόλεως, κυττάχτηκαν καὶ δὲν ἀναγνωρίστηκαν. Ὁ γυιός, φυσικά, δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ βεβαιώσῃ. ἂν ἐκεῖνος ὁ γέρος ἦταν ὁ πατέρας του. Ὁ τελευταῖος πάλι ἔκανε πὼς δὲν ἀναγνώρισε τὸ παιδί του, γιατὶ ντρεπόταν τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ ἄφησε νὰ φύγη, ἐνῶ ἤθελε νὰ τὸ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του.

Ἀλλὰ ἂς πάρουμε τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀρχή της.

Τὸ 1912, ὁ 'Αντόνιο Φάλκο, ποὺ ἦταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων, μπάρκαρε σ' ἕνα φορτηγὸ βαπόρι καὶ γύρισε ὅλο τὸν κόσμο. Ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια, ἔχοντας πιὰ βαρεθῆ τὸ ἐπαγγελμα τοῦ ναυτικοῦ, ἔμεινε στὴν 'Αμερική, ὅπου ἄρχισε νὰ ζῆ κάνοντας δουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ. Τέλος, κατάληξε στὴ Φιλαδέλφεια, ὅπου γνώρισε μιὰ συμπατριώτισσά του, κόρη μεταναστῶν, καὶ τὴν παντρεύτηκε.

'Αλλὰ εἶχε πιὰ συνηθίσει τόσο πολὺ στὴν ἀτίθασση ζωὴ καὶ τοῦ ἄρεσε τόσο ν' ἀνακατεύεται μὲ τὸν ὑπόκοσμο, ὥστε δὲν ἄργησε νὰ παρατήσῃ τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ μπαρκάρῃ σ' ἕνα γιαπωνέζικο καράβι, ποὺ ἔκανε λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν. 'Αφοῦ πέρασαν ἔτσι λίγα χρόνια. ἡ ναυτικὴ σταδιοδρομία τοῦ 'Αντόνιο Φάλκο κόπηκε στὴ μέση γιὰ δεύτερη φορά, τώρα ὅμως ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἀστυνομία, ποὺ ἔπιασε τοὺς λαθρεμπόρους καὶ τοὺς ἔστειλε φυλακή. Ἀνάμεσά τους, φυσικά, ἦταν κι' ὁ 'Ιταλὸς τυχοδιώχτης.

Στὰ 1934, ὁ 'Αντόνιο Φάλκο βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ κι' ἄρχισε πάλι τὴν ὕποπτη ζωή, ποὺ εἶχε μάθει. Ἀλλά, σὲ λίγους μῆνες, ἐρωτεύτηκε μιὰ ὄμορφη μπαλλαρίνα στὴ Νέα Ὑόρκη. Τότε θυμήθηκε τή... γυναίκα του. "Επιρεξε στὴ Φιλαδέλφεια, πῆρε διαζύγιο στὰ ἄψε-σβύσε, γύρισε στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ παντρεύτηκε τὴ νέα του κατάκτησι. Ἀλλά, πρὶν περάσουν τρεῖς βδομάδες ἀπὸ τὸ γάμο του, ἡ ἀστυνομία τὸν ἔπιασε πάλι, γιατὶ εἶχε ἀνακαλυφτῆ μιὰ ἄλλη βρωμοδουλειά του.

Στὸ μεταξὺ κι' ἐνῶ ὁ 'Αντόνιο βρισκόταν στὴ φυλακή, ἡ δεύτερη γυναῖκα του γέννησε ἕνα ἀγοράκι, τὸ Τζόζεφ, καὶ μὴ περιμένοντας τίποτα πιὰ ἀπὸ τὸν προκομένο τὸν ἄντρα της, πῆρε τὸν κακὸ δρόμο. "Οταν τέλος ἐκεῖνος ἀποφυλακίστηκε, τὴ χώρισε ἀμέσως, πῆρε τὸ παιδί του, ποὺ ἦταν μόλις ἐννέα μηνῶν μωρὸ καὶ μὴ ξέροντας τί νὰ τὸ κάνη, τὸ παράδωσε σ' ἕνα φίλο του παντρεμένο. Αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τὸ ἐμπιστεύτηκε σ' ἕνα ὀρφανοτροφεῖο. Λίγο κατόπιν, ὁ 'Αντόνιο ἀπελάθηκε ἀπὸ τὴν 'Αμερική, ὡς «ἀνεπιθύμητος».

Γύρισε ἔτσι στὴν 'Ιταλία καὶ συνέχισε τὴν ὕποπτη ζωή του στὸ λιμάνι τῆς Νεαπόλεως. Ἀλλά, σὰν πέρασαν τὰ χρόνια, κουράστηκε κι' ἀποφάσισε νὰ συμμορφωθῆ. Πῆγε κι' ἀνακοίνωσε στὴ λιμενικὴ ἀστυνομία τὴν ἀπόφασί του κι' ἀπὸ ἐκεῖ τοῦ δόθηκε ἡ ἄδεια νὰ κάνη τὸ διερμηνέα στοὺς τουρίστες, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀποβάθρες τοῦ λιμανιοῦ. Ἔτσι, ἀπὸ καιρὸ τώρα, ὁ 'Αντόνιο Φάλκο, γέρος πιὰ καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὶς καταχρήσεις, τὰ βάσανα καὶ τὴν ἀρρώστεια ποὺ τὸν εἶχε βρῆ, ἔβγαζε τίμια τὸ ψωμί του.

Μιὰ μέρα, ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες, ἕνας ἄλλος «ἀνεπιθύμητος» τοῦ συναφιοῦ του, ποὺ δούλευε κι' αὐτὸς στὸ λιμάνι, πῆγε καὶ τὸν βρῆκε.

— Σὲ ζητᾶ ἕνας 'Αμερικανὸς ναύτης, τοῦ εἶπε.

'Η καρδιὰ τοῦ γέρο-'Αντόνιο σκίρτησε. Ἕνα προαίσθημα τὸν κυρίεψε ἀμέσως.

— Ποῦ εἶναι: ρώτησε μὲ σβουμένη φωνή.

'Η συνάντησι ἔγινε στὰ γραφεῖα τοῦ λιμεναρχείου. Ὁ Τζόζεφ, ποὺ εἶχε φτάσει στὴν 'Ιταλία μὲ τὸ πολεμικό. ὅπου ὑπηρετοῦσε, εἶχε ἀναζητήσει τὸν πατέρα του.

— Αὐτὸς ὁ ναύτης εἶναι ὁ Τζόζεφ Φάλκο, εἶπε στὸ γέρο ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας, ὅταν ἐκεῖνος βρέθηκε μπροστὰ στὸ παιδί του. Ζητᾶ τὸν πατέρα του. Εἶσαι ἐσύ:

Ὁ 'Αντόνιο Φάλκο κύτταξε τὸ 'Αμερικανάκι κι' ἀναγνώρισε εὐθὺς κάποια ἀπὸ τὰ δικά του νεανικὰ χαραχτηριστικά. Χλώμιασε κι' ἡ καρδιά του πήγαινε νὰ σπάση. 'Αλλὰ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Δὲν πῆγε στὸ παιδί του νὰ τὸ ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὸ φιλήσῃ. Τὸν ἔπιασε ἡ ντροπή, "Ηταν ἕνας ἀνάξιος πατέρας...

— "Οχι, δὲν εἶναι ὁ γυιός μου, εἶπε. Τὸ παιδί μου θάπρεπε τώρα νάναι τριάντα χρόνων.

"Ετσι χώρισαν πατέρας καὶ γυιός.

'Αλλά, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ 'Αντόνιο Φάλκο δὲν κρατήθηκε. Ἐκμυστηρεύτηκε τὴν ἀλήθεια στὸ φίλο του, κλαίγοντας πικρά. Ἐκεῖνος ἔτρεξε τότε στὴν ἀποβάθρα, ὅπου ἦταν δεμένο τὸ ἀμερικανικὸ πολεμικό. 'Αλλὰ δὲν τὸ εἶδε. Εἶχε σαλπάρει τὸ ἴδιο βράδυ.

Στὸ μεταξύ, ὁ δύστυχος πατέρας, ἐνθαρρυμένος ἀπ' ὅλους, κάθησε κι' ἔγραψε ἕνα γράμμα στὸ παιδί του καὶ τοῦ τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα.

Τὶς προάλλες, ἔφτασε ἡ ἀπάντησι τοῦ Τζόζεφ: «Πατέρα μου — ἔγραφε ἀνάμεσα στὰ ἄλλα — θάρθω νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά σου μὲ τὴν πρώτη ἄδεια ποὺ θὰ πάρω. 'Η μητέρα μου ἔχει πεθάνει. 'Εγώ, σὰν βγῆκα ἀπὸ τὸ ἵδρυμα, ἔγινα ὁδηγὸς ταξὶ καὶ εἶμαι κι' ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ καλὴ κοπέλλα. Θέλω νὰ ζήσῃς κοντά μας, μόλις ἀνοίξω τὸ σπίτι μου».

1 Οἱ τετράδυμες ἀδελφὲς Μπάργκετ, Τζέραλντιν, Τζόυς, Τζόαν καὶ Τζάννετ, παινηγύρισαν πρὸ ἡμερῶν τὴν 18ην ἐπέτειο τῶν γενεθλίων τους. Τὰ τετράδυμα αὐτὰ τοῦ Τέξας εἶναι τὰ διασημότερα παιδιὰ τῆς 'Αμερικῆς, μετὰ τὰ πεντάδυμα τοῦ Καναδᾶ, οἱ δὲ γιατροὶ ποὺ τὰ ἐξήτασαν μετὰ τὴ γέννησί τους, δὲν ἔδωσαν σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ περισσότερους ἀπὸ 6 μῆνες ζωή. Οἱ ἀδελφὲς Μπάργκετ ἔζησαν ὅμως καὶ μετὰ ἀπὸ τὸν ἕκτο μῆνα ἡ ζωή τους δὲ δὲν παρουσίαζε πιὰ κανένα κίνδυνο. Στὴν κάτω φωτογραφία, τὰ πεντάδυμα, ὅταν συμπλήρωσαν τὸν ἕκτο μῆνα ζωῆς.

2 Ὁ "Αγγλος δημοσιογράφος Τόνυ Πάρτυ ἀποκάλυψε μὲ τὴ φωτογραφία αὐτή, ποὺ πάρθηκε μέσα σ' ἕνα ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖο ἔκανε κάθετο ἐφόρμησι πάνω ἀπὸ τὸ Μπέφαρντ τῆς 'Αγγλίας, ὅτι πρόσωπα καὶ πράγματα, εὑρισκόμενα μέσα στὸ ἀεροσκάφος, ἔπαφαν ἐπὶ 62 δευτερόλεπτα νὰ ὑποτάσσωνται στὸ νόμο τῆς βαρύτητος καὶ ἔμειναν μετέωρα στὸ κενόν.

3 'Η νεαρὴ Γαλλίδα 'Ελιάνα Λιζουτό, ἡ ὁποία θέλησε ν' αὐτοκτονήση πέφτοντας μέσα στὸν κρατῆρα τοῦ Βεζουβίου, βρίσκεται σήμερα μὲ ἐλαφρὰ τραύματα σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νεαπόλεως. 'Η 'Ελιάνα, ποὺ εἶναι 27 χρόνων, ἐνῶ κατέβαλλε μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ φτάση τὸν κρατῆρα, σκόνταψε καὶ ἔπεσε, ὅταν συνήρθε δέ, δὲν βρισκόταν στὸν ἄλλο κόσμο, ὅπως ἐπεδίωκε, ἀλλὰ στὸ κρεβάτι ἑνὸς νοσοκομείου.

4 Ὁ ἄλλοτε πρωτοπαλαιστὴς Πρίμο Καρνέρα, γυρίζει τώρα ἕνα φίλμ γιὰ τὴν τηλεόρασι, στὸ ὁποῖο ὑποδύεται ἕνα καινούργιο ἀτέρμας τοῦ τύπου Φρανκενστάϊν. Στὸ νέο φίλμ γίνεται στὸ τέρας ἡ μεταμόσχευσις τοῦ ἐγκεφάλου ἑνὸς σοφοῦ, ἐνῶ στὴν περίπτωσι τοῦ Φρανκενστάϊν ἐπρόκειτο γιὰ ἐγκέφαλο κακοποιοῦ. Στὴ φωτογραφία μας, ὁ Πρίμο Καρνέρα, ὅπως τὸν μεταμόρφωσε ὁ κινηματογράφος.

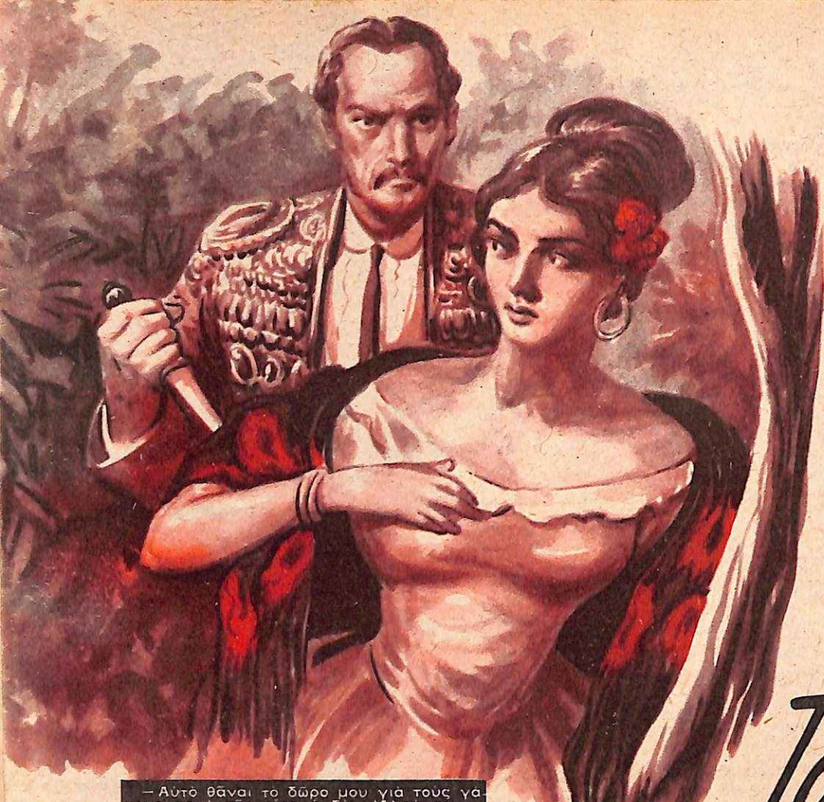

— Αὐτὸ θἆναι τὸ δῶρο μου γιὰ τοὺς γάμους σου! τῆς εἶπε ὁ δὸν Ἀλφόνσο.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ γαμήλιο ΔΩΡΟ

Η νύχτα ἐκείνη, γιορταζότανε στὴ Μπάχια ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Βραζιλίας, ποὺ τὴν εἶχε ἀνακηρύξει ὁ δὸν Πέντρο τῆς Βραγάντης, ὁ γυιὸς τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Πορτογαλίας.

Ἡ πολιτεία ἦταν φωτισμένη ἀπὸ τεράστιες δᾶδες, ποὺ σκόρπιζαν μιὰ κόκκινη λάμψη. Τραγούδια καὶ μουσικὲς ἀντηχοῦσαν παντοῦ. Οἱ ἐρωτευμένοι ζητοῦσαν καταφύγιο στὸν ἴσκιο τῶν δέντρων, γιὰ νὰ κρύψουνε τὰ φιλιά τους καὶ τὰ φλογερά τους ἐρωτόλογα.

Μονάχα ἡ ὄμορφη Κόντσα, ἡ κόρη ἑνὸς ἀποίκου, ποὺ εἶχε ξετρελλάνει ὅλα τὰ παλληκάρια, δὲν διασκέδαζε καθόλου τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς γιορτῆς. Ἦταν στενοχωρημένη κι' ἐκνευρισμένη ἀπ' τὴ συνεχὴ παρουσία τοῦ δὸν Ἀλφόνσο Ἀλβές.

Θἄθελε κι' αὐτὴ νὰ μεθύση ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ ἔρωτα, σὰν τὶς ἄλλες κοπέλλες. Μὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχε γίνει ἡ σκιά της...

Ὁ δὸν Ἀλφόνσο Ἀλβὲζ ἦταν ὁ μεγαλύτερος καὶ πλουσιώτερος καλλιεργητὴς καφὲ τῆς Βραζιλίας. Ἦταν νέος ἀκόμα, μὰ μὲ χυδαῖο παρουσιαστικό. Ἡ ματιά του δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἔκφραση καλωσύνης ἢ ἀναπτυγμένης ἀντιλήψεως.

Ἐρωτευμένος τρελλὰ μὲ τὴν Κόντσα, ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν παντρευτῆ. Μὰ ἐκείνη τὸν φοβόταν καὶ τὸν ἀποφευγε.

Τ' ἄλλα κορίτσια τὴ ζηλεύανε γιὰ τὴν τύχη της. Ἂν βρίσκονταν αὐτὰ στὴ θέση της, προκειμένου νὰ κάνουν ἀντίς τους ἕναν ἄνθρωπο τόσο πλούσιο, θὰ παρατοῦσαν ὅλες τὶς αἰσθηματικότητες ποὺ γέμιζαν τὴν καρδιὰ τῆς Κόντσας!

Δὲν ἦταν τόσο ἡ φυσικὴ ἐμφάνισι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ποὺ προκαλοῦσε φρίκη στὴν καπέλλα, ὅσο ὁ χαρακτήρας του, ἡ ψυχή του.

Τὸν ἤξερε σκληρό. Εἶχε μάθει ἀνατριχιαστικὲς ἱστορίες εἰς βάρος του.

Μαστίγωνε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τοὺς μαύρους σκλάβους του. Χτυποῦσε βάναυσα τὰ μικρὰ παιδιά τους μπροστὰ στὶς μανάδες τους. Δὲν ἤξερε τί θὰ πῆ ἐπιείκεια καὶ δικαιοσύνη.

Δὲ μποροῦσε οὔτε νὰ τὸ σκεφτῆ ἡ Κόντσα πὼς θὰ τὴ χαϊδεύανε τὰ χέρια ἐκεῖνα ποὺ δέρνανε καὶ βασανίζανε τόσους δυστυχισμένους!

Μὰ ὁ δὸν Ἀλφόνσο ἦταν συνηθισμένος νὰ κάνη δικό του ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε. Καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραδεχτῆ νικημένο τὸν ἑαυτό του.

Τὸ βράδυ αὐτὸ τῆς μεγάλης γιορτῆς, φοροῦσε ἕνα πολυτελέστατο κοστοῦμι. Εἶχε πιῆ πολὺ καὶ κύπταζε τὴν Κόντσα μὲ μάτια ποὺ γυάλιζαν ἀπὸ πόθο...

Παρ' ὅλη τὴν ἀποστροφὴ ποὺ τοῦδειχνε φανερὰ ἡ κοπέλλα, κατάφερε κάποια στιγμὴ νὰ τὴν τραβήξη πίσω ἀπὸ κάτι δέντρα, μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ χόρευε καὶ τραγουδοῦσε.

— Γλυκό μου περιστεράκι, τῆς εἶπε μὲ πάθος, ξέρετε πόσο σᾶς ἀγαπῶ! Γιατὶ μὲ περιφρονεῖτε;... Σᾶς ἐξορκίζω, γίνετε γυναῖκα μου! Θὰ σᾶς κάνω εὐτυχισμένη, θὰ σᾶς λατρεύω σὰν Παναγία, θὰ σᾶς σκεπάσω μὲ διαμαντικά!...

Ἡ Κόντσα ἀναστέναξε.

— Σᾶς παρακαλῶ, δὸν Ἀλφόνσο, μὴ μὲ βασανίζετε! ψιθύρισε. Ξέρετε πὼς δὲ σᾶς ἀγαπῶ. Θὰ παντρευτῶ μονάχα τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ διαλέξη ἡ καρδιά μου!

Ὁ Ἀλβὲζ τὴν ἅρπαξε ξαφνικὰ ἀπ' τὴ μέση καὶ τὴν τράβηξε κοντά του. Τὰ μικρά του μάτια πετοῦσαν φωτιές.

Ἡ Κόντσα προσπάθησε ἀπελπισμένα νὰ ἐλευθερωθῆ. Μὰ τὰ μπράτσα τοῦ δὸν Ἀλφόνσο τὴ σφίγγανε σὰν τανάλιες καὶ τὰ διψασμένα χείλια του ἀναζητοῦσαν τὰ δικά της.

Μὲ μιὰ ὕστατη προσπάθεια, ἡ κοπέλλα ξέφυγε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του κι' ἔμπηξε μιὰ φωνὴ σπαρακτική.

Ἀμέσως φάνηκε ἐκεῖ κοντὰ μιὰ σιλουέτα κι' ἄστραψε ἕνα σπαθί.

— Χρειάζεται κανεὶς βοήθεια; ρώτησε μιὰ φωνή.

Ὁ δὸν Ἀλφάνσο ἀναγκάστηκε ν' ἀφίση τὴ λεία του.

— Ἂν δὲ γίνης γυναῖκα μου, δὲ θὰ σὲ πάρη κανεὶς ἄλλος! πρόφερε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Τράβηξε ἕνα μαχαῖρι καὶ πρόσθεσε, ἐξαγριωμένος:

— Αὐτὸ θἆναι τὸ δῶρο μου γιὰ τοὺς γάμους σου!...

Ὕστερα χάθηκε στὸ σκοτάδι, ἀφίνοντας τὴν Κόντσα μὲ τὸν ἄγνωστο ποὺ τὴν εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὰ χέρια του.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπε ἡ Κόντσα στὸν τελευταῖο. Μὲ σώσατε ἀπὸ ἕνα κτῆνος.

Ὁ ἄγνωστος ἦταν νέος, ψηλός, πολὺ κομψός, μὲ γλυκειὰ κι' εὐγενικὴ φυσιογνωμία. Ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς Κόντσας. Ὕστερα τῆς συστήθηκε:

— Κάμπος Πέννα, ὑπασπιστὴς τοῦ δὸν Πέντρο τῆς Βραγάντης, τοῦ γυιοῦ τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Πορτογαλίας καὶ ἐλευθερωτοῦ τῆς Βραζιλίας.

Τῆς ζήτησε ἕνα χορό. Τοῦ τὸν ἔδωσα πρόθυμα.

Ἡ βραδυὰ αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ ὡραιότερη τῆς ζωῆς της. Χορεύοντας μὲ τὸν ὅμορφο ἱππότη, ξέχασε γρήγορα τὶς φοβέρες καὶ τὶς βαναυσότητες τοῦ δὸν Ἀλφόνσο...

Ἀργὰ τὴ νύχτα, βρισκόταν ἀκόμα μαζί του. Ἐκεῖνος τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴν περιπετειώδη καὶ ριψοκίνδυνη ζωή του.

Τ' ἀστέρια ἦταν οἱ μοναδικοὶ μάρτυρες τῆς εὐτυχίας τους...

Κάποια στιγμή, ἡ Κόντσα ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ γνώρισε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ γλύκα ἑνὸς ἐρωτικοῦ φιλιοῦ.

Ὁ ἐφιάλτης εἶχε διαλυθῆ. Ἄρχιζε τὸ ὄνειρο...

*

Ἕξη μῆνες ἀργότερα ἡ Κόντσα, ἡ ὁμορφότερη κοπέλλα τῆς Μπάχια, ντυμένη μ' ἕνα κάτασπρο νυφικό, ἔμπαινε στὴ μητρόπολι, ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της Κάμπος Πέννα. Ἀκόμα κι' ὁ Βασιλιᾶς τῆς Πορτογαλίας εἶχε ἐνδιαφερθῆ γιὰ κείνους τοὺς γάμους κι' εἶχε στείλει δῶρο στὴ νύφη ἕνα θαυμάσιο διαμαντένιο κολλιέ.

Ὅταν μπῆκαν οἱ μελλόνυμφοι στὴν ἐκκλησία, τοὺς ὑποδέχτηκε ἡ γλυκειὰ μουσικὴ τοῦ «ὀργάνου», μαζὶ μὲ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν ποὺ σχημάτιζαν χαλὶ κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους.

Μόλις ὅμως ὁ Κάμπος πέρασε τὴ χρυσὴ βέργα στὸ δάχτυλο τῆς Κόντσας, ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἕνα γέλιο στριγγὸ καὶ ἄγριο.

Ὅλοι κύτταξαν ψηλά. Στὸν ἐξώστη τῆς χορῳδίας εἶχε ἐμπροβάλει ἕνας ἄνθρωπος τυλιγμένος μ' ἕνα μανδύα, καὶ πέταξε ἀστραπιαῖα ἕνα μαχαῖρι γιὰ νὰ χτυπήση τὸ γαμπρό!

Μὲ μιὰ κίνησι ὅμως, τὸ ἴδιο ἀστραπιαία, ἡ Κόντσα ρίχτηκε μπροστὰ στὸν ἀγαπημένο της καὶ τὸν προστάτεψε μὲ τὸ κορμί της. Τὸ νυφικό της βάφτηκε στὸ αἷμα. Κι' ἔπεσε ἀναίσθητη μέσ' στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κάμπος...

Μὰ ὁ Θεὸς ποὺ εἶχε εὐλογήσει αὐτὴ τὴν ἕνωσι, δὲν ἐπίτρεψε νὰ τὴ ματαιώση ἕνα φονικὸ χέρι. Ἡ Κόντσα εἶχε λιποθυμήσει μονάχα, ἀπ' τὴ συγκίνησι. Ἡ πληγή της δὲν ἦταν σοβαρή. Κι' οἱ περιποιήσεις τοῦ ἀγαπημένου της τῆς ξαναδώσανε γρήγορα τὴ δύναμι καὶ τὴν ὑγεία.

Γίνανε εὐτυχισμένοι, οἱ δυό τους.

Ὅσο γιὰ τὸ δὸν Ἀλφόνσο, εἶχε καταρθώσει νὰ δραπετεύση στὶς Ἰνδίες. Τιμωρήθηκε, πεθαίνοντας μονάχος, ἐξάριστος, δίχως ἡσυχία πιά, δίχως ἔρωτα, μὲ τὴν καρδιὰ φαιμακωμένη ἀπ' τὶς τύψεις...

ΑΝΝΑ - ΜΑΡΙΑ ΠΕΡΕΖ

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσίαι ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Θυμωμένη μὲ τὸν τρόπο τοῦ Βαλωρὶ καὶ γιὰ νὰ τοῦ ξεπληρώση τὰ λεφτὰ ποὺ τοὺς ἔδωσε, ἡ Νικὸλ τοῦ δίνει ἕνα δαχτυλίδι μὲ μαργαριτάρι μεγάλης ἀξίας κι' ὕστερα τὸν διώχνει ἀπ' τὸ σπίτι της. Ἡ Κολινὲτ θυμᾶται ἀόριστα τὸ Βαλωρί, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀναγνώρισε μὲ βεβαιότητα. Ἡ θετὴ μητέρα της πεθαίνει κι' ἡ Κολινὲτ ξαναγυρίζει στὸ σπίτι τῶν Μαρτὲλ. Ὁ Μαρτιὰλ ἔχει γίνει τώρα ἕνα ὡραῖο παλληκάρι καὶ σκοπεύει νὰ παντρευτῆ μὲ τὴν Κολινέτ. Ἀλλ' ἔχει πάρει τὸν κακὸ δρόμο, κάνει συντροφιὲς μὲ ὑποπτους τύπους κι' ἀνακατεύεται μὲ κλεψιές, χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτα οἱ δικοί του. Ἕνα βράδυ, προτείνει στὴν Κολινὲτ νὰ φᾶνε μαζὶ καὶ τὴν πηγαίνει σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ καὶ πανάκριβο ρεστωράν. Τῆς κάνει ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι κι' ἐκείνη δέχεται τὸ ἀῖσθημά του. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἀποφασίζει νὰ διορθωθῆ φαινομενικὰ καὶ νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ ἐξευμενίση τὸν πατέρα του, ποὺ τὸν εἶχε ξεγράψει ἀπὸ παιδί του.

15ον

Πόσο ἤλεγε ὅμως ψέμματα, ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος! Στὴν πραγματικότητα, δὲν περνοῦσε μέρα, ὥρα, λεπτό, χωρὶς νὰ πετάξη ἡ σκέψι του στὸ Μαρτιάλ, στὸ γυιό του, ποὺ τὸν εἶχε τόσο ἀγαπημένο καὶ χαϊδεμένο, ὅταν ἦταν μικρός.

Περηφανευότανε τότε γιὰ τὸ Μαρτιάλ του... Ἀλλοίμονο ὅμως! Αὐτὸς ὁ εὐνοούμενός του, τὸ παιδί τῆς καρδιᾶς του, βουτιότανε ὅλο καὶ πιὸ πολὺ στὴ λάσπη!...

Ὁ Μαρτιὰλ εἶχε νοικιάσει στὴν πλατεῖα τοῦ Θρόνου ἕνα σπιτάκι παληό, στὸ βάθος ἑνὸς μικροῦ κι' ἀπεριποίητου κήπου, τριγυρισμένου ἀπὸ ψηλὸ μαντρότοιχο.

Ὕστερα χρειάστηκε νὰ τὸ ἐπιπλώση, κι' αὐτὸ τὸ ἀναλάβανε ὁ Ἀργκουζὶν κι' ὁ Πτὶ-Πουά.

Ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ, σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο. Ἦταν φορτωμένο μὲ ἐπιπλα, ρουχισμό, γυαλικά, μαγειρικὰ σκεύη—ἀκόμα καὶ μὲ μερικοὺς ἀκριβοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες. Ὑποπτης προελεύσεως.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μαρτιὰλ τὰ μοίρασαν ὅλ' αὐτὰ στὰ διάφορα δωμάτια, τὰ ταχτοποιήσανε, καὶ τὸ σπίτι ἐπιπλώθηκε κι' ἑτοιμάστηκε στὴν ἐντέλεια.

Ἐκεῖ εἶχε ἀποφασίσει νὰ πάη τὴν Κολινὲτ ὁ Μαρτιάλ. Ὀνειρευότανε νὰ τῆς προσφέρη μιὰ ζωὴ ἄνετη καὶ πολυτελῆ. Τίποτα δὲν τοῦ φαινότανε πολὺ γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε.

Γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινά. τὴν Κολινέτ, κι' ἡ βραδυὰ ποὺ εἶχε περάσει μαζί της εἶχε μεγαλώσει ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸν ἔρωτά του.

Μονάχος του τώρα, ἔπλαθε χίλια σχέδια γιὰ τὸ μέλλον...

Πρῶτα, θ' ἄλλαζε διαγωγή, θ' ἀκολουθοῦσε ἄλλη γραμμή, γιὰ νὰ ξανακερδίση τὴν ἀγάπη τοῦ πατέρα του.

Ἤξερε καλὰ πὼς δὲ χρειάζονταν πολλὲς προσπάθειες γι' αὐτό. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ ξαναγίνη ταχτικὸς στὶς ὧρες του, νὰ τρώη στὸ οἰκογενειακὸ τραπέζι, νὰ γυρίζη τὸ βράδυ νωρίς, νὰ φέρνη κάθε Σάββατο τὸ βδομαδιάτικό του... κι' ὁ πατέρας του θὰ ξεχνοῦσε γρήγορα τὰ περασμένα.

Θὰ κέρδιζε ἔτσι καὶ τὴν Κολινέτ. Θὰ τὴν παντρευότανε καὶ θὰ πήγαινε νὰ μείνη μαζί της στὸ σπιτάκι τῆς πλατείας τοῦ Θρόνου, ὅπου θὰ τὴ συμπαθούσανε γρήγορα ὅλοι οἱ γείτονες γιὰ τὴ χάρι της καὶ τὴν καλωσύνη της.

Ἀπόψε, ἀπὸ τὶς 11 ὣς τὰ μεσάνυχτα, εἶχε ραντεβοῦ μὲ τὸν Ἀργκουζὶν καὶ τὸν Πτὶ-Πουά, γιὰ μιὰ «δουλειά». στὴν ὁποία θἄπρεπε ἀπαραιτήτως ν' ἀνακατευτῆ προσωπικά. Μὰ εἶχε καιρὸ νὰ σκεφτῆ ὡς τὴν ἐρχομένη βδομάδα, ποὺ θὰ βάζανε σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό τους.

Πάντως, ἔπρεπε νἀναι συνεπὴς στὸ ραντεβοῦ τους. Ἤξερε καλὰ τοὺς συνενόχους του καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι ν' ἀντιμετωπίση τὸ θυμό τους.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἦταν 9 ἀκόμη.

«Ἡ Κολινὲτ πῆγε στὸ σπίτι τῆς Νικὸλ Μπαλεστά — εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Θ' ἀργήση, λοιπόν, νὰ γυρίση. Ἔχω καιρὸ νὰ κουβεντιάσω στὸ μεταξὺ μὲ τὸν πατέρα μου, ποὺ θἄχη πιὰ σκολάσει. Θὰ τοῦ ἐξηγήσω τὰ σχέδιά μου, θὰ τοῦ πῶ πόσο ἀγαπιόμαστε ἡ Κολινὲτ κι' ἐγώ».

Γιατὶ δὲν τοῦ περνοῦσε καθόλου ἀπ' τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα πὼς μποροῦσε νὰ μὴ τὸν ἀγαπάη ἡ Κολινέτ. Εἶχε τόσες ἐπιτυχίες μὲ τὶς γυναῖκες, ὥστε δὲ μποροῦσε καθόλου νὰ ὑποθέση πὼς ἡ Κολινὲτ δὲν ἦταν σὰν τὶς ἄλλες...

Δὲν τοῦ εἶχε πῆ, ἄλλωστε, ἡ ἴδια πὼς τὸν ἀγαποῦσε καὶ πὼς ἤθελε νὰ γίνη γυναῖκα του:...

Φώναξε τὸ γκαρσόνι, πλήρωσε κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ καφενεῖο.

Ἕνα ταξὶ τὸν πῆγε στὴ λεωφόρο Γκομπελέν. Τὸ ρολόϊ μιᾶς γειτονικῆς ἐκκλησίας χτυποῦσε 10, ὅταν μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του.

Περίμεναν ὅλοι τὴν Κολινέτ, ποὺ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη. Πάνω στὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας, εἶχε ρίξει ἡ Μιρὲτ ἀνάκατα μερικὰ ἀσπρόρρουχα γιὰ μπάλωμα.

Ὁ Ριγκολὸ διάβαζε μιὰ ἐφημερίδα. Φαινόταν ἀπορροφημένος ἀπ' αὐτήν, κάθε τόσο ὅμως, ἀνασήκωνε τὸ κεφάλι του κι' ἀφουγκραζότανε, στὸν παραμικρὸ θόρυβο ποὺ ἀκουγόταν ἀπ' τὴ σκάλα. Περίμενε ἀνυπόμονα τὴν Κολινέτ...

— Ἐ, λοιπόν, ἂν ἀγαπᾶς μὲ ἔρωτα τὸ Μαρτιάλ, περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀναπᾶς τὸ Ριγκολό... εἶπε ἡ Νικὸλ στὴν Κολινέτ.

Ὅταν ἄκουσε τὸ κουδούνισμα τοῦ Μαρτιάλ, πήδηξε ὄρθιος.

«Αὐτὴ θἆναι, σίγουρα! σκέφτηκε. Τί ἀργὰ ποὺ γυρίζει σήμερα!... Μᾶς ἔκανε κι' ἀνησυχήσαμε...».

Κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξη. Ἀντὶ γιὰ τὴν Κολινέτ, ὅμως, εἶδε μπροστά του τὸ Μαρτιάλ.

— Ἐσύ!... Πῶς ἀπὸ δῶ; τὸν ρώτησε μὲ κάποια ἀνησυχία.

— Σὲ στενοχωρεῖ μήπως ποὺ ἦρθα νὰ σᾶς δῶ;

— Εἶναι τόσος καιρὸς ποὺ σὲ περιμένομε, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Ριγκολό.

— Ὁ πατέρας εἶναι μέσα;

— Τώρα μόλις γύρισε, καὶ τρώει στὴν κουζίνα.

Στὴ μικρὴ κουζίνα, ποὺ ἔβλεπε στὴ στενόχωρη αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Κλὼντ Μαρτὲλ καθότανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι ἀπὸ ἄσπρο ξύλο καὶ δειπνοῦσε λιτά, μὲ σούπα καὶ πατάτες.

Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του, ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ Μαρτιάλ.

Κυττάχτηκαν οἱ δυό τους στὰ μάτια μερικὲς στιγμὲς — ποὺ φάνηκαν ἀτελείωτες στὸ Μαρτιάλ, τώρα ποὺ δὲν εἶχε πιὰ ἡσυχη τὴ συνείδησί του.

— Ἄ, ἦρθες ἐπιτέλους, εἶπε ὁ Κλώντ, ἀφίνοντας δίπλα του τὸ πηροῦνι του. Εἶναι τόσος καιρὸς ποὺ παράτησες τὸ σπίτι μας καὶ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή. Μένεις ἀλλοῦ, τρῶς στὸ ρεστωράν, ντύνεσαι σὰν πρίγκηπας... Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω ποῦ τὰ βρίσκεις, τόσα λεφτά!

— Πληρώνομαι πολὺ καλύτερα τώρα, πατέρα. Ἀναλαμβάνω κι' ἐπισκευὲς αὐτοκινήτων, γιὰ λογαριασμό μου...

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια:...

Δὲ ζητοῦσε τίποτα καλύτερο παρὰ νὰ πιστέψη, ὁ καϋμένος ὁ γέρος...

Ἐνῶ ἀποτελείωνε τὸ φαγητό του, κύτταζε κάθε τόσο τὸ γυιό του, τὸν ἀγαπημένο του Μαρτιάλ, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τόσες ἀνησυχίες καὶ στενοχώριες, ἐδῶ καὶ κάμποσους μῆνες.

— Ξαναγύρισες λοιπόν, στὸ σπίτι: τοῦ εἶπε. Βαρέθηκες τὴ μοναξιά σου;... Ἐδῶ

εἴμαστε εὐτυχισμένοι, ὅταν βρισκόμαστε ὅλοι ἑνωμένοι. Δὲν κολυμπάμε στὸ χρυσάφι, μὰ τὰ καταφέρνουμε καλούτσικα.

Σταμάτησε λίγο κι' ὕστερα πρόσθεσε, κουνῶντας τὸ κεφάλι του;

— Ἀνησυχοῦσα πολὺ γιὰ σένα, τὸν τελευταῖο καιρό. Ὅταν περνοῦσα μὲ τ' ἀμάξι μου μπροστὰ ἀπ' τὸ συνεργεῖο σου, σκέφτηκα πολλὲς φορὲς νὰ σταματήσω, νὰ μπῶ καὶ νὰ ρωτήσω ἂν δούλευες πραγματικὰ ἐκεῖ — γιατὶ εἶχα ἀμφιβολίες. Μὰ δὲν ἐπῆρα ποτὲ τὴν ἀπόφαση. Δίστασα... καὶ συνέχιζα τὸ δρόμο μου, θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό μου. Γιατὶ ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου: «Τί θὰ κάνω, ἂν μοῦ ποῦνε πὼς δὲ δουλεύει πιὰ ἐκεῖ τὸ παιδί μου;...

— Μὰ τί ἰδέες εἶν' αὐτές, πατέρα!

— Ἔκανα λάθος, λοιπόν... Εὐτυχῶς! Τόσο τὸ καλύτερο...

»Μὰ ἂς τ' ἀφίσουμε τώρα, αὐτά. Ξαναγύρισες κοντά μας, καὶ μᾶς ἔφερες πάλι τὴ χαρά, ἀγόρι μου...

Ὁ Μαρτιάλ, κατάχλωμος, δὲν εὕρισκε τί νὰ πῆ, ἀπ' τὸ ντροπή του...

Δίχως ν' ἀπαντήσῃ στὶς δίκαιες παρατηρήσεις τοῦ πατέρα του, ξαναγύρισε στὴν τραπεζαρία, ὅπου ἔρραδε ἡ ἀδελφή του.

Ὁ Ριγκολὸ καθότανε κοντά της καὶ κύτταζε κάπου-κάπου μηχανικὰ τὴ βελόνα ποὺ πηγαινοερχότανε στὰ χέρια της. Ὕστερα ξανάπιασε τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδας του.

— Ὁ κύριος ἀσχολεῖται τώρα καὶ μὲ τὴν πολιτική: εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Μαρτιάλ.

— Διαβάζω τὶς μικρὲς εἰδήσεις, τὶς κλοπές... ἀπάντησε ὁ Ριγκολό.

Καὶ κύτταξε στὰ μάτια τὸ Μαρτιάλ, μὲ μιὰ παράξενη ἐπιμονή.

— Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι; γκρίνιασε ἐκεῖνος. Δὲ μὲ ξέρεις;...

— Σὲ ξέρω, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα...

— Ἔ, θὰ τσακωθῆτε τώρα: μπῆκε στὴ μέση ἡ Μιρέτ. Ἀφῆστε τὸν πατέρα νὰ τελειώσῃ ἥσυχα τὸ φαγητό του... Δὲν ξέρω γιατί ἀργησε ἔτσι ἡ Κολινέτ! Ἀνησυχῶ...

— Ἔννοια σου, δὲν τῆς συμβαίνει τίποτα, τὴν καθησύχασε ὁ Μαρτιάλ. Τὴ βρῆκα στὸ δρόμο. Πήγαινε ἕνα καπέλλο στὴ Νικόλ Μπαλεστά.

— Ἄ, καλά! Τώρα εἶμαι ἥσυχη. Ξέρω πὼς ἀργεῖ πάντα, ὅταν πάῃ ἐκεῖ. Ὕστερα τὴ φέρνει μὲ ταξὶ ἡ δεσποινὶς Νικόλ.

— Ἄ, τὴ συνάντησες: εἶπε ὁ Ριγκολό, κυττάζοντας τὸν ἀδελφό του.

— Ναί, καὶ τὴν κάλεσα νὰ φᾶμε μαζί.

— Κι' αὐτὴ δέχτηκε;

— Γιατί νὰ μὴ δεχτῇ; Δὲν πιστεύω νᾶμαι ξένος γι' αὐτήν... Ἀλλωστε, σὲ λίγο θὰ συνδεθοῦμε ἀκόμα πιὸ στενά. Τὰ εἴπαμε ἀπόψε, τὰ κανονίσαμε... Δέχτηκε νὰ γίνῃ γυναῖκα μου.

— Γυναῖκα σου: φώναξε ὁ Ριγκολό, ἐνῶ χλώμιαζε σὰν πεθαμένος. Γυναῖκα σου... ἡ Κολινέτ; Μὰ ξέρεις καλὰ πὼς δὲ μπορεῖς ἐσὺ νὰ τὴν κάνῃς εὐτυχισμένη!

— Δὲ συμφωνῶ μαζί σου... οὔτε κι' ἐκείνη ἄλλωστε. Μὰ θὰ τὰ ποῦμε ὅλ' αὐτὰ μπροστὰ στὸν πατέρα, ὅταν θἄρθῃ σὲ λίγο.

Ἡ Κολινὲτ εἶχε φτάσει στὸ σπίτι τῆς Νικόλ, μὲ τὴν καπελλιέρα στὸ χέρι. Ἦταν λίγο ἀνήσυχη. Ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ χτύπησε μιὰ πόρτα, στὸ δεύτερο πάτωμα. Τῆς ἄνοιξε μιὰ ὑπηρετρίούλα.

— Εἶναι μέσα ἡ δεσποινὶς Νικόλ: ρώτησε ἡ Κολινέτ.

— Μάλιστα. Σᾶς περιμένει, ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, ἀπάντησε ἡ μικρή.

Τὴν ἄφησε μόνη γιὰ λίγο στὸ σαλόνι καὶ πῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρία της.

Ἡ Νικὸλ ἔτρεξε ἀμέσως.

— Καλῶς την! φώναξε χαρούμενη. Γιὰ νὰ δοῦμε τὸ καπέλλο ποὺ μοῦ φέρνεις...

Ἄνοιξε μονάχη της τὴν καπελλιέρα, τὄβγαλε καὶ τὸ δοκίμασε.

— Ἐπρόκειτο νὰ πάω ἀπόψε σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι, εἶπε. Μὰ ἔχω ἕνα φοβερὸ πονοκέφαλο, κι' ἔτσι ἀποφάσισα νὰ μὴ βγῶ.

— Πρέπει νὰ πλαγιάσετε, δεσποινὶς Νικόλ.

— Ὄχι, ὄχι! Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη ποὺ σὲ βλέπω. Εἴχαμε τόσον καιρὸ νὰ συναντηθοῦμε... Σίγουρα, θἄχης νὰ μοῦ διηγηθῇς ἕνα σωρὸ πράγματα.

»Μὰ κι' ἐγὼ ἔχω νὰ σοῦ πῶ τὰ νέα μου... Δὲν εἶναι τόσο εὐχάριστα. Δὲ βρῆκα δουλειά, ἐφέτο τὸ χειμώνα... Αὐτὸ μὲ ξεκούρασε, ἀπὸ ἕνα μέρος, γιατὶ ἔχω βαρεθῆ πιὰ τὸ θέατρο!

— Ἀφῆστε το, λοιπόν, δεσποινὶς Νικόλ.

— Εὔκολα τὸ λέμε, ἀλλὰ δύσκολα γίνεται, μικρή μου! Ξέρεις καλά, ὅτι δὲν εἶμαι πλούσια... Γιὰ νὰ περάσω, αὐτὸ τὸν καιρό, ἀναγκάστηκα νὰ πουλήσω τὰ ὡραιότερα μπιζού μου.

— Προπάντων ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιο δαχτυλίδι σας μὲ τὸ μαργαριτάρι, εἶπε ἡ Κολινέτ, μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη.

— Θυμᾶσαι, λοιπόν, ἀκόμα ἐκείνη τὴν παληὰ ἱστορία, στὴ Βίλλα τοῦ Μονακό; Κι' ὅμως ἔχει περάσει τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε...

— Δὲν ἤταν δυνατὸ νὰ τὴν ξεχάσω, δεσποινὶς Νικόλ! Πῶς νὰ μὴ θυμᾶμαι, ὅτι χρωστᾶμε σὲ σᾶς τὶς τελευταῖες εὐχαριστήσεις ποὺ μπορέσαμε νὰ προσφέρουμε στὴν ἐτοιμοθάνατη μητέρα μας:

— Μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτό, σὲ παρακαλῶ... Δὲν εἴμαστε πλούσιες, οὔτε σὺ οὔτ' ἐγώ. Μὰ τί πειράζει: Δὲν εἶναι λόγος αὐτὸς νὰ χάνουμε τὸ ἠθικό μας...

»Ἐγὼ ἔχω τὸ ἐπάγγελμά μου... Θὰ τὰ βγάλω πέρα ὁπωσδήποτε. Ἐσὺ ἐργάζεσαι, κερδίζεις τὸ ψωμί σου... εἶσαι νέα, ὁμορφη, γερή... μπορεῖς ν' ἀντιμετωπίζῃς τὸ μέλλον μ' ἐμπιστοσύνη.

— Ἔχετε δίκηο, δεσποινὶς Νικόλ.

— Ὅσο γιὰ μένα, θὰ προσπαθήσω νὰ δουλέψω καλὰ τὸ καλοκαίρι... Θὰ κάνω καμμιὰ τουρνέ, ἂν χρειαστῇ... Δὲ χολοσκάζω γιὰ τὶς τωρινὲς δυσκολίες ποὺ περνάω...;

»Κι' ἂν δὲν ἔχω πιὰ κοσμήματα, τί μ' αὐτό; Μπορῶ νὰ φορέσω ψεύτικα, πάνω στὴ σκηνή, γιὰ νὰ θαμπώσω τὸν κόσμο. Κι' ὅταν μοῦ ἔρθουν πάλι βολικὰ τὰ πράγματα, θ' ἀγοράσω καινούργια.

Ὕστερα ἡ Νικὸλ πρόσθεσε, μὲ κάποια μελαγχολία:

— Μονάχα τὸ μαργαριτάρι μου δὲ θὰ τὸ ξαναβρῶ ποτέ! Μοῦ φάνηκε πὼς ἔχανα κάτι ἀπ' τὸν ἑαυτό μου, ὅταν τὸ πέταξα στὰ μοῦτρα τοῦ Βαλωρί!...

— Ὦ, αὐτὸ τ' ὄνομα! μουρμούρισε ἡ Κολινέτ, περνῶντας τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό της, σὰν νἄβαλε νὰ διώξῃ κάποια μακρυὴ ἀνάμνησι. Δὲ μοῦ εἶναι ἀγνωστο... Τόχα ἀκούσει πολλὲς φορές, ὅταν ἤμουνα παιδί... Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς λεγόταν ἔτσι ὁ δεύτερος ἄντρας τῆς μητέρας μου.

— Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν τὸ ἴδιο ὄνομα, χωρὶς νἄχουν καμμιὰ σχέσι μεταξύ τους... παρατήρησε ἡ Νικόλ.

— Ναί, βέβαια... Ἔχετε δίκηο.

Κι' ἄλλοτε εἶχε παραχτῆ ἡ Κολινέτ, ὅταν πρωτάκουσε τ' ὄνομα τοῦ Βαλωρί. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως, εἶχε σβύσει σχεδὸν τελείως αὐτὴ ἡ ὀδυνηρὴ ἐντύπωσί της.

Καὶ νά ποὺ τώρα ξαναγύριζε, πιὸ ἔντονη!

Χρειάστηκαν ὅλα τὰ λογικὰ ἐπιχειρήματα τῆς Νικόλ, γιὰ νὰ διαλύσουν τὴν ἀμφιβολία ποὺ τὴν τυραννοῦσε καὶ πάλι.

— Μὴ σκέπτεσαι πιὰ αὐτὸ τὸν ἄθλιο, τὸν παληάνθρωπο! τὴς εἶπε ἡ Μπαλεστά, ἀγκαλιάζοντάς την καὶ φιλῶντας την στὸ μέτωπο. Τὰ περασμένα περάνανε πιά, σβύσανε... Δουλεύεις, κερδίζεις τὸ ψωμί σου... πρέπει νἄσαι εὐτυχισμένη.

»Πρόσεξε ὅμως! Ξέρω καλὰ πὼς οἱ ἄντρες κάνουν σὰν τρελλοὶ γιὰ τὸ ὅμορφο μουτράκι σου καὶ τὸ λυγερό σου κορμί. Σὲ παίρνουν ἀπὸ πίσω, ὅταν φεύγῃς ἀπ' τὴ δουλειά σου. Μοῦ τόχουν πῆ οἱ συνάδελφοί σου, ποὺ σὲ ζηλεύουνε μάλιστα λιγάκι γιὰ τὶς ἐπιτυχίες σου... Μὰ ἔχε τὸ νοῦ σου, μικρή μου Κολινέτ! Εἶσαι πολὺ νέα ἀκόμα, δὲν ξέρεις τὴ ζωή, δὲν ὑποπτεύεσαι τὶς παγίδες ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ στήσουνε...

— Τὶς ὑποπτεύομαι, δεσποινὶς Νικόλ, καὶ φροντίζω νὰ τὶς ἀποφεύγω... Ἀλλωστε, ἡ καρδιά μου εἶναι γεμάτη ἀγάπη! Λατρεύω τὸ Ριγκολό... λατρεύω τὸ Μαρτιάλ... καὶ σᾶς, καλὴ μου δεσποινὶς Νικόλ!

— Ἀγαπᾶς πολλοὺς μαζί, εἶπε ἡ Νικόλ, γελῶντας. Δὲν ξέρεις τί εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἔρως, ὁ ἀποκλειστικός.. Δὲν διάλεξε, λοιπόν, ἀκόμα κανένα ἡ καρδιά σου;

— Μὰ ναί, δεσποινὶς Νικόλ! Πρόκειται μάλιστα νὰ παντρευτῶ.

— Ἐσύ;... Μὲ ποιόν;

— Μὲ τὸ Μαρτιάλ. τὸν ἀδελφὸ τῆς Μιρέτ.

— Τόχετε ἀποφασίσει:

— Τὸ πιστεύω... καὶ τὸ ἐλπίζω.

— Ἂν τὸν ἀγαπᾶς, κάνεις καλά, παιδί μου. Παντρέψου μ' ἕνα καλὸ κι' ἐρναστικὸ παλληκάρι, καὶ θὰ εὐτυχήσῃς.

»Μὰ δὲ μοῦ εἶπες πὼς ἀγαποῦσες καὶ τὸ Ριγκολό; Τί θὰ κάνῃ, λοιπόν, αὐτὸς ὁ καϋμένος, ὅταν θὰ τοῦ ἀναγγείλῃς πὼς παντρεύεσαι:

— Ἀλήθεια, δὲν εἶχα σκεφτῆ τὸ Ριγκολό... μουρμούρισε ἡ Κολινὲτ κατσουφιάζοντας ξαφνικά.

— Θέλεις νὰ σοῦ πῶ εἰλικρινὰ τὴν ἰδέα μου:

— Μὰ βέβαια, δεσποινὶς Νικόλ.

— Ἔ, λοιπόν, δὲν ἀγαπᾶς μὲ ἔρωτα τὸ Μαρτιάλ, περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀγαπᾶς τὸ Ριγκολό.

Ἡ Κολινὲτ ἔμεινε σκεπτικὴ κι' ἀμίλητη. Μιὰ ρυτίδα εἶχε χαραχτῆ στὸ μέτωπό της.

— Δὲν πρέπει ὡστόσο ν' ἀλλάξῃ σὲ τίποτα τὰ σχέδιά σου αὐτὴ ἡ διαπίστωσί μου, πρόσθεσε ἡ ἠθοποιός. Ἕνα σωρὸ γάμοι γίνονται μὲ τέτοιες συνθῆκες. Ὁ Μαρτιάλ σ' ἀρέσει, μεγαλώσατε μαζί, ἔχεις συνηθίσει τὸ χαραχτῆρα του... Ὅλ' αὐτὰ ἀποτελοῦν σοβαροὺς παράγοντες εὐτυχίας.

»Ὁ ἔρωτας εἶναι συχνὰ μιὰ κούφια λέξι... καὶ θἄναι μεγάλη εὐτυχία γιὰ σένα ἂν μπορέσῃς νὰ μὴ τοῦ δώσῃς μεγάλη σημασία. Φέρνει γλυκὲς χαρές, μὰ καὶ δάκρυα πικρά!

— Μιλᾶτε ἐκ πείρας, ἤ μοῦ ἐπαναλαμβάνετε ὅσα εἴπατε στοὺς ρόλους ποὺ παίξατε στὸ θέατρο;

— Θὲς νὰ πῆς γιὰ τὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας»;... Μάθε, λοιπόν, πὼς αὐτὸ τὸ ἔργο δὲν εἶναι φανταστικό, ἀλλ' ἕνα δράμα πραμένο ἀπ' τὴν ἀληθινὴ ζωή.

Ἡ Κολινὲτ κύτταξε μὲ κατάπληξι τὴ νέα γυναῖκα. Βλέποντας δὲ πὼς σώπαινε τώρα, τόλμησε νὰ τὴ ρωτήσῃ:

— Μήπως τὴ γνώρισατε, αὐτὴ τὴν Κυρία μὲ τὰς Καμελίας;

— Ὄχι. Γνώρισα ὅμως ἄλλες ποὺ πέθαναν ὁπτὸ ἀπελπισία, ὅπως αὐτή. Θύματα τῆς παραγνωρισμένης ἀγάπης τους! Καὶ ξέρω κι' ἄλλες ποὺ δὲν πεθάνανε μέν, ἀλλὰ πεφτάνε μιὰ ζωὴ μονότονη καὶ δίχως ὄνειρα, ἀπὸ τότε ποὺ σβύσανε οἱ αὐταπάτες τους κι' ἔπαψε πιὰ νὰ χτυπάῃ ἡ καρδιά τους. Μὰ ἡ ψυχή τους θυμᾶται πάντα... κι' οἱ ὀδυνηρὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις τους τὶς σκοτώνουν σιγὰ-σιγά, κάθε μέρα!

— Μὰ τότε, λοιπόν, ὁ ἔρωτας φέρνει μονάχα πόνους καὶ λύπες:

— Καὶ κλάματα! συμπλήρωσε ἡ Νικόλ, μὲ μάτια βουρκωμένα.

Ἡ Κολινὲτ εἶδε τὰ δάκρυά της, κι' ἕνας στεναγμὸς φούσκωσε τὸ στῆθος της.

Τὴν εἶχε δῆ κι' ἄλλοτε, πολλὲς φορές, νὰ κλαίῃ ἔτσι σιωπηλά, στὶ μικρὴ βίλλα τοῦ Μονακό. Μὰ δὲν εἶχε τολμήσει ποτὲ νὰ τὴ ρωτήσῃ...

Καὶ σήμερα πάλι σώπαινε. Σεβότανε τὸν πόνο της, δὲ ζητοῦσε νὰ μάθῃ τὸ ὁδυνηρὸ μυστικό της, ποὺ δὲν τῆς τόχε ἐμπιστευτῆ ποτέ..

— Τί θὰ σκέπτεσαι γιὰ μένα:... πρόσθεσε ἡ ἠθοποιός, σφίγγοντας τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά της. Ἂν ἡ ἱστορία μου μπορούσε νὰ σοῦ χρησιμέψῃ γιὰ παράδειγμα, θὰ σοῦ τὴν εἶχα διηγηθῆ. Μὰ τὸ βρίσκω περιττό, γιατὶ πιστεύω πὼς ξέρεις νὰ φυλάγεσαι ἀπ' τὸν ἔρωτα καλύτερα ἀπ' ὅ,τι ἤξερα ἐγὼ ἄλλοτε.

»Ὡστόσο... ἀκουσέ την, μὲ λίγα λόγια: Πέρασα τὰ νειάτα μου σπουδάζοντας μουσικὴ καὶ τραγούδι. Μέθυσα ὕστερα, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐπιτυχίες μου, καὶ φαντάστηκα ἀμέσως πὼς ἤμουν ἕνα ἀστέρι ποὺ θἄμπνεε τὸν κόσμο ὅλο μὲ τὴ λάμψι του!

»Ἕνας νέος πλούσιος κι' ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια μὲ πολιόρκησε... Μοῦ ὑποσχέθηκε γάμο... μεταχειρίστηκε κάθε μέσο γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ σκοπό του. Κι' ἐγὼ καυχιόμουνα τόσο γιὰ τὴν δωρεάν μου καὶ γιὰ τὸ ταλέντο μου, ὥστε δὲ μοῦ πέρασε καθόλου ἀπ' τὸ νοῦ πὼς μποροῦσε νὰ μὲ κοροϊδέψῃ καὶ νὰ μὲ παρατήσῃ μιὰ μέρα!

»Κι' ὅμως ἤρθε γρήγορα αὐτὴ ἡ μέρα ποὺ, ἀφοῦ εἶχα πιστέψει στὸν αἰώνιο ἔρωτα ἐκείνου ποὺ μὲ πλάνεψε, βρέθηκα ξαφνικὰ μονάχη, ἐγκαταλελειμμένη, ξεχασμένη ἴσως!

»Αὐτὴ εἶναι ἡ θλιβερὴ ἱστορία μου... Τὰ ἴδια πάθανε κι' ἀμέτρητες ἄλλες γυναῖκες σὰν ἐμένα...

»Ἐσύ, παιδί μου, ζῆς σ' ἕνα κύκλο ἐντελῶς διαφορετικό. Δὲν εἶσαι, μονάχη στὸν κόσμο, ἔχεις μιὰ οἰκογένεια... ἐνῶ ἐγὼ δὲν εἶχα κανένα! Ἡ μητέρα μου εἶχε πεθάνει στὴν ἀγκαλιά μου, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια ποὺ κράτησε πολὺν καιρὸ κι' ἀπροφύλαχτες ὅλες μας τὶς οἰκονομίες. Μοῦ ἄφησε μονάχα μερικὰ ἐπίπλα κι' ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο μαργαριτάρι ποὺ εἶχε ἀπ' τὸν πατέρα μου.

»Τώρα ποὺ δὲν τόχω πιά, αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι, μοῦ φαίνεται πὼς ὅλα ἔχουν χαθῆ γιὰ μένα! Τὸ θεωροῦσα σὰν φυλαχτό... κι' ἀλήθεια, ἀπὸ τότε ποὺ τόχασα, τίποτα πιὰ δὲ μοῦ πετυχαίνει. ὅλα μοῦ ἔρχονται ἀνάποδα!

»Εἶχα μερικὲς οἰκονομίες. Τώρα δὲν ἔχω πιὰ τίποτα... Εὕρισκα εὔκολα δουλειά. Τώρα δὲ μὲ θέλουνε πουθενά... Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω! Τρέμω, ὅταν συλλογίζωμαι τὸ μέλλον!

— Μὰ εἴσαστε μιὰ μεγάλη ἠθοποιός! Θἄχετε πάντα ἐπιτυχία.

— Μπᾶ!... Ποιὸς ξέρει...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ ρολόϊ χτύπησε 10. Ἡ Κολινὲτ σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

— Θέλεις νὰ σὲ συνοδέψω; τῆς πρότεινε ἡ Νικόλ.

— Εὐχαριστῶ πολύ, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος. Θὰ πάρω τὸ λεωφορεῖο καὶ θὰ κατεβῶ κοντὰ στὸ σπίτι μας.

— Καλά, λοιπόν. Καληνύχτα, μικρή μου! Καὶ μὴ μ' ἀφίσῃς δίχως εἰδήσεις σου... Ἡ θερμότερη εὐχή μου εἶναι νὰ παντρευτῇς μ' ἕναν ἄντρα τίμιο καὶ δουλευτή.

Ἡ Κολινὲτ ἔφυγε. Ἡ ἠθοποιὸς πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ τὴν κύτταξε ν' ἀπομακρύνεται.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὴ φυλάῃ! ψιθύρισε μὲ συγκίνησι.

Ἦταν 11 περίπου, ὅταν ἡ Κολινὲτ μπῆκε στὸ σπίτι τῶν Μαρτέλ, ὅπου τὴν περιμένανε ὅλοι μ' ἀνυπομονησία, μὲ λαχτάρα.

Τὴν ὑποδέχτηκαν μὲ χαρούμενες φωνὲς καὶ μὲ παράπονα μαζί.

— Πόσο ἀργήσες! τῆς εἶπε ὁ Ριγκολό.

— Ἤμουν ἕτοιμη πιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία, φώναξε γελῶντας ἡ Μιρέτ.

— Κι' ἐγὼ εἶχα ἀπελπιστῆ. πρόσθεσε ὁ Μαρτιάλ.

— Μὲ περίμενες, λοιπόν, καὶ σύ; εἶπε ἡ Κολινέτ, πετῶντας τὸ καπέλλο της πάνω στὸ τραπέζι.

Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸν Κλώντ. ποὺ διάβαζε ἐφημερίδα.

— Ἐσὺ μὲ συγχωρεῖς, πατέρα; πρόσθεσε. Ξέρεις καλὰ πὼς δὲ χασομέράω ποτὲ στὸ δρόμο. Ἀργῶ μόνον ὅταν ἔχω δουλειά.

— Πάντως, ἀνησυχήσαμε ὅλοι, κορούλα μου... προπάντων ὁ Ριγκολό. Πήγε τόσες φορὲς ὁ καϋμένος ὡς τὸ παράθυρο κι' ὡς τὴ σκάλα, γιὰ νὰ δῇ μήπως ἐρχόσουνα. Δὲ μποροῦσε νὰ σταθῇ σὲ μιὰ θέσι...

— Μικρέ μου Ριγκολό!...

Κι' ἡ Κολινὲτ τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε. Ὕστερα στράφηκε στὸ Μαρτιάλ.

— Μίλησες στὸν πατέρα γιὰ τὰ σχέδιά μας: τὸν ρώτησε. Τοῦ εἶπες πὼς συναντηθήκαμε καὶ πὼς φάγαμε μαζὶ στὸ ρεστωράν:

— Ὄχι. Τὰ εἶπα μονάχα στὸ Ριγκολό. Ὁ πατέρας ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τοὺς κύτταξε μὲ ἐκπληξι.

— Δὲν ἤξερα τίποτα ἐγώ... εἶπε. Κουβάσαστε, λοιπόν, ἀπὸ μένα;

— Μὰ ὄχι, πατέρα... ἀφοῦ τόξερε ὁ Ριγκολό...

Ὁ Ριγκολὸ δὲν διαμαρτυρήθηκε. Μιὰ σκιὰ πέρασε ὅμως ἀπ' τὰ μάτια του, κι' εἶπε στὸν ἀδελφό του μὲ παγωμένο τόνο:

— Ἂν τὴν ἀγαπᾶς κι' σ' ἀγαπάη... ἂν εἶσαι ἄξιός της κι' ἔχῃ τὴ βεβαιότητα πὼς μπορεῖς νὰ συντηρήσῃς μὲ τὴ δουλειά σου τὴ γυναῖκα σου καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ θ' ἀποχτήσετε... θἄναι τότε μεγάλη μας χαρὰ νὰ μπῆ ἀληθινὰ στὴν οἰκογένειά μας ἡ Κολινέτ... Δὲν εἶν' ἔτσι, πατέρα: Δὲν εἶν' ἔτσι, Μιρέτ;

— Μὰ βέβαια! συμφώνησε ὁ Κλὼντ Μαρτέλ. Θἄμαστε ὅλοι πολὺ εὐτυχισμένοι!

Εἶχε συμφωνηθῆ, λοιπόν, πιὰ ὁ γάμος τῆς Κολινὲτ καὶ τοῦ Μαρτιάλ.

Πέρασαν μερικὲς ἡμέρες, δίχως νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο.

Ὁ Μαρτιὰλ γύριζε πάντα πρὶν ἀπ' τὶς 8 καὶ περνοῦσε τὶς βραδυές του μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή του καὶ τὴν Κολινέτ.

Ἦταν ὅλοι εὐτυχισμένοι — ὅλοι ἐκτὸς ἀπ' τὸ Ριγκολό. Αὐτὸς ἔφευγε τὰ ἡμερομάτα ἀπ' τὰ σπίτι καὶ γύριζε μονάχα τὸ βράδυ.

Ἄλλοτε, ἐρχότανε σχεδὸν πάντα καὶ τὸ μεσημέρι, γιὰ νὰ φάῃ καὶ νὰ ξεκουραστῇ λίγο. Μὰ τώρα ἔμενε ἔξω ὅλη τὴν ἡμέρα. Καί, τὸ βράδυ, ἀντὶ νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι μὲ τοὺς ἄλλους, ἔτρωγε μονάχος του, στὴν κουζίνα.

Εἶχαν παρουσιαστῆ ὡστόσο διάφορες δυσκολίες, γιὰ τὶς διατυπώσεις τοῦ γάμου.

Ὁ Μαρτιὰλ εἶχε γράψει στὴ Σουμάτρα νὰ τοῦ στείλουνε τὴ ληξιαρχικὴ πρᾶξι γεννήσεως τῆς Κολινὲτ ντὲ Μωρεβέρ. Εἶχε ἀποταθῆ μάλιστα καὶ στὸ προξενεῖο, στὸ Παρίσι. Μὰ τὰ χαρτιὰ ποὺ εἶχε ζητήσει, ἀργοῦσαν νὰ φτάσουνε.

Ἐξ ἄλλου, παρουσιαζότανε κι' ἕνα ἄλλο ἐμπόδιο: Πῶς νὰ ζητήσουν τὴν ἄδεια τῆς μητέρας. ἀφοῦ ἡ Σουζὰν εἶχε χαθῆ καὶ δὲν ἤξερε κανεὶς ποῦ βρισκόταν;

Ὁ Μαρτιὰλ εἶχε σκεφτῆ πολλὲς φορὲς αὐτὲς τὶς δυσκολίες. καὶ στὸ τέλος εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ ταχτοποιήσῃ ἀλλοιῶς τὰ πράγματα: μὲ μιὰ πλαστογραφία. ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Εἶχαν ὁρίσει τὸ γάμο στὶς 20 Ἰουλίου. Μεσολαβοῦσαν ὡς τότε ἄλλοι δυὸ μῆνες. Αὐτὲς οἱ ἀναγκαστικὲς καθυστερήσεις εὐχαριστοῦσαν ἰδιαιτέρως τὸ Ριγκολό. Τί συνέβαινε. λοιπόν, μέσ' στὴν καρδιά του; Γιατί δὲ χαιρότανε γιὰ ἕνα γεγονὸς ποὺ θἄπρεπε νὰ τὸν κάνῃ εὐτυχισμένο:...

Μιὰ Κυριακὴ πρωΐ, ὁ Μαρτιὰλ πρότεινε στὴν Κολινὲτ νὰ κάνουν μιὰ ἐκδρομὴ στὴν ἐξοχή. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴ συστήσῃ, τὴν ἡμέρα αὐτή, στὸν Ἀργκουζὶν καὶ στὸν Πτὶ-Πουά. Θὰ συναντιόνταν δηλαδὴ τυχαίως... καὶ τὰ πράγματα θὰ ἔρχονταν μόνα τους, ἐντελῶς φυσικά.

Ὕστερα θὰ πήγαιναν ὅλοι μαζὶ νὰ ἐπισκεφτοῦνε τὸ σπίτι τῆς πλατείας τοῦ Θρόνου.

Ἡ Μιρὲτ εἶχε νὰ δουλέψῃ ὡς τὸ μεσημέρι, γιὰ τελειώσῃ κάποια βιαστικὴ παραγγελία. Δὲ μποροῦσε. λοιπόν. νὰ συνοδέψῃ τὴν Κολινέτ.

— Στενοχωριέμαι ποὺ δὲ θὰ σ' ἔχω μαζί μου... τῆς εἶπε ἐκείνη. Θὰ μοῦ λείψῃ πολὺ ἡ συντροφιά σου!

— Μπά, τί νὰ μὲ κάνῃς, ἐμένα: ἀπάντησε γελῶντας ἡ Μιρέτ. Θἄχης τὸν ἀρραβωνιαστικό σου. Δὲν πρόκειται νὰ πλήξῃς!...

»Ὅσο γιὰ τὸ Ριγκολό, δὲν μποροῦσε κι' αὐτὸς νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Παρίσι Εἶχε νὰ πουλήσῃ τὶς ἐφημερίδες του.

Ἔτσι, ἡ Κολινὲτ κι' ὁ Μαρτιὰλ ξεκίνησαν μονάχοι τους.

Ἦταν ἕνα τόσο ταιριασμένο ζευγάρι! Κι' ὁ Μαρτιὰλ ἔνοιωθε τόση εὐτυχία, ποὺ θὰ παντρευόταν αὐτὴ τὴν ὁμορφη κοπέλλα!

Τὴ θεωροῦσε πολὺ ἀνώτερή του. Ἦταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια ἡ Κολινέτ. Κι' ἴσως μιὰ μέρα νὰ τῆς ἔπεφτε κάποια ἀναπάντεχη κληρονομία...

Πῆγαν στὸ σταθμὸ τῆς Λυών. Βγάλανε εἰσιτήρια γιὰ τὸ Μπουὰ-λὲ-Ρουὰ κι' ἀνέβηκαν στὸ τραῖνο ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ ξεκινήσῃ.

Ἡ ἡμέρα ἦταν ὑπέροχη Ποτὲ ἡ Κολινὲτ δὲν εἶχε νοιώσει τόση εὐτυχία.

Ὅταν φτάσανε στὸν προορισμό τους, κατέβηκαν ἀπ' τὸ τραῖνο καὶ βγῆκαν ἀπ' τὸ σταθμό.

Μόλις εἶχαν κάνει ὅμως μερικὰ βήματα, τοὺς πλησίασανε δυὸ ἄνθρωποι μὲ ὑποπτη φυσιογνωμία.

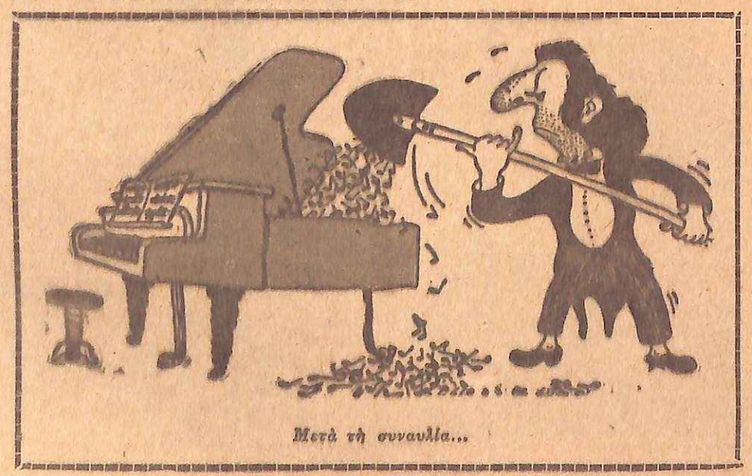

Μετὰ τὴ συναυλία...

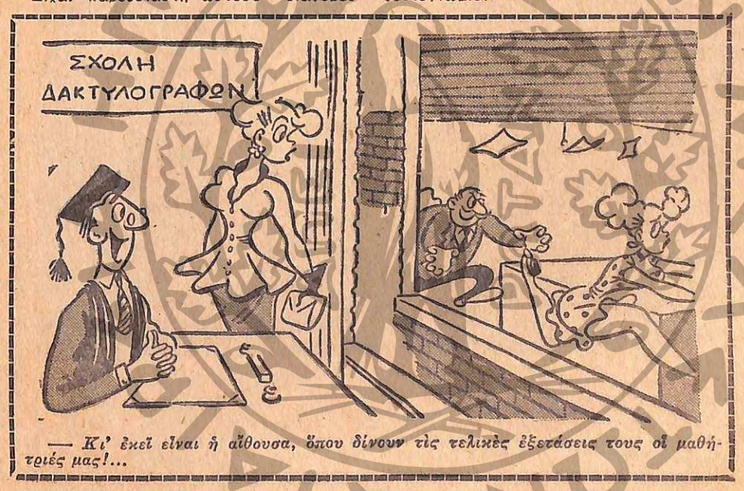

— Κι' ἐκεῖ εἶναι ἡ αἴθουσα, ὅπου δίνουν τὶς τελικὲς ἐξετάσεις τους οἱ μαθήτριές μας!...

'Ο Μαρτιάλ τοὺς σύστησε στὴν Κολινὲτ γιὰ συναδέλφους του.

— Ἴσως νὰ σοῦ φανοῦνε παράξενα τὰ ὀνόματά τους, τοῦ εἶπε. Τοὺς ἔχουμε βαφτίσει 'Αργκουζὶν καὶ Πτὶ-Πουά. Τὸ ἐπίθετό τους εἶναι Βιολά... ἀδελφοὶ Βιολά. Ὅταν τοὺς γνωρίσῃς καλύτερα, θὰ δῇς τί καλὰ παιδιὰ ποὺ εἶναι! Σκέπτομαι μάλιστα νὰ τοὺς ζητήσω νὰ γίνουνε κουμπάροι στὸ γάμο μας...

Μὰ ἡ Κολινὲτ κύτταζε τοὺς δυὸ ἄντρες μὲ ἔκπληξι κι' ἀνησυχία.

Τοὺς εἶχε ἀναγνωρίσει; Ἦταν οἱ ἴδιοι ποὺ εἶχαν μπῆ στὸ ρεστωράν, τὴ βραδυὰ ἐκείνη ποὺ ἔτσωγε μαζὶ μὲ τὸ Μαρτιάλ, καὶ τὸν εἶχαν πάρει ἔξω γιὰ νὰ κουβεντιάσουν ἰδιαιτέρως... Μιὰ ἀνεξήγητη ταραχὴ ζωγραφίζότανε στὸ λεπτὸ πρόσωπό της.

— Τοὺς ἔχω ξαναδῆ, τοὺς κυρίους.., εἶπε.

— Κι' αὐτοὶ σὲ ξέρουνε. Σὲ εἴχανε δῆ στὰ ρεστωράν μαζί μου, τότε ποὺ ἤρθαν νὰ μοῦ ζητήσουνε πληροφορίες γιὰ κάποια Βλάδη ἑνὸς αὐτοκινήτου.

'Η ἐξήγησι αὐτὴ φάνηκε νὰ καθησυχάζῃ κάπως τὴν κοπέλλα. 'Ωστόσο, ἡ συνάντησι ἐκείνη, τῆς εἶχε χαλάσει τὴν εὐχαρίστησι.

Στὸ ρεστωράν, ὅπου κάθησαν νὰ φᾶνε κι' οἱ τέσσερες, κάτι λέξεις κακόηχες χτύπησαν τ' αὐτιά της.

Ὕστερα ὁ 'Αργκουζὶν — ποὺ εἶχε πιῆ λίγο παραπάνω — εἶπε στὴν Κολινέτ, μὲ μιὰ ὑπερβολικὴ οἰκειότητα:

— Τί καλὰ ποὺ θἄναι, ὅταν θὰ παντρευτῆτε! Θἀρχόμαστε κάθε Κυριακὴ περίπατο ἐδῶ, ὅλοι μαζί...

Καὶ πρόσθεσε, κλείνοντας τὸ μάτι στὸ Μαρτιάλ:

— Δὲν ὑπάρχει δουλειὰ σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Πῆρα τῖς πληροφορίες μου, ξέρεις...

— Δηλαδή, δὲν ὑπάρχουν αὐτοκίνητα γιὰ ἐπιδιόρθωσι; ρώτησε μ' ἀθῳότητα ἡ Κολινέτ.

— Μὰ βέβαια, βέβαια! Αὐτὰ ἐννοοῦσα...

'Ο Μαρτιὰλ καθότανε στὰ καρφιά. Φοβότανε πὼς ὁ μισομεθυσμένος 'Αργκουζὶν θὰ φανέρωνε τί εἶδους «δουλειὲς» κάνανε κι' οἱ τρεῖς μαζί!

Τοὔρριξε, λοιπόν, μιὰ ματιὰ αὐστηρὴ καὶ θυμωμένη, γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ σωπάσῃ.

'Εκεῖνος κατάλαβε καὶ φρόντισε ν' ἀλλάξῃ θέμα.

'Αργὰ τ' ἀπόγεμα, πῆραν κι' οἱ τέσσερες τὸ τραῖνο γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ Παρίσι.

'Ο Ριγκολὸ περίμενε στὸ σταθμὸ τῆς Λυών, κρυμμένος μέσ' στὸ πλῆθος τῶν ταξιδιωτῶν. 'Αφοῦ πούλησε τὶς ἐφημερίδες του, εἶχε τρέξει στὸ σταθμό, γιὰ νὰ ξαναδῇ πιὸ γρήγορα τὴν Κολινέτ — αὐτὴ ποὺ γέμιζε τὴ σκέψι του ὅλη τὴν ἡμέρα.

"Εφτασαν πολλὰ τραῖνα. Μὰ ἡ Κολινὲτ δὲ βρισκότανε σὲ κανένα ἀπ' αὐτά.

'Επιτέλους, τὴν εἶδε κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ τρέξῃ κοντά της, ὅταν ἔξαφνα πρόσεξε τὸν 'Αργκουζὶν καὶ τὸν Πτὶ-Πουά, ποὺ τὴ συνοδεύανε.

Εἶδε ἐπίσης τὸν ἀδελφό του. 'Ο Μαρτιὰλ φαινότανε κουρασμένος, κακόκεφος — ἀνησυχοῦσε, δίχως ἄλλο, γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ οἰκειότητα ποὺ δείχνανε οἱ δυὸ σύντροφοί του στὴ μνηστή του.

'Ο Ριγκολὸ παραξενεύτηκε κι' ἔμεινε μακρυά τους. Ποιοὶ ἦσαν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄγνωστοι;

Δὲν τοῦ πέρασε καθόλου ἀπ' τὸ νοῦ νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε; 'Η Κολινὲτ εἶχε μαζί της τὸν ἀραβωνιαστικό της, γιὰ νὰ τὴ φυλάῃ.

Γύρισε, λοιπόν, ὁ Ριγκολὸ στὸ σπίτι, ὅπου τὸν περίμενε ἡ Μιρέτ.

— Ξέρεις ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι; τῆς εἶπε.

— Μὰ βέβαια. 'Απ' τὴ δουλειά σου.

— Πούλησα ἀπὸ νωρὶς τὶς ἐφημερίδες μου... Νά, πάρε καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ μάζεψα. Ρίξε στὸν κουμπαρὰ ἕνα-δυὸ φράγκα, γιὰ τὸ δῶρο ποὺ θὰ κάνω στὴν ἀδελφή μας, στὸ γάμο της...

— Μὰ θὰ γίνῃ, ἄρα γε, τόσο γρήγορα αὐτὸς ὁ γάμος; Ποιὸς ξέρει;... μουρμούρισε ἡ Μιρέτ.

— Τί θὲς νὰ πῆς; Πρέπει νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς αὐτὰ τὰ ὑπονοούμενα.

— Ἐδῶ καὶ πολλὲς ἡμέρες. Βλέπω κάτι παράξενα ὀνειρα... Βλέπω πὼς σπάζω πιατικὰ καὶ πὼς ἡ Κολινὲτ ἑτοιμάζει τὰ μπαγάζια της...

— Γιὰ νὰ κάνῃ τὸ ταξίδι τοῦ γάμου! συμπλήρωσε ὁ Ριγκολό, γελῶντας νευρικά. Δὲν περιμένουν, ἄλλωστε, νὰ παντρευτοῦνε οἱ δυό τους, γιὰ νὰ τὸ σκάσουνε μαζί! Νά, σήμερα κάνανε τὴν ἐκδρομούλα τους, χωρὶς νὰ μᾶς ἔχουν ἀνάγκη.

— Στοιχηματίζω ὡστόσο πὼς πῆγες νὰ περιμένῃς τὴν Κολινὲτ στὸ σταθμό.

— Ναί, πῆγα... ἀλλὰ ἔτσι, στὴν τύχη, ὅπως θὰ μποροῦσα νὰ πάω σ' ὁποιοδήποτε σταθμό. Νοιώθω μιὰ πλήξι, αὐτὸ τὸν καιρό, κι' ἔχω ἀνάγκη νὰ βλέπω κόσμο, κίνησι. Γι' αὐτὸ θέλησα νὰ παρακολουθήσω τὰ χαρούμενα ζευγάρια ποὺ γύριζαν ἀπ' τὴν ἔξοχή, φορτωμένα μ' ἀγριολούλουδα.

»Τί εὐτυχισμένοι ποὺ εἶναι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐρωτευμένοι, καὶ πόσο εὐκαριστιέται κανεὶς νὰ τοὺς βλέπῃ! Σκέπτεται ἀμέσως πὼς ἡ ζωὴ ἔχει καὶ τὴν καλή της ὄψι... δὲν εἶν' ἔτσι, Μιρέτ;

— Δὲν εἶναι χαρούμενη ἡ ζωή, οὔτε γιὰ σένα, οὔτε γιὰ μένα...

— Εἶναι ὅμως γιὰ τὴν Κολινέτ... κι' αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς φτάνῃ. Δὲ μπορεῖ νἄναι εὐτυχισμένοι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στὸν κόσμο, ἀδελφούλα μου!

»Ὕστερα, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη, πολὺ εὐχαριστημένη, ποὺ ἡ Κολινὲτ θὰ πάρῃ τ' ὄνομά μας καὶ θὰ μπῆ ἀληθινὰ στὴν οἰκογένειά μας;

Κι' ὁ Ριγκολὸ πρόσθεσε:

— 'Ο πατέρας εἶναι κατενθουσιασμένος... καὶ μάλιστα ὅταν βλέπῃ πὼς ὁ Μαρτιὰλ φρονίμεψε.

— Θὰ κρατήσῃ, ὅμως, πολὺ αὐτό;

— "Ας τὸ ἐλπίσουμε, εἶπε ὁ Ριγκολό. Μὰ δὲ μπόρεσε νὰ μὴν ἀνατριχιάσῃ συγχρόνως, στὴ σκέψι ἐκείνων τῶν δυὸ ἀγνώστων ποὺ εἶχε δῆ στὸ σταθμὸ μαζὶ μὲ τὴν Κολινὲτ καὶ τὸ Μαρτιάλ...

— Μὰ ἂς ξαναυρίσουμε στὰ ὄνειρά μου... εἶπε ἡ Μιρέτ, ἀφίνοντας νὰ πέσῃ τὸ ἐργόχειρό της πάνω στὰ γόνατά της. "Οπως ξέρεις, ἐγὼ πιστεύω στὰ ὄνειρα...

— 'Ανοησίες, ἀδελφούλα μου!

— "Οχι, ὄχι, δὲν ἔχεις δίκηο!... Δὲν ξέρω, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ γάμος δὲ θὰ γίνῃ. Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν τελευταία στιγμὴ θὰ παρουσιαστῇ κάποιο σοβαρὸ ἐμπόδιο καὶ θὰ τὰ χαλάσῃ ὅλα.

— Αὐτὸ θἄναι πολὺ δυσάρεστο. 'Η Κολινὲτ ἀγαπάει τόσο τὸ Μαρτιάλ!

— Τὸν ἀγαπάει ἀπὸ συνήθεια... καὶ δὲ θὰ κλάψῃ πολύ, σὲ βεβαιῶ, ἂν ματαιωθῇ ὁ γάμος της.

»Εἶναι λιγάκι ἐπιπόλαιη... 'Η καρδιά της, λοιπόν, θ' ἀνοίξῃ γιὰ ἄλλους ἔρωτες, πλατωνικούς, ποὺ θὰ περάσουν ἀπ' τὴ ζωή της σὰν ὡραῖα μετέωρα, χωρὶς ν' ἀφίσουν τίποτε πίσω τους, οὔτε μιὰ ἀνάμνησι... Δὲν ἔχει συναντήσει ἀκόμα ἐκεῖνον ποὺ θὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιά της καὶ θὰ τὴν κάνῃ νὰ κλάψῃ... Ποιὸς ξέρει ὅμως! "Ισως νὰ τὸν βρῇ στὸ δρόμο της, μιὰ μέρα ὄχι μακρυνή...

— Μὰ μὲ τρομάζει ἡ γνώμη ποὺ ἔχεις γιὰ τὴν Κολινέτ! εἶπε ὁ Ριγκολὸ μὲ θλῖψι. "Ετσι τὴν ἔκρινες, ἀλήθεια;

— Εἶναι τόσο νέα, δίχως πεῖρα!... Κι' ὕστερα, στὸ μαγαζὶ ποὺ περνάει ὅλη τὴν ἡμέρα της, οἱ συνάδελφοί της μιλᾶνε γιὰ τοὺς ἐρωτές τους, γιὰ τοὺς νέους ποὺ τῖς παρακολουθοῦνε, γιὰ τοὺς γέρους ποὺ τοὺς προσφέρουνε διαμαντικά...

»Φυσικά, αὐτὴ τ' ἀκούει. Καί, γιὰ νὰ μὴ φανῇ πὼς ὑστερεῖ, καυχιέται κι' αὐτὴ γιὰ τοὺς ἔρωτές της — ἔρωτες ἐφήμερους, ποὺ δὲν ἔγουν τίποτε τὸ ἀνησυχαστικό. Θὰ ὑπόφερε, βλέπεις, ἂν τῆς λέγανε οἱ ἄλλες: «'Εσὺ δὲν ἔχεις θαυμαστές... γιατὶ δὲ σὲ θέλει κανείς!».

— Τὴν καϋμένη τὴ μικρή!... μουρμούρισε ὁ Ριγκολό.

— "Ολες ἴδιες εἴμαστε, σὲ βεβαιῶ. Τὸ ἴδιο θἄκανε κι' ἡ Κολινὲτ στὶς ἄλλες. 'Οταν μπαίνῃ στὴ μέση ὁ ἐγωϊσμὸς κι' ἡ ματαιοδοξία, κάνουμε συχνὰ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα μετανοιώνουμε ἀργότερα... Τώρα ἡ Κολινὲτ εἶναι εὐχαριστημένη ποὺ μπορεῖ νὰ λέῃ στὶς φιλενάδες της πὼς παντρεύεται, πρώτη ἀπ' ὅλες.

—'Αφοῦ λατρεύει τὸ Μαρτιάλ, εἶναι φυσικὸ νἄναι εὐτυχισμένη στὴ σκέψι πὼς θὰ γίνῃ γιὰ πάντα δική του...

—'Εγὼ δὲν συμφωνῶ ἀπόλυτα σ' αὐτό.

— Ναί, ξέρω, ἐσὺ δὲν πιστεύεις πὼς τὸν ἀγαπάει ἀληθινά.

—"Οχι, δὲν τὸ πιστεύω.

Τὰ μάτια τοῦ Ριγκολὸ βουρκώσανε κι' ἀνατρίχιασε ἐλαφρά.

—"Αν ἦταν ἀλήθεια... μουρμούρισε. "Αν ἡ Κολινὲτ δὲν ἀγαπάη τὸν ἀδελφό μας, ἂν γελάστηκε γιὰ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδιᾶς της, θἄναι ἕνα μεγάλο δυστύχημα γι' αὐτήν!

—'Εσὺ σκέπτεσαι αὐτὴ μονάχα. Κι' ὁ Μαρτιάλ;... Πιστεύεις πὼς θὰ τοῦ εἶναι εὐχάριστο νἄχῃ παντρευτῆ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀδιαφορεῖ γι' αὐτόν;

—"Ωστε λοιπόν, ἀλήθεια δὲν πιστεύεις πὼς θὰ παντρευτοῦνε; ἐπέμεινε ὁ Ριγκολό.

'Η Μιρὲτ τὸν κύτταξε παράξενα.

— Θἄλεγε κανεὶς πὼς σ' εὐχαριστεῖ πολὺ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσί μου, παρατήρησε.

'Ο Ριγκολὸ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Μὲ τοὺς ἀγκῶνες στηριγμένους στὸ τραπέζι καὶ τὸ τεράστιο κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του, δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ κυττάξῃ τὴ Μιρέτ. Φοβότανε μήπως μαντέψῃ ἡ ἀδελφή του ἀπ' τὴ ματιά του τὴ συγκίνησι τῆς καρδιᾶς του... μήπως ἀνακαλύψῃ τὴν τρελλὴ καὶ παράφορη ἀγάπη του γιὰ τὴν Κολινέτ, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ὁμολογήσῃ οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του...

'Απ' τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε ἀποφασιστῆ αὐτὸς ὁ γάμος, ὁ Ριγκολὸ δὲ ζοῦσε πιά. Δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε μέσ' στὴν καρδιά του... κι' αὐτὸ συμπλήρωσε τὴ δυστυχία του.

'Ωστόσο τώρα θεώρησε σωστὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ:

— Δὲν μπορεῖ νὰ εὐχαριστιέται κανεὶς μὲ τὴ δυστυχία τῶν ἄλλων. Κι' ὁ ἀδελφός μας θἄταν ἀληθινὰ δυστυχισμένος κι' ἀξιολύπητος, ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε ἡ Κολινέτ.

— Μά... αὐτὸς τὴν ἀγαπάει;

— Ποιὸς δὲ θ' ἀγαποῦσε τὴν Κολινέτ;..

—'Αλήθεια, εἶναι τόσο ὄμορφη, τόσο γλυκειά!...

'Η Μιρὲτ ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς συλλογισμένη, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ Ριγκολό. "Υστερα πρόσθεσε:

— Πρὶν ἀπὸ λίγο, μοῦ ἦρθε μιὰ παράξενη σκέψι. Θέλεις νὰ τὴν ἀκούσῃς;

'Ο Ριγκολὸ ἀνασκίρτησε κι' ἔγινε κατάχλωμος, σὰν πεθαμένος. Τὰ μάτια του βουρκώσανε καὶ τὰ δάκρυα κυλήσανε στὰ μάγουλά του.

— Κλαῖς; τοῦ εἶπε ἡ Μιρέτ, σκύβοντας ἀπάνω του καὶ σφίγγοντας γλυκὰ τὰ χέρια του μέσ' στὰ δικά της. Τὴν ἀγαπᾶς λοιπόν, ἔ; Τὴν ἀγαπᾶς ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ τὴ βρῆκες, πεινασμένη, ἐξαντλημένη, στὸν κῆπο τοῦ Λούβρου, ἐκεῖ ποὺ ἤρθαμε καὶ σὲ βρήκαμε ὕστερα ὁ πατέρας κι' ἐγώ.

»Καθότανε ἐκεῖ, κοντά σου, μὲ τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό σου. Τὴν παηγορεύουσες... 'Απ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν ἀγαπᾶς, τὴ λατρεύεις!

»Ἦταν στὴν ἀρχὴ μιὰ παιδιάστικη ἀγάπη, μιὰ στοργὴ τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλον.

»Ὕστερα μεγαλώσατε πλάϊ - πλάϊ. Ἐκείνη ἔγινε μιὰ ὄμορφη κοπέλλα... καὶ τότε τῆς πρόσφερες ὅλη τὴν καρδιά σου... Αὐτὸς ἦταν ἀληθινὸς ἔρωτας!

"Ενας βαθὺς λυγμὸς φούσκωσε τὸ στῆθος τοῦ Ριγκολό.

— Κλάψε... κλάψε! τοῦ ψιθύρισε γλυκὰ ἡ Μιρέτ. 'Εγὼ μονάχα θ' ἀκούσω τοὺς λυγμούς σου!

»Βλέπεις, καϋμένε μου μικρέ, καθένας μας εἶχε ἕνα εἰδύλλιο στὴ ζωή του... Τὸ ἴδιο καὶ σύ! Κι' ἐγὼ ἐπίσης διατηρῶ στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου μιὰ ἀνάμνησι ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὴ σβύσῃ ὁ χρόνος!...

»Δέκα χρόνια ἔχουν περάσει ὡστόσο ἀπὸ τότε ποὺ ἔκανα αὐτὴ τὴ συνάντησι, ἀπὸ τότε ποὺ ἄκουσα τὴν ἀνδρικὴ ἐκείνη φωνή, τὴ μόνη ποὺ θυμᾶμαι!

Μὰ ἡ Μιρὲτ δὲν προχώρησε περισσότερο στὶς ἐκμυστηρεύσεις της. Ξανάρχισε τὴ δουλειά της, συλλογισμένη...

Σκεπτόταν τὸ Μισὲλ Μέσμερ, τὸν ὡραῖο ἐκεῖνο νέο ποὺ τὴν εἶχε παρακολουθήσει, τῆς εἶχε μιλήσει—πολὺ λίγο, εἶν' ἡ ἀλήθεια—κι' ὕστερα τὸν εἶχε χάσει, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν δρόμων καὶ τῶν βουλεβάρτων.

Σίγουρα, αὐτὸς θὰ τὴν εἶχε ξεχάσει ἀπὸ καιρό. Στὸ μακρυνὸ τόπο ποὺ ὑπηρετοῦσε, ἄλλοι ἔρωτες θἄχαν διώξει γρήγορα τὴ γλυκειὰ καὶ γοητευτικὴ ἐντύπωσι ποὺ τοῦ εἶχε προξενήσει ἡ τυχαία ἐκείνη συνάντησι.

Αὐτὴ ὅμως τὸν θυμόταν πάντα... Καὶ τὸν συλλογιζότανε καὶ τώρα, ἐνῶ κύτταζε τὸ θλιμμένο Ριγκόλο.

— Δὲν ἀπάντησες στὴν ἐρώτησί μου, τοῦ εἶπε σὲ λίγο. Κι' ὡστόσο θἄπρεπε νὰ ξέρῃς πὼς εἶναι κάποτε μιὰ γλυκειὰ ἀνακούφισι ν' ἀνοίγῃ κανεὶς τὴν καρδιά του...

»Δὲν εἶμ' ἐγὼ ἡ καλλίτερη φίλη σου, ἡ ἀδελφή σου, ἐκείνη ποὺ σ' ἀνάθρεψε σχεδὸν, ἐφόσον ἡ ἄρρωστη μητέρα μας δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ σὲ περιποιηθῇ;... Ξέχασες τὰ ραντεβοὺ μας στοὺς κήπους τοῦ Κεραμεικοῦ; 'Ερχόσουν καὶ μ' εὑρίσκες ἐκεῖ τὸ μεσημέρι καὶ τρώγαμε χαρούμενα, κυττάζοντας μὲ ζήλεια τὴ μακρυνὴ ἔξοχή, ποὺ δὲν εἴχαμε τὴν εὐτυχία νὰ τὴ θαυμάσουμε ἀπὸ κοντά...

»Πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε! 'Εγὼ θὰ κλείσω τὰ 25... καὶ πιστεύω πὼς ὁ ἔρωτας τελείωσε πιὰ γιὰ μένα! Δὲν πρόκειται ποτὲ ν' ἀγαπηθῶ, ὅπως ἀγαπιέται ἡ Κολινέτ, ποὺ μαλώνετε ὅλοι γι' αὐτήν...

— Μὰ ὄχι! Εἶσαι ὄμορφη πάντα... καὶ θ' ἀγαπηθῇς! Δὲ φαίνεσαι παραπάνω ἀπὸ 20 χρονῶν! "Εχεις διατηρήσει τὸ φωτοστέφανο ἐκεῖνο τῆς νεανικῆς δροσιᾶς, ποὺ δίνει πάντα μιὰ ζωὴ σὰν τὴ δική σου — μιὰ ζωὴ καιομένη ἀπὸ θυσία καὶ αὐταπάρνησι...

»Θυσιάστηκες πάντα, γιὰ μᾶς, ἀδερφούλα μου. Δὲν ἤξερες οὔτε Κυριακὲς οὔτε γιορτές. Κι' ἐνῶ ὁ Μαρτιὰλ κύτταζε μονάχα τὰ γλέντια του, ἐσὺ δούλευες γιὰ μᾶς!

«"Ω, ἂς μποροῦσα ν' ἀγαπηθῶ!» σκεπτόταν ἡ Μιρέτ.

'Η ματιά της ἔπεσε στὸν καθρέφτη ποὺ βρισκόταν ἀντίκρυ της. Κι' εἶδε ἕνα πρόσωπο φωτεινό, γεμᾶτο χάρι, νειάτα, ὁμορφιά, παρ' ὅλη τὴ χλωμάδα του. Τὰ μαῦρα μάτια της ἀστράφανε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια.

— Εἶσαι ὄμορφη... πολὺ ὄμορφη! πρόσθεσε μαλακὰ ὁ Ριγκολό. Δὲ λέω φέμματα, ὅπως βλέπεις, ἀδερφούλα μου. 'Ο καθρέφτης αὐτὸς μιλάει καλλίτερα καὶ πιὸ εὐγλωττα ἀπὸ μένα...

»Μπορεῖς λοιπὸν νὰ ἐλπίζῃς ἐσὺ πὼς θ' ἀγαπηθῇς... 'Ενῶ ἐγώ!... 'Εγὼ εἶμαι κακοφτιαγμένος, ἀνάπηρος, κοντός! Πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἡ Κολινέτ, αὐτὴ ποὺ δὲ φεύγει ποτὲ ἀπ' τὴ σκέψι μου, ὅπως τὸ μάντεψες;

»"Ω, εἶμ' εὐχαριστημένος ποὺ σοῦ ἄνοιξα τὴν καρδιά μου... γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ζωή μου σβύνει σιγὰ - σιγά.

— Θὲς νὰ πῆς... πὼς μπορεῖ νὰ πεθάνῃς ἀπὸ ἔρωτα;

— Ναί... καὶ θἄμαι εὐτυχισμένος, πεθαίνοντας γιὰ τὴν Κολινέτ!

— Κουτὸ παιδί!... φώναξε ἡ Μιρέτ.

— Εἶναι καιρός, πολὺς καιρὸς ποὺ τὴν ἀγαπῶ! Ψιθύρισε ὁ Ριγκολὸ μὲ γλυκειὰ φωνή. Πίστευα στὴν ἀρχὴ πὼς τὴν ἀγαποῦσα σὰν ἀδελφή, ὅπως ἀγαπῶ ἐσένα, Μιρέτ... Δὲν ἔκανα καμμιὰ διάκρισι ἀνάμεσά σας, σοῦ τ' ὁρκίζομαι!

»Μὰ ὅταν ἔμαθα πὼς πρόκειται νὰ παντρευτῇ, ἀναστατώθηκα. Εἶδα τότε, καθαρὰ μέσ' στὴν καρδιά μου, ἀνασηκώθηκε ὁ πέπλος ποὺ σκίαζε τὸ νοῦ μου. Καὶ κατάλαβα πὼς τὴν ἀγαποῦσα μὲ ἔρωτα!...

— Καϋμενούλη μου!...

—"Αν εὐτυχήσῃ ἡ Κολινέτ, θὰ παηγορηθῶ. Μὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρῃ τί τῆς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον;... 'Ο Μαρτιὰλ ἔχει στὸ νοῦ του ἰδέες ποὺ δὲν τῖς καταλαβαίνω... ἡ ζωή του δὲ μοῦ φαίνεται τόσο ξεκάθαρη... Νά, σήμερα τὸν εἶδα μὲ πολὺ κακὴ συντροφιά.

— Μὲ ποιὸν ἦτανε;

— Μὲ δυὸ ὑποπτους τύπους, δυὸ ἀνθρώπους ποὺ δὲ θἄθελα καθόλου νὰ τοὺς συναντήσω μετὰ τὰ μεσάνυχτα σ' ἕνα ἔρημο δρόμο! Τὸ παρουσιαστικό τους κι' οἱ ματιές τους μὲ φοβίσανε.

'Η Μιρὲτ κύτταξε τὸ Ριγκολό, συλλογισμένη. 'Επιτέλους τοῦ εἶπε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Εὖγε!...

Χρόνια καὶ χρόνια στὴ σειρά,
ὅσοι τρανοὶ μᾶς διοικοῦνε,
μέτρα λαμβάνουν σαλπαρὰ
ποὺ τοὺς μπεκρῆδες ἀδικοῦνε...
'Η δὲν σκοτίζονται σταλιὰ,
γιὰ τὸ δικό μας τὸ συνάφι
καὶ στὰ παπούτσια τὰ παλιά,
ἡ πᾶσα μέριμνα μᾶς γράφει!

★

Εἶδα, ὡστόσο, ζαφνικά,
τῖς τελευταῖες τῖς ἡμέρες
καὶ κάτι μέτρα εὐνοϊκὰ
γιὰ τοὺς πιστοὺς κρασοπατέρες...
Μέτρα ποὺ μᾶς εὐεργετοῦν—
ποὺ μᾶς συμφέρουν ἥτοι κι' ἤγουν—
καὶ τὰ βουστάσια ζητοῦν
πέραν τοῦ "Αστεως νὰ φύγουν!

★

"Εξω, μακρὰν τῶν 'Αθηνῶν
θὰ φύγουν, οὕτω, οἱ γελάδες
καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν ταβερνῶν
θὰ λιγοστέψουν οἱ μπελάδες...
Γιατὶ θὰ πάψῃ τοῦ λοιποῦ,
γάλατα δίπλα του νὰ βλέπῃ
καὶ ταχτικὰ ἢ ποῦ (καὶ ποῦ
πρὸς τὸ... ἀμάρτη-(μα νὰ ρέπῃ!

★

Τέτοιαν ἰδέα ζη-(λευτὴ
λίγα κεφάλια τὴν (γεννάνε
κι' ὅποιος τὴν πρό-(τεινε αὐτὴ
πρέπει... συνάδελ-(φός μας νἄναι...
Διότι, φίλοι ἐν στου-(πί,
ὡριμα σκέφτηκε ὡ-(ρισμένως
κι' ὡριμος, ὡς γνω-(στὸν θὰ πῇ
ἄνθρωπος λίαν... (("γινωμένος»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Η ΠΟΛΥΜΕΛΕΣΤΕΡΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Στὸ Μπρόκτον τῆς Νέας Υόρκης, ἡ οἰκογένεια ντὲ Γκολιέ, ποὺ θεωρεῖται ἡ πολυμελέστερη τῆς Ἀμερικῆς, παρουσιάστηκε πρὸ ἡμερῶν μὲ... ἀπαρτία σ' ἕνα δημόσιο ἱστρεῖο γιὰ νὰ ἐμβολιασθῇ κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος. 'Ο κ. "Ελμερ ντὲ Γκολιὲ ἀποφάσισε τὴν θεαματικὴ αὐτὴ ἐνέργεια θέλοντας νὰ δώσῃ τὸ καλὸ παράδειγμα σὲ ὅλες τὶς ἀμερικανικὲς οἰκογένειες, ποὺ δέχτηκαν μὲ ἀπροθυμία τὴν πρόσκλησι τῆς ὀργανώσεως «Ἀμερικανίδες μητέρες» νὰ ἐμβολιασθοῦν ὅλα τὰ παιδιά, συμβάλλοντας ἔτσι στὴν ἀμυνα κατὰ τῆς φοβερῆς ἀρρωστειας. Στὴ φωτογραφία μας τὸ ζεῦγος ντὲ Γκολιὲ μαζὶ μὲ 15 ἀπὸ τὰ 20 παιδιά του, λίγο πρὶν ἀρχίσῃ ὁ ἐμβολιασμός τους.

ΜΑΘΗΜΑ ΣΤΟ ΘΑΛΑΜΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

"Επτὰ παιδάκια ἀπὸ 8 μέχρι 14 χρόνων ποὺ προσεβλήθησαν πέρυσι ἀπὸ πολιομυελίτιδα, νοσηλεύονται σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Φριμπουργκ τῆς 'Ελβετίας, ὅπου καταβάλλεται κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ξαναζωντανέψουν τοὺς μῦς ποὺ παρέλυσε ἡ ἀρρώστεια. Παράλληλα μὲ τὴν ἐπιδίωξι αὐτὴ ὁ καθηγητὴς Πλανερὲλ ποὺ προΐσταται τοῦ τμήματος αὐτοῦ, γιὰ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ στὰ δυστυχισμένα παιδάκια νὰ συνηθίσουν στὴ τεμπελιὰ καὶ γ' ἀφήσουν τὸ πνεῦμα τους νὰ κοιμᾶται, ἀποφάσισε νὰ διοργανώσῃ ἕνα δῶρο καθημερινὸ μαθήματα, τὸ ὁποῖο ἀνέθεσε σὲ μιὰ ἐξαίσιετη καθηγήτρια, τὴν κυρία Μποσὲλ. Τὰ μαθήματα αὐτά, ὅπως ἀποδείχτηκε, ὠφελοῦν πολὺ τοὺς μικροὺς ἀρρώστους, γιατὶ τοὺς κάνουν νὰ ξεχνοῦν τὴ δυστυχία τους καὶ πονώνουν τὸ ἠθικό τους κάνοντάς τους νὰ πιστέψουν γιὰ λίγο πὼς ἔχουν ἀκόμα ὑγεία καὶ πὼς ἡ καταραμένη ἀρρώστεια τοὺς ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψουν.

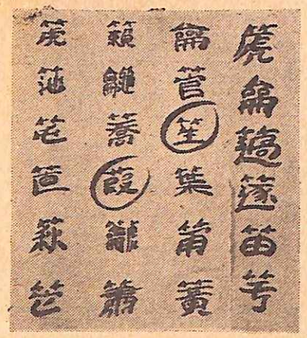

Τὰ 24 αὐτὰ σύμβολα κι' ἀκόμη ἄλλα 12 σημαίνουν αὐλός. Μ' ὁποιοδήποτε κι' ἂν γράψετε αὐτὴ τὴ λέξι δὲν κάνετε λάθος!

Ἡ κινεζικὴ γλῶσσα ΚΑΙ ΟΙ "ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ„ ΤΗΣ

Δὲν ἔχει οὔτε ἀλφάβητο, οὔτε γραμματικὴ

"Ολοι ξέρομε ὅτι ἡ κινεζικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ δυσκολώτερη τοῦ κόσμου. Ἡ δυσκολία της ἔγκειται, πρῶτα - πρῶτα, στὸ ὅτι δὲν ἔχει οὔτε γραμματική, οὔτε ἀλφάβητο. Ἀποτελεῖται μόνο ἀπὸ λέξεις, ποὺ εἶναι ὅλες μονοσύλλαβες καὶ ποὺ φτάνουν τὶς 80.000! Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς γράφεται μ' ἕνα ὡρισμένο σύμβολο. Ὑπάρχουν ἔτσι 80.000 σύμβολα. Αὐτὰ τὰ σύμβολα, μ' ὅλο ποὺ διαφέρουν μεταξύ τους, σχηματίζουν 400 περίπου φθόγγους, ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσῃ κανεὶς ἀνάλογα μ' ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ ἐκφράσῃ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι κάθε λέξι μπορεῖ νὰ γραφῇ κατὰ 200 διαφορετικοὺς τρόπους, ἀλλὰ καὶ ὅτι 200 ἄλλες λέξεις μποροῦν νὰ γραφοῦν ὅπως αὐτή. Προσθέστε τώρα ὅτι κάθε λέξι ἔχει 20 καὶ κάποτε περισσότερες σημασίες...

Παράδειγμα: ἡ λέξι «τσένγκ», ποὺ σημαίνει τελειώνω. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βασικὴ αὐτὴ σημασία της, ἔχει καὶ τὶς ἀκόλουθες: συμπληρώνω, τελειοποιῶ, γυαλίζω, στολίζω, διασπαδαγωγῶ, τέλειος, τέλος ἑνὸς πολέμου ἢ μιᾶς διαφορᾶς, ὥριμος, θερισμός, ἀλλαγή, βέβαιος, πιθανός, τετράγωνο γήπεδο, σύνολον, τεμάχιο μουσικῆς, ὄρροφος, στρῶμα, βαθμίς. Δεδομένου ὅτι δὲν ὑπάρχει γραμματική, μπορεῖ ν' ἀντιστοιχῇ σὲ ρήματα, οὐσιαστικά, ἐπίθετα, ἀκόμη καὶ ἐπιρρήματα.

Γιὰ νὰ καταλάβετε τί σημαίνει ἕνα κείμενο, πρέπει νὰ τὸ διαβάσετε στὸ σύνολό του, νὰ ἐξετάσετε προσεχτικὰ τοὺς χαιρακτῆρες μὲ τοὺς ὁποίους εἶναι γραμμένο, ν' ἀνακαλύψετε τὴ μυστικὴ κλεῖδα του (ὑπάρχουν 214), νὰ ἐπικαλεστῆτε τὴ μνήμη σας, ν' ἀνατρέξετε στὶς ἱστορικὲς καὶ φιλολογικὲς γνώσεις σας καὶ ν' ἀφήσετε ἐλεύθερη τὴ φαντασία σας.

«Ἡ κινεζικὴ γραφή, ἔγραψε ἕνας συγγραφεύς, εἶναι ζωγραφικὴ ἀρχιτεκτονική, φιλολογία, ἱστορία, μνήμη καὶ διαίσθησι, ὅλα μαζί».

Νὰ ἕνα παράδειγμα, ποὺ ἴσως σᾶς διαφωτίσῃ. "Ας πάρωμε ἕνα σύμβολο ποὺ παριστάνει τρεῖς κορυφές, κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες βρίσκονται δυὸ σκυλιά, ποὺ κυνηγιοῦνται γύρω ἀπὸ ἕνα γουδοχέρι.

Πῶς θὰ σκεφτῇ ἕνας Κινέζος γιὰ νὰ βρῇ τὴ σημασία του;

Οἱ τρεῖς κορυφὲς σημαίνουν βουνό. Τὸ γουδοχέρι φέρνει στὸ μυαλὸ τὴν ἰδέα τῶν βιαίων λόγων, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα. Ὅσο γιὰ τὰ σκυλιὰ ποὺ κυνηγιοῦνται, εἶναι... δυὸ σκυλιὰ ποὺ κυνηγιοῦνται!

Ὁ Κινέζος, ὅμως, θὰ συνδυάσῃ τὰ σκυλιὰ μὲ τὸ γουδοχέρι καὶ θὰ βγάλῃ τὴν ἰδέα τῆς φιλονεικίας, τῆς διαμάχης, τῆς ἀντιδικίας, ποὺ θὰ πρέπει νὰ γίνωνται πάνω σὲ βουνό. Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὸν βοηθήσῃ ἡ ἱστορικὴ μνήμη του. Θὰ σκεφτῇ, δηλαδή, ὅτι οἱ πρόγονοί του, στὰ πολὺ παληὰ χρόνια, ἔλυαν τὶς διαφορὲς καὶ ἀπέδιδαν δικαιοσύνη πάνω στὰ βουνά. Θὰ σκεφτῇ ἀκόμη ὅτι αὐτὰ τὰ βουνὰ θεωροῦνται ἱερά. Καὶ θὰ διαβάσῃ τὴν εἰκόνα μὲ τὰ τρία βουνά, τὸ γουδοχέρι καὶ τὰ δύο σκυλιὰ ὡς ἑξῆς: «Ἱερὰ βουνά».

Καταλάβατε τίποτα; "Οχι, ἀσφαλῶς. Οἱ Κινέζοι, ὅμως, καταλαβαίνουν.

Νὰ ἕνα ἄλλο παράδειγμα. Πρόκειται γιὰ τὸ δέκατο στίχο ἀπὸ κάποιο ποίημα τοῦ Λὶ Ταὶ Πό, ποὺ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Κίνας.

Αὐτὸς ὁ στίχος περιλαμβάνει τὰ σημεῖα τῶν λέξεων: ποίημα, τελειώνω, γελάω, καταφρονῶ, διασχίζω, ἔκτασι, σκεπασμένη μὲ νερό, νῆσος.

Οἱ Κινέζοι φιλόλογοι χρειάζονται 20 περίπου σελίδες κειμένου γιὰ νὰ ἑρμηνεύσουν αὐτὸ τὸ στίχο καὶ ἀναφέρουν ἕνα πλῆθος ἀπὸ συλλογισμοὺς γιὰ νὰ δώσουν τὸ νόημά του. Νὰ οἱ κυριώτεροι ἀπ' αὐτούς.

«Τὸ ποίημά μου τελείωσε. Περιφρονῶ τὸ θάνατο».— Ἐπειδὴ ὁ Λὶ Ταὶ Πὸ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Κίνας θὰ πρέπει νὰ θυμᾶται ἕναν ἄλλο μεγάλο ποιητή, τὸν Κιοῦ Πίνγκ, ποὺ αὐτοκτόνησε πέφτοντας στὸ νερό. Ὁ στίχος, λοιπόν, μπορεῖ νὰ σημαίνῃ: «Τὸ ποίημα μου εἶναι ἀφιερωμένο στὸν Κιοῦ Πίνγκ, ποὺ ἡ σκιά του πλανιέται γύρω σ' αὐτὸ τὸν ποταμό».—Τὸ σύμβολο, ὅμως, «πλανιέται» σημαίνει ἐπίσης: ἐρημίτης, κρύπτη, λήθη. "Ετσι, ὁ στίχος μπορεῖ νὰ σημαίνῃ: «Τὸ ποίημά μου τελείωσε. Ἀδιαφορῶ γιὰ τὴ λήθη τῶν μεταγενεστέρων».— Ἀπὸ ἐκεῖ φτάνομε σὲ μιὰ ἄλλη ἑρμηνεία: «Ἀφοῦ τὸ ποίημά μου τελείωσε κι' ἐγὼ πιστεύω στὴν αἰώνια ὁμορφιά του, μπορῶ νὰ καταφρονῶ, σὰν τὸν ἐρημίτη, τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, ποὺ ὁ χρόνος τὰ ἐξαφανίζει, ὅπως τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλιᾶ τῆς Τσοῦ, ἐνῶ τὸ ποίημά μου, ὅπως ἐκεῖνα τοῦ Κιοῦ - Πίνγκ, θὰ εἶναι ἄφθαρτο».

"Επειτα ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους συλλογισμούς, φτάνομε στὴν τελικὴ ἑρμηνεία τοῦ στίχου, ποὺ εἶναι ἡ ἀκόλουθη: «Τὸ ποίημά μου τελείωσε κι' ἐγὼ περπατώντας πλάϊ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, περιγελάω τὴν ἐπιτυχία, τὶς τιμὲς καὶ τὰ πλούτη».

Ὁ ἀναγνώστης ἑνὸς κινεζικοῦ κειμένου γίνεται ἔτσι καὶ συγγραφεύς του, κατὰ κάποιο τρόπο. Στὸ χέρι του εἶναι νὰ τὸ καταλάβῃ μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἀπὸ ὅ,τι ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἔγραψε. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ τὸ ἑρμηνεύσῃ σύμφωνα μὲ τὸ κέφι του τῆς στιγμῆς.

Προκειμένου π. χ. γιὰ ἕνα λυπητερὸ κείμενο, μπορεῖ νὰ τὸ ἑρμηνεύσῃ χαρούμενα, ἂν αὐτὸ εἶναι τὸ κέφι του ἢ, ἀντίθετα, νὰ δώσῃ μιὰ λυπητερὴ ἑρμηνεία σ' ἕνα ποίημα πρόσχαρο κι' αἰσιόδοξο.

Ἡ κινεζικὴ γλῶσσα εἶναι πραγματικὰ ἕνα ἀνεξερεύνητο μυστήριο. Καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς μεγάλη μόρφωσι, ἱστορική, καλλιτεχνική, φιλολογική, θρησκευτικὴ κτλ. γιὰ νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα ἑνὸς κινεζικοῦ κειμένου.

"Επειτα ἀπὸ ὅλα αὐτά, εἶναι εὔκολο νὰ ἀντιληφτοῦμε γιατὶ ἡ Κίνα ἔχει τὴν ὀγκωδέστερη ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ κόσμου. Ἡ «Σὲ Κοὺ Τσοῦ ἂν Σόο» περιλαμβάνει 80.000 βιβλία! Κι' οἱ Κινέζοι διανοούμενοι ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι δὲν εἶναι ἀκόμη πλήρης.

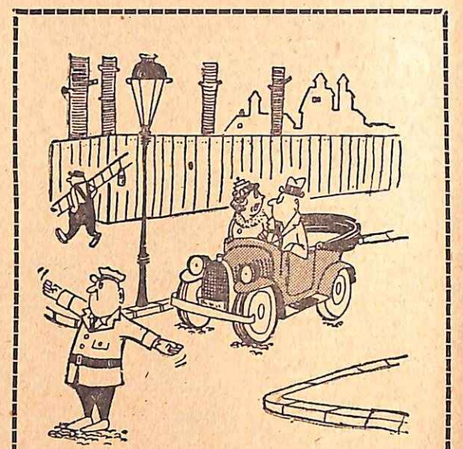

— Δὲ μοῦ λές, Κώστα, τρελλάθηκε αὐτὸς καὶ κάνει γυμναστικὴ στὴ μέση τοῦ δρόμου;

ΣΤΟ ΤΕΞΑΣ

— Μιὰ καὶ πᾶς γιὰ ψώνια, πᾶρε μου εἴκοσι σφαῖρες γιὰ τὸ πιστόλι!

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΗ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ

— Συγγνώμη, Γκρέγκορυ, ποὺ δὲν προλάβαμε νὰ σὲ προσκαλέσουμε στὸ γάμο, ἀλλὰ τὸ δῶρο σου τὸ ἔστειλες τὴν τελευταία στιγμή!...

"Αν τὸ παιδάκι σας ΕΙΝΑΙ ΝΕΥΡΙΚΟ

Μερικὲς χρήσιμες πληροφορίες καὶ συμβουλὲς γιὰ τοὺς γονεῖς

Μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι ποὺ περιμένει τοὺς γονεῖς τοῦ μικροῦ παιδιοῦ εἶναι ἡ ἐμφάνισι τῶν πρώτων του νεύρων. Τὸ παιδάκι, ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνῃ κάπως τὸν κόσμο γύρω του, εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ παρουσιάσῃ ἀκατανόητους θυμούς, ἀνεξήγητες ἰδιοτροπίες, ἀκόμη δὲ καὶ μελαγχολικὴ τάσι, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ ἀνορεξία κι' ἀδιαφορία γιὰ τὰ παιγνίδια.

Στὸν τρυφερὸ ὀργανισμὸ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, τὸ νευρικὸ σύστημα ἔχει ἐξαιρετικὴ εὐπάθεια καὶ μπορεῖ ἀπὸ τὴ μιὰν ὥρα στὴν ἄλλη νὰ πάθῃ διαταραχές, ποὺ ἔχουν ὡς αἰτία τους εἴτε κάποια ὀργανικὴ ἀνωμαλία, εἴτε κάποιο ψυχικὸ σόκ.

"Ας ἀρχίσουμε - πρῶτα ἀπὸ τὶς ψυχικὲς αἰτίες. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ συνηθισμένους καὶ κάποτε καὶ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους λόγους, ποὺ προκαλοῦν νευρικὲς κρίσεις στὰ μικρὰ παιδιά, εἶναι ἡ ζήλεια. "Αν ἀντιληφτοῦν ὅτι τὸ μικρότερο ἀδερφάκι τους συγκεντρώνει τὴν ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ τρυφερότητα ὅλων στὸ σπίτι, ζηλεύουν τρομερὰ κι' ἡ κατάστασι αὐτή, ἂν δὲν τὴν ἀντιμετωπίσουμε ἐγκαίρως, μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ σὲ θλιβερὲς συνέπειες. Τὰ νεῦρα τοῦ παιδιοῦ, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, μπορεῖ νὰ τσακιστοῦν κυριολεκτικὰ καὶ νὰ φτάσῃ σὲ κατάστασι ποὺ νὰ τεθῇ σὲ κίνδυνο κι' ἡ ἴδια ἡ ζωή του.

Γι' αὐτό, πρέπει οἱ γονεῖς καὶ γενικὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ νὰ προσέχουν πολύ, ὥστε μὲ τὴ συμπεριφορά τους πρὸς τὸ μωρό, νὰ μὴ δημιουργήσουν στὸ μεγαλύτερο ἀδελφάκι του τὴν ἐντύπωσι πὼς αὐτὸ τὸ τελευταῖο δὲν εἶναι πιὰ στὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντός τους.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὅμως, μέρος, ὅταν τὸ μικρὸ παιδὶ δὲν ἔχῃ ἀδελφάκι, τὰ νὰ τὸ χαϊδεύουμε πάντα καὶ νὰ τοῦ κάνουμε ὅλα τὰ καπρίτσια, θέτει ἐξ ἴσου τὰ νεῦρα του σὲ κίνδυνο. Τὰ παραχαϊδεμένα παιδάκια γίνονται συνήθως νευρικὰ κι' ἔχουν μιὰ νοσηρὴ εὐαισθησία, ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς μείνῃ καὶ σ' ὅλη τους τὴν κατοπινὴ ζωή.

Τὸ ἴδιο, ὡστόσο, κακὸ μπορεῖ νὰ κάνῃ στὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ κι' ἡ ὑπερβολικὴ αὐστηρότης. Τὰ παιδάκια ἔχουν ἰσχυρὰ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης καὶ θέλουν ἐλευθερία στὰ παιγνίδια τους. Οἱ περιορισμοί, ὅταν δὲν γίνωνται μὲ ψυχολογημένη προσοχὴ καὶ μὲ κατάλληλη συμπεριφορά, προκαλοῦν θράυσι ὄχι μόνο στὴν ψυχική, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴ σωματικὴ ὑγεία τοῦ παιδιοῦ. Γιὰ νὰ ἀναπτυχθῇ κανονικὰ τὸ παιδί, χρειάζεται νὰ μὴ τοῦ σκοτώνουμε τὸν αὐθορμητισμὸ μὲ τὰ ἀλλεπάλληλα «μή».

Μιὰ τρίτη, ἐπίσης ψυχικὴ αἰτία, ποὺ βλάπτει τὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ νηπίου, εἶναι οἱ οἰκογενειακὲς σκηνὲς καὶ γενικὰ ἡ κακὴ συμπεριφορὰ μεταξὺ τῶν γονέων του. Τὸ παιδάκι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ γίνεται μάρτυς στὶς διενέξεις καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν γονέων του, γιατὶ ἔτσι τραυματίζεται ψυχικὰ καὶ μπορεῖ τὰ νεῦρα του νὰ πάθουν ἀνεπανόρθωτο κακό.

Τέλος, χρειάζεται μαχαῖρι στὴν κακὴ συνήθεια ποὺ ἔχουν πολλοὶ γονεῖς νὰ φοβίζουν τὸ παιδὶ μὲ λόγια ἢ κλείνοντάς το σ' ἕνα δωμάτιο γιὰ τιμωρία. Ὁ μπαμπούλας κι' οἱ φανταστικὲς ἱστορίες γιὰ δράκους καὶ τὰ παρόμοια, εἶναι ὁλέθριος τρόπος ν' ἀντιμετωπίζουμε τὶς ἀταξίες καὶ τὶς παράλογες ἀπαιτήσεις τοῦ μωροῦ. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς φοβιτσιάρηδες καὶ τοὺς ἀγχώδεις τύπους χρωστοῦν τὴν κατάστασί τους αὐτὴ ἢ τουλάχιστον τὴν ἀρχή της στὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὴν πρώτη τους παιδικὴ ἡλικία δοκίμασαν τὶς βαθεῖες ἐντυπώσεις τέτοιων φοβήτρων. Ἐπίσης ἡ φοβία τοῦ κλειστοῦ χώρου, δηλαδὴ τὸ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ μείνῃ ἔστω καὶ γιὰ λίγο μέσα σ' ἕνα ἀσανσὲρ ἢ σὲ μιὰ αἴθουσα ὅπου ὑπάρχει πολὺς κόσμος, ἔχει συχνὰ τὴν προέλευσί της στὴν ἴδια αἰτία.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὶς ψυχικὲς διαταραχές, κάνουν κακὸ στὰ νεῦρα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ κι' ὡρισμένες ὀργανικὲς ἀνωμαλίες. "Αν τὸ παιδάκι σας εἶναι πολὺ ἀνήσυχο κι' ἔχῃ νευρικὲς κρίσεις, δὲν ἀπακλείεται ἡ αἰτία νὰ βρίσκεται σὲ κάποια ἀνωμαλία ἢ διαταραχὴ τοῦ ὀργανισμοῦ του.

Μπορεῖ λόγου χάρι νὰ μὴ λειτουργῇ ὁλότελα φυσιολογικὰ τὸ σηκότι του ἢ νάχῃ πάθει κάτι τὸ πεπτικὸ του σύστημα. Τέτοιες ἀνωμαλίες ὑπάρχουν ἄπειρες καὶ στὶς περισσότερες περιπτώσεις εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὶς ἀντιληφτῇ ἀκόμα κι' ὁ γιατρός.

Οἱ νευροπάθειες τῆς κατηγορίας αὐτῆς εἶναι συνήθως περιοδικές, δηλαδὴ διαρκοῦν γιὰ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα κι' ὕστερα ἐξαφανίζονται χωρὶς ν' ἀφήνουν καμμιὰ συνέπεια πίσω τους. Ἡ ἴδια ἡ φύσις ξαναδίνει τὴν τελειότητα στὸν ὀργανισμὸ τοῦ παιδιοῦ καὶ μαζὶ καὶ τὴν ἰσορροπημένη ψυχικὴ διάθεσι.

"Ενας καλὸς τρόπος γιὰ νὰ φυλάξετε τὸ παιδάκι σας ἀπὸ νευρικὲς διαταραχές, εἶναι νὰ τὸ ἀφήνετε νὰ παίζῃ ἀπὸ πολὺ νωρὶς μ' ἄλλα συνομήλικά του καὶ νὰ μὴ τὸ συνηθίζετε στὴ μοναξιά. Ἐπίσης, σὲ περίπτωσι ποὺ καταλαβαίνετε ἢ ὑποπτεύεστε πὼς τὰ νεῦρα του προέρχονται ἀπὸ κάποια ὀργανικὴ ἀνωμαλία, τὶς περισσότερες φορὲς μιὰ ἁπλὴ ἀλλαγὴ κλίματος εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸ ξαναδῆτε πάλι εὐδιάθετο κι' ὁρεμο.

Τὰ νευρικά, ἐξ ἄλλου, παιδάκια δὲν παρουσιάζουν κανονικὴ ὄρεξι. Πρέπει, γι' αὐτό, ἀπὸ πολὺ νωρίς, νὰ μάθετε τὸ μωρό σας νὰ τρώῃ σὰν μεγάλο παιδί. Ἀπὸ τὸν πέμπτο κιόλας μῆνα ἐπιβάλλεται νὰ τὸ ταΐζετε μὲ κουτάλι, ἀραιώνοντας ὁλοένα τὴ χρῆσι τοῦ μπιμπερόν, ὥσπου νὰ τοῦ τὸ πάψετε τελείως. Ὅταν τὸ παιδάκι μεγαλώσῃ κάπως, καλὸ εἶναι νὰ τὸ βάζετε νὰ τρώῃ στὸ τραπέζι μαζί σας. "Αν τὸ μεσημέρι δὲ θελήσῃ ἕνα ὡρισμένο εἶδος φαγητοῦ ποὺ τοῦ σερβίρατε, νὰ τοῦ σερβίρετε τὸ ἴδιο καὶ τὸ βράδυ. Μ' αὐτὴ τὴν τακτικὴ θὰ προφυλάξετε τὸ παιδάκι σας ἀπὸ τὸ αἴσθημα ὅτι θέλει ξεχωριστὴ περιποίησι στὸ φαγητό, πρᾶγμα ποὺ τὸ κάνει νὰ κλίνῃ στὶς ἰδιοτροπίες καὶ στὰ νεῦρα.

ΣΟΜΠΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ τύπου THOR (καναδική) ἀφρώδη, καινουργίας, μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων, πωλεῖται εἰς τιμὴν εὐκαιρίας δρχ. 3.500. Θερμαντικὴ δύναμις 9.000 θερμίδων, διὰ χῶρον 200 – 250 κυβικῶν. Πληροφορίαι: Τηλέφ. 36-781.

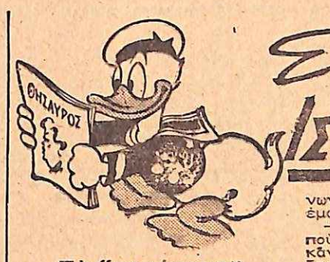

Ἐνθύμια ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ «παράπονο» ΤΗΣ ΚΙΚΗΣ

— Πρόσεξε, Δημητράκη, μὴν μπλέξῃς μὲ τὴν Κική, γιατὶ χάθηκες. Εἶναι παθολογικὴ ζηλιάρα καὶ θὰ σοῦ κάνῃ τὸ βίο ἀβίωτο!...

Ἔτσι τοῦ εἶπαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι του, ὅταν μυριστήκανε πὼς εἶχε βάλει πλώρη γιὰ παντρειά. Ἀλλὰ ὁ Δημητράκης δὲν ἄκουσε κανένα. Κι' ἔκανε τοῦ κεφαλιοῦ του. Δηλαδὴ κακὸ τοῦ κεφαλιοῦ του! Μ' ἄλλα λόγια μιὰν ὡραίαν πρωΐαν — στὴν πραγματικότητα ἕνα μελαγχολικό, βροχερὸ ἀπόγευμα — τὴν κουκουλώθηκε μὲ παπᾶ καὶ μὲ κουμπάρο, μὲ τιμὴ καὶ μὲ δόξα. Κι' ὅλοι οἱ παριστάμενοι, ἐνῶ οἱ φαλτάδες μουρμούριζαν τὴν.., καταδίκη τοῦ Δημητράκη, κουνοῦσαν τὰ κεφάλια τους κι' ἔλεγαν:

— Κρίμα στὸν ἄνθρωπο! Θὰ τὸν κάνῃ αὐτὴ μὲ τὴ ζήλεια της νὰ βογγίξῃ!

Ὁ εὐτυχὴς γαμπρὸς καταλάβαινε τὴν ἀτμόσφαιρα οἰκτου ποὺ εἶχε ἁπλωθῇ στὴν ἐκκλησιὰ καὶ συλλογιζότανε μὲ πεποίθησι:

— Μπᾶ! δὲν βαρυέσαι! Κουταμάρες τοῦ κόσμου... Μόλις δῇ πόσο πιστὸς θὰ τῆς εἶμαι θὰ τῆς περάσῃ!...

*

Κι' ὅμως ὁ Δημητράκης, ὅπως προεῖπανε οἱ κακοὶ προφῆτες, βόγγηξε. Τὸ βόγγημά του βέβαια ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ καὶ πήγαινε «κρεσέντο»...

Πρῶτα - πρῶτα ἡ «λατρευτή» του γυναικούλα εἶχε τελείως διαφορετικὲς ἀπόψεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ ξυρίσματος, τὶς ὁποῖες δὲν ἐδίστασε νὰ διατυπώσῃ.

— Γιατί, Δημητράκη, ξυρίζεσαι κάθε μέρα;

— Μὰ... γιὰ λόγους ἀξιοπρεπείας! τὴν διαβεβαίωσε μὲ εἰλικρίνεια. Κατέχω, τέλος πάντων, μιὰ καλὴ θέσι στὴν κοινωνία καὶ θἄτανε ντροπὴ νὰ ἐμφανίζωμαι ἀξύριστος!

— Καὶ μήπως δὲν εἶναι αἴσχος ποὺ γδέρνεσαι κάθε μέρα καὶ κάνεις τὸ πρόσωπό σου σὰν ξεφλουδισμένο αὐγό;

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω, Κική...

— Κάνεις πὼς δὲν καταλαβαίνεις, Δημητράκη, Γιατὶ δὲ σὲ συμφέρει νὰ καταλάβῃς. Κοντολογὶς νὰ κοπῇ αὐτὴ ἡ συνήθεια! Κι' ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς θὰ ξυρίζεσαι μέρα παρὰ μέρα. Κι' ἐλπίζω πὼς οἱ κατασκτήσεις σου δὲν θὰ λιγοστέψουνε! Κορτάκια!...

Τοῦ Δημητράκη τοῦ ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι, ἀλλὰ κατάλαβε ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦτανε νὰ λουφάξῃ. "Ετσι τουλάχιστον θ' ἀποδείκνυε τὴν ἀθωότητά του. Κι' ἀμέσως ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ τὸ νέο σύστημα: Ξύριζε ἡμέραν παρ' ἡμέραν.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ὅτι τοῦ ἀπηγορεύθη αὐστηρῶς καὶ ἡ κολώνια

— Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μοσκοβολᾶς σὰν τὴν μανταμ Πομπαντούρ! τοῦ εἶπε ἡ Κική.

— Καὶ τί νὰ βάζω, ἀγάπη μου, μετὰ τὸ ξύρισμα;

— Νεράκι τοῦ Θεοῦ!

— Μὰ θὰ σπυριάσω!

— Νὰ σπυριάσῃς! Ἐμένα θὰ μ' ἀρέσῃς καὶ σπυριασμένος. Κι' ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες γυναῖκες, δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Κι' ἐλπίζω νὰ μὴν ἐνδιαφέρῃ οὔτε καὶ σένα!

— Αὐτὸ μοῦλειπε! διαμαρτυρήθηκε ὁ Δημητράκης.

Καί, κουφαναστενάζοντας βαθειά, ὑποτάχθηκε στὴν «ἀνωτέρα βία»!

*

Σὲ λίγες μέρες ἡ Κική ἔκανε μιὰ νέα πολὺ ἐνδιαφέρουσα παρατήρησι: "Ολα τὰ κοστούμια τοῦ Δημητράκη ἦταν γκρὶ καὶ μπλέ.

— Πῶς συμβαίνει αὐτό; τὸν ρώτησε καχύποπτα.

— Μοῦ πηγαίνουν πολὺ αὐτὰ τὰ δυὸ χρώματα, τὶς ἐξήγησε μ' ὅλη τὴ βλακώδη ἀθωότητά του.

— Μπᾶ! μούγκρισε σαρκαστικὰ ἐκείνη. Νὰ δῆς τί ψραΐα ποὺ θὰ σοῦ πηγαίνουν καὶ τὰ

— Ἐσεῖς παραπονεθήκατε, πὼς τὸ δωμάτιο ἔχει ποντίκια;

κανελλιά καὶ τὰ πράσινα, καὶ τὰ ροζ!

—Μά, Κική!...

—Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω! Κι' αὐτὰ ποὺ ξέρεις νὰ τ' ἀφήσης! Ἐγὼ δὲν εἶμαι καμμιὰ κουτὴ νὰ μὴ νοιάθω τί μοῦ γίνεται!

—Πάλι δὲ σὲ καταλαβαίνω.

—Ἔννοια σου καὶ θὰ μὲ καταλάβης!

Καί, πραγματικά, τὴν κατάλαβε τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ποὺ ὅλα τὰ κοστούμια του κάνανε φτερὰ καὶ ἀντικαταστάθηκανε μ' ἕνα φρικτὸ μπὲζ καὶ μ' ἕνα ἀντιαισθητικὸ λαδί.

—Τέτοια χρώματα νὰ φορέσω, Κική μου; διαμαρτυρήθηκε ἄτονα.

—Μήπως προτιμᾶς τὸ χακί; τὸν εἰρωνεύθηκε. Εὐχαρίστως νὰ πάω στὸ Μοναστηράκι καὶ νὰ σοῦ ἀγοράσω μιὰ μετακειρισμένη στρατιωτικὴ στολή.

*

Παραλλήλως ἡ Κικὴ τοῦ ἄλλαξε καὶ τὸν χρωματισμὸ τῶν νυχτῶν του! Τοῦ ἀπηγόρευσε ὅλα τὰ συνηθισμένα περιπλανήματά του καὶ ἀξίωσε νὰ ἔχουν καὶ «μιὰ ἰδέα» μαῦρο, ἔτσι γιὰ ποικιλία!

Κι' ὕστερα προχώρησε ἀκόμα... πάντα!

Στὰ πουκάμισα, στὶς γραβάτες, στὴν τσάκισι τοῦ παντελονιοῦ, στὶς κάλτσες στὶς τιράντες, στὸ ἑβδομαδιαῖο κούρεμα, σὲ ὅλα! Ἀκόμη καὶ στὰ ἐσώρουχά του!...

Τὰ ἀρχινοῦντα φανελλάκια καὶ τὰ ὑπόλοιπα τρανσπαράν σύνεργα τῆς ἐσωτερικῆς ἀμφιέσεώς του κατάκωνιαστήκανε σ' ἕνα μπαοῦλο καὶ τὴ θέσι τους κατέλαβαν ἐξ ἐφόδου τὰ βάρβαρα κάπως προϊόντα τῆς πλεκτικῆς.

Συγχρόνως ἐξαπελύθη ἐπίθεσις καὶ ἐναντίον τοῦ... μπάνιου!

—Πάλι ἑτοιμάζεσαι νὰ μοῦ κάνης μπάνιο, Δημητράκη;

—Μὰ εἶναι κακὸ βρὲ Κική, ποὺ μοῦ ἀρέσει ἡ καθαριότης;

—Δὲν ξέρω ἂν εἶναι καλὸ ἢ κακό. Πάντως σήμερα μπάνιο δὲν θὰ κάνης!

—Μὰ ἔχω νὰ πλυθῶ δέκα μέρες, βρὲ Κική!

—Καὶ τί εἶσαι ἐσὺ ποὺ θέλεις κάθε τρεῖς καὶ λίγο νὰ χώνεσαι μέσα στὴ μπανιέρα; Ἡ... Ἕστερ Οὐίλλιαμς;

Ἂν προσθέσετε σὲ ὅλ' αὐτὰ καὶ τὸν διαρκῆ ἔλεγχο —«γιατί φεύγεις τόσο πρωΐ», «γιατί καθυστερεῖς τὸ μεσημέρι», «πάλι ἄργησες ἀπόψε», «γιατί γέλασες», «ποιὸν χαιρέτησες»—θὰ μαντέψετε εὐκολώτατα τὴν κατάληξι αὐτῆς τῆς ἱστορίας: Ὁ Δημητράκης καὶ ἡ Κικὴ χωρίσανε! Καὶ τὸ τρομερὸ εἶναι πὼς ὅταν ρωτοῦσαν τὴν Κικὴ («πῶς ἔφτασαν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο»), τοὺς ἀπαντοῦσε ἀπαθέστατα:

—Μὰ τί νὰ τὸν κάνω τέτοιον ἄντρα; Διαρκῶς ἀξύριστος, τσαλακωμένος, ἀσιδέρωτος, ἀσουλούπωτος, ἀγαρμπος, μὲ κάτι κοστούμια ἀνυπόφορα, μὲ κάτι βλαχόκαλτσες, μὲ βαρυπενθῆ νύχια... Καὶ βρώμικος! Παναγίτσα μου, πόσο βρώμικος! Νὰ βλέπη ὁ ἀφιλότιμος τὸ μπάνιο καὶ νὰ τὸν πιάνη τετάρταιος!

Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἔφτασε καὶ ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ Δημητράκη τὸ «παράπονο» τῆς Κικῆς. Κι' ὡρίστηκε νὰ τὴ σκοτώση. Καὶ μακάρι νὰ τὸ κάνη γιὰ νὰ γλυτώση κάποιον ἄλλο χριστιανό!

Ναί, αὐτὰ ἔπαθε ὁ καϋμένος ὁ Δημητράκης. Κι' ὅταν βλέπετε στὸ δρόμο ἄνθρωπο κακοντυμένο, ἀξύριστο, ἀτημέλητο κι' ἐξαθλιωμένο, μὴ βιαζόσαστε νὰ βγάλετε ἐπιπόλαια συμπεράσματα εἰς βάρος του. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχη μιὰ ζηλιάρα γυναίκα στὴ μέση.

Γ. ΓΙΑΝ.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ 5 — 7

ΣΕΚΕΡΗ 8 καὶ Γωνία ΚΑ-ΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612 006

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ ρομβόλεξο

Γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμὸ τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε μιὰ τετρασύλλαβη λέξι βάζοντας ἀπὸ μιὰ συλλαβὴ μέσα στὸν κάθε μικρὸ ρόμβο. Θ' ἀρχίζετε πάντοτε ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ βέλος καὶ θ' ἀκολουθῆτε τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει:

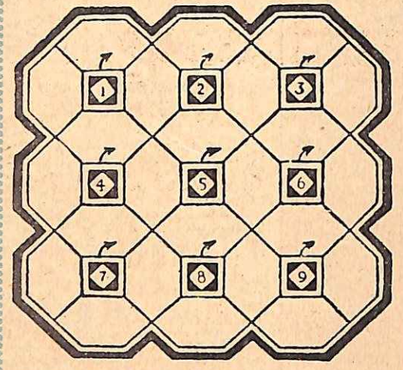

Α'. ΣΕΙΡΑ

1) Ἠθικός, τίμιος καὶ μὲ πολλὰ προτερήματα.
2) Εἶναι καθημερινῶς ἀπαραίτητη στὸ στρατιώτη.
3) Κάθε ἄλλο παρὰ ἐξυπνάδα.

Β'. ΣΕΙΡΑ

4) Ὑφάσματα ποὺ προσφέρονται σὲ τιμὴ εὐκαιρίας.
5) Μαγειρεμένα ἔτσι τὰ μπαρμπούνια εἶναι ἀκόμα πιὸ νόστιμα.
6) Τρώγεται ἀλλὰ μὲ προσοχή, γιατὶ καμμιὰ φορὰ δηλητηριάζει.

Γ'. ΣΕΙΡΑ

7) Φλυαρία (μεταφορικῶς).
8) Φέρνει ὕπνο στὰ μωρά.
9) Μεγάλος κατακτητὴς τῆς ἱστορίας (γεν.).

Δ.

Σωστὸ — Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ κάτωτέρω φράσεις διαγράψετε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει!

1) Ἡ Μαύρη θάλασσα εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ ἁλμυρὲς θάλασσες τῆς γῆς: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
2) Ὁ οἰσοφάγος ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ λάρυγγος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
3) Τὸ μέσο βάθος τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ μέσο βάθος τοῦ Εἰρηνικοῦ: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
4) Ἀφοῦ σκότωσε τὸν Γολιὰθ μὲ τὴ σφενδόνη του, ὁ Δαυὶδ τὸν ἀποκεφάλισε: ΣΩΣΤΟ— ΛΑΘΟΣ.
5) Ὁ Σαίξπηρ ἦταν μοναχογυιός: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
6) Ὑπάρχουν ζῶα ποὺ εἶναι ἱκανὰ γιὰ ἀναπαραγωγὴ ἀμέσως μόλις γεννηθοῦν; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
7) Ὁ χιμπατζῆς ἔχει οὐρά: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
8) Τὸ βάρος τοῦ αἵματος ποὺ κυκλοφορεῖ μέσα στὸ σῶμα μας εἶναι ἴσο μὲ τὸ ἕνα πέμπτο τοῦ συνολικοῦ μας βάρους: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
9) Ὁ Ντονιζέττι ἦταν φίλος τοῦ Ροσσίνι: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
10) Ἡ ἔκτασις τῆς Ἀργεντινῆς εἶναι τετραπλασία ἀπὸ τὴν ἔκτασι τῆς Ἰταλίας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
11) Ἡ Αἴτνα ἔχει περισσότερους ἀπὸ ἑκατὸ κρατῆρες: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
12) Οἱ περίφημοι καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ καὶ μόνη ὑδατόπτωσι: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι νότα,
τὸ δεύτερο φωτίζει
καὶ βασιλιὰ ὁ λύτης
στὸ σύνολο ἀντικρύζει.
Τὶς ἱκανότητές του
τὶς μυθικὲς γνωρίζει.

Μεταγραμματισμὸς

Βγάζω σίγμα, βάζω ρῶ,
μὰ θεὰ πάλι θωρῶ.
Μόνο ποὺ ἔγινε Ἑλληνίδα
κεῖ ποὺ ἄλλ' εἶχε πατρίδα.

Αἴνιγμα

Λάμπει γλυκὰ στὸν οὐρανὸ
τὸ ἀρσενικό μου
καὶ στὴν Ἀσία χώρα γνωστὴ
τὸ θηλυκό μου.

Φτερωτὸ γράμμα

Οἱ ἕξη ζητούμενες λέξεις ἀποτελοῦνται ὅλες ἀπὸ ἕξη γράμματα καὶ ἔχουν ἕνα γράμμα κοινό, τὸ ὁποῖο ἀπαντᾶται πρῶτο στὴν πρώτη, δεύτερο στὴ δεύτερη, τρίτο στὴν τρίτη κ.ο.κ.

1) Χώρα καὶ πόλις τῆς Β. Ἀφρικῆς.
2) Τόπος πυραθερισμοῦ, κοντὰ στὴν Ἀθήνα.
3) Μέγας Ἀθηναῖος φιλόσοφος.
4) Ἱερὸ θρησκευτικὸ βιβλίο.
5) Μητρυκαστικὸ τῆς οἰκογενείας τῶν ἐλαφιδῶν.
6) Ἀπαραίτητο σὲ μιὰ θεατρικὴ ἐπιθεώρησι.

Αἴνιγμα

Χωρὶς καμμιὰ μεταβολὴ
τ' ὄνομα τοῦτο δυὸ δηλοῖ:
κάτοικο χώρας τῆς Ἀσίας,
τρανὸ ποτάμι τῆς ἰδίας.

Μαγικὸ γράμμα

Ἀλλάζοντας ἕνα γράμμα σὲ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων μ' ἕνα ἄλλο, πάντοτε τὸ ἴδιο, πρέπει νὰ σχηματίσετε ἰσάριθμες νέες λέξεις, μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴ σημασία.

Πόρος — Σκούπα — Καπόνι — Χάρος — Μαρίδα — Χεῖλος — Ροδαλὸς — Καιρὸς — Χάδι — Λαός.

Οἱ νέες λέξεις θὰ σχηματισθοῦν χωρὶς νὰ ἐπέλθη καμμιὰ μεταβολὴ στὸν τονισμό.

Ἀναγραμματισμὸς

Τὸ καύκαλό της καμωμένο
ἀπ' τὸν πολύξερο Ἑρμῆ,
λύρα, γλυκειά, μελωδική.
Μὰ τώρ' ἀναγραμματισμένο,
ἔχει γεννήσει ἕνα παιδὶ
καὶ κάθεται μὲ τή... μαμμή.

15 μικροδιαφορές

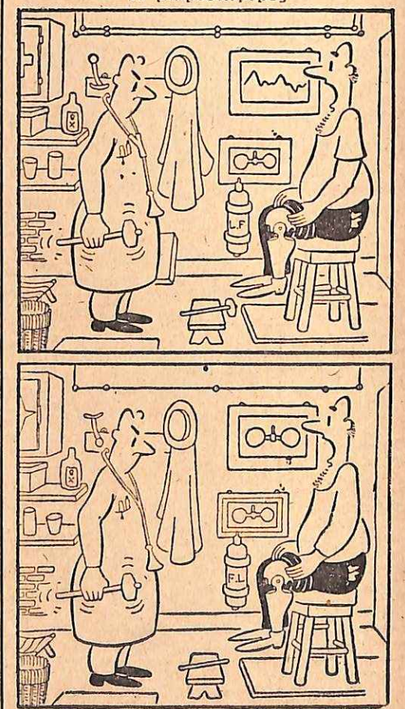

Τὰ δυὸ αὐτὰ σχέδια φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὁμοιὰ κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 15 σημεῖα. Ἐὰν ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἔχετε παρατηρητικότητα καὶ θέλετε νὰ σᾶς πιστέψωμε, πρέπει νὰ βρῆτε καὶ τὶς 15 αὐτὲς διαφορὲς μέσα σὲ 1½ λεπτό. Ἂν πάρουν μέρος στὸ παιγνίδι δυὸ ἢ περισσότεροι παῖκτες συγχρόνως, κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρῆ τὶς περισσότερες διαφορὲς μέσα στὸ μικρότερο χρονικὸ διάστημα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 98

Ἡ μάχη τοῦ φωτογράφου

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ ΤΖΙΜΠΣΟΝ ξανακύτταξε μὲ ἱκανοποίησι τοὺς λογαριασμοὺς ποὺ εἶχε μπροστά του, πάνω στὸ γραφεῖο του. Ἡ ἐπιχείρησί του πήγαινε περίφημα. Τοῦ ξεπλήρωνε μὲ τὸ παραπάνω τοὺς κόπους ποὺ εἶχε κάνει ἐπὶ 5 χρόνια γιὰ νὰ τὴ δημιουργήση.

Μιὰ σκέψι ὅμως ἦρθε ξαφνικὰ νὰ δηλητηριάση τὴ χαρά του...

—Καταραμένε Σαπέλεϋ! μουρμούρισε, σφίγγοντας τὶς γροθιές του.

Τὴν ἴδια στιγμὴν σχεδόν, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς γραμματέως του στὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο, σὰν ἀπάντησι στὴ σκέψι του:

—Ὁ κ. Σαπέλεϋ θὰ ἤθελε νὰ σᾶς δῆ. Λέει πὼς τὸν περιμένετε.

Ὁ Τζίμπσον δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἀπάντησε:

—Ἂς ἔρθη!

Σὲ λίγο, ὁ παληός του σύντροφος καθόταν ἀντίκρυ του. Χαμογελοῦσε μ' ἕνα ἐνοχλητικὸ τρόπο. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ μπῆκε ἀμέσως στὸ θέμα του:

—Ἄκουσε, Τζίμπσον! Τί νὰ τὰ κάνω τὰ ψίχουλα ποὺ μοῦ πετᾶς τόσον καιρό;... Λογαριάζω πὼς θἄχης μαζέψει ὡς 70.000 λίρες. Θέλω ἕνα μερίδιο ἀπ' αὐτὰ τὰ λεφτά.

Ὁ Τζίμπσον ἔνοιωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ πεταχτῆ ἀπάνω καὶ νὰ τὸν ἁρπάξη ἀπ' τὸ λαιμό. Ἀλλὰ κρατήθηκε κι' ἀπάντησε:

—Σὲ πῆρα ὑπάλληλό μου, ἔτσι γιὰ τὰ μάτια, καὶ σοῦ πληρώνω 60 λίρες τὸ μήνα, χωρὶς νὰ κάνης τίποτα. Τὸ ὑπόλοιπο προσωπικὸ βλέπει πὼς δὲ δουλεύεις κι' ἔχει ἀρχίσει νὰ ὑποψιάζεται πὼς κάτι συμβαίνει. Δὲ μπορῶ νά...

—Ἄσε τὶς φλυαρίες, Τζίμπσον! τὸν ἔκοψε ὁ ἄλλος. Ξέρεις πὼς κρατάω ὅλα τὰ ἀτού! Φαντάζεσαι τί περιμένει τὴν ἐπιχείρησί σου, ἂν ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ μάθη ὅλος ὁ κόσμος σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ πόλι πὼς καταδικάστηκες ἄλλοτε ὡς λαθρέμπορος ναρκωτικῶν!...

Ὁ Τζίμπσον χλώμιασε.

—Καλά, πρόφερε. Πόσα θέλεις;

—Τώρα μιλᾶς λογικά, εἶπε ὁ Σαπέλεϋ, χαμογελῶντας σαρκαστικά. Ἂν μοῦ μετρήσης 15.000 λίρες, θὰ φύγω καὶ δὲ θὰ μὲ ξαναδῆς πιὰ ποτέ.

—Πῶς μπορῶ νἄμαι βέβαιος, ὅτι θὰ κρατήσης τὸ λόγο σου; παρατήρησε ὁ Τζίμπσον.

—Πρέπει νὰ βασιστῆς στὴν ὑπόσχεσί μου... Θέλω ἀπάντησι σὲ δυὸ μέρες! Στὸ μεταξύ, δὲν ὑπάρχει λόγος, βέβαια, νἀρχωμαι στὸ γραφεῖο...

Ὅταν ἔφυγε ὁ Σαπέλεϋ, ὁ Τζίμπσον ἔτριξε τὰ δόντια του. Ἔπειτα ἀπ' αὐτό, εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του, παραμερίζοντας τοὺς τελευταίους δισταγμούς του: Ὁ Σαπέλεϋ ἔπρεπε νὰ πεθάνη!

Κατάστρωσε μὲ προσοχὴ τὸ σχέδιό του, ἐξελέγχοντας μεθοδικὰ κάθε λεπτομέρεια. Τὸ σπουδαιότερο ἦταν νἄχη ἐξασφαλίσει ἕνα ἀτράνταχτο ἄλλοθι. Γιατί, ὅταν θὰ πέθαινε ὁ Σαπέλεϋ, θὰ τὸν ὑποπτευόταν σίγουρα ἡ ἀστυνομία. Ἤδη μέσα στὸ γραφεῖο, εἶχαν ἀρχίσει ὅλοι νὰ μυρίζωνται πὼς ὑπῆρχε κάτι τὸ ἰδιαίτερο ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸν καινούργιο «ὑπάλληλό» του.

Μὰ δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν ἐνοχλήση, ἂν ἀπόδειχνε ὅτι, τὴν ἡμέρα ποὺ φόνευ, αὐτὸς βρισκότανε πολὺ μακρυά.

Ζήτησε πληροφορίες ἀπ' τὸν τοπικὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Τοῦ εἶπαν, ὅτι πήγαινε μονάχα ἕνα τραῖνο κάθε μέρα στὸ Οὐέλμπητς, κι' ἄλλο ἕνα γύριζε ἀπὸ κεῖ. Λεωφορεῖο δὲν ὑπῆρχε. Γιὰ νὰ πάη δὲ καὶ νὰ γυρίση κανεὶς μὲ ἐπιβατικὸ αὐτοκίνητο, χρειαζότανε πάνω ἀπὸ 10 ὧρες, γιατὶ ὁ δρόμος ἦταν σὲ ἄθλια κατάστασι.

Ἡ ἄλλη μέρα ἦταν Κυριακή. Ὁ Τζίμπσον ἔβγαλε ἕνα εἰσιτήριο μὲ ἐπιστροφὴ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Οὐέλμπητς. Τὸ ταξίδι ἦταν ἀνιαρό.

Ὅταν ἔφτασε στὴ μικρὴ αὐτὴ παραθαλάσσια πόλι, βρῆκε ἀρκετοὺς ἐκδρομεῖς. Ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος εἶχε μαζευτῆ ἐκεῖ γιὰ νὰ χαρῆ τὴ λιακάδα καὶ τὴ θάλασσα.

Ὁ Τζίμπσον ἔκανε μιὰ βόλτα στὴν ἀκροθαλασσιά. Μὰ τὸ μυαλό του πετοῦσε πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸ γραφικὸ τοπίο καὶ τὶς ὄμορφες λουόμενες μὲ τὰ μαγιό...

Τὸ ἐνδιαφέρον του κινήθηκε μονάχα ὅταν συνέβη ἐπιτέλους αὐτὸ ποὺ περίμενε: Ἕνας «φωτοκινησιογράφος» τὸν πλησίασε καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τοῦ τραβήξη ἕνα ἐνσταντανέ. Ὁ Τζίμπσον χαμογέλασε καὶ δέχτηκε. Πῆρε ὕστερα τὴν κάρτα ποὺ τοῦδινε ὁ φωτογράφος. Εἶχε ἀποτυπωμένη πάνω μὲ σφραγίδα τὴν ἡμερομηνία —ὅπως ἀκριβῶς ὑπολογίζε ὁ Τζίμπσον. Τὴν ἔκρυψε στὴν τσέπη του κι' ἀπομακρύνθηκε. Τέσσερες ὧρες ἀργότερα, πῆρε τὸ τραῖνο τῆς ἐπιστροφῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε στὸ γραφεῖο του νωρίτερα ἀπ' ὅ,τι συνήθιζε. Κλειδώθηκε μέσα, ἔβγαλε τὴν κάρτα, ἔσβυσε ἐπιδεξία τὴν ἡμερομηνία τῆς Κυριακῆς καὶ τὴν ἀντικατέστησε μὲ τὴν ἡμερομηνία τῆς Δευτέρας, χρησιμοποιῶντας γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴ δική του σφραγίδα.

Ὕστερα πῆρε ἀπ' τὸ συρτάρι του ἕνα ρεβόλβερ μὲ ἀποσιωπητῆρα. Τὸ ἐξέτασε καὶ βεβαιώθηκε πὼς ἦταν γεμᾶτο καὶ πὼς λειτουργοῦσε στὴν ἐντέλεια.

Τὸκρυψε στὴν τσέπη του καὶ ξεκλείδωσε τὴν πόρτα του.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, ἔφτασε ἡ γραμματεύς του, κρατῶντας τὸ παρνὲ τῆς κι' ἕνα μολύβι.

—Καλημέρα σας, κ. Τζίμπσον, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας. Ἔχομε καὶ σήμερα μιὰ θαυμάσια λιακάδα...

—Πραγματικά, μὶς Τρέβορ, συμφώνησε ὁ Τζίμπσον. Ξέρετε κάτι; Σκέφτηκα νὰ ἐπωφεληθῶ καὶ νὰ πάω νὰ πάω νὰ περάσω τὴν ἡμέρα μου στὸ Οὐέλμπητς, μιὰ καὶ δὲν ἔχομε πολλὴ δουλειὰ σήμερα. Θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ πεταχτῆτε ὡς τὸ σταθμὸ καὶ νὰ μοῦ βγάλετε ἕνα εἰσιτήριο μ' ἐπιστροφή;

Σὲ μιὰ ὥρα, ἡ μὶς Τρέβορ τοῦφερε τὸ εἰσιτήριο.

Στὸ μεταξύ, ὁ Τζίμπσον εἶχε βεβαιωθῆ πὼς ὁ Σαπέλεϋ δὲν εἶχε ἔρθει στὸ γραφεῖο.

Πῆγε καὶ τὸν βρῆκε στὸ σπίτι ποὺ ἔμενε μόνος του — γιατὶ δὲν εἶχε οἰκογένεια.

—Μοῦφερες τὰ λεφτά; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος σαρκαστικά.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Τζίμπσον, σοῦφερα ὅμως κάτι ἄλλο.

Καί, βγάζοντας τὸ πιστόλι, τοῦ φύτεψε πέντε σφαῖρες στὸ στῆθος!...

Τὸν κύτταξε γιὰ λίγο μὲ ἀπάθεια, ἔτσι ποὺ εἶχε σωριαστῆ νεκρὸς μπροστὰ στὰ πόδια του, κι' ὕστερα γύρισε κι' ἔφυγε.

Πέρασε τὴν ὑπόλοιπη μέρα κλεισμένος στὸ σπίτι του. Τὸ βράδυ, τὸν ἐπισκέφτηκε ἕνας ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής.

—Μὲ συγχωρῆτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι, τοῦ εἶπε. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ μοῦ δίνατε μερικὲς πληροφορίες γιὰ κάποιον ὑπάλληλό σας ποὺ δολοφονήθηκε.

—Δολοφονήθηκε; φώναξε ὁ Τζίμπσον. Θεέ μου! Τί λέτε;... Ποιὸς ἦταν αὐτός;...

—Κάποιος Σαπέλεϋ. Ἔμαθα, ὅτι τὸν προσλάβατε στὴν ἐπιχείρησί σας πρὸ τριῶν μηνῶν. Πέστε μου, τί ξέρετε γι' αὐτόν, γιὰ τὸ παρελθόν του;

—Σχεδὸν τίποτα... Τὸν πῆρα γιατὶ τὸν λυπήθηκα ποὺ ἦταν ἄνεργος.

Ὕστερα ὁ Τζίμπσον βεβαίωσε τὸν ἀστυνομικὸ πὼς εἶχε περάσει ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ Γουέλμπητς, καὶ τοὺδειξε γιὰ ἀπόδειξι τὴν κάρτα τοῦ φωτογράφου.

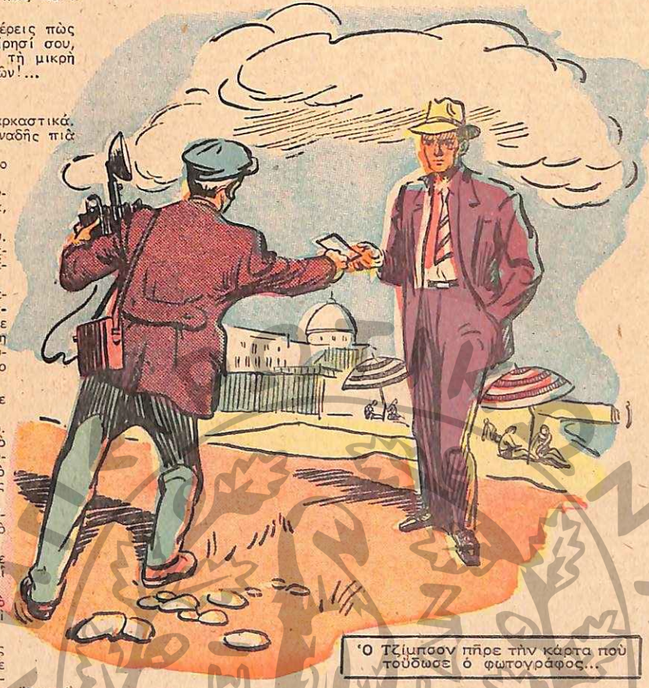

Ὁ Τζίμπσον πῆρε τὴν κάρτα ποὺ τοὔδωσε ὁ φωτογράφος...

Τὴ νύχτα ἐκείνη, κοιμήθηκε ἥσυχα. Ἦταν βέβαιος πὼς τάχε κανονίσει ὅλα περίφημα.

Μὰ, τὴν ἄλλη μέρα, τὸν ξαναεπισκέφτηκε ὁ ἐπιθεωρητής, στὸ γραφεῖο του τώρα.

—Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ξαναενοχλῶ, τοῦ εἶπε. Θέλω ὅμως νὰ ἐξελέγξω τὴ χθεσινοβραδυνή κατάθεσί σας... Μοῦ εἴπατε πὼς μείνατε ὅλη τὴν ἡμέρα χτὲς στὸ Οὐέλμπητς καὶ τὸ ἀποδείξατε μὲ τὴν κάρτα μιᾶς φωτογραφίας ποὺ σᾶς τράβηξε σ' αὐτὴ τὴν πόλι ἕνας φωτοκινησιογράφος. Ἔτσι;

—Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ Τζίμπσον, χαμογελῶντας.

—Μπορῶ νὰ ξαναδῶ αὐτὴ τὴν κάρτα; πρόσθεσε ὁ ἀστυνομικός.

Τὴν πῆρε, ἐξέτασε τὴν ἡμερομηνία κι' ὕστερα κύτταξε παράξενα τὸ Τζίμπσον.

—Συμβαίνει τίποτα; ρώτησε ἐκεῖνος.

—Ναί, κάτι ποὺ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἐξηγήσετε σεῖς... Ἐξακριβώσαμε τηλεφωνικῶς, ὅτι, χτές, ἔβρεχε ραγδαία ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ Οὐέλμπητς! Μιὰ τοπικὴ νεροποντή, ποὺ δὲν ἐπέτρεψε σὲ κανένα φωτοκινησιογράφο νὰ ξεμυτίση. Τί λέτε γι' αὐτό;

Ὁ Τζίμπσον κατάπιε μὲ κόπο... καὶ δὲν εἶπε τίποτα, γιατὶ καταλάβαινε πὼς εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι, ἀπὸ κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε προβλέψει!

ΤΣΥΡΙΛ ΝΤΟΝΣΟΝ

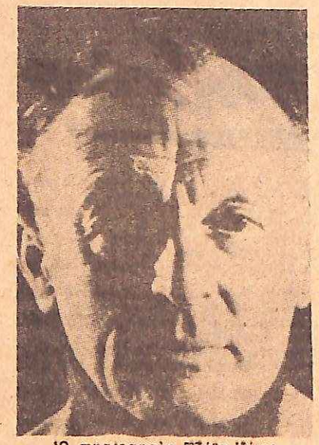

Ὁ συγγραφεὺς Τζὸϊς Κάρυ

ΕΝΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ!..

Ξέρει ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ζήση περισσότερο ἀπὸ δύο χρόνια

«Πάντοτε ἤθελα νὰ πεθάνω ξαφνικά — ἂς ποῦμε μὲ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιὰ ἢ ἀπὸ συγκοπή. Τώρα ξέρω ὅτι πρόκειται ὁπωσδήποτε νὰ πεθάνω ὄχι ξαφνικά, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ ἀνίατη ἀρρώστεια. Ὡστόσο, ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ μὲ κάνει τυχερό, κατὰ κάποιο τρόπο. Γιατὶ μοῦ ἀφίνει μερικὰ χρόνια ἀκόμη νὰ ἐργασθῶ, εἶναι ἀνώδυνη καὶ δὲν ἔχει πειράξει τὸ μυαλό μου. Δὲ θὰ ἦταν χειρότερο, ἂν εἶχα καρκίνο;»

Τὰ ἁπλὰ αὐτὰ λόγια, καθρεφτίζουν τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζει ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Τζὸϊς Κάρυ τὸ θάνατο, ποὺ ξέρει ὅτι θὰ τὸν πάρη κοντά του, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό.

Ὁ Τζὸϊς Κάρυ εἶναι σήμερα 68 χρόνων καὶ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ ἕνα εἶδος παραλύσεως, ποὺ τελικὰ θὰ τὸν στείλη στὸν τάφο — ἐκτὸς ἂν στὸ μεταξὺ γίνη κάποιο θαῦμα. Τὸ ἀριστερό χέρι του εἶναι ἐντελῶς παράλυτο. Πρὶν περάσουν δυό-τρεῖς μῆνες τὸ δεξί του χέρι θὰ εἶναι ἐπίσης ἄχρηστο καὶ ἡ παράλυσις θὰ συνεχίση τὸ καταστρεπτικό της ἔργο, μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, στὸ ὑπόλοιπο σῶμα του.

Ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια κτύπησε τὸν συγγραφέα ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες. Ὁ κ. Κάρυ βρέθηκε τότε σὲ ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ συνετρίβη. Δὲν τραυματίστηκε καὶ αὐτὸ τὸν καθησύχασε. Σὲ μερικὲς ἑβδομάδες, ὡστόσο, διεπίστωσε ὅτι ὡρισμένα μέλη τοῦ σώματός του δὲν τὸν ὑπήκουαν. Χρειάστηκαν ἀλλεπάλληλες ἐξετάσεις γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ ἕνα εἶδος παραλύσεως, γιὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπάρχει θεραπεία. Ἡ ἐπιστήμη, ἐπίσης, δὲ μπορεῖ νὰ σταματήση μὲ κανένα τρόπο τὴ πρόοδό της καὶ ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ ὁδηγεῖ τελειοῦσα στὸ θάνατο.

Οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν ἐξήτασαν δὲ μπόρεσαν νὰ τοῦ κρύψουν τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι, ὁ Τζὸϊς Κάρυ ξέρει ἀπὸ τώρα ὅτι τὸ πιὸ πιθανὸ εἶναι νὰ ζήση δύο χρόνια ἀκόμη. Τὸ πολὺ πολὺ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς του νὰ παραταθῆ γιὰ 5 χρόνια. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖο νὰ συμβῆ μόνο ἂν γίνη κάποιο θαῦμα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὡστόσο ἀντιμετωπίζει μὲ μιὰ ἀπίστευτη στωϊκότητα τὸν θάνατο. Ζῆ στὸ μικρό σπιτάκι του στὴν Ὀξφόρδη, μαζί με τὴν γυναίκα του καὶ τὸν ἕνα γυιό του, καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῆ ὅσο μπορεῖ τὸν λίγο καιρὸ ποὺ ἔχει στὴ διάθεσί του νὰ ζήση. Γράφει ἕνα μυθιστόρημα, ποὺ οἱ βάσεις του ὑπῆρχαν πρὶν ἀπὸ τὸ τραγικὸ του ἀτύχημα. Καὶ ὅταν τὸ τελειώση, θὰ συνεχίση μὲ ἄλλα μυθιστορήματα, ποὺ ἔχει ἀρχίσει.

Καὶ μόνο τὸ γεγονὸς ὅτι ζέρει πὼς πρόκειται νὰ πεθάνη, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη συγκλονίσει τὸν Τζὸϊς Κάρυ. Ἐξ ἄλλου, ἐκτὸς ποὺ ἀναγκαστικὰ τοῦ ἔχει ἀλλάξει τὸν τρόπο ζωῆς, θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι τοῦ ἐπηρέασε ἀναπόφευκτα καὶ τὸν ψυχικὸ κόσμο. Ὅπως, ὅμως, βεβαιώνει ὁ ἴδιος οἱ ἀντιλήψεις του καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον βλέπει καὶ ἀντιμετωπίζει τὴν ζωή, δὲν ἔχουν ἀλλάξει σὲ τίποτα. Διατηρεῖ τὶς ἴδιες θρησκευτικὲς ἀντιλήψεις ποὺ εἶχε ἀπὸ τὰ 30 χρόνια του καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύη μὲ τὴν ἴδια θέρμη στὸν Θεό.

Στὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο Γκράχαμ Φίσερ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεσκέφθη καὶ τοῦ πῆρε συνέντευξι, ὁ διάσημος συγγραφεὺς εἶπε ὡρισμένες ἀντιλήψεις του, ποὺ ἀποκτοῦν ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον, ὄχι τόσο γιατὶ προέρχονται ἀπὸ ἕνα μορφωμένο ἄνθρωπο, ἀλλὰ γιατὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ξέρει πολὺ καλὰ ὅτι θὰ πεθάνη σύντομα.

Στὴν πολὺ φυσικὴ ἐρώτησι, ἂν ἡ ἀρρώστεια του τὸν ἔχη κάνει νὰ βλέπη διαφορετικὰ τὸν κόσμο, ὁ Τζὸϊς Κάρυ ἀπαντᾶ:

— Ἡ ἀρρώστεια δὲ μοῦ ἐπέφερε καμμία σημαντικὴ ἀλλαγή, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν διαπίστωσι ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι γεμᾶτοι ἀπεριόριστη καλωσύνη. Παίρνω κάθε τόσο γράμματα γεμᾶτα συμπάθεια καὶ καλωσύνη, ποὺ πολλὲς φορὲς δὲν ἔχουν οὔτε κἂν τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀποστολέως. Δέν περνᾶ ἡμέρα ποὺ νὰ μὴ λάβω ἕνα ὁμορφο γράμμα ἀπὸ κάποιον ἐντελῶς ἄγνωστο. Οἱ φίλοι μου ἔρχονται συχνὰ νὰ μὲ ἐπισκεφτοῦν. Μοῦ στέλνουν τακτικὰ λουλούδια ἢ μικρὰ δωράκια ποὺ συγκινοῦν. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ παιδιά μου. Ἔρχονται μάλιστα στιγμὲς ποὺ οἱ συγκινητικὲς ἐκδηλώσεις τῆς συμπαθείας τῶν ἄλλων, μὲ ἀφίνουν κατάπληκτο.

— Λυπᾶστε γιατὶ δὲν πετύχατε ὡρισμένα πράγματα στὴ ζωή; ρώτησε τὸν συγγραφέα ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Τζὸϊς Κάρυ ἦταν ἀρνητική.

— Θὰ ἤθελα βέβαια, μερικὰ ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά μου νὰ εἶχαν γίνει καλύτερα. Κάθε φορὰ ποὺ ἀρχίζω ἕνα καινούργιο βιβλίο, νομίζω ὅτι θὰ εἶναι ἀριστούργημα. Ἀλλὰ πάντοτε, ὅταν τὸ τελειώνω, ἀπογοητεύομαι. Ἂν μοῦ δίνεταν ἡ εὐκαιρία νὰ ζήσω πάλι τὴ ζωή μου, θὰ ξανάγραφα ὅλα τὰ βιβλία μου ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὁ δημοσιογράφος τοῦ ἔκανε τὴν παρόδοξη ἐρώτησι: Θὰ ἦταν διατεθειμένος νὰ ἀνταλλάξη ὅλα τὰ βιβλία ποὺ ἔχει γράψει, γιὰ νὰ παρατείνη λίγο καιρὸ τὴ ζωή του;

— Ὄχι, ἀπήντησε χωρὶς δισταγμὸ ὁ μελλοθάνατος συγγραφεύς. Δὲν νομίζω, βέβαια, ὅτι τὰ βιβλία μου εἶναι τόσο πολύτιμα. Ἀλλὰ εἶναι ὁ ἑαυτός μου...

Ἡ ἀρρώστεια του ἔκανε τὸν κ. Κάρυ νὰ διαπιστώση ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ στερηθῆ πολλὰ πράγματα, χωρὶς μεγάλη λύπη, ὅταν δὲ μπορῆ νὰ κάνη ἀλλιῶς. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια του, ζοῦσε ἐντατικὰ καὶ ἀπολάμβανε ὅ τι μποροῦσε ἀπὸ τὴ ζωή. Ἀσκολεῖτο μὲ τὰ σπόρ, περπατοῦσε τουλάχιστον πέντε χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα, παρακολουθοῦσε τὴν κοσμικὴ κίνησι κλπ. Τώρα τὰ ἔχει στερηθῆ ὅλ' αὐτά. Ἀλλά, ὅπως λέει ὁ ἴδιος, δὲν ἔχει καιρὸ νὰ νοιώση τὴν ἔλλειψι τους. Στὰ ντουλάπια του ἔχει χειρόγραφα καὶ σημειώσεις γιὰ μυθιστορήματα ποὺ θέλει νὰ ἀρχίση. Κι' ἂν ὑπάρχη κάτι ποὺ τὸν λυπεῖ, εἶνε ὅτι ὁ θάνατος δὲ θὰ τὸν ἀφίση νὰ τὰ τελειώση.

Βιάζεται, λοιπόν, νὰ τελειώση ὅσα μπορεῖ. Σὲ μερικοὺς μῆνες, καὶ τὸ δεύτερο χέρι του θὰ εἶναι ἄχρηστο. Καὶ σὲ δυὸ χρόνια, θὰ ἀποχαιρετήση τὴ ζωή...

✪✪

Θὰ τὰ καταφέρη καλύτερα...

Ἕνας ὁδηγὸς λεωφορείου, ὁ Τζὼν Χάμιλτων, κάτοικος τοῦ Τσάπαμ, ὁταν εἶδε ὅτι ἡ φίλη του δὲν ἤπιγε στὸ ραντεβοῦ, ποὺ τῆς εἶχε δώσει, ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴ του κι' ἔφριξε τὸ ὀχημά του πάνω στὸ σπίτι της, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκαλέση ἀρκετὲς ρωγμὲς στὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο καὶ νὰ σπάση κάμποσα τζάμια. Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ φυλάκισι ἕξη μηνῶν. «Τὴν ἑπόμενη φορὰ θὰ τὰ καταφέρω καλύτερα, εἶπε μετὰ τὴν καταδίκη του. Θὰ περάσω μὲ τὸ λεωφορεῖο μου μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη!»

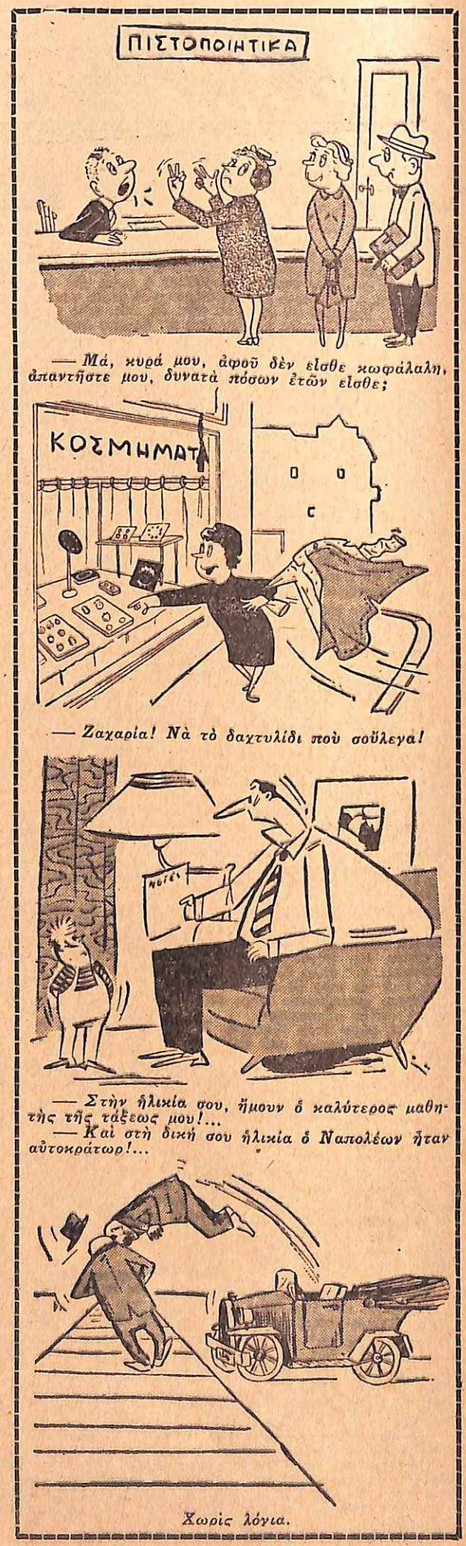

— Μά, κυρά μου, ἀφοῦ δὲν εἶσθε κωφάλαλη, ἀπαντῆστε μου, δυνατὰ πόσων ἐτῶν εἶσθε;

— Ζαχαρία! Νὰ τὸ δαχτυλίδι ποὺ σοῦλεγα!

— Στὴν ἡλικία σου, ἤμουν ὁ καλύτερος μαθητὴς τῆς τάξεως μου!...

— Καὶ στὴ δική σου ἡλικία ὁ Ναπολέων ἦταν αὐτοκράτωρ!...

Χωρὶς λόγια.

Ἡ φυγὴ

Ἡ Πονεμένη σύζυγος μοῦ γράφει τὰ ἀκόλουθα, μεταξὺ ἄλλων: «...Δὲν ἔχω σπίτι πιά, δὲν ἔχω ἄντρα, δὲν ἔχω παιδιά. Ὁ ἄντρας μου ἀδιαφορεῖ, γιατὶ ἔχει ξεμυαλιστῆ μὲ κάποια δμορφούλα ὁπάλληλό του, καὶ δὲ φροντίζει οὔτε γιὰ τὰ παιδιά του, οὔτε γιὰ μένα. Τὰ παιδιὰ πσακώνονται μεταξύ τους, κι' ἐγὼ κλαίω ἀπὸ τὸ πρωὶ ὣς τὸ βράδυ. Ἔτσι, κατάντησα μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα, ποὺ δὲν ἔχει κανένα γιὰ νὰ ἐξομολογηθῆ τὸν πόνο της, νὰ πῆ τὸ καϋμό της, νὰ ἐξιστορήση τὰ βάσανά της.

»Πῆρα, λοιπόν, τὴν ἀπόφασί μου: Θέλω νὰ φύγω. Νὰ φύγω μακρυά, νὰ μὴν ξαναϊδῶ κανένα».

Καὶ τῆς ἀπαντῶ:

Μὴ νομίζῃς, ἀγαπητή μου, δτι ἄν φύγῃς, θὰ βρῇς τὴ γαλήνη, ποὺ ποθεῖς. Ὄχι. Θὰ κάνῃς μεγαλύτερο κακὸ στὸν ἑαυτό σου, ὅταν ἀπομακρυνθῇς ἀπὸ τὸ σπίτι σου καὶ βρεθῇς σ' ἕνα ξένο περιβάλλον. Οἱ ξένοι θ' ἀδιαφορήσουν γιὰ τὸν πόνο σου καὶ γιὰ σένα.

Ἐδῶ, κλαίς ἀνάμεσα στὰ παιδιά σου καὶ στὸν ἄντρα σου. Ἐκεῖ θὰ κλάψῃς ἀπαρηγόρητα καὶ γιὰ τὴν ἠθική σου κατάντια. Γιατί, φοβᾶμαι πολύ, πὼς θὰ κινδυνέψῃς, ὁπωσδήποτε, στὴν ἀπελπιστικὴ αὐτὴ ψυχολογικὴ κατάστασι, ποὺ βρίσκεσαι. Σφίξε, λοιπόν, τὴν καρδιά σου, ἄφησε τὰ κλάματα καὶ προσπάθησε νὰ νικήσῃς, νὰ κερδίσῃς τὸν ἄντρα σου.

Γιούλα: Μοῦ γράφετε ὅτι ἀγαπᾶτε ἕνα νέο, ἀλλὰ δὲν ξέρετε ἂν σᾶς ἀγαπᾶῃ κι' αὐτός. Τὸν βλέπετε ὅμως νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς. Ὡστόσο φοβᾶστε πολὺ τοὺς ἄντρες, γιὰ τὰ ψεύτικα λόγια ποὺ λένε καὶ τοὺς ἐπιτηδευμένους εὐγενικοὺς τρόπους τους.

Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸν τὸ νέο δὲν τὸν ἀγαπᾶτε. Ἁπλῶς ἔχετε ἴσως μιὰ συμπάθεια γι' αὐτόν, γιατὶ πιθανὸν νὰ ἔχῃ χαρίσματα ποὺ σᾶς ἐκαναν ἐντύπωσι. Μὴ θέλετε, τώρα ν' ἀλλάξετε τὴν κατάστασι καὶ νὰ ἐκτεθῆτε μὲ λόγια ἢ μὲ ἔργα. Πάντως, ἂν νομίζετε ὅτι ἡ γνωριμία αὐτοῦ τοῦ νέου σᾶς προσφέρει τὴν εὐκαιρία νὰ βρῆτε ἕνα καλὸ σύζυγο, τότε πρέπει νὰ συζητήσετε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα προηγουμένως μὲ τοὺς γονεῖς σας. Ἐν συνεχείᾳ, τόσο οἱ γονεῖς σας, ὅσο κι' ἐσεῖς θὰ προσπαθήσετε νὰ μάθετε, ὅτι ἀφορᾷ τὴ ζωὴ καὶ τὸ χαρακτῆρα του. Θὰ κυττάξετε ἐπίσης μήπως ἔχει ὑποχρεώσεις οἰκογενειακές. Καὶ τότε θὰ διατηρήσετε μόνον τὶς φιλικὲς σχέσεις ποὺ ἔχετε καὶ σήμερα. Ὁ χρόνος, καὶ οἱ εὐκαιρίες θὰ σᾶς δώσουν τὴ δυνατότητα νὰ τὸν ψυχολογήσετε καλύτερα καὶ θὰ σᾶς πείσουν, ἂν κι' αὐτὸς ἐνδιαφέρεται πραγματικὰ γιὰ σᾶς, ἂν κάνη γιὰ σύντροφος τῆς ζωῆς σας.

Φ. Γ. Δ. Εἶστε, ὅπως λέτε, ἕνας νέος 22 ἐτῶν κι' ἀγαπᾶτε μιὰ νέα, ἡ ὁποία ὅμως σᾶς κουράζει! Πῶς νὰ τῆς μιλήσετε, γιὰ νὰ σᾶς ἀφήση ἥσυχο, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ ζήσετε μιὰ ζωὴ καλή; Δὲν καταλαβαίνω, πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὴ σκέψι σας, ὅταν λέτε ὅτι θέλετε νὰ σᾶς ἀφήση ἥσυχο. Σὲ τί σᾶς πειράζει; Μήπως τὴν ἐκθέτετε μὲ τὴν ἀγάπη σας καὶ ζητάει μιὰ νομιμοποίησι τῶν σχέσεών σας; Γιατὶ τὰ κορίτσια, κι' ὅταν ἀκόμη ἀγαποῦν, δὲ μποροῦν νὰ δέχωνται σχέσεις χάριν διασκεδάσεως. Ἔχουν γονεῖς καὶ γνωστοὺς καὶ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ γίνεται συζήτησι γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά τους, ἐπειδὴ ἕνας νέος ἐπιμένει νὰ τοὺς λέγη ὅτι τὶς ἀγαπᾶ. Θέλουν κάτι πιὸ θετικό, πιὸ σοβαρό. Ἀναμετρῆστε, λοιπόν, τὶς δυνάμεις σας, οἰκονομικὲς καὶ οἰκογενειακές, καὶ στερεώσετε τὴν ἀγάπη σας πάνω σὲ πιὸ ἰσχυρὰ θεμέλια. Τότε, βέβαια, θὰ ζήσετε μιὰ ζωὴ καλή, ὅπως τὴν ἐπιθυμεῖτε.

Ἀγαπιόμαστε πολύ! Πολλοὶ ἄνδρες ἔχουν παραπονεθῆ ἀπὸ τὸν Ἔρωτα μιᾶς γυναίκας παντρεμένης ἀλλά, συνήθως ὅταν ἀνέπτυσσαν καὶ τὸ βάρος τοῦ γάμου, τότε κατάλαβαν γιατὶ ἡ γυναῖκα, ποὺ πῆραν, δὲ μποροῦσε νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὸ σύζυγο, ποὺ ἐγκατέλειψε.

Κι' ἐσεῖς, ἂν σκεφτῆτε λιγάκι, θὰ δῆτε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτή, δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ φτιάση σπιτικὸ καὶ οἰκογένεια, δὲ μπορεῖ ποτέ της ν' ἀγαπήση εἰλικρινά, ὅταν... ἔπειτα ἀπὸ 16 ἐτῶν παντρειά, ἐγκαταλείπει μὲ ἐλαφρὰ καρδιά, σπίτι, σύζυγο κι' ἕνα ἀγόρι. Καλά, ὅλα τ' ἄλλα, ἀλλὰ τ' ἀγοράκι της; Δὲν τὸ πονάει; Δὲν τὸ ἀγαπᾶ;

Μιὰ τέτοια γυναῖκα, πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ τὴν ἀγαπήσετε; Τί ζωὴ θὰ κάνη μὲ σᾶς, ἕναν ἀδημιούργητο, ἕνα σύζυγο κατὰ πολὺ μικρότερό της;

Καταλαβαίνετε τί φωτιὰ πᾶτε ν' ἀνάψετε στὴ ζωή σας;

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι γιὰ σᾶς. Σεῖς εἶστε ἕνας τίμιος, εἰλικρινής, ἀγαθὸς νέος, ποὺ πᾶτε νὰ δημιουργήσετε ἕνα ἀξιοπρεπὲς μέλλον. Δὲν εἶστε γιὰ περιπέτειες καὶ γιὰ ἐπικίνδυνες ἀκροδασίες.

Ἀπομακρυνθῆτε, γιὰ νὰ σᾶς χάσῃ, νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῇ καὶ νὰ ἀσφαλίσετε τὸν ἑαυτό σας.

Π. Κ. Σούμπρα: Εἶδα μ' εὐχαρίστησί μου μιὰ λογικὴ καὶ φρόνιμη ὁμολογία στὸ γράμμα σας. Δὲν παραπονιέστε, δὲν κατηγορεῖτε τοὺς δικούς σας. Ἁπλούστατα, θέλετε ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπ' αὐτούς, νὰ ζήσετε μιὰ ἤρεμη ζωή, κάτι τὸ ἀλλοιώτικο ἀπὸ κεῖνο ποὺ εἴχατε ὡς τώρα. Κι' αὐτὸ βρίσκετε ὅτι μπορεῖ νὰ γίνη μ' ἕνα γάμο.

Εἶναι εὔκολο νὰ τὸ πετύχετε, καὶ μάλιστα, γρήγορα. Ἀλλά, βρίσκετε ἀφίσεις σὲ δύο προσφορές. Μοῦ ζητᾶτε, λοιπόν, τὴ γνώμη μου, ποιὸν νὰ προτιμήσετε.

Ὁ ἕνας βρίσκεται μακρυά, ἀλληλογραφεῖτε, δὲν ξέρετε οὔτε τὴν ἰδιαιτέρα του ζωή, οὔτε τὶς σχέσεις του, οὔτε τὶς ἀπόψεις του, γιατί, δηλαδή, θέλει νὰ σᾶς κάνῃ γυναῖκα του. Σᾶς ξέρει τόσο λίγο, κι' ὅμως ἀποφασίζει νὰ σᾶς παντρευτῆ.

Ὁ ἄλλος εἶναι πολὺ γνωστός σας, γιατὶ βρίσκεται κοντά σας. Κι' ἂν ἀκόμη δὲν ξέρετε τὸ χαρακτῆρα του καὶ τὴν ἰδιαιτέρη του ζωή, μπορεῖτε ἀμέσως νὰ τὰ μάθετε. Ἐξ ἄλλου, σᾶς τὸν συστήνουν οἱ δικοί σας. Αὐτὸς σᾶς ἔχει καλές, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς θέλει γιὰ γυναῖκα του.

Τί προτιμᾶτε, λοιπόν; Τὸν ἄγνωστο; Τὸν ἀγνωστο ἄλλωστε σύντροφος γιὰ τὴ ζωή σας.

Φυλλάκιον Μαυρομάτι, Σύνορα: Ὅπως βλέπετε, ἔχετε νὰ κάνετε μὲ ἕνα φρόνιμο καὶ λογικὸ κορίτσι. Δὲν εἶχε σκεφτῆ ποτὲ ὅτι ἡ γνωριμία σας, ἡ φιλία σας ἐκρυβε κάτι ποὺ ἐξεδηλώθη μόλις ἀπομακρυνθήκατε ἀπὸ κοντά της.

Σᾶς ἔδωσε ἑπομένως ἕνα μάθημα καλῆς συμπεριφορᾶς μὲ τὴν ἀπάντησί της. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ χαίρεστε. Ὅταν ἐπιστρέψετε στὸ σπίτι σας, νὰ συμβουλευτῆτε τοὺς γονεῖς σας, κι' ἂν ἐκεῖνοι εἶναι σύμφωνοι, τότε ἀποταθῆτε στοὺς δικούς της.

Ἔτσι, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲ θὰ τὴν ἐκθέσετε περισσότερο—καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐκθέσετε, ἀφοῦ σκέπτεστε νὰ τὴν κάνετε γυναῖκα σας.

Ἔνα ἀπελπισμένο: Δὲν πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ πιστεύετε στὰ λόγια τῶν ἄλλων, ἰδίως ὅταν αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ζηλεύη τὴ νέα ποὺ ἀγαπᾶτε.

Μοῦ γράφετε ὅμως ὅτι σχετίζεστε τρία χρόνια μὲ τὴν ἀγαπημένη σας. Τώρα, ὅμως, ποὺ ἐπιστρέψατε ἀπὸ τὸ στρατό, γιατὶ δὲν δίνετε μιὰ ἀνδρικὴ λύσι;

Νομίζετε ὅτι μιὰ νέα μπορεῖ νὰ μένη τόσα χρόνια ἐκτεθειμένη σὲ ὑποσχέσεις καὶ νὰ μὴν ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ ἀναζητήση κι' αὐτὴ τὴν ἀποκατάστασί της γιὰ ἕνα εὐτυχὲς μέλλον;

Γιατί νὰ εἶστε ἐγωϊστής;

Νομίζω, πὼς ἀντὶ ἄλλης ἐξηγήσεως μαζί της, θὰ ἦταν προτιμότερο, νὰ κάνετε αὐτὴ τὴν ἐξήγησι στὸ ἴδιο τὸ σπίτι της, ὅπου θὰ βεβαιωθῆτε ἂν σᾶς θέλουν καὶ οἱ γονεῖς της, κι' ἂν σᾶς ἀγαπᾶ ἀκόμη ἐκείνη.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ πάρετε κι' ἐσεῖς μιὰ ἀπόφασι, θ' ἀφήσετε ὅμως κι' ἐκείνην ἐλεύθερη νὰ διαλέξη τὸν ἄντρα, ποὺ θέλει.

Τὰ ἄλλα, ποὺ μοῦ γράφετε, πὼς ἂν τὴν χάσετε δὲν ξέρετε κι' ἐσεῖς τί θὰ κάνετε, εἶναι ὡραῖα λόγια, ποὺ λέγονται, γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ κανεὶς μετὰ ἀπὸ μιὰ ἀποχώρησι. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἔχετε αὐτὴ τὴν ἀπογοήτευσι, κάνετε ὅ,τι σᾶς συμβουλεύω πάρα πάνω.

Ἀπηυρεσμένη εὐτυχία Ε. Μ.: Ὅπως βεβαιωθῆκατε κι' ἐσεῖς ἐκ τῶν ὑστέρων, φαίνεται ὅτι ἡ ἀνακοίνωσις ἀρραβῶνος τοῦ πρώην ἀγαπητικοῦ σας μὲ ἄλλη, σᾶς ἐπλήγωσε βαθειὰ στὸ ἐγωϊστικό σας αἴσθημα. Ἀλλὰ ἡ πληγὴ αὐτὴ θὰ γιατρευτῆ γρήγορα, ἂν ἀναλογισθῆτε ὅτι ἡ ἀγάπη σας γι' αὐτὸν δὲν ἦταν ἀληθινή, ἀφοῦ τὸν ἐγκατελείψατε μὲ τόση εὐκολία, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔδειξε ἀντοχὴ καὶ ἐπιμονή.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIAP„

Τὰ καλλυντικὰ «LYDIA P» εἶναι προϊόντα μακρᾶς ἐρεύνης καὶ ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, παρασκευασμένα μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης. Ἐδοκιμάσθηκαν καὶ συνιστῶνται ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους δερματολόγους. Δοκιμάσατε. Ὀδηγίαι ὑπάρχουν ἐντός.

Γάλα καθαρισμοῦ εἰς τρεῖς πυκνότητας No 1, διὰ ξηρόν, No 2 διὰ κανονικόν, No 3 διὰ λιπαρὸν δέρμα. Κρέμα βιταμίνης Α. Διὰ κανονικὸν ἢ στεγνὸν καὶ ἀφυδατωμένον δέρμα. Κρέμα λεκιθίνης προλαμβάνει τὰς ρυτίδας. Τονωτικὴ λοσιόν. Τονώνει τὸ χαλαρὸν δέρμα. Στυπτικὴ λοσιόν. Σφίγγει καὶ ἀπολυμαίνει τοὺς πόρους. Κρέμα χεριῶν. Σᾶς προφυλάττει ἀπὸ σκάσιμο, πρηξίμο καὶ χιονίστρες. Κρέμα ἡλίου. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεῖα. Τηλ. 612—450.

ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Ὁλόκληρο τὸ προσωπικὸ ἑνὸς μεγάλου νυχτερινοῦ κέντρου τοῦ Λὸς Ἄντζελες ἀποτελεῖται γιὰ ἕνα βράδυ ἀπὸ διασήμους ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ βραδυὰ ποὺ σημείωσε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία εἶχε φιλανθρωπικὸ σκοπὸ καὶ ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ τῆς κινηματογραφουπολέως προθυμοποιήθηκαν νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτή. Ἔτσι ἡ Τζὰ - Τζὰ Γκαμπὸρ ἀντικατέστησε τὴν ντιζέϊ, ἡ Μαίρη Γουίλσον ἀνέλαβε τὸ βεστιάριο καὶ ἡ Τζέην Μανσφίλντ, ἡ ὁποία ὅπως βλέπετε στὴ φωτογραφία μας εἶχε μεταβληθῆ σὲ πωλήτρια σιγαρέττων, δὲν πρόφταινε νὰ δίνη πακέττα, παρ' ὅλον ὅτι τὰ πουλοῦσε πανάκριβα γιὰ τὸν ἴδιο φιλανθρωπικὸ σκοπό. Διάσημοι ἀστέρες εἶχαν ἐπίσης ἀντικαταστήσει καὶ τὰ γκαρσόνια.

νεται πὼς τὸ «ἀνώνυμο γράμμα» εἶχε μέσα του καὶ κάποια ἀλήθεια.

Σεῖς, ὅμως, βιαστήκατε. Ἀντὶ νὰ τὸ πῆτε στοὺς γονεῖς σας, νὰ ἐνδιαφερθοῦν, νὰ πάρουν τὶς πληροφορίες τους ἀπὸ συνεδέλφους του, ἀπὸ τὸ σπίτι του τὸ ἴδιο, τὸ κρατήσατε μυστικό.

Εὐτυχῶς, ποὺ ἐσεῖς φανήκατε φρόνιμη καὶ σοβαρὴ καὶ ἡ περιπέτεια αὐτὴ πέρασε ἀνώδυνα καὶ δίχως δυσάρεστες ἐκπλήξεις.

Καὶ τώρα, στὸ δεύτερο ζήτημά σας. Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ βρίσκεται, ἀκριβῶς, στὴν ἡλικία ποὺ πρέπει νὰ παντρεύεται ἕνας ἄντρας, ἐπιθυμεῖ τόσο πολὺ νὰ σᾶς κάνῃ γυναίκα του, οἱ δὲ δικοί του ἐπιμένουν νὰ σᾶς κάνουν νύφη τους, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ μιλήσετε στοὺς γονεῖς σας, δηλαδὴ νὰ δεχτῆτε αὐτὸ ποὺ σᾶς προτείνουν.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἄλλο ζήτημα, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκεῖνον. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς.

Ξανθὴ γόησα Μ. Ν. Λ.: Περίμενα νὰ διαβάσω στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς σας, ὅτι μὲ ρωτᾶτε τί νὰ κάνετε μ' αὐτὸ τὸ διπλὸ μπλέξιμο. Ἐσεῖς ὅμως ἐνδιαφέρεστε, μάλιστα, νὰ μάθετε ἐτί αἰσθάνεται ὁ δεύτερος γιὰ σᾶς».

Πῶς θέλετε νὰ ξέρω τὸ τί αἰσθάνεται;

Ἂς πάρουμε ὡς παράδειγμα τὴ δική σας συμπεριφορά.

Ἐνῶ ἀγαπᾶτε τὸ δεύτερο κι' ἐνῶ ὁ δεύτερος ἔχει σκοπὸ του τὸ γάμο, ἐσεῖς, δὲν παύετε νὰ πηγαίνετε μὲ τὸν πρῶτο, καὶ νὰ ἀποκαρδιώνετε τὸ δεύτερο.

Σοβαρευτῆτε, ἐπὶ τέλους, μιὰ φορά! Ἐξηγηθῆτε μὲ εἰλικρίνεια μὲ τὸ δεύτερο κι' ἐγκαταλείψετε τὰ ταπεινωτικὰ γιὰ σᾶς ραντεβοῦ μὲ τὸν πρῶτο. Διώχνετε τὴν τύχη σας, μέσα ἀπὸ τὰ χέρια σας.

Μαριάννα: Ἡ ἐπιστολή σας ἐδόθη στὸν εἰδικὸ συντάκτη γιὰ τὴν κατοχύρωσι τῆς ἀγγελίας σας.

Γαβριὴλη: Γράμμα σας ἐδόθη στὸν «Διεκπεραίωσιν» τοῦ περιοδικοῦ.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Νεανικὲς ἐπιπολαιότητες

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ καρδιές, Θ. Χ.: Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα ποὺ μοῦ γράφετε στὸ γράμμα σας, πρόσεξα τὴν πληροφορία ὅτι εἶστε 17 μόλις χρόνων κι' ἀκόμη μαθήτρια Γυμνασίου. Αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ σᾶς ἀποτρέψω νὰ συνεχίσετε περισσότερο αὐτὲς τὶς πρῶρες κι' ἐπικίνδυνες αἰσθηματικὲς σχέσεις καὶ μάλιστα μὲ δυὸ μαζί. Γιατὶ αὐτὰ εἶναι, ἁπλούστατα, ἐπιπολαιότητες νεανικὲς καὶ δὲν ἐκφράζουν καθόλου τὸ πνεῦμα καὶ τὸ χαρακτῆρα μιᾶς ἀληθινῆς ἀγάπης, ὁσοδήποτε καὶ ἂν τυχὸν ἐπιμένετε ἐσεῖς γιὰ τὸ ἀντίθετο. Ἐκεῖνο ποὺ σήμερα ἔχετε χρέος νὰ ἀντιμετωπίσετε καὶ νὰ φέρετε εἰς πέρας εἶναι οἱ σπουδές σας καὶ τὸ νὰ φροντίσετε νὰ γίνετε μιὰ καλὴ καὶ ἀξιοπρεπὴς κοπέλλα, νοικοκυρὰ καὶ φρόνιμη. Τὰ ἄλλα, ποὺ σᾶς ξεσηκώνουν τώρα τὸ μυαλό, εἶναι πρόωρα καὶ παράτολμα. Καὶ οἱ σχέσεις σας μπορεῖ νὰ σᾶς δημιουργήσουν σοβαροὺς μπελάδες, ἂν μαθευτοῦν. Καὶ τοὺς γονεῖς σας θὰ λυπήσετε καὶ θὰ τοὺς κάνετε νὰ σᾶς φερθοῦν σκληρά. Ἀλλὰ καὶ στὴ μικρὴ κοινωνία τοῦ τόπου σας κινδυνεύετε νὰ ἐκτεθῆτε, ἂν μαθευτῇ ὅτι εἶστε ἕνα κοριτσι δίχως ἠθικὲς ἀρχές, ἐνῶ, βέβαια, θέλω νὰ πιστεύω ὅτι εἶστε τὸ ἀντίθετο.

«Πάντα θὰ περιμένω» (Λευκωσία): Γιὰ τὴν αἰσθηματική σας περίπτωσι, τὴ δεύτερη ποὺ μοῦ ἐξιστορεῖτε στὸ γράμμα σας, βρίσκω πὼς ἔχει τὴν ἴδια ἀναλογία μὲ τὴς «Ὁμορφης Λείλας». Σᾶς παραπέμπω, λοιπόν, στὴν ἀπάντησι αὐτή, ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ προηγούμενο τεῦχος, γιατὶ δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα διαφορετικὸ καὶ σὲ σᾶς. Μὲ μόνη τὴν ἐξῆς προσθήκη: Ἂν θέλετε, ὁπωσδήποτε, νὰ κάνετε μιὰ τελευταία προσπάθεια, νὰ τὴν ἐπιχειρήσετε. Ἁπλούστατα, ἀφοῦ εἶστε συνάδελφοι καὶ βλέπεστε διαρκῶς, ρωτήσετε τον, μ' εὐγένεια, χωρὶς νὰ δώσετε σοβαρότητα σ' αὐτό. Ἐλπίζω μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ λύσῃ τὴ σιωπή του.

ΕΡΗ

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Σ. Λῶρεν: Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, τόσο τὰ δέκατα, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, ὅσο καὶ ἡ βραχνὴ φωνή, ὀλίγο μὲ φοβίζουν. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ πᾶτε σὲ ἕνα κέντρο, ὅπου νὰ ὑπάρχουν τὰ μέσα, δηλ. ἐργαστηριακά, νὰ ἐξετασθῆτε (ἀκτινογραφία κλπ.) προκειμένου νὰ ἔχετε τὸ κεφάλι σας ἡσυχο. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι οἱ δίαιτες αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν.

Ρούλην, Θεσ)νίκην: Ὅσον ἀφορᾶ τὴ δική σας κατάστασι, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποφεύγετε ὅσο τὸ δυνατὸν τὴν ὀρθοστασία. Νὰ φορᾶτε πάντοτε τὴν εἰδικὴ ζώνη καὶ νὰ μὴν κάνετε μεγάλη χρῆσι ὑγρῶν. Ἐπίσης, ν' ἀποφεύγετε σοῦπες, ἁλμυρά, τηγανητά. Μετὰ ἀπὸ κάθε φαγητὸ θὰ παίρνετε μιὰ ταμπλέτα Eucarbon. Γιὰ τὴν πάθησι τῆς μητέρας σας εἶναι ἀδύνατο χωρὶς προσωπικὴ ἀντίληψι νὰ σᾶς πῶ ἂν πρέπῃ νὰ ἐγχειρισθῇ ἢ ὄχι.

Ι. Α. Κ.: Πρέπει νὰ δίνη τὴ συμβουλή του ὁ γιατρός, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξετάσῃ τὸν ἄρρωστο. Πολλὲς φορὲς ὁ ἄνθρωπος νομίζει ὅτι παρουσιάζει κάποια ἐλλειψι, καὶ ὅτι ὑστερεῖ ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως ἀπὸ ποὺς ἄλλους, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι ἀλήθεια. Στὴν προκειμένη περίπτωσι, δὲν γνωρίζω τίποτα ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν σας. Ποιὰ ἡλικία ἔχετε, τί γενικότερα παρουσιάζετε κ. λ.π. Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου;

Ἄτυχον, Α. Β.: Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο, ἀρκετὰ ἀργοπορημένη. Ἐδιάβασα μετὰ προσοχὴ τὸ περιεχόμενο καὶ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πὼς ἐκεῖνο ποὺ σαφῶς διαπίστωσα εἶναι ὅτι εἰς ὅλα τὰ διαστήματα, ποὺ ἐκάματε θεραπεία, ἤτο αὐτὴ ἀνεπαρκής, γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε παροδικόν. Θὰ κάνετε ἀνὰ δίμηνο καὶ μέχρι ἱκανοποιητικοῦ ἀποτελέσματος 10 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm 2 τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Κανένα ἁπολύτως οἰνοπνευματῶδες.

Δυστυχισμένη: Τὸ σημεῖον αὐτὸ φυσιολογικὰ εἶναι πολὺ χαλαρό. Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ ρῆξις καὶ ἄλλο ἡ χαλάρωσις. Ἂν ὑπάρχῃ βεβαιότης ὅτι δὲν ὑπάρχει ρῆξις, τότε δὲν βλέπω τὸν λόγο τῆς ἀνησυχίας σας. Θεραπεία τῆς χαλαρώσεως δὲν ὑπάρχει. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἄλλην ἐνόχλησι, θὰ πρέπῃ νὰ κάμετε ἐξέτασι αἵματος γιὰ σάκχαρον. Στὴν περίπτωσι ποὺ δὲν ὑπάρχει τέτοιο, θὰ ἀποταθῆτε σὲ οὐρολόγο γιατρὸ μήπως πρόκειται περὶ κυστίτιδος.

Ἀναγνώστην, Δ. Ε. Τ.: Στὸ τῆς θεραπείας ποὺ σᾶς συνέστησα καὶ τὴν ὁποίαν ὅπως σᾶς ἔλεγα θὰ ἐξακολουθῆτε νὰ τὴν ἐφαρμόζετε μὲ διμήνους διακοπὰς μέχρις ὅτου ἔχετε τὸ ἀπαιτούμενον γιὰ σᾶς ἀποτέλεσμα, θὰ κάνετε ἐπὶ 15 ἡμέρες ἀπὸ μιὰ ἔνεσι Sulfate de Strychnine de 0,002 ἡμερησίως. Θὰ εἶστε τακτικός, καὶ θὰ ἀποφεύγετε κάθε τί ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς ἐρεθίσῃ.

Κύκνον, Η. Ε., Πάτρας: Ἐφ' ὅσον ἐνοσηλεύθητε εἰς νοσοκομεῖον, θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζετε ὅ,τι σχετικῶς ἀφορᾶ τὴν περίπτωσί σας. Ὁ κολικὸς ἦτο ἀποτέλεσμα μετακινήσεως λίθου τοῦ οὐρητῆρος, ἀπόδειξι δὲ τούτου τὰ αἱματηρὰ οὖρα. Δὲν ἀνευρέθη ἀκτινογραφικῶς ἐκ τῶν ὑστέρων, γιατὶ ἀπεβλήθη. Ἡ ἐφαρμοσθεῖσα στὸ νοσοκομεῖον ἀγωγὴ ἦτο παυσίπονος καὶ ὄχι θεραπευτική. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προβλέψῃ ὁ γιατρός, ἂν θὰ ἔχετε ποτὲ ἄλλοτε ὑποτροπὴν καὶ ὄχι ἐπιπλοκήν, ποὺ ἀναφέρετε.

Μ. Θ. Καλλιθέα: Νὰ γράφετε μὲ ψευδώνυμον. Γιὰ τὴ δυσοσμία τοῦ στόματος πρέπει πρωτίστως νὰ εὑρεθῇ ἡ αἰτία ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέρχεται. Μήπως πάσχετε ἀπὸ ἀμυγδαλὲς ἢ μήπως ὑπάρχει καμμιὰ ἄλλη πάθησι τῆς κοιλότητος τοῦ στόματος, οὐλίτιδες κλπ. Ἂν ὄχι, νὰ σᾶς δῇ ἕνας γαστροεντερολόγος. Πάντως πρέπει νὰ εὑρεθῇ ἡ βασικὴ αἰτία, ποὺ τὴν προκαλεῖ. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ βάζετε 2 κουταλιὲς τῆς σούπας ἀπὸ τὸ φάρμακο, ποὺ σᾶς γράφω, σὲ δυὸ κουταλιὲς χυμὸ λεμονιοῦ καὶ θὰ κάνετε γαργάρες 3 — 4 τὴν ἡμέρα Eau distillée de cannelles 200 gr. Alcool de menthe 200 gr. Chloture de chaux recent. 1,50 gr.

Ἀναγνώστην, Δ. Ε. Τ.: Τὰ διαπιστωθέντα ἐργαστηριακῶς εἶναι ἀρκετὰ γιὰ μιὰ γονιμοποίησι. Μιὰ προσεκτικὴ ὁρμονοθεραπεία θὰ συντελέσῃ κατὰ πολὺ στὴν ζωτικότητα καὶ στὴν ἐν γένει αὔξησι τῆς ἱκανότητος. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἀθήνα. Θὰ ἐφαρμόσετε ἐκεῖ τὴν κατωτέρω θεραπεία: Ἀνὰ τρίμηνον θὰ κάνετε 10 ἐνέσεις Testoπ ἢ Arenorm τὸν 25 μῆνα. Δυὸ τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Χρόνον τῆς θεραπείας θὰ καθορίσετε σεῖς ἀνάλογως τὰν ἀποτελεσμάτων.

«Φάκελλον»: Τὸ φαινόμενον ποὺ παρουσιάζετε τοπικῶς δὲν εἶναι οὔτε σπάνιον, οὔτε ἄξιον λόγου, δὲν μεταβάλλει δὲ ἐπίσης τὰς ἱκανότητας ἐκείνου, ποὺ τὸ παρουσιάζει, ὁ ὁποῖος καλεῖται ὑποσπαδίας. Δὲν ἐπιδέχεται οὔτε χρῆζει θεραπείας τινός. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἄλλο θέμα, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, ἔχω τὴν γνώμη ὅτι πρόκειται περὶ κακῆς συνηθείας καὶ ὄχι περὶ διαστροφῆς καὶ ὅτι μὲ ὀλίγη καλὴ θέλησι ἐκ μέρους σας, θὰ μπορούσατε νὰ ἐπανέλθετε στὴ φυσιολογικὴ κατάστασι.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Mrs M. Exis, Melbourne, Australia: Γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στέλνετε.

Ρ. Γ. Ρ., Ἐνταῦθα: Σᾶς εἶχα γράψει καὶ τότε, ὅτι αὐτὴ ἡ βλάβη διορθώνεται ριζικὰ μὲ μικρὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Στὰ Πονεμένα νειάτα, Πειραιά: Στὰ πολλαπλὰ ἐρωτήματα ποὺ σᾶς βασανίζουν καὶ ἰδίως λόγω τοῦ θέματος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς ἀπαντήσω μέσω τῆς στήλης τοῦ «Θησαυροῦ».

Helga, Ψυχικό: Ἡ περίπτωσί σας καὶ ἡ ἡλικία σας εἶναι περίπου ἡ ἴδια μὲ τοῦ «Ἀράπικου λουλουδιοῦ, Πειραιῶς». Θὰ ἀκολουθήσετε λοιπὸν τὴν ἴδια συμβουλὴ ποὺ δίδω σ' αὐτό, στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ».

Μιὰ ἀπελπισμένη, Χ.Α.Τ., Βόλον: Συχνὰ ἡ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια εἶναι ἐπίμονη, καὶ πρὸ πάντων στὴν ἡλικία σας, ποὺ πλησιάζετε τὴν περίοδο τῆς ἐμμηνοπαύσεως. Γιὰ τὴν βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estroprel, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Evit. Γιὰ τὶς νευρικὲς διαταραχὲς θὰ παίρνετε τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ ἐκ τοῦ φαρμάκου Antinervia. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνον.

Ἀπελπισμένη χωριατοπούλα, Π.Ρ.Κ.: Ὁ μνηστήρ σας εἶναι σὲ ἐπικίνδυνο βαθμὸ ἀφελής, ἡ ὑποκρίνεται περίφημα τὸν ρόλο τοῦ ἀφελοῦς. Καταλαβαίνω ἀπόλυτα τὴ δύσκολη θέσι σας, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν λόγω τῆς φύσεως τῶν ἐρωτημάτων σας, νὰ σᾶς ἀπαντήσω μέσω τῆς στήλης τοῦ «Θησαυροῦ». Ἀποστείλατε διεύθυνσι ποὺ ἐπιθυμεῖτε γιὰ νὰ σᾶς γράψω λεπτομερῶς.

Ἐλπίδα στὸ Θερέ, Σέρρας: Ἡ κατάστασί σας βελτιώθηκε σημαντικά. Θὰ ἐπαναλάβετε τὴ θεραπεία μὲ τέσσερες ἐνέσεις Amp. Primogonyl τῶν 10 mg. κάθε μήνα. Ἐπίσης θὰ ἐξακολουθήσετε τὴ λῆψι τῶν δισκίων E-Vit. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ δυὸ ἀκόμη μῆνες.

Καίτη, Σ.Σ., Θεσσαλονίκην: Γιὰ νὰ διαπιστωθῇ ἀπόλυτα ὅτι οἱ σάλπιγγες εἶναι φραγμένες, πρέπει μετὰ τὴν ἐμφύσησι νὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ σαλπιγγογραφία. Δέκα πέντε ἡμέρες πρὸ τῆς σαλπιγγογραφίας θὰ παίρνετε ἕνα χάπι κάθε ὀκτὼ ὧρες ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps. Achromycine τῶν 250 mg. No 1 Flacon γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς χρονίας φλεγμονῆς ποὺ προξένησε τὸ φράξιμο τῶν σαλπίγγων. Ἡ ἐγχείρησις γιὰ τὴν ἀπόφραξι εἶναι λεπτή, μὲ ποσοστὸ ἐπιτυχίας 60%, καὶ πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ ἐξασκημένο χειροῦργο γυναικολόγο.

Ἐλθίρα, Κ. 2, Κωνσταντινούπολιν: Ἡ μακροχρόνια συνήθεια ἀσφαλῶς ἐπέδρασε δυσμενῶς. Ἡ ἐμφάνισι χνουδιοῦ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σῶμα εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνεπαρκείας ὠοθηκῶν καὶ ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως, ἡ ὁποία ἔχει ἐξ ἴσου δυσμενῆ ἐπίδρασι. Δὲ μοῦ γράφετε τίποτε σχετικὸ μὲ τὸν ρυθμὸ τῆς ἐμμήνου ροῆς. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε δυὸ κουτιὰ ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην, ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Reophates, ἐσωτερικῶς δέ, θὰ παίρνετε τρία χάπια ἡμερησίως ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Juvenine. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ τὸν προσεχῆ μῆνα.

Θλιμένη Κρητικοπούλα, Κρήτην: Εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπῆλθε ζημία ἐφ' ὅσον μάλιστα δὲν παρετηρήθη καμμιὰ σχετικὴ ἔνδειξις. Γιὰ τὴν πλήρη ὅμως ἐξακρίβωσι θεωρῶ ἀπαραίτητη μιὰ γυναικολογικὴ ἐξέτασι.

Εὐδοκία, Ε. Τ., Ἀχαΐα: Συχνὰ ἡ ἀπίσχνανσις καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ ὀργανισμοῦ ἐπιδρᾶ δυσμενῶς στὴν κανονικὴ διάπλασι τοῦ στήθους. Ἐπίσης καὶ ἡ μακρὰ διάρκεια καὶ ἔντασις ποσότης αἵματος τῆς ἐμμήνου ροῆς ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ὠοθηκικῆς ἀνεπαρκείας. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ δίνετε στὴν κόρη σας ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου καὶ καθ' ὅλο τὸ μήνα, ἓξη χάπια ἡμερησίως, ἀνὰ δυὸ πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ καὶ ἕνα χάπι ἑξ ἑκάστου χρώματος ἀπὸ τὸ φάρμακο, Tabl. Pregnavite. Πέντε δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνη δυὸ ἐνέσεις καὶ καθημερινῶς μιὰ ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol 10 mg. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνον. Γιὰ τὸ στῆθος της, νὰ μοῦ στείλετε τὴ διεύθυνσί σας γιὰ νὰ σᾶς γράψω λεπτομερῶς.

Ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα, Θεσσαλονίκην: Ἂν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν ἔχῃ τακτοποιηθῇ ἡ κατάστασι, θὰ κάνετε ἀμέσως τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Procyclo. Μετὰ τὴν τακτοποίησι μοῦ γράφετε σχετικῶς.

Φρέντη, Θεσσαλονίκην: Ἡ ἀτελὴς διάπλασις ὀφείλεται κατὰ κύριον λόγο σὲ πρωτοπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ διαταραχὴ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Γράφετέ μου λεπτομερῶς τὴν κατάστασι τῆς ἐμμήνου ροῆς.

Πάντα ἄτυχη, Ρ. Κ., Πειραιά: Στὴν περίπτωσί σας ἐπρόκειτο περὶ πρωτοπαθοῦς παροδικῆς ἀμηνορροίας ἡ ὁποία ὑπεχώρησε κατόπιν τῆς ὁρμονοθεραπείας ποὺ ἐκάματε. Γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ μελλοντικὴ ὁμαλὴ λειτουργία τῶν ὠοθηκῶν θὰ συνεχίσετε τὴν ὁρμονοθεραπεία ἐπὶ ἑξάμηνον ὡς ἑξῆς: Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol. Ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι της, θὰ παίρνετε ἀνὰ ἕνα δισκίο μεσημέρι καὶ βράδυ μετὰ τὸ φαγητὸ ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Cycloestriol τοῦ 1 mg. Ἐν συνεχείᾳ καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς προσεχοῦς περιόδου θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Evit. Forte.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ . ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Πονεμένον νέον, Λευκωσία, Κύπρου: Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου θὰ ὑποχωρήσουν οἱ φοβίες καὶ ὅλα τὰ συμπτώματα, ποὺ τὶς συνοδεύουν. Ἡ ἐφηδικὴ ἡλικία ἔχει ἐπιτείνει τὰ ἐνοχλήματα. Ὁ τραυλισμὸς ἢ ἡ ἀνακοπὴ τῆς ὁμιλίας εἶναι μιὰ ἀντίδρασις ψυχογενής. Νὰ πάρετε ἐλαφρὰ κατευναστικὰ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ Tab. Miltown τῶν 400 m.g. ἀπὸ τρία ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητόν.

Π. Κ., Σέρρας: Ἡ ἀναστολὴ εἶναι καθαρῶς ψυχογενής. Πολλοὶ λόγοι συντελοῦν σ' αὐτό. Νὰ πάρετε Tab. Sédamyl fl. No 2 ἀπὸ τρία ἡμερησίως. Ἀνὰ εἴκοσι ἡμέρες νὰ γίνεται ἐνδομυϊκῶς Amp. Testoviron Dépot 100 m.g. No 1.

Ἀναμπέλλα: Ἐφ' ὅσον νοσηλεύεται σὲ εἰδικὸ νοσοκομεῖο ἡ κλινική, ἀσφαλῶς οἱ γιατροὶ θὰ κάμουν ὅ,τι πρέπει. Ἂν χρειάζεται ἐν συνεχείᾳ θεραπεία ἢ ὄχι, δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς πληροφορήσω, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἐξετάσω τὴν ἀρρωστη. Βεβαίως τὰ ἠλεκτροσὼκ καὶ ἡ ἰνσουλινοθεραπεία εἶναι οἱ πιὸ σοβαρὲς καὶ ἀποτελεσματικὲς θεραπεῖες γιὰ τὴν σχιζοφρένια. Πολλάκις ὅμως δὲν ὑποχωροῦν καὶ σ' αὐτὲς τὰ φαινόμενα, ἢ ἀφοῦ ὑποχωρήσουν γιὰ λίγο, ὑποτροπιάζουν ἀργότερα. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες πολλὲς θεραπεῖες, ποὺ μποροῦν νὰ γίνουν στὸ σπίτι, κυρίως ὅμως ἡ θεραπεία τοῦ Serpasil γίνεται πάντοτε ὑπὸ τὴν συχνὴν παρακολούθησι τοῦ ψυχιάτρου.

Μαύρη ζωή, Ἐνταῦθα: Ὅλα τὰ φαινόμενα μελαγχολίας, τὰ κλάματα, ἡ ἀγωνία, ἡ σκέψις γιὰ τερματισμὸ τῆς ζωῆς κλπ. εἶναι μιὰ ἀντίδραστικὴ κατάστασις λόγῳ τῆς διαστροφῆς, ποὺ σᾶς βασανίζει ἀπὸ μακροῦ. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἔντονος ἀντίδρασις καὶ ἠθικὴ ἀντίστασις, φυσικὸν εἶναι νὰ ὑπάρχουν ἀγχώδη φαινόμενα. Εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης, ποὺ κάνετε μὲ τὸν ἴδιο-τὸν ἑαυτό σας. Μόνος σας στὴ μάχη αὐτὴ θὰ νικηθῆτε. Ἐχετε ἀνάγκην βοηθείας τοῦ ψυχιάτρου.

Ν. Λ., Ἰθάκη: Πάσχετε ἀπὸ μια ψυχονεύρωσι, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὶς φοβίες, τὶς ἐμμονὲς ἰδέες καὶ τὶς λοιπὲς ἀντιδράσεις ἀπὸ τὸν ψυχικὸ τομέα κυρίως. Μὲ πράτην εὐκαιρία νὰ ἔλθετε πρὸς ἐξέτασι. Νὰ πάρετε Tab. Miltown 400 m.g. No 100, ἀπὸ τρία ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητόν.

Α. Κ., Πλωμάρι - Λέσβου: Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχίζουν ἰδέες μὴ ἀνταποκρινόμενες πρὸς τὴν πραγματικότητα, τὸ ἄτομο ξῇ φαντασικὸν βίον, ἐκτὸς λογικῆς καὶ πραγματικῶν γεγονότων. Δημιουργεῖ δὲ συμπάθειες καὶ ἀντιπάθειες γύρω του, ἀναλόγως τῆς ἐξωπρεπίσεως τῶν νέων αὐτῶν σχεδίων καὶ ἐλέγχων ἐπὶ τῆς ζωῆς. Οἱ ἰδέες τῆς ἐπομένως δικαιολογοῦν πλήρως τὸν τρόπον ἀντιδράσεως καὶ συμπεριφορᾶς πρὸς τὰ ἐρεθίσματα τῆς πραγματικῆς ζωῆς. Ἔχει ἀνάγκην κλινικῆς θεραπείας. Δὲ γίνεται καλὰ μὲ φάρμακα στὸ σπίτι.

Ι. Γ. Π., Κρήτη: Τὸ βούϊσμα στ' αὐτιά, ὁ πονοκέφαλος καὶ οἱ τοπικὲς συσπάσεις στὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος ἀποτελοῦν συμπτώματα τοῦ μεταδιασεισταικοῦ συνδρόμου. Πολλὲς φορὲς ἐνῶ ἡ διάσεισις εἶναι ἐλαφρά, τὰ ὑπολείμματά της εἶναι ποικίλα καὶ ἐπιμένουν γιὰ μακρὸ χρονικὸ διάστημα. Ἡ βαρύτης τῶν μεταδιασεισταικῶν φαινομένων δὲν εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν βαρύτητα τῆς διασείσεως. Νὰ γίνῃ ἠλεκτροκεφαλογράφημα, γιὰ νὰ διαπιστωθῇ ἡ φύσις τῶν συσπάσεων. Ἐπίσης νὰ γίνῃ ἀκτινογραφία κρανίου Face - profil.

Στρατιώτην, Ι. Χ., Σ.Τ.Γ., 911Α: Ἡ ποικιλία τῶν συμπτωμάτων, ἡ ἀστάθεια καὶ ἡ περιοδικότης τῶν δείχνουν σαφῶς, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ὀργανικὴ πάθησι. Πάσχετε ἀπὸ ψυχονεύρωσι μὲ ἐπικράτησι κυρίως τῶν νευρωτικῶν φαινομένων. Ἔρχονται ὅλα τὰ συμπτώματα στὸ προσκήνιον κάθε φορά, ποὺ δοκιμάζεται τὸ νευρικὸ σας σύστημα καὶ ὁ ψυχικὸς παράγων. Οἱ στενοχώριες ἔχουν τὸν πρῶτον λόγον. Νὰ κάμετε Amp. Calcibromine No 10 καὶ Amp. Multi - B No 10. Ἐσωτερικῶς θὰ πάρετε Tab. Sedamyl fl. No 2, ἀπὸ τρία ἡμερησίως.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

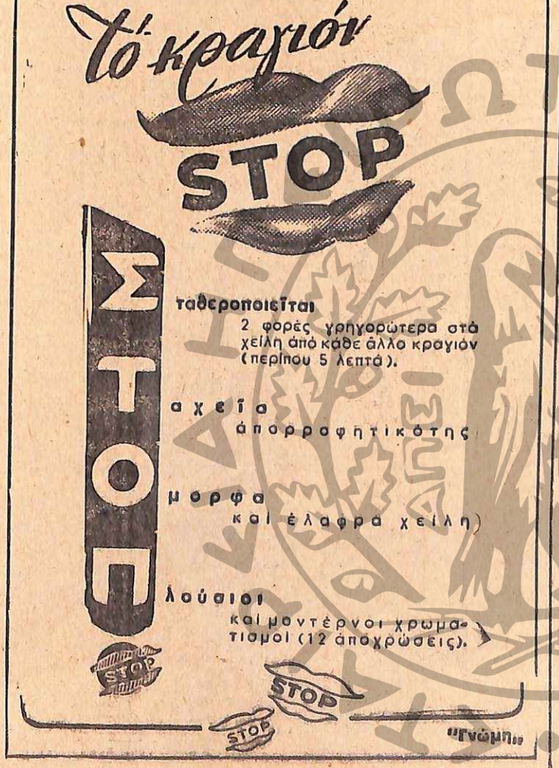

Τὶ ἀξίζει ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ

Τὰ μέρη πληρώνονται περισσότερο ἀπὸ τὸ σύνολο

Ἡ ἀνώτερη τιμὴ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκει τὸ θάνατο σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα εἶναι 1.100.000 περίπου δραχμές. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔχει καθορισθῇ ἀπὸ τὴ Διεθνῆ Ὀργάνωσι πολιτικῆς ἀεροπορίας. Κι' ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Ἀϊνστάϊν, ἡ τιμὴ αὐτὴ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ξεπεραστῇ.

Ἂν τώρα πάρωμε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ζυγίζει 70 κιλά, θὰ βοῦμε ὅτι κάθε κιλὸ ἀπὸ τὸ σῶμα του ἀξίζει περίπου 15.715 δραχμές.

Ἂν, λοιπόν, τὸ ἀνθρώπινο κρέας δὲν ἀξίζει τὸ βάρος του σὲ χρυσάφι, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν εἶναι καὶ κακοπληρωμένο μ' αὐτὴ τὴν τιμή!

Ἀλλ' ἡ τιμὴ αὐτὴ ἰσχύει μόνο μετὰ θάνατον καὶ μὲ τ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Κυνήγια μὲ βροχὴ

Μιὰ φορὰ ὁ πασᾶς τοῦ Ἰκονίου Μεχμὲτ Ριζὰ σκέφτηκε νὰ καλέση στὸν ὄντά του τὸ Χότζα γιὰ νὰ γελάση μαζί του.

— Θὰ μᾶς πῆ μερικὰ ἔξυπνα χωρατὰ κι' ἄλλα τόσα κρῦα κι' ὅταν τὸν βαρεθοῦμε, θὰ τοῦ σκάσω ἕνα χουνέρι γιὰ νὰ τὸ θυμᾶται σ' ὅλη του τὴ ζωή! Κι' ἔτσι θὰ μᾶς ἀβαιάση τὴ γωνιά.

Αὐτὰ εἶπε στοὺς αὐλικούς κι' ἔστειλε ἀμέσως γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Ναστραδίν.

— Μπρὲ τί νὰ μὲ θέλη αὐτὸς ὁ ξεμωραμένος; εἶπε ὁ μέσα του ὁ Χότζας, μόλις πῆρε τὴν εἰδοποίηση τοῦ πασᾶ. Πάντως γιὰ καλὸ δὲ θὰναι, γι' αὐτὸ ἂς πάρω τὰ μέτρα μου κι' ἂς φυλάγωμαι ὅσο μπορῶ...

Ἔτσι ὁ Χότζας ξεκίνησε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸν ὄντά τοῦ Μεχμὲτ Ριζὰ μὲ κρύα καρδιά.

Μὰ ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ βρῆκε λαμπρὴ ὑποδοχὴ κι' ὅλοι οἱ αὐλικοὶ μὲ τὸν πασὰ ἐπὶ κεφαλῆς πάσχισαν νὰ τοῦ κάνουν εὐχάριστη ὑποδοχή.

Ἀφοῦ γλεντοκόπτησαν, λοιπόν, μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα κι' ἤρθε κι' ὁ Ναστραδὶν στὸ τσακίρ-κέφι κι' ἀράδιασε ἕνα σαρὸ χωρατά, ποὺ ἔκαναν ὅλους νὰ σκάσουνε ἀπ' τὰ γέλια, ἤρθε κάποτε ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῆ ὁ πασᾶς.

—Αἴντε κι' ἀρκετὰ σαχλαμαρίσαμε μὲ δαῦτον! εἶπε στοὺς αὐλικούς του. Τώρα ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ τὸν ξαποστείλωμε στὸ χωριό του μ' ἕνα μεγάλο καζίκι στὴν πλάτη.

Καὶ πραγματικά, τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Μεχμὲτ Ριζὰ κάλεσε τὸ Χότζα καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὔριο, Ναστραδίν, θὰ σηκωθοῦμε πρωῒ γιὰ νὰ πᾶμε κυνήγι. Ὁ καιρὸς εἶναι βροχερός, μὰ δὲν ἔχει σημασία, γιατὶ τ' ἄλογά μου εἶναι ὅλα γρήγορα κι' ἂν πιάση καμμιὰ δυνατὴ μπόρα, δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα...

Μὰ ἐνῶ ὅλα τὰ ἄλογα τῆς συνοδείας τοῦ πασα ἦταν γερὰ καὶ νέα, τὸ δικό του ἦταν γέρικο καὶ τεμπέλικο, ὅσο δὲν ἔπαιρνε ἄλλο!

«Νά, τί πάει νὰ μοῦ σκαρώση ὁ παλιοτζελζέκης! Μὰ δὲν πρόκειται νὰ τοῦ κάνω τὴ χάρι!» εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Ναστραδίν.

Κ'αὶ ξεκίνησε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους.

Στὸ βρόμο ὅμως τοὺς ἔπιασε δυνατὴ μπόρα κι' ὁ καθένας χτυποῦσε τὸ ἄλογό του καὶ γιὰτακα ἕνα χουνέρι γιὰ νὰ τὸ θυμᾶται σ' ὅλη του τὴ ζωή! Κι' ἔτσι θὰ μᾶς ἀβαιάση τὴ γωνιά.

Αὐτὰ εἶπε στοὺς αὐλικοὺς κι' ἔστειλε ἀμέσως γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Ναστραδίν.

— Μπρὲ τί νὰ μὲ θέλη αὐτὸς ὁ ξεμωραμένος; εἶπε ὁ μέσα του ὁ Χότζας, μόλις πῆρε τὴν εἰδοποίηση τοῦ πασᾶ. Πάντως γιὰ καλὸ δὲ θὰναι, γι' αὐτὸ ἂς πάρω τὰ μέτρα μου κι' ἂς φυλάγωμαι ὅσο μπορῶ...

Ἔτσι ὁ Χότζας ξεκίνησε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸν ὄντά τοῦ Μεχμὲτ Ριζὰ μὲ κρύα καρδιά.

Μὰ ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ βρῆκε λαμπρὴ ὑποδοχὴ κι' ὅλοι οἱ αὐλικοὶ μὲ τὸν πασᾶ ἐπὶ κεφαλῆς πάσχισαν νὰ τοῦ κάνουν εὐχάριστη ὑποδοχή.

Ἀφοῦ γλεντοκόπτησαν, λοιπόν, μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα κι' ἤρθε κι' ὁ Ναστραδὶν στὸ τσακίρ-κέφι κι' ἀράδιασε ἕνα σαρὸ χωρατά, ποὺ ἔκαναν ὅλους νὰ σκάσουνε ἀπ' τὰ γέλια, ἤρθε κάποτε ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῆ ὁ πασᾶς.

—Αἴντε κι' ἀρκετὰ σαχλαμαρίσαμε μὲ δαῦτον! εἶπε στοὺς αὐλικούς του. Τώρα ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ τὸν ξαποστείλωμε στὸ χωριό του μ' ἕνα μεγάλο καζίκι στὴν πλάτη.

Καὶ πραγματικά, τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Μεχμὲτ Ριζὰ κάλεσε τὸ Χότζα καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὔριο, Ναστραδίν, θὰ σηκωθοῦμε πρωῒ γιὰ νὰ πᾶμε κυνήγι. Ὁ καιρὸς εἶναι βροχερός, μὰ δὲν ἔχει σημασία, γιατὶ τ' ἄλογά μου εἶναι ὅλα γρήγορα κι' ἂν πιάση καμμιὰ δυνατὴ μπόρα, δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα...

Μὰ ἐνῶ ὅλα τὰ ἄλογα τῆς συνοδείας τοῦ πασα ἦταν γερὰ καὶ νέα, τὸ δικό του ἦταν γέρικο καὶ τεμπέλικο, ὅσο δὲν ἔπαιρνε ἄλλο!

«Νά, τί πάει νὰ μοῦ σκαρώση ὁ παλιοτζελζέκης! Μὰ δὲν πρόκειται νὰ τοῦ κάνω τὴ χάρι!» εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Ναστραδίν.

Κ'αὶ ξεκίνησε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους.

Στὸ βρόμο ὅμως τοὺς ἔπιασε δυνατὴ μπόρα κι' ὁ καθένας χτυποῦσε τὸ ἄλογό του καὶ γιὰτακα ἕνα χουνέρι γιὰ νὰ τὸ θυμᾶται σ' ὅλη του τὴ ζωή! Κι' ἔτσι θὰ μᾶς ἀβαιάση τὴ γωνιά.

Αὐτὰ εἶπε στοὺς αὐλικοὺς κι' ἔστειλε ἀμέσως γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Ναστραδίν.

— Μπρὲ τί νὰ μὲ θέλη αὐτὸς ὁ ξεμωραμένος; εἶπε ὁ μέσα του ὁ Χότζας, μόλις πῆρε τὴν εἰδοποίηση τοῦ πασᾶ. Πάντως γιὰ καλὸ δὲ θὰναι, γι' αὐτὸ ἂς πάρω τὰ μέτρα μου κι' ἂς φυλάγωμαι ὅσο μπορῶ...

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε. ΜΑΛΟ

ΕΙΜΑΙ παιδί, ποὺ τὸ βρῆκαν πεταμένο στοὺς δρόμους.

Ὡς τὰ ὀχτώ μου χρόνια νόμιζα πὼς εἶτε χα κι' ἐγὼ μάνα, σὰν ὅλα τὰ παιδιά. Για. ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της. Καὶ μιὰ γυναίκα μ' νούριζε, τὰ δάκρυά μου σταματοῦσαν. Ποτὲ δὲν ἔπεφτα ἀπὸ κρεββάτι, χωρὶς ναρθῆ αὐτὴ φρη κολλοῦσε τὰ χιόνια στὰ τζάμια, καθόταν πλαϊ μου γιὰ νὰ μὲ ζεστάνῃ. Καὶ πάντα μοῦ λόγια του καὶ τὸ σκοπό του.

Ὅταν πάλι φύλαγα τὴν ἀγελάδα μας ἔξω κι' ἔπιανε ξαφνικὴ μπόρα, ἐκείνη ἔτρεχε νὰ σκεπάζοντάς με μὲ τὴ μάλλινη φούστα της.

Ἀλλὰ κι' ὅταν μάλλωνα μὲ κανένα συνομή λικό μου καὶ στενοχωριόμουν γι' αὐτό, μ' ἔ βαζε νὰ τῆς λέω τὸν πόνο μου, ρίχνοντάς μου λογα.

Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μοῦ μίλοῦσε καὶ μὲ χάιδευε κι' ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μὲ γλυκομάλ λωνε, νόμιζα πὼς ἦταν μητέρα μου.

Καὶ νὰ πὼς ἔμαθα ὅτι ἦταν μόνο παραμά να μου:

Τὸ χωριό μου, ὅπου πέρασα τὰ παιδικά μου χρόνια, λέγεται Σιαβανό. Καὶ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ φτωχὰ τῆς κεντρικῆς Γαλλίας.

Τὴ φτώχεια του δὲν τὴ χρωστάει στὴν τεμ πελιὰ τῶν κατοίκων του, ἀλλὰ γιατὶ βρίσκε ται σὲ τόπο ποὺ δὲν εἶναι καθόλου γόνιμος. Τὸ χῶμα, ἄβαθο καὶ ἀχαμνό, γιὰ νἄβγαινε κάτι, θὰ χρειάζονταν λιπάσματα, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν λιγοστὰ χωράφια καλλιεργημένα. Παντοῦ ἐ φύτρωναν ρεῖκια καὶ γαϊδουράγκαθα. Στὴν ἐ ερημιὰ αὐτὴ ἔβλεπες στὰ ψηλώματα ἀρρω στιάρικα δέντρα σακατεμένα ἀπὸ τὰ ἀγριο βόρρια.

Μονάχα στὶς ἀκροποταμιὲς ἦ στὰ λειβάδια ἦταν καστανιὲς ἢ βελανιδιές. Σὲ μιὰ τέτοια ἀκροποταμιὰ τοῦ Λείγηρα, βρισκόταν τὸ σπι τάκι, ὅπου ἔζησα τὰ πρῶτα μου χρόνια.

Ὡς τὰ ὀχτὼ χρόνια μου, ἀντρα στὸ σπίτι δὲν εἶχα δῆ. Ἡ μάνα μου δὲν ἦταν χήρα. Ὁ ἄντρας της δούλευε, ὅπως κι' ὅλλοι τε χνίτες τοῦ τόπου, στὸ Παρίσι. Δὲν εἶχε γυ ρίσει στὸ χωριό. Λεπτὰ μόνον ἔστελνε καὶ χαιρετίσματα μὲ κανέναν χωριανό:

—Μάνα Μπαρμπερίνα, ὁ ἄντρας σου εἶναι καλά. Μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ πὼς οἱ δουλειές, δὲν πάνε ἄσχημα. Νὰ καὶ κάτι λιανὰ ποὺ μοῦδωσε. Τά μετρᾶς, σὲ παρακαλῶ;

Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Κι' ἡ μάνα Μπαρμπερίνα εὐχαριστιόταν μ' αὐτό. Ὁ ἄντρας της ἦταν καλὰ στὴν ὑγεία του, δούλευε, κέρδιζε τὸ ψωμί του. Τί ἄλλο ἤθελε;

Ὁ Μπαρμπερῆς δὲν τἄχε χαλασμένα μὲ τὴ γυναῖκα του. Ἔμενε στὸ Παρίσι, γιατὶ δούλευε ἐκεῖ σπάζοντας πέτρες. Εἶχε σκοπὸ νὰ καθίση κάμποσα χρόνια, νὰ μαζέψῃ λίγα λεφτὰ καὶ νὰ γυρίση στὸ χωριὸ γιὰ νὰ ζήση ἥσυχα μὲ τὴ γρηᾶ του.

Ἕνα ἀπόγεμα τοῦ Νοέμβρη, ἕνας ἄνθρω πος, ποὺ δὲν τὸν γνώριζα, σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὸ φράκτη μας. "Εσκιζα ξύλα στὸ κατώφλι τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Χωρὶς νὰ σπρώξῃ τὴν καγκε λόπορτα, μὲ ρώτησε ἂν καθόταν ἐκεῖ ἡ μάνα Μπαρμπερίνα.

Τοῦ εἶπα νὰ μπῆ μέσα.

Ἔσπρωξε τότε τὸ κάγκελο καὶ προχώρησε μὲ ἀργὸ βῆμα.

Ποτέ μου δὲν εἶχα δῆ τόσο λερωμένο ἄν θρωπο! Ἦταν βουτηγμένος στὶς λάσπες. Φαι νόταν πὼς εἶχε κάνει πολὺ δρόμο. Ἀπὸ ποῦ νὰ ἐρχόταν; Ἡ μάνα Μπαρμπερίνα ἄκουσε τὶς ὁμιλίες μας καὶ βγῆκε στὴν πόρτα.

— Σοῦ φέρνω μαντάτα ἀπ' τὸ Παρίσι! τῆς εἶπε ὁ ξένος.

Πολλὲς φορὲς εἴχαμε ἀκούσει τὰ ἴδια λό για. Μὰ τώρα ὁ τόνος τῆς φωνῆς ἦταν ἀλ λοιώτικος.

Κι' ἡ μάνα Μπαρμπερίνα, σὰν νὰ τὴν κέν τησε κακὸ προαίσθημα, φώναξε:

—Ἀλλοί μου! Κάτι κακὸ θὰ βρῆκε τὸν ἄν τρα μου!

— Ναι... ναί... μὰ μὴν κάνῃς ἔτσι. Εἶναι χτυπημένος, μά... δὲν πέθανε. Γιὰ τὴν ὥρα βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο. Ἤμουν κι' ἐγὼ ἐ κεῖ ἄρρωστος. Κι' ἐπειδὴ θὰ γύριζα στὸ χω ριό, μὲ παρακάλεσε νὰ στὰ πῶ. Δὲ μπορῶ νὰ σταθῶ, γιατὶ νυχτώνει κι' ἔχω νὰ κάνω ἀ κόμα πολὺ δρόμο...

Ἡ μάνα Μπαρμπερίνα τὸν παρακάλεσε νὰ μείνῃ. Οἱ δρόμοι ἦταν κακοί... Εἶπαν πὼς εἶ χαν φανῆ στοὺς λόγγους λύκοι... Θὰ ξεκινοῦ σε πάλι τὸ πρωΐ.

Ἔτσι κάθισε στὸ τζάκι. Καὶ τράγουνταις μᾶς διηγήθηκε πὼς ἔγινε τὸ κακό. Ὁ Μπαρμπερῆς εἶχε χτυπηθῆ ἀπὸ τὶς σκαλωσιές, ποὺ γκρεμί στηκαν ξαφνικά. Κι' ἐπειδὴ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ, ὁ ἐργολάβος δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ.

—Ἄτυχος, ὁ Μπαρμπερῆς! Ἔλεγε. Ἄλλοι κατεργαρέοι κάτι θὰ ἐπαυριναν, μὴ ὁ ἄντρας σου δὲ θὰ πάρῃ πεντάρα! Ἂς εἶναι ὅμως, ἐγὼ τὸν συμβούλεψα νὰ κάνῃ δίκη τοῦ ἐρ γολάβου.

— Δίκη; Μὰ θὰ στοίχιζε πολύ...

— Ναί, μὰ ἂν τὴν κέρδιζε;

Ἡ μάνα Μπαρμπερίνα ἤθελε νὰ πάῃ στὸ Παρίσι. Συλλογιζόταν ὅμως πὼς τὸ ταξίδι ἦ ταν μακρυνὸ καὶ πολυέξοδο.

Τὴν ἄλλη μέρα κατεβήκαμε γιὰ νὰ πάρου με καὶ τὴ γνώμη τοῦ παπᾶ. Αὐτὸς τὴ συμβού λεψε νὰ μὴ φύγῃ. Ὁ ἴδιος μάλιστα ἔγραψε στὸν παπᾶ τοῦ νοσοκομείου. Καὶ σὲ λίγες μέ ρες πῆρε τὴν ἀπάντησι. Ἔγραφε ἐκεῖνος πὼς δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ πάῃ ἡ μάνα Μπαρμπερίνα, ἀλλὰ νὰ στείλῃ χρήματα γιὰ τὴ δίκη, ποὺ θἄκανε τοῦ ἐργολάβου.

Μέρες, βδομάδες περνοῦσαν. Σὲ ὅλα τὰ γράμματα ὁ Μπαρμπερῆς ζητοῦσε λεπτά. Τὸ τελευταῖο μάλιστα ἦταν καὶ πιὸ ἀπαιτητικό. Ἔλεγε ὅτι ἂν σώθηκαν τὰ λεφτὰ τῆς μάνας Μπαρμπερίνας, ἔπρεπε νὰ πουλήσῃ τὴν ἀγε λάδα.

Νὰ πουλήσῃ τὴν ἀγελάδα!

Ὅσοι ἔξησαν σὲ χωριὸ ἔχουν τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά. Γιὰ τὸν χωρικὸ ἡ ἀγελάδα εἶναι ἡ ζωή του. Ὅσο φτωχὸς κι' ἂν εἶναι, ξέρει ὅτι δὲ θὰ πεινάσῃ, ὅσο βρίσκεται στὸ στάβλο ἡ ἀγελάδα.

Ζούσαμε τόσο καλὰ μὲ τὴ δική μας!

Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ τὴ στερηθοῦμε.

Ἦρθε ἕνας ζωέμπορος στὸ σπίτι. Κύπτα ξε καλὰ τὴν Κοκκίνω, εἶπε πὼς δὲν κατέβαζε πολὺ γάλα, πὼς Ἔκανε κακὸ βούτυρο καὶ πολ λὰ ἄλλα. Στὸ τέλος δήλωσε πὼς ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀγοράσῃ, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἡ μάνα Μπαρμπερίνα ἦταν καλὴ γυναῖκα!

Ἡ καϋμένη ἡ Κοκκίνω, σὰν νὰ καταλά βαινε τί ἔτρεχε, δὲν ἤθελε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στάβλο. Κι' ἄρχισε νὰ μουγκανίζῃ.

—Πήγαινε πίσω καὶ χτύπα την! μοῦ εἶπε ὁ ἔμπορος.

—"Οχι! ὄχι! Ἔκανε ἡ μάνα Μπαρμπερίνα.

Κι' ἔπιασε τὴν ἀγελάδα κι' ἄρχισε νὰ τῆς γλυκομιλᾶ.

Ἡ Κοκκίνω, δὲν ἀντιστάθηκε πιά. Κι' ὅ ταν βγῆκε στὸ δρόμο, ὁ ἀγοραστὴς τὴν ἔδεσε στ' ἀμάξι του. Ἐκείνη τότε ἀναγκάστηκε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἄλογο.

Γυρίζοντας μέσα στὸ σπίτι, ἀκούγαμε ἀκόμα τὸ λυπητερό της μουγκάνισμα.

Πάει! οὔτε γάλα πιά, οὔτε βούτυρο! Τὸ πρωῒ ξερὸ ψωμὶ καὶ τὸ βράδυ πατάτες μὲ ἁλάτι.

"Υστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ἔφτασε κι' ἡ τε

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νἄρθω, Μπέ μπα μου. Εἶμαι ἀπασχολημένη μὲ τὰ παιδιά!...

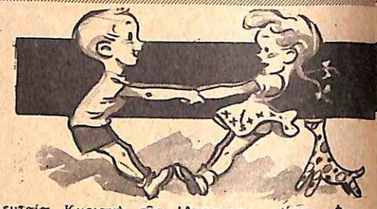

λευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς. Ἱέρσυ, ἡ μάνα Μπαρμπερίνα μοῦ εἶχε κάνει τηγανίτες. Μὰ φέτος δὲν εἴχαμε τὴν Κοκκίνω γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ γάλα γιὰ τὴ ζύμη καὶ βούτυρο γιὰ τη γάνισμα.

Αὐτὰ ἔλεγα μέσα μου λυπημένος. Μὰ ἡ μάνα Μπαρμπερίνα μοῦ εἶχε ἑτοιμάσει μιὰ ἔκπληξι. Γυρίζοντας στὸ σπίτι, τὴ βρῆκα νὰ χύνῃ ἄλευρι σὲ μιὰ λεκάνη.

— Μπά! Ἔκανα. Ἄλεύρι;

—Ναί, ἄλευρι, Ρεμῆ μου, μοῦ ἀποκρίθηκε. Καὶ εἶναι ἀπὸ σιτάρι. Θὰ κάνω τώρα χυλό...

Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ δείξω πὼς ἤξερα τί Κυριακὴ ἦταν ἐκείνη γιὰ νὰ μὴ λυπηθῆ ἡ μάνα Μπαρμπερίνα.

— Καὶ τί τὸν κάνουν τὸν χυλό; ρώτησα.

—Ξέρεις τί τὸν κάνουν, Ρεμῆ. Μὰ ἐπειδὴ ξέρεις πὼς σήμερα εἶναι ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς κι' ἄλλοτε σοῦ ἔφτιαχνα τη γανίτες, δὲ θέλεις νὰ τὸ πῆς. Ἔτσι δὲν εἶναι;

—Ὦ, μητέρα!...

—Ἔννοια σου ὅμως καὶ δὲ θὰ κακοκαρ δίσῃς. παιδί μου!

Καὶ γρήγορα - γρήγορα, ἡ μάνα Μπαρμπερίνα ἔφτιαξε τὸ χυλό, ἔβαλε τὸ τηγάνι στὴ φωτιὰ κι' ἄρχισε νὰ ρίχνῃ στὸ καυτὸ βούτυρο κουταλιὲς - κουταλιὲς τὸ χυλό.

Μὰ ὅσο κι' ἂν πρόσεχα, γεμᾶτος χαρὰ τώ ρα, τὸ τσιτσίρισμα ἀπὸ τηγάνι, μοῦ φάνηκε σὰν ν' ἄκουσα βήματα.

—Καμμιὰ γειτόνισσα θὰ εἶναι, εἶπα. Θὰ μύρισε τὶς τηγανίτες μας!

"Ενα μπαστοῦνι σκάνταψε στὸ κατῶφλι κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε.

— Ποιός εἶναι; ρώτησε ἡ μάνα Μπαρμπε ρίνα.

"Ενας ἄντρας, φορῶντας ἄσπρη μπλοῦζα, εἶχε μπῆ μέσα.

—Ἀποκρεύετε, βλέπω, ἐσεῖς ἐδῶ; εἶπε μὲ τόνο τραχύ. "Α! Μὴν ἐνοχλῆθῆτε!

— Παναγιά μου! φώναξε ἡ μάνα Μπαρμπε ρίνα, ἀφήνοντας κάτω τὸ τηγάνι. Καλὲ ἐσύ εἶσαι, Γερόλυμε;

"Επειτα μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἔ σπρωξε κοιτὰ του, λέγοντάς μου:

—Ὸ πατέρας σου!

"Ἔπρεξα κι' ἐγὼ νὰ τὸν φιλήσω. Μὰ ἐκεῖ νος μὲ σταμάτησε μὲ τὸ μπαστοῦνι του.

— Ποιός εἶναι αὐτὸς ἐδῶ; ρώτησε.

—Ὸ Ρεμῆς, καλέ!

— Μὰ δὲ μοῦ εἶχες πῆ;...

— Ναί, ναί... σοῦ εἶχα πῆ... μὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια...

—Ἄ, δὲν ἦταν ἀλήθεια... "Ετσι πές μου!... "Ἔκανα λίγα βήματα πίσω. Κρατοῦσε τὸ μπαστοῦνι σηκωμένο καὶ φοβήθηκα.

Μὰ τί εἶχα κάνει; Γιατὶ τέτοια ὑποδοχή, ἐνῶ πήγαινα νὰ τὸν φιλήσω;.

—Ἀποκρεύετε σεῖς ἐδῶ! ξανακεῖπε. Κι' Ἔχω μιὰ πεῖνα!... Τί τρῶμε ἀπόψε;

—"Ἔκανα σβίγγους.

— Τὸ βλέπω. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι φαΐ γιὰ ἄν θρωπο ποὺ Ἔκανε σαράντα μίλια μὲ τὰ πό δια!...

—Μὰ... βλέπεις δὲ σὲ περιμέναμε...

Σήκωσε τὰ μάτια του στὸ ταβάνι. Ἐκεῖ κρεμούσαμε τὸ λαρδί. Μὰ τὸ ταιγγέλι τώρα ἦταν ἄδειο. Μαναῖχα μερικὲς πλεξίδες σκόρδα καὶ κρεμμύδια κρεμόντουσαν.

Πέταξε κάτω. μὲ τὸ μπαστοῦνι του μερικὰ κρεμμύδια.

—Νά, κάνε μου μιὰ σούπα. Βγάλε τὸ τη γάνι κι' ἑτοίμασέ την γρήγορα!

Ἡ μάνα Μπαρμπερίνα βιάστηκε νὰ κάνῃ ὅ, τι τῆς εἶπε ὁ ἄντρας της, ποὺ στρογγυλοκά θισε ἀντίκρυ στὸ τζάκι.

Ἐγὼ δὲν τολμοῦσα νὰ πάω κοντά του. Ἀ κούμπησα στὸ τραπέζι καὶ τὸν κύτταζα.

Ἦταν ὡς πενῆντα χρόνων ἄνθρωπος μὲ κα τσουφιασμένο πρόσωπο. Τὸ κεφάλι του ἔγερνε δεξιὰ ἐξ αἰτίας τῆς πολιᾶς πληγῆς του κι' ἡ παραμόρφωσι αὐτὴ τὸν ἔκανε πιὸ ἀποκρου στικό.

—Ε! μὲ τόσο λίγο βούτυρο θὰ μοῦ κάνῃς τὴ σούπα; φώναξε.

Καὶ παίρνοντας τὸ βούτυρο ποὺ εἶχε ἡ μά να Μπαρμπερίνα γιὰ τοὺς σβίγγους τὸ ἄδειασε στὸ τσουκάλι.

Οὔτε βούτυρο, οὔτε σβίγγοι!..

Σ' ἄλλη στιγμή, τέτοια στέρησι θὰ μὲ πί κραινε. Μὰ τώρα δέ μ' ἔνοιαζε. Δὲ συλλο γιζόμουν ἄλλο παρὰ πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ τόσο σκληρός, ἦταν ὁ πατέρας μου.

«—Ὸ πατέρας μου!... Ὸ πατέρας μου!» Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ ἔλεγα καὶ τὰ ξανάλεγα μέσα μου.

Ποτέ μου δὲν εἶχα ρωτήσει τί πρᾶγμα εἶ ναι ὁ πατέρας. Μὰ βλέποντας αὐτόν, ποὺ μοῦ πεφτε ἀπὸ τὸν οὐρανό, αἰσθανόμουν τρόμο καὶ πάνο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ἄμυαλη βασιλοπούλα

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας βασιλιᾶς μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ θυγατέρα του, ποὺ τὴ μόρφωσε καὶ τὴ σπούδασε μὲ πολλοὺς δασκάλους, σὰν νἄταν ἀγόρι. Ὅταν ὅμως ἡ κοπέλλα πῆρε πιὰ καὶ τὰ τελευταῖα μαθήματα, ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Πατερούλη μου, καλὴ εἶναι ἡ μόρφωσι καὶ τὰ βιβλία ποὺ διάβασα. Οἱ δάσκαλοι μοῦ μάθανε τόσα ὡραῖα πράγματα. Ξέρω γιὰ ὅλες τὶς χῶρες τῆς γῆς. Μὰ ποῦ θὰ δείξω τὴ σοφία μου; Δὲ μπορῶ νὰ φλυαρῶ πάντα μὲ τὶς φίλες μου, ποὺ μόνο γιὰ φουστάνια, στολίδια καὶ κεντήματα ξέρουν νὰ μιλοῦν. Ἄφησέ με νὰ γυρίσω νὰ δῶ τὸν κόσμο.

Ὁ βασιλιᾶς πείσθηκε μὲ τὰ πολλὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Κόρη μου, ἀφοῦ ἐπιμένεις θὰ σοῦ κάνω τὸ χατῆρι. Αὐτὸ ὅμως δείχνει ἀμυαλοσύνη καὶ πεῖσμα. Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ὁ χωρισμός σου θὰ μὲ πικράνῃ. Καὶ γιὰ νὰ μὴ πάθῃς κακὸ στὸ δρόμο θὰ σοῦ δώσω γιὰ συνοδεία δώδεκα ἀκόλουθους. Ἐσὺ θὰ εἶσαι μέσα στ' ἁμάξι καὶ τὸ πόδι σου δὲν θὰ πατήσῃ καθόλου τὴ γῆ. Τὶς χῶρες ποὺ θὰ περνᾶς θὰ τὶς θαυμάζῃς ἀπὸ τὸ παραθυράκι.

Ἡ συνοδεία δὲν ἄρεσε στὴ βασιλοπούλα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ ταξιδέψῃ, δέχτηκε. Φορτώσανε λοιπὸν τὰ πράγματά της σὲ δώδεκα ἁ σημένια ἁμάξια, οἱ ἀκόλουθοι καβαλλίκεψαν τ' ἄ λογά τους καὶ ξεκίνησαν.

Μιὰ μέρα ἕνας ἄρχοντας, ποὺ εἶχε πάνω στὸ βουνὸ τὸν πύργο του, εἶδε σύννεφο τῖς σκόνες ποὺ σήκωσαν οἱ καβαλλάρηδες κι' ἀγρίεψε. "Ηταν ἄν θρωπος φιλόνεικος καὶ μάλλωνε μ' ὅλους τοὺς γεί τονες. Κι' ἀμέσως ζωστῆκε τὸ σπαθί του, πῆρε μαζὶ ἑκατὸ παλληκάρια καὶ κατέβηκε στὸν κάμπο.

— Οἱ θησαυροὶ ποὺ σέρνετε κοντά σας εἶναι δικοί μου, φώναξε στοὺς ἀκόλουθους, γιατὶ πατᾶτε τὰ χώματα τὰ δικά μου!

Καὶ τότε οἱ ἄνθρωποί του ρίχτηκαν κατεπάνω τους κι' ὕστερα ἄνοιξαν τ' ἁμάξια κι' εἶδαν πὼς ἦταν γεμᾶτα χρυσάφι καὶ φορέματα.

— Νὰ πρωτιὰ γιὰ τὴ γυναῖκα, ποὺ θἄ πάρω! φώναξε ὁ ἄρχοντας.

Καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ καὶ τὸ τελευταῖο ἁμάξι. Μέ σα, καβάτζα ζαρωμένη στὴ γωνιὰ ἡ βασιλοπούλα.

— Παιδιά, φώναξε στὰ παλληκάρια του, νὰ ποὺ βρῆκα καὶ τὴ νύφη! Ἄβριο κιόλας παντρεύομαι!

Ἡ βασιλοπούλα τοῦ κάκου τὸν παρακαλοῦσε. Κανεὶς δὲν ἔβλεπε σημασία στὰ λόγια καὶ στὰ κλάματά της.

Πέρασαν ἕξη μῆνες ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ἄρχοντας εἶχε παντρευτῆ τὴ βασιλοπούλα. Καὶ τότε σκέφτηκε νὰ ζητήσῃ τὴ φιλία τοῦ πατέρα της παραγγέλλοντάς του ἂν ἤθελε ναρθῆ νὰ δῆ τὴ κόρη του.

Ὁ πατέρας δμως τῆς βασιλοπούλας, μόλις τὸ μαθε, τοῦ ἔστειλε μονάχα πλούσια δῶρα.

— Βλέπεις; Ὁ πατέρας σου μὲ φοβᾶται, εἶπε στὴ γυναῖκα του. Ἀλλὰ τί ἔχεις κι' εἶσαι τόσο σκεφτική;

—Ἐγὼ ξέρω καλλίτερα ἀπὸ σένα τὸν πατέρα μου, ἀποκρίθηκε ἡ βασιλοπούλα. Εἶναι θυμωμένος μαζί σου. "Αν ἤθελε τὴ φιλία σου θαρχόταν. Τὰ δῶρα ποὺ σοῦ ἔστειλε εἶναι ἀπὸ πονηριά. Πρέπει νἄχῃς τὸ νοῦ σου, γιατὶ γρήγορα ὁ στρατὸς του θὰ ριχτῆ στὸν πύργο σου...

—Αὐτὰ ποὺ λές, γυναίκα, μόνο στὰ παραμύθια γίνονται, εἶπε ὁ ἄρχοντας γελώντας.

Κι' ὅμως, μιὰ νύχτα, ὁ πύργος σείστηκε ἀπὸ βοὴ κι' ἀντάρα. Ὁ στρατὸς τοῦ πατέρα της εἶχε βρῆ τὸ στρατὸ τοῦ ἄρχοντα χωρὶς ὅπλα καὶ τὸν χτύπησε ξαφνικά. Ὁ ἄρχοντας κι' ἡ γυναῖκα του γιὰ νὰ σωθοῦν πήραν τὰ μονοπάτια. Τὰ πόδια τους μάτωσαν, τὰ ροῦχα τους ξεσχίστηκαν καὶ στὸ τέλος χώθηκαν σὲ μιὰ σπηλιά. Ἐκεῖ ἡ ἀρχόντισσα γέννησε ἕνα ξανθὸ ὡραῖο ἀγοράκι.

—Ὤ, παιδάκι μου, εἶπε ἡ μάνα, τί θὰ σὲ κάνω τώρα; Οὔτε πύργος ὑπάρχει, οὔτε καλύβα. Ρουχαλάκια δὲν ἔχω νὰ σὲ ντύσω. Καὶ ποῦ νὰ σὲ πάω;

Ὁ ἄρχοντας, ἀκούγοντας τὰ λόγια της, δά κρυσε καὶ εἶπε:

— Γυναῖκα, πρέπει ν' ἀφήσωμε ἐδῶ τὸ παιδί μας. Ἔξω ἔχει βροχὲς καὶ χιόνια. "Αν τὸ πάρουμε μαζί μας θὰ πεθάνῃ.

— Μὰ κι' ἐδῶ νὰ μείνῃ δὲν θὰ πεθάνῃ; ἀπάν τησε παραπονεμένα ἡ μάνα.

Ὁ ἄρχοντας ἔσχισε τότε καμμάτια τὸ σακκάκι του καὶ τύλιξε τὸ μωρό. "Υστερα τὸ ἔζωσε μὲ τὴ ζώνη του, ποὺ ἦταν στο λισμένη μὲ ἀτίμητα πετράδια λέγοντας:

— Γυναῖκα, τὸ παιδί μας θὰ μείνῃ ἐδῶ κι' ἴσως περάσῃ ἡ Μοῖρα του καὶ τὸ σώσῃ...

Κι' ἀφήνοντας τὸ παιδὶ στὴ σπηλιά, πῆρε τὴ γυναῖκα του κι' ἔφυγαν.

Μέρες ταλαιπωρήθηκαν, νηστικοὶ καὶ παγωμένοι, ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία. "Εφτασαν τέλος στὸν πύργο, ποὺ τὸν κρατοῦσε ἀκόμη ὁ βασιλιᾶς. Κι' ἀφοῦ τοῦ ζήτησαν γονατιστοὶ συχώρεσι καὶ τοῦ διηγήθηκαν τὶς περιπετίες τους καὶ τὸ χαμὸ τοῦ παιδιοῦ τους, ἐκεῖνος τοὺς λυπήθηκε. Τοὺς ἄφησε τότε νὰ ζήσουν ἥσυχοι στὸν πύργο τους κι' αὐτὸς γύρισε στὴ χώρα του. Μὰ ἡ ἀρχόντισσα ἦταν μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα. Ἀναζητοῦσε τὸ παιδί της. "Εστειλε ἀνθρώπους νὰ ψάξουν στὴ σπηλιά, μὰ τοῦ κάκου.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ ἄρχοντας κι' ἡ γυ ναῖκα του δὲν ἀπόχτησαν ἄλλο παιδί κι' ὁ πύρ γος ἦταν θλιμένος καὶ βουβός.

Μιὰ μέρα οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἄρχοντα ἔπιασαν μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ κλέφτες. Μαζί τους ἦταν κι' ἕνα ξανθὸ κλεφτόπουλο ὡς δέκα χρόνων.

— Νὰ μὴ τὸ βάλῃς φυλακή, εἶπε ἡ ἀρχόντισ σα στὸν ἄντρα της. Τί φταίει τὸ πλάσμα αὐτό, ἂν ἄλλοι τὸ παρακίνησαν νὰ γίνῃ κλέφτης;

Ἐκεῖνος, γιὰ νὰ μὴ τῆς χαλάσῃ τὸ χατῆρι τὸ κράτησε στὸν πύργο. Τοῦ ἔπρεπε ἀκόμα καὶ δά σκαλο γιὰ νὰ τὸ κάνῃ καλὸν ἄνθρωπο.

Σὲ λίγο καιρὸ ὁ δάσκαλος εἶπε στὸν ἄρχοντα:

— Τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν κάνει νὰ μείνῃ μὲ τὰ παιδιὰ τῶν δούλων σου. Εἶναι ἔξυπνο καὶ μαθαίνει εὔκολα καὶ γρήγορα γράμματα.

Ὁ ἄρχοντας κι' ἡ γυναῖκα του χάρηκαν μὲ τὴν πρόοδο τοῦ παιδιοῦ. Μέσα σὲ πέντε χρόνια δὲν ὑπῆρχε παλληκάρι πιὸ καλό, σεμνὸ καὶ σπουδα σμένο ἀπ' αὐτό. Ἐνθουσιασμένος ὁ ἄρχοντας τὸν ἔκανε οἰκονόμο του.

Ἡ κακία δμως τοῦ κόσμου βρισκότανε καὶ μέ σα στὸν πύργο. Ὁ παλιὸς οἰκονόμος, ἀπὸ τὴ ζήλεια του, ἔρριξε κρυφὰ στὴν τσέπη τοῦ παιδιοῦ ἕνα μαργαριταρένιο δαχτυλίδι τῆς ἀρχόντισσας καὶ τὸ κατηγόρησε πὼς ἦταν ὁ μεγαλύτερος κλέ φτης. Ὁ ἄρχοντας, ποὺ τὸ πίστεψε, θύμωσε κι' ἡ γυναῖκα του τὸ πικράθηκε.

— Πρέπει νὰ τιμωρηθῆ, εἶπε ὁ ἄρχοντας. Ἐ μεῖς τὸν κρατήσαμε νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ἔγινε κλέφτης κι' ἀχάριστος.

Τὸ παιδὶ φώναξε πὼς ἦταν ἀθῶος, μὰ ὁ ἄρ χοντας διάταξε νὰ τὸ κλείσουν στὴ φυλακή.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τόπαιρναν ἀπὸ τὸν πύργο, πα

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ παληὸ σχολεῖο

Τὸ παληό μου τὸ σχολεῖο
περνῶ ἀπ' ἔξω καὶ θωρῶ...
Νὰ καὶ τ' ὁμορφο θρανίο
ποὺ καθόμουνα κι' ἐγώ!

★

Τώρα ἕνα ἄλλο κοριτσάκι
βλέπω ἐκεῖ προσεκτικό,
καθισμένο νὰ διαβάζῃ,
σὲ βιβλίο ἀνοιχτό.

★

Τὸ κυπαρίσσι μὲ λακτάρα,
δὲ μπορῶ νὰ βαστάχθῶ,
μοῦρχεται νὰ τρέξω μέσα,
νὰ καθήσω ἐκεῖ κι' ἐγώ...

★

Μὰ μιὰ πόρτα σιδερένια
στέκει ἐμπρός μου εἰρωνική.
Λές κι' ἀκοῦω νὰ μοῦ λέῃ:
«Γιὰ σὲ τώρα εἶμαι κλειστή!»

★

Μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα
φεύγω, φεύγω μακρυά...
Πῶς ποθῶ τὰ περασμένα
χρόνια μου τὰ παιδικά!

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

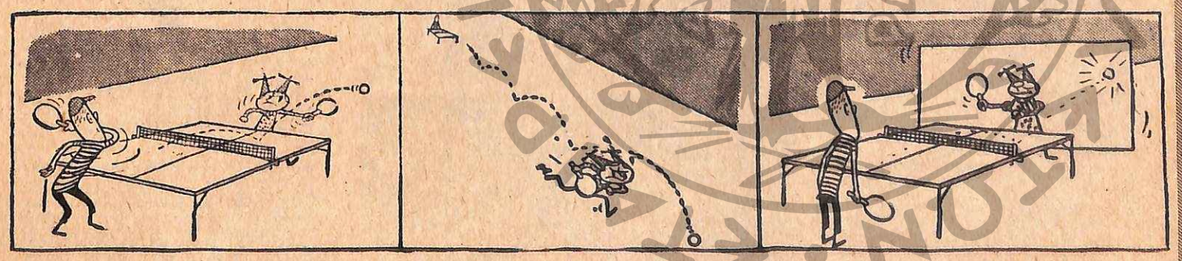

Ἡ Ζωΐτσα καὶ ὁ Πειραχτήρης παίζουν πίνγκ-πόνγκ

ρουσιάστηκε ξαφνικὰ ἕνας ἠλικιωμένος ἄντρας μὲ μακρυὰ γένεια.

—"Αρχοντά μου, εἶπε, συχώρεσε τὸ παιδὶ ποὺ θέλεις νὰ ρίξῃς στὴ φυλακή. Εἶναι ἀθῶο...

— Μὰ πῶς μπορεῖ νἄναι ἀθῶο τὸ παιδὶ ποὺ εἶναι γυιὸς κλέφτη καὶ δὲν λέει τὴν ἀλήθεια; εἶπε πικραμένος ὁ ἄρχοντας.

— Δὲν εἶναι γυιὸς κλέφτη. Ἀρχηγὸς τῶν κλε φτῶν εἶμαι ἐγὼ κι' ἐγὼ πρέπει νὰ τιμωρηθῶ! Αὐτὸ τὸ βρῆκα ἐμπρὸς σὲ μιὰ σπηλιὰ τυλιγμένο σ' αὐτὴ τὴ ζώνη μὲ τ' ἀτίμητα πετράδια.

Καὶ πέταξε τὴ ζώνη στὰ πόδια τοῦ ἄρχοντα.

Ἀμέσως ὅλη ἡ λύπη τοῦ πύργου ἔγινε χαρά. Ντύσανε τὸ παιδὶ τους μὲ ροῦχα ἀρχοντικὰ καὶ τὸ γεμίσανε μὲ χάδια καὶ φιλιά. Ὁ συκοφάντης γιὰ νὰ μὴ κρεμαστῆ, πῆρε τὰ βουνά. Τὸν ἀρχη γὸ τῶν κλεφτῶν, ποὺ ἔδειξε βαθειὰ μετάνοια καὶ πρόλαβε τὴ φυλάκιση τοῦ παιδιοῦ του, ὁ ἄρχον τας τὸν ἔκανε ἀρχηγὸ στὰ χτήματά του.

"Ετσι ἡ ἀρχόντισσα, ποὺ ἔγινε αἰτία, νὰ περά σῃ τόσες μπόρες στὴ ζωή της ἀπὸ μιὰν ἀμυα λοσύνη κι' ἕνα πεῖσμα, φρόντισε ὥστε τὸ παιδί της νὰ γίνῃ ἕνα ξακουσμένο ἀρχοντόπουλο καὶ στὸ τέλος νὰ πάρῃ καὶ τὸ θρόνο τοῦ παππού του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛ

Η μόδα της γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΤΑΤΡΟΠΕΣ

Το νὰ ἐμφανίζεται μιὰ γυναῖκα κάθε μέρα ἀναλλοίωτη, ἔχοντας στὴ διάθεσί της μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ τουαλέττες, κάθε εἴδους, δὲν εἶναι βέβαια τίποτε τὸ δύσκολο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶναι δύσκολο, εἶναι νὰ πετυχαίνη τὴν ἀνανέωσι, ποὺ ἐπιθυμεῖ, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνη τὸν προϋπολογισμό της.

Κακῶς ὅμως ἀναφέραμε τὴ λέξι δύσκολο, γιατὶ κατὰ βάθος τίποτε δὲν εἶναι δύσκολο γιὰ τὴ γυναῖκα, ποὺ ἔχει ἔμπνευσι καὶ γοῦστο καὶ τὴ μόδα πάντοτε κοντά της γιὰ νὰ τὴν κατευθύνη.

Θὰ σᾶς δώσουμε σχετικῶς μερικὰ παραδείγματα, γιὰ νὰ δῆτε πῶς, μὲ μικρομετατροπές, μπορεῖτε νὰ δώσετε σ' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ φόρεμα, δυὸ διαφορετικὲς ἐμφανίσεις.

Εἶναι ἡ περίοδος τῶν λεπτῶν λαινάζ, ποὺ σᾶς ἐπιτρέπουν ἤδη νὰ βγῆτε στὸ δρόμο χωρὶς ἐπανωφόρι ἢ βέστα. Τὸ φόρεμα, λοιπόν, αὐτό, ποὺ θὰ φορέσετε τὰ πρωϊνά σας ἢ ἐνωρὶς τὸ ἀπόγευμα, μπορεῖ, μὲ μιὰ μετατροπή, νὰ φορεθῆ καὶ τὸ βραδάκι σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι.

Ἂς δοῦμε ἕνα ἀπὸ τὰ μοντέλα μας: Ἔχει μιὰ χαριτωμένη κούπ, ποὺ τὴν ὑπογραμμίζει μιὰ ντεκολτὲ ὁριζόντια, ἀκολουθῶντας τὴ γραμμὴ τοῦ ντεκολτὲ σὲ μεγάλο ὀρθογώνιο ἄνοιγμα. Τὰ μανίκια εἶναι συνέχεια τοῦ κορσάζ καὶ ἡ κόψι τους σχηματίζει ἀκριβῶς μιὰ δεύτερη ντεκούπ, μεταξὺ τοῦ ντεκολτὲ καὶ τῆς μέσης. Τὸ ἐπάνω μέρος τῆς φούστας εἶναι συνέχεια τοῦ κορσάζ, ἡ δὲ φούστα, εὐθύγραμμη, ἑνώνεται μὲ τὸ κορσάζ στὴ γραμμὴ τῶν γοφῶν.

Ἂς δοῦμε τώρα πῶς θὰ δώσουμε στὴν τουαλεττίτσα δυὸ διαφορετικὲς ἐμφανίσεις:

Γιὰ τὴν πρωϊνὴ ἔξοδο, κλείνομε τὸ μεγάλο ντεκολτὲ τοῦ φορέματος μ' ἕνα λευκὸ πλαστρόν, ποὺ ἔχει ὡς συνέχεια ἕνα δέσιμο γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό.

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα ἀνεβάζομε μόνο λίγο τὸ ντεκολτὲ μὲ μιὰ ἐσωτερικὴ φάσα ἀπὸ μετοξωτό, ποὺ νὰ κάνη ἀντίθεσι, ὅσον ἀφορᾶ τὸ χρῶμα, πρὸς τὸ φόρεμα καὶ συγχρόνως δένομε, ἀπὸ τὸ ἴδιο μεταξωτὸ τῆς φάσας, ἕνα φιόγκο πλαγίως τοῦ ντεκολτὲ πρὸς τὰ κάτω.

Ἕνα κόσμημα πλαΐ στὸ φιόγκο, ἕνα κολλιὲ στὸ λαιμὸ καὶ ἡ ἐμφάνισί σας γίνεται ἀμέσως ἀμπιγιέ.

ΑΛΛΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Τὸ δεύτερο μοντέλο ἀκολουθεῖ κι' αὐτὸ τὴν εὐθυγραμμία ὅσον ἀφορᾶ τὴν κοῦπ μὲ μιὰ σχετικὴ πρὸς τὸ προηγούμενο γραμμὴ τοῦ μανικιοῦ, ποὺ συνεχίζει μιὰ ὁριζόντια ντεκούπ, ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος, ὅπου καὶ καταλήγει τὸ μυτερὸ ἄνοιγμα τοῦ ντεκολτέ, μὲ λεπτὲς σουρίτσες, ποὺ σχηματίζουν τὴν καμπυλότητα τοῦ στήθους. Ἐδῶ ἔχομε τὶς ἑπόμενες δύο διαφορετικὲς ἐμφανίσεις:

Ἀφ' ἑνὸς γιὰ τὸ πρωῒ τὸ φόρεμα ποὺ φοριέται μὲ ἕνα πλαστρόν, ποὺ καταλήγει σὲ γιακὰ καὶ ρεβέρ, ἀφ' ἑτέρου: γιὰ τὸ ἀπόγευμα τὸ μὲν ντεκολτὲ μένει τελείως ἀνοιχτό, κι' ἕνα κόσμημα τὸ στολίζει στὸ ἕνα πλάϊ. Ἡ δὲ στενὴ ζώνη τοῦ πρωϊνοῦ φορέματος ἀντικαθίσταται μὲ μιὰ ντραπαριστὴ ζώνη σὲ ἀντίθετο χρῶμα, ποὺ καταλήγει σὲ φιόγκο στὸ πλάϊ.

Καὶ τὸ τρίτο μοντέλο μας εἶναι μιὰ τουαλεττίτσα σὲ στὺλ σεμιζιέ, πολὺ ἁπλὴ καὶ εὐθύγραμμη, μὲ μανίκια ἐφαρμοστὰ τρουακὰρ καὶ τὸν λαιμὸ ἀνεβαστό, καθὼς καὶ μιὰ σειρὰ κουμπιά, ποὺ ἀρχίζουν λίγο κάτω ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ κατεβαίνουν ἀρκετὰ κάτω ἀπὸ τὴ μέση.

Γιὰ τὸ πρωΐ, ἡ τουαλεττίτσα φοριέται τελείως κλειστή, μὲ μιὰ στενὴ ζωνίτσα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα στὴ μέση. Γιὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ φόρεμα φοριέται μὲ δυὸ-τρία ἀπὸ τὰ κουμπιά του στὸ κορσὰζ ξεκούμπωτα, ὥστε τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ νὰ γίνεται μυτερὸ καὶ ἀντικαθιστοῦμε τὴ στενὴ ζώνη μὲ μιὰ ζώνη ντραπαριστὴ σὲ διαφορετικὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ ἀρκετὰ φαρδειά, ὥστε νὰ σχηματίζη κορσελέ. Τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὴ ζώνη ἔχει καὶ τὸ ἄνθος, ποὺ φοριέται πλάϊ στὸ κορσὰζ κοντὰ στὸ μυτερὸ ντεκολτέ. Ἔτσι συμπληρώνεται ἡ ἀμπιγιὲ ἐμφάνισι.

Ἕνα ἄλλο μοντελάκι, μὲ τὸ κορσὰζ σὲ κοῦπ κιμονό, ἔχει ἕνα σκερτσόζικο ντεκολτέ. Μεγάλο καὶ σὲ ὁριζόντια γραμμὴ πάνω ἀπὸ τὸ στῆθος, εἶναι στενώτερο στὰ πλάγια τοῦ λαιμοῦ καὶ φαρδύτερο πρὸς τὰ κάτω. Μιὰ φάσα τὸ περιβάλλει. Δυὸ πένς, κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος, συνεχίζονται καὶ στὴ φούστα, γιὰ νὰ σχηματίσουν τὴν καμπύλη τῶν γοφῶν στὴν εὐθύγραμμη φούστα.

Τὸ μοντελάκι αὐτὸ φοριέται μ' ἕνα ὁλόλευκο πλαστρὸν μὲ σηκωτὸ γιακαδάκι γιὰ τὰ πρωϊνὰ καὶ μὲ ἀνοιχτὸ ντεκολτὲ καὶ μιὰ ντραπαριστὴ ζώνη σὲ διαφορετικὸ χρῶμα γιὰ τὸ ἀπόγευμα.

Περιττὸ νὰ ποῦμε πὼς τὸ ἀνάλογο καπελλάκι, τὰ γάντια, ἡ τσάντα κι' ἀκόμη καὶ τὰ ὑποδήματα, θὰ ὑπογραμμίσουν τὴν πρωϊνὴ ἢ ἀπογευματινὴ ἐμφάνισι, συνδυάζοντας τὸ χρῶμα τους ἄλλοτε μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος καὶ ἄλλοτε μὲ τὸ χρῶμα τοῦ γανιρίσματος.

1) Ἕνα ἁπλὸ ταγιὲρ μὲ ατροχγυλὴ μπάσκα. 2) Φαντασιῖζι ταγιὲρ ἀπὸ ὕφασμα σκωτσέζικο μὲ φαρδειὰ φούστα. 3) Κλασσικὸ ταγιὲρ μονόχρωμο σὲ κυπαρισσὶ χρῶμα. 4) Ταγιὲρ ἀμπιγιὲ ἀπὸ μαῦρο ὀττομὰν μὲ ἐφαρμοστὴ μέση.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὰ ταγιεράκια, ποὺ θὰ φορέσετε τώρα ποὺ ἡ χειμερινὴ περίοδος προχωρεῖ πρὸς τὸ τέλος της, εἶναι πολὺ ἐλαφρότερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ φορούσατε ὅλο τὸ χειμῶνα. Θὰ διαλέξετε λαινὰζ μᾶλλον ἐλαφρά, ὄχι βέβαια σὰν αὐτὰ ποὺ θὰ διαλέγατε γιὰ νὰ κάμετε ἕνα ὁλόκληρο φορεματάκι, ἀλλὰ ὄχι καὶ βαρύ.

Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ ταγιὲρ, γίνονται μονόχρωμα, τὰ πρωϊνὰ ὅμως γίνονται καὶ ἀπὸ σκωτσέζικα ἢ καντριγιέ.

Τὰ σχέδια, ποὺ ἀκολουθοῦν, εἶναι ἡ φούστα εὐθύγραμμη καὶ ἡ ζακέττα κοντή, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκλείεται καὶ ἡ ἐβαζὲ φούστα. Ἡ βάσις γιὰ ὅλες τὶς ζακέττες εἶναι τὸ ὅτι εἶναι κοντές, μὲ ἐπίσης κοντὴ μπάσκα. Στολίζονται μὲ ντεκοὺπ, ἔχουν τοὺς ὤμους ριχτοὺς καὶ γιακὰ σμόκιν ἢ κλασσικό.

Κοντὰ σ' αὐτὰ τὰ ταγιὲρ ἀπὸ λαινάζ, θὰ δοῦμε καὶ ταγιὲρ ἀπὸ μεταξωτὰ ὑφάσματα, ὅπως π. χ. τὸ ὀττομάν, ποὺ δίνει ἀμέσως μιὰ νότα ἀμπιγιὲ στὴ γυναικεία ἐμφάνισι. Αὐτὰ τὰ ἀμπιγιὲ ταγιὲρ ἀκολουθοῦν τὴν εὐθυγραμμία, μὲ τὴ ζακέττα ἐφαρμοστὴ στὴ μέση, χαρὶς σὲ δυὸ-τρεῖς ντεκοὺπ μπροστὰ καὶ πίσω. Ἡ φούστα καθὼς εἴπαμε, εἶναι ἐντελῶς εὐθύγραμμη, μὲ μικρὲς ἐλεύθερες πένς στὴ μέση, ποὺ δίνουν στὴ φούστα τὴν ἀπαιτούμενη καμπυλότητα στὸ σημεῖο τῶν γοφῶν.

1) Ἕνα ἁπλὸ ταγιὲρ μὲ στρογγυλὴ μπάσκα. 2) Φαντασιῖζι ταγιὲρ ἀπὸ ὕφασμα σκωτσέζικο μὲ φαρδειὰ φούστα. 3) Κλασσικὸ ταγιὲρ μονόχρωμο σὲ κυπαρισσὶ χρῶμα. 4) Ταγιὲρ ἀμπιγιὲ ἀπὸ μαῦρο ὀττομὰν μὲ ἐφαρμοστὴ μέση.

1) Μὲ μιὰ μικρὴ ἀλλαγὴ στὸ ντεκολτὲ τὸ φόρεμα ἀλλάζει μορφή. 2) Ἕνας ἄσπρος γιακᾶς, μιὰ ζώνη σουρωτὴ μὲ δέσιμο στὸ πλάϊ, καὶ νὰ δύο διαφορετικὲς ἐμφανίσεις τοῦ ἰδίου φορέματος. 3) Πάλι ἡ ζώνη καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ συντελοῦν στὴ διαφορετικὴ ἐμφάνισι ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φορέματος.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ἀπὸ τὰ παπούτσια ἐξαρτᾶται μεγάλο μέρος τῆς ἐμφανίσεως μιᾶς γυναίκας. Ὁ ρόλος ποὺ παίζει τὸ παποῦτσι εἶναι τόσο σημαντικός, ὅσο καὶ ὁ ρόλος τῆς τουαλέττας, γιατί, ἂς μὴ φανῆ ὑπερβολὴ ἂν ποῦμε, ὅτι τὸ ὡραιότερο φόρεμα, τὸ πιὸ καλορραμένο, χάνει, ἂν δὲ συνοδεύεται ἀπὸ ἄψογα παπούτσια.

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, ποιὰ εἶναι σήμερα τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ ποὺ παρουσιάζουν τὸ γυναικεῖο γοβάκι, τὸ γυναικεῖο σάνδαλο, τὸ σκαρπίνι:

— Ἐν πρώτοις, τὸ σχῆμα του εἶναι μακρόστενο καὶ ἰδιαιτέρως μυτερὸ μπροστά.

— Τὰ τακούνια εἶναι πολὺ ψηλὰ καὶ λεπτά.

— Τὰ χρώματα παρουσιάζουν μιὰ ἀφάνταστη πρωτοτυπία: Κυριαρχοῦν τὸ ἄσπρο ἰβουάρ, τὸ τυρκουάζ, τὸ μπὲζ-χρυσαφί, τὸ μπλὲ παστέλ, τὸ μαῦρο καὶ τὰ στολίδια βρίσκονται στὴν ἡμερησία διάταξι.

Πρέπει νὰ τονίσωμε ἐδῶ πώς, ἂν ἐξαιρέσωμε τὸ σάνδαλο, ποὺ ἀφίνει περισσότερο γυμνὸ τὸ πόδι, τὰ ἄλλα ὑποδήματα, εἴτε γοβάκια, εἴτε σκαρπίνια, δὲν εἶναι τόσο γυμνὰ καὶ πρὸ πάντων δὲν ἀφίνουν νὰ φαίνωνται τὰ δάχτυλα.

Τὰ ὑλικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἶναι τὸ σουέντ, τὸ λουστρίνι, τὸ σατέν, τὸ ἀτλάζι.

Ἕνας νεωτερισμὸς ποὺ ὅλο καὶ περισσότερο ἐπικρατεῖ, εἶναι ἡ πρακτικὴ ἐπινόησι τῶν προσθέτων τακουνιῶν. Δηλαδὴ μπορεῖτε νὰ ἀλλάζετε τὰ τακούνια ἀπὸ τὰ γοβάκια σας κάθε φορὰ ποὺ θέλετε νὰ τοὺς δώσετε ἄλλη μορφή.

Ἐξ ἄλλου, στὰ σάνδαλα, ἡ μόδα τοποθετεῖ κάπως σὲ διαφορετικὴ θέσι τὰ τακούνια, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνεται μεγαλύτερη ἰσορροπία στὸ βάδισμα.

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ὅσο προχωρεῖ ἡ ἐποχή, τόσο καὶ πιὸ πολὺ φοριοῦνται οἱ μπλοῦζες. Πότε κάτω ἀπὸ τὸ ταγιέρ, πότε μόνο μὲ μιὰ φούστα καὶ ἕνα πλεχτό, παρουσιάζοντας ἔτσι ἕνα χαριτωμένο νεανικὸ σύνολο.

Ἡ μπλούζα-σεμιζιὲ θὰ παίξη τὸν πρωτεύοντα ρόλο. Θὰ εἶναι καμωμένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ριγωτὰ ὑφάσματα σὲ διάφορους συνδυασμοὺς διχρωμίας καὶ ἰδίως ἀπὸ ἕνα εἶδος ποπλίν, ποὺ εἶναι τόσο πρακτικὸ καὶ στερεὸ ὑφασμα. Πολὺ τῆς μόδας εἶναι ἐπίσης οἱ μονόχρωμες μπλοῦζες σὲ μιὰ κοῦπ σταυρωτὴ μπροστὰ στὸ κλείσιμο. Αὐτὲς οἱ μπλοῦζες ἔχουν τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ μυτερό, ἀντιθέτως πρὸς τὶς ριγωτές, ποὺ φοριοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κλειστές, μὲ κατεβαστὸ γιακαδάκι, ποὺ ἐπεκτείνεται μπροστὰ ὡς τὴ μέση.

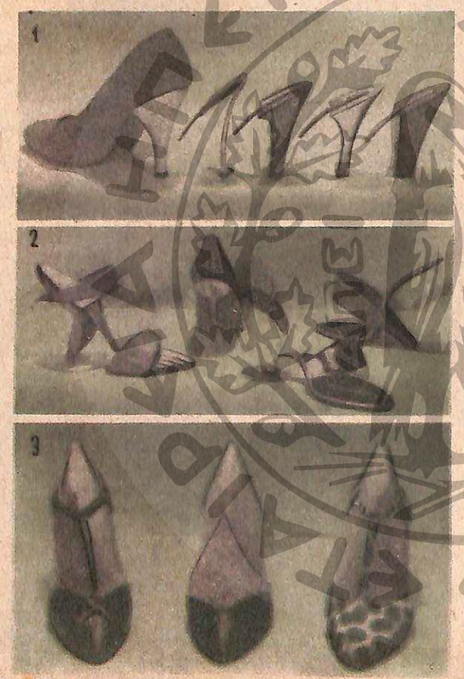

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΖΕΡΣΕΥ

Τὸ ζέρσεϋ, ποὺ ἦταν τόσο τῆς μόδας σὲ ὅλη τὴ χειμερινὴ περίοδο, θὰ τὸ δοῦμε νὰ φοριέται πολὺ μὲ τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς.

Κι' αὐτὸ γιατὶ οἱ καιρικὲς συνθῆκες ἐπιτρέπουν νὰ ἐγκαταλείψωμε τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὶς βέστες κι' ἔτσι τὸ ζέρσεϋ θὰ εἶναι ἕτοιμο νὰ μᾶς ἐξυπηρετήση γιὰ χαριτωμένα φορέματα στὸν τύπο σεμιζιέ, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσωμε γιὰ τὶς πρωϊνές μας ἐξόδους.

Μιὰ νέα ἰδιότροπη γραμμή, ποὺ περιλαμβάνεται κι' αὐτὴ στὸν τύπο σεμιζιέ, εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐφαρμόζει τὴν ἀπόλυτη εὐθυγραμμισι, ἡ ὁποία διακόπτεται μόνο ἀπὸ μιὰ ἐλαφρειὰ κλίσι, ποὺ τονίζει ἀνεπαίσθητα τὴ μέση. Μιὰ πάτα ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ ὡς λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸ τέλος τῆς φούστας, χρησιμεύει γιὰ νὰ φιλοξενήση μιὰ σειρὰ κουμπιὰ καὶ στὸ λαιμὸ ἕνα κατεβαστὸ γιακαδάκι ὡς καὶ ρεβὲρ στὰ κοντὰ ζαπονὲ μανίκια συμπληρώνουν τὴν ἁπλή, ἀλλὰ καὶ τόσο κομψὴ γραμμή. Τὰ κοτλὲ ζέρσεϋ ταιριάζουν ἰδιαιτέρως σ' αὐτὴ τὴν κοῦπ.

Ἀπὸ ζέρσεϋ πάλι μπορεῖτε νὰ κάμετε ἕνα κομψὸ ντὲ-πιές. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ εὐθύγραμμη φούστα, ποὺ συμπληρώνεται ἀπὸ μιὰ καζάκα, μᾶλλον κοντή, ἀφοῦ μόλις ξεπερνᾶ τὴ μέση. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ ἔχει σχῆμα μπατὼ καὶ τὰ μανίκια εἶναι τρουακάρ.

Μὲ τὴν ἴδια φούστα μπορεῖτε νὰ συνδυάσετε, ἀντὶ τῆς καζάκας, μιὰ εὐθύγραμμη ζακεττούλα. στὸν τύπο

1) Μὲ μερικὲς φάσες ἀπὸ μονόχρωμο ὕφασμα μακραίνει ἕνα φορεματάκι ποὺ ἐκόντηνε. 2) Ἕνα ἁμπιεσμὰν στὸ καρσὰς καὶ μιὰ ντεκοὺπ στὴν περιφέρεια δίδει πλάτος καὶ μάκρος στὸ φόρεμα τῆς μικρῆς ποὺ φήλωσε. 3) Φάσεις ἀπὸ σκωτσέζικο ὕφασμα ἀνανεώνουν τὸ φορεματάκι ποὺ στένεψε καὶ κόντηνε. 4) Τὸ ἴδιο ἐπιτυγχάνομε μὲ φάσεις διαφορετικὰ τοποθετημένες. 5) Νὰ καὶ ἕνα ἄλλο σκέρτσο γιὰ τὸ φορεματάκι τῆς μικρούλας ποὺ φήλωσε.

κοντῆς βέστας μὲ γιακαδάκι κατεβαστὸ καὶ μανίκια ἐπίσης τρουὰ-κὰρ. Δυὸ ἐξωτερικὲς τσέπες στὸ ἐπάνω μέρος τῆς ζακέττας, τῆς προσδίδουν ἕναν ἰδιαίτερο χαραχτῆρα.

ΑΣΠΡΟ ΚΑΙ ΜΠΛΕ ΜΑΡΕΝ

Εἶναι τὰ δυὸ χρώματα, ποὺ θὰ δοῦμε σὲ λίγο νὰ κυριαρχοῦν, συνδυαζόμενα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Ἄλλοτε ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο αὐτῶν χρωμάτων ἐμφανίζεται στὸ ἴδιο τὸ ὕφασμα μὲ «πουά», ραβδώσεις, νταμιέ, καντριγιὲ καὶ ἄλλοτε ἐμφανίζεται σὲ σύνολα, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ φούστα καὶ κορσάζ. Μὴ ξεχνοῦμε ὅμως, ὅτι κάποτε ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἐπιτυγχάνεται καὶ μόνο μὲ τὰ ἐξαρτήματα. Λ. χ. ἕνα λευκὸ φόρεμα θὰ συμπληρώνεται μὲ γάντια, καπέλλο, ὑποδήματα, τσάντα, ποὺ θὰ ἔχουν μπλὲ χρῶμα ἢ τὸ ἀντίθετο.

Σ' ἕνα σύνολο, ἐξ ἄλλου, θὰ ἔχωμε λευκὴ φούστα καὶ βέστα μπλὲ μαρέν, σὲ σχῆμα σταυρωτὸ μὲ τέσσερα λευκὰ κουμπιά, ἐνῶ τὸ καπελλάκι, σ' ἕνα συνδυασμὸ τυρμπὰν-μπερέ θὰ εἶναι λευκὸ καὶ τὰ ὑποδήματα μπλὲ μαρέν.

Ἕνα ριχτὸ ντεμὶ-σαιζὸν ἐπανωφοράκι θὰ εἶναι ἀπὸ καντριγιὲ λαινὰζ λευκὸ καὶ μπλὲ μαρὲν καὶ θὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα λευκὸ κλοσάκι, γαρνιρισμένο μὲ μπλὲ κορδέλλα.

Μιὰ εὐθύγραμμη σεμιζιὲ τουαλεττίτσα ἀπὸ ὕφασμα μπλὲ μαρὲν μὲ λευκὲς ραβδώσεις, θὰ συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ καζάκα-βέστα λευκή. Ἕνα ἄλλο σύνολο φούστας καὶ βέστας θὰ ἔχῃ φούστα λευκὴ καὶ βέστα σὲ ριγωτὸ ὕφασμα λευκὸ καὶ μπλὲ μαρέν.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΣΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Ἔχει καθιερωθῆ πλέον τὰ Σαββατοκύριακα, μεγάλοι καὶ μικροὶ νὰ ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἐξοχή. Ἐπόμενον εἶναι, λοιπόν, νὰ ἔχουν καὶ τὰ παιδιὰ τὸ ἀνάλογο ἐκδρομικὸ ντύσιμο, γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀπολαμβάνουν τ' ἀγαθὰ τοῦ ὑπαίθρου.

Τὸ πρῶτο ποὺ συμβουλεύει ἡ μόδα γιὰ τὴν παιδικὴ γκαρνταρόμπα, εἶναι τὸ «ὠτο-κόουτ», μ' ἄλλα λόγια, ἐπανωφοράκι γιὰ τ' αὐτοκίνητο.

Τὸ καταλληλότερο ὕφασμα γιὰ ἕνα τέτοιο ἐπανωφοράκι, εἶναι ἕνα φασονὲ κασμῆρι μάλλινο, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ἀδιάβροχο. Ὅσο γιὰ σχέδιο, διαλέγομε μιὰ κοὺπ σπορτίφ, ποὺ δὲν εἶναι ὅμως διόλου μονοτονη, ἀλλὰ παρουσιάζει πολλὲς ποικιλίες.

Ἕνα χαριτωμένο μοντέλο γιὰ ἀγοράκια, εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔχει ἕνα γωμίτη σὲ σχῆμα ὠοειδές, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, ἀφοῦ σκεπάζει τοὺς ὤμους καὶ σχηματίζει τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ «ὠτο-κόουτ». Ἡ συνέχειά του μὲ τὰ μανίκια σὲ κοὺπ ζαπονέ, ἑνώνεται στὸ γωμίτη μ' ἕνα φαρδὺ ἐξωτερικὸ γαζὶ καὶ ὅμοια ἐξωτερικὰ γαζιὰ στολίζουν τὶς μεγάλες προσθετὲς τσέπες.

Ἡ γραμμὴ του εἶναι ριχτὴ καὶ εὐθύγραμμη, τὸ δὲ μάκρος του εἶναι μέσον μάκρος βέστας, παρὰ ἐπανωφοριοῦ. Κλείνει ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ μ' ἕνα ἐκλαίρ, ποὺ φτάνει ὡς κάτω λίγα ἑκατοστόμετρα ψηλότερα ἀπὸ τὸ ἄκρον. Ἕνα καπεβαστὸ γιακαδάκι τὸ συμπληρώνει, στολισμένο κι' αὐτὸ μ' ἕνα ἐξωτερικὸ γαζί.

Τῆς κοπελλίτσας τὸ «ὠτο-κόουτ» ἀκολουθεῖ μιὰ ἄλλη κοὺπ, τὴν κοὺπ ραγκλάν, μὲ πολὺ ἄνετη τὴ γραμμὴ τῆς μασχάλης. Τὸ μάκρος εἶναι τρουὰ-κὰρ μὲ ἀνοιχτὲς τὶς πλαϊνὲς ραφὲς κι' ἀπὸ κάτω φαίνεται ἡ πλισσεδωτὴ φουστίτσα. Τὰ μανίκια στολίζονται μὲ φαρδυὰ ρεβέρ, οἱ τσέπες εἶναι διαγώνιες κοφτὲς καὶ ὁ γιακᾶς κατεβαστός, ἀλλὰ λίγο ψηλότερος πίσω. Τὸ κλείσιμο ὡς ἐπάνω, γίνεται μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά. Γενικά, ἡ γραμμὴ τοῦ «ὠτο-κόουτ» εἶναι ριχτή, ἀλλὰ καὶ εὐθύγραμμη. Κι' ἐδῶ τὰ γαζιὰ στολίζουν τὰ ρεβέρ, τὸ γιακᾶ, τὶς τσέπες καὶ τὰ πλαϊνὰ ἀνοίγματα ἀπὸ τὶς ραφές, καθὼς καὶ ὅλο τὸ γύρο, στὸ κάτω ἄκρον.

Ἂς μὴ ξεχάσωμε ἐπίσης γιὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια τὰ ἐκδρομικὰ ὑποδήματα μὲ τὶς φαρδειὲς χονδρὲς σόλες, πού, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γίνονται ἀπὸ σουέντ, γιατὶ εἶναι τὸ πιὸ μαλακὸ δέρμα γιὰ τὰ πόδια.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ

Ἡ χαρά, ἀλλὰ καὶ ἡ στενοχώρια συγχρόνως γιὰ κάθε μητέρα, εἶναι πὼς δὲν περνᾶ σχεδὸν ἡμέρα, ποὺ νὰ μὴ ψηλώνῃ ἡ μικρούλα...

Τὸ φορεματάκι ράφτηκε, τὸ παιδάκι εἶναι κομψὸ καὶ χαριτωμένο κι' ὅμως πολὺ γρήγορα ἡ φουστίτσα καὶ τὰ μανικάκια κονταίνουν, τὸ μπουστάκι καὶ ἡ μέση στενεύουν. Τὸ φορεματάκι εἶναι ἀκόμη ὁλοκαίνουργιο, ἀλλὰ πρέπει νὰ μπῆ σὲ ἀποστρατεία. Καταλαβαίνετε τί θὰ πῆ αὐτό: Ἄλλα ἔξοδα, ἄλλα τρεχάματα στὰ μαγαζιά, στὶς ραφτοπες...

Ἡ μόδα ὅμως σπεύδει νὰ προσφέρῃ χεῖρα βοηθείας. Ἔτσι καὶ τὰ παιδιὰ εἶναι καλοντυμένα καὶ οἱ μαμάδες εὐχαριστημένες.

Χίλιοι-δυὸ εἶναι οἱ τρόποι ποὺ μᾶς ὑποδεικνύει, γιὰ νὰ μακρύνωμε ἢ νὰ φαρδύνωμε τὸ φόρεμα τῆς μικρούλας, πού... ὅλο μεγαλώνει.

Σ' ἕνα φουστανάκι καντριγιὲ π. χ., ποὺ ἔχει τὸ κορσὰζ μὲ μιὰ ἐλαφρειὰ σουρίτσα στὴ μέση καὶ φουστίτσα κι' αὐτὴ σουρωτή, γιὰ νὰ φαρδύνωμε καὶ μοκρύνωμε τὸ κορσάζ, προσθέτομε μιὰ φάσα ἀπὸ μονόχρωμο ὕφασμα ποὺ νὰ ταιριάζῃ μὲ τὸ καντριγιὲ καὶ νὰ σχηματίσῃ ἕνα τετράγωνο νωμίτη. Κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ φάσα, κόβουμε τὸ κορσὰζ καὶ τὸ ἐφαρμόζουμε πάλι στὸ κάτω ἄκρον τῆς φάσας. Ἔτσι τὸ κορσὰζ ἀφ' ἑνὸς μακραίνει, ἀφ' ἑτέρου φαρδαίνει στοὺς ὤμους.

Ἂν χρειαζώμαστε πιὸ πολὺ μάκρος, ἐφαρμόζομε καὶ μιὰ μονόχρωμη φάσα στὴ μέση γιὰ ζώνη. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, μακραίνομε τὴ φούστα, χωρίζοντας τὸ μάκρος της σὲ δυὸ κομμάτια καὶ ἑνώνοντάς τα πάλι μὲ μιὰ φάσα μονόχρωμη.

Ἄλλος συνδυασμὸς γιὰ νὰ μακρύνωμε τὸ κορσὰζ καὶ τὴ φούστα μιᾶς μονόχρωμης τουαλεττίτσας, εἶναι νὰ κατεβάσουμε τὸ κορσὰζ καὶ νὰ τὸ ἐφαρμόσουμε σ' ἕνα νωμίτη διαφορετικοῦ χρώματος, ὥστε νὰ δημιουργῆται ἔτσι μιὰ ἁρμονικὴ ἀντίθεση. Τὸ ἴδιο κάνουμε καὶ στὴ φούστα. Τὴ μακραίνομε, δηλαδή, κατεβάζοντάς την χαμηλότερα καὶ τὸ ὕφασμα ποὺ θὰ μᾶς λείψῃ μεταξὺ μέσης καὶ γοφῶν, τὸ συμπληρώνομε μὲ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ χρησιμοποιήσαμε γιὰ τὸ νωμίτη. Τὸ σκέρτσο αὐτὸ δὲ δίνει διόλου τὴν ἐντύπωσι μεταποιήσεως ποὺ ἔγινε ἀναγκαστικά, γιατὶ κάτι τέτοιοι συνδυασμοὶ συνηθίζονται πολύ.

Ἄλλος ἕνας τρόπος γιὰ νὰ μεγαλώσωμε ἕνα φουστανάκι, ποὺ μίκρυνε, ὅταν μάλιστα εἶναι μονόχρωμο, εἶναι ὁ συνδυασμὸς μὲ σκωτσέζικο ὕφασμα. Ἐδῶ μποροῦμε νὰ ἀντικαταστήσωμε ἐξ ὁλοκλήρου τὸ μονόχρωμο κορσὰζ μὲ ἕνα μπουστάκι σκωτσέζικο, χωρὶς μανίκια, ποὺ συμπληρώνεται ἀπὸ τὸ μονόχρωμο κορσάζ, ποὺ παίρνει μορφὴ ἀπὸ μικρὸ μπολερό. Τὴ φούστα τὴ μακραίνομε, προσθέτοντας μιὰ φάσα σκωτσέζικη πάνω ἀπὸ τὸν ποδόγυρο.

Γιὰ συμπλήρωμα προσθέτομε ἕνα κατεβαστὸ λευκὸ γιακαδάκι στὸ λαιμὸ καὶ λευκὰ ρεβεράκια στὰ κοντὰ μανικάκια τοῦ μπολερό.

Χρησιμοποιώντας πάλι τὸ συνδυασμὸ σκωτσέζικου καὶ μονόχρωμου, μποροῦμε νὰ ἐφαρμόσουμε ἕναν ἄλλο τρόπο μεγαλώματος τοῦ φορέματος. Προσθέτομε στὸ κορσὰζ μπρετέλλες, ποὺ δίνουν φάρδος στὸ κορσὰζ καὶ μιὰ φαρδειὰ ζώνη, ποὺ προσθέτει μάκρος.

Ἡ φουστίτσα μακραίνει πάντα μὲ μιὰ προσθήκη φάσας.

Σᾶς δώσαμε μερικὲς ἰδέες καὶ σεῖς θὰ βρῆτε κι' ἄλλους συνδυασμοὺς γιὰ νὰ δώσετε στὰ φορεματάκια τῆς μικρούλας, ποὺ μεγάλωσε, αὐτὸ ποὺ τους λείπει.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Ἂς ρίξωμε ἀκόμη μιὰ ματιὰ στὶς τουαλεττίτσες, ποὺ θὰ φορέσουν οἱ κοπελλίτσες μας στὰ τελευταῖα χειμερινὰ «πάρτυ».

Ἔχοντας ὑπ' ὄψι πόσο τῆς μόδας εἶναι πάντοτε οἱ πιέτες, σᾶς περιγράφομε δύο χαριτωμένες τουαλεττίτσες:

Ἡ μιὰ ἔχει τὸ μικρὸ κορσὰζ ἐφαρμοστό, μὲ κατάλληλα στενέματα, ὥστε νὰ ἐφαρμόζεται ἡ μέση καὶ συνεχίζεται λιγάκι κάτω ἀπ' αὐτήν, καταλήγοντας ὁλοτρίγυρα σὲ μύτες. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἑνώνεται ἡ φουστίτσα, ποὺ εἶναι ὅλη πλισσεδωτή, μὲ λεπτὲς πιέτες.

Μιὰ ἄλλη τουαλεττίτσα ἀρχίζει τὶς πιέτες της ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ κορσὰζ ἑκατέρωθεν τοῦ μπροστινοῦ κουμπώματος καὶ αὐτὲς οἱ πιέτες συνεχίζονται ὁλοτρίγυρα στὴ φούστα.

Ἕνα νόστιμο σκέρτσο χαραχτηρίζει τὸ μανικάκι, ποὺ ἑνώνεται στὸ κορσάζ, σὲ κοὺπ ποὺ σχηματίζει ζαπονὲ μὲ τὴν ἕνωσι κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη σὲ ὁριζόντια γραμμή. Ἕνα φιογκάκι δένει κάτω ἀπὸ τὸ ἐλαφρὰ σηκωτὸ γιακαδάκι, τρία κουμπὶὰ κουμπώνουν τὸ κορσὰζ καὶ μιὰ δετὴ πλαγίως ζωνίτσα συμπληρώνει τὴν ἐμφάνισι τῆς μικρούλας.

Οἱ δυὸ αὐτὲς τουαλεττίτσες γίνονται ἀπὸ μονόχρωμο μεταξωτὸ ὕφασμα.

Οἱ πιέτες, ἐξ ἄλλου, συνδυάζονται καὶ μὲ τὴ μόδα τῶν Βολάν. Σ' ἕνα παιδικὸ δηλαδὴ λουσάτο φορεματάκι, μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε τὴ φουστίτσα μ' ἕνα πλισσεδωτὸ βολάν.

Κάτω: Χαριτωμένο φορεματάκι γιὰ κοπελλίτσα 8 χρόνων. Δεξιά: Κι' ἕνα κομψὸ κοστουμάκι ἀπὸ κοτλὲ βελοῦδο γι' ἀγοράκι 9 χρόνων.

Σὲ μιὰ ἄλλη τουαλεττίτσα τὸ βολὰν μὲ τὶς πιετοῦλες μπορεῖ νὰ γαρνίρῃ τὸ κορσὰζ πλατύτερα πάνω καὶ στενώτερα κάτω.

Η ΑΝΟΙΞΙ ΕΡΧΕΤΑΙ...

Γιὰ τὰ παιδιά, περισσότερο ἀκόμη παρὰ γιὰ τοὺς μεγάλους, εἶναι φρόνιμο νὰ φροντίζη κανεὶς ἐγκαίρως γιὰ τὸ ντύσιμο, ποὺ τοὺς χρειάζεται μὲ κάθε ἀλλαγὴ ἐποχῆς. Κι' αὐτὸ γιατὶ τὰ παιδάκια εἶναι ἀεικίνητα καὶ λίγο ν' ἀρχίσῃ νὰ ζεσταίνῃ ὁ καιρός, δύσκολα ἀνέχονται τὸ βαρὺ ντύσιμο.

Συγχρόνως ὅμως εἶναι φρόνιμο νὰ τοὺς ἐλαφρώσετε ἀπότομα τὸ ντύσιμό τους: Ὄχι βέβαια, γιατὶ ἡ ἄνοιξι, μαζὶ μὲ τὶς ὁμορφιές της, ἔχει καὶ τὰ σκέρτσα της, ποὺ κάποτε εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, λοιπόν, πῶς μποροῦμε νὰ τὰ συνδυάσωμε ὅλα αὐτά.

Θὰ σᾶς προτείνωμε ἐδῶ ἕνα χαριτωμένο καὶ πρακτικὸ ντύσιμο γιὰ τὸ ἀγοράκι σας, ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐλαφρώσῃ χωρὶς νὰ κρυολογήσῃ.

Θὰ συνδυάσετε μὲ τὸ μακρύ του παντελόνι ἀπὸ κοτλὲ βελοῦδο ἕνα σκερτσόζικο γιλέκο, ποὺ στὴν πλάτη θὰ πιάνεται κάτω ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ παντελονιοῦ καὶ θὰ σκεπάζῃ ὅλη τὴν πλάτη, ἐνῶ μπροστὰ θὰ εἶναι λυτερὰ κομμένο κάτω ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ ἑνῶ ἕνα μικρὸ μέρος τοῦ γιλέκου θὰ πιάνεται κι' αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὴ ζώνη. Στὸ κέντρο, δυὸ μύτες θὰ βγαίνουν, πάνω ἀπὸ τὸ παντελόνι. Κάτω ἀπὸ τὸ γιλεκάκι, ὁ μικρὸς θὰ φορῇ ἕνα καλοκαιρινὸ πουκάμισο, ὥστε νὰ αἰσθάνεται ἐλαφρωμένος, ἐνῶ ἡ πλάτη καὶ τὸ στῆθος θὰ εἶναι ἀκόμη προφυλαγμένα.

Γιὰ τὴ μικρούλα σας, ἐλευθερώσετε πρῶτα τὰ μπρατσάκια της, ὄχι ὅμως καὶ ὁλόκληρο τὸ ντύσιμό της. Ἕνα ἐλαφρὸ λαινὰζ ἢ μιὰ φανελλίτσα τῆς εἶναι ἀκόμη ἀπαραίτητα.

Μιὰ νόστιμη κοὺπ, εἶναι αὐτὴ ποὺ σχηματίζει στὸ κορσὰζ ἕνα νωμίτη, ὁ ὁποῖος συνεχίζεται ὡς πολὺ χαμηλά. Μπροστὰ καὶ στὰ πλάγια, τὸ ὕφασμα πιάνεται στὸ νωμίτη, μὲ λεπτὲς σουρίτσες.

Ἡ φουστίτσα εἶναι σουρωτὴ γύρω ἀπὸ τὴ μέση, ὅπου μιὰ ζωνίτσα δένει μὲ φιόγκο πίσω.

Δυὸ ἐξωτερικὲς τσεποῦλες γαρνίρουν τὴ φούστα. Καθὼς εἴπαμε, τὸ φορεματάκι εἶναι χωρὶς μανίκια μὲ δυὸ μόνον φάσες, ποὺ συνεχίζουν τοὺς ὤμους καὶ αὐτὸ τὸ κάνει ἀμέσως πιὸ δροσερὸ καὶ ἐπομένως κατάλληλο γιὰ τὴν ἐποχή. Συγχρόνως, ἡ μικρούλα μπορεῖ νὰ ἐγκαινιάσῃ τὰ σανδαλάκια της καὶ νὰ καταργήσῃ τὰ καλτσάκια.

Δυὸ ζεστὲς καὶ πρακτικὲς κομπιναιζὸν γιὰ μωρουδάκι.

Τά δύο φίδια

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ φιλία ἀπ' αὐτὴ ποὺ ἔνωσε τὸ Ζουὰν καὶ τὸ Μιγκουέλ, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ξαναγίνῃ. Ἀπὸ παιδιὰ ζούσανε μαζί. Μαζὶ πρωτομάθανε νὰ καβαλλικεύουν τὰ ἀτίθασσα ἄλογα. Μαζὶ κάνανε σκοποβολή, βάζοντας γιὰ σημάδι τὸ «σομπρέρο» τους.

Μαζὶ ὁδηγούσανε στὴ βοσκὴ τὰ κοπάδια τὶς ἀγελάδες καὶ τὰ βώδια.

Ποτὲ δὲν εἴχανε χωρίσει καὶ ποτὲ δὲν εἴχανε μαλώσει, ὡς τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο βράδυ ποὺ γνώρισαν σὲ κάποια «φιέστα» τὴν Πεπίτα.

Ἦταν μιὰ κοπέλλα ποὺ στὸ πέρασμά της τραβοῦσε σὰ μαγνήτης ὅλες τὶς ἀντρικὲς ματιές. Ἡ ζεστὴ μελαχροινὴ ὁμορφιά της εἶχε προκαλέσει, ὅπως λέγανε, πάθη καὶ μίση καὶ φόνους ἀκόμη.

Μοίραζε χαμόγελα καὶ ὑποσχέσεις στοὺς θαυμαστές της, γεμάτη φιλαρέσκεια, κι' ὅταν ἔβλεπε πὼς κατάφερε νὰ τοὺς δέσῃ καὶ νὰ τοὺς κάνῃ σκλάβους τῆς ὁμορφιᾶς της, τοὺς ἀπομάκρυνε μ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο.

Μὰ οἱ δύο νέοι δὲν τὰ ξέρανε, αὐτά. Κι' ὅταν ὁ Μιγκουὲλ τὴν ἔνοιωσε νὰ γέρνῃ τρυφερὰ στὸν ὦμο του, καθὼς χόρευαν, νόμισε πὼς ἔμπαινε στὸν Παράδεισο...

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἔνοιωσε κι' ὁ φίλος του, ὁ Ζουάν, ὅταν εἶδε τὰ μαῦρα της μάτια νὰ τοῦ γελᾶνε ἐνθαρρυντικά, ἀπαντῶντας στὰ γλυκόλογά του.

Δὲ σκέφτηκαν νὰ κρύψουν τὴν εὐτυχία τους. Καὶ μόλις βρέθηκαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, βιάστηκαν νὰ ἐξομολογηθοῦνε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς τρυς, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν ἦταν τὸ ἴδιο.

Ἔτσι τελείωσε ἡ φιλία τους κι' ἄρχισε ἀνάμεσά τους μιὰ τρομερὴ ἀντιζηλία.

Τὰ χρόνια ποὺ εἶχανε ζήσει μαζί, σβύσανε μπροστὰ στὸ προκλητικὸ κορμὶ τῆς Πεπίτας, ποὺ ὁ καθένας τους ἔλπιζε νὰ τὸ κάνῃ δικό του!

Ἐκείνη πάλι διασκέδαζε πολὺ μὲ τὸ κατόρθωμά της, καὶ σὰν νὰ μὴν τῆς ἔφτανε ποὺ τοὺς χώρισε, προσπαθοῦσε νὰ τοὺς κάνῃ κι' ἐχθρούς.

Καὶ δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο αὐτό...

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, διαδόθηκε πὼς μιὰ μεγάλη ἑταιρεία θὰ ἔφτιαχνε μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ποὺ θὰ περνοῦσε ἀπ' τὴν πόλι.

Πραγματικά, δὲν ἄργησαν νὰ φθοῦν οἱ πρῶτοι μηχανικοί, ποὺ ἑτοίμασαν τὰ σχέδια τῆς γραμμῆς.

Γεμάτος χαρά, ὁ Ζουὰν εἶδε πὼς ὁ σταθμὸς θὰ γινότανε δίπλα στὰ χτήματά του, ποὺ θἄπαιρναν ἔτσι μεγάλη ἀξία. Τὸ ἴδιο σκέφτηκε κι' ἡ Πεπίτα.

Κι' ἐνῶ μέχρι τότε μοίραζε δίκαια τὰ χαμόγελά της στοὺς δύο νέους ἔδιωξε τώρα μὲ σκληρὸ τρόπο τὸ Μιγκουὲλ κι' ἄρχισε νὰ δείχνῃ ἰδιαίτερη προτίμησι στὸ Ζουάν. Σὲ λίγο καιρό, γίνανε οἱ γάμοι τους.

Ἄδικα ὅμως περιμένανε, στὴ μικρὴ πολιτεία, νὰ φτάσουν οἱ ἐργάτες καὶ ν' ἀρχίσῃ ἡ κατασκευὴ τῆς γραμμῆς. Στὸ τέλος μαθεύτηκε πὼς τὸ σχέδιο εἶχε ματαιωθῆ, γιατὶ εἶχαν παρουσιαστῆ σοβαρὰ ἐμπόδια.

Ὁ Ζὰν στενοχωρήθηκε, βέβαια, γι' αὐτό, μὰ δὲν τὸ πῆρε καὶ κατάκαρδα.

Εἶχε τὴ γυναῖκα του κι' αὐτὸ τοῦ ἔφτανε.

Ἡ Πεπίτα ὅμως ἔνοιωσε τὴ μεγαλύτερη ἀπογοήτευσι τῆς ζωῆς της. Κι' ἐνῶ πρῶτα ἀδιαφοροῦσε ἁπλῶς γιὰ τὸν ἄντρα της, ἄρχισε τώρα νὰ τὸν θεωρῇ ὑπεύθυνο καὶ νὰ τοῦ λέῃ πὼς τὴν κορόϊδεψε.

Στὸ τέλος, ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ κινδυνέψῃ ἡ ἴδια, καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ κάποιον ἄλλον — ἕνα ἀπ' τοὺς πρώην θαυμαστές της, ποὺ δὲν τὴν εἶχανε ξεχάσει, παρ' ὅλο τὸ γάμο της. Κι' ὁ πιὸ κατάλληλος ἦταν ὁ Μιγκουέλ... ὁ Μιγκουέλ, ποὺ γύριζε στὴν «πάμπα» σὰν ἀγριμι, μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους κι' ἀπὸ κάθε τι ποὺ μποροῦσε νὰ ξαναματώσῃ τὴν ἀγιάτρευτη πληγὴ τῆς καρδιᾶς του...

Δὲ δίστασε νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ μονάχη της ἡ Πεπίτα, μιὰ μέρα ποὺ ὁ Ζουὰν ἔλειπε σὲ μιὰ γειτονικὴ πόλι, καὶ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Τοῦ εἶπε ἕνα σωρὸ ψευτιές, ποὺ δὲ θὰ τὶς πίστευε οὔτ' ἕνα μικρὸ παιδί: πὼς αὐτὸν μονάχα ἀγαποῦσε πάντα, πὼς ἔκανε λάθος, πὼς παντρεύτηκε ἀπὸ ἀνάγκη... Μὰ ἐκεῖνος τὴν ἀγαποῦσε κι' ἔπινε ἀχόρταγα τὰ λόγια της, ἀνακατεμένα μὲ τὰ γλυκά της φιλιά.

Καὶ μέθυσε τόσο πού, ὅταν ἡ Πεπίτα τοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θἄφευγε μαζί του γιὰ ὅπου ἤθελε, ἂν ξεφορτωνόταν τὸν ἄντρα της, δὲ δίστασε οὔτε στιγμή.

—Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική, ἀγαπημένε μου! τοῦ εἶπε ἡ σατανικὴ γυναίκα. Αὔριο τὰ χαράματα, ποὺ θὰ γυρίζῃ μονάχος του ἀπ' τὸ ταξεῖδι, θὰ τὸν παραφυλάξῃς στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει ὁ ἀπότομος γκρεμός. Θἄχῃς μαζί σου τὸ πιστόλι σου... Μιὰ σφαῖρα, καὶ θἄμαστε πιὰ ἐλεύθεροι νὰ χαροῦμε τὸν ἔρωτά μας!...

Ἦταν νύχτα ἀκόμη, ὅταν ξεκίνησε ὁ Μιγκουέλ. Ἔφταστε στὴ στροφὴ καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ κάτι βράχους, μὲ τὸ πιστόλι στὰ χέρι.

Δὲ χρειάστηκε νὰ περιμένῃ πολύ. Ὁ καλπασμὸς ἑνὸς ἀλόγου τὸν εἰδοποίησε γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἐχθροῦ του. Καὶ πραγματικά, σὲ λίγο φάνηκε ὁ Ζουάν.

Ὁ Μιγκουὲλ τὸν σημάδεψε, γεμάτος μῖσος.

Μά, πρὶν προλάβῃ νὰ πυροβολήσῃ, συνέβη κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς:

Ἕνα φίδι ὀρθώθηκε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἀλόγου καὶ τὸ κανε νὰ τιναχτῇ ἀπότομα καὶ νὰ πεταξῇ στὸ γκρεμὸ τὸν καβαλλάρη του!

Μὲ κομένη τὴν ἀνάσα, ὁ Μιγκουὲλ ἔτρεξε καί, σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸ βάραθρο, εἶδε τὸ Ζουὰν νὰ κρέμεται ἀπ' τὰ λεπτὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου, ποὺ φύτρωνε λίγο χαμηλότερα ἀπ' τὸ δρόμο.

Δίχως νὰ σκεφτῇ τίποτα, ἔπεσε χάμω καὶ τέντωσε τὰ χέρια του στὸν ἄνθρωπο ποὺ κινδύνευε.

Μὲ χίλιους κόπους καὶ κινδυνεύοντας κάθε στιγμὴ νὰ παρασυρθῇ κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ βάρος του στὴν ἄβυσσο, κατάφερε νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπάνω.

Τότε μονάχα, ἐνῶ πέφτανε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, ἔνοιωσε ὁ Μιγκουὲλ τί κόντεψε νὰ κάνῃ. Γιὰ χάρι μιᾶς παληογυναίκας, θὰ δολοφονοῦσε τὸ φίλο του, ποὺ εἶχε περάσει μαζί του μιὰ ὁλόκληρη ζωή!

Μὲ δάκρυα πόνου καὶ μετάνοιας, διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία στὸ Ζουάν.

Κι' ἐκεῖνος τὸν πίστεψε ἀμέσως κι' ὡρκίστηκε νὰ σκοτώσῃ τὸ ἄλλο φίδι, τὸ φαρμακερό, ποὺ ζέστανε στὴν ἀγκαλιά του...

Μὰ δὲν πρόλαβε. Γιατὶ ἡ Πεπίτα, βλέποντας νὰ γυρίζουνε μαζὶ ὁ ἄντρας της κι' αὐτὸς ποὺ εἶχε στείλει γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, καταλάβε πὼς τὰ παιχνίδι της εἶχε φανερωθῆ καὶ βύθισε ἕνα μαχαίρι στὸ στῆθος της!...

Ἀπὸ τότε, ὁ Ζουὰν κι' ὁ Μιγκουὲλ δὲν χωρίσανε ποτὲ πιά.

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Τζέϊμς Τσέϊζ

Τὰ κλεμμένα ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

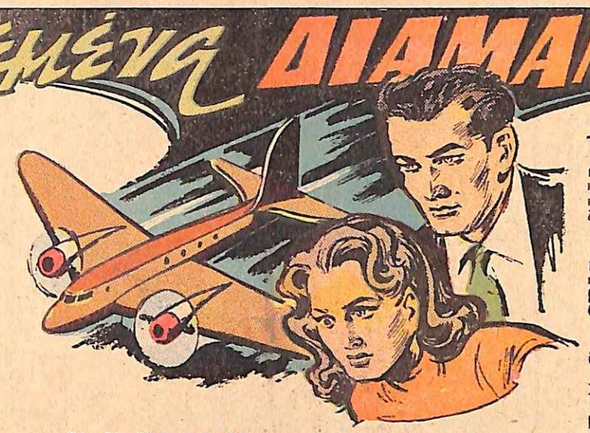

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Γκλόρια, μιὰ γυναῖκα ὡριμη ἀλλὰ ὁμορφη ἀκόμη, σχετίστηκε μὲ διάφορους ἄντρες, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων καὶ μὲ τὸν περιβόητο γκάνγκστερ Ντελάνεϋ. Ὅλοι ὅμως τὴν ἐγκατέλειψαν κι' ἔμεινε μόνη ἀψασμένη γιὰ στοργή. Ὅταν γνώρισε τὸν πιλότο Χάρρυ Γκρίφιν, νόμισε πὼς βρῆκε ἐπιτέλους ὅ,τι ζητοῦσε, καὶ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ μὴν ἀφίσῃ νὰ τῆς φύγῃ κι' αὐτός. Μιὰ μέρα, ὁ Χάρρυ τῆς ἀναγγέλλει ὅτι τὸν διώξανε ἀπ' τὴν ἀεροπορικὴ ἑταιρεία ποὺ δούλευε, κι' ὅτι ἔχει μείνει δίχως δουλειά. Ἡ Γκλόρια τὸν φιλοξενεῖ τότε σπίτι της. Ἀφοῦ προσπαθεῖ τοῦ κάκου νὰ βρῇ μιὰ δουλειὰ ποὺ νὰ τοῦ ἀρέσῃ, ὁ Χάρρυ τῆς λέει μιὰ μέρα πὼς ἀποφάσισε ν' ἁρπάξῃ διαμάντια 3 ἑκατομμυρίων δολλαρίων, ποὺ θὰ μεταφερθοῦν ἀεροπορικῶς. Ἐκείνη προσπαθεῖ τοῦ κάκου νὰ τὸν μεταπείσῃ.

2ον

—Καταλαβαίνω, εἶπε προσπαθῶντας νὰ μείνῃ ἤρεμη. Μὰ δὲν ἔχεις γνωριμίες σ' αὐτοὺς τοὺς κύκλους. Δὲ θὰ βρῇς κανένα μὲ ἀρκετὴ ἐπιρροὴ γιὰ νὰ διαπραγματευτῇ μιὰ τέτοια ὑπόθεσι. Θὰ τὸ νομίσουνε παγίδα τῆς ἀστυνομίας καὶ δὲ θὰ σὲ πάρουνε στὰ σοβαρά.

Ὁ Χάρρυ ἀνάπνευσε βαθειά. Ἐπιτέλους, τὴν εἶχε φέρει στὸ σημεῖο ποὺ ἤθελε... Εἶχε πῆ μόνη της ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ πρόβλεπε κι' ἐπιδίωκε αὐτός.

Ὅλα ἐξαρτῶντο τώρα ἀπ' τὴν πίεσι ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀσκήσῃ πάνω της κι' ἀπ' τὴ δύναμι τοῦ αἰσθήματός της γι' αὐτόν.

— Πολὺ σωστά, εἶπε κυττάζοντάς την στὰ μάτια. Ἐμένα, δὲ θὰ μὲ πάρουν στὰ σοβαρά. Ἐσένα ὅμως, θὰ σὲ πιστέψουνε.

Τὸν κύτταξε μὲ γουρλωμένα μάτια κι' ἀναρωτήθηκε ἂν εἶχε ἀκούσει καλά

— Θὰ μὲ πιστέψουνε; πρόφερε μὲ ἄχρωμη φωνή.

— Ναί, ὁ Μπὲν Ντελάνεϋ θὰ σὲ πιστέψῃ ἀμέσως, Γκλόρια, ἐνῶ σὲ μένα δὲ θὰ εἶχε ἐμπιστοσύνη.

Ἡ ἀντίδρασί της τὸν κατέπληξε. Πετάχτηκε ὄρθια, μανιασμένη, κατάχλωμη, μὲ ἁλλοιωμένη τὴ φυσιογνωμία της.

— Τί ξέρεις ἐσὺ γιὰ τὸ Μπὲν Ντελάνεϋ; φώναξε.

—Ἔ, λιγάκι πιὸ ἤσυχα! Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀγριεύῃς... Ξέρω πὼς ἐκεῖνος καὶ σὺ συζούσατε ἄλλοτε.

— Πῶς τόμαθες;

Ὁ Χάρρυ πῆρε τραχειὰ ἔκφρασι.

— Μὴ βάζῃς τὶς φωνές, Γκλόρια. Μήπως τόκρυβες;... Καθὼς ξεφύλλιζα ἕνα παληὸ περιοδικό, ἔπεσε ἀπὸ μέσα αὐτὸ ἐδῶ.

Ἔβγαλε ἀπ' τὸ πορτοφόλι του τὴ φωτογραφία τοῦ Ντελάνεϋ καὶ τὴν πέταξε πάνω στὸ τραπέζι. Ἡ Γκλόρια τὸν κύτταξε, μὲ ματια ποὺ ἔβγαζαν φωτιές.

— Λὲς ψέμματα! φώναξε. Δὲν τὴ βρῆκες μέσα σ' ἕνα περιοδικό. Διάβασες τὰ γράμματά μου!

Ὁ Χάρρυ ἄρχιζε νὰ ἐκνευρίζεται.

—Ἔ, καὶ τί μ' αὐτό; ἀπάντησε. Ἂν δὲν ἤθελες νὰ τὰ διαβάσω, γιατί τἄθαλες σ' ἕνα μέρος ὅπου μποροῦσα νὰ τὰ βρῶ ἀμέσως;... Ζητᾶς καυγᾶ τώρα; Ἂν τὸ θέλῃς, εἶμ' ἑτοιμος!

Ὁ φόβος τὴν ἔκαμε νὰ τὰ χάσῃ ξαφνικά. Ἕνας καυγᾶς μὲ τὸ Χάρρυ μποροῦσε νἄχῃ συνέπειες ἀνεπανόρθωτες: Νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ τὴν παρατήσῃ!

— Καλά, καλά... εἶπε κυττάζοντας ἀλλοῦ. Τόσο τὸ χειρότερο. Πειράχτηκα λίγο ποὺ διάβασες τὰ γράμματά μου, μὰ δὲν πρόκειται βέβαια νὰ σκάσω ἀπ' τὸ κακό μου.

— Μὲ συγχωρῆς, εἶπε κι' ὁ Χάρρυ, προσπαθῶντας νὰ μὴ τὴν πληγώσῃ. Μοῦ πέσανε τυχαίως στὰ χέρια. Ἂς τὸ ξεχάσουμε τώρα... θέλεις;

»Τὸ σπουδαῖο εἶναι πὼς ὁ Ντελάνεϋ θἄταν ἱκανὸς ν' ἀναλάβῃ τὴ «δουλειά». Ἔχει τοὺς ἀνθρώπους του, μιὰ ἰσχυρὴ ὀργάνωσι. Ἀφοῦ τὸν ξέρεις προσωπικά, φέρε με σ' ἐπαφὴ μαζί του.

Ἔφερε τὰ χέρια της στὸ λαιμό της.

—Ὄχι, δὲ μπορῶ. βόγγησε. Δὲ θὰ τὸ κάνω ποτέ!...

—Ἄκουσε..

— Λυπᾶμαι πολύ, Χάρρυ.

Εἶχε προβλέψει ὁ Χάρρυ αὐτὲς τὶς δυσκολίες κι' ἤξερε πὼς νὰ τὶς ὑπερνικήσῃ.

Τὴν κύτταξε γιὰ λίγο, κι' ὕστερα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Κολά, εἶπε. Ἀφοῦ δὲ θέλεις...

Στράφηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρα.

— Ποῦ πηγαίνεις; τὸν ρώτησε ἐκείνη, νοιώθοντας ἕνα φόβο νὰ τῆς πηροννιάζῃ τὴν καρδιά.

Σταμάτησε στὴν πόρτα τῆς κάμαρας κι' ἀπάντησε ἁπλά:

— Φεύγω... Σοῦ τὸ εἶπα, κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ κάνω αὐτὸ τὸ κόλπο. Καταλαβαίνω ἐξ ἄλλου πὼς, χωρὶς τὴ βοήθειά σου, δὲ μπορῶ νὰ φτάσω ὡς τὸ Ντελάνεϋ. Θὰ προσπαθήσω λοιπὸν νὰ τελειώσω τὴ δουλειὰ ὁλομόναχος. Κάπου θὰ βρῶ δυὸ ἀνθρώπους κατάλληλους γιὰ νὰ μὲ βοηθήσουνε.

»Ὅταν πάρω στὰ χέρια μου τὰ διαμάντια, θὰ πάω τότε νὰ βρῶ τὸ Ντελάνεϋ καὶ θὰ τοῦ προτείνω νὰ τ' ἀγοράσῃ. Θὰ μὲ δεχτῇ τότε...

»Ἂν φεύγω τώρα, τὸ κάνω γιατὶ πιστεύω πὼς θὰ πετύχω καλύτερα κάνοντας μονάχα τοῦ κεφαλιοῦ μου. Εἶναι μιὰ δουλειὰ πολύπλοκη κι' ἐπικίνδυνη. Καὶ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ σπάσουνε τὰ νεῦρα μου ἀπ' τὶς αἰώνιες παρατηρήσεις σου!

— Μά, ἀγάπη μου, δὲ μπορεῖς νὰ φύγῃς! διαμαρτυρήθηκε ἡ Γκλόρια παγωμένη, πανικόβλητη. Ποῦ θὰ πᾶς; Πῶς θὰ ζήσῃς;

Ὁ Χάρρυ ἔσκασε στὰ γέλια.

— Μά, ἁπλούστατα, θὰ βρῶ μιὰ θέσι τῶν 30 δολλαρίων καὶ θὰ τὴν κρατήσω μερικὲς βδομάδες. Τί φαντάζεσαι, πὼς θὰ πεθάνω τῆς πείνας;

—Ὄχι, καθόλου!

Ἡ Γκλόρια δίστασε λίγο κι' ὕστερα εἶπε:

—Ὥστε δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά, Χάρρυ;

— Γιατὶ τὸ λές, αὐτό; Καὶ βέβαια σ' ἀγαπῶ! Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ πάρω μαζί μου στὴν Εὐρώπη, ὅταν τσεπώσω τὰ λεφτά.

— Τὸ λὲς ἀλήθεια;

— Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω, μπορῶ ὅμως νὰ σὲ πείσω.

Πῆγε κοντά της, τὴ σήκωσε ἀπ' τὸ κάθισμά της, κόλλησε τὰ χείλια του στὰ δικά της καὶ τὴν κράτησε σφιγμένη πάνω του. Τὰ χέρια της τυλίχτηκαν μὲ πάθος γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του.

Ὅταν τὴν ἄφισε ἐπιτέλους, τῆς εἶπε:

— Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα, μικρή μου! Ξέρω πὼς σοῦ γίνομαι βάρος τώρα, μὰ θὰ σιάξουνε τὰ πράγματα. Χρειάζομαι πολλὰ λεφτά, καὶ βρῆκα τὸ γρηγορώτερο μέσον γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσω.

Ἐκείνη εἶχε γαντζωθῆ ἀπ' τοὺς ὤμους του.

— Τίποτα λοιπὸν ἀπ' ὅ,τι πῶ ἢ ἀπ' ὅ,τι κάνω δὲ μπορεῖ νὰ σὲ σταματήσῃ;

Βυθίζοντας τὴ ματιά του μέσα στὰ μάτια τῆς Γκλόριας, ὁ Χάρρυ κατάλαβε πὼς εἶχε κερδίσει τὸ παιχνίδι. Χρειάστηκε νὰ κάνῃ μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ δείξῃ τὴ χαρά του.

— Τίποτα καὶ κανείς, ἀπάντησε σταθερά. Εἶμαι ἁπλούστατα ἀποφασισμένος. Δὲν ἐννοῶ ν' ἀφήσω νὰ χαθῇ ἡ μοναδικὴ εὐκαιρία ποὺ μοῦ παρουσιάζεται!

Ἡ Γκλόρια ξανακάθησε στὴν πολυθρόνα.

—Ἀφοῦ ἡ ἀπόφασί σου εἶναι ἀμετάκλητη, τοῦ εἶπε δίχως νὰ τὸν κυττάξῃ, θὰ τὸ ἐπιχειρήσουμε μαζί! Στοὺς δεκατέσσερες μῆνες ποὺ ἔζησα μὲ τὸ Μπέν, διδάχτηκα ἕνα σωρὸ πράγματα, ποὺ δὲν τὰ ξέρεις ἐσύ.. Ἄφισε με νὰ σκεφτῶ ὡς αὔριο τὸ πρωί. Μὴ νομίζῃς πὼς ζητάω νὰ κερδίσω καιρό. Χρειάζεται ὥριμη μελέτη αὐτὴ ἡ δουλειά...

Δίστασε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Θέλω νὰ ξέρῃς γιατὶ δέχομαι νὰ σὲ βοηθήσω. Εἶναι τρέλλα μου ν' ἀνακατευτῶ σὲ μιὰ τέτοια ἱστορία... ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ! Εἶσαι ὅ,τι πιὸ πολύτιμο ἔχω στὸν κόσμο!

»Θἄχῃς ἴσως μιὰ ἐλπίδα νὰ τὰ καταφέρῃς, ἂν θελήσῃς νὰ μ' ἀκούσῃς καὶ νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ πῶ. Θὰ σὲ συστήσω στὸ Μπέν... Δὲν εἶναι τόσο ἁπλὸ

Μικρὲς ἱστορίες

Μικρὴ ἱστορία

Σ' ἕνα φρενοκομεῖο, ἕνας τρελλὸς ζήτησε ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τὴν ἄδεια νὰ γράψῃ ἕνα μυθιστόρημα.

Ὁ διευθυντὴς συμφώνησε, κι' ὁ τρελλὸς κλείστηκε στὸ δωματιό του κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ γράφῃ.

Τρία ὁλόκληρα μερόνυχτα, δὲν βγήκε καθόλου ἀπὸ κεῖ μέσα.

Τέλος, ὁ διευθυντής, ἀνήσυχος, πηγαίνει στὸ δωμάτιο τοῦ τρελλοῦ. Ἐκεῖνος τὸν δέχεται μ' εὐγένεια καὶ τοῦ λέει, δίνοντάς του ἕνα μάτσο χαρτιά:

—Ὁρίστε τὸ μυθιστόρημά μου!

Στὸ πρῶτο χειρόγραφο, ὁ διευθυντὴς διαβάζει τὰ ἑξῆς:

«Ἡ νύχτα ἦταν κατασκότεινη. Ὁ κόμης καβαλλίκεψε τ' ἄλογά του καὶ φώναξε: — Ἐμπρός! Δρόμο!...»

Ὅλο τὸ ὑπόλοιπο χειρόγραφο, καθὼς κι' ἑκατὸ ἄλλα, εἶναι γεμάτα μὲ τὶς ἴδιες λέξεις: «Ἐμπρός! Δρόμο!...»

Ὁ διευθυντὴς γυρίζει τότε καὶ κυττάζει ἐκπληκτος τὸν τρελλό.

— Καλά, δὲν ἔχει παρακάτω; τὸν ρωτάει. Γιατὶ ὅλο «ἐμπρός, δρόμο»;

— Γιατὶ τὸ ἄλογο δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκινήσῃ, ἐξηγεῖ ὁ τρελλός.

αὐτό. 'Εδῶ καὶ δυὸ χρόνια, δὲν ἔχομε πιὰ καμμιὰ ἐπαφή, κι' ἴσως δὲ θὰ μὲ θυμᾶται κάν. Μὰ θὰ δοκιμάσω...

»Θέλεις νὰ μ' ἀφίσης καιρὸ ὡς αὔριο τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ σκεφτῶ καὶ νὰ τὰ ταχτοποιήσω ὅλα;

— Μὰ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Χάρρυ.

'Ωστόσο ἡ ἀπελπισία ποὺ διάβαζε στὰ μάτια της, χάλασε ὅλη τὴν εὐχαρίστησι τῆς νίκης ποὺχε κερδίσει μὲ τόσον κόπο.

— Δὲν πᾶς τώρα στὸν κινηματογράφο ἢ κάπου ἀλλοῦ; τοῦ πρότεινε ἡ νέα γυναίκα. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω μόνη μου λίγες ὧρες...

— Πολὺ εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Χάρρυ πηγαίνοντας νὰ πάρη τὸ παλτό του ἀπ' τὴν κρεμάστρα. Θὰ ξαναϊδωθοῦμε τὰ μεσάνυχτα.

'Ενῶ πήγαινε πρὸς τὴν πόρτα, θυμήθηκε πὼς δὲν εἶχε πεντάρα πάνω του. Μὰ δὲ θὰ καταδεχότανε νὰ τῆς ζητήση λεφτά! "Οχι, ποτέ! 'Ανασήκωσε τοὺς ὤμους του, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο.

— Χάρρυ! τὸν φώναξε ἐκείνη.

Στράφηκε καὶ τὴν εἶδε νὰ στέκεται στὸ κατώφλι. Κρατοῦσε στὸ χέρι της ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 5 δολλαρίων.

— Ξέχασες τὰ λεφτά σου... τοῦ εἶπε. Πήγαινε νὰ φᾶς κάτι. Καὶ νὰ μὲ συγχωρῆς ποὺ σὲ διώχνω ἔτσι!

'Ο Χάρρυ γύρισε πίσω σιγὰ-σιγὰ καὶ πῆρε τὸ χαρτονόμισμα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ντρεπόταν γιὰ τὸν ἑαυτό του...

— Εὐχαριστῶ, εἶπε. Θὰ σοῦ τὰ χρωστάω.

'Απομακρύνθηκε ὕστερα, δίχως νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του, καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα.

*

'Η ἄλλη μέρα ἦταν Κυριακή. Συνήθως, μένανε στὸ κρεβάτι ὡς τὸ μεσημέρι, τρώγανε ἀργὰ καὶ πήγαιναν ὕστερα περίπατο, ἂν τὸ ἐπέτρεπε ὁ καιρός. Μά, αὐτὴ τὴν Κυριακή, εἶχαν σηκωθῆ κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὶς 9 καὶ κάθονταν κοντὰ στὴ φωτιά.

— "Ας μὴ χάνουμε καιρό, εἶπε ἡ Γκλόρια μόλις σερβίρισε τὸν καφέ. Σκέφτηκα πολύ, καὶ ξέρω τώρα πῶς θὰ σὲ βοηθήσω. Δὲν πρόκειται πιὰ νὰ σὲ κουράσω ζητῶντας σου νὰ παραιτηθῆς ἀπ' τὸ σχέδιο. Μιὰ κι' ἔχεις πάρει τὴν ἀπόφασί σου, θὰ κάνω ὅ,τι περνάει ἀπ' τὸ χέρι μου γιὰ νὰ πετύχης.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ
ΚΑΒΑ - UNIVERSAL
Αἱ φθηνότεραι
Αἱ τελειότεραι
ΜΕ ΒΕΛΟΝΙΑ
UNIVERSO

ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στοά)

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
SILVIKRINE
ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

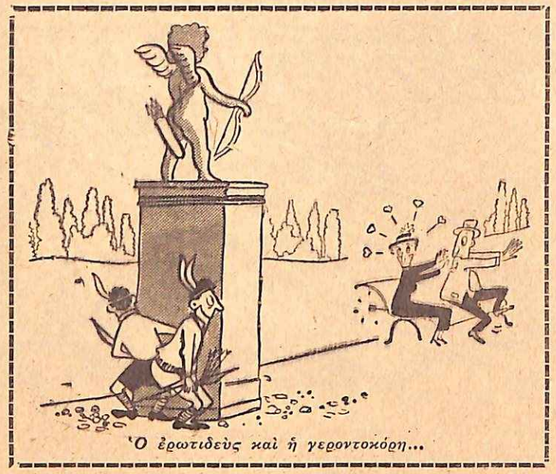

'Ο ἐρωτιδεὺς καὶ ἡ γεροντοκόρη...

— Λυπᾶμαι γιατὶ σὲ στενοχώρησα, Γκλόρια, ἀλλά...

— Καλά, καλά, ἂς τ' ἀφίσουμε τώρα, αὐτά. Δὲν ἔχεις κανένα συμφέρον νὰ κλέψης τὰ διαμάντια, ἂν δὲν εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ μπορέσης νὰ φύγης μ' αὐτό. Τὸ πιὸ σπουδαῖο στὸ σχέδιό σου εἶναι νὰ ἐξασφαλίσης πρῶτα - πρῶτα πὼς θὰ ξεφύγης ἀπ' τὴν ἀστυνομία.

— "Εννοια σου, αὐτὴ εἶναι δική μου δουλειά! διέκοψε ὁ Χάρρυ μ' ἀνυπομονησία. Ἐσὺ κύτταξε μονάχα νὰ μὲ φέρης σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ Ντελάνεϋ.

— Δὲν ἔχεις δίκηο, ἐπέμεινε ἡ Γκλόρια, χλωμὴ κι' ἀποφασισμένη. "Αν πάρης τὰ διαμάντια καὶ σοῦ τὰ πληρώση ὁ Μπέν, θὰ χρειάζεσαι πάντα τὴν ἐλευθερία σου γιὰ νὰ ξοδέψης αὐτὰ τὰ λεφτά, νὰ ταξειδέψης, νὰ δημιουργήσης μιὰ ἐπιχείρησι.

— Φυσικά.

— Τὸ οὐσιῶδες εἶναι λοιπὸν νὰ μὴ σὲ πιάση ἡ ἀστυνομία. 'Ο Χάρρυ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— "Ε, καλά Κι' ὕστερα; Τί ἔχεις ὑπ' ὄψι σου γι' αὐτό;

— Θὰ ὑπάρχη στὸ ἀεροπλάνο κανεὶς ποὺ μπορεῖ νὰ σ' ἀναγνωρίση;

'Ο Χάρρυ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— 'Ασφαλῶς, ἀφοῦ ἀνῆκα ἄλλοτε στὸ προσωπικὸ τῆς 'Εταιρείας, ἀπάντησε. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σκοπεύω νὰ τὸ σκάσω γιὰ τὸ Μεξικό, πρὶν μὲ κυνηγήση ἡ ἀστυνομία.

— Μὰ θὰ ζητήσουν τὴν ἔκδοσί σου ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ Μεξικοῦ.

— Πρέπει πρῶτα νὰ μὲ βροῦνε... 'Εγὼ θὰ κρυφτῶ, μόλις φτάσω ἐκεῖ... Μὰ θὰ τὰ κανονίσουμε ἀργότερα, αὐτά. Γιὰ τὴν ὥρα...

— "Οχι, διέκοψε ἡ Γκλόρια. Εἶν' ἀπαραίτητο νὰ ξεφύγης ἀπ' τὶς ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας.

»Κατολαβαίνεις ποιὰ θάναι ἡ θέσι σου; 'Η ἀστυνομία θὰ πάρη τὴ φωτογραφία σου ἀπ' τὰ ἀρχεῖα τῆς 'Εταιρείας. Θὰ τὴ δημοσιεύση σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες. Κάποιος θὰ σ' ἀναγνωρίση, ἀργὰ ἢ γρήγορα, καὶ θὰ σὲ καταγγείλη γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀμοιβὴ ποὺ θἄχουν ὁρίσει οἱ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες γιὰ τὴ σύλληψί σου... "Αν ξέρουν ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς ἔκανες ἐσὺ τὴ ληστεία, εἶσαι χαμένος!

— Πῶς νὰ κάνω λοιπόν; Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς ἐμποδίσω νὰ μάθουνε ποιὸς εἶμαι, ἐφόσον θὰ ὁδηγήσω τὸ ἀεροπλάνο. Δὲ γίνεται ἀλλοιῶς.

— 'Απλούστατα, θ' ἀλλάξης ἐμφάνισι καὶ προσωπικότητα, πρὶν ἀπ' τὸ κόλπο! 'Από αὔριο κι' ὅλας. Θὰ χαθῆ ὁ Χάρρυ Γκρίφιν καὶ θὰ δώση τὴ θέσι του σ' ἕνα κάποιο Χάρρυ Γκρήν. Αὐτὸς ὁ Χάρρυ Γκρὴν θὰ κλέψη τὰ διαμάντια. "Υστερα θὰ παραχωρήση κι' αὐτὸς τὴ θέσι του στὸ Χάρρυ Γρίφιν. "Ετσι, ἡ ἀστυνομία θὰ κυνηγάη τὸν ἀνύπαρκτο Χάρρυ Γκρήν, κι' ὄχι σένα.

'Ο Χάρρυ πέρασε τὸ χέρι του μέσα ἀπ' τὰ μαλλιά του.

— Πιστεύεις πῶς μπορεῖ νὰ γίνη, αὐτό; εἶπε.

—Ναί, βέβαια,. Μὰ θὰ χρειαστῆ ν' ἀλλάξης ὄχι μόνο τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σου, τὴ στάσι σου, τὸ περπάτημά σου, τὸν τρόπο ποὺ ντύνεσαι καὶ ποὺ μιλᾶς, τὸν τόνο τῆς φωνῆς σου, ἀλλὰ καὶ τὴν προσωπικότητά σου ἀκόμα. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ σένα... Πόσον καιρὸ ἔχομε ἀκόμα μπροστά μας;

— Εἴκοσι μέρες.

'Η Γκλόρια κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Σὲ εἴκοσι μέρες μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρουμε, εἶπε. Θὰ πᾶς αὔριο στὸ ἀεροδρόμιο νὰ δῆς τοὺς παληοὺς συναδέλφους σου καὶ θὰ τοὺς ἀναγγείλης ὅτι φεύγεις γιὰ τὴ Νέα 'Υόρκη, γιὰ νὰ βρῆς δουλειά.

'Ο Χάρρυ κοκκίνισε.

— "Α, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε. Δὲ θέλω νὰ τοὺς ξαναδῶ, ἔπειτα ἀπ' ὅ,τι ἔγινε... Γιατί νὰ τοὺς πῶ πὼς θὰ πάω στὴ Νέα 'Υόρκη;

—Πρέπει, τόνισε ἡ Γκλόρια. Μετὰ τὴ ληστεία, ἡ ἀστυνομία θὰ στρέψη τὶς ἐρευνές της πρὸς τὸ προσωπικὸ τῆς 'Εταιρείας. 'Αργὰ ἢ γρήγορα, θ' ἀνακαλύψη πὼς ἐπρόκειτο νὰ ὁδηγήσης αὐτὸ τὸ ἀεροπλάνο ποὺ μετέφερε τὰ διαμάντια. Θὰ γίνης ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπόπτους. Κι' ὁ ἀφεντικός σου δὲ θὰ πῆ, βέβαια, καλὰ γιὰ σένα!

»Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βρίσκεσαι μακρυὰ ἀπὸ δῶ, πολὺ πρὶν ἀπ' τὸ κόλπο. Θὰ πᾶς στὴ Νέα 'Υόρκη καὶ θὰ μείνης σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Πρέπει νάσαι σὲ θέσι ν' ἀποδείξης πὼς βρισκόσουν στὴ Νέα 'Υόρκη, ἔστω κι' ἂν θὰ χάνωνται ὕστερα τὰ ἴχνη σου.

»Πρέπει ἀκόμα νὰ βρῆς μιὰ δουλειὰ ποὺ θὰ προϋποθέτη συχνὰ ταξειδία καὶ μετακινήσεις... σὰν ἐμπορικὸς ἀντιπρόσωπος, ἂς ποῦμε. Θὰ δοῦμε ἀργότερα τὶς λεπτομέρειες. Γιὰ τὴν ὥρα, σοῦ δίνω τὶς γενικὲς γραμμὲς ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσης.

— Παραδέχομαι πὼς ἔχεις δίκηο σ' ὅλα, εἶπε ὁ Χάρρυ. Σκέφτηκες ὅμως, διάβολε, τί θὰ κοστίση ἕνα ταξειδι στὴ Νέα 'Υόρκη; Εἶν' ἀδύνατο νὰ γίνη!

— Μὴν ἀσχολῆσαι προσωπικὰ μὲ τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα. "Ακουσέ με μονάχα μὲ προσοχή.

»Θὰ φροντίσης λοιπὸν νὰ σὲ προσέξουν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου, γιὰ νὰ σὲ θυμοῦνται ἀργότερα, ὅταν τοὺς ρωτήση ἡ ἀστυνομία γιὰ σένα. Θὰ βρῆς μιὰ θέσι ἐμπορικοῦ ἀντιπροσώπου. Εἶν' εὔκολο, ἂν δεχτῆς νὰ δουλεύης μόνο μὲ προσοστά, χωρὶς μισθό.

»'Εγὼ θὰ βρίσκωμαι τότε στὴ Νέα 'Υόρκη. Θὰ μὲ συναντήσης ἐκεῖ, προσέχοντας ὅμως νὰ μὴ σ' ἀντιληφτῆ κανείς. Θὰ σὲ μακιγιάρω, θὰ σὲ μεταμορφώσω σὲ Χάρρυ Γκρήν.

»Πρὶν φύγης ἀπ' τὴ Νέα 'Υόρκη, θὰ γράψης σὲ τρεῖς-τέσσερες φίλους σου. Θὰ μάθουμε τὶς διευθύνσεις διαφόρων ξενοδοχείων τοῦ Κάνσας Σίτυ, τοῦ Πίτσμπουργκ, τοῦ Ντητρόϊτ καὶ τῆς Μιννεαπόλεως, καὶ θὰ τὶς γράψης στὴν ἐπικεφαλίδα αὐτῶν τῶν γραμμάτων σου. Θὰ διηγῆσαι στοὺς φίλους σου ὅτι ταξειδεύεις κι' ὅτι εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος. 'Εγὼ θὰ πάω νὰ ταχυδρομήσω τὰ γράμματα ἀπ' αὐτὲς τὶς πόλεις.

»Βλέπεις, θὰ μὰς χρειαστοῦν ἀποδείξεις ὅτι ταξείδευες, τὴν ἐποχὴ τῆς ληστείας. Κι' ἡ μοναδικὴ ἀπόδειξι ποὺ θὰ μποροῦμε νὰ παρουσιάσουμε, θἄναι οἱ ταχυδρομικὲς σφραγῖδες πάνω στὰ γράμματά σου.

— Μιὰ στιγμή... θέλησε νὰ πῆ ὁ Χάρρυ.

— "Αφισέ με νὰ τελειώσω. 'Αφοῦ προετοιμάσης τὸ ἄλλοθί σου, θὰ ξαναρθῆς ἐδῶ νὰ συναντήσης τὸ Μπέν. Θὰ ἐγκατασταθῆς σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τελευταίας τάξεως καὶ θὰ φροντίσης νὰ τραβήξης τὴν προσοχή, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο. Θὰ λὲς πὼς εἶσαι πρώην πιλότος καὶ πὼς ζητᾶς δουλειὰ στὴν ἀεροπορία. Θὰ φέρνεσαι ἄσχημα, πρόστυχα... Εἶν' ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ σὲ θυμοῦνται ὅλοι!

»Θὰ πᾶς νὰ βγάλης φωτογραφίες, θὰ ἀρνηθῆς νὰ τὶς πληρώσης, μὲ τὴ δικαιολογία πὼς δὲν εἶναι πετυχημένες, θὰ κάνης ὁλόκληρη σκηνή. "Ετσι, ὁ φωτογράφος, ὅταν διαβάση τὴν περιγραφὴ σου στὶς ἐφημερίδες, θὰ σὲ θυμηθῆ ἀμέσως καὶ θὰ δώση στὴν ἀστυνομία ἕνα ἀντίτυπο τῆς φωτογραφίας σου.

»Καταλαβαίνεις τώρα ποῦ θέλω νὰ καταλήξω; 'Εφόσον ὅλοι θὰ κυνηγάνε γιὰ τὴ ληστεία τὸ Χάρρυ Γκρήν, δὲ θὰ ἐνδιαφερθοῦν καθόλου γιὰ σένα, τὸ Χάρρυ Γκρίφιν.

'Ο Χάρρυ κύτταξε τώρα τὴ Γκλόρια μὲ θαυμασμό.

— Μὰ ἐσὺ εἶσαι περίφημη! φώναξε. Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε;.. 'Εγὼ δὲ θὰ τὰ σκεπτόμουν ποτέ, ὅλ' αὐτά... Σίγουρα, ἔτσι θὰ τοὺς ξεφύγω!

— Μὴν ἔχης τόση πεποίθησι. Εἶν' εὔκολο πάντα νὰ κάνης καμμιὰ κουταμάρα καὶ νὰ προδοθῆς. 'Ωστόσο, θἄχης τοὐλάχιστον κάποιες πιθανότητες νὰ γλυτώσης.

—"Ολα θὰ πᾶνε καλά, εἶμαι βέβαιος! Θαυμάσια ἡ ἰδέα σου! Μόνο σ' ἕνα σημεῖο δὲ συμφωνῶ μαζί σου: Θέλω νὰ δῶ τὸ Ντελάνεϋ πρὶν φύγω γιὰ τὴ Νέα 'Υόρκη. "Αν δὲ συμφωνήσουμε, θὰ πρέπη νὰ βρῶ κάποια ἄλλη λύσι, καὶ τότε θἄναι ἀνώφελο τὸ ταξεῖδι στὴ Νέα 'Υόρκη.

—"Οχι! Πρέπει νὰ τὸν συναντήσης ὡς Χάρρυ Γκρήν, ἐπέμεινε ἡ Γκλόρια. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μάθη ποιὸς εἶσαι πραγματικά.

»Τὸν ξέρω καλά, τὸ Μπέν. Εἶναι ἱκανὸς νὰ σὲ προδώση. "Αν τυχὸν ἡ ἀστυνομία ὑποψιαστῆ πὼς ἔχει αὐτὸς τὰ διαμάντια καὶ τὸν ἀνακρίνη μὲ τὸν τρόπο ποὺ ξέρει αὐτή, θὰ μιλήση, θὰ τὰ πῆ ὅλα!

»Δὲν τὸν ξέρεις, ἐσύ. 'Εγὼ τὸν ξέρω... 'Αφοῦ πάρης τὰ λεφτά, θὰ ἐξαφανιστῆς ὡς Χάρρυ Γκρήν, ὥστε νὰ μὴ μπορέση ποτὲ νὰ ξαναβρῆ τὰ ἴχνη σου οὔτε ὁ Μπὲν οὔτε ἡ ἀστυνομία. Εἶναι σπουδαῖο αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω!

'Ο Χάρρυ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Κολά, σύμφωνοι, εἶπε. Θὰ συναντήσω τὸ Ντελάνεϋ στὴν ἐπιστροφή μου ἀπ' τὴ Νέα 'Υόρκη... Μὰ πῶς θὰ πάω ἐκεῖ; Μὲ τὰ πόδια;... Χρειάζονται τὸ λιγώτερο 1.000 δολλάρια γιὰ τὸ ταξεῖδι σου καὶ τὸ δικό μου, γιὰ τὶς μετακινήσεις σου στὶς ἄλλες πόλεις, γιὰ τὴ διαμονή μου στὸ ξενοδοχεῖο. 'Αδύνατο νὰ τὰ βγάλουμε πέρα μὲ λιγώτερα... Ποῦ θὰ τὰ βροῦμε, τόσα λεφτά;

'Η Γκλόρια πέρασε στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ ξαναγύρισε σὲ μερικὰ λεπτὰ κρατῶντας μιὰ πέτσινη μπιζουτιέρα. Τὴν ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι, τὴν ἄνοιξε κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ μικρὴ παρακάμπα μὲ διαμάντια κι' ἕνα χρυσὸ βραχιόλι μὲ ζωφείρια. Τὰ πέταξε πάνω στὰ γόνατα τοῦ Χάρρυ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μποροῦμε νὰ πάρουμε πολλὲς χιλιάδες δολλάρια ἀπ' αὐτὰ τὰ δυό... Τὰ εἶχα φυλάξει γιὰ τὶς ἄσχημες μέρες.

'Ο Χάρρυ ἐξέτασε τὰ δυὸ κοσμήματα. "Επειτα τὴν κύτταξε.

— Εἶναι πολὺ ὅμορφα, εἶπε. Κρῖμα νὰ τὰ πουλήσης!

—"Οχι, δὲν τὰ χρειάζομαι, βεβαίωσε ἡ Γκλόρια. Τί νὰ τὰ κάνω; Πότε θἄχω τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ φορέσω;

Σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα του καὶ πῆγε κοντά της.

— Ξέρω πὼς στενοχωριέσαι ποὺ θὰ τ' ἀποχωριστῆς... τῆς εἶπε, παίρνοντάς την στὴν ἀγκαλιά του. "Εννοια σου ὅμως, θὰ σοῦ ἀγοράσω ἀργότερα ἄλλα, ἀκόμα ὡραιότερα. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι! Μὴ νομίσης πὼς δὲν ἐκτιμῶ ὅ,τι ἔκαμες γιὰ μένα. Σ' ἀγαπῶ ἀκόμα πιὸ πολὺ καὶ σ' εὐχαριστῶ.

'Η Γκλόρια ἔβαζε ὅλα της τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ μὴν κλάψη. 'Εκεῖνος συνέχισε, χαϊδεύοντας τὰ μαῦρα μεταξωτὰ μαλλιά της:

— Θὰ πᾶμε στὸ Λονδῖνο, στὸ Παρίσι, στὴ Ρώμη! Σκέψου τί ζωὴ θὰ κάνουμε, μὲ τόσα λεφτά!... "Οταν βαρεθοῦμε πιὰ νὰ ταξειδεύουμε, θὰ ξαναρθοῦμε ἐδῶ. Θὰ γίνω μέτοχος σὲ μιὰ ἐπιχείρησι ἀεροταξί, καὶ θὰ περάσουμε τὰ ὑπόλοιπα χρόνια μας τρισευτυχισμένα.

— Ναί... μουρμούρισε ἐκείνη σφίγγοντάς του στὴν ἀγκαλιά της. Μποροῦμε μάλιστα καὶ νὰ παντρευτοῦμε...

Τὰ λόγια της αὐτὰ εἶχαν προτρέξει ἀπ' τὴ σκέψι της. Μετάνοιωσε μόλις τὰ πρόφερε καὶ θύμωσε μὲ τὸν ἑαυτό της.

— Γιατί ὄχι; εἶπε ὁ Χάρρυ. "Ενοιωθε τώρα εὐγνωμοσύνη γι' αὐτήν, κι' ὁ γάμος μοιζί της τοῦ φαινόταν περίφημη ἰδέα.

— Θὰ σ' εὐχαριστοῦσε νὰ μὲ παντρευτῆς, Γκλόρια; πρόσθεσε.

'Εκείνη τραβήχτηκε πίσω, γιὰ νὰ τὸν κυττάξη στὰ μάτια.

— Καὶ βέβαια! ἀπάντησε. Θἄμαι εὐτυχισμένη, ἂν γίνω γυναίκα σου.

Σκεπτόταν συγχρόνως ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ τῆς πρότεινε γάμο ἕνας ἄντρας!

— Σύμφωνοι λοιπόν, θὰ παντρευτοῦμε. Μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βιαστοῦμε Νὰ τελειώσουμε πρῶτα τὴ δουλειά... Δὲ συμφωνεῖς καὶ σύ·

— Γιατί ὄχι αὔριο, Χάρρυ;

—Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ βία.. ἀπάντησε, φιλῶντας την. Δὲ θέλω νἄχω καμμιὰ σκοτοῦρα στὸ κεφάλι μου, ὅταν θὰ παντρευτῶ. Θέλω νἄναι ἡ ζωή μας ἕνας ἀτέλειωτος μήνας τοῦ μέλιτος... "Ας τελειώσουμε πρῶτα μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι

— Καλά, ὅπως θέλεις.. εἶπε ἡ Γκλόρια, λίγο λυπημένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ι

Εἶχε ἐξελιχθῆ πολὺ ὁ Μπὲν Ντελάνεϋ, ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε χωρίσει ἀπ' τὴ Γκλόρια.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἦταν ἀκόμη ἕνας φιλόδοξος γκανγκστερ, ποὺ κυνηγοῦσε τὸ εὔκολο καὶ γρήγορο κέρδος, ὅπου κι' ἂν τὸ εὕρισκε. "Αν συναντοῦσε κάποια ἀντίστασι, ἀπαντοῦσε μὲ σφαῖρες.

Τώρα ὅμως εἶχαν ἀλλάξει τὰ πράγματα. 'Εθεωρεῖτο ἄνθρωπος «φτασμένος», μὲ μεγάλο κῦρος καὶ μὲ διάφορα πεδία δράσεως.

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἦσαν νόμιμα, ὅπως π.χ τὰ δυὸ νυχτερινὰ κέντρα του, μιὰ ἐπιχείρησι ταξὶ κι' ἕνα ξενοδοχεῖο πολυτελείας στὸ Λόνγκ Μπήτς. "Ολες αὐτὲς τὶς ἐπιχειρήσεις δουλειὲς τὶς εἶχε χρηματοδοτήσει μὲ τὰ κέρδη του ἀπὸ ἄλλες, κρυφὲς καὶ παράνομες: λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν, ἐκβιασμούς, σωματεμπορία, ἁπάτες. Κέρδιζε ἐπίσης ὄχι λίγα, ἀγοράζοντας καὶ μεταπουλῶντας κλεμένα κοσμήματα, κι' εἶχε ἀποκτήσει τὴ φήμη πὼς ἦταν ὁ κλεπταποδόχος ποὺ πλήρωνε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον.

"Εμενε σὲ μιὰ θαυμάσια βίλλα μὲ τεράστιο κῆπο, στὸ Σάνσετ Μπούλβαρτ. Στὴ δεξιὰ πτέρυγα τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ εἶχε ἐγκαταστήσει τὰ γραφεῖα του, ἀπ' ὅπου διεύθυνε τὶς ἐπιχειρήσεις του.

Δὲν εἶχε πιὰ ἀνάγκη νὰ κρατᾶη ὅπλα πάνω του. Τὰ μέσα του τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ διατηρῆ ἕνα μικρὸ στρατὸ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ φρόντιζαν γιὰ τὰ συμφέροντά του καὶ τσάκιζαν κάθε συναγωνιστὴ ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ κατοπατήση τὰ οἰκοπεδά του. Ἐξ ἄλλου, μ' ἕνα σεβαστὸ ποσὸν ποὺ πλήρωνε κάθε χρόνο σὲ διάφορους ἀστυνομικούς, εἶχε ἐξασφαλίσει ἀπόλυτη ἀσφάλεια κι' ἀτιμωρησία.

Μιὰ Δευτέρα πρωΐ, καθότανε στὸ γραφεῖο του, σ' ἕνα δωμάτιο πλούσια ἐπιπλωμένο, μὲ μιὰ τεράστια τζαμαρία ποὺ ἔ-

Γιὰ νὰ ἔχετε ἕναν ΥΠΝΟ
ἤρεμο καὶ εὐχάριστο

'Ο καθηγητὴς τῆς 'Ιατρικῆς Ι. Ε. SIEBEL λέγει, κατὰ τὸ περιοδικὸ «THE BREWER' S DIGEST», Σεπτ. 1944, σελ. 27: «"Οταν πίνετε μπύρα πρὶν κοιμηθῆτε, ἔχετε ἕναν ἥρεμο καὶ εὐχάριστο ὕπνο». 'Η μπύρα εἶναι ἕνα τονωτικὸ ποὺ ὑποβοηθεῖ νὰ ἀντέχουμε καλύτερα τὴν κούρασι. Εἶναι τὸ πιὸ πλούσιο ποτὸ σὲ βιταμίνες. Εἶναι ἐπίσης ἡ πιὸ πλούσια τροφὴ σὲ ἔνζυμα ποὺ διευκολύνουν τὴν πέψι. 'Από σήμερα πίνετε τακτικὰ μπύρα στὰ γεύματά σας καὶ ὁποιαδήποτε ὥρα διψᾶτε. Προσφέρετέ την ἐπίσης καὶ στοὺς φίλους σας. Εἶναι μιὰ πραγματικὴ ἀπόλαυσις ἡ γευστικὴ καὶ θρεπτικὴ μπύρα ΦΙΞ.

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΟΜΠΕΪΑ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΑ

Ἐξαλείφει τὴ ἴχνη τοῦ χρόνου καὶ δίνει ἕνα δροσερὸ καὶ νεανικὸ δέρμα. Ἐκτὸς τῶν ἐξ σταθερῶν χρωματισμῶν προσφέρεται καὶ σὲ τρεῖς εἰδικούς χρωματισμοὺς γιὰ τὶς Ἑλληνίδες: PECHE - MATGITAN.

Εἶναι εἰδικὴ σύνθεσι ἀνάλογη μὲ τὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες καὶ τὸν ἡλιακὸ φωτισμὸ τῆς Ἑλλάδος.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Δίνει μιὰ φυσικὴ στιλπνότητα στὰ μαλλιὰ καὶ τὰ διατηρεῖ πάντα καλοχτενισμένα

Ζητήσατε ἐπιμόνως τὸ κουτὶ νὰ γράφῃ τὴν λέξιν **NEON**

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΟΜΠΕΪΑ

Καλλυντικὸ τῆς μεγάλης ἀρωματοποιΐας

PIVER - PARIS

"Γνώμη"

Ἀδυνάτισμα ταχὺ καὶ χωρὶς κίνδυνο. Ἐξαφάνισις τῆς κυτταρίτιδος καὶ ρυτίδων. Ξανάνειωμα προσώπου καὶ σώματος διὰ ἐντελῶς νέων θεραπειῶν τοῦ Φυσιοθεραπευτηρίου Αἰσθητικῆς καὶ ἀνανεώσεως τῶν ἱστῶν MEGALOFON, ὁδὸς Ἀκαδημίας 19, 2ος ὄροφος. Τηλ. 612-728. Ἀποτρίχωσις ριζική. Θεραπεία φαλάκρας ἀκμῆς, couperose, ἐλιῶν. Πίλινγκ βιολογικόν.

Παστίλλιες

Pharyngol

Κατὰ τῆς Γρίππης ἡ Ἀμυγδαλίτιδος

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

«LADAS»

ΙΑΤΡΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΧ. ΛΑΔΑ

ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 35 — Τηλ. 32-692

ΔΕΧΕΤΑΙ :

Ἀπὸ 10 π. μ. ἕως 3 μ. μ.

Διατηρῆστε τὴν σιλουέττα σας ΜΕ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephen's

βλεπε στὴν πισίνα καὶ στὸν κῆπο μὲ τὶς ἀνθισμένες τριανταφυλλιές. Ἐξέταζε τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ μηνός, ποὺ τοῦ εἶχε ἑτοιμάσει ὁ λογιστής του.

Τὰ ἀποτελέσματα δὲν τοῦ ἀρέσανε καθόλου. Τὰ κέρδη ἐλαττώνονταν, τὰ ἔξοδα μεγάλωναν. Ὅπως ἔδειχναν οἱ ἀριθμοί, ὡρισμένοι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του εἶχαν πετάξει τὰ λεφτὰ ἀπ' τὸ παράθυρο...

Τὸ τραχὺ πρόσωπό του εἶχε χλωμιάσει λίγο, ἐνῶ σημείωνε τὸ ποσὸν ποὺ θὰ τοῦ ἀπόμενε ἀφοῦ θὰ πλήρωνε τὰ τρέχοντα ἔξοδα. Ἦταν πολὺ μικρότερο ἀπ' ὅσο πρόβλεπε.

Ὄχι πὼς ἦταν ἀσήμαντο... Σὲ κάθε ἄλλη στιγμή, θὰ τὸ θεωροῦσε ἱκανοποιητικό. Μὰ ἐφέτος ἤθελε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴ μεγάλη φιλοδοξία τῆς ζωῆς του: ν' ἀγοράσῃ ἕνα γιωτ τῶν 5.000 τόννων, γιὰ εἴκοσι ἐπιβάτες, μὲ αἴθουσα χοροῦ καὶ μὲ πισίνα.

Τοῦ φαινότανε πὼς ἕνα τέτοιο γιωτ θ' ἀποτελοῦσε τὴ σφραγίδα τῆς ἐπιτυχίας του. Μὰ αὐτοὶ οἱ «λωποδύτες» οἱ ναυπηγοὶ τοῦ εἶχαν ζητήσει ἕνα ποσὸν ἐξωφρενικό, γιὰ νὰ τοῦ τὸ φτιάξουν ὅπως τόθελε. Καὶ τώρα ἔβλεπε ἀπ' τοὺς λογαριασμούς του ὅτι δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ παραγγείλῃ ἐφέτος, γιατὶ θὰ τοῦ ἔλειπε 1 ἑκατομμύριο δολλάρια. Ποῦ νὰ τὰ βρῇ τόσα πολλὰ λεφτά;...

Αὐτὸ τὸ πρόβλημα τὸν ἀπασχολοῦσε, ὅταν χτύπησε τὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο, ποὺχε πάνω στὸ γραφεῖο του.

— Κύριε Ντελάνεϋ, σᾶς ζητεῖ κάποια μὶς Γκλόρια Ντεΐν, τοῦ ἀνάγγειλε ἡ φωνὴ τῆς γραμματέως του.

Ὁ Μπὲν δὲ σήκωσε καθόλου τὸ κεφάλι του ἀπ' τοὺς λογαριασμούς του.

— Δὲν τὴν ξέρω, οὔτε κι' ἔχω διάθεσι νὰ τὴ γνωρίσω, ἀπάντησε. Πέστε της πὼς εἶμαι ἀπασχολημένος.

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ Ντελάνεϋ ξαναγύρισε στοὺς λογαριασμούς. Συγχρόνως ὅμως ἐπαναλάμβανε μηχανικὰ μὲ τὸ νοῦ του τ' ὄνομα ἐκεῖνο: Γκλόρια Ντεΐν...

Δὲν τοῦ ἦταν ἄγνωστο ὡστόσο! Ποῦ τὄχε ξανακούσει;

Σκέφθηκε, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του... Γκλόρια Ντεΐν... Γκλόρια... Μὰ ναί, βέβαια! Ἅπλωσε ἀμέσως τὸ χέρι του καὶ πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τηλεφώνου.

— Εἶν' ἐκεῖ ἀκόμα ἡ Γκλόρια Ντεΐν; ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε Ντελάνεϋ. Λέει πὼς πρόκειται γιὰ κάποιο ζήτημα προσωπικὸ καὶ ἐπεῖγον.

Ὁ Μπὲν ἔκαμε ἕνα μορφασμό. Σίγουρα, θἄθελε νὰ τοῦ ζητήσῃ λεφτά... Δίστασε λίγο. Ὕστερα θυμήθηκε τὶς ὡραῖες στιγμὲς ποὺ εἶχε περάσει μαζί της, κι' ἀποφάσισε νὰ τὴ δεχτῇ.

Ἀλήθεια, πόσο εὐτυχισμένοι ἦσαν τότε! Δὲν εἶχε σκοτοῦρες καὶ μπελάδες, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο..

—"Ας περάσῃ, εἶπε στὴ γραμματέα του. Τῆς δίνω δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὅταν χτυπήσω τὸ κουδοῦνι, θἀρθῆτε νὰ μᾶς διακόψετε.

— Μάλιστα, κύριε Ντελάνεϋ.

Ἔσπρωξε δίπλα τὰ χαρτιὰ ποὺ σκέπαζαν τὸ τραπέζι του, ἄναψε ἕνα πούρο, σηκώθηκε καὶ πῆγε ὡς τὸ παράθυρο. Κύτταξε τὸν καλοπεριποιημένο κῆπο του καὶ τὴν πισίνα, ποὺταν τὸ χειμῶνα σκεπασμένη μὲ τζάμια κι' εἶχε τὸ νερό της σὲ μόνιμη θερμοκρασία 21 βαθμῶν.

"Ἔβλεπε τὴ Φεύ, ὄρθια στὴν ἄκρη τῆς πισίνας, νὰ διορθώνῃ τὴν κόκκινη σκούφια τοῦ μπάνιου της. Θαύμασε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὶς τέλειες ἀναλογίες τοῦ κορμιοῦ της, τὰ ψηλὰ καὶ ἡλιοψημένα πόδια της... Δὲν ἦταν πολὺ ἔξυπνη αὐτὴ ἡ κοπέλλα, εἶχε ὅμως ἕνα σῶμα μοντέρνας Ἀφροδίτης!

Ὁ Μπὲν στράφηκε, ἀκούγοντας ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα. Κι' εἶδε νὰ μπαίνῃ ἡ Γκλόρια Ντεΐν.

Τὴν κύτταξε... καὶ μετάνοιωσε κι' ὅλας γιὰ τὴν αὐθόρμητη ἀπόφασί του νὰ τὴ δεχτῇ. "Οχι, δὲ μποροῦσε νάταν ἡ Γκλόρια, ἡ γυναῖκα αὐτὴ μὲ τὰ χλωμὰ μάγουλα καὶ τὴν κουρασμένη φυσιογνωμία! Θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ γιὰ μητέρα τῆς Φεύ!

Καὶ πῶς ἦταν ντυμένη!... Σίγουρα, θἄχε πάρει τὴν κάτω βόλτα. Καὶ τώρα ἐρχότανε νὰ τοῦ ζητήσῃ λεφτά.

Μὰ κι' ἡ Γκλόρια, ὅσο κι' ἂν περίμενε νὰ τὸν βρῇ ἀλλαγμένον, ἔπειτα ἀπ' τὶς φωτογραφίες του ποὺχε δῇ στὶς ἐφημερίδες, δοκίμασε πάντως μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι...

"Οχι τόσο γιὰ τὸ «προγοῦλι» του, οὔτε γιὰ τὰ ψαρὰ μαλλιά του ποὺ ἄρχιζαν ν' ἀραιώνουν. Αὐτὰ ἦταν φυσικά, ἐφόσον θἄχε κλείσει τώρα τὰ 53 ἢ τὰ 54... Μὰ ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔκαμε προπάντων ἐντύπωσι, ἦταν ἡ ἀρρωστημένη ἀπάθεια τοῦ προσώπου του, ποὺ τὸ ἤξερε ἄλλοτε ζωντανό, εὐκίνητο κι' ἡλιοκαμένο. Τώρα εἶχε πάρει ἕνα χρῶμα ἀποκοιτρινο καὶ τὴν ἀκινησία μιᾶς μάσκας. Κι' ἡ ματιά του ἦταν σκληρὴ σὰν τὸ γρανίτη κι' ἀνήσυχη σὰν τοῦ ὄρνιου.

— Τί συμβαίνει; τὴ ρώτησε ξερά, ἀνυπομονώντας νὰ βάλῃ τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἐνοχλητικὴ ἐπίσκεψι. "Εχω πολλὴ δουλειά, ξέρεις! Σὲ δέχτηκα μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲ μοῦ φάνηκε σωστὸ νὰ σὲ διώξω χωρὶς νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια... Τί τρέχει λοιπόν;

Ἡ Γκλόρια κοκκίνισε κι' ὕστερα χλώμιασε. Θὰ μποροῦσε νὰ τῆς δείξῃ λίγη φιλία, νὰ τῆς πῇ νὰ καθήσῃ, νὰ τὴ ρωτήσῃ τί γινότανε...

Μὰ ἀφοῦ τῆς φερνόταν ἔτσι, θ' ἀκολουθοῦσε κι' αὐτὴ μιὰ ἀνάλογη τακτική. "Επρεπε νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του, πρὶν προλάβῃ νὰ τὴ διώξῃ, ὅπως σκόπευε νὰ κάνῃ πολὺ γρήγορα...

—Ὑπάρχουνε κάπου διαμάντια 3 ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Σ' ἐνδιαφέρουνε; τοῦ εἶπε.

Τὸ πρόσωπό του δὲν ἄλλαξε καθόλου ἔκφρασι. Ἀπὸ μιὰ κίνησι ὅμως τοῦ κεφαλιοῦ του, ἡ Γκλόρια κατάλαβε πὼς εἶχε κεντήσει τὴν περιέργειά του. Τὸν ἤξερε καλά, γιατὶ εἶχε ζήσει 14 μῆνες μαζί του...

— Τί εἶν' αὐτὰ τὰ διαμάντια; τὴ ρώτησε.

— Μπορῶ νὰ καθήσω; "Η μήπως οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν πιὰ δικαίωμα νὰ κάθωνται, μπροστά σου;

Ὁ Ντελάνεϋ χαμογέλασε. Τοῦ ἄρεσε νὰ τοῦ φέρνωνται ἔτσι. Εἶχε βαρεθῆ πιὰ τοὺς κόλακες.

— Μὰ βέβαια, κάθησε, τῆς εἶπε. Κι' ἐξήγησέ μου περὶ τίνος πρόκειται. "Εχω πολλὴ δουλειά, σοῦ τὸ ξαναλέω... Τί εἶν' αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τὰ διαμάντια;

Μά, τώρα ποὺ καταλάβαινε πὼς εἶχε κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον του, ἡ Γκλόρια δὲν εἶχε πιὰ κανένα λόγο νὰ βιαστῇ. Κάθησε, πῆρε ἕνα τσιγάρο ἀπ' τὸ χρυσὸ κουτὶ ποὺ βρισκότανε πάνω στὸ τραπέζι, καὶ κύτταξε τὸ Μπέν. Ἐκεῖνος τῆς πρόσφερε τὸν ἀναπτῆρα του.

Ἀφοῦ ἄναψε τὸ τσιγάρο της, τοῦ εἶπε:

— Κάποιος γνωστός μου θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ. Πιστεύει πὼς μπορεῖ νὰ κλείσῃ μιὰ δουλειὰ μαζί σου... Δὲν ἤθελα ν' ἀνακατευτῶ ἐγώ, ἀλὰ πρόκειται γιὰ κάποιον ποὺ μ' ἐξυπηρέτησε καὶ τοῦ χρωστάω εὐγνωμοσύνη. Φοβᾶται πὼς δὲ θὰ τὸν δεχτῇς, ἂν δὲν ἔχῃ κάποια σοβαρὴ αἰτία. Γι' αὐτὸ ἀνέλαβα νὰ μεσιτέψω...

»Ἔχει νὰ διαθέσῃ κάτι διαμάντια, ποὺ ἀξίζουν 3 ἑκατομμύρια δολλάρια. Πιστεύει δὲ πὼς εἶσαι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖς νὰ τ' ἀγοράσῃς.

— Ποῦ τὰ βρῆκε·

— Δὲν ξέρω, [illegible] καὶ θέλω νὰ τὸ μάθω. Ὅπω[illegible] σοῦ εἶπα, θέλησα νὰ τὸν ἐξυπηρετήσω, καὶ γι' αὐτὸ ἤρθα νὰ σὲ δῶ.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ γνωστός σου;

— Λέγεται Χάρρυ Γκρὴν καὶ μένει στὸ Πίτσμπουργκ. Στὸν πόλεμο, ἦταν πιλότος στὴν ἀεροπορία καὶ πληγώθηκε στὸ πόδι. Ἔμεινε λίγο κουτσός. Πουλάει βενζίνη καὶ πετρέλαιο μὲ προμήθεια, μὰ δὲν κερδίζει πολλὰ πράγματα.

Ὁ Μπὲν ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Καὶ πῶς ἀνακατεύτηκε τώρα μὲ τὰ διαμάντια;

— Δὲν ξέρω, σοῦ λέω.

—"Ακουσε, μικρή μου! Νομίζω πὼς μὲ κάνεις νὰ χάνω τὴν ὥρα μου ἀδίκως... Διαμάντια τριῶν ἑκατομμυρίων... Θ' ἀστειεύεσαι, βέβαια!

Ἡ Γκλόρια τὸν κύτταξε.

— Τοῦ τόπα ἐγὼ πὼς δὲ θὰ μὲ πίστευες, μὰ αὐτὸς ἐπέμενε νάρθῶ νὰ σὲ δῶ. "Ας εἶναι, μὲ συγχωρῆς, Μπέν. Δὲ θέλω νὰ σ' ἀπασχολήσω περισσότερο.

Καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

Καθὼς ὁ Μπὲν ἅπλωνε τὸ χέρι του πρὸς τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ γραμματέα του πὼς ἦταν ἕτοιμος νὰ δεχτῇ τὸν ἑπόμενο ἐπισκέπτη, ἔπεσε ἡ ματιά του στοὺς λογαριασμούς του.

Τρία ἑκατομμύρια δολλάρια... "Αν τυχὸν ὑπῆρχαν πραγματικὰ αὐτὰ τὰ διαμάντια, θὰ τοῦ πρόσφεραν ἴσως τὸ μέσον νὰ φτιάσῃ ἀμέσως τὸ γιώτ του...

— Στάσου μιὰ στιγμὴ ἀκόμα! εἶπε στὴ Γκλόρια. Εἶν' ἐν τάξει αὐτὸς ὁ γνωστός σου;

—'Εγγυῶμαι γι' αὐτόν. "Αν δὲν ἤμουν ἀπόλυτα βέβαιη, δὲ θὰ βρισκόμουν ἐδῶ τώρα.

— Πιστεύεις πὼς ἔχει πραγματικὰ τὰ διαμάντια;

—'Υποθέτω. Δὲν ξέρω, σοῦ εἶπα. Πάντως, πρόκειται γιὰ ἄνθρωπο σοβαρὸ καὶ ἀξιόπιστο... "Αν ὅμως δὲν ἔχῃς ἐσὺ καιρὸ νὰ τὸν δεχτῇς, πιστεύω πὼς θὰ βρῇ κανέναν ἄλλον, γιὰ νὰ κλείσῃ τὴ δουλειά.

Ὁ Μπὲν δίστασε. "Υστερα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

— Σύμφωνοι! Δὲν ἔχω νὰ χάσω τίποτα, ἂν τὸν ἰδῶ. Πῶς λέγεται;

— Χάρρυ Γκρήν.

— Πές του νάρθῇ ἐδῶ αὔριο. Νὰ τηλεφωνήσῃ προηγουμένως στὴ γραμματέα μου γιὰ νὰ τοῦ ὁρίσῃ μιὰ ὥρα.

— Δὲ θὰ βρίσκεται στὸ Λὸς "Αντζελες πρὶν ἀπὸ τὶς 16 τοῦ μηνός. Καὶ δὲ θέλει νὰ τὸν δοῦνε νάρχεται ἐδῶ. Μπορεῖ νὰ σοῦ τηλεφωνήσῃ καὶ νὰ ὁρίσετε ραντεβοὺ κάπου ἀλλοῦ, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σου;

—"Ακου νὰ σοῦ πῶ! "Αν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ κάνῃ νὰ χάσω ἄδικα τὸν καιρό μου, θὰ τὸ μετανοιώσῃ... Γιατί δὲ θέλει νάρθῃ ἐδῶ, διάβολε;

— Μπορεῖς νὰ ρωτήσῃς τὸν ἴδιο, ἀπάντησε ἡ Γκλόρια, νοιώθοντας μιὰ ἀνατριχίλα στὴ ραχοκοκκαλιά της.

Ὁ Μπὲν ἔκαμε μιὰ νευριασμένη χειρονομία.

— Καλά, εἶπε. Πές του νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ...

Σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε, πηγαίνοντας κοντά της:

—"Ηταν ἔκπληξι ποὺ σὲ ξαναεῖδα ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό. Τί γίνεσαι;

— Καλά. Ἐσύ;

Ὁ Μπὲν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Αὐτὸς ὁ Γκρὴν εἶναι ὁ φιλαράκος σου;

—"Οχι. Εἶναι κάποιος ποὺ μοῦ πρόσφερε ἄλλοτε μιὰ ὑπηρεσία. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

— Δὲν ἔχεις λοιπὸν φίλο τώρα;...

Τὰ ψυχρὰ μάτια τοῦ γκάνγκστερ ἦσαν καρφωμένα στὸ πρόσωπο τῆς νέας γυναίκας, διαπεραστικὰ σὰν ἀκτίνες Χ.

— Βρῆκα πιὸ ἁπλὸ νὰ μὴν ἔχω κανένα, ἀπάντησε ἐκείνη. Εἶναι τόσο σπάνιο νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ ἐμπιστευτῇ σ' ἕναν ἄντρα!

Ὁ Μπὲν χαμογέλασε.

— Δικαίωμά σου, αὐτό... ἀπάντησε. Ὡστόσο πρέπει νὰ καταλάβῃς πὼς οἱ ἄντρες ἀγαπᾶνε τὴν ἀλλαγή, τὴν ποικιλία...

Πῆγε ὡς τὸ παράθυρο, μὴ μπορώντας ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ νὰ τῆς δείξῃ τὸ καινούργιο του ἀπόκτημα.

—"Ελα νὰ δῆς κάτι... πρόσθεσε.

Σηκώθηκε κι' ἐκείνη καὶ πῆγε κοντά του. Εἶδαν μέσ' ἀπ' τὸ τζάμι τὴ Φεύ, κοντὰ στὴν πισίνα, ξαπλωμένη πάνω σ' ἕνα φουσκωμένο καουτσουκένιο στρῶμα. Τὰ χρυσὰ μαλλιά της ἦταν χυμένα γύρω ἀπ' τοὺς ὤμους της. Τυλιγμένη μὲ μιὰ πετσέτα, μαύριζε μὲ τὶς ἀκτῖνες μιᾶς λάμπας «τεχνητοῦ ἡλίου».

—"Ομορφη δὲν εἶναι; εἶπε ὁ Μπὲν μ' ἕνα χαμόγελο θριάμβου. Κούκλα σωστή! "Ετσι μ' ἀρέσουνε οἱ γυναῖκες, Γκλόρια: νέες, δροσερές, γεμάτες ζωντάνια, ὅπως ἤσουνα καὶ σὺ ἄλλοτε.

Ἡ Γκλόρια χλώμιασε. Τὰ σαρκαστικὰ ἐκεῖνα λόγια τὴν πλήγωσαν στὴν καρδιά.

— Ναί, εἶναι πολὺ ὄμορφη, ἀπάντησε. Μὰ θὰ γεράσῃ κι' αὐτή. "Ολες μας γερνᾶμε... Μήπως καὶ σὺ νομίζεις πὼς εἶσαι ὄμορφος ὅπως ἤσουν ἄλλοτε;... Γειά σου, Μπέν!

Διέσχισε τὸ δωμάτιο, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε.

Ὁ Μπὲν τὴν κύτταξε ποὺ ἔφευγε, μανιασμένος. Εἶχε πῆ αὐτὴ τὴν τελευταία λέξι, ὅπως πάντα!

Ποιὸς νὰ πίστευε ὡστόσο πὼς θἄχε τέτοιο κατάντημα ἡ Γκλόρια; Κι' αὐτὸς ποὺχε «στσιμπηθῆ» ἄλλοτε μαζί της!... Καλὰ ποὺ ἔκαμε νὰ τὴν παρατήσῃ ἐγκαίρως!

Ξαναγύρισε κοντὰ στὸ γραφεῖο του καὶ σήκωσε τ' ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

—'Εσύ, Μπόργκ; εἶπε. Βγαίνει τώρα ἀπὸ δῶ μιὰ γυναῖκα, ψηλή, μελαχροινή, μ' ἀσπρόμαυρο φόρεμα. Λέγεται Γκλόρια Ντεΐν. Βάλε τὸν Τάγκαρτ νὰ τὴν παρακολουθήσῃ. Νὰ μὴ τὴν χάσῃ καθόλου ἀπ' τὰ μάτια του! Θέλω νὰ μάθω ποῦ μένει, τί κάνει, μὲ ποιοὺς ἔχει σχέσεις... ὅλα τελοσπάντων.

'Απ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἀπάντησε μιὰ φωνὴ χαμηλή, λαχανιασμένη — σὰν φωνὴ ἀθματικοῦ:

—'Εν τάξει. Θὰ φροντίσω.

Ὁ Μπὲν ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ κύταξε μηχανικὰ τὸ στυπόχαρτο τοῦ γραφείου του, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα...

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Χάρρυ Γκρήν; Καὶ ποῦ εἶχε βρῇ ὅλα ἐκεῖνα τὰ διαμάντια; 'Αφοῦ τὰ ἐκτιμοῦσε ἡ Γκλόρια γιὰ 3 ἑκατομμύρια δολλάρια, τόση πρέπει νάταν περίπου ἡ ἀξία τους. Δὲ μποροῦσε νὰ γελαστῇ, αὐτή..

Ξαναγύρισε στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ δῇ πάλι τὴ Φεύ.

«Θὰ γεράσῃ κι' αὐτή. "Ολες μας γερνᾶμε. Μήπως νομίζεις καὶ σὺ πὼς εἶσαι ὅμορφος ὅπως ἄλλοτε;»

'Ά, τὴν παληοκατσίκα! Νὰ τοῦ πῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, σ' αὐτόν, τὸ Μπὲν Ντελάνεϋ!.... Τοῦ εἶχε χαλάσει τὸ κέφι, πρωῒ -πρωῒ!...

II

Ἡ Γκλόρια προχωροῦσε στὸ βουλεβάρτο. 'Απορροφημένη ἀπ' τὶς σκέψεις της, δὲν πρόσεξε καθόλου ἕναν ἄντρα ψηλό, ἄσχημο, ποὺ φοροῦσε ἕνα σκοῦρο παλτὸ κι' ἕνα μαλακὸ καπέλλο μὲ χαμηλωμένο μπόρ, καὶ καθότανε στὸ βολὰν μιᾶς ἀνοιχτῆς «Μπουϊκ», στὴν ἀντικρυνὴ πλευρὰ τοῦ δρόμου.

Τὸ τραχὺ κι' ἀδύνατο πρόσωπό του, ἡ γαμψὴ μύτη του καὶ τὰ λεπτὰ χείλια του ἔκαναν νὰ μοιάζῃ τὸ προφίλ του σὰν ὄρνιου. Κύτταξε τὴ Γκλόρια μέσ' ἀπ' τὸ παρμπρίζ τοῦ αὐτοκινήτου. Τὴν εἶδε νὰ σταματᾶ στὴ στάσι τῶν λεωφορείων καὶ ν' ἀνεβαίνῃ στὸ πρῶτο ποὺ πέρασε.

Ξεκίνησε τότε καὶ παρακολούθησε τὸ λεωφορεῖο.

Στὴ διαδρομή, ἡ Γκλόρια ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της πὼς εἶχε γίνει τὸ πρῶτο σπουδαῖο διάβημα ποὺ πρόβλεπε τὸ σχέδιο τοῦ Χάρρυ: ἡ συνομιλία της μὲ τὸ Μπέν.

Πόσο εἶχε ἀλλάξει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺχαν χωρίσει! Πῶς εἶχαν μπορέσει νὰ εὐτυχήσουν ἄλλοτε μαζί; Τῆς φαινόταν τώρα ἀκατανόητο... Λυπόταν εἰλικρινὰ τὴν ξανθειὰ κοῦκλα ποὺχε δῆ ξαπλωμένη κοντὰ στὴν πισίνα... Θὰ ξεπλήρωνε ἀκριβὰ στὸ Μπὲν ὅσα τῆς εἶχε προσφέρει! Δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ μαραθῇ κι' αὐτή, καὶ τότε ὁ Μπὲν θὰ τὴν πετοῦσε, σὰν στυμένο λεμόνι.

Ἡ πειφρονητικὴ ματιὰ τοῦ γκάνγκστερ εἶχε πληγώσει βαθειὰ τὴν ταλαιπωρημένη ἤδη ἀξιοπρέπειά της.

Θἄπρεπε νὰ προειδοποιήσῃ τὸ Χάρρυ, νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ φυλάγεται. Ὁ Μπὲν θὰ προσπαθοῦσε σίγουρα ν' ἀνασκαλέψῃ τὸ παρελθόν του.

Κάποτε τῆς εἶχε πῆ, γιὰ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ πὼς δὲν ἐμπιστεύτανε κανένα:

«"Οταν γνωρίσω κάποιον, προσπαθῶ νὰ μάθω τὰ μυστικά του, γιὰ νὰ μπορῶ ὕστερα νὰ τὸν κάνω ὅ,τι θέλω».

Αὐτὸ τὸ ἀηδὲς δέαμα

ποὺ βλέπομε τόσο συχνὰ σὲ πολὺ κόσμο, σὲ ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ μάλιστα τώρα σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῶν κοσμικῶν συγκεντρώσεων, μὲ τὶς ἐπισήμες ἀφιέσεις, ὀφείλεται στὴν ΠΙΤΥΡΙΔΑ. Ἡ πιτυρίδα εἶναι μιὰ τρομερὴ ἀκατανίκητη μάστιγα τῶν μαλλιῶν. Ἀλλὰ χάρις στὸ περίφημο ἀντισηπτικὸ

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

κατανικήθηκε ὁριστικά.

Ἕνα καὶ μόνο λούσιμο μὲ τὸ σαποῦνι ΠΙΓΚΟΝ ἐξαφανίζει τὴν ΠΙΤΥΡΙΔΑ. Γιατὶ οἱ ἀντισηπτικὲς ἰδιότητές του ἐξολοθρεύουν ἀμέσως κάθε ὀργανισμὸ ποὺ γεννᾶ τὴν ΠΙΤΥΡΙΔΑ, ποὺ καταστρέφει τὰ μαλλιὰ καὶ προκαλεῖ τὴν ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ.

Τὸ ἀντισηπτικὸ ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ σταματᾶ τὴ φαγούρα, ἐξαφανίζει τὸ λίπος καὶ καταπολεμᾶ ἀποτελεσματικὰ τὴν ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ.

Τὸ σαποῦνι ΠΙΓΚΟΝ δὲν ἀλλάζει ποτὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, τὰ λαμπρύνει, τὰ μαλακώνει σὰν μετάξι καὶ τοὺς δίνει μιὰ ὑπέροχη ἐμφάνισι. Ἐπίσης ἡ φημισμένη

ΜΠΡΙΛΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

Δὲν κρατεῖ μόνο τὰ μαλλιὰ λουσάτα καὶ λαμπερὰ στὴ θέσι τους ἀλλὰ τοὺς δίνει ἕνα ἐξαιρετικὸ λεπτὸ ἄρωμα.

Εἶναι τονοθρεπτική, ἐνισχύει τὴν τριχοφυΐα καὶ ἀποκρύπτει τὶς λευκὲς τρίχες, δίχως νὰ τὶς βάφῃ.

Μὴ ξεχάσετε προτοῦ πάτε στὸ χορό, στὸ πάρτυ ἢ στὸ θέατρο νὰ λουσθῆτε μὲ σαποῦνι ΠΙΓΚΟΝ καὶ νὰ μεταχειρισθῆτε

ΜΠΡΙΛΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα.

Γενικὴ Ἀντιπροσωπεία
ΜΙΧ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ
Κλεισθένους 15, Τηλέφ. 52-416
Προσοχή: Ζητεῖτε τὸ γνήσιο ΠΙΓΚΟΝ σὲ πράσινο κουτί.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ "BEAUTE"
ΑΙΟΛΟΥ 53. ΤΗΛ. 29-647

Συμβουλαὶ δι' ἀλληλογραφίας
ΔΩΡΕΑΝ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Ἑλένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέχεται 9—1 π. μ. καὶ 5—7 μ. μ. ὁδὸς Μετσόβου 19 (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810—975

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

ΔΕΧΕΤΑΙ 11—1 & 5—7 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΔΕΛΦΩΝ 3 (Παρόδος ὁδοῦ Διδότου)

Τηλέφ. 612-515

Παστίλλιες

Pharyngol

Φανιτὲ στὰ μικρόβια τοῦ στόματος

Ἀνασκίρτησε ξαφνικά, στὴ σκέψι πὼς μποροῦσε νἄχε βάλει νὰ τὴν παρακολουθήσουνε!...

Τὸ λεωφορεῖο ἔφτανε πιὰ στὴ στάσι, κοντὰ στὸ σπίτι της. Λίγο ἀκόμα, καὶ θὰ ὁδηγοῦσε ἕναν ἄνθρωπο τοῦ Μπὲν κατ' εὐθείαν στὸ Χάρρυ!

Δὲν κατέβηκε στὴ συνηθισμένη της στάσι. Ἔμεινε μέσα στὸ λεωφορεῖο.

Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στοὺς ἄλλους ἐπιβάτες: τρεῖς γυναῖκες κι' ἕνα γέρο κληρικό.. Ὄχι, κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἦταν ἐπικίνδυνος. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Μπὲν θὰ τὴν παρακολουθοῦσε, ἀσφαλῶς, μὲ αὐτοκίνητο....

Κύτταξε ἀπ' τὸ πίσω τζάμι τὸν ὄγκο τῶν αὐτοκινήτων ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ λεωφορεῖο. Κάποιο ἀπ' ὅλ' αὐτὰ θἄκρυβε τὸν ἄνθρωπο τοῦ Ντελάνεϋ...

Πλήρωσε συμπληρωματικὸ εἰσιτήριο καὶ κατέβηκε ἀπ' τὸ λεωφορεῖο τρεῖς στάσεις πιὸ πέρα, στὸ ἐμπορικὸ κέντρο τῆς πόλεως.

Ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῆ πρῶτα πὼς τὴν παρακολουθοῦσε κάποιος, κι' ὕστερα νὰ τοῦ ξεφύγη. Διέσχισε λοιπὸν τὸν κόσμο καὶ μπῆκε βιαστικὰ στὰ μεγάλα καταστήματα Φέρριερ. Ἔπειτα σταμάτησε καὶ κύτταξε πίσω της.

Μιὰ ἀνοιχτὴ «Μπουΐκ» ξεχώρισε ἀπ' τὴν διπλὴ οὐρὰ τῶν αὐτοκινήτων καὶ σταμάτησε δίπλα στὸ πεζοδρόμιο, 50 μέτρα μακρύτερα. Ἕνας ψηλός, ἀσχημομούρης, κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της. Ἦταν ὁ τύπος τῶν «φονιάδων» ποὺχε στὴν ὑπηρεσία του ὁ Μπέν.

Ἡ Γκλόρια προχώρησε μέσα στὸ κατάστημα, μὲ καρδιοχτύπι. Πάτησε σ' ἕνα σκαλοπάτι τῆς μηχανικῆς «σκάλας» ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ἀπάνω πάτωμα.

Καθὼς ἀνέβαινε, μπόρεσε νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ ἀπὸ ψηλὰ σ' ὅλο τὸ ἰσόγειο τοῦ καταστήματος.

Ὁ ἄγνωστος, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες κι' ἕνα τσιγάρο στὰ χείλη, πλησίαζε διαστικὰ στὴ μηχανικὴ «σκάλα».

Ἦταν βεβαία τώρα ἡ Γκλόρια πὼς τὴν παρακολουθοῦσε, γιὰ νὰ δώση ὕστερα τὴν ἀναφορά του στὸ Μπέν.

Στὸ ἀπάνω πάτωμα, ἀγόρασε ἕνα ζευγάρι κάλτσες. Ἡ σάλα ἐκείνη ἦταν σχεδὸν ἔρημη. Ὁ ψηλὸς δὲ φαινότανε πουθενά.

Ἡ Γκλόρια ξανακατέβηκε στὸ ἰσόγειο καὶ προχώρησε πρὸς τοὺς τηλεφωνικοὺς θαλάμους. Ὁ τελευταῖος ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἀδειανός. Στὸν προηγούμενο βρισκόταν μιὰ γυναῖκα. Ἀπ' τὸν τρόπο ποὺχε ἀφίσει τὰ πακέτα της κι' εἶχε ἐγκατασταθῆ, μ' ὅλη της τὴν ἄνεσι, καταλάβαινε κανεὶς πὼς θ' ἀργοῦσε πολὺ ἐκεῖ μέσα...

Ἡ Γκλόρια μπῆκε στὸν τελευταῖο θάλαμο κι' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα. Στάθηκε μπροστὰ στὸν ἀριθμημένο δίσκο, ἔτσι ὥστε νὰ τὴν κρύβη τελείως, καὶ πῆρε τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ της. Ἐνῶ περίμενε ἀπάντησι, εἶδε ἀπ' τὴ τζαμόπορτα τὸν ἄγνωστο νὰ στέκεται ἐκεῖ κοντά, ἀπορροφημένος φαινομενικὰ μὲ τὴν ἐξέτασι ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ ξυραφιοῦ.

Ἤξερε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀκούση ἀπ' ἔξω. Μόλις λοιπὸν ἀπάντησε στὸ τηλέφωνο ὁ Χάρρυ, τοῦ εἶπε βιαστικά:

— Ἐγὼ εἶμαι, ἡ Γκλόρια...

— Πῶς πῆγε ἡ δουλειά; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος μ' ἀγωνία.

— Πολὺ καλά. Δέχτηκε νὰ σὲ δῆ... Ἔβαλε ὅμως ἕναν ἄνθρωπό του νὰ μὲ παρακολουθήση. Σίγουρα, θέλει νὰ μάθη ποιὸς εἶσαι, καὶ πιστεύει πὼς θὰ τὸν ὁδηγήσω σὲ σένα.

»Σοῦ τηλεφωνῶ τώρα ἀπ' τὰ καταστήματα Φέρριερ. Ὁ ἄνθρωπός του δὲ μπορεῖ νὰ μὲ περιμένει ἀπ' ἔξω... Φτιάξε τὴ βαλίτσα σου καὶ φύγε ἀμέσως. Δὲν πρέπει νὰ σὲ δῆ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Θὰ φροντίσω νὰ τὸν ἀπασχολήσω ὥσπου νὰ ἑτοιμάσης τὰ πράγματά σου καὶ νὰ πάρης ἕνα ταξί. Ὕστερα θὰ τοῦ ξεφύγω.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ της. Ἦταν 1 παρὰ 20΄.

— Στὴ 1 καὶ τέταρτο, θὰ βρίσκωμαι στὴ γωνία Γουέστερν καὶ Λέννοξ, πρόσθεσε. Σταμάτησε μὲ τὸ ταξὶ μπροστὰ στὸ περίπτερο καὶ κατέβα νὰ πάρης μιὰ ἐφημερίδα. Μὴ μὲ κυττάξης καθόλου, ἐφόσον δὲ σοῦ μιλήσω ἐγὼ πρώτη. Ἂν τοῦ ἔχω ξεγλυστρήσει, θ' ἀνεβῶ μαζί σου στὸ ταξί. Ἂν μὲ παρακολουθῆ ἀκόμα, θὰ πᾶς ὕστερα στὸ σταθμό.

»Τὸ τραῖνο φεύγει στὶς 2. Ἂν μπορέσω νὰ ταξειδέψω κι' ἐγὼ μ' αὐτό, ἔχει καλῶς. Ἀλλοιῶς θὰ συναντηθοῦμε στὸ χῶλλ τοῦ ξενοδοχείου «Ἀστόρια», στὴ Νέα Ὑόρκη, τὴν Παρασκευὴ στὶς 11. Κατάλαβες;

— Ναί, σύμφωνοι. Πρόσεχε, ἀγάπη μου. μὴν ἐκτίθεσαι πολύ!... Στὴ 1 καὶ τέταρτο θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ ποὺ μοῦ εἶπες... ἀπάντησε ὁ Χάρρυ, μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Ἡ Γκλόρια ἔνοιωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά της, στὴν ἰδέα πὼς ἴσως θὰ χωριζόταν ἀναγκαστικὰ ἀπ' τὸ Χάρρυ καὶ θὰ περνοῦσε τόσες μέρες μονάχη της...

—Ἔχε τὸ νοῦ σου, ὅταν θὰ φεύγης ἀπὸ κεῖ! τοῦ σύστησε. Μπορεῖ νὰ βρῆκε ὁ Μπὲν τὴ διεύθυνσί μου στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο καὶ νἄστειλε κάποιον ἄλλον νὰ κατασκοπεύη τὸ σπίτι μου. Κύτταξε καλὰ μήπως σὲ παρακολουθοῦνε.

— Μείνε ἥσυχη... Ὥστε θὰ μὲ δεχτῆ ὁ Ντελάνεϋ;

— Ναί. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα σὲ λίγο ποὺ θὰ συναντηθοῦμε. Ὡρεβούαρ, Χάρρυ... καὶ πρόσεχε!

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκλεινε τὸ τηλέφωνο, ὁ Χάρρυ ἄκουσε νὰ χτυπάη τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Ἀπορροφημένος ἀκόμα ἀπ' τὴ σκέψι ἐκείνων ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ἡ Γκλόρια, διέσχισε τὸ δωμάτιο καὶ βγῆκε στὸ στενὸ χώλλ. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ θ' ἄνοιγε τὴν πόρτα, μετάνοιωσε.

Ἀπὸ τότε ποὺ συζοῦσε ἐκεῖ μὲ τὴ Γκλόρια, κανεὶς δὲν εἶχε χτυπήσει ποτὲ τὴν πόρτα τους μετὰ τὶς 10 τὸ πρωΐ! Μήπως ὁ ἐπισκέπτης ἦταν κάποιος ἄνθρωπος τοῦ Μπέν; Ἡ Γκλόρια τοῦ εἶχε συστήσει νὰ φυλάγεται...

Πλησίασε ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ τὴ σύρτωσε. Ὕστερα περίμενε μ' ἀγωνία, μὲ τεντωμένο τ' αὐτί.

Τὸ κουδοῦνι ξαναχτύπησε, πιὸ ἐπίμονα καὶ γιὰ περισσότερη ὥρα. Ὁ Χάρρυ δὲν κουνήθηκε.

Πέρασαν ἀρκετὰ λεπτὰ ἀκόμα. Ὕστερα ἄρχισε νὰ κουνιέται τὸ κλειδὶ μέσ' στὴν κλειδαριά.

Ὁ Χάρρυ τὸ κύτταζε μὲ καρδιοχτύπι. Καταλάβαινε πὼς εἶχε πιάσει κάποιος ἀπ' ἔξω τὴν ἄκρη του μὲ μιὰ εἰδικὴ μακρειὰ πένσα καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ στρίψη! Ἐπιτέλους, ἡ πόρτα ξεκλειδώθηκε. Γύρισε τὸ πόμολο. Ἀλλὰ ἡ πόρτα δὲν ἄνοιξε, γιατὶ τὴν κρατοῦσε κλειστὴ ὁ σύρτης.

Προσέχοντας νὰ μὴν κάνη διόλου θόρυβο, ὁ Χάρρυ ξαναμπῆκε στὴν κάμαρα καὶ πῆρε τὴ βαλίτσα του ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ὁ ἄνθρωπος ἀπ' ἔξω θἄχε καταλάβει πὼς ὑπῆρχε κάποιος στὸ διαμέρισμα, ἐφόσον τὸ κλειδὶ βρισκόταν στὴν κλειδαριά, ἀπὸ μέσα. Θὰ περίμενε στὸ διάδρομο, ὣς τὸ βράδυ ἴσως!

Ὁ Χάρρυ βλαστήμησε σιγανὰ καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Δὲν τοῦ μένανε παρὰ 20 λεπτά, ὣς τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ του μὲ τὴ Γκλόρια.

Ἐτοίμασε γρήγορα-γρήγορα τὴ βαλίτσα του, βάζοντας μέσα μονάχα ἕνα πουκάμισο, μερικὰ ἐσώρουχα, τὸ καλλίτερο κοστούμι του κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια. Πατῶντας στὰ νύχια, πῆγε νὰ πάρη ἀπ' τὸ λουτρὸ τὰ σύνεργα τοῦ ξυρίσματός του κι' ἕνα σφουγγάρι.

Ἄνοιξε ὕστερα τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω. Θὰ μποροῦσε νὰ τὸ σκάση ἀπ' τὴ μετάλλινη σκάλα κινδύνου, ποὺ κατέληκε σ' ἕνα στενὸ δρομάκι, πίσω ἀπ' τὸ σπίτι.

Ἀποτελείωσε τὴν ἑτοιμασία τῆς βαλίτσας του. Ἄνοιξε τὸ πάνω συρτάρι τοῦ κομμοῦ καὶ πῆρε, κάτω ἀπὸ μιὰ στίβα πουκάμισα, ἕνα πιστόλι Κόλτς τῶν 45 κι' ἕνα κουτὶ μὲ σφαῖρες. Γέμισε τὸ ὅπλο καὶ τὸ βαλε στὴν τσέπη του. Φύλαξε τὶς ὑπόλοιπες σφαῖρες στὴ βαλίτσα καὶ τὴν ἔκλεισε. Πῆρε ἔπειτα ἀπ' τὴ ντουλάπα τὸ καπέλλο του καὶ τὸ παλτό του καὶ τὰ φόρεσε.

Πῆγε πάλι στὸ λουτρό, ἀνασήκωσε τὸ τζάμι, δρασκέλισε τὸ παράθυρο καὶ πάτησε στὴ σιδερένια σκάλα.

Ἡ ἔνοικος τοῦ ἀπὸ κάτω διαμερίσματος ἦταν μιὰ κοπέλλα, ὑπάλληλος τοῦ γωνιακοῦ φαρμακείου καὶ φίλη τῆς Γκλόριας. Ὁ Χάρρυ ἤξερε πὼς αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ βρισκότανε στὴ δουλειά της καὶ πὼς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος στὸ διαμέρισμα.

Κατέβηκε μερικὰ σκαλοπάτια. Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ παράθυρο τοῦ λουτροῦ, τ' ἀνασήκωσε, γλύστρησε μέσα, ἔβγαλε τὸ χέρι του γιὰ νὰ πάρη τὴ βαλίτσα του καὶ ξανάκλεισε τὸ τζάμι.

Διέσχισε τὸ σαλόνι καὶ πέρασε στὸ χώλλ. Ἐκεῖ, ἀνασήκωσε τὸ γιακὰ τοῦ παλτοῦ του κι' ἔχωσε τὸ καπέλλο του ὡς τὰ μάτια. Ἄνοιξε ὕστερα τὴν πόρτα καὶ προχώρησε στὸ διάδρομο.

Στὴν ἄκρη του βρισκόταν ἡ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ διαμέρισμα τῆς Γκλόριας.

Ἕνας κοντὸς ἀνθρωπάκος, μὲ ἀδιάβροχο καὶ μὲ μαλακὸ μαῦρο καπέλλο, ἀκουμποῦσε τὴν πλάτη του στὸν τοῖχο καὶ κάπνιζε ἕνα τσιγάρο.

Ἔρριξε μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ στὸ Χάρρυ. Ἐκεῖνος ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα καὶ πῆρε πάλι τὴ βαλίτσα του. Τὰ νεῦρα του ἦταν τεντωμένα, τὸ στόμα του στεγνό. Ἦταν μιὰ καινούργια ἐντύπωσι γι' αὐτόν — σὰν προοίμιο τῶν κινδύνων ποὺ τὸν περιμένανε...

Βλέποντάς τον ν' ἀπομακρύνεται, ὁ ἄγνωστος τοῦ φώναξε:

— Ἐ, μιὰ στιγμή! Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ κάτι;

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Χάρρυ, προσπαθῶντας νὰ φανῆ ἀδιάφορος.

— Εἶναι πάνω ἡ μὶς Ντεΐν; — Δὲν ξέρω. Ἀνεβῆτε νὰ δῆτε...

— Χτυπάω τὸ κουδοῦνι, ἀλλὰ δὲ μοῦ ἀπάντησε κανείς. Μονη της μένει;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Χάρρυ συνεχίζοντας τὸ δρόμο του. Βιάζομαι τώρα νὰ προλάβω τὸ τραῖνο. Ζητῆστε πληροφορίες ἀπ' τὸ θυρωρό.

Ὁ ἄλλος μουρμούρισε κάτι ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ὁ Χάρρυ κατέβηκε τὴ σκάλα, ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα καὶ βγῆκε στὸ δρόμο. Προχώρησε λίγο, κι' ὅταν ἔφτασε στὴ γωνία, γύρισε καὶ κύτταξε πίσω του. Δὲν εἶδε ὅμως τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα ἀδειανὸ αὐτοκίνητο, σταματημένο καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι.

Σταμάτησε τότε ἕνα περαστικὸ ταξὶ καὶ χώθηκε μέσα.

— Γωνία Γουέστερν καὶ Λέννοξ. Γρήγορα! εἶπε στὸ σωφέρ.

Κάθησε λοξά, ἔτσι ὥστε νὰ βλέπη ἀπ' τὸ πίσω τζάμι. Βεβαιώθηκε ὅμως πὼς δὲν τὸν παρακολουθοῦσε κανένα αὐτοκίνητο.

Τὸ ρολόϊ του ἔδειχνε 1 καὶ τέταρτο ἀκριβῶς, ὅταν τὸ ταξὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ περίπτερο τῶν ἐφημερίδων.

Ἡ Γκλόρια τὸν περίμενε. Πρὶν προλάβη νὰ κατεβῆ ὁ Χάρρυ, ἔτρεξε ἐκείνη ὡς τὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου, ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητο καὶ κάθησε δίπλα του.

— Ποῦ πᾶμε; τὴ ρώτησε.

— Στὸ σταθμό.

Ὁ σωφὲρ κύτταξε τὸ Χάρρυ, περιμένοντας ἐπιβεβαίωσι ἐκ μέρους του. Ἐκεῖνος τοῦ ἔγνεψε καταφατικά. Τὸ ταξὶ ξεκίνησε καὶ χώθηκε στὴν ἀτελείωτη οὐρὰ τῶν αὐτοκινήτων ποὺ προχωροῦσαν ἀργά.

— Πᾶνα καλὰ ὅλα; ρώτησε σιγὰ ἡ Γκλόρια.

— Ναί.

Ἔμειναν ὕστερα βουβοὶ κι' οἱ δυό, ἐνῶ τὸ ταξὶ τραβοῦσε τὸ δρόμο του πρὸς τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἡ Γκλόρια κρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ Χάρρυ καὶ τὸν κύτταζε μ' ἀνησυχία.

Στὸ σταθμό, ὁ Χάρρυ πλήρωσε τὸ ταξὶ καὶ πῆγαν ὕστερα στὸ μπουφέ. Ἡ Γκλόρια κάθησε σ' ἕνα ἀδειανὸ τραπέζι, σὲ μιὰ γωνιά, ἐνῶ ὁ Χάρρυ πῆγαινε νὰ πάρη ἀπ' τὸ πάγκο δυὸ φλυτζάνια καφέ.

— Ὁ φίλος σου χάλασε τὸν κόσμο γιὰ νὰ μ' ἀνακαλύψη! τῆς εἶπε ὁ Χάρρυ, ὅταν κάθησε κι αὐτὸς κοντά της.

Τῆς διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε συμβῆ καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν ξέρω πῶς θὰ μπορέσης νὰ μπῆς, ὅταν γυρίσης στὸ σπίτι σου! Ἔχω συρτώσει ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα σου. Θ' ἀναγκαστῆς νὰ περιμένης νὰ γυρίση ἡ Ντόρις καὶ θὰ περάσης τότε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ μπάνιου.

Ἀλλ' ἡ Γκλόρια κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Δὲν πρόκειται νὰ γυρίσω σπίτι μου, ἀπάντησε. Ἂν ἔκανα αὐτὴ τὴν ἀνεησία, ὁ Μπὲν θἄβαζε ἀμέσως κάμποσους ἀνθρώπους του νὰ μὲ παρακολουθοῦνε... καὶ δὲ θὰ μποροῦσα πιὰ ποτὲ νὰ τοὺς ξεφορτωθῶ!

»Τὸ σημερινὸ τὸν ξεγέλασα ἐντελῶς τυχαίως. Μπῆκα στὴν «τουαλέτα» τῶν κυριῶν, στὸ μαγαζί, κι' ἐκεῖ βρῆκα μιὰ δεύτερη πόρτα ποὺ ἔβγαζε στὴν εἴσοδο ὑπηρεσίας. Μὰ δὲ θἄμαι πάντα τόσο τυχερή...

»Θἀρθῶ τώρα κι' ἐγὼ στὴ Νέα Ὑόρκη. Μὰ δὲ θὰ ταξειδέψουμε μαζί. Θὰ συναντηθοῦμε στὸ «Ἀστόρια», τὴν Παρασκευὴ στὶς 11, ὅπως συμφωνήσαμε.

— Μὰ ἐσὺ δὲν ἔχεις βαλίτσα..

Ἡ νέα γυναῖκα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Θὰ βρῶ στὴ Νέα Ὑόρκη ὅλα ὅσα μοῦ χρειάζονται... Ἐσύ, Χάρρυ, πρόσεχε πολύ! Μὴν ἔχης καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὸ Μπέν. Ἔχει ἀλλάξει τελείως, τόσο ποὺ δὲν τὸν ἀναγνώρισα. Τὸν βρῆκα πιὸ ἐπικίνδυνο καὶ πιὸ πολὺ ἀμείλικτο παρὰ ποτέ!

— Τί ἀκριβῶς συνέβη;

Ἡ Γκλόρια διηγήθηκε τὴ συνάντησί της μὲ τὸ Μπέν.

—Ὡραῖα! εἶπε ὁ Χάρρυ μ' ἱκανοποίησι. Μὴ στενοχωριέσαι γιὰ μένα. Μοῦ ἔξασφάλισες τὴ σύστασι ποὺ χρειαζόμουνα. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δική μου δουλειά.

Ἀποτελείωσε τὸν καφέ του καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

— Εἶν' ὥρα νὰ βγάλουμε τὰ εἰσιτήριά μας, εἶπε. Πήγαινε σὺ πρώτη. Θὰ σὲ ξαναδῶ στὸ «Ἀστόρια», τὴν Παρασκευή.

Τὸν κύτταξε καὶ μουρμούρισε:

— Θὰ μοῦ λείψης, Χάρρυ.

—Ὄχι γιὰ πολύ...

Τὴν κύτταξε νὰ διασχίζη τὴ σάλα κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

«Ἂν περιποιόταν περισσότερο τὴν ὁμορφιά της, θἄκαιγε ἀκόμα καρδιές!»

Ἔνοιωσε ξεφνικὰ μιὰ στοργὴ γι' αὐτήν. Εἶχε ἀληθινὰ σπάνιο θάρρος, αὐτὴ ἡ γυναῖκα!

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ σκέφθηκε:

«Καλὰ πῆγε ἡ ἀρχή!»

Μὲ λίγη τύχη, σὲ εἴκοσι μέρες θἄχε 50 χιλιάδες δολλάρια.

Μὲ λίγη τύχη...

III

Τὸ βράδυ τῆς 16ης Ἰανουαρίου, ἕνα ταξὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο Λάμσον, στὸ Βουλεβάρτο Σέλμπουρν. Ὁ σωφὲρ ἄπλωσε τὸ χέρι του κι' ἄνοιξε τὴν πίσω πόρτα.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ μαῦρα σύννεφα, ποὺ τἄσπριχνε ὁ δυνατὸς ἄνεμος. Τώρα ὁ ἄνεμος εἶχε πέσει κι' ἔβρεχε συνεχῶς. Τὸ νερὸ κυλοῦσε στὰ ρεῖθρα τῶν πεζοδρομίων, ἔτρεχε ἀπ' τὶς σκεπὲς καὶ τὶς μασκίζες κι' ἔβερνε τὴ στέγη τοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ σωφὲρ σταθεκύτταξε τὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου. Ἕνα ἀδύνατο κιτρινωπὸ φῶς ἔγεχνε πάνω ἀπ' τὴν πόρτα.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνας πελάτης τοῦ ζητοῦσε νὰ τὸν πάη στὸ Λάμσον, τὸ φτηνότερο καὶ ἀθλιότερο ξενοδοχεῖο τοῦ Λὸς Ἀντζέλες, ὅπου μένανε μονάχα γυναῖκες τοῦ δρόμου καὶ λωποδύτες ποὺχαν μόλις βγῆ ἀπ' τὴ φυλακή καὶ προετοιμάζονταν γιὰ κάποιο καινούργιο κόλπο...

Ὁ πελάτης βγῆκε ἀπ' τὸ ταξί, ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ σωφὲρ ἕνα χαρτονόμισμα τῶν πέντε δολλαρίων καὶ τοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ παραξενεμένη, πνιγμένη:

— Κρατῆστε τὰ ρέστα γιὰ ν' ἀγοράσετε ἕνα καινούργιο σηκέϊ, στὴ θέσι αὐτοῦ τοῦ παληοσφεράδαλου!

Ὁ σωφέρ, σαστισμένος, ἔσκυψε νὰ τὸν κυττάξη καλύτερα... Ὄχι μόνο δὲν ἔλπιζε πὼς θὰ τοῦδινε πουρμπουάρ, ἀλλὰ καὶ περίμενε πὼς θἄχε γκρίνιες ἐκ μέρους του γιὰ τὸ ἀντίτιμο τῆς διαδρομῆς... Πέντε δολλάρια! Μὰ ἦταν τσελλὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΛΑΚΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΒΛΑΤΕΣ
ΕΛΚΥΣΤΗΡΑ · ΥΠΟΔΟΧΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΔΙΑΘΕΡΜΙΑΣ ΗΛΕΚΤΡΟΛΥΣΙΣ
Μ. ΚΑSTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ. 612-010

5 λεπτὰ γιὰ τὴν ὁμορφιά σας!

Διὰ νὰ μείνετε ὡραῖα πρέπει νὰ περιποιεῖσθε τακτικὰ τὸ δέρμα σας μὲ κρέμα NIVEA. Ἔτσι θὰ διατηρεῖται πάντοτε δροσερό, μαλακὸ καὶ θὰ λάμπη ἀπὸ νεότητα καὶ ὑγείαν ὥστε νὰ προσελκύη ὅλο τὸ θλέμματα.

Αὐτὸ τὸ ξέρουν ἑκατομμύρια γυναῖκες καὶ γι'αὐτὸ ἡ NIVEA ἐκτιμᾶται τόσο πολὺ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Τὸ περιποιημένο δέρμα λάμπει ἀπὸ νεότητα

Ἡ NIVEA εἶναι τόσον ἀποτελεσματικὴ καὶ τονωτική, χάρις στὴν Eucerit ποὺ περιέχει.

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ὁ Κράντορ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του κι' ἔσκυψε λίγο γιὰ νὰ τὸ δώση στὸν Ντόν. Γρήγορη σὰν ἀστραπή, ἡ Λορέλι τὸν ἔσπρωξε ἀπότομα. Ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Πέφτοντας, πυροβόλησε στὴν τύχη. Ἡ σφαῖρα πέρασε μερικοὺς πόντους μακρυὰ ἀπ' τὸ Ντόν.

Ἐκεῖνος ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ριχτῆ πάνω στὸν Κράντορ. Τοῦ ἅρπαξε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι του τὸ δίκο του, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ τοῦ ἔσφυγε τὸ λαιμό. Κοπάνισε πάνω στὸ μετάλλινο δάπεδο τὰ δάχτυλά του ποὺ κρατοῦσαν τὸ ρεβόλβερ. Τὸ ὅπλο ξανακτυρσοκρότησε. Ὕστερα τὰ δάχτυλα τοῦ Κράντορ ξεσφίχτηκαν καὶ τὸ πιστόλι χάθηκε μέσ' στὸ σκοτάδι.

Γιὰ μερικὲς στιγμές, οἱ δυὸ ἄντρες πάλεψαν σὰν θηρία. Ὁ Κράντορ ἀνάγκασε τὸ Ντὸν ν' ἀφίση τὸ λαιμό του καὶ κατάφερε νὰ τοῦ ξεφύγη, χτυπῶντας τον συνεχῶς μὲ τὶς γροθιές του στὸ πρόσωπο.

Ἔκαμε τότε τὸ λάθος νὰ ζητήση νὰ ξανοπάρη τὸ ρεβόλβερ.

Ὁ Ντὸν ἐπωφελήθηκε, γιὰ νὰ πέση πάνω του καὶ νὰ τοῦ καταφέρη μιὰ γροθιὰ στὸ σαγόνι. Ὁ Κράντορ κυλίστηκε χάμω.

Ὁ Ντὸν ξαναση κώθηκε ὅπως μποροῦσε. Καί, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἀντίπαλός του ἀναση κωνόταν γονατιστός, τὸν ξαναχτύπησε μὲ τὴ γροθιὰ του στὸ σαγόνι καὶ τὸν πέταξε ἀνάσκελα. Τὸ κεφάλι του χτύπησε σὲ μιὰ μυτερὴ γωνιά, κι' ἔμεινε ἀκίνητος κι' ἀναίσθητος.

Ὁ Ντὸν ἔψαξε νὰ βρῆ τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι καὶ τ' ἄναψε. Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸν Κράντορ. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς ἦταν ἄπλῆς λιποθυμισμένος, πῆρε τὸ ρεβόλβερ του καὶ τραβήχτηκε πίσω.

— Μήπως πληγωθήκατε; τὸν ρώτησε σιγανὰ ἡ Λορέλι.

—Ὄχι, εὐτυχῶς... ἀπάντησε ἐκεῖνος, ρίχνοντας τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ στὸ χλωμὸ πρόσωπό της. Εἴμαστε ἥσυχοι γιὰ τὴν ὥρα... Ξέρετε ὡστόσο πὼς εἶναι ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ μὲ βοηθήσατε νὰ ξελασπώσω;...

Τῆς ἔδωσε νὰ κρατάη τὸ φανάρι, ὥσπου νὰ δέση αὐτὸς τὸν Κράντορ.

Ἄφισε χάμω τὸ ρεβόλβερ κι' ἔδεσε σφιχτὰ τὰ χέρια τοῦ γκάνγκστερ πίσω ἀπ' τὴ ράχη του μὲ τὴ μεταξωτὴ γραβάτα του.

Ἡ Λορέλι ἄπλωσε τότε τὸ χέρι της καὶ πῆρε τὸ ρεβόλβερ τοῦ Κράντορ.

Ὅταν ἀναση κώθηκε ὁ Ντόν, τὴν εἶδε νὰ τὸν σημαδεύη μὲ τὸ ὅπλο!

—Ἐ, τί πάθατε; τῆς εἶπε, σαστισμένος.

— Βγῆτε ἀπ' τὴ βενζινάκατο καὶ φύγετε, πρόφερε ἐκείνη μὲ σφιγμένα δόντια.

— Θὰ τὴν κυβερνήσετε μονάχη σας;

— Ναί. Κάνετε γρήγορα... Βγάλτε ἔξω καὶ τὸν Κράντορ.

— Σκεφτῆτε τί κάνετε! Σᾶς ὑποσχέθηκα πὼς θὰ σᾶς βοηθοῦσα, καὶ δὲν ἔχω ἀλλάξει γνώμη... Ξέρετε σεῖς ἀπὸ θάλασσα;

— Βεβαίως. Ἔχω κυβερνήσει τόσες φορὲς αὐτὸ τὸ σκάφος. Δὲ χρειάζομαι τὴ βοήθειά σας.

— Μὰ θὰ σᾶς χρειαστοῦνε λεφτά...

— Λεφτά; ἀπάντησε γελῶντας ἡ Λορέλι. Ἔχω τώρα ὅσα θέλω!... Νὰ ἡ εὐκαιρία ποὺ περίμενα τόσα χρόνια!... Ἐμπρός, κάνετε γρήγορα, γιατὶ βιάζομαι νὰ φύγω.

—Ὅπως θέλετε... εἶπε ὁ Ντόν.

Πήδησε στὴν προκυμαία καὶ τράβηξε ἔξω τὸ λιπόθυμο γκάνγκστερ. Ὕστερα στράφηκε στὴ Λορέλι.

— Εἴσαστε βέβαιη πὼς θὰ τὰ καταφέρετε; τὴ ρώτησε. Δὲ θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω;

Ἐκείνη κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

—Ἔχω κάνει κι' ἄλλοτε τὸ ταξεῖδι ὣς τὸ Μοντεκάρλο ὁλομόναχη, ἀπάντησε.

— Πολὺ καλά. Δὲ μπορῶ λοιπὸν νὰ κάνω τίποτε γιὰ σᾶς;

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ πρόφερε, πιὸ μαλακά:

—Ὄχι, εὐχαριστῶ. Μπορῶ νὰ τὰ βγάλω πέρα μόνη μου... Δὲν πιστεύω νὰ ξαναϊδωθοῦμε πιά.

— Ποιὸς ξέρει!... Προσέχετε τ

Οἱ ταχύτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου

Ἰλιγγιώδη ρεκὸρ δημιουργήθηκαν τὸ 1956 στὸν στῖβο, στοὺς αὐτοκινητοδρόμους καὶ στοὺς αἰθέρες

Ἀλλὰ τὰ ἑπόμενα χρόνια δὲν παρουσιάσουν καινούργιες, ἀκόμη μεγαλύτερες ἐκπλήξεις, τὸ 1956 θὰ περάσῃ στὴν ἱστορία, ὡς τὸ ἔτος τῶν ρεκὸρ ταχύτητος.

Ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἶχε παρατηρηθῆ ἕνα τέτοιο ὁμαδικὸ σάρωμα τῶν ρεκὸρ σὲ ὅλες τὶς ἀποστάσεις καὶ ὅλα τὰ σπόρ, ποτὲ δὲν εἶχε σημειωθῆ ἕνα τέτοιο γιγαντιαῖο βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Οἱ εἰδικοί, ποὺ διατυπώνανε τὴ γνώμη πὼς τὰ ὅρια ἀποδόσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς μηχανῆς εἶχαν πιὰ πλησιάσει στὸ τέρμα τους καὶ μόνο μικροβελτιώσεις μποροῦσε νὰ περιμένῃ κανεὶς στὸ ἑξῆς, ἔχουν μείνει κατάπληκτοι! Καὶ διερωτῶνται —χωρὶς νὰ ἀποτολμοῦν νὰ δώσουν μιὰ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα—: "Ὡς πότε θὰ συνεχιστῆ αὐτὴ ἡ ἱστορία; Πότε τὰ ρεκὸρ θὰ φτάσουν στὸ «ἀπόλυτο» ὅριο, ποὺ κάθε πιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ ξεπεράσῃ θὰ εἶναι ἀνέφικτη γιὰ τὸν ἄνθρωπο;

Τὸ μόνο ρεκόρ, ποὺ δὲν καταρρίφτηκε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 1956, εἶναι τὸ ρεκὸρ ταχύτητος μὲ αὐτοκίνητο. Ὁ "Αγγλος Τζὼν Κόμπ, ποὺ ἀνέπτυξε μὲ τὸ ἀμάξι του ταχύτητα 606 χιλιομέτρων τὴν ὥρα στὴν ἀλμυρὴ ἔρημο τῆς πολιτείας Γιούταχ στὴν Ἀμερική, τὸ ἔτος 1947, ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχῃ ἀκόμη ἀπὸ τότε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῆς μεγαλυτέρας κατὰ ξηρὰν ταχύτητος, ποὺ ἐπέτυχε ἄνθρωπος.

"Ομως, στὴν ἴδια ἔρημο, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἰδεωδέστερη πίστα γιὰ τὴ δημιουργία νέων ρεκόρ, ὁ Γερμανὸς Βίλελμ Χὲρτς ξανακέρδισε, τὸ ἐφετεινὸ καλοκαῖρι—στὴν ἱστορικὴ κούρσα, ποὺ ἔγινε στὶς 4 Αὐγούστου καὶ ἔλαβαν μέρος οἱ ἄσσοι τῶν ἄσσων— τὸν τίτλο τοῦ παγκοσμίου ρέκορντμαν τῆς μοτοσυκλέττας, ἀναπτύσσοντας ταχύτητα 339 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

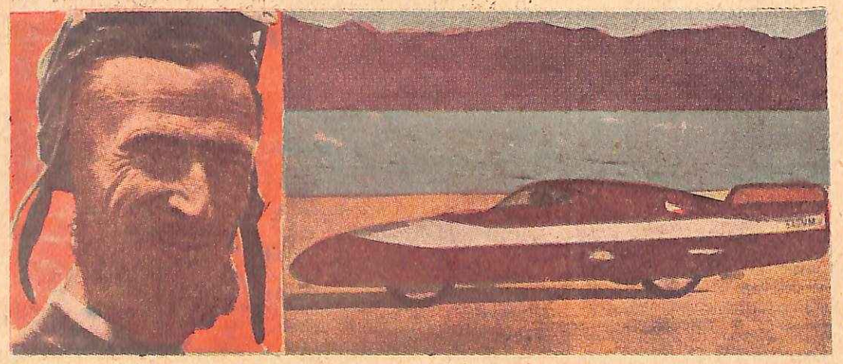

Ὁ Γκούσταβ "Αντολφ Μπάουμ ποὺ ἐπλήρωσε μὲ τὴ ζωή του τὴ κατασκευὴ τῆς «ἱπταμένης σαὶζ-λόνγκ» (παραπλεύρως).

Τὸ ρεκόρ, ποὺ εἶχε δημιουργήσει τὸ 1937 στὸν αὐτοκινητόδρομο τῆς Φραγκφούρτης ὁ περίφημος προπολεμικὸς μοτοσυκλεττίστας "Ερνστ Χέννε, εἶχε μείνει ἀκατάρριπτο ὡς τὸ 1951, ὁπότε ὁ Χὲρτς τὸ βελτίωσε κατὰ 2 μόλις χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Τὸ 1955, ὁ Νεοζηλανδὸς Ράσσελ Ράϊτ ἀνέβασε τὸ ρεκὸρ στὰ 298 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Δὲν μπόρεσε, ὅμως, νὰ κρατήσῃ τὸν τίτλο περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο. Μὲ τὸ ρεκὸρ τῶν 339 χιλιομέτρων, ὁ Χὲρτς δημιούργησε ἕνα προηγούμενο, ποὺ γιὰ ἀρκετὰ χρόνια θὰ εἶναι δύσκολο νὰ τὸ πλησιάσουν οἱ μοτοσυκλεττίστες τοῦ μέλλοντος.

Γιὰ νὰ ξαναγυρίσωμε τώρα στὸ αὐτοκίνητο, ἂν μέσα σὲ ἐννέα χρόνια κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ σπάσῃ τὸ ρεκὸρ τοῦ Τζὼν Κὸμπ σὲ ἀνοιχτὴ διαδρομή, τρεῖς αὐτοκινητιστὲς καταρρίψανε —καί, μάλιστα, ἀπὸ δύο φορὲς ὁ καθένας!— τὸ θεωρούμενο ὡς «ἀπρόσιτο» ρεκὸρ τοῦ Χέρμαν Λὰνγκ σὲ κυκλικὸ στίβο.

"Οταν, τὸ 1939, ὁ Λὰνγκ ἐσάρωσε μὲ τὴν Μερσεντές του τὸ παλαιότερο ρεκὸρ φτάνοντας τὰ 137,8 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, οἱ εἰδικοὶ ἔμειναν σύμφωνοι πὼς καμμιὰ μηχανὴ καὶ κανεὶς ὁδηγὸς στὸ μέλλον δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ πραγματοποιήσουν καλύτερο ρεκόρ.

Γιὰ 17 χρόνια, ἡ ἄποψί τους αὐτὴ φαινόταν νὰ εἶχε δικαιωθῆ ἀπὸ τὰ πράγματα. Ἀλλὰ ἐφέτος, οἱ αὐτοκινητιστὲς Φάντζο, Κόλλινς καὶ Στίρλιγκ Μὸς κατέρριψαν ἕξη κατὰ συνέχεια φορὲς τὸ ρεκὸρ τοῦ Λάνγκ, γιὰ νὰ περιέλθῃ τελικὰ αὐτὸ στὸν Ζουὰν Μανουὲλ Φάντζο, ποὺ ἔφτασε μὲ τὴ Φερράρι του τὴν ταχύτητα τῶν 141,3 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Χωρὶς ἀμφιβολία, καλύτερο ρεκὸρ ἀπὸ τὸν Φάντζο —ποὺ εἶναι σήμερα ἡλικίας 45 ἐτῶν καὶ προβλέπεται πὼς δὲ θὰ κρατήσῃ γιὰ πολὺ τὸν παγκόσμιο τίτλο— θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε πραγματοποιήσει ὁ ἀληθινὰ ἀσυναγώνιστος "Αγγλος Μάϊκ Γουῶθορν ἂν... τὸν ἄφηναν νὰ τρέξῃ!

"Ομως, καμμιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία δὲ δέχεται νὰ ἀσφαλίσῃ οὔτε αὐτόν, οὔτε ἐκείνους ποὺ θὰ ἀντιμετωπίσῃ. Τὸ 1955, τερμάτισε πρῶτος στὶς αὐτοκινητοδρομίες τοῦ Λὲ Μάν, ἀλλὰ ἀφοῦ προκάλεσε μὲ τὸ ἀσύνετο καὶ ἀπειθάρχητο τρέξιμό του τὸν θάνατο 82 ἀνθρώπων. Τὸν περασμένο Μάϊο προσπέρασε, στὴν Γερμανία, ἀντικανονικὰ δυὸ ἀντιπάλους του μὲ κίνδυνο νὰ τοὺς σκοτώσῃ, καὶ τὸν ἀπέκλεισαν. Τὸ ἴδιο ἔγινε δυὸ ἑβδομάδες ἀργότερα καὶ στὴ Γαλλία.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πὼς ἡ ἀντιαθλητικὴ αὐτὴ συμπεριφορὰ τοῦ Γουῶθερν τὸν ἔχει καταστήσει σήμερα ἀνεπιθύμητο σὲ ὅλους τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες.

Ἀκόμη μιὰ ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία, ἀνάμεσα στοὺς μηχανοκίνητους πρωταθλητὰς τῆς ἐποχῆς μας, ἦταν ὁ Γερμανὸς Γκούσταβ "Αντολφ Μπάουμ, μηχανικὸς μὲ ἀσυνήθιστη ἰδιοφυΐα καὶ ἐφευρέτης ἑνὸς νέου τροχοφόρου, ποὺ πέρασε στὴν ἱστορία τῶν μηχανοκινήτων σπὸρ μὲ τὸ ὄνομα τῆς «ἱπταμένης σαὶζ - λόνγκ».

Τὸ μεγάλο ἐπιχείρημα τοῦ Μπάουμ, ποὺ κατέρριψε τὸν Μάϊο τοῦ 1955 22 ρεκὸρ ταχύτητος μὲ τὸ ὄχημά του, ἦταν πὼς ἡ «ἱπταμένη σαὶζ-λὸνγκ» ἐξασφάλιζε τὸν ὁδηγὸ ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ σκοπωθῆ, γιατί, σὲ περίπτωσι ἀνατροπῆς, θὰ ἔπεφτε μὲ τὰ πόδια καὶ ὄχι μὲ τὸ κεφάλι. Δυστυχῶς, ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς ἔμελλε νὰ διαψευστῆ ἀπὸ τὸν ἴδιο μὲ τὸν τραγικώτερο τρόπο. Δεκαπέντε μέρες μόλις μετὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν νέων ρεκόρ, ὁ Μπάουμ σκοτώθηκε ἀπὸ... κάταγμα τοῦ κρανίου!

Ἡ ἐφεύρεσί του, ὡστόσο, δὲν χάθηκε μαζί του. Τῆς ἔγιναν ἀπὸ τότε σημαντικὲς βελτιώσεις καὶ τὸν περασμένο Σεπτέμβριο ὁ συμπατριώτης τοῦ Μπάουμ Χ. Π. Μύλλερ ἐδημιούργησε ἕνα νέο ρεκὸρ μὲ τὴν «ἱπταμένη σαὶζ-λόνγκ», ἀναπτύσσοντας ταχύτητα

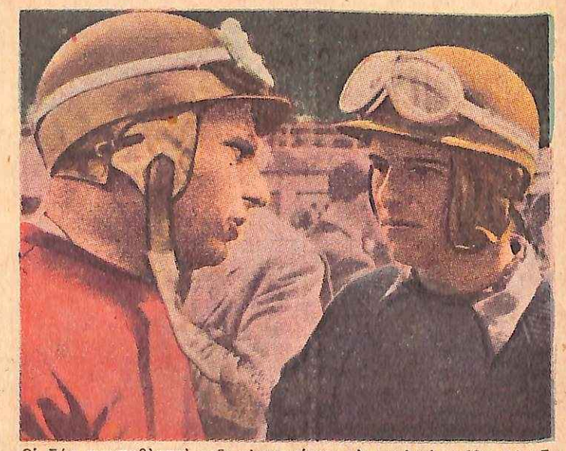

Οἱ δύο πρωταθληταὶ τοῦ αὐτοκινήτου σὲ κυκλικὸ στίβο Φάντζο (ἀριστερὰ) καὶ Κόλλινς ποὺ κατέρριψαν ἀλληλοδιάδοχα ἑφέτος τὸ παγκόσμιο ρεκόρ, τὸ ὁποῖο τελικὰ παραμένει στὸν Φαντζο.

νητοδρόμους καὶ στοὺς αἰθέρες

196 χιλιομέτρων τὴν ὥρα ἐναντι 151, ποὺ ἦταν τὸ ρεκὸρ τοῦ Μπάουμ.

"Αν ἡ ἐξέλιξι τῶν ρεκὸρ στὰ μηχανοκίνητα σπὸρ εἶναι ἐκπληκτική, δὲν εἶναι λιγώτερο ἐκπληκτικὴ σ' ἐκεῖνα, ὅπου ὁ ἄνθρωπος στηρίζεται στὶς δικές του ἀποκλειστικὰ δυνάμεις.

"Οταν, στὴν XI Ὀλυμπιάδα τοῦ Βερολίνου, τὸν Αὔγουστο τοῦ 1936, ὁ θρυλικὸς νέγρος Τζέσσε "Οουενς ἔτρεξε τὰ 100 μέτρα σὲ 10΄΄2, ἡ ἐπίδοσι ἐκείνη χαιρετίστηκε σὰν τὸ ἀπόλυτο ὅριο ταχύτητος ποὺ μποροῦσε νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ ἄνθρωπος.

Πραγματικά, ἐπὶ 20 χρόνια, ὁ χρόνος τοῦ "Οουενς φαινόταν σὰν τὸ ἀνυπέρβλητο φράγμα, μπροστά, στὸ ὁποῖο σταματοῦσε κάθε προσπάθεια. Ἀρκετοὶ εἶχαν ἰσοφαρίσει τὸ ρεκὸρ τοῦ μαύρου Ὀλυμπιονίκη, ἀλλὰ κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ καταρρίψῃ.

Ὥσπου, τὸ 1956, τὸ ἔτος τῶν μεγάλων ρεκόρ, χάρισε κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἔκπληξι, τὴν μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες, στοὺς εἰδικούς. Ὁ ἐπίσης νέγρος Οὐίλλι Οὐίλλιαμς σημείωσε χρόνο 10΄΄1 στοὺς προκριματικοὺς τῶν διεθνῶν ἀγώνων ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ Βερολίνου καὶ ἐπανέλαβε τὸν ἴδιο χρόνο στοὺς τελικούς!

"Ομως, τὸ συγκλονιστικώτερο ρεκὸρ ταχύτητος, ποὺ δημιουργήθηκε κατὰ τὸ 1956, δὲν εἶναι ὁ χρόνος τοῦ Οὐίλλιαμς στὰ 100 μέτρα. "Αν δεχτοῦμε σὰν «νόμιμο» τὸν συνδυασμὸ τῆς ἀνθρώπινης ἱκανότητος καὶ τόλμης μὲ τὴν δύναμι καὶ τὴν τελειότητα τῆς μηχανῆς —ποὺ δικό του δημιούργημα εἶναι, ἄλλωστε— ὀφείλομε νὰ δώσωμε τὸν τίτλο τοῦ ταχυτέρου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου στὸν Ἀμερικανὸ ἐπισημναγὸ Φρὰνκ "Εβερεστ.

Μὲ ἕνα ἀεροπλάνο-ρουκέττα τύπου Μπὲλ X2, ὁ Φρὰνκ "Εβερεστ δημιούργησε στοὺς αἰθέρες τὸ ἰλιγγιῶδες ρεκὸρ τῶν 3.040 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Δηλαδὴ τὸ τριπλάσιο σχεδὸν τῆς ταχύτητος τοῦ ἤχου ποὺ φτάνει τὰ 1197,3 χιλιόμετρα!

"Ετσι, γιὰ νὰ συνοψίσωμε, ὁ "Εβερεστ εἶναι ὁ ταχύτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου στὸν ἀέρα —3.040 χλμ.— ὁ Κὸμπ ὁ ταχύτερος στὴν ξηρὰ —606 χλμ.— ἐνῶ ὁ Κάμπελ παραμένει πάντα ὁ ταχύτερος στὴ θάλασσα μὲ 325,2 χλμ. τὴν ὥρα. Τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, ὅπως βλέπετε, εἶναι τὸ πιὸ ἀφιλόξενο γιὰ τὰ μεγάλα ρεκόρ!

Ἀλλὰ τὸ ἴδιο ὁμαδικὸ σάρωμα τῶν ρεκόρ, κατὰ τοὺς εἰδικοὺς τῶν σπόρ, παρατηρεῖται καὶ στὸν κλασσικὸ ἀθλητισμό. Ποῦ ὀφείλεται τώρα αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸ φαινόμενο; Οἱ κριτικοὶ τῶν σπόρ μᾶς ἐξηγοῦν ὅτι ὁ ἀθλητισμὸς στὶς ἡμέρες μας δὲν εἶναι πιὰ μόνον ρώμη. Εἶναι συνδυασμὸς ρώμης καὶ ἐπιστήμης, ὅσο παράξενα κι' ἂν ἠχῇ αὐτὴ ἡ λέξι ἀναφερόμενη στὰ σπόρ.

Ὁ πρῶτος, ποὺ τὸ δίδαξε αὐτό, ἦταν ὁ περίφημος νέγρος ὀλυμπιονίκης τοῦ Βερολίνου, ὁ Τζέσσι "Οουενς. Ὡς τότε οἱ δρομεῖς δὲν ἀπέδιδαν καμμιὰ σημασία στὴν τοποθέτησι καὶ τὴν κίνησι τῶν χεριῶν τους. Ὁ "Οουενς τοὺς ἀπέδειξε πὼς δὲν τρέχει κανεὶς μόνο μὲ τὰ πόδια, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ μὲ τὰ χέρια—κι' αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα μυστικὰ τῶν θριάμβων του.

Στὸ ἄλμα εἰς ὕψος, ἐπίσης, ἡ «ἐπιστημονικὴ πρόοδος» ἦταν ἐκείνη ποὺ κατέστησε δυνατὴ τὴν ἄνοδο τῶν ρεκόρ. Οἱ ἐπιδόσεις παρουσίασαν ἀπότομη βελτίωσι ἀπὸ τότε ποὺ διαπιστώθηκε πὼς ὁ ἀλτὴς πρέπει νὰ περνάῃ πρῶτα τὸ κεφάλι καὶ τὸ στῆθος καὶ μετὰ τὰ πόδια ἐπάνω ἀπὸ τὸν πῆχυ.

Ὁ Τσέχος ὀλυμπιονίκης "Εμιλ Ζάτοπεκ, ὁ «ἄνθρωπος-ἀτμομηχανή», καθὼς τὸν ἀπεκάλεσαν, ἐσάρωσε τὰ ρεκὸρ τῶν δρόμων ἀντοχῆς, ἐπειδὴ ἐτόλμησε μιὰ ἐπανάστασι στοὺς καθιερωμένους ὡς τότε κανόνες. Ὁ σημερινὸς ρέκορντμαν τῶν 5.000 μέτρων, ὁ "Αγγλος Πάϊρι, ἀναγνωρίζει τὸν Ζάτοπεκ ὡς δάσκαλό του καὶ ἐφαρμόζει πιστὰ τὶς ἀρχὲς τὶς σχολῆς του.

Ποιὲς εἶναι αὐτὲς οἱ ἀρχές; Θὰ μπορούσαμε νὰ τὶς συνοψίσωμε κυρίως στὸ ἀξίωμα, ποὺ διετύπωσε ὁ ἴδιος ὁ Ζάτοπεκ: Ὁ ἀθλητὴς τῶν δρόμων ἀντοχῆς πρέπει νὰ τρώῃ πολύ, νὰ κοιμᾶται πολὺ καὶ νὰ τρέχῃ πολύ.

"Οπως προκύπτει, λοιπόν, ἀπὸ τὰ παραπάνω χαρακτηριστικὰ παραδείγματα, ἡ ἐπιστημονικὴ προπόνησι καὶ ἡ ἀξιοποίησι τῶν διανοητικῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἀθλητοῦ εἶναι οἱ δυὸ σημαντικώτεροι παράγοντες, ποὺ ἐπέτρεψαν τὴν «κονιορτοποίησι» τῶν ρεκὸρ στὶς ἡμέρες μας.

Δὲν θἄπρεπε ἀκόμη νὰ παραβλεφθῆ τὸ ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐμπειρογνώμονες, ἔχουν θέσει τὶς γνώσεις τους στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ οἱ διαιτολόγοι. Γιὰ κάθε ἀθλητικὴ εἰδικότητα, προβλέπεται σήμερα καὶ διαφορετικὴ δίαιτα τοῦ ἀθλητοῦ ποὺ τὴν ἐξασκεῖ!

1) Ὁ παγκόσμιος ρέκορντμαν τῆς μοτοσυκλέττας Βίλελμ Χὲρτς καὶ ἡ μοτοσυκλέττα του («Ντελφὶν III»), ποὺ τοῦ ἐχάρισε τὸ νέο παγκόσμιο ρεκόρ. 2) Ὁ Ἀμερικανὸς πιλότος Φρὰνκ "Εβερεστ, ὁ ταχύτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου μὲ τὸ ἀεροπλάνο—ρουκέττα Μπὲλ X—2 ποὺ ἔφτασε τὸ τριπλάσιο σχεδὸν τῆς ταχύτητος τοῦ ἤχου.

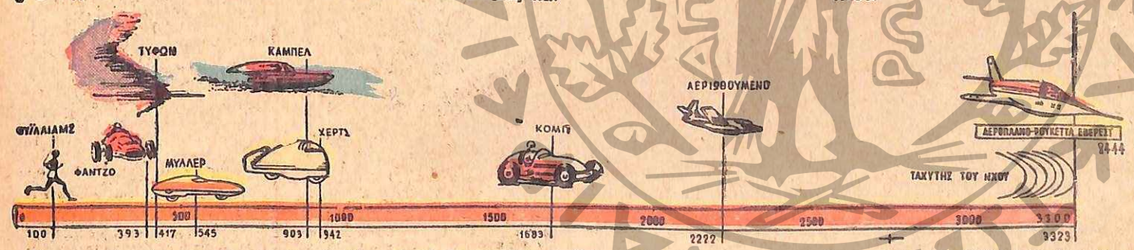

Συγκριτικὸς πίνακας τῶν ρεκόρ μὲ βάσι τὰ 10 δευτερόλεπτα. Στὸν χρόνο αὐτόν, ποὺ ὁ νέγρος δρομεὺς Οὐίλλιαμς διανύει 100 μέτρα, ἡ βενζινάκατος τοῦ Κάμπελ διανύει 303 μέτρα, ἡ μοτοσυκλέττα τοῦ Χὲρτς 942 μέτρα, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Κὸμπ 1683 μέτρα, ὁ ἦχος 3323 μέτρα καὶ τὸ ἀεροπλάνο—ρουκέττα τοῦ "Εβερεστ 8.444 μέτρα.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Νῖκον Νικολαΐδην, Λεμεσόν, Κύπρου: Ἡ διεύθυνσις τῆς Suzan Hayward εἶναι: 2018 N. Vien St. Hollywood, Calif. U.S.A., τῆς Eleonora Rossi - Drago: Via Bertolomi 44, Roma, Italia καὶ τῆς Elizabeth Taylor: Metro - Goldwyn - Mayer, 10202 W. Washington Blrd, Culver City, Calif. U.S.A.

Μαργαρίτα Λαμ, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Rex Harisson (στὸ Λονδῖνο) εἶναι: 28 Brook Street, London W. 1, England. Ὁ Κὰρλ Βάνταρς δὲν σκατάθηκε. Ἡ σημερινὴ του διεύθυνσις εἶναι: Carl Radarz, Stallupöner Allee 54, Belin, Charlo Henburg 9, Deutschε.a.

Νατάσα, Ἐνταῦθα: Ἡ Μαρία Σὲλ καὶ ἡ Ἄβα Γκάρντνερ φέρουν τὸ πραγματικό τους ὄνομα. Τὰ πραγματικὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων ἀστέρων εἶναι τὰ ἀκόλουθα: Τζίντζερ Ρότζερς: Βιρτζίνια Μάκ Μάθ. Σούζαν Χαϊηγουαρντ: Ἔντιθ Μαρίνερ. Τζὴν Γουαϊην: Μάριον Μόρισσον. Ντάνυ Κὲιη: Ντέϊβιντ Κεομίνσκυ. Τζόαν Φονταίν: Τζὼαν ντὲ Χάβιλλαντ. Λωρὴν Μπακὸλ: Μπέττυ Γκρέϊσταλν καὶ Ζὰν Γκωμπέν: Ζὰν Μονορζέ.

Μαρία Κ., Θεσσαλονίκη: Ἡ Γκρέτα Κέλλυ γεννήθηκε στὴ Φιλαδέλφεια στὶς 12 Νοεμβρίου 1928. Φέρει τὸ πραγματικό της ὄνομα. Τὰ μαλλιὰ της ἔχουν τὸ φυσικό τους χρῶμα καὶ τὸ ὕψος της εἶναι 1,69. Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν γεννήθηκε στὸ Μπρίξτον τῆς Ἀγγλίας στὶς 16 Ἀπριλίου 1889. Ἡ Κὶμ Νόβακ γεννήθηκε στὸ Σικάγο, στὶς 13 Φεβρουαρίου 1933. Εἶναι πράγματι ξανθιὰ καὶ ἔχει πράσινα μάτια.

Τριαντάφυλλο στὸ στῆθος: Δὲν ἔχουμε τὴ διεύθυνσι τῆς νέας κατοικίας τῆς Μπρὶζιτ Μπαρντό, ἡ ὁποία ἀφοῦ χώρισε τὸν παραγωγὸ Βαντὶμ ἀγόρασε μιὰ νέα ἐπαυλὴ ποὺ θὰ στέγαση τὸν ἐρωτά της μὲ τὸ συναίσθημά της Ζὰν - Λουὶ Τριντινιάν. Θὰ λάβη πάντως τὸ γράμμα σας ἂν τὸ ἀπευθύνετε στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι: Brialitte Bardot, Knifrance Film, 27 Avenue des Champs Elysées, Paris 8α. France.

Λάμπρον Γρηγορίου: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Charles Boyer (στὸ Χόλλυγουντ) εἶναι: 906 N. Alpine, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S.A. καὶ τῆς Marlen Dietrich: 822 N. Rexford, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Φαντάρον 3)8)35. Β.Σ.Τ. 902: Ἡ διεύθυνσις τῆς Dorothy Lamour εἶναι: 701 N. Palm, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Θαυμάστρια τοῦ Λιμπεράτσε, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ εἰδώλου σας εἶναι: Liberace: 15404 Valley Vista Blrd, North Hollywood, Calif U.S.A. Τοῦ Dana Andrens ἡ διεύθυνσις εἶναι: Arcola Ave, North Hollywood, Calif. U.S.A.

Πιμπρινέλλα, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ σκηνοθέτη Cecil B. de Mille εἶναι: 2010 Mille Drive, Hollywood Calif. U.S.A.

Ρὸκ - Ρὸκ - Ρὸκ: Ἡ διεύθυνσις τῆς Jane Mansfield εἶναι: 20th Century For Studios 10201 W. Pico Blrd, Culver City, Calif. U.S.A.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Μιχ. Πιερίδης, (24 χρόνων), Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—24 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Δημ. Φυσέντζου, Ἐμπεδοκλέους 8, "Ἅγιος Λουκᾶς, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Χριστάκης Φιλίππου, (19 χρόνων), Ἁγία Βαρβάρα Πάφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Δύο φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Πούλος καὶ ὁ Κλεάνθης Νικολάου, (καὶ οἱ δυὸ 19 χρόνων), Κολοκοτρώνη 15, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17 χρόνων καὶ κάτω.

Ὁ Ἡρόδοτος Ἀν. Παπαπέτρου, Μαραθθοῦντο, Ἀμμόχωστος, Κύπρος ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Θεοδοσίου, (17 χρόνων), μαθητής, Ἀλαχύλου 53, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἀμερική, τὴ Γερμανία, στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλική καὶ Ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Χαρ. Ἰωαννίδης, (18 χρόνων), Ἀγριδάκι, Διαμέρισμα Κυρηνείας, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Πελοπίδας Ἑλληνας, (16 χρόνων), Θερμοπυλῶν 2, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀνδρέας Ἐλπιδώρου, (16 χρόνων), Ἀθανασίου Διάκου 19, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἀμερική, τὴν Αὐστραλία καὶ τὴ Γαλλία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ φωτογραφιῶν μὲ ἡθοποιούς.

Ὁ Κώστας Βανέζης, Ταέριν, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ τεύχους 949, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λιλιουδάνα». Ὁ Ἄδωνις Χαραλάμπους, Ἀργάκι Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Σαμπρίνα» τοῦ τεύχους 933. Ὁ Πέτρος Χρήστου Παλαίκυθρον, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ τεύχους 945 «Ἀλκυονίς».

Ὁ Τάκης Ἡλία, C)o Photo Deana, Ἀρσινόης 10, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κρήτη ,καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Νικολαΐδης, (18 χρόνων), Θέρμια, Κυρήνεια, Κύπρος, καὶ ὁ Ἀνδρέας Κυριακίδης, (17 χρόνων), Ἡρακλέους 11, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Τάκης Π. Σταύρου, Πυγμαλίωνος 35, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Τουρκία ἡλικίας 22—24 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Τάκης Πιασούριος (17 χρόν.), Μ. Κωνσταντίνου 17, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ τοῦ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀντώνιος Θ. Γούναρης (20 χρόν.), Ὑψηλάντου 15, Κάτω Βαρώσια, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Καραπατάκης (19 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 139, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ - ποστάλ.

Ὁ Λεάνθης Κωνσταντίνου (19 χρόνων) Μ. Κωνσταντίνου 17, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία.

Ὁ Γεώργιος Μακρυγιάννης (16 χρόνων), Δερηνείας 48, "Ἅγιος Μέμνων, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες καὶ κατὰ προτίμησι μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Σταύρος Παπαδάκης, Βούλγαρη 1, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Βάσ. Δημητρίου, Γλάδστωνος 32, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες, ἡλικίας 20—23 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Γεώργιος Σώζου, Αἰσχύλου 24, Λεμεσός, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων.

Ὁ Λοΐζος Ἰωαννίδης (16 χρόνων), μαθητὴς Ἐμπορικοῦ Λυκείου Λεμεσοῦ, Ταχ. Κιβ. 277, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 15—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Γεώργιος Εὐαγγέλου (19 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 263, Λεμεσός, Κύπρος καὶ ὁ Μανώλης Χριστοφόρου (17 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 315, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων.

Ὁ Γιαννάκης Ξανθούλης (20 χρόνων) καὶ ὁ Στέλιος Κωνσταντινίδης (25), Ἑλλάδος 74, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Ἀνδρέας Νικολάου (18 χρόνων), Ἀριστοτέλους 14, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὰ νησιά, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀληθινῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργ. Πολυκάρπου, Προύσης 4, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Χρυσόστομος Γρούτας (17 χρόνων), μαθητὴς Ἐμπορικοῦ Λυκείου, Δάλι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Χρῆστος Παπαδόπουλος (22 χρόνων), Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Θεσσαλονίκη.

Ὁ Χάρης Παπαθωμᾶς (16 χρόνων) μαθητής, Θησέως 42, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 15—18 χρόνων.

Ὁ Ἄθως Ἀλεξανδράκης (18 χρόνων), Μπετόβεν 5α, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Σταύρος Κληριώτης (17 χρόνων), Δήλου 2, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Λοϊζίδης Κωνσταντίνος, Ἀρχιεπισκόπου Κυπριανοῦ 24, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 16 χρόνων καὶ ἄνω.

Ὁ Νίκος Χαμπῆς (21 χρόνων), Παραλίμνη, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀχιλλέας Σαββίδης, Ἑρμοῦ 141, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὴν Κύπρο ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Σπανιόλα», «Κυπριωτοπούλα» καὶ «Γιολάνδα».

Ὁ Παπαλεοντίου Π. Κυριακὸς (17 χρόνων), Δάλι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 15—18 χρόνων.

Δυὸ φίλοι ὁ Μιχαλάκης Φ. Χ' Μιχαήλ, Πασκάλ 3, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, καὶ ὁ Γιάγκος Λιανός, Ταντάλου 10, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, μαθητές, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες καὶ κατὰ προτίμησι μὲ μαθήτριες ἡλικίας 16—18 χρόνων.

Ὁ Δάνος Ἀντωνιάδης (15 χρόνων) μαθητὴς Ἀμερικανικῆς Ἀκαδημίας, Ταχ. Κιβ. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἄντης Κωνσταντινίδης, Ναρκίσου 8, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀλκυονίς».

Ὁ Γλυκὺς Χαράλαμπος, Προδρόμι, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τὸν Καναδᾶ, τὴν Αὐστραλία, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ Ἄδωνις Χαραλάμπους, Ἀργάκι Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ξανθὴ γόησσα» τοῦ τεύχους 944 καὶ μὲ τὸ «Λουλούδι τῆς Ἀθήνας» τοῦ ἰδίου τεύχους.

Ὁ Βύρων Κρανιδιώτης (17 χρόνων), D.P. 747, Κρατητήρια Πύλας, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ τοῦ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία.

Ὁ Κώστας Σ. Κωνσταντινίδης (17 χρονῶν), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Δυὸ φίλες, ἡ Λάουρα Ρηγοπούλου καὶ ἡ Πόπη Δημητρίου, Ἅγιος Δομέτιος 6, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ σοβαρούς νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσους γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Μαίρη Γεωργιάδου (17 χρόνων) Θέωνος 5, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ἡ Λιάνα Ν., Πατρόκλου 19, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ἡ Ἄννα Καρακίζου (21 χρόνων), Βοστόρου 7, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

Δυὸ ἀδελφές, ἡ Στέλα (22 χρόνων) καὶ ἡ Δάφνη Χριστοφορίδου (20), Νικηφόρου Φωκᾶ 26, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ Ἀμερική, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὅσοι γράψουν ἀπαραιτήτως νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Μαρία Γ. Δημητρίου (17 χρόνων), Μαραθώνος 21, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλην τὴν σημ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—28 χρόνων.

Τρεῖς ἐξαδέλφες, ἡ Ἔλενα (17 χρόνων), ἡ Ὀλγα (17) καὶ ἡ Μαίρη Ροδίτου (20) ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστὰλ καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ δόκιμος μηχανικὸς George Filippou (20 χρόνων), S)S Archon Gabriel, Faros Shipping, 6 Bevis Marks, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες κάτω τῶν 10 χρόνων.

Ὁ μηχανικὸς Elias Constantinidis (26 χρόνων), M)V Nonna Maro, C)o Chandris England, 5 Str. Helen's Place, London E. C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ ἀκέψεων γιὰ τὸν ἑλληνικὸ καὶ ξένο κινηματογράφο.

Ὁ Antonios Argiropoulos, S)S Nonna Maro, C)o Chandris U.S.A. Inc. Battery Place, New York 4, (J.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Τρεῖς ἀξιωματικοὶ τοῦ E.N. οἱ Nicolas Livanos, Heracolas Papakonstantinou καὶ Tsimis Dimitrakis, M)T Pindos, C)o Lyras Bros Ltd, 9 Camomile Str., London E.C. 3, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Stefanos Petralis, δ' πλοίαρχος, S)S Arcuon Gabriel, C)o Faros Shipping Ltd, 6 Devis Marks, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες κάτω τῶν 20 χρόνων.

Ὁ D. Samolis, M)V Nymphe, C)o Likiardopoulos, 24 Str. Mary Axe, London E.C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Μαίρη Λοράνη» καθὼς καὶ μὲ ἄλλες νέες, ποὺ

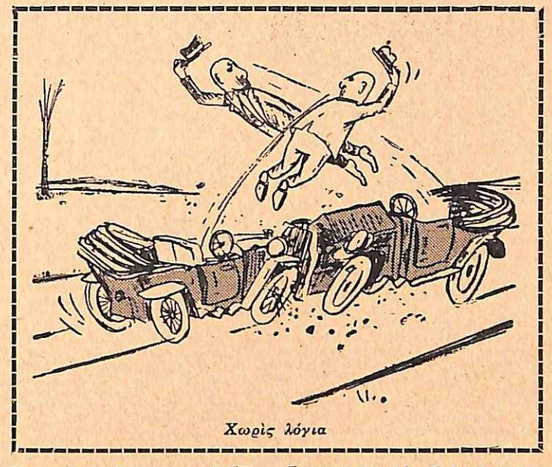

Χωρὶς λόγια

θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες ναυτικούς, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Dimitrios Lachitzis, T)S Ariston, C)o Olympic Maritime S.A., 17 Avenue de Monte Carlo, Monte Carlo, Monaco, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικὸ στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Costas Galifianakis, δόκιμος πλοίαρχος, M)V Vori, C)o R.K., 1)4 Bury Str,. London E.C. 3 England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες μέχρι 22 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Stamos Manos, β' ἀξιωματικὸς καὶ ὁ Costas Vassilopoulos, γ' ἀξιωματικός, M)T Aristophanes, C)o Central American Shipping Ag. Inc., 655 Madison Avenue, New York 21, N.Y., U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Dimitrios Stampolis, ἀνθυποπλοίαρχος, S)S Atlantic Captain, C)o Maritime Brokers, 52 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸν «Νάρκισσο Σ» ἀπὸ τὸ Πασαλιμάνι, ποὺ τὴν ἀγγελία της δημοσιεύσαμε στὸ 943 τεῦχος μας.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Georgios Spanos, Georgios Petrou καὶ Pavlos Constas, S)T Atlantic Viscount, Yamashita Steamship Co Ltd, Strang Blrd. 204 Yamashita Cho, Naka Ku Yokohama, Japan, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ μηχανικὸς Stilianos Thahouridis, S)S Archon Gabriel, C)o Faros Shipping Co Ltd., 6 Bevis Marks London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἄνω τῶν 20 χρόνων.

Ὁ Ioannis Moutsatos, S)T Olympic Sun, C)o Olympic Maritime S.A., 17 Avenue de Monte Carlo, Monte Carlo, Monaco, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Τέσσαρες ναυτικοί, οἱ Emmanouel Tsacaras (19 χρόνων), Dimitrios Kipreos (20), Emmanuel Grigoriadis (21) καὶ ὁ Georgios Maragoudakis (23) ὁ S)T Formostar, C)o Calbel Petroleum Corp., 44 Wall Str., New York 5, U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nikos Avramides, γ' μηχανικός, S)S Empire Chub, C)o Huil Blytli, Famagusta, Cypros, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Costas Drosos, ἀνθυποπλοίαρχος, S)S Atlantic Grace, C)o Maritime Brokers, 52 Broadway, New York 4, N.Y. U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρισθοῦν μὲ ναυτικούς.

Ὁ Tassos Andreadakis, μηχανικός, World Sincerity, C)o Niarchos, London Ltd, 41)43 Park Str., London W.I., England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Spiros Galatopoulos, β' ἀξιωματικός, M)S Turkia, Deutsch - Hellenische Schiffahrtsagentur, G.M.B.H. Neue Gronigen Strasse 8) 10 «Hansahaus» Hamburg II, Germany, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὰ «Μάτια καστανὰ» ποὺ θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀξιωματικοὺς τοῦ E.N.

Ὁ Nicos Christidis, S)S C)o J.C. Hadjipateras Sons, 9 Camomile Str. London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τζίνα Λολομπρίτζιτα» τοῦ τεύχους 939.

Ὁ James Cakis (21 χρόνων) S)S Flisvos II, C)o Seagrest Shipping, 11 Broadway, 4 New York, N. Y. U.S.R., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦνται ὅσες γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Stratos Adamidis, γ' μηχανικὸς τοῦ E.N., S)S Almeria N. Y. Goulandris Ltd, 27 Leandehall Str., London E.C. 3 England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Nicos Manolis (20 χρόνων), δόκιμος μηχανικός, S)S Myceanae, C)o Admanthos Shipping, 17 State Str., New York 4, N.Y. U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

Ὁ Petros Vakodios, ἀξιωματικὸς τοῦ E. N., S)S Spalmatori, C)o Lemos & Pateras Ltd, Cullum House, 34 Lime Str., London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες, ἡλικίας 20—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς πραγματικῆς φιλίας.

Ὁ Aristotelis Parissis, ἀνθυποπλοίαρχος, (20 χρόνων), S)S Georgios Tsavliris, Tsavliris Shipping Ltd, Bevis Marks 16α, London E.C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 20 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ «Πονεμένη», ὀρφανὴ καὶ πάμπτωχη, θέλει, ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ εὔπορη οἰκογένεια τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν βοηθήση οἰκονομικῶς.

Ἡ «Κόρη τοῦ Βόλγα» (18 χρόνων) καὶ τὸ «Τρελλὸ θαλασσοπούλι» (19), ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀξιωματικοὺς τοῦ Β. Ναυτικοῦ καὶ τῆς Ἀεροπορίας, ἡλικίας κάτω τῶν 30 χρόνων. Τρεῖς φίλες, τὸ «Τσακισμένο βλαστάρι», ἡ «Μοναξιὰ Σ. 2» καὶ ἡ «Φρύνη» ἀπὸ τὰς Καλάμας, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, 20 - 26 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ν. Ὑόρκη, τὸν Καναδᾶ, τὴν Ἰταλία καὶ τὴ Β. Ἀφρική. Θὰ ἀπαντήσουν ἀμέσως σὲ ὅλους. Τὸ «Φωτεινὸ Χαμόγελο» ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὸν Καναδᾶ, ἡλικίας 26 - 35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες τ

X-SUR 59-2334

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Άγ. Κωνσταντίνου 12
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
(δού το μυστικό μας
Τηλ. 53-100

ΠΙΤΥΡΙΔΑ-ΦΑΛΑΚΡΑ
SILVIKRINE
ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΔΕΡΜΙΑΣ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephen'S

Κρήτης, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με μορφωμένους νέους καί νέες άπό τή Γαλλία, στήν έλληνική ή γαλλική γλώσσα. Τρεῖς άναγνώστριές μας άπό τή Θεσσαλονίκη, ή «Ἰσαβέλλα», ή «Τίτικα» καί ή «Ἐσμεράλδα» (19 χρόνων καί οἱ τρεῖς), ἐπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπό τό ἐξωτερικό στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς άγνῆς φιλίας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά πάρουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αὐτές, ἄς δώσουν τή διεύθυνσί τους άπό τίς στῆλες τῆς άλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Miss Angela Porter, 184 Bartholomeou Building, Leward Str., London E.C. 1, England (16 χρόνων), ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες καί νέους άπ' ὅλον τόν κόσμο στήν ἐλληνική ή άγγλική γλῶσσα.

Ἡ Betty Papadaki (20 χρόνων), 174 Warwick St. Hobart, Tasmania, Australia, ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἕλληνες καί Ἑλληνίδες ἄνω τῶν 20 χρόνων, κατά προτίμησι ἐγγραμμάτους καί παρακαλεῖ ἐκείνους πού θά τῆς γράψουν νά στείλουν καί μιά πρόσφατη φωτογραφία τους.

Τρεῖς φίλες, ἡ Eva Gilinu, ἡ Bica Iliadu καί ἡ Nafsika Mela, Liman So No 3, Koy Ici, Yesil Koy, Instanbul, Turkiye, ζητοῦν άλληλογραφία μέ ναυτικούς ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων.

Ἡ Ourania Critikou, 11 Self el - dine - el - Mahrani, 11, Fagallah, Le Caire, Egypte, θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο ἄνω τῶν 19 χρόνων, στήν ἑλληνική, ἀγγλική, γαλλική ἢ ἀραβική γλῶσσα.

Ἡ Benita Baylau (18 χρόνων), Cihnagir Furuz, Aga Defderdar Yokucu, Meri Ap. Kat 1)60, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέους 13—27 χρόνων ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική γλῶσσα καί παρακαλεῖ ἐκείνους πού θά τῆς γράψουν νά ἐσωκλείσουν μιά φωτογραφία στό πρῶτο τους γράμμα.

Ἡ Clairy Apergi, Beyoglu Ayuali Cesme Alpatim No 14, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο 30—35 χρόνων μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεῖ ὅσους τῆς γράψουν νά προτιμήσουν τήν ἑλληνική γλῶσσα καί νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ἡ Δις Anna Papadopoulou, Fermo Posta, S. Ruffillo, Bologna, Italia, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέους άπό τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό ἄνω τῶν 30 χρόνων, στήν ἑλληνική γλῶσσα.

Ἡ Nica Dardaganidou (20 χρόνων) ζητεῖ άλληλογραφία μέ εὐπόρους νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἄνω τῶν 25 χρόνων καί ἰδιαιτέρως ἀπό τήν Ἀμερική καί τήν Αὐστραλία.

Ἡ Alexandra Constantinidou (17), ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέους ἕως 22 χρόνων ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί ἰδιαιτέρως ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τήν Ἀμερική. Ἡ Mairy Katayiannidou (μαθήτρια, 17 χρόνων), θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τή Βραζιλία. Καί γιά τίς τρεῖς αὐτές φίλες, ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις: Asksaray Hayriye Tucari Cod. No 2)1, Istanbul, Turkiye. Ὅσοι γράψουν νά χρησιμοποιήσουν τήν ἑλληνική γλῶσσα καί νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ἡ Marie Louise Papazoglou, 19 Rue Gammeh el Banat, Azhar, Le Caire, Egypte, θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο στήν ἑλληνική, ἀγγλική, γαλλική ἢ ἀραβική γλῶσσα. Ὅσοι θά τῆς γράψουν νά εἶναι ἄνω τῶν 19 χρόνων.

Ἡ Neni Rossopoulou, Kurtulus Akazalar 118)1, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο στήν ἑλληνική, ἀγγλική ἢ τουρκική γλῶσσα μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων ἀλλά καί τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὅσοι γράψουν ἄς στείλουν καί μιά φωτογραφία τους.

Οἱ ἀδελφές Kranida καί Katina Hadjopoulou (34 καί 32 χρόνων), Tutkalci Sok. No 1, Hamal Basi, Beyoglu, Turkiye, ζητοῦν άλληλογραφία μέ σεβαρούς κυρίους ἄνω τῶν 32 χρόνων, κατά προτίμησιν ἀπό τήν Ἀθήνα.

Ἡ Teresa Yannaroudi (ξανθειά, 20 χρόνων), P. O. Box 16 (Bis), Suez, Egypte καί ἡ φίλη της Lenalliadou (20 χρόνων, μελαχροινή), γιά τήν ὁποία ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις, ζητοῦν άλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 20 χρόνων καί τούς παρακαλοῦν νά ἐσωκλείσουν μιά φωτογραφία στό πρῶτο τους γράμμα.

Ἡ Bayan M. P. (36 χρόνων), P. K. 259, Istanbul, Turkiye, μορφωμένη καί καλῆς οἰκογενείας, ζητεῖ άλληλογραφία μέ σοβαρούς καί ἀξιοπρεπεῖς Ἕλληνες τοῦ Καναδᾶ, μέ σκοπό τή μετανάστευσι.

Ἡ Bayan Mairy Daskalaki, Beyoglu Balyoz Sokak, Ibrahim Pasa Ap. No 5)2, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες καί νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἢ άγγλική γλῶσσα μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων καί κάρτ-ποστάλ.

Δυό ἀδελφοῦλες ἀπό τή Νότιο Ἀφρική, ἡ Sandra καί ἡ Marina Rondou (23 καί 22 χρόνων), 23 Nel Street, Roodeport, Johannesburg, S. Afrika, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο μέ σκοπό τό γάμο. Ἀποστολή φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ἡ Bayan Teano Dizabasi, Beyoglu Tarlabasi Peskirti Sok, No 9)V, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες καί νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική, τουρκική, ἢ άγγλική γλῶσσα.

Ἡ Mary Karanikolaou, Rue Fatimides No 6, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἕλληνες καί Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο μέ σκοπό τή δημιουργία φιλίας καί τήν ἀνταλλαγή σκέψεων.

Δυό φίλες ἀπό τήν Κωνσταντινούπολι, ἡ Μ. Β. καί ἡ Α. J., ζητοῦν άλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 20—23 χρόνων, στήν ἰταλική, γαλλική ἢ ἑλληνική γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσους θά τούς γράψουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους. Ἡ διεύθυνσις καί τῶν δυό εἶναι: Buyuk Bebek Dere Sok, No 6, Istanbul, Turkiye.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ John Veltas (33 χρόνων), 37, 54 St, Woodside L. 1, N. Y., U.S.A., θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ μιά νέα ἀπό ὁποιοδήποτε μέρος τῆς γῆς, μέ σκοπό νά τήν κάνῃ σύντροφο τῆς ζωῆς του. Θά ἀπαντήσῃ μόνο σ' ἐκείνη τό γράμμα τῆς ὁποίας θά περιέχῃ καί μιά πρόσφατη φωτογραφία της.

Ὁ Ἑλληνοαμερικανός James Michael c)o Northern Const Co Ltd, 10177—104 Street, Edmonton, Alberta Canada, ὁ ὁποῖος βρίσκεται μέ 8μηνο συμβόλαιο στό Βόρειο Πόλο, ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἑλληνοπούλες στήν ἑλληνική ἢ άγγλική γλῶσσα. Τήν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καί ὁ φίλος του Charalambos Nathanail, γιά τόν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις.

Ὁ Spyros Cakios, 25 Donaldson Str, Port Kembla, N.S.W., Australia, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες τῆς Ἑλλάδος κάτω τῶν 24 χρόνων καί παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Stefanos Georgiadis καί ὁ Dionyslos Lionsatos (26 καί 25 χρόνων) Holantse Bank, Uni, Galata, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί ἰδιαιτέρως ἀπό τήν Αὐστραλία, μέ σκοπό τή δημιουργία αἰσθηματικοῦ δεσμοῦ. Ὅσες γράψουν, νά εἶναι 17 - 23 χρόνων, νά προτιμήσουν τήν ἑλληνική, ἀγγλική ἢ γαλλική γλῶσσα καί νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Aris Polkas, P. O. Box 361, Limbe, Nyasaland C)Africa, (28 χρόνων), καλῶς ἐγκατεστημένος ἐκεῖ ἀπό 15ετίας, ζητεῖ άλληλογραφία μέ τίς κάτωθι άναγνώστριές μας, μέ σκοπό τό γάμο: «Ζακυνθινή Σερενάτα» (24) τοῦ τεύχους 936, «Μπίγ Κ» ἀπό τή Θεσσαλονίκη (18 χρ.) τοῦ τεύχους 931, «Σαμπρίνα Κ. Ε.» (22 χρ.) τοῦ τεύχους 933, «Καστανούλα 222» τοῦ τεύχους 920 καί «Ροσάνα Ποντεστάδ» (16) τοῦ τεύχους 937.

Ὁ Tony Montis, 3 Rue Istakhri, Sporting, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες 15 - 18 χρόνων, στήν ἑλληνική γλῶσσα.

Ὁ Michail Kalimidis, Ausaray Laleli Cad, Laleli Saray Pasaji, Ne 273)9, Istanbul, Turkiye (19 χρόνων) θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ροσάνα Ποντεστάδ» ἀπό τόν Πειραιά.

Δυό φίλοι, ὁ Demosthènes Apergis καί ὁ Constantinos Patsias, General Delivery, Kitimat B. C. Canada, ζητοῦν άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες 20 - 25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νά ἐσωκλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Costas Yianakopoulos, Lot 6, Junction Rd, Wingfield, Adelaide, Australia, ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες 18 - 27 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο.

Πέντε Ἕλληνες ἀπό τό Βέλγιο, ὁ Evangelos Evangelidis, ὁ Victor Anagnostopoulos, ὁ Pavlos Metexas, ὁ Alkis Dimopoulos καί ὁ Nicos Chrysicopoulos, ζητοῦν άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες 18 - 25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλοῦν ἐκείνες πού θά τούς γράψουν, νά ἐσωκλείσουν μιά φωτογραφία στό πρῶτο τους γράμμα. Ἡ διεύθυνσις καί τῶν πέντε εἶναι: 93 Rue de la Madeleine, Junet, Belgique.

Ὁ Manos Pissinos (25 χρόνων), Poste Restante, Mansourah, Egypte, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες 18 - 22 χρόνων, ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, κατά προτίμησιν Ἀθηναίες, μέ σκοπό... ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ.

Ὁ John Vassiliou, A. C. Jonson Kaban, N. Q. Australia (24 χρόνων), ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τό γάμο. Ὅποια γράψῃ, νά στείλῃ καί μιά φωτογραφία της.

Δυό φίλοι, ὁ George Karlos καί ὁ James Constas (27 καί 22 χρόνων), P. O. Box 37, Iolga North Qland, Australia, ζητοῦν άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες, μέ σκοπό τή δημιουργία ἑνός ἀγνοῦ φιλικοῦ δεσμοῦ.

Ὁ Kyrlako Anastasiadis (21 χρόνων), Kumkapi Bali Pasayou No 71, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Τέσσερες φίλοι πού ἐργάζονται σ' ἕνα ἐργοστάσιο κατασκευῆς αὐτοκινήτων τοῦ Καναδᾶ, ὁ Chris Damenidis (25 χρόνων), ὁ George Palassopoulos (28), ὁ George Mousoulis (25) καί ὁ Athanassios Bourounikos (21), ζητοῦν άλληλογραφία μέ ἠθικές Ἑλληνοπούλες ἀπό τήν πατρίδα, μέ σκοπό τό γάμο. Ἡ διεύθυνσις καί τῶν τεσσάρων εἶναι ἡ ἑξῆς: Box 279, St. A. Kitimat B. C. Canada.

Ὁ Pet Marinos (34 χρόνων), 32 Duke St., Richmond, Vie Australia, ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες 25 - 30 χρόνων, καλῶν οἰκογενειῶν καί καλοῦ χαρακτῆρος, μέ σκοπό τό γάμο. Ὅποια γράψῃ, νά στείλῃ καί μιά φωτογραφία της.

Ὁ Christos Anastasiadis, Rue de Thèbes 83, Ibrahimieh, Ramleh, Alexandrie, Egypte (17 χρόνων), ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, κατά προτίμησιν ἀπό τήν Ἑλλάδα, καί παρακαλεῖ, ὅποια τοῦ γράψῃ, νά στείλῃ μιά φωτογραφία της.

Ὁ Dimitrios Hadjiandreou (21 χρόνων), Rollway Hostel, Leihardt, N.S.W. Sydney, Australia, ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἢ άγγλική γλῶσσα. Τήν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καί ὁ φίλος του Stavros Cargaliaanos, γιά τόν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις. Ὁ δεύτερος ἀποθλέπει στό γάμο καί γι' αὐτό στείλη μιά φωτογραφία της.

Ὁ Tamys Adamopoulos (23 χρόνων), Jimmys Restaurant 965 St, James Nest, Montreal Canada, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, κάτω τῶν 20 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Georgе Barnet, 77 Estelle St, Maryville, Newcastle, N.S.W. ἐπιθυμεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ μιά νέα ἕως 20 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή πληροφοριῶν καί ἐντυπώσεων. Ἐάν ἡ νέα αὐτή εἶναι σεμνή, ἠθική, μέ σχετική μόρφωσι καί ἴχη μπλέ μάτια, δέν ἀποκλείεται ἡ γνωριμία νά καταλήξῃ σέ γάμο.

Ὁ Costas Zembashe, 10 St, Stephen's Gardens, London W 2, England (24 χρόνων), ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, κάτω τῶν 24 χρόνων, καί τίς παρακαλεῖ νά τοῦ στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Harry Ballos, 163 Vernon St, Worscester, Mass, U. S. A., ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἕλληνες καί Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων καί κάρτ-ποστάλ.

Ὁ Stathis Petropoulos (20 χρόνων), 71 Castlereagh St, Redfern, N. S. W. Sydney, Australia, ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες, στήν ἑλληνική ἢ άγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Ἐδουάρδος Μόρφης καί Γιάννης Νώντας, Βασιλέως Κωνσταντίνου 31, Λάρισα, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες ἡλικίας 16 - 20 χρόνων. Ὁ Νικόλαος Σταυρουλάκης, Μυλοποτάμου 11, Ἡράκλειον, Κρήτη, ἐπιθυμεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ἐλίζα» ἀπό τό Ἄργος τοῦ τεύχους 945. Ὁ Γεώργιος Φωλιός, Ν. Σ. Σωτῆρος, 5η Κλινική, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν ἀπό τό νοσοκομεῖον Μελισσίων καί Σισμανόγλειον. Δυό φίλοι, ὁ Σταῦρος Ξυδάκης καί Τάκης Κορδατζάκης, Ἐμπρόσθερος, Χανιά, Κρήτη, Κρέτε, ζητοῦν άλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Κύπρο, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων. Παρακαλοῦν, ὅσες γράψουν, νά στείλουν καί μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀντώνιος Πρωτόπαπας (19 χρόνων) μηχανοτεχνίτης, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες, ἡλικίας 20, Ρόδος, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, στήν ἑλληνική καί άγγλική γλῶσσα. Ὁ Κωνσταντίνος Μαλισόβας, (20 χρόνων), Πελαγία, Φθιώτιδος, Grèce, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Χρῆστος Θεοδωράκος (18 χρόνων), Ἰσσόνος 5, Λάρισα, Grèce, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέους καί νέες τοῦ ἀλληλογραφίας μέ νέους καί νέες τοῦ ἀλληλογραφίας μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική γλῶσσα. Ὁ Γεώργιος Ἀθανασάκης, Καστέλλι, Κισάμου, Χανιά, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἀμερική, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅποια γράψῃ, νά στείλῃ καί μιά φωτογραφία της.

Ὁ Γεώργιος Δημητρίου, Δαρδανελλίων 14, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνοαμερικανίδες, στήν ἑλληνική καί άγγλική γλῶσσα.

Ὁ Ζήσης Κούτσης (25 χρόνων), Μουζάκι, Ζάκυνθος, θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ μορφωμένες Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18 - 22 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὁ Δημήτριος Γεωργόπουλος, μαθητής 8ης τάξεως Γυμνασίου, Γυμνάσιον Ἀρρένων, Πύργος, ζητεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ μαθητές Γυμνασίων, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι φιλικῶν σχέσεων. Ὁ Στέφανος Λεβεντέρης, Λέκκα 10, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική γλῶσσα.

Ὁ Παρασκευάς Κομβόπουλος, Ἀθῆναι, θέλει ν' άλληλογραφήσῃ, τήν «Κεφαλωνιτοπούλα», καφῆση μέ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ στήν ἑλληνική γλῶσσα. Ὁ Γεώργιος Στεφανίδης, Μιλτιάδης Μουρατίδης, Ν. Σ. Ἑλληνική γλῶσσα. Τήν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καί ὁ φίλος του Stavros Cargaliaanos, γιά τόν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις. Ὁ δεύτερος ἀποθλέπει στό γάμο καί γι' αὐτό στείλη μιά φωτογραφία της.

Ὁ Χρῆστος Βαρδακώστας, Χωρίον Ὀκτωνιά, Εὔβοια, Grèce, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες καί άγγλική γλῶσσα. Ὁ Νικήτας Κορωνιός (28 χρόνων), Δημητσάνης 14, Ἀγία Βαρβάρα, Ἀθῆναι, θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ νέες, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἰταλία, τόν Καναδᾶ, τήν Ἀγγλία, τή Βραζιλία καί τήν Ἀμερική. Παρακαλεῖ νά ἐσωκλείσουν στό γράμμα τους καί μιά φωτογραφία τους. Ὁ Νίκος Ἀλεβίζος (26 χρόνων), Μαυροματί Παμίσου, Μεσσήνη, οἰκονομικώς ἀνεξάρτητος, θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα.

Ὁ Παναγιώτης Παΐδας (27 χρόνων), Πειραιώς 23, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἀμερική, ἡλικίας 17 - 22 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες θά τοῦ γράψουν, νά στείλουν καί μιά φωτογραφία. Ὁ Νικόλαος Ζέλιος, ἀπόφοιτος Γυμνασίου, Καλαβρούζα, Ναυπακτία, Αἰτωλοακαρνανία, ἐπιθυμεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ νέους καί νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 16 - 19 χρόνων. Ὁ Ἀλέξ. Κακουδάκης, Λεωφόρος Καλοκαιρινοῦ 84, Ἡράκλειον, Κρήτη, ἐπιθυμεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ἴρμα» ἀπό τόν Πειραιά, τῆς ὁποίας τήν ἀγγελία δημοσιεύσαμε στό τεῦχος 944. Ὁ «Πόλης Εὐθυμιάδης, Σελινοῦντος 18, Ν. Ἰωνία, Ἀθῆναι, θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ τήν «Τζίνα Λολομπρίτζιτα» τοῦ τεύχους 939.

Ὁ Ἄγγελος Σαχιτζῆς (16 χρόνων), Παλούκια, Σαλαμῖνος, ὁ Παναγιώτης Κασμάτης, μαθητής, Μεταμορφώσεως 21, Πειραιεύς, ὁ Ἀθανασίου Ἀθανάσιος, Παμφίλης 12, Ἄνω Πετράλωνα, Ἀθῆναι, ὁ Γρηγόριος Ἀντωνιάδης, Ἄνω Τούμπα, ὁδός Α. Κ. ἀριθ. 29, Θεσσαλονίκη, καί ὁ Εὐάγγελος Τσολιάκος, Μυκηνῶν 6, Μέγαρα, Ἀττική, ζητοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ τήν ἀναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Χονολουλού».

Ὁ Δημήτριος Σκωληκάρης, Μητροπόλεως 50, Θεσσαλονίκη, ὁ Γεώργιος Στουραΐτης Λαύριον, Καμάριζα, Ἀττική, ὁ Φώτιος Μπόρας, Δροσοπούλου 3, Πειραιεύς, ὁ Χριστόφορος Παπαδάκης, Πλατεῖα Νικηφόρου Φωκᾶ, Ἡράκλειον, Κρήτη, καί ὁ Σταύρος Κοσμίδης (24 χρόνων), Ἀναλήψεως 34, Κερατσίνι, Πειραιεύς, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ τήν ἀναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ὑγιές, τό ρόδο τοῦ Μαρόκου». Ὁ Ἐμμανουήλ Βλάδης, Ἀρτεμησίου 110, Ἁγία Σοφία, Πειραιεύς, ὁ Παναγιώτης Δρακάτος, Σανταρόζα 16, Ἰος ὄροφος, γραφεῖον 10, ὁ Χρῆστος Τσιχαράπης, ὁδός Ὑδραγωγείου, Νιγρίτα, καί ὁ Ἀθανάσιος Ποῦρνος, ζητοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ τό «Τριανταράλλο στά χιόνια» τοῦ τεύχους 944.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ Ἰωάννης Ἀμαναταίδης, 785 ΛΓΜ, ΒΣΤ 901, ἐπιθυμεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ νέες καί νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καί τήν ἀνταλλαγή κάρτ-ποστάλ. Ὁ Ὑποσμηνίας Γεώργιος Χατζέλης, 142 ΣΑΕ)ΜΑΚΕ, ΒΣΤ 904, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ ναύτης Νικ. Συνοδινός, 4η τάξις Διαχειριστῶν, Κ.Ε. «Παλάσκας», ΒΣΤ 902, θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ τή «Ροσσάνα Ποντεστάδ». Ὁ Θεόδ. Δαρζαγιανόπουλος, 655 ΑΒΠ, ΒΣΤ 902, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ Σάκης Σάμιος, 392 Σ. Α., 2α "Ιλη, ΣΤΓ 913Γ, ἐπιθυμεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ τήν «Πονεμένη μαθητρούλα» τοῦ τεύχους 935. Ὁ ὑποσμηνίας Μιλτιάδης Ἀνδρουλιδάκης καί ὁ σμηνίτης Δημήτριος Χρυσούλης, 26 ΣΑΒ, ΣΤΓ 911 Α, ΑΒΗ, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Δύο φίλοι, ὁ Κ. Ἀρτόπουλος καί ὁ Β. Δεληγιάννης, 114 Π.Μ., Μ. Μεταφορῶν, Ταφάγρα, Βοιωτία, ἐπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν ἀπό τή Κύπρο, στήν ἑλληνική ἢ γαλλική γλῶσσα.

Ὁ ὑπαξ)κός Κων. Κοσμᾶς, 502 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 912 Α, ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Οἱ σμηνίτες Παν. Παπαδάκης, Νικόλαος Ἀγγελόπουλος καί Χρῆστος Κάκαρης, ὁ καθένας ἡλικίας 24 χρόνων, 2α Μ., ΚΕΠ, ΒΣΤ 904 Α, ἐπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων. Ὁ ὑπαξ)κός Μύρων Ἡλιάκης, 126 ΜΠΠ, ΒΣΤ 903 ζητεῖ άλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ ὑπαξ)κός Λάκης Δροσόπουλος, ΑΥΒ VIII Μεραρχίας, ΣΤΓ 918, ἐπιθυμεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ μορφωμένες Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων μέ σκοπό... ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Ὁ σμηνίτης Γεώργιος Διακουμέας, ΕΒΑ — ΜΓΑΠ, 406 ΜΠΑ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' άλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Βάκος Παρασκευάς, 497 ΣΚΑ, Ιη Ἴλη, ΣΤΓ 903, ἐπιθυμεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Οἱ σμηνίτες Λάκης Ἀγγελόπουλος, Ντούλης Κεράνης καί Κάρολος Παπαστράτος, 111 ΠΜ., 336 ΜΔ)Β, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, ζητοῦν άλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἢ άγγλική γλῶσσα. Οἱ ὑπαξ)κοί Μάριος Γεωργίου, Ἀθαν. Μαντζῶρος καί Γεώργιος Τριανταφύλλος, 991 Σ. Μουσική, ΣΤΓ 917, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καί τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ ὑπαξ)κός Παν. Νικολακόπουλος, 625 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 918 Γ, ἐπιθυμεῖ ν' άλληλογραφήσῃ μέ νέες ποῦ ἔχουν ποσέσει στή ζωή.

Οἱ τραυματίες Χρῆστος Ζημπερδῆκος, 430 ΓΣΝ, ΒΣΤ 902 Γ.Ι., ζητοῦν άλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο ὡς μόνη παρηγοριά στό κρεβάτι τοῦ πόνου.

Ὁ ἐπιλοχίας Αἰμίλιος Ἀλεξανδράκης καί ὁ ὑπαξ)κός Πάρις Παπανικολάου, 2ος Λόχος, ΚΕΝ Κορίνθου, ΣΤΓ 909, ἐπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλην τήν Ἑλλάδα. Ὁ δεύτερος προτιμᾶ μέ κοπέλλες τῶν Ἰωαννίνων. Ὁ Ναπολέων Θάνος, 406 Σ. Δ)σεων, ΣΤΓ 912, Grèce, ζητεῖ άλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Ἀναστ. Καράμπελος καί ὁ Ἰωάννης Τσάκας καί ὁ Γεώργιος Κουδουμαλιπτάκης 3ον ΛΧΣΠ, ΣΤΓ 912 Α, Grèce, ζητοῦν άλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν τῆς Κύπρου.

Ὁ Κων. Βασιλειάδης, 254 ΕΤΠ, Λόχος Δ)σεως, Ταμείον, ΒΣΤ 902 καί ὁ Κων. Δέμος, 321 Δ. Ε., Σ

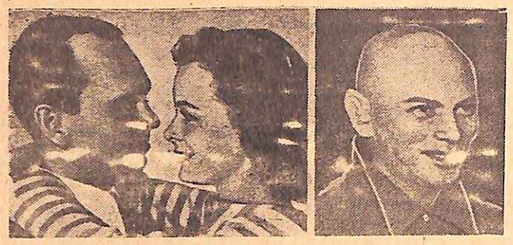

Ὁ Γιοὺλ Μπρύννερ, ὅπως ἦταν πρὶν τοῦ πέσουν τὰ μαλλιὰ ἐδῶ κι' ἑφτὰ χρόνια κι' ὅπως εἶναι σήμερα.

ΟΙ ΦΑΛΑΚΡΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Οἱ μισοὶ σχεδὸν ἀπὸ τοὺς ἀρσενικοὺς «ἀστέρες» ποὺ πέρασαν τὰ τριάντα, φορεῖν περοῦκα!..

Ἕνα ἀμερικανικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ μεταδίδει τὴν ἀπρόοπτη καὶ σχεδὸν ἀπίστευτη πληροφορία, ὅτι οἱ μισοὶ σχεδὸν ἀπὸ τοὺς ἀρσενικοὺς «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ πέρασαν τὰ τριάντα, ἔχουν ἐλάχιστα μαλλιὰ κι' ἀναγκάζονται νὰ κυκλοφοροῦν μὲ περροῦκα, ἐνῶ τὸ ἕνα δέκατο δὲν ἔχουν οὔτε μιὰ τρίχα δική τους στὸ κεφάλι!...

Γιὰ τοὺς γόητες τῆς ὀθόνης ἦταν πάντα κι' ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ εἶναι ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῆς σταδιοδρομίας τους τὰ πυκνὰ καὶ καλοχτενισμένα μαλλιά. Ἡ ἀνδρικὴ γοητεία, σύμφωνα μὲ τὶς ἀναλλοίωτες συνταγὲς τοῦ Χόλλυγουντ, χάνει πάντα μὲ ἀπογυμνωμένους κροτάφους. Ἡ φαλάκρα, ἔστω καὶ γιὰ τοὺς ἀρκετὰ ὥριμους ἠθοποιοὺς τῆς ὀθόνης, ποὺ θέλουν ἑκτὸς ἀπὸ τὸ παίξιμό τους νὰ κάνουν ἐντύπωσι κι' ὡς πρότυπα ἀνδρικῆς ὁμορφιᾶς, ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῆται μεγάλος ἐχθρός. Ἂν γιὰ ἕνα κοινὸ θνητὸ ἡ φαλάκρα ἀποτελῆ αἴσθητὸ μειονέκτημα, γιὰ τὸν γόητα τοῦ κινηματογράφου σημαίνει καταστροφή.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διάσημους ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ κυκλοφορεῖ σήμερα μὲ περροῦκα, εἶναι ὁ Ἄλαν Λάντ. Ὅταν, γυρίζοντας στὴν Ἰταλία μὲ τὴ Σοφία Λῶρεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου κι' οἱ δυὸ εἶχαν παίξει στὴν ταινία «Τὸ παιδὶ μὲ τὸ δελφίνι», κατέβηκε ἀπὸ τὴ σκάλα τοῦ βαποριοῦ, τοῦ συνέβηκε ἕνα φοβερὸ ἀτύχημα: Φυσοῦσε δυνατὸς ἀέρας κι' ἡ περροῦκα του μετακινήθηκε αἰσθητὰ πάνω στὸ κεφάλι του. Εὐτυχῶς, δόμως, γι' αὐτόν, κανεὶς φωτορεπόρτερ δὲν πρόλαβε νὰ πιάσῃ στὸ φακό του αὐτὴ τὴν ἀτυχία του κι' ὁ Ἄλαν Λάντ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τοῦ χεριοῦ του, ἐπανέφερε τὴν περροῦκα του στὴ θέσι της. Ὡς ἐκείνη, ὅμως, τὴ στιγμή, κανεὶς στὸν κόσμο δὲν εἶχε ὑποπτευτῆ πὼς τὰ ὡραῖα χρυσοκάστανα μαλλιά του δὲν ἦταν δικά του!...

Ἄλλοι μεγάλοι γόητες τῆς ἀμερικανικῆς ὀθόνης, ποὺ τὰ μαλλιά τους ἀραίωσαν ἀπὸ καιρὸ κι' ἀναγκάζονται νὰ κάνουν χρῆσι περρούκας, εἶναι ὁ Τάϋρον Πάουερ, ὁ Τζαίημς Στιούαρτ, ὁ Τσὰρλ Ἤστον, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλντεν, ὁ Τζὼν Παίην, ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ κι' ὁ Μπὶγκ Κρόσμπυ.

Οἱ δυὸ τελευταῖοι, ποὺ εἶναι καὶ συνομήλικοι, εἶναι σχεδὸν ὁλότελα φαλακροὶ κι' εἶχαν ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμία νὰ παίζουν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἡ τουλάχιστον νὰ κυκλοφοροῦν στὴν ἰδιωτική τους ζωὴ χωρὶς περροῦκα. Ἀλλὰ οἱ παραγωγοὶ κι' οἱ σκηνοθέτες, μὲ τοὺς ὁποίους συνεργάζονται, τοὺς ἔχουν ἀπαγορέψει ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ αὐτὴ τὴν...εἰλικρίνεια!

Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ τέσσερις γόητες μὲ λίγα μαλλιά, ποὺ κατώρθωσαν ν' ἀποτελέσουν ἐξαίρεσι στὸν κανόνα. Ὁ Τζὼρτζ Μπρέν, ὁ Φρὰνκ Σινάτρα, ὁ Τζὰκ Μπέννυ κι' ὁ Γκάρυ Κοῦπερ, ἀφοῦ παληότερα ἔκρυβαν τοὺς ἀπογυμνωμένους κροτάφους τους μὲ κατάλληλο γύρισμα τῶν πλάγιων μαλλιῶν πρὸς τὰ μπρός, στὸ τέλος παράτησαν αὐτὴ τὴ φροντίδα καὶ παρουσιάζονται στὶς ταινίες τους ὅπως εἶναι στὴν πραγματικότητα.

Ὁ μόνος, ὡστόσο γόης τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἀποτελεῖ ὄχι μονάχα μιὰ ἁπλὴ ἐξαίρεσι στὸν κανόνα, ἀλλὰ ἀπεναντίας τέλεια περιφρόνησι, εἶναι ὁ περίφημος Γιοὺλ Μπρύννερ, ὁ γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο πρωτογωνιστὴς τοῦ φίλμ «Ὁ Βασιλιᾶς κι' ἐγώ».

Ὁ Μπρύννερ, ὁ ὡραιότερος φαλακρὸς τοῦ κόσμου, ὅπως ὠνομάστηκε, εἶχε μέχρι ἐδῶ κι' ἑφτὰ χρόνια, πλούσια μαλλιά. Ἀλλὰ μέσα σὲ λίγους μῆνες, τὸ 1949, τάχασε ἀπὸ ἀνεξήγητη αἰτία μονομιᾶς ὅλα καὶ τὸ κεφάλι του ἔγινε λεῖο σὰν μπάλα τοῦ μπιλιάρδου. Αὐτὸ τὸ ἀτύχημα, στὴν περίπτωσι τοῦ Μπρύννερ, ἀποδείχτηκε ὡστόσο ἐξαιρετικὴ εὐνοια τῆς τύχης. Τὰ κάπως ἐξωτικὰ χαρακτηριστικὰ του ἔπαιρναν μιὰ ἰδιαίτερη ἑλκυστικότητα σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ ὁλόγυμνο κρανίο του. Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Μπρύννερ ἦταν ἕνας συνηθισμένος τύπος νεαροῦ γόητος στὰ ἐλαφρὰ θέατρα τῆς Μονμάρτρης. Μὲ τὸ κεφάλι πιὰ γουλί, ἔκανε τὸ θριαμβευτικό του πήδημα ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ Χόλλυγουντ κι' ἔγινε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη τὸ ἴνδαλμα ἑκατομμυρίων γυναικῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Στὴν περίπτωσι, λοιπόν, τοῦ Γιοὺλ Μπρύννερ, ἡ φαλάκρα ἀντὶ νὰ σημάνῃ τὸ τέλος, σήμανε τὴν ἀρχὴ μιᾶς μεγάλης σταδιοδρομίας.

Φαίνεται, ὅμως, πὼς στὸ Χόλλυγουντ δὲν ἔχουν χωνέψει καλὰ αὐτὸ τὸ γεγονὸς κι' ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν στὸν παληὸ κανόνα, ὅτι τὰ πλούσια μαλλιὰ εἶναι ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῆς ἀνδρικῆς γοητείας. Ἔτσι, ἀφοῦ πέρασε πιὰ ὁ μεγάλος θόρυβος γύρω ἀπὸ τὴ φαλάκρα τοῦ Γιοὺλ Μπρύννερ, ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς θὰ «γυρίσῃ» τώρα ἕνα φίλμ, μὲ μαλλιὰ ποὺ θὰ τοῦ φτάνουν ὡς τοὺς ὤμους. Τὸ φίλμ αὐτό, ποὺ θἄχῃ τὸν τίτλο «Ὁ Πειρατὴς», εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ διαβόητου Γάλλου κουρσάρου Ζὰν Λαφίτ.

Ὅσο γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Γιοὺλ Μπρύννερ, δήλωσε πὼς δέχτηκε μὲ χαρὰ νὰ παρουσιαστῆ ἔτσι, γιατὶ πιστεύει πὼς ἡ ἐπιτυχία του δὲν ὀφείλεται στὶς... τρίχες, ἀλλὰ στὸ ταλέντο του!...

❂❂

Καύσιμη ὕλη ἀπὸ τὴ λάσπη

Μιὰ περίεργη εἴδησι ἀμαγγέλλεται ἀπὸ τὴ Νότιο Οὐαλλία. Κάποιος ἐφευρέτης, ποὔχε πιὰ ἀπαυδήσει ἀπὸ τὴν ἀθλία ποιότητα τοῦ κάρβουνου ποὺ εὕρισκε στὸ ἐμπόριο, ἔβαλε τὰ δυνατά του γιὰ νὰ παραγάγῃ μιὰ καλύτερη καύσιμη ὕλη...ἀπὸ τὴ λάσπη! Λέγεται δὲ ὅτι τὰ κατάφερε πολὺ καλὰ κι' ὅτι ἡ ἐφεύρεσί του μελετᾶται τώρα σοβαρώτατα ἀπὸ τὶς ἁρμόδιες κρατικὲς ὑπηρεσίες, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη λύσι στὸ πρόβλημα τῆς θερμάνσεως τῶν σπιτιῶν.

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Ἡ Σαμπρίνα, ἡ νέα «ἀτομικὴ βόμβα» τῆς ἀγγλικῆς τηλεοράσεως, ὑποχρεώθηκε νὰ περνᾶ ἀπό... λογοκρισία πρὶν ἀπὸ κάθε ἐμφάνισί της. Αἰτία τοῦ κακοῦ εἶναι οἱ ἀμέτρητες διαμαρτηρίες Ἀγγλίδων συζύγων, ποὺ βρίσκουν ὅτι οἱ πλούσιες καμπυλότητες τῆς στὰρ καὶ οἱ προκλητικὲς τουαλέττες της γίνονται συχνὰ ἀφορμὴ ζωηρῶν σκηνῶν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν συζύγων τους.

ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΠΟΥ ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΙ

Στὸ Ντύσσελντορφ τῆς Γερμανίας ἔγινε ἡ ἐγκατάστασι τῆς πρώτης συσκευῆς «Σλεντερέλλα» ποὺ ἔφτασε στὴν Εὐρώπη. Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος ντιβανιοῦ ποὺ μὲ τὶς γρήγορες παλινδρομικὲς κινήσεις τῆς ἐπιφανείας του καὶ τὴ ζέστη ποὺ ἀναπτύσσει ἀφαιρεῖ μέσα σὲ 45 λεπτὰ ὅλο τὸ περιττὸ λίπος ἀπὸ τὸ σῶμα μιᾶς γυναίκας. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ποὺ χάρισε μιὰ κομψὴ γραμμὴ σὲ ἑκατομμύρια Ἀμερικανίδων, ἔρχεται τώρα νὰ προσφέρῃ καὶ στὶς Εὐρωπαῖες τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες της.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑ

Ἦταν παραμονὴ τοῦ Ἂη-Γιάννη τοῦ Νηστευτῆ. Σ' ἕνα γραφικὸ χωριὸ τῆς Κορινθίας, γιορτάζαν τὸν Ἅγιο καὶ τὸ πανηγύρι εἶχε φουντώσει ἀπὸ νωρίς, μὲ ὄργανα καὶ μὲ χορούς.

Τὰ λεωφορεῖα κατέβαζαν τοὺς πανηγυριῶτες, ποὺ ἀνέβαιναν στὴν ἐκκλησιά, κι' ὕστερα τραβοῦσαν γιὰ τὸ γλέντι.

Μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ Ἀθηναίους προχώρησε γιὰ τὸ νεκροταφεῖο, ποὺ συνόρευε στὴν ἐκκλησιά. Ἡ ἀτμόσφαιρα μοσκοβολοῦσε ἀπὸ φλισκοῦνι καὶ βασιλικό. Ἡ βροχή, ποὔχε δροσίσει τὴ γῆ ἀπὸ τὸ πρωί, εἶχε στολίσει τὰ φύλλα τῶν δέντρων μὲ πυκνὲς χρυσοσταλίδες, ποὺ ἔλαμπαν μέσ' στὶς τελευταῖες ἀχτίδες, ποὺ ἔστελνε τὸ ἡλιοβασίλεμα.

Κάτω οἱ ζωντανοὶ γλεντοῦσαν κι' ἀπάνω στὸ νεκροταφεῖο, οἱ νεκροὶ πρόσμεναν ἕνα δάκρυ ἀπὸ τοὺς δικούς τους... Μαυροφορεμένες γυναῖκες, ἀναβαν κεριὰ καὶ στόλιζαν τοὺς τάφους μὲ λουλούδια.

Τὸ σπαραχτικὸ παιδικὸ κλάμα δυὸ παιδιῶν, ἡλικίας δέκα καὶ δώδεκα χρόνων, ποὔχαν ἀγκαλιάσει ἕνα σταυρό, τράβηξε ἐκεῖ κοντὰ τοὺς ξένους ἐπισκέπτες.

Ἕνας γέρος, ποὺ τοὺς συνώδευε, σὰν ὁδηγός, πῆγε νὰ σηκώσῃ τὰ δυὸ παιδιά, μὰ ἐκεῖνα τοῦ ἀντιστάθηκαν.

— Εἶναι ὀρφανά... ψιθύρισε ὁ γέρος. Ἔρημα κι' ἄραχλα, κι' ὅμως μποροῦσε νὰ ἦταν τὰ πιὸ εὐτυχισμένα παιδιὰ τοῦ κόσμου... Εἶναι μιὰ τραγικὴ ἱστορία...

Καί, σὰν νὰ κατάλαβε πὼς ἡ ἱστορία αὐτὴ μποροῦσε νὰ ἐνδιαφέρῃ τοὺς ξένους, ὁ γέρος χωριάτης συνέχισε:

— Ὁ πατέρας τους ἦταν ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ. Σ' ἕνα ταξίδι του στὴν Ἀθήνα γύρισε παντρεμένος. Ἡ γυναίκα του εἶχε χρυσὴ καρδιὰ καὶ ἦταν ὁμορφη σὰν ἄγγελος. Ποιὸς ἄνθρωπος δὲν ἀγαποῦσε κι' ὅλους μᾶς ἀγαποῦσε κι' ὅπου ἦταν ἄρρωστος ἢ φτωχός, ξόπουθε τὸν παρεῖ της, γιὰ νὰ γλυκάνῃ τὸν πόνο του. Κοντολογὶς, ὁ γιατρὸς κι' ἡ γυναῖκα του ἦταν τὸ πιὸ ταιριαστὸ ζευγάρι. Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπετε δούλευα στὸ περιβόλι τους. Δὲν ἄκουσα ποτέ μου, τόσα χρόνια, ἕνα πικρὸ λόγο. Μὲ τὸν καιρὸ ἀπόχτησαν κι' αὐτὰ τὰ ἄμοιρα παιδιὰ ποὺ ζοῦσανε εὐτυχισμένα. Μὰ ξαφνικὰ κακὸ μάτι τοὺς βάσκανε. Ἡ γυναῖκα τοῦ γιατροῦ ἡ Ρηνούλα, ὅπως τὴ λέγανε, ἀρρώστησε βαρειά. Τέσσερα χρόνια τὰ πέρασε σὲ νοσοκομεῖα κι' ἀπὸ ἐγχείρησι σὲ ἐγχείρησι. Γιατρειὰ δὲν εὕρισκε. Ἔτσι ἀπελπισμένη, ἀποφάσισε νάρθῃ νὰ πεθάνῃ ἐδῶ κοντὰ στὰ παιδιά της. Ἔζησε, λοιπόν, ἄλλους ἕξη μῆνες μὲ φριχτοὺς πόνους.

»Στὸ τέλος, τὴν ἄκουσα νὰ παρακαλῆ τὸν ἄντρα της νὰ τῆς κάνῃ μιὰ ἔνεσι γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριό της.

»— Σκότωσέ με, τοὔλεγε, δὲν ἀντέχω πιά, ἀφοῦ ξέρεις πὼς δὲν πρόκειται νὰ γιατρευτῶ».

»—Ἡσύχασε, Ρηνούλα, τῆς ἀπαντοῦσε ὁ δύστυχος. Κάνε ὑπομονή. Θὰ γίνῃς καλά...

»—Θέλω νὰ πεθάνω καὶ σὺ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς! Ἔτσι θὰ γλυτώσῃς κι' ἐσὺ ἀπὸ τὴν τυραννία ποὺ σοῦ κάνω. Καὶ θὰ φροντίσῃς πιὸ ἥσυχος γιὰ τὰ παιδιά μας...

»—Τὰ παιδιά μας;... Καὶ τί θὰ τοὺς πῶ, ὅταν μεθαύριο μὲ ρωτήσουν πῶς πέθανε ἡ μητέρα τους; Πὼς τὴ σκότωσα ἐγώ;

»Μιὰ μέρα, ὅμως, ὁ γιατρὸς δὲν ἄνθεξε, ἄκουγοντας τὸ μουγγητό της ἀπὸ τοὺς ἀφόρητους πόνους της. Κι' ἀποφάσισε, ἐπιτέλους, νὰ τὴ σκοτώσῃ καὶ νὰ σκοτωθῇ ὕστερα κι' αὐτός!...

»Ὅλα τὰ τακτοποίησε ἀπὸ νωρίς. Καὶ μοῦδωσε τὰ παιδιά, ὅπως ἔκανε κάθε βράδυ, γιὰ νὰ τ' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴ μαρτυρικὴ γυναῖκα του.

»Τὰ πῆρα καὶ πῆγα στὸ σπίτι μου. Φάγαμε ψωμὶ μὲ τὴ γυναῖκα μου καὶ τὰ βάλαμε νὰ κοιμηθοῦν...

»Ἡ γυναῖκα μου, λὲς κι' εἶχε κάποιο κακὸ προαίσθημα ἐκείνη τὴ νύχτα, πῆρε τὸ δρόμο τὰ χαράματα γιὰ τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ.

»Σὰν οὐρλιαχτὸ ἀκούστηκε σὲ λίγο ἡ σπαραχτικὴ κραυγή της στὸ χωριό.

»Ὅλοι τρέξαμε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ καὶ βρήκαμε τὸ ἄντρόγυνο ἀγκαλιασμένο στὸ κρεβάτι, βουτημένο στὸ αἷμα. Δυὸ σφαῖρες ἔφτασαν γιὰ νὰ στομπατήσουν τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ καὶ τῶν δύο...

»Ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει τρεῖς μῆνες—συνέχισε ὁ γέρος κουνώντας τὸ κεφάλι του—καὶ τὸ χωριό μας ἀκόμη δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ γιατροῦ καὶ τῆς γυναίκας του. Κι' αὐτό, γιατὶ σὰν βλέπουμε τὰ παιδιά, μᾶς ἔρχονται τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Οὔτ' αὐτὰ μποροῦν ἀκόμη νὰ συνέλθουν. Αὐτὸ ποὺ βλέπετε γίνεται κάθε ἀπόγευμα. Τὰ συνοδεύω ὡς ἐδῶ. Φέρνουν λουλούδια κι' ἔρχονται νὰ κλάψουν πάνω στὸν τάφο τῶν γονιῶν τους. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ συγκρατήσῃ..

— Μὰ δὲν ἔχουν κανένα συγγενῆ νὰ τὰ φροντίσῃ; τὸν ἐρώτησαν οἱ ξένοι.

—Ἔχουν, ἀλλ' ὄχι ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα. Ὁ πάππους μας ἔγραψε σ' ἕνα θεῖο τους κι' αὐτὸς τοῦ ἀπάντησε πὼς θάρθῃ νὰ τὰ πάρῃ, νὰ τὰ κλείσῃ σὲ κανένα σχολεῖο... Στὸ μεταξὺ ἡ Κοινότης ἔχει ἀναλάβει τὴν ἐπίβλεψι τῆς περιουσίας τοῦ γιατροῦ κι' ἐγὼ μὲ τὴ γυναῖκα μου τὰ φροντίζω, ὅσο μπορῶ...

Ὁ γέρος τελείωσε τὴν τραγικὴ ἱστορία γιὰ τὰ δυὸ ὀρφανά, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶναι ἀκόμη γονατισμένα τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο πάνω στὸν τάφο μὲ τὰ μικρά τους χέρια τυλιγμένα γύρω στὸν ξύλινο σταυρό.

Ὁ γέρος, μὲ βουρκωμένα μάτια, πῆγε κοντὰ στὰ ὀρφανὰ καί, σὰν στοργικὸς πατέρας, τὰ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του...

Ἔπειτα, τράβηξε μαζί τους γιὰ τὸ σπίτι του, ἐνῶ τὸ γλέντι στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ εἶχε ἀνάψει. Οἱ ὁμορφες κοπέλλες καὶ τὰ παλληκάρια ἔσερναν τὸ χορὸ καὶ τὸ ξανθὸ κρασὶ ξεχείλιζε στὰ ποτήρια...

Ἔτσι εἶναι πάντα στὴ ζωή: Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη ἀδελφωμένες...

MIPANTA

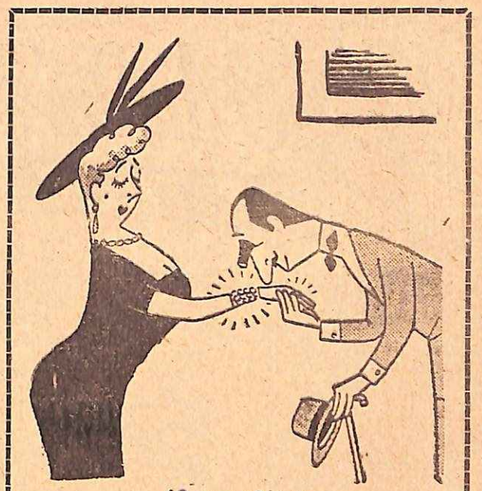

Ὁ προικοθήρας.

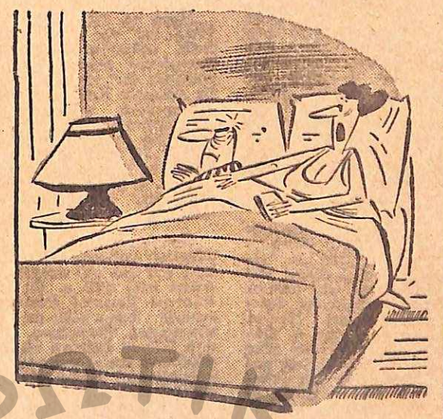

— Σύπνα, Ἀλέκο!... Ξέχασες νὰ πάρῃς τὸ ὑπνωτικό σου χάπι!...

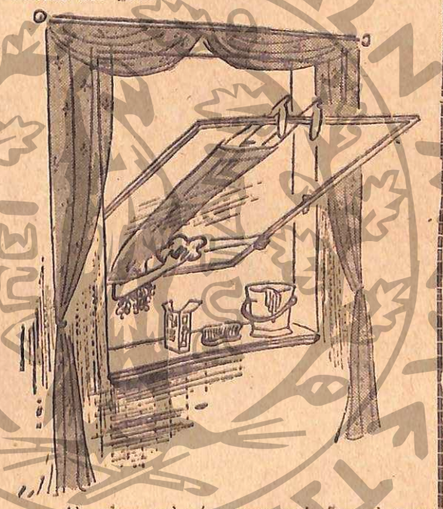

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο πρακτικά, ὅσο τὰ φανταζόμουν, τὰ καινούργια παραθυρόφυλλα.

ΜΑΙΡΗ ΚΩΚ ΤΟ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Κατέριψε στὸ Ντουρμπὰν τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 800 μ. μὲ 10΄27΄΄2

Χειμῶνα καιρὸ τὰ δελφίνια καὶ οἱ σειρῆνες τῶν ὑγρῶν στίβων, βρίσκονται σὲ κολυμβητικὴ δράσι ἐξαιρετική. Διεθνεῖς ἀσσοι τῆς κολυμβήσεως σημειώνουν. Φεβρουάριο μῆνα, καταπληκτικὲς ἐπιδόσεις. Μετὰ τοὺς ἀθλους τῶν περιφήμων πρωταθλητριῶν τῆς Αὐστραλίας καὶ τοῦ κόσμου Ντάουν Φράζερ καὶ Λόρραιν Κράππ, στὸ κολυμβητικὸ στερεόμα ἔλαμψε καὶ πάλι τὸ ἄστρο τῆς Ὀλλανδέζας Μαίρης Κὼκ. Στὸ πρωτάθλημα τοῦ Ντουρμπάν, στὴ Νότιο Ἀφρική, ἡ Μαίρη Κὼκ, σὲ κολυμβητήριο 100 γυαρδῶν καὶ σὲ γλυκὸ νερό, ἐπέτυχε νέο παγκόσμιο ρεκὸρ στὰ 800 μέτρα ἐλευθέρας. Χρόνος 10΄27΄΄.2.

Τὸ προηγούμενο κατεῖχεν ἡ Αὐστραλέζα Λόρραιν Κράππ μὲ 10΄.30΄΄.9. Ὅταν ἀκούστηκε ὁ ἄθλος τῆς Κὼκ, οἱ εἰδικοὶ τῶν κολυμβητικῶν ἀγωνισμάτων ἔμειναν κατάπληκτοι! Πολλοὶ εἶχαν πιστέψει πὼς ἡ Ὀλλανδέζα πρωταθλήτρια εἶχε ξοφλήσει ἀπ' τὸ διεθνὲς κολύμπι. Ἐξ αἰτίας τῆς σκληρᾶς προπονήσεως, ἔπαθε ὑπερκόπωσι. Ὁ προπονητής της ὅμως Γιὰν Στέντεο, εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸ ἄστρο της καὶ στὴν ἰδιοσυγκρασία της. Τῆς ἐπέβαλε ἀνάπαυσι καὶ ἀνάλογη δίαιτα. Σὲ λίγο καιρό, ἄρχισε νὰ συνέρχεται. Ὅταν ὁ Στέντερ ἔκρινε πὼς ἡ Κὼκ ἀναζωογονήθηκε, ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ συνεργάζωνται γιὰ τὴ νέα προσπάθεια. Δὲν πέρασαν 15 ἡμέρες καὶ ἡ Κὼκ συνῆλθε ἀπόλυτα καὶ ἄρχισε πάλι τὴ μεγάλη προπόνησι. Τὸ νέο παγκόσμιο ρεκὸρ στὰ 800 μ. στὸ Ντουρμπὰν τῆς Μαίρης Κὼκ, ἐπιβεβαίωσε πανηγυρικὰ τὸ ἠρωϊκὸ ἐξαναγύρισμά της στοὺς ὑγροὺς στίβους καὶ τὴ μεγάλη κλάσι της.

★

Ἔχουν περάσει 25 χρόνια καὶ μερικοὶ μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ ἡ καταπληκτικὴ Δανέζα πρωταθλήτρια τῆς κολυμβήσεως Ράχιλοτ Χβέγκερ κολύμπησε τὰ 800 μ. σὲ 10΄.52΄΄.5 (1941). Μόλις τὸ 1953 ἡ Οὐγγαρέζα Γυένγκε σημείωσε 10΄.58΄΄.6 καὶ τὸν ἴδιο χρόνο κατέρριψε τὸ ρεκὸρ τῆς Χβέγκερ σὲ 10΄.42΄΄.4 Τὸ 1955, ἡ Ἀμερικάνα Γκρεύ, σὲ κολυμβητήριο κανονικὸ καὶ σὲ διαδρομὴ 800 γυαρδῶν, πέτυχε 10΄.58΄΄. Τὸν ἴδιο χρόνο, ἡ συμπατριώτισσά της Γκρίην, σημείωσε 10΄.54΄΄.3. Ἡ Ὀλλανδέζα ντὲ Νίς, κολυμπῶντας τὸ μίλι, πέρασε τὰ 800 μ. σὲ 10΄.52΄΄.1 (1955).

Τὸ 1956, ἡ Ἀμερικάνα Ρούσκα, σὲ ἀγῶνα 880 γυαρδῶν, σημείωσε 10΄.54΄΄. 5. Ἡ Ὀλλανδέζα Κόστερ κολύμβησε 10΄.46΄΄. Ἡ Αὐστραλέζα Κράππ 10΄. 30΄΄.9 καὶ κατέρριψε τὸ ρεκὸρ τοῦ κόσμου τῆς Οὐγγαρέζας Γκυένγκε.

Μετὰ τὸ 10΄.27΄΄.2 τοῦ 1957, ἀπ' τὴν Κὼκ, οἱ διεθνεῖς κολυμβητικοὶ κύκλοι περιμένουν συντομότατη ἀνταγωνίστρια ἀπ' τὴν Αὐστραλέζα Λόρραιν Κράππ, μὲ κατευθυντήρια γραμμὴ νέο παγκόσμιο ρεκὸρ στὰ 800 μ., κάτω ἀπὸ 10΄, πιθανὸν καὶ 9΄.55΄΄, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ Φρανσουὰ Ὀππενχάϊμερ, ὁ μεγάλος ἐμπειρογνώμονας τοῦ διεθνοῦς κολυμπιοῦ.

★

Πραγματικά, λοιπόν, ὑπάρχουν σοβαρὲς προϋποθέσεις γιὰ ἕνα νέο παγκόσμιο ρεκὸρ στὰ 800 μ. ἀπ' τὴν Λόρραιν Κράππ! Βάσεις ἰσχυρὲς ἔχουν τεθῆ ἀπ' τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, ὅταν σὲ δυὸ ἄλλες μεγάλες ἀποστάσεις στὰ 1.500 μ. καὶ στὰ 1609,32 μ. (1 ἀγγλικὸ μίλι). Ἡ Τζέϊν Κόπτερ κατέχει τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ στὰ 1500 μ. μὲ 20΄. 22΄΄.8 καὶ ἡ Λένυ ντὲ Νὶς στὰ 1609,32 μ. μὲ 22΄. 05΄΄.5.

Ἂν ὑπολογίσουμε πὼς οἱ καλύτεροι χρόνοι στὰ 400 μ. τῆς Τζέϊν Κόστερ εἶναι 5΄.14΄΄.4 καὶ τῆς Λένυ ντὲ Νὶς 5΄.14΄΄.6, τότε βγάζουμε συμπέρασμα πὼς μὲ 4΄.47΄΄.2 στὰ 400 μ. ἡ Κράππ εἶναι ἱκανή, μὲ κατάλληλη προετοιμασία, νὰ παρουσιάση νέα θαύματα.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Ὀππενχάϊμερ,ἡ Κράππ εἶναι ἱκανὴ νὰ σημειώση 19΄.10΄΄ στὰ 1.500 μ. καὶ 20΄.35΄΄ στὰ 1909 μ. Ρεκόρ δηλαδὴ καταπληκτικά! Πολλοὶ πρωτοθλητὲς τῆς κολυμβήσεως θὰ τὰ ζήλευαν.

★

Ἀπ' τὴν Εὐρωπαϊκὴ γυναικεία κολυμβητικὴ κίνησι, πρέπει νὰ σημειώσουμε καὶ τὶς ἐκπλήξεις τῶν Γερμανίδων κολυμβητριῶν. Στὰ 100 μ. ἐλευθέρας ἡ Χάασε πέτυχε 1΄.08΄΄.3 καὶ ἡ Μπρύνερ 1΄.09΄΄.1. Στὰ 100 μ. ὕπτιας ἡ Σμὶθ 1΄.13΄΄.7. Στὰ 200 μ. προσθίας ἡ Βὸλφ 2΄.55΄΄.4 καὶ ἡ Οὔρσελμαν 2΄.55΄΄.6. Στὰ 200 μ. ἐλευθέρας ἡ Μπρύνερ 2΄. 28΄΄.6 καὶ ἡ Κλὸμπ 2΄. 29΄΄.6. Στὰ 100 μ. πεταλούδας ἡ Βέρθερ 1΄.16΄΄.6 καὶ ἡ Βίνκλερ 1΄.19΄΄.5. Στὰ 4Χ100 μ. κρόουλ ἡ Ἐθνικὴ Γερμανίας 4΄.35΄΄.9. Στὰ 4Χ100 μ. μικτὴ (ὕπτια, πρόσθια, πεταλούδα, κρόουλ) ἡ Ἐθνικὴ Γερμανίας 4΄.58΄΄.2. Στὶς καταδύσεις ἡ Ρίχτερ ἀπὸ τὸ ἀναπηδητήριο (3 μ.) 112,18 βαθμούς.

★

Τί γίνεται μὲ τὶς Ἑλληνίδες κολυμβήτριες; Στὴ Λίμνη τῆς Βουλιαγμένης προπονοῦνται φιλότιμα ἀλλὰ μονάχα μιὰ-δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, τὸ χειμῶνα. Πῶς νὰ βελτιώσουν τὶς ἐπιδόσεις τους τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ Εὐρωπαῖες κολυμποῦν κάθε μέρα καὶ μάλιστα... πρωῒ κι' ἀπόγευμα;

Ὡστόσο, ἡ Ρουμπέν, ἡ Γιγάντε Ι, ἡ Καράμπελα, ἡ Ποριάζη, ἡ Φίλια, ἡ Γιγάντε ΙΙ, ἡ Γιάμαιλη καὶ ἀρκετὲς ἄλλες, ἐπιθυμοῦν φέτος νὰ παρουσιάσουν καλύτερους χρόνους ἀπὸ πέρυσι.

Θὰ τὸ κατορθώσουν ἄρα γε; Ἀπ' αὐτὲς ἐξαρτᾶται.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

✪✪

Τὰ δυὸ ρολόγια

Σὲ ἡλικία 86 χρόνων, κάποιος Τ. Ράϋ, κατασκεύασε ἕνα ρολόϊ ἐκκρεμὲς καὶ τὸ χάρισε σ' ἕνα μουσεῖο τοῦ Τροντχάϊμ τῆς Νορβηγίας. Ἐκεῖ, θὰ τὸ βάλουν δίπλα σ' ἕνα ἄλλο παρόμοιο ρολόϊ, ποὺ εἶχε φτιάσει πρὶν ἀπὸ 93 χ.ὀνια ὁ πατέρας τοῦ Ράϋ καὶ ποὺ ἐξακολουθεῖ ὡστόσο νὰ λειτουργῆ μὲ ἀπόλυτη ἀκοίβεια

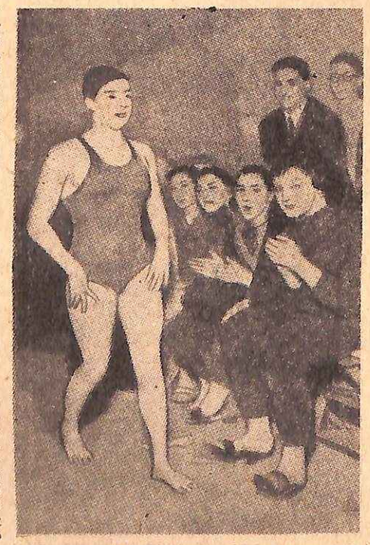

Ἡ νέα πρωταθλήτρια τοῦ κόσμου στὸ κολύμπι 800 μ. Ὀλλανδέζα Μαίρη Κὼκ μετὰ τὸν θρίαμβό της στὸ Ντουρμπάν.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ ρομβόλεξο

1) ΕΝΑΡΕΤΟΣ. 2) ΚΟΥΡΑΜΑΝΑ. 3) ΧΑΖΟΜΑΡΑ. 4) ΡΕΤΑΛΙΑ. 5) ΜΑΡΙΝΑΤΑ. 6) ΜΑΝΙΤΑΡΙ. 7) ΛΙΜΑΡΙΣΜΑ. 8) ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ. 9) ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΥ.

Σωστὸ — Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (γιατὶ χύνοινται σ' αὐτὴν πολλὰ μεγάλα ποτάμια). 2) ΛΑΘΟΣ (τοῦ φάρυγγος). 3) ΣΩΣΤΟ (3920 μέτρα ἐναντι 3870 τοῦ Εἰρηνικοῦ). 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΛΑΘΟΣ (εἶχε 7 ἀδέλφια). 6) ΣΩΣΤΟ (ὡρισμένοι θαλάσσιοι μικροοργανισμοί). 7) ΛΑΘΟΣ. 8) ΛΑΘΟΣ (περίπου τὸ .1)13). 9) ΣΩΣΤΟ. 10) ΛΑΘΟΣ (εἶναι 9 φορὲς μεγαλύτερη). 11) ΣΩΣΤΟ (ἔχει περίπου 700, δευτερεύοντες φυσικά). 12) ΛΑΘΟΣ (Δυό. Ἡ μιὰ βρίσκεται στὸν Καναδᾶ καὶ ἡ ἄλλη στὶς Ἡν. Πολιτεῖες).

Συλλαβόγριφος

Μίδας (Μὶ — Δάς).

Μεταγραμματισμὸς

ΙΣΙΣ — ΙΡΙΣ.

Αἴνιγμα

Ὁ Σείριος — Ἡ Συρία.

Φτερωτὸ γράμμα

Τὸ «Α»: 1) Ἀλγέρι. 2) κΑστρί. 3) πλΑτων. 4) κορΑνι. 5) δορκΑς καὶ 6) ΠνεῦμΑ.

Αἴνιγμα

Ἰνδός.

Μαγικὸ γράμμα

Μὲ τὸ «Ν»: Πόνος — Σκούνα — Κανόνι — Χάνος — Μαρίνα — Νεῖλος — Ροδανὸς — Καινὸς — Χάνι — Νασός.

Ἀναγραμματισμὸς

Χελώνα — Λεχώνα.

15 μικροδιαφορὲς

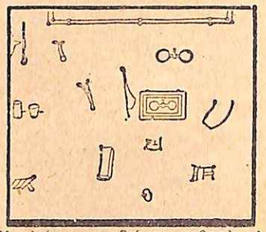

Ἡ εἰκόνα μας δείχνει καθαρὰ τὰ σημεῖα ὅπου βρίσκονται οἱ 15 μικροδιαφορὲς ποὺ κάνουν τὰ σχέδια νὰ ξεχωρίζουν μεταξύ τους.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 630 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΕΠΤΟΝ — ΜΕΡΑΚΙ. 2) ΜΑΚΑΡΙΟΙ — ΠΥΡΙΤΙΟΝ. 3) ΥΜ — ΚΑΚΕΣ — ΛΑΓΟΙ — ΥΤ. 4) ΚΑΤ — ΚΟΡΟΜΗΛΟΝ — ΕΔΑ. 5) ΟΡΟΣ — ΤΑΝ — ΚΟΣ — ΑΔΑΜ. 6) ΝΕΚΤΑΡ — ΤΑΧΕΙΑ. 7) ΟΙΑΙ ΜΠΙ — ΑΜΟΡ. 8) ΣΑ — ΦΑΙΑΚΕΣ — 11. 9) ΜΑΪΝΑ — ΑΓΙΟΙ. 10) ΤΡΙΒΑΙ — ΚΑΥΣΙΣ. 11) ΓΑΙΑΙ — ΧΑΥΝΕ — ΣΤΕΚΑ. 12) ΡΙΝΙΑ — ΑΩΡΟΙ. 13) ΑΡΓΑ — ΑΕ — ΤΚ — ΣΟΛΑ. 14) ΠΙΚ — ΑΜΥΝΤΗΡΙΑ — ΝΟΚ. 15) ΤΑ — ΕΛΑΤΑ — ΠΙΛΟΙ — ΠΟ. 16) ΑΖΥΜΙΤΗΣΣ — ΑΚΟΥΣΙΕΣ. 17) ΩΘΗΣΙΣ — ΑΝΤΑΜΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΥΚΟΝΟΣ — ΓΡΑΠΤΑ. 2) ΣΑΜΑΡΕΙΑ — ΤΑΙΡΙΑΖΩ. 3) ΕΚ — ΤΟΚΑ — ΡΙΝΓΚ — ΥΘ. 4) ΠΑΚ — ΣΤΙΓΜΙΑΙΑ — ΕΜΗ. 5) ΤΡΑΚ — ΑΒΙΑ — ΑΛΙΣ. 6) ΟΙΚΟΤΡΟΦΙΑ — ΑΜΑΤΙ. 7) ΝΟΕΡΑ — ΑΝΙΧΝΕΥΤΗΣ. 8) ΙΣΟΝΟΜΙΑ — ΝΑΣ. 9) ΠΑ — ΜΥΡΑΤ. 10) ΠΛΗΚΤΙΚΑ — ΗΠΑ. 11) ΜΥΑΛΟ — ΕΓΚΕΝΤΡΙΚΑ. 12) ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ — ΚΙΛΟΝ. 13) ΡΙΟΝ — ΟΥΣΑ — ΑΟΥΤ. 14) ΑΤΙ — ΑΧΑΡΙΣΤΩΣ — ΙΣΑ. 15) ΚΙ — ΕΔΕΜ — ΙΕΡΟΝ — ΙΜ. 16) ΙΟΥΔΑΙΟΙ — ΣΚΟΛΟΠΕΣ. 17) ΝΤΑΜΑΡΙ — ΑΙΑΚΟΣ.

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΟΥ ΣΟΧΟ-ΝΟΡ

Παράξενο διήγημα

Δὲν φανταζόμουν ποτὲ πὼς θὰ ξανακατέβαινε στὴ γῆ, οὔτε πὼς θὰ ξαναπήγαινα στὸ ὅμορφο σπιτάκι τοῦ Σόχο-Νόρ. Αὐτὸ τὸ σπιτάκι τὸ ξανάκαμα δικό μου. Ἀπὸ τότε, οἱ ἄνθρωποι περνᾶνε ἀπὸ ἄλλο δρόμο κι' ἀποφεύγουν νὰ πλησιάσουν σ' αὐτό. Πῶς θὰ πλησίαζαν στὸ σπίτι, ὅπου μένει ἕνα φάντασμα;

Γιατὶ εἶμαι πιὰ ἕνα φάντασμα. Δὲν ἤρθα, ὅμως, γιὰ νὰ κάμω κακὸ σὲ κανένα κι' οἱ ἄνθρωποι ἄδικα μὲ φοβοῦνται. Ἂν ξαναγύρισα στὸ Σόχο-Νόρ, εἶναι γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἤμουν ἄλλοτε εὐτυχισμένη καὶ γιατὶ μοῦ εἶναι εὐχάριστο νὰ ξαναζῶ τὶς ὑπέροχες στιγμές, ποὺ πέρασα ἄλλοτε ἐδῶ.

Καὶ σὺ ἐπίσης, ἀγαπημένη μου Τιὲν-Πάϊ, ἔζησες μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἀλλὰ δὲν ἤσουνα εὐτυχισμένη... Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν πεθάνει μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν τὴ ζωὴ τῶν ζωντανῶν, χωρὶς αὐτοὶ νὰ ὑποπτεύωνται τὸ παρουσιακό. Κι' ἐγώ, λοιπόν, ξέρω πὼς δὲν ἤσουνα εὐτυχισμένη. Ἀλλὰ δὲν φταίω σ' αὐτό... Δὲ φταίω, γιατὶ δὲν μπόρεσες νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη κοντὰ στὸ Βὰν-Λί, τὸν ἄντρα μου, ποὺ μοῦ τὸν πῆρες καὶ τὸν ἔκαμες δικό σου.

Θυμᾶσαι, Τιὲν-Πάϊ; Ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη ὅταν ὁ Βὰν-Λὶ ἀποφάσισε νὰ μὲ κάμη γυναίκα του... Μὲ ὠδήγησε στὸ σπιτάκι τοῦ Σόχο-Μόρ, στὸ ἴδιο αὐτὸ σπιτάκι, ὅπου βρίσκομαι τώρα... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ πόρτα του κλείστηκε πίσω μας, νόμισα πὼς κάθε δεσμός μου μὲ τὸν ἄλλο κόσμο εἶχε κοπῆ πιά. Ἤταν σὰν ἡ ἀγαπημένος μου κι' ἐγὼ νὰ ταξιδεύαμε μέσα στὴν αἰωνιότητα.

Κάποτε, ὅμως, τὸ βλέμμα μου ξαναγύρισε στὸ κόσμο κι' ἡ σκέψι μου ἔτρεξε ἀμέσως σὲ ἑνα, ποὺ ἤσουνα ἡ πιὸ ἀγαπημένη φίλη μου, κάτι πολὺ περισσότερο κι' ἀπὸ ἀδελφή... Σὲ προσκάλεσα τότε νὰρθῆς νὰ μείνης μερικὲς ἡμέρες κοντά μας. Καὶ σὺ ἔτρεξες στὴν πρόσκλησή μου.

Γιατί, ὅμως, τὸ γέλιο χάθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὰ χείλη σου· Αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ τὴ δεύτερη ἡμέρα κιόλας... Τὸ πρόσεξα ἀμέσως κι' ἔκαμα τὴ σκέψι πὼς δὲν σοῦ ἄρεσε τὸ μικρὸ μου σπιτάκι. Τὴν ἀληθινὴ αἰτία τὴν ἔμαθα ἀπὸ κάμποσες ἡμέρες.

Αὐτὸ ἔγινε ἕνα βράδυ... Θυμᾶσαι, Τιὲν-Πάϊ; Ξαναγύριζα ἀπὸ τὸν κῆπο στὸ σπίτι καί, ξαφνικά, μπαίνοντας στὸ δωμάτιό σου εἶδα τὸ Βὰν-Λί, ποὺ σ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του... Κοιτάξατε ἀμέσως τὰ χέρια του καὶ σὺ ἔσκυψες γιὰ νὰ διορθώσης τὸ κιμονό σου...

Δὲν εἶπα τίποτα. Τί μποροῦσα νὰ πῶ; Ξανακατέβηκα ἀμέσως στὸν κῆπο κι' ὕστερα ἀνοιξα τὴν πόρτα κι' ἄρχισα νὰ περπατάω στὴν τύχη... Δὲν ἤξερα ποῦ πήγαινα... Ἔτσι βρέθηκα στὴ γέφυρα τοῦ Τὲγκ-Κάο...

Θέλω νὰ πιστέψης, ἀγαπημένη μου Τιὲν-Πάϊ, πὼς δὲν τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες. Ὄχι, δὲ σκέφτηκα ποτὲ νὰ ρίξω τὸ πτῶμα μου ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ τὸ Βὰν-Λί, γιὰ νὰ ἐμποδίσω τὴν ἀγάπη σας... Τὸ πρᾶγμα ἔγινε τυχαῖα. Κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα, ὁ χείμαρρος κυλοῦσε ὁρμητικὰ τὰ νερά του. Ἔσκυψα πάνω στὰ κάγκελα, γιὰ νὰ κυττάξω... Καί, ξαφνικά, ζαλίστηκα κι' ἔπεσε μέσα στὸ νερό...

Ἕνας ψαρὰς βρῆκε τὸ πτῶμα μου τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὸ φέρε στὸ Σόχο-Νόρ. Θυμᾶμαι τὴ λύπη σου, ἀγαπημένη μου Τιὲν-Πάϊ... Κι' ὁ Βὰν-Λὶ ἦταν ἐπίσης πολὺ λυπημένος...

Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο, σκεφθῆκατε κι' οἱ δυὸ πὼς ἡ ζωὴ εἶχαι πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸ θάνατο κι' ὁ Βὰν-Λὶ σοῦ πρότεινε νὰ πάρης τὴ θέσι μου. Εἶναι ἀλήθεια πὼς φοβόσουνα, ἀλλά, στὸ τέλος, δέχτηκες.

Ὦ, ἀγαπημένη μου Τιὲν-Πάϊ, θέλω νὰ πιστέψης πὼς πόνεσα πολὺ γιὰ τὸ μαρτύριο τοῦ Βὰν-Λὶ καὶ τὸ δικό σου... Δὲ μπορούσατε νὰ βρῆτε οὔτε μιᾶς στιγμῆς ἡσυχία, γιατὶ ἡ σκέψι σας ἔτρεχε ἀδιάκοπα σὲ ἡ σκέψι σας ἔτρεχε ἀδιάκοπα σὲ μένα... Ἕνα βράδυ, ἔφυγε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἔτρεξες γιὰ ρίχτης στὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα τοῦ Τὲγκ-Κάο, στὸ ἴδιο μέρος ἀπὸ ὅπου εἶχα πέσει κι' ἐγώ... Νόμιζες πὼς ἔτσι θὰ ἐξιλεωνόσουν ἀπέναντί μου. Ἀλλά, σὲ βεβαιώ Τιὲν-Πάϊ, πὼς δὲ σὲ εἶδα ποτὲ σὰν ἔναχη μέσα στὴ σκέψι μου. Ἡ μόνη ποὺ ἔφτασε ἤμουν ἐγώ... Γιατί νὰ σὲ προσκλέσω στὸ Σόχο-Νόρ; Γιατί νὰ διακόψω γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ταξίδι μου μέσα στὴν αἰωνιότητα μαζὶ μὲ τὸν Βὰν-Λὶ καὶ ν' ἀφίσω τὴ σκέψι μου νὰ τρέξη σὲ σένα, τὴν παληὰ καὶ πολυαγαπημένη φίλη μου;... Ἤσουνα πιὸ ὅμορφη ἀπὸ μένα, Τιὲν-Πάϊ κι' ἄξιζες νὰ σ' ἀγαπήση ὁ Βὰν-Λί...

Θέλω νὰ πιστέψης, Τιὲν-Πάϊ, πὼς δὲ σκέφτηκα ποτὲ τίποτα τὸ κακὸ γιὰ σένα. Καὶ μετανοιώνω ποὺ ἔπεσα κεῖνο τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω μέσα στὰ ὁρμητικὰ νερὰ τοῦ Τὲγκ-Κάο... Διαφορετικά, ὁ Βὰν-Λὶ κι' ἐσὺ θὰ ἤσοστε εὐτυχισμένοι τώρα...

Δὲν ἔχω ἄλλο μέσο γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σου ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀραιὰ τὶς νύχτας... Σ' αὐτὸ ἐυπιστεύομαι τὰ λόγια μου, γιὰ νὰ τὰ φέρη σοῦ πῶ, ἀγαπημένη μου Τιὲν-Πάϊ, Σόχο-Νόρ... Θὰ φορέσουμε τὰ δυὸ ὀμέσα στὴ μεγάλη ντουλάπα καὶ θὰ μας μιλοῦνται γιὰ τὴν Βὰν-Λί, ποὺ μοῦ τὸν πῆρες καὶ τὸν ἔκαμες δικό σου.

Θυμᾶσαι, Τιὲν-Πάϊ; Ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη ὅταν ὁ Βὰν-Λὶ ἀποφάσισε νὰ μὲ κάμη γυναίκα του... Μὲ ὠδήγησε στὸ σπιτάκι τοῦ Σόχο-Μόρ, στὸ ἴδιο αὐτὸ σπιτάκι, ὅπου βρίσκομαι τώρα... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ πόρτα του κλείστηκε πίσω μας, νόμισα πὼς κάθε δεσμός μου μὲ τὸν ἄλλο κόσμο εἶχε κοπῆ πιά. Ἤταν σὰν ἡ ἀγαπημένος μου κι' ἐγὼ νὰ ταξιδεύαμε μέσα στὴν αἰωνιότητα.

Κάποτε, ὅμως, τὸ βλέμμα μου ξαναγύρισε στὸ κόσμο κι' ἡ σκέψι μου ἔτρεξε ἀμέσως σὲ ἑνα, ποὺ ἤσουνα ἡ πιὸ ἀγαπημένη φίλη μου, κάτι πολὺ περισσότερο κι' ἀπὸ ἀδελφή... Σὲ προσκάλεσα τότε νὰρθῆς νὰ μείνης μερικὲς ἡμέρες κοντά μας. Καὶ σὺ ἔτρεξες στὴν πρόσκλησή μου.

Γιατί, ὅμως, τὸ γέλιο χάθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὰ χείλη σου· Αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ τὴ δεύτερη ἡμέρα κιόλας... Τὸ πρόσεξα ἀμέσως κι' ἔκαμα τὴ σκέψι πὼς δὲν σοῦ ἄρεσε τὸ μικρὸ μου σπιτάκι. Τὴν ἀληθινὴ αἰτία τὴν ἔμαθα ἀπὸ κάμποσες ἡμέρες.

Αὐτὸ ἔγινε ἕνα βράδυ... Θυμᾶσαι, Τιὲν-Πάϊ; Ξαναγύριζα ἀπὸ τὸν κῆπο στὸ σπίτι καί, ξαφνικά, μπαίνοντας στὸ δωμάτιό σου εἶδα τὸ Βὰν-Λί, ποὺ σ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του... Κοιτάξατε ἀμέσως τὰ χέρια του καὶ σὺ ἔσκυψες γιὰ νὰ διορθώσης τὸ κιμονό σου...

Δὲν εἶπα τίποτα. Τί μποροῦσα νὰ πῶ; Ξανακατέβηκα ἀμέσως στὸν κῆπο κι' ὕστερα ἀνοιξα τὴν πόρτα κι' ἄρχισα νὰ περπατάω στὴν τύχη... Δὲν ἤξερα ποῦ πήγαινα... Ἔτσι βρέθηκα στὴ γέφυρα τοῦ Τὲγκ-Κάο...

Θέλω νὰ πιστέψης, ἀγαπημένη μου Τιὲν-Πάϊ, πὼς δὲν τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες. Ὄχι, δὲ σκέφτηκα ποτὲ νὰ ρίξω τὸ πτῶμα μου ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ τὸ Βὰν-Λί, γιὰ νὰ ἐμποδίσω τὴν ἀγάπη σας... Τὸ πρᾶγμα ἔγινε τυχαῖα. Κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα, ὁ χείμαρρος κυλοῦσε ὁρμητικὰ τὰ νερά του. Ἔσκυψα πάνω στὰ κάγκελα, γιὰ νὰ κυττάξω... Καί, ξαφνικά, ζαλίστηκα κι' ἔπεσε μέσα στὸ νερό...

Ἕνας ψαρὰς βρῆκε τὸ πτῶμα μου τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὸ φέρε στὸ Σόχο-Νόρ. Θυμᾶμαι τὴ λύπη σου, ἀγαπημένη μου Τιὲν-Πάϊ... Κι' ὁ Βὰν-Λὶ ἦταν ἐπίσης πολὺ λυπημένος...

Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο, σκεφθῆκατε κι' οἱ δυὸ πὼς ἡ ζωὴ εἶχαι πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸ θάνατο κι' ὁ Βὰν-Λὶ σοῦ πρότεινε νὰ πάρης τὴ θέσι μου. Εἶναι ἀλήθεια πὼς φοβόσουνα, ἀλλά, στὸ τέλος, δέχτηκες.

Ὦ, ἀγαπημένη μου Τιὲν-Πάϊ, θέλω νὰ πιστέψης πὼς πόνεσα πολὺ γιὰ τὸ μαρτύριο τοῦ Βὰν-Λὶ καὶ τὸ δικό σου... Δὲ μπορούσατε νὰ βρῆτε οὔτε μιᾶς στιγμῆς ἡσυχία, γιατὶ ἡ σκέψι σας ἔτρεχε ἀδιάκοπα σὲ ἡ σκέψι σας ἔτρεχε ἀδιάκοπα σὲ μένα... Ἕνα βράδυ, ἔφυγε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἔτρεξες γιὰ ρίχτης στὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα τοῦ Τὲγκ-Κάο, στὸ ἴδιο μέρος ἀπὸ ὅπου εἶχα πέσει κι' ἐγώ... Νόμιζες πὼς ἔτσι θὰ ἐξιλεωνόσουν ἀπέναντί μου. Ἀλλά, σὲ βεβαιώ Τιὲν-Πάϊ, πὼς δὲ σὲ εἶδα ποτὲ σὰν ἔναχη μέσα στὴ σκέψι μου. Ἡ μόνη ποὺ ἔφτασε ἤμουν ἐγώ... Γιατί νὰ σὲ προσκλέσω στὸ Σόχο-Νόρ; Γιατί νὰ διακόψω γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ταξίδι μου μέσα στὴν αἰωνιότητα μαζὶ μὲ τὸν Βὰν-Λὶ καὶ ν' ἀφίσω τὴ σκέψι μου νὰ τρέξη σὲ σένα, τὴν παληὰ καὶ πολυαγαπημένη φίλη μου;... Ἤσουνα πιὸ ὅμορφη ἀπὸ μένα, Τιὲν-Πάϊ κι' ἄξιζες νὰ σ' ἀγαπήση ὁ Βὰν-Λί...

Θέλω νὰ πιστέψης, Τιὲν-Πάϊ, πὼς δὲ σκέφτηκα ποτὲ τίποτα τὸ κακὸ γιὰ σένα. Καὶ μετανοιώνω ποὺ ἔπεσα κεῖνο τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω μέσα στὰ ὁρμητικὰ νερὰ τοῦ Τὲγκ-Κάο... Διαφορετικά, ὁ Βὰν-Λὶ κι' ἐσὺ θὰ ἤσοστε εὐτυχισμένοι τώρα...

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 340.—
Ἐξάμηνος ..... » 170.—
Τρίμηνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Λίρες 7.—
» ..... Δολλάρια 20.—
» ..... Φρ. Γαλ. 7.000
» ..... Φρ. Βελγ. 1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ἰ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

ΠΟΛ ΝΤΕΛΓΚΟΝ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Αἰσθητικὴ δερματολογία

Ἡ δερματολογία εἶναι ἐπιστήμη, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὶς φροῦτσες, ποὺ παρουσιάζονται πάνω στὸ δέρμα. Ἡ αἰσθητικὴ δερματολογία εἶναι

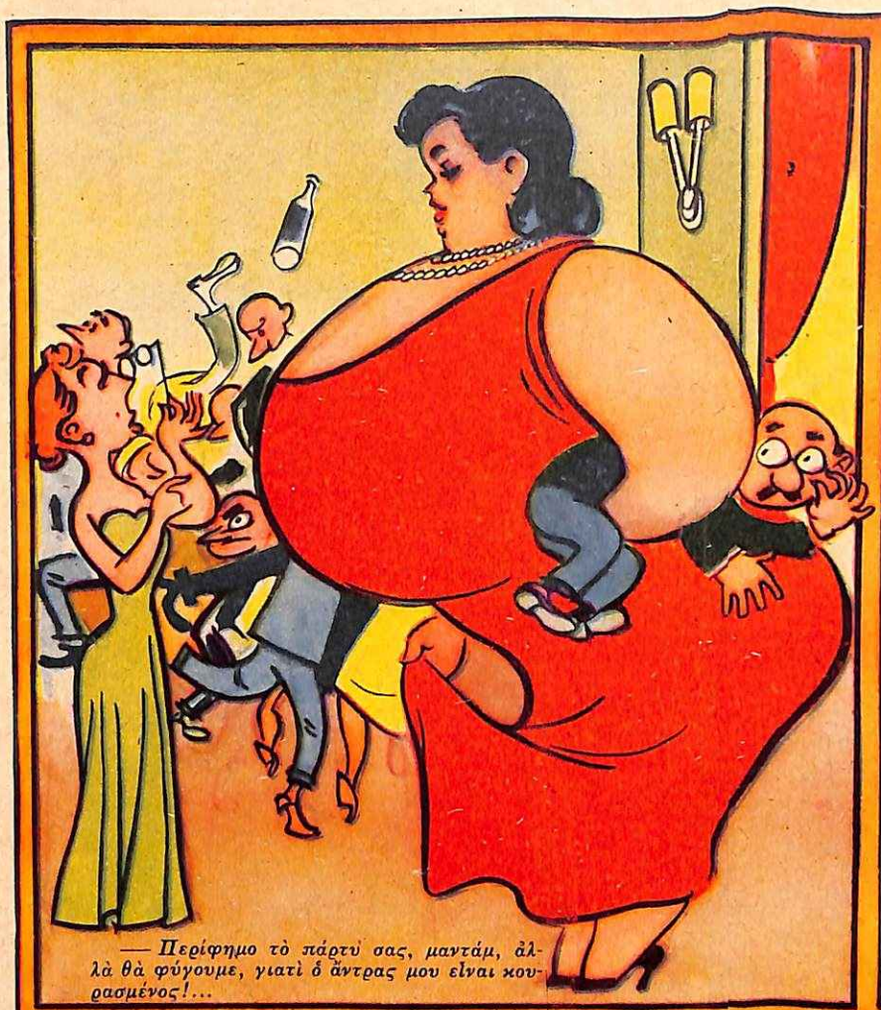

— Περίφημο τὸ πάρτυ σας, μαντάμ, ἀλλὰ θὰ φύγουμε, γιατὶ ὁ ἄντρας μου εἶναι κουρασμένος!...

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω, Κάτια, πὼς χτὲς δὲν εἶχες πάει στὴ γιαγιά, ἀλλὰ στὸν κινηματογράφο μὲ τὸν κ. Μπάμπη!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

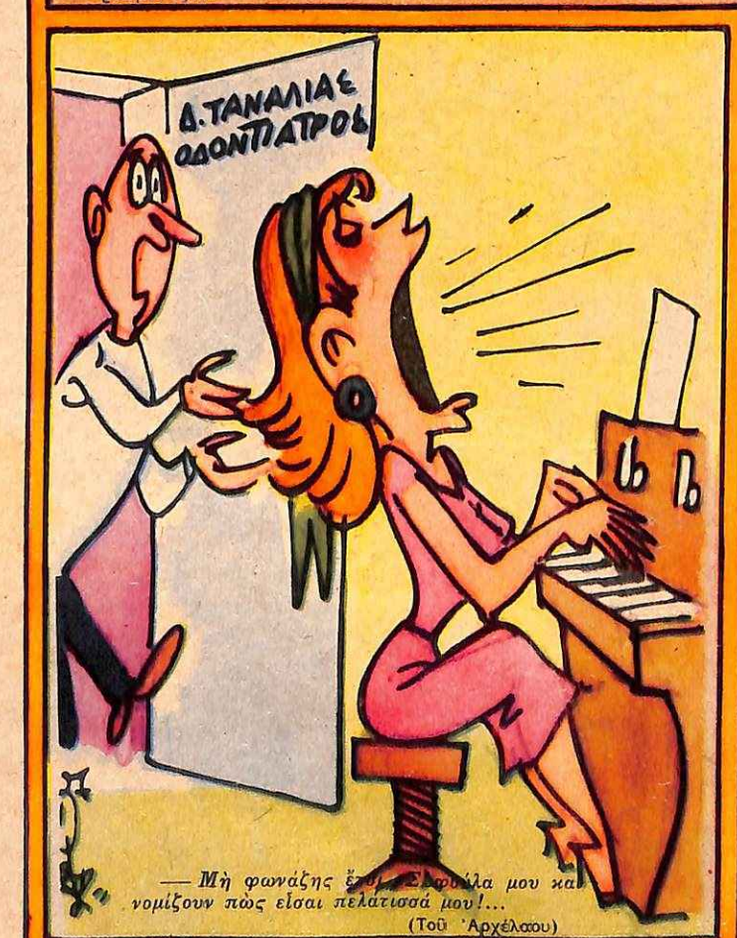

— Μὴ φωνάζῃς ἔτσι, Σεφυλλα μου καὶ νομίζουν πὼς εἶσαι πελάτισσά μου!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Σταματᾶτε νὰ γλύφετε τὰ πιάτα!... Δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσετε τὸ ...πλύσιμο!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ